

JAMES POTTER

ÉS A
KARMAZSIN FONÁL

5

G. NORMAN LIPPERT

JAMES POTTER ÉS A KARMAZSIN FONÁL

Írta: G. Norman Lippert
J. K. Rowling világa és karakterei alapján

PROLÓGUS

Keynes érezte, hogy közeledik.

A fények pislákolni kezdtek, miközben a lépcsőket mászta, ami őt megtorpanásra, a kíséretét pedig meglepett kiáltásokra készítette. Egy pillanattal később, mikor a lépcsőforduló ismét fényárba borult, már egyedül volt.

Gyorsan megpördült és körbepillantott. Tekintete végigsiklott a festett téglafalakon és a beton lépcsőfokokon. Eltűntek az örök és a hivatalos bírósági amneziátor is. Keynes szinte észre sem vette. Most csak egyetlen dolog számított: a kislány, Isabella Morganstern.

Megmarkolta a lány csuklóját, teljes erejéből szorította, ujjai bilincsként tartották fogva. Keynes tudta, hogy ez fáj a lánynak, és nem csak az egyre hangosabb sikoltozásból. Haragja bosszúszomjjal töltötte el. A gondolatra, hogy szorítása akár még nyomot is hagyhat a kislány bőrén, csak még szorosabbra fonta ujjait, szinte már érezte az alkar finom csontjainak recsegését. Dühös volt a lányra, amiért az elszaladt előle, de még inkább amiatt, hogy megalázta őt. Ennek a visítózó, varázstalan, taknyos kis angol fruskának volt képe ellentmondani Albert Keynesnek, az Amerikai Varázsló Törvényszék vezető bírójának. Még azt is elérte, hogy üldöznie kelljen.

Igaz, hogy a kíséretének valahogy nyoma veszett, de szerencsére a lány még megvolt; ott bukdácsolt mögötte, szeme tágra nyílt a pislákoló fényben. Haja szőke fürtökben hullott az arca elé, ahogy oda-vissza végignézett a lépcsősoron, mintha keresne valamit. Egy pillanatra Keynes azt hitte, a hiányzó örök után kutat, ám aztán megértette. A nővérét keresi. Petra Morganstern, a fiatal nőt, akinek a nevét még alig néhány másodperccel ezelőtt is fejhangon sikoltozta a kis féreg. A fiatal nőt, aki odalent fekszik, az őrzött alagsorban, egy csupasz ágyon, és a bűnösök átkozott álmát alussza.

- Ne légy ostoba! - gúnyolódott a kislány reményteljes arckifejezésén. Szavait azonban túlharsogta a folyosón végigszáguldó fagyos fuvallat. Keynes fekete kalapjának karimája csapkodni kezdett a szélben, azzal fenyegetve, hogy szárnyra kap a sötétben, akár egy baljós lidérc. A levegő olyan hideg lett, hogy a bíra szinte érezte az arcát és szemét szűrő apró jégkristályokat benne.

A szőke lány most először pillantott fel rá, mióta újra elkapták. Ajkai még mindig aggodalmasan lekonyultak, de a szeme smaragdként szikrázott, sütött belőle a már-már mohóságba átcsapó várakozás.

A férfi a fejét csóválta. Nem igazán mert újra megszólalni, de szabad kezének mutatóujjával fenyegetően jelzett a lánynak. Tovább indult, a kislány a fokokon bukdácsolva igyekezett lépést tartani vele. A bíra nem tudta, mi folyik körülötte, de nem először találkozott váratlan bűbájokkal és átkokkal munkája során.

A lépcsőnek a következő fordulóban vége szakadt egy szélesre tárt ajtónyílásban. Az ajtót olyan erővel vágta ki valaki vagy valami, hogy a téglafal több helyen megrepedt mögötte. Keynes zavarodottan megtorpant. Az alagsorból jöttek felfelé. Még legalább kilenc lépcsőfordulónak kellett volna elválasztania őket az épület legfelső emeletétől. Hogyan kerültek ide ilyen hamar?

A levegő itt még fagyosabb volt. A férfi lélegzete sűrű, fehér párafelhőként remegett az arca előtt.

Hirtelen mindent megértett. Nem a kísérete tűnt el, hanem *ő maga*. Varázslattal kilenc szinttel feljebb transzportálták egy szempillantás alatt, amíg a pislákoló fények éppen

kialudtak. Az egyetlen oka, hogy a lány is vele jött, csupán az volt, hogy szorosan fogta a karját.

Nem a lány varázsolt. De a szeme szikrázásából egyértelmű volt, hogy tudja, ki tette.

- Jobban tenné, ha eleresztene - szólt a kislány csendes határozottsággal. Keynes próbált félelmet és ingerlékenységet beleképzelni a mondatba, de tudta, hogy a másik egyiket sem érzi. Inkább mintha sajnálta volna a férfit. Mintha egy utolsó esélyt szeretett volna adni neki, mielőtt valami szörnyűség történik.

- Ostoba gyerek - sziszegte a férfi a fogai között. Szavai fehér felhőként függtek a levegőben. - A nővéred bűnös. Jogilag nincsen varázstudó gyámod. A bíróság meghozta az ítéletet, és én mindent megteszek, hogy érvényre juttassam. Hivatali úton amneziálni fognak. Csak rontasz a helyzeten, ha...

Egy újabb, minden eddiginél hidegebb fuvallat söpört végig rajta hátulról, letépte a kalapot a fejről, talárja csattogva lobogott mellkasa előtt. Szabad kezével az ajtókeretbe kapaszkodott, ám a szél így is áttaszította a küszöbön, majd olyan erővel csapta be mögötte az ajtót, hogy a rajta lévő ablakok kirobbantak keretükből, üvegszilánkokkal szórva tele a folyosó padlóját. Keynes megpördült, megragadta az ajtógombot, és megrángatta azt. Az ajtó olyan mozdulatlan maradt, akár egy kőszikla.

Keynes marka szorosan tartotta a szőke lány csuklóját, miközben megindult. Szinte vonszolta őt maga után.

Jön. A lány nővére. Lehetetlen, de valahogy mégis felébredt az álmátok hatása alól. Ide hívta a szőke fruska sivalkodása. Ezért nem sikoltozza már a másik nevét. Emiatt nem fél többé.

A félelme azonban mintha átszivárgott volna Keynesbe. Csodával határos módon ez a tény legalább annyira felbosszantotta a bírót, mint amennyire zavarta. Neki kellene félelmet keltenie. Természetesen ehhez minden joga és felhatalmazása megvan, a bűnösök rettegjenek csak, mikor szembe néznek az igazság hideg kezével. Persze az sem kizárt, hogy Keynes titokban élvezte, hogy ő lehet az a bizonyos hideg kéz. Talán az, hogy ő tartotta a hatalom és bosszú mérlegét, borzongással töltötte el. De ez olyan rossz volna? Élvezte a munkáját, ennyi az egész. Semmi gonosz nem volt ebben. Legalábbis annyira nem, amivel kiérdemelte volna a rettegést, ami végigkúszott a gerincén, amitől minden szőrszála az égnek állt, és egészben lenyelte őt, akár egy prédáját lassan emésztő kígyó.

- Ne gyere a közelembé - parancsolta, és közben előhúzta pálcáját a talárja alól. A hangja azonban még a saját füle számára is ijedtnék és reszketegnek hatott. A varázspálca hegye erősen remegett. - Ne gyere a közelembé! Csak a dolgomat végzem! Az Amerikai Egyesült Államok varázslótanácsának nevé...

- Eressze el! - szólt egy női hang. Mély volt, vértelen, s mintha egyenesen a falakból érkezett volna. Mint korábban a szőke lány szavaiból, ezekből is vonakodó figyelmeztetés süttött. Úgy hangzott, mintha a hang jobb szerette volna, ha a férfi nem engedelmeskedik.

- Hátra! - kiáltotta Keynes, és vadul megmarkolva a pálcáját előre szegezte azt. A hegye oda-vissza járt a folyosó falai között, mialatt a bírá tovább haladt, maga után húzva Isabellát.

A folyosó hosszú volt, falait drapp színűre mázolták a kórházzöldre festett téglákból kirakott alap fölött. A csupasz betonpadlóból csak úgy süttött a hideg. Mindkét oldalon bezárt fekete ajtók sorakoztak, ránézésre mérföldeken át. De, persze, ez csak illúzió volt. Keynes jól tudta, hogy az épület mindkét végén lépcsőházakat talál. Ha sikerülne eljutni odáig, le tudná vinni a lányt. A nővére nem állíthatná meg. Hiszen ő bűnös. Ő maga a

káosz.

Keynes megfeszítette állkapcsát, és kihúzta magát. Elvégre ő a törvény. Ő a rend.

A fények megint pislákolni és zümmögni kezdtek. Az odafent lévő körték régi üvegburák voltak, melyekben a koboldtűz kis fémszálak körül izzott éles fénnel. Nem volt szükségük elektromosságra, most mégis egyenként kezdtek kihunyni, miközben miniatűr bombaként üvegszilánkokkal és szikraesővel szórták tele a padlót. A sötétség egyre közelebb kúszott Keyneshez a folyosón, de ő erőt vett magán, és növekvő iramban, felszegett állal sétált előre.

- A káosz nem diadalmaskodhat felettem! - kiáltotta bele a sötétbe. - Én vagyok a rend! A rend legyőzi a káoszt!

Tovább menetelt, ujjai még mindig Izabella csuklóját markolták, elég erősen hozzá, hogy már ki tudta tapintani magukat a csontokat is, de ez nem gátolta abban, hogy egyre dühödtebben húzza maga után a gyermeket.

A Keynes feje fölötti villanykörte felülete hirtelen fagytól lett ködös. A fénye eltompult, kihűlt, végül egy szemkápráztató villanással felrobbant. Üveg és szikrák záporoztak a bíra csupaszfőjére.

- Nem káosz vagyok - szólt Petra Morganstern, és váratlanul kilépett Keynes elé. Sziluettje alacsony volt, a feltámadó hideg szélben viszont valahogy mégis a férfi fölé tornyosult. Olyan volt, akár egy nőalakú feketelyuk, melyben már-már elképzelhetetlen méreteket öltött a gravitáció és a sötétség. - Maga pedig *nem* a rend. Csak a hűgomat akarom visszakapni.

Keynes esetlenül megtorpant, s hogy visszanyerje egyensúlyát, még tett is egy lépést hátra. Szemei kidülledtek, ahogy az előtte álló alakra meredt.

- Hát nem fogod! - jelentette ki elszántan, éles hangon. - Azt hiszed, csak úgy le tudsz győzni?! - Haragosan megrázta a fejét. Már csaknem annyira dühös volt, mint amennyire félt. - Te egy elítélt bűnöző vagy! Nincsenek jogaid! Te... te...!

Petra karja előre csapott Keynes felé. A férfi nem tudta megmondani, hogy vajon a kislányért nyúl, vagy az ő nyaka irányába. A körvonalait kitöltő feketeség mintha beszívta volna. Ellenállt, résnyire préselte ajkait erőfeszítésében. Végül erőszakosan maga elé rántotta Izabellát, akár egy emberi pajzsot. Bal könyökét a lány álla alá szorította, így fogva mellkasához a kislány fejét. Megigazította kezében a varázspálcát, egy pillanattal később pedig már Isabella halántékának nyomta.

- *Majd én magam csinálom!* - ordította. Szemei kidülledtek, szájából nyál fröcsögött. - Nem vagyok olyan jó, mint a hivatalos bírósági amneziátorok, de ismerem a bűbájt! Talán soha többé nem fog emlékezni semmire, de megteszem! *Megteszem!* Te kényszerítesz! *A bíróság szólott!* - Az utolsó mondatot szinte már sikoltotta, minden egyes szót úgy kihangsúlyozott, mintha azok volnának a talizmánjai.

- Tegye le a pálcát... - szólt Petra fagyos-monoton hangon. Alakja mintha megnyúlt volna, valahogy megnőtt, és mintha egyenesen derengett volna a folyosó félhomályához képest. A falak kidomborodtak a lány körül, a téglák mentén repedések futottak végig, ahogy azok egyre távolodtak a folyosó közepétől, malterdarabokat potyogtatva a földre. - *Azonnal. Eressze. EL!*

Keynes nagy levegőt vett, megtöltötte tüdejét, kiáltásra készen.

- EXMEMORI...

A folyosó teljes hosszában minden egyes ajtó kivágódott, és jeges ködfelhő robbant ki mögülük. Petra karja egy kígyó sebességével csapott le, megragadta Keynes torkát, és szó

szerint kiemelte a férfit a cipőjéből. A bíra kezei tehetetlenül verdestek, először Isabellát eresztette el, majd a varázspálcát, aztán esetlenül igyekezett lefejtetni a fagyos ujjakat, amik kíméletlen erővel szorongatták torkát, közvetlenül az álla alatt. Petra alakja azonban így is egyre hátrébb és hátrébb vonszolta őt a folyosón, egyre növekvő iramban. A lány haja úgy csapkodott az arca körül, mintha ő lenne az újjászületett Medúza. Petra alakja maga volt a megtestesült fekete lidércnyomás, egy árnyék, leszámítva a szemét, melyek úgy izzottak, akár a zafírokon átragyogó csillagfény. Keynes sarka vadul csúszott hátrébb a betonpadlón, a törött lámpaburák üvegcserepei halkan csilingeltek.

- *Már öltöm egyszer!* - csattant fel Petra hangja, mely dobhártyaszaggató volt, akár a gleccserek rianása, ahogy visszhangozva ide-oda pattogott a falak között. - *Szörnyű nőszemély volt, de még mindig jobb, mint maga, ostoba féreg!*

- Petra! - vágott közbe egy halk, váratlan hang. Lányhang volt, ahhoz nem elég ismerős, hogy szétzúzza Petra dühét, de egy másodpercre legalább meglepte és megtorpanásra készítette őt. Visszatartott villámok cikáztak végig a folyosón Petra szeméből és szabad kezéből, melyek alig várták, hogy pusztításba kezdhessenek, ám végül a lány vonakodva visszahívta őket. Keynes még mindig a kinyújtott karjáról lógott, saját kezei próbálták lefejtetni Petra ujjait, szája néma sikolyba dermedt, szeme düledten meredt fogva tartójának arcába.

- Izzy? - kérdezte Petra anélkül, hogy hátranézett volna, majd kipislogta a hideg, kék ragyogást a szeméből.

- Nem - felelte szelíden a hang. - Én vagyok az, Lucy.

Petra végre hátranézett a válla fölött. Haja fekete fátyolként takarta arcát, csak egyetlen szeme látszott. Nagyot pislantott, és közben ügyet sem vetett a szorításában vergődő Keynesre.

Lucy Izzy mellett állt. Petra tekintetének kereszttüzeiben a két lány közelebb húzódott egymáshoz. Lucy oda sem nézve Izzy keze felé nyúlt, aki azonnal viszonzta a gesztust, és ujjai összefonódtak. A mozdulat láttán Petra ráébredt valamire. Amíg ő Newt mama mérgezett almájának hatására aludt, valami történt Lucy és Izzy között, amitől elmélyült a kapcsolatuk. Barátok lettek. Petrán kívül Izzynek sosem volt igazi barátja. A történetek ellenére a két egymásba kapaszkodó lány látványától Petra szíve egyszerre örvendezett és tört össze.

- Ne öld meg őt, Petra - szólt Lucy. Sötét szemei nyugodtak maradtak, nem látszott bennük se könnyörgés, se követelés. - Nem azért, mert megérdemli az életet. Ezt nem tudhatom. Meglehetősen szörnyű embernek tűnik. De te nem érdekled meg, hogy gyilkolj.

Petra tekintete Lucy sötét szeméről Izzy zöldére siklott. A szóke kislány lassan biccentett.

- Ez most nem olyan, mint az anyámmal - szólt halkán. - Ő annyira megnyomorodott és elcsúnyult odabent, hogy szinte kívánta a halált. Szinte könnyögött érte. De ez... egészen más.

Petra ujjai szorosabbra fonódtak Keynes nyaka körül, hallani lehetett, ahogy a csigolyák megroppannak. A férfi úgy tátogott, akár egy partra vetett hal. Vékony mellkasa némán reszketett. Petra nem figyelt oda rá, csak a két lányt nézte, a háta mögött, és összekulcsolt kezeiket.

- De hiszen... kis híján tönkre tett téged, Iz... - mondta. Hangjában mintha védekezés csendült volna. - Ő egy emberi roncs. Nem érdemel mást, csak a véget.

Izzy bólintott, Lucy pedig aggodalmasan összevonta a szemöldökét.

- Alighanem így van - ismerte be végül. - De te nem érdemled a foltot, amit az ejtene rajtad, ha te végeznél vele. Bemocskolná a lelkedet.

Petra hallotta a szavakat, és a szíve leges-legmélyén, viharként tomboló dühének szemében tudta, hogy amit a másik lány mond, az jó. Lucynek igaza van. Mégis...

Ekkor egy újabb hang szólalt meg az elméjében. Petra már csaknem egy éve nem hallotta.

A GYILKOLÁS NEM HAGY FOLTOT, fakadt ki. Szinte sikoltott Petra elméjének kellős közepén, és minden más gondolatot túlsüvöltött, mintha egy türelmetlen megfigyelő volna, aki megelégette az örökös hallgatást. *A GYILKOLÁS A HALHATATLANSÁG! GYILKOLNI OLYAN, MINT ISTENNEK LENNI!*

- Igen - mondta magának Petra. Arckifejezésére ismét a nyugalom álarca kúszott, miközben visszafordult Keynes irányába. Szeretett volna egyetérteni a Vervonal hangjával. Olyan jó lett volna sodródni az árral! - Megérdemli...

Keynes látta, amint Petra szemében megszilárdul az elhatározás, és igyekezett megrázni a fejét. Szemei kidülledtek, arcából minden szín kiszaladt, egész úgy festett mostanra, mintha viaszból formázták volna.

Megérdemli a halált... A Hang egyetértett, és mohó suttogásra váltott. *MIND megérdemlik a halááááááá!*

- Mind megérdemeljük a halált - szólalt meg Lucy Petra mögött, mintha ő is hallotta volna a vad gyözködést Petra elméjében. Szavai úgy hatottak, akár az ép ész lehelete a fagyott levegőben; kikerülhetetlenek és állhatatosak voltak. - Mind megérdemeljük a halált, Petra, abban a pillanatban, mikor egy nagyobb hatalmú ember úgy dönt, neki joga van ölni.

Petra pislogva megdermedt.

Lucynek igaza van. Hát persze, hogy igaza van! Petra legszívesebben letagadta volna. Az elméjét kísértő Hang ellene beszélt, átkozta a másik lányt, megfordult volna, hogy a saját kezével végezzen Lucyvel, csak hogy elhallgattassa. Ám a Hang többé nem irányította Petrát. Bármilyen erős is volt, és bármennyire is meggyőző volt néha a sötét, számító logikája, a Vervonal hangja már nem átok volt. Csupán énjének egy része, ahogy ő is része volt *annak*.

Gyűlölte magát érte, de eleresztette Keynest. A férfi a földre rogyott, akár egy marionett bábu, aminek elvágják a madzagjait.

Petra lenézett rá, és nem mozdult. Még mindig sóvárgott az iránt, hogy végezzen vele. Ujjai hosszán fagyos energiák cikáztak végig a gondolatra. Valahogy mégis ellenállt a kísértésnek.

Hátulról langyos fuvallatot érzett. A két lány két oldalról megfogta Petra egy-egy kezét. Tenyerük felmelegítette az övét, és visszafojtották a gyilkos erőt, ami ki akart törni belőle.

Egy ideig még el tudod odázni, súgta ingerülten a Hang, mely ismét hátraszorult Petra elméjének eldugott zugaiba. De nem tudod örökké irányítani. És ha végül kiszabadul, nem fogja érdekelni, ki áll az útjában...

- Életben van? - kérdezte Lucy morbid elragadtatással meredve a bíra megtört alakjára.

- Igen - ismerte be Petra vonakodva.

Lucy bólintott.

- Örülök, Petra - mondta, aztán komoly, határozott pillantást vetett az idősebb lányra.
- Örülök, hogy nem ölted meg. Egyes dolgokat nem lehet visszacsinálni. Néhány elveszett dolgot sosem találhatsz meg többé. Nem számít, mennyire szeretnéd.

Később, alig egy órával azután, hogy a három lány kézen fogva állt a folyosón, Petrának eszébe jutottak Lucy szavai. Egy rémisztő szempillantás alatt eszébe jutottak – hogy aztán ott visszhangozzanak egyre hangosabban és hangosabban minden egyes eltelt nap, hónap és év elmúlásával. Petra végül fájdalmas keretek között tapasztalta meg, mennyire azt kívánja néha az ember, hogy előkerüljön néhány elveszett dolog.

De vajon Lucy igazat beszélt? Az elveszett dolgok *tényleg* örökre elvesztek?

Petrát már többször is kecsgették ilyen alkukkal, de mindig volt valami csapda. Üres remények, szeszélyes trükkök, melyek az ő manipulálására irányultak.

Ám mi van, ha Petra önmaga is képes választ találni? Mi van, ha a saját dagadó hatalma és eredendő intelligenciája segítségével megírhatja a saját alkuját?

Néha eltöprengett rajta, létezik-e olyan magas ár, amit nem volna hajlandó megfizetni érte. S ahogy teltek az évek, egyre többször megfordult a fejében ez a kérdés.

1. AZ INTERJÚ

- Épp úgy fest, mint amikor először ültünk rajta - jegyezte meg Ralph ábrándozva, miközben egyre előrébb tört a Roxfort Expressz szűk folyosóján. Körülötte teljes volt a hangzavar, hála a többi beszálló diáknak, és a néha fel-felszisszenő vörös mozdonyoknak. Az ablak mellett a reggeli fényben zavaróan fehérnek ható füstpamacsok úsztak el. - Könnyű elfelejtkezni róla, hogy az egész világ a szakadék szélén egyensúlyoz, nem igaz?

Rose átrángatta táskáját két idegesen nézelődő elsőéves között.

- Csak ne mondogatnád folyton ezt! Csupán azt ismétleted, amit az apádtól hallottál.

- Elvégre Denniston Dolohov a Mágiaügyi Minisztérium vezető mugli tanácsadója - vélekedett James. - Az ő dolga tudni, mikor készül a varázsvilág a muglik nyakába szakadni, és vice versa. Nála jobban senki sem ért hozzá. Ott van egy.

Előre mutatott, egy üres kupéra, a folyosó végén. Gyorsan félrerántották az ajtót, benyomakodtak a fülkébe, és zajosan felpakolták csomagjaikat a tartókra. James kilesett az ablakon, mielőtt lehuppant volna. Odakint a szokásos tömeg hömpölygött - családok búcsúzkodtak, diákok cibálták ládáikat, magas, vörös kabátos kalauzok igazították útba az embereket, s közben sípjait fújták -, de a kép nagy részét még mindig a varázssajtó munkatársai tették ki, akik nem messze a mozdonytól gyülekeztek.

A *Reggeli Prófeta* fotósának vakuja fel-felvillant, ahogy újabb és újabb képeket készített a tömegről. Nem messze tőle Myron Madrigal, a *Varázsszem Rádió* riportere épp élő interjút készített Cameron Creevey-vel, varázspalcáját használva mikrofonnak kettejük között. James elfintorodott, mikor eszébe jutott, hogy a fiú lelkes szónoklatai valószínűleg tíz

percet is elrabolnak az adásidőből, akár szeretné Madrigal, akár nem, és ebből kilenc perc James Sirius Potterről szól majd.

- Már nem látom őt odalent - tolakodott oda James mellé Rose is, bozontos, vörös hajával teljesen eltakarva a kilátást.

- Valószínűleg már felszállt - vélekedett Albus, aki ekkor csatlakozott hozzájuk, és egy nagy csattanással be is vágta maga után az ajtót. - Gondolom, mindent alaposan előkészít a nagy interjúra. Vár a közönséged, James.

- Mikor fogod már be? - rázta a fejét James zavart ingerültséggel. - Biztos egy csomó embert meginterjúvol, nem csak engem. Különben sem az én ötletem volt.

- De nem is nagyon ellenkeztél, vagy igen? - szipogta Rose, majd hirtelen felemelte a kezét, és lelkesen integetni kezdett. - Viszlát, anya! Apa! Szeretlek titeket! Karácsonykor találkozunk!

A vonat egy rándulással és kereplő csattanással meglódukt. A zakatolása egyre erőteljesebb és ritmusosabb lett, míg végül állandó alapzajjá nem vált. A peronon lévő arcok oldalra siklottak a szerelvény mentén, majd eltűntek az ablakból. James, amennyire csak tőle telt, oldalra taszigálta unokatestvérét, így még tudott egy pillantást vetni a napfényben ácsorgó, mosolygó szüleire. Mikor az édesanyja észrevette, integetni kezdett. James kissé tétován intett vissza neki, ahogy eszébe jutott a közelgő interjú.

- Gondolom, mostanra megváltozott - mondta neki az apja előző nap, mikor megérkezett a bagoly a Reggeli Prófétától, benne a hivatalos felkéréssel. - Nem hiszem, hogy bármi miatt aggódnod kéne, James. Van most elég téma a világban, amiről firkálhat. Nem hiszem, hogy sokat árthatna.

Hermione nénikéje sokkal borúlátóbb véleményen volt, mikor pár perce tudomást szerzett a dologról, odalent a kilenc és háromnegyedik vágányon.

- Csak emlékeztess rá, kinek az unokaöccse vagy - súgta a fülébe komoly arccal. - Kétlem, hogy elfelejtkezett rólam, vagy legalábbis egy bizonyos befőttesüvegről.

A fülke ablakán erőteljes kopogtatás hallatszott. James hátrapillantott, és egy férfit látott odakint, aki éppen felemelte botját, hogy újra kopogjon. Alacsony ember volt, hatalmas kezekkel, arcát gondosan megborotválta, apró, drótkeretes szemüvege fölött keménykalap csücsült, és a képet egy tweed zakó tette teljessé. Tekintete végigcikázott az odabent lévőkön, s végül Jamesen állapodott meg.

- James Potter? - szólt be az üvegen keresztül. James bólintott, és a gyomra egészen összeszorult. - A nevem Mr. Bullova, a Reggeli Prófétától jöttem - mondta. Hangját még mindig megemelte, hogy áthallatszódjon a csukott ajtón. - Tegnap beszéltünk a hópálózaton keresztül. Mi készen állunk, ha ön is.

Azzal választ sem várva hátrébb lépett.

James nagyot sóhajtott, aztán az ajtóhoz ment.

- Ez gyors volt.

- Ne felejtkezz el rólunk, kis emberekről, ha már híres leszel - veregette hátba Albus menet közben

- Örvendek a találkozásnak, Mr. Potter. - Bullova kézfogása fürge, ám annál erőteljesebb volt, mikor James végre csatlakozott hozzá a folyosón. - Pár kocsival feljebb pakoltunk le. Ha megtenné, hogy követ... - Előre intett, aztán hátra se nézve megindult, és mutatta az utat.

Ahogy több kocsin is keresztül haladtak, Jamesben tudatosult, hogy a barátai és iskolatársai minden lépésüket követik, és többen már arra is rájöhettek, mi folyik a

háttérben. Bármit is mondott Albusnak, kételkedett benne, hogy rajta kívül mást is meginterjúvolna a Reggeli Próféta „a mágikus világ változásairól, a fiatalabb generáció szemszögéből” témakörében, ahogy azt Mr. Bullova kifejtette a meghívójában. De hát, ahogy Ron bácsi megjegyezte a peronon, ők nem is voltak Harry Potter elsőszülött fia.

Három összekötő folyosón is áthaladtak, mire végre megérkeztek egy meglehetősen fényűző vagonba, valahol a vonat eleje táján. A padlózatot vörös szőnyeg fedte, a falakon sárgaréz alkatrészek sorakoztak, és a pipadohány illata mintha már beleitta volna magát a lakkozott fa berakásokba. Itt a fülkéken nem diákok, hanem tanárok osztoztak. Menet közben James felismerte Kendrick Debellowst, a Sötét Varázslatok Kivédése tanárt. A férfi katonásan rövidre nyírt feje élénken bólogatott, miközben a bájitalok mesterét, Lucia Heretofore tanárnőt hallgatta. Velük szemben egy meglepően fiatal, fekete hajat és éles vonásokat viselő férfi üldögélt. A férfi felpillantott, mikor James elhaladt a kupé előtt, ám arckifejezése csupán futó kíváncsiságról árulkodott. James még sosem látta korábban, meg is fordult a fejében, hogy talán egy új tanársegéd lesz. Ahhoz nyilván túl fiatal, hogy professzor legyen.

- Meg is jöttünk - jelentette ki Bullova hirtelen, és megtorpant az utolsó fülke előtt, majd félrehúzta az ajtót. - Üljön csak le nyugodtan.

Bullova félreállt, és a sétatálcát szorongató öklével a fülke belseje felé intett. Amint James belépett, Bullova kívülről behúzta az ajtót. James hátrapördült, és kinézett a kupé ablakán, de az alacsony férfi addigra már arany zsebórával a tenyerén a folyosó felénél tartott.

James visszafordult, és szemügyre vette a fülkét, amely minden korábbi tapasztalatától eltért. Nagyobb volt, mint amihez szokott, és padszerű ülések helyett négy kárpitozott karosszék várta az utasokat. Közöttük egy aprócska, ám, nehéznek tűnő asztal állt, melynek lapját tükörfényesre polírozták. Az asztalon barnássárga bőrbe kötött jegyzetfüzet hevert, rajta pedig egy élénkzöld penna. James azonnal felismerte az eszközt apja leírásából. Egy purlicerpenna volt, melyet úgy bájoltak el, hogy mindent lejegyezzen, amit hall - habár a leírások élethűsége elég megkérdőjelezhető volt.

James úgy döntött, leül, amíg várakozik. Az egyik ablakhoz közelebbi széket választotta, és hátradőlt benne. Kielvezte a pillanatnyi csendet, ám ezzel egy időben egyre izgatottabb lett az interjú miatt.

London elsuhanó külvárosa hívogatóan csillogott a reggeli napfényben. James egy pillanatra elgyönyörködött az elmosódó városban, aztán visszafordult a penna felé. Kísérletképpen megköszörülte a torkát, mire a purlicerpenna nagyot ugrott, a jegyzetfüzet kitárult, és önmagától egy üres oldalhoz lapozott. Halk pendülés kíséretében a penna hegye a lap tetejéhez lebegett, és úgy vibrált, mintha várakozna.

James óvatosan, de felettébb elragadtatottan közelebb hajolt az asztalhoz.

- A nevem - mondta lassan - James Sirius Potter.

A penna szorgalmasan körmölni kezdett, és csak néhány másodperccel később állt meg újra. James a nyakát nyújtogatva igyekezett kivenni az írást fejjel lefelé.

Az ifjú Potter tapintható büszkeséggel a hangjában mutatkozik be, nyilóánvalóan elégedett nemesi származásának híres mivoltával.

- Elégedett nemesi... - olvasta James homlokráncolva. - Én nem is...! Mi az, hogy „tapintható büszkeséggel”?

A penna ismét jegyzetelni kezdett. James érte nyúlt, de a penna könnyedén kitáncolt a

markából, és mintha csak pillanatnyi szünetet tartott volna két szó között, bármily fennakadás nélkül folytatta a mondatot.

James talpra ugrott, hogy kirántsza a füzetet a penna alól, ám hirtelen valami felzúgott, mire ő megdermedt. Valami apró suhant el az orra előtt, majd halk puffanással landolt az ablakpárkányon. Mikor James utána nézett, látta, hogy egy bogár az. Kis híján elfordult, hogy tovább próbálkozzon a sértő jegyzetlap megszerzésével (amire a penna azóta is lelkesen írt), ekkor azonban súlyos gyanú – szinte már teljes bizonyosság – lett rajta úrrá. Közelebb hajolt a bogárhoz, ami mintha őt bámulta volna a párkányról. Csápjai lassan lengedeztek.

James válla megereszkedett. Nagyot sóhajtva lehuppant a székre. A penna végre befejezte a bekezdést, és újra mozdulatlanul dermedve várakozott a folytatásra.

A bogár kitárta hártványos szárnyait, zümmögve megrezgette őket, majd elrugaszkodott az ablakpárkányról. Aprócska árnyéka végigszánkázott az asztallapon, míg végül a bogár landolt, nem messze a jegyzetfüzettől és a pennától. Ízelt lábain James irányába lépkedett, zöldes kitingpáncélja szikrázni látszott a villózó napsugarakban. Végül megállt, és ismét a fiúra meredt piciny gömbszemeivel. Eltelt így néhány másodperc, aztán a bogár sűrű, szivárványszínű füstgomolyaggá változott, mely csakhamar egy nő alakját kezdte felvenni. A nő kihívóan ücsörgött az asztal szélén méregzöld blézerében és szoknyájában, teknőcmintás szemüvege fölött Jamest fürkészte, vörösre rúzsozott szája kaján kis mosolyra húzódtott.

– Remélem, megbocsát, Mr. Potter – sütötte le futólag a szemét. – Régi szokások nehezen halnak. Viszont úgy találom, meglehetősen nagy jelentőséggel bírhat, hogyan viselkedik egy alany az interjú előtti percekben. Rita Vitrol vagyok.

Előre nyújtotta a kezét, sápadt tenyerével lefelé. James szinte automatikusan megrázta, de szinte rögtön el is eresztette. A nő ujjai hűvösek voltak, ám erősek, noha maga a szorítása viszonylag lazának volt mondható. James úgy tippelt, az ötvenes évei végén járhat, ám észrevehetően sok energiát és pénzt ölt abba, hogy sokkal fiatalabbnak tűnjön. Valószínűleg festett szőke haja ruganyos fürtökben keretezte keskeny, makulátlan arcát.

Vitrol elmosolyodott, és a jegyzetfüzet felé fordult.

– Emiatt elnézését kérem... – Olvasás nélkül letépte a legfelső lapot, és összeesküvő kacsintással galacsint gyúrt belőle. – A penna még mindig bulvár üzemmódban van. Kicsit kínos, de szükségszerűen gonosz, ha az ember szabadidejében olyan lapokban is publikál, mint amilyen a *Szombati Boszorkány* és a *Fortélyos Varázslók*. Egy pillanat...

Előhúzott egy fényes pálcát, kecses mozdulattal rákoppintott vele a pennára, ami ettől a levegőbe röppent, piruettezett egyet, aztán ismét lekoppant a jegyzetfüzet üres lapjára. Látszólag egy valamivel visszafogottabb módba váltott, habár James nem tudhatta biztosra.

Vitrol eltette a pálcáját, aztán visszafordította figyelmét James felé. Kicsit fészkelődött az asztalon, és mikor talált egy kényelmes pozíciót, résnyire szűkített szemekkel a fiúra meredt. Néhány másodpercig csak tanulmányozta őt, pillantása ide-oda rebhent a vonásain, mintha a gondolataiban olvasna, vagy legalábbis mesterien imitálta azt. James a nőre pislogott, aztán egyre növekvő feszengéssel körbenézett a néma csendbe burkolózó fülkében. A nő bal válla fölött látta az ajtót, és elfogta a vágy, bárcsak már a másik oldalon volna!

– Bizonyára már hallott felőlem – szólt végül Vitrol elmélázva. – A családjától. – Bólintott, arcán lemondás és bűnbánat árnyéka futott át. – Természetesen megértem. De

szeretném, ha tudnád, már nem ugyanaz az újságíró vagyok, mint akkor. Nem az a Rita Vitrol, akivel a nénikéd, a bácsikád és az édesapád megismerkedett sok-sok éve, James. Ugye hívhatlak Jamesnek?

A fiú felvonta a vállát, és biccentett.

- Akkoriban még fiatal voltam, James - folytatta a nő sóvár sóhajtással. - Fiatal és mohó, és, talán, egy kissé *túl* ambíciózus. De már megváltoztam. Szerettem volna, ha ezt tudod, mielőtt belekezdünk. *Megbízhatok* bennem. - Közelebb hajolt, és várt, amíg James egyenesen a szemébe néz. Szeme hatalmas volt, és komor hatást keltett divatos szemüvegének lencséje mögött. - *A te oldaladon állok*, James.

James kissé döbbenetesen ismét vállat vont és meghajította a fejét, bár nem igazán tudta eldönteni, hisz-e a nőnek. Intenzív tekintete olyan volt, mintha egy lila szemfestékekkel körbemázolt reflektorral vallatták volna.

Végül Vitrol újra ellazult. Nagyot sóhajtott, és bólintott egyet, csak úgy, magának.

- Megkönnyebbülés ezt tisztázni, James. Mert az olvasóim érdekében a *valódi* énedet szeretném megismerni. Álca és védelem nélkül. Kezdhethjük?

James csupán újra biccentett. Feljebb csúszott a székében, és kihúzta magát, hátha ezzel kikerül a Vitrol körül terjengő parfümfelhőből.

- Ez lesz a hetedik éved a Roxfortban, igaz? - kérdezte a nő könnyedén. - És dacára a világ más tájain lévő felfordulásnak, az utolsó két éved rendkívül eseménytelenül telt. Híres édesapádnak ilyenben sosem volt része. - Várakozón mosolygott, mintha válasza számítana. James nem tudta, vajon gratulációt vagy szemrehányást lát a szemében. Mikor nem felelt, Vitrol folytatta. - Na és, várod már a ballagást?

James nagy levegőt vett. Megkönnyebbült kissé, hogy végre olyan kérdést tettek fel neki, amire tud is válaszolni.

- Azt hiszem, igen. Még nem igazán döntöttem el, mihez kezdek magammal utána. Arra gondoltam, hogy auror leszek. Mint az apám. De a jegyeim... - Vállat vont, és olyan arckifejezéssel döntötte oldalra a fejét, ami magáért beszélt.

Vitrol mögött a penna ismét írni kezdett, szorgosan szaladt ide-oda a jegyzetfüzeten. Sikeresen el is vonta James figyelmét.

- Á, igen. Harry Potter, az auror - bólogatott a nő könnyedén, majd az arca elkomolyodott. - Viszont nehéz idő ez, hogy auror karrierbe kezdjen az ember, nem gondolod? Három év telt el a Leleplezés Éjszakája óta. A Titokvédelmi Alaptörvény napról napra instabilabb. Rendkívül frusztráló lehet, akár reménytelen feladatnak is hívhatnánk, hogy valaki a varázsvilágot a mugli párjától elválasztó falat toldozza-foldozza, miközben időnként még repülőszőnyeg-csempészekkel és kontár sötét varázslókkal is foglalkozni kell. Nem értesz egyet?

James egyetértett. Nem egyszer hallotta az apját az elmúlt néhány évben, ahogy szinte szó szerint ugyanígy fogalmazta meg a problémáit, de nem szívesen ismerte volna ezt be a riporternek. Így hát, csupán vállat vont.

A penna sercegése még a vonat ritmusos zakatolása és pöfögése ellenére is hallható volt.

- Te ott voltál aznap éjjel, mikor megtörtént, igaz? - kérdezte halkán a nő, és félrehajította a fejét. - A Leleplezés Éjszakája. Ott voltál, a kellős közepén, igazam van, James? Mire emlékszel belőle?

James összepréselte ajkait, vadul törte a fejét. Mit mondhatna? Egyszerűen képtelensége erre a kérdésre könnyen, vagy - még inkább - biztonságosan válaszolni. A

Tó Úrnője volt ennek az egész aljas ügynek a kiötlője, de róla gyakorlatilag senki sem tudott, és annak ellenére, hogy két évvel korábban pusztító megjelenésével tüntette ki az ügynevezett roxfordi „Kviddicstalálkozót”, még az is legendának tartotta, aki esetleg hallott felőle. Két éve Petra harcolt ellene és legyőzte őt, miután váratlan segítséget kapott egy Alma Aleron-os diáktól, Nastasia Hendrickstől. Mégis mindenki Petrát okolta a Morrigan-háló összeesküvéssel, ezzel is megtoldva bűnlajstromát, ami pedig azután, hogy a Leleplezés Éjszakáján készakarva megtörte a titoktartási egyezményt, egyébként sem volt túl rövid.

- Ott voltam - szólt végül kényelmetlenül. - De minden elmosódik. Nem sokra emlékszem.

- De a barátodra, Petra Morgansternre minden bizonnyal emlékszel - erősködött Vitrol felvont szemöldökkel. - Ő a barátod volt, ugye?

James aprót biccentett, ahogy visszagondolt arra az estére. Még mindig látta maga előtt Petrát, ahogy végigsétál a New York-i sugárút felezővonalán, kéz a kézben kishúgával, Izzyvel. A parádékocsik egyetlen gondolatára a levegőbe emelkedtek, és az út szélére lebegtek. Hallotta a hangját, amint megszólítja a Szabadság-szobrot, New Amsterdam városának őrét, ami fenntartotta a valaha volt legnagyobb titokvédelmi bűbájt, mire a szobor leeresztette fáklóját, és ezzel megtörte a varázslatot.

James komoran bólintott.

- Igen, Petra a barátom.

- Jelen időben beszélsz, James - tisztázta Vitrol, mintha azt hinné, rosszul hallotta. - Ezzel nyilván nem azt akarod mondani, hogy még mindig barátok vagytok Ms. Morgansternnel. Elvégre ő korunk, ha nem minden idők leghírhedtebb boszorkánya. Az első és egyetlen női Elsőszámú Nemkívánatos Személy a történelemben. Legalább két gyilkosság, és a világunk alapjait megrengető kaotikus összeesküvés kitervelője. Ha jól tudom, akkoriban a családot felügyelete alatt élt, igaz ez? Sőt, az azt megelőző nyarat a Potter háznál töltötte, miután a nagyszülei tragikus, ám meglehetősen rejtélyes körülmények közepette elhaláloztak. - Szünetet tartott, hogy szavai ülepedjenek, s közben James arcát fürkészte. - Mit mondanál azoknak, akik szerint ez súlyos hiányosságot jelez a vezető auror ítélőképességében. Akik szerint nem csak, hogy menesztene kellene őt a pozíciójából, de wizengamot elé is állítanák gondatlanság és összeesküvés vádjával?

Vitrol egyértelműen provokálni próbálta Jamest, ráadásul már az interjú kezdete óta. Kezdett beválni a módszere. James némán meredt rá. Arca nyugodt maradt, de fortyogott benne a harag.

- Azt mondanám, hogy ők nem voltak ott, amikor Petra felbukkant, és elmesélte a történetét.

- Talán te megtehetnéd - javasolta Vitrol. James az utóbbi két évben bölcsebb és megcsömörlöttebb lett, mintsem hagyja magát rászedni.

- Senki nem hinné el - sóhajtotta, és újabb pillantást vetett a Vitrol mögötti ajtóra. - És nem az én dolgom elmesélni.

- Még mindig barátok vagytok, James? Kapcsolatban állsz Petra Morgansternnel?

Jamest nem lepte meg túlzottan ez a kérdés. Sőt, készült is rá. Megrázta a fejét.

- Nem. Hogy lehetnék? Évek óta rejtőzködik. Amennyire tudjuk, még az is lehet, hogy már nincs is életben.

Oda sem figyelve ökölbe szorította jobb kezét, és megmarkolta a hűvös szálát, amelyet néha ott érzett. A penna szorgosan jegyzetelte szavait.

- Ejnye, James - feddte meg Vitrol szelíden. - Te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy Ms. Morganstern nagyon is életben van. Időről-időre megjelenik egy-egy cikk a sajtóban, miszerint látták őt és a mugli hűgát, Isabellát. Az apád, és így, nyilván, te is, bizonyára hallottatok ezekről a hírekről. Valahogy mégsem sikerült eddig elkapni. Épp egy hónapos a jelentés, miszerint Ms. Morganstern felbukkant a Tiltott Könyvek és Műtárgyak Nemzetközi Raktárában. Mit gondolsz, mit kereshetett?

Jamesnek ezúttal nem kellett hazudnia. Megrázta a fejét.

- Dunsztom sincs. Bár tudnám!

- Sokan úgy vélik, hogy még a Morrigan-hálónál is sokkal rosszabbra készül. Te és a családod elszállásoltátok őt, és barátoknak tartottátok. Van esetleg valamiféle belső információd a terveiről?

James nagyot sóhajtott. Legszívesebben elmondta volna, hogy nem Petra az igazi ellenség, hogy az egész csak egy szörnyű vízidémonnő, egy megtört mágikus alku által megidézett káoszteremtő által kreált átverés. El szeretne mondani, hogy Petra csak és kizárólag azért törte meg a titoktartási alaptörvényt, hogy megmentse James apját, és megakadályozza a további vérontást. És leginkább azt akarta elmondani, hogy Petra gyönyörű és ártatlan, és neki köszönhetik a Morrigan-háló megsemmisítését. Ám a legutóbbi pár évben rájött, hogy úgysem volna semmi haszna. A világ úgy döntött, hogy Petra az egyedüli, a legfőbb gonosz - a „női Voldemort”, ahogy egyesek elnevezték -, és James mostanra azt is tudta, hogy ezt a gyűlölethullámot képtelenség volna megfordítani anélkül, hogy az maga alá ne temesse őt is.

És, végül is, az embereknek valamiben igaza volt Petrával kapcsolatban, noha erről csak igen kevesen tudtak: *valóban* magában hordozta Voldemort utolsó lélekfoszlányát. Ő volt a Vervonal, akit arra kárhoztattak, hogy megossza elméjét az egykori sötét varázsló utolsó szikrájával, habár a lánynak *sikerült* megszelídíteni és a tudatalattijának mélyére számúzni azt. Legalábbis ő ezt állította, James pedig hitt neki.

- Azt hittem, ez az interjú arról fog szólni, hogy a hozzám hasonló fiatalok hogyan alkalmazkodnak az új, veszélyes világhoz - jegyezte meg halkán, és tekintetét Vitroléba fúrta, aki még mindig az asztal szélén fészkelődött.

Azt hitte, ez majd kizökkenti az újságírónt, ám ő a legkisebb jelét sem adta, hogy hatott volna rá a megjegyzés. Sőt, a mosolya még ki is szélesedett kissé. Mögötte a penna tovább sercegett.

- Mesélj az olvasóinknak Merlinus Ambrosius igazgató úrról - kérte Vitrol könnyed hangon. - Sokan kíváncsiak rá. Eposzok és legendák alakja. Mit mondasz, felér a mítoszhoz, ami a karakterét övezi?

James biccentett. Végre úgy érezte, kevésbé ingoványos terepen mozgott, ha az igazgatóról kell beszélnie, elvégre Merlin képes volt megbirkózni vele, bármit is állít róla a sajtó.

- Igen, fel. Néha kicsit ijesztő tud lenni, de nem rossz értelemben. Mindig jóra törekszik, és az biztos, hogy tudja, hogyan tartson rendet. És mindezt anélkül teszi, hogy szabályokat szabályokra halmozna.

- Ti, Potterek, amúgy sem igen törődtek a szabályokkal - mosolygott Vitrol. - Igaz, James?

James vállat vont.

- Mint például, hogy az animágusoknak regisztrálnia kell magukat?

Vitrol arcáról egy csapásra lefagyott a mosoly. Némán meredt a fiúra, zöld szeme

szinte szikrákat hányt. Persze, manapság már regisztrálva volt, de ha nem lett volna James Hermione nénikéje, Vitrol alighanem még mindig titokban használná képességét, hogy kényes beszélgetések kihallgatásával jusson információkhoz. Hátrapillantott a pennára és a jegyzetömbre, majd fürgén előkapta pálcáját, és a pennára koppintott vele. Az megdermedt, visszafarolt egy darabon, majd kisatírozott egy hosszú sort. Miután ez megvolt, a nő gyakorlott mozdulatokkal rendezte vonásait, majd visszafordult a fiúhoz. Úgy tűnt, kész témát váltani.

- Mint korábban már említettük, James, olyan világban élünk, ahol a titokvédelmi törvény napról-napra egyre inkább lemorzsolódik. Te ott voltál két éve, mikor a Roxfort fogadta első mugli cserediákjait. A programot a minisztérium azért indította, hogy felkészítse a mugli társadalmat arra az esetre, ha a világaink közötti fal végképp leomlana. Habár a tervezetet még finoman fogalmazva sem nevezhetjük sikeresnek, máshol még manapság is egyre több ehhez hasonló program van folyamatban. Te és a barátaid támogatójátok az ilyen kezdeményezéseket?

James kezdte kapiskálni Vitrol valódi okát erre az interjúra. Mint mindig, most is volt egy hátsó szándéka. Vagy azt szerette volna kideríteni, hogy az alánya egyetértsen vele, vagy, hogy kicsinyes becsméréssel kihátráljon a kérdés elől.

- Már ki is mondta a választ - felelte. Érezte, hogy az arcára kezd kiülni a düh és a feszengés, ezért inkább kibámult az ablakon. - A roxfordi mugli csereprogramot soha nem próbálták tető alá hozni azután a szörnyű felfordulás után, amiben mindenki, diákokat és világvezetőket is beleértve, majdnem a Morrigan-háló áldozata lett. Ezek után nem sok bizodalmmal van az ilyesfajta programokhoz. De ha szeretné megtudni a „barátaim” véleményét, elég sokan itt vannak, ezen a vonaton. Kérdezze meg őket!

- Talán meg is teszem - felelte Vitrol könnyedén. - Viszont annak ellenére, hogy már nincsenek szervezett események a felfedés előkészítésére, sok varázshely jóval kevésbé biztonságos, mint volt, tegyen bármit a minisztérium. Muglik tévednek be korábban feltérképezhetetlen, rejtett területekre, ráadásul egyre gyakrabban, ami fokozott készenlétet követel az amneziátoroktól. Mások a varázslényeknek otthont adó menedékek védelmének meggyengülése miatt aggódnak. Egyenesen attól rettegnek, hogy egy reggel arra ébrednek a londoniak, hogy egy akromantula okoz felfordulást az utcákon, vagy egy tengerikígyó lubickol a Temzén. Az a hír járja, a kentaurok is megérezték az erdeik határainak összeomlását, és azt tervezik, önként a mugli világ elé állnak. Hogy ezzel nagyköveteinkké szeretnének előlépni, vagy uralmi babérokra törnek, még nem ismert. És mégis, sok hozzád hasonló fiatal boszorkány és varázsló úgy gondolja, ez jó dolog, a haladás jele. Ahol mások politikai hatalomromlást és káoszt látnak, *ők* nyitott ajtókat, kultúrák cseréjét, karriert és kereskedelmet remélnék az újonnan integrált világtól. Egyetértesz velük, James?

James nagy levegőt vett, hogy válaszoljon. Még nem volt egészen biztos benne, mit is fog mondani, csak azt tudta, hogy szavai élesek és dühösek lesznek, és valószínűleg pontosan azt az érzelmi kirohanást hordozzák, amit Vitrol remélt tőle. Ekkor azonban egy alak jelent meg a szőke nő mögött, az ajtó üvegrésének túloldalán, és ez elterelte a figyelmét. James rögtön felismerte a kis figurát, amint teljes egészében láthatóvá vált. Kézzelel varrták, a külseje nevetséges volt, szövetből készült feje ide-oda bukdácsolt, miközben a tömpe karjai ügyetlenül integettek.

Egy báb volt. A hugrabugosok már James elsőéves kora óta gyártották őket, és időnként buta kis műsorszámokat adtak elő velük. Néha hivatalos alkalmakkor, a

nagyteremben, de jellemzőbb volt egy-egy spontán előadás a könyvtári asztalok vagy a tanulószobák kanapái mögül. A Hugrabáb Pajtik, ahogy magukat nevezték, meglehetősen tetemes rajongói körnek örvendtek, még az iskola személyzete és tanárai között is.

Az ablak mögötti báb a Voldemort figura volt, varrott narancs és vörös szemekkel, elég hegyes, kopasz fejjel és aprócska, nevetséges mosollyal. Ide-oda ringatózott, mintha a saját, titkos kis dalára táncikálna, kezéhez kicsi pálcát ragasztottak.

- James? - villantott a fiúra kérdő tekintetet Vitrol. A pillantását követve hátralesett a válla fölött.

A Voldemort báb (vagy, ahogy a többi Hugrabáb Pajti nevezte, Voldi) gyorsan lebukott az ablak pereme alá, mielőtt a riporter meglátta volna. Vitrol összevonta a szemöldökét, aztán visszafordult Jameshez.

- Én, ööö... - hebegte James, miközben próbálta összeszedni a gondolatait. - Én nem hinném, hogy ezek a fenyegetések olyan komolyak volnának, mint ahogy az újságok beállítják. Nagyon messze vagyunk még attól, hogy egy sárkány kezdjen garázdálkodni a mugli világban. Habár, lefogadom, az lenne ám csak a címlapsztori!

Vitrol sikertelenül próbálta elrejtteni a csalódottságát.

- Senki sem akar káoszt és pusztítást az utcákon, csak a címlapsztori kedvéért, James - csettintett a nyelvvel. - De ha szerinted a varázslények és kentaurók fenyegetése fel is van fújva, mit gondolsz a mágikus és mugli világ végleges keveredéséről? Egyetértesz azokkal, akik szerint ez jó volna?

James felszusszant. Dűhe egyfajta szelíd türelmetlenségnek adta át a helyét.

- Nem ez volna az első alkalom, hogy a világaink keverednek. És, ha nem csal az emlékezetem, jó oka volt annak, miért is döntöttünk az elválás mellett.

Szemüvegének lencsái mögött Vitrol tekintete felderült.

- Valóban, James? Mit tanítottak neked erről?

- Amit mindenki másnak - vonta fel a vállát James. - Úgy ezer éve a jó boszorkányok és varázslók rájöttek, hogy szinte képtelenség megakadályozni a rosszakat attól, hogy erővel átvegyék az uralmat a mugli világ fölött. Túl nagy volt a kísértés az olyan varázstudók számára, akik csak hatalomra vágytak. Ráadásul egy csomó mugli király és uralkodó fogadott fel varázstudó zsoldosokat, hogy sérthetlenné tegyék a seregüket, vagy átkot szórjanak mindenkire, aki szembeszegül velük. A mágikus és mugli világ közötti egyensúlyt nem lehetett többé fenntartani, így hát elrejtőztünk, és képességeink révén titokban éltünk tovább a muglik között úgy, hogy ők észre sem vették. A titokvédelmi törvények megóvták őket a legrosszabbaktól közülünk és közülük egyaránt, akik bármilyen árat képesek lettek volna megfizetni a hataloméért.

- Felteszem, mindezt Merlin igazgatótól tanultad - döntötte félre a fejét Vitrol kacéran.

- A történelemlönyvekből - vonta fel James kihívóan a szemöldökét. - Binns professzor óráin, már elsőéves korom óta. Ez a tárgy kötelező mindenki számára. Gondolom, magának is az volt annak idején.

Vitrol könnyed hangon felkacagott.

- Attól tartok, az már nem most volt - hessegette el a témát. - Arra mégis tisztán emlékszem, hogy Merlin igazgató is részese volt sok olyan történetnek, amire utaltál. Ezer éve ő is afféle zsoldos varázsló volt, aki eladta magát a mugli királyoknak, és kész volt elátkozni bárkit, néha ő maga segédkezett a fanatikus megszállottaknak a hatalmuk növelésében, függetlenül attól, hogyan mérgezte ez a társadalmat.

- Igen - ismerte el James szemrebbenés nélkül. Már nem egyszer lefolytatták ezt a

beszélgetést korábban Rose-zal. – De most már más ember. Mindenki láthatja. Különben nem kapta volna meg a Roxfort igazgatói posztját. Már nem ugyanaz a személy, mint aki akkor volt.

Vitrol hevesen bólogatott, miközben James befejezte a mondandóját.

– Tehát úgy gondolod, Merlinus Ambrosius képes megváltozni ezer év alatt – szólt, és kissé lehajtotta fejét, hogy a szemüvege fölött pislogjon a fiúra –, viszont ugyanez az emberiségre és a varázstudókra nem vonatkozik?

James kihúzta magát ültében, és már épp válaszra nyitotta volna a száját, miszerint egyetlen ember megváltozása nem hasonlítható össze a teljes emberi természet változásával, ekkor azonban a Voldi báb óvatosan ismét kikukucskált Vitrol válla mögül. James fejéből ezúttal is kiszaladt a mondanivalója.

Ez alkalommal a Voldi báb nem volt egyedül. Mellette felbukkant az egykori igazgató, Dumbledore figurája is aprócska szemüveggel, hófehér szakállal és lila csúcsos süveggel. Voldi másik oldalán egy másik báb emelkedett fel, ennek fekete haja és kézzel rajzolt, unott szeme volt: Perselus Piton. A Dumbledore báb és a Piton figura is egy-egy miniatűr husángot szorongatott vastag karjaiban, amivel aztán, amolyan paprikajancsis módon püfölni kezdték Voldit.

James igyekezett elfojtani egy vigyor, ami persze csak még viccesebbé tette a bábok oda nem illő bohóckodását. Összeszorított, ám időnként meg-megránduló ajkakkal próbált visszatartani egy előbuggyanni készülő nevetést.

Vitrol Jamesre meredt, kíváncsisága gyanúba ment át, és ismét megpördült.

A Hugrabáb Pajtik azonnal eltűntek az ablakból.

– Valami érdekes van odakint, a folyosón, James? – kérdezte Vitrol továbbra is az ablakot fürkészve.

– Nem, hölgyem. – Amint rávágta a választ, rájött, hogy még várnia kellett volna kicsit, mielőtt megszólal, ugyanis a hangjából egyértelműen süttött a vidámság.

A nő szeme lassan James felé fordult. Türelmetlenül lecsusszant az asztal széléről, átvágott a fülkén, és zajosan félrerántotta az ajtaját. Végigpillantott a folyosón először az egyik, majd a másik oldalon. James némán várta, hogy rajtakapják a kis magánmúsor előadóit, ehelyett azonban Vitrol hátrafordult az ajtóból, és úgy meredt a fiúra, mintha azt gyanítaná, az csak szórakozik vele. Bárkik is voltak James titkos bábjátékosai, szemlátomást már nem tartózkodtak a kocsiban. Vitrol újrarendeztte a vonásait, jóval finomabban helyére húzta az ajtót, majd visszatért az asztalhoz, noha most csak nekítámaszkodott.

– Sok varázslócsalád tart attól – mondta, mintha mi sem történt volna az előbb –, hogy a gyermekük netalán mugli hivatást választ. Nem kell tisztavér-mániásnak lenni ahhoz, hogy visszalépésnek éljék meg a mágikus tradíciók megtagadását. Egyetértesz a generációd azon tagjaival, akik szerint az ilyesfajta hozzáállás ódivatú és előítéletes? Egy elavult sztereotípiákon alapuló, idejétmúlt nézet?

– Nézze, ha azt akarja tőlem, hogy szórólap szlogeneket és Haladó Elem posztereket idézgessek, szívesen kerítek egyet, és felolvasom magának őket – fakadt ki James végül a türelmét veszítve. – Szinte minden hirdetőtáblán találni hármat-négyet, közvetlenül Petra Morganstern körözési plakátjai mellett. Nem kell velem beszélnie, hogy olyan szövegeket találjon, amit hallani szeretne.

Vitrol diadalmas arckifejezését alig leplezte a megjátszott döbbenet.

– De hát James, fogalmam sincs, miről beszélsz. Én csak a napi témákkal kapcsolatos

véleményedről kérdeztem, amik miatt neked és az osztálytársaidnak talán aggódniuk kéne...

- Maga pedig addig fújja egyre nagyobbra ezeket az aggodalmakat, amíg mindenki mérges és rémült nem lesz - vágott közbe James a szemét forgatva. - Jól van, oké. Lehet, hogy hamarosan egy rakás kentaur és óriás áttöri a meggyengült határvonalakat, és elárasztják a mugli utcákat. Lehet, hogy a régi varázslócsaládok begyöpösödött, visszamaradt elitisták, akik úgy vélik, a muglik alsóbb osztályból származó csócselék, akik nem érdemlik, hogy a csodálatos, varázstudó gyerekeikkel keveredjenek. És lehet, hogy mindez semmit sem számít, mert az Első Számú Nemkívánatos Személy, Petra Morganstern, hamarosan mindenkit kiirt valami új... világvége... izével... - Széttárta karjait, agyát egyre jobban elborította a vörös kód. - Mit kezd ezzel? Felbőszíti az embereket? Úgy terjeszti majd a félelmet és aggodalmat, mint az influenzát? Még ha mindez igaz is, maga csak tovább súlyosbítja a helyzetet. Az olyanok, mint az apám, Merlin és Denniston Dolohov azon dolgoznak, hogy mindenkinek jobb legyen. De maga csak a problémákat tetézi. Minden szemetet összehord azokról, akik próbálnak változást hozni. És maga... - Megrázta a fejét. Hirtelen rájött, hogy messzebbre ment, mint szeretett volna, és habár most nem kifejezetten bánta, tudta, hogy később fogja. Nagy levegőt vett, és kissé lenyugodva, hosszan kifújta. - Magának meg van képe ott állni, és úgy viselkedni, mint aki mindenki fölött áll.

Vitrol mögött a Piton, Dumbledore és Voldi hugrabábok tapsikoltak, fityegő karjaik ide-oda csapkodtak, ahogy vad, de csendes örömüknek adtak jelet. James észrevette őket, mire elvörösödött a haragtól és a szégyentől. Volt fültanúja az utolsó kirohanásának. Ez persze eszébe juttatta, hogy hamarosan az egész varázsvilág értesülni fog róla.

- Köszönöm, James - villantott fel Vitrol egy elnéző mosolyt, mialatt a purlicerpenna a háta mögött a fiú előbbi gyalázkodásának minden egyes szavát gondosan lejegyezte. - Azt hiszem, kész is volnánk. Szép napot!

Mikor James kilépett a fürkéből, egyszerre érzett tüskés rosszkedvet és perverz elégedettséget. Vetett egy pillantást hátra, Vitrolra, a pennájára és jegyzetfüzetére, aztán elmélázott azon, hogyan tűnhettek el minden nyom nélkül a Hugrabáb Pajtik és bábjátékosaik. Ekkor azonban észrevett a folyosó padlóján egy összehajtogatott papírlapot, ami szinte világítani látszott az ablakon besütő napsávban. Rajta apró betűkkel az ő neve virított. Leguggolt, hogy felvegye, és magában hálát adott, hogy Vitrol nem akarta visszakísérni őt a kocsjába - nem mintha valószínű lett volna ez az eshetőség.

A személyzeti kocsin szinte lassítás nélkül robogott keresztül, közben széthajtogatta a pergament, és végigfutott a rövid üzeneten.

Szép volt, James! Jól helyre tetted azt a kotrnyeles libát. Majd később megköszönöd a jól időzített eltereléseinket.

Barátaid, Millie és a Hugrabáb Pajtik

James a levélre pislogott. Ismerte Millie-t. Millicent Vandergriff egy hetedéves hugrabugos volt, akivel az elmúlt pár évben csupán néhány szót váltott. Szőke, nyúlánk lány volt, meglepően szeleburdi, de éles ésszel. Előző évben egy rövid ideig Graham Wartonnal járt, de csupán pár hét után dobta őt, amitől aztán Graham napokig harapós hangulatban volt. James szinte semmi mást nem tudott Millie-ről.

Vállat vont. Kíváncsi lett volna a lányra, de per pillanat most jobban aggasztotta a cikk, ami az elkövetkező napokban fog megjelenni a Reggeli Prófétában. James összehajtogatta

a lapot, és a talárja zsebébe dugta.

Figyelembe véve, mennyi minden másképp alakult volna, ha Voldi, Dumbledore és Piton nem bukkan fel akkor és ott, úgy gondolta, tartozik Millie-nek és a barátainak egy nagy köszönettel, ha legközelebb látja őket.

Mikor James visszatért afülkéjükbe, Albus és Ralph éppen Ralph utazósakk készlete fölé görnyedtek, melyen Albus néhány megmaradt vörös bábuja reménytelen, ám makacs küzdelmet vívott Ralph fehér serege ellen. Lily már elment megkeresni a barátait, Rose pedig egy új, vastag könyvbe temetkezett. James lehuppant a helyére, és örült neki, hogy nem szegeznek rögtön neki a kérdést, hogy hogyan ment az interjú Rita Vitrollal. Egy percig a vonat mellett tovasuhanó fákat és dombokat figyelte.

Eszébe jutott, hogy sosem utazik többé diákként a Roxfort Expresszen, és ettől futó mélabú telepedett rá. Visszagondolt első roxfordi útjára, mikor eltöltötte az izgatottság és idegesség, hogy megfeleljen apja legendás hírnevének. Halvány mosoly terült szét arcán, mikor eszébe villant az első találkozás a Zane-nel, a koraérett és vadóc amerikaival, és Ralph-fal, akiről akkor még mindenki – még maga is – azt hitte, hogy mugli születésű, de már megvolt eltökéltsége – és hatalmas, zöld hegyű pálcája is.

Fejében visszajátszotta a vonathoz kötődő többi, emlékezetes alkalmat: mikor ő és Albus először csapott össze Scorpius Malfoyjal. Scorpius akkor még mindent megtett volna, hogy a Mardekárba kerüljön, viszont nem is sejtette, hogy Albus fogja felölteni a zöld-ezüst nyakkendőt, ő pedig, csodával határos módon, griffendéles lesz. Szinte látta maga előtt, ahogy végigüldözik a vonaton a borley-t, meg ahogy a vonat vörös mozdonya körül rajzottak a dementorok. Eszébe jutott a találkozás a másvilági lényel, a Kapuőrrel, és a kis híján katasztrófával végződött vonatút, melynek végén Merlin igazgató épp csak meg tudta akadályozni, hogy a szerelvénnyel lehajtsa a Karvaly-völgybe – sínek nélkül.

Elmélázott, hányszor játszott csiga és fúrót barátaival utazás közben, vissza az iskolába, minden évben egyre magabiztosabban, izgatottabban várva a rá váró tanévet.

Emlékezett, milyen volt, mikor új tantárgyat kaptak, új élményekkel gyarapodtak, miközben egyre több ismertségre, barátokra és riválisra tett szert. Az imádott és utált tanárok viszontlátása.

Próbálta óvatosan szoktatni magát a gondolathoz, hogy ezek mind most fognak utoljára megtörténni. Melankolikus hangulatban igyekezett kiélvezni minden egyes percet. A Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola ijesztő, titokzatos kihívásból mostanra ismerős, régi baráttá vált, így a hetedik évére. Egész eddig még sosem tudatosult benne igazán, hogy ezeknek a napoknak egyszer vége lesz. Most viszont már tudta: lesz egy utolsó vonatút, egy utolsó éjjel a Griffendél toronyban, egy utolsó vacsora a nagyteremben a barátaival és tanáraival, és egy utolsó ünnepélyes iskolai esemény – a ballagása.

Azután várta a való világ. Sokkal hatalmasabb, sokkal izgalmasabb és sokkal nagyobb kihívást jelentő, mint a Roxfort valaha is volt.

Szédítő, zavarba ejtő reveláció volt, melyet csak tovább súlyosbított a vonat zakatolása, amint egyre közelebb és közelebb vitte Jamest a jövőjéhez, akár készen állt rá, akár nem.

Rose-hoz fordult, és megkérdezte, mit olvas. Nem mintha érdekelte volna, csak szeretne volna megtörni a benne gyülemelő feszültséget és a gondolatai folyását.

- Azoknak a Cormelian Blitz krimiregényeknek a második kötetét - felelte Rose, fel sem nézve a könyvből. - Tudod, arról az óriásnőről, aki rejtélyeket old meg a korabeli Abszol úton. Revalvier professzor írta, álnév alatt. Azt kell mondjam, nagyon különbözik a többi könyvétől. Kicsit erőszakosabb. Anya haja valószínűleg égnek állna, ha a fülébe jutna, hogy ezeket olvasom. - Megnyalta ujját, lapozott egyet, és sebesen végigfuttatta szemét az új oldalon.

James bólintott. Már is elunta a témát. Hagyta, hadd merüljön bele újra Rose a könyvbe, ő maga pedig felkerekedett, és úgy döntött, körülnéz a vonaton. Látszólag a büfés boszorkányt kereste, de azt remélte, mással is elterelheti a gondolatait, nem csak varázspálca nyalókával és csótánycsokorral.

Legközelebb:

ÉRKEZÉS ROXFORTBA!

RALPH MEGDÖBBENTŐ BEJELENTÉST TESZ.

ÉS BEUGRIK PÁR VÁRATLAN VENDÉG IS.

2. A VÁLTOZÁS SZELE

- Elsőévesek! - bömbölte Hagrid, és a lámpását magasba emelve hívta magához a gólyákat. James könnyedén kiszúrta a félóriást a vonatról lekaszálódó iskolatársai feje fölött. A vadőr látványától kicsit jobb kedvre derült. - Elsőévesek, erre, erre a csónakokhoz! Kapkodjátok magatokat! A ládáitokat átszállítják az iskolába. Kövessetek, de vigyázzatok, hová léptek!

- Bárcsak újra mehetnénk a csónakokkal! - sóhajtotta Lily James mellett. - Sokkal jobb úgy, mint a hintókkal, nem? - Az örökösen a lány körül tébláboló barátok és csodálók egyetértően mormogtak. James gyorsan odébb lépett, nehogy ilyen társaságban lássák, elvégre már hetedéves volt, és mint ilyen, nem mutatkozhatott csiripelő ötödéves lányok körében. Emellett, persze - habár ezt sosem ismerte volna el hangosan -, örült a népszerűségnek, amit a húga az elmúlt pár évben kiépített. A lány és barátai alig vették észre a távozását.

Rose már sorban állt a fekete fiákerekhez, amelyek a kastélyhoz fuvarozták a nebulókat. James csatlakozott hozzá, és menet közben odaintett Ralphnak, aki valamivel odébb várakozott mardekáros társaival. Ralph szégyenlősen visszaintegetett. Már akkor is furcsán viselkedett kicsit, mikor délelőtt találkoztak a kilenc és háromnegyedik vágányon.

- Ha nem ismerném annyira - jegyezte meg James -, akár azt is hihetném, hogy Ralph készül valamire.

- A mi Ralphunk? - pillantott rá Rose összevont szemöldökkel. - Ralph Deedle? Kábé egy mentolos humbug ravaszágával bír. Nem hinném.

A fiákerút kellemesen ismerős érzéssel töltötte el Jamest, ahogy a nap egy utolsó pillantást követően lebukott a hegyek mögé, rózsaszínre, lilára és narancssárgára festve az égboltot és a felhőket. A színes háttér előtt feketén, méltóságteljesen, ám roppant hívogatóan magasodott a Roxfort kastély. Számtalan ablaka úgy csillogott a terjedő félhomályban, akár aranyérmék a szökőkút fenekén. James Rose-zal, Morgan Patoniával, Ashley Doone-nal, Graham Wartonnal és Joseph Torrance-szel került egy kocsiba.

- Mindenkinek jól telt a nyara? - kérdezte Graham nyájasan, szemlátomást csak azért, hogy elüsse az időt. James nem felelt, a mellette ülő Joseph Torrance arca viszont felderült.

- Elmentünk a Hocus testvérek cirkuszába, mikor Chudley-ban jártak. A levitáló akrobaták és a zsonglörködő elefántok királyak voltak, de a legállatabb akkor is Montague volt, a sárkány.

- Ő mit csinált? - pillantott hátra Rose az első ülésről. Előtte, mint máskor is, James ott látta a kocsiba fogott thesztrál csontváz alakját, amint lassan poroszkált a kastély irányába.

- Ó, tök jó dolgokat! - lelkesedett Joseph. - Légi mutatványokat, gyűrűkön repült keresztül, a kifújó lángcsóváival meggyújtotta a medvék szájában lévő fáklyákat, és egy egész tánckart egyensúlyozott a farkán. Egy embert sem evett meg a közönségből, és a jegyszedő bódékból is csak párat taposott el. Habár az szerintem a műsor része volt.

- Veszélyes dolog mostanság sárkányokat keresztülhurcolni az országon - szipogta Morgan. - Úgy hallottam, a minisztérium eléggé rászállt az ilyen eseményekre most, hogy meggyengültek a mágikus helyek határvonalai.

- Remélem, nem zárják be! - fészkelődött Ashley Doone Morgan mellett. - Télen szeretném megnézni őket az Abszol úton! Kizárt, hogy az a hely ne lenne elég biztonságos egy varázscirkusznak.

James nagyot sóhajtott. Nem elég, hogy Rita Vitrol ezzel kapcsolatban interjúvolta meg, még most is a mágikus biztonság volt a téma. A szíve mélyén nem hitte el, hogy olyan rosszul állnának a dolgok, ahogy az újságok és magazinok beállítják, habár ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy ez talán csak hamis remény. Az apja nem sűrűn beszélt erről. James gyanította, hogy nem azért, mert nem lett volna mit mondani, egész egyszerűen csak nem akarta aggasztani a családját. Ez persze már önmagában aggasztó volt, de így, hogy nem tudott semmi konkrétumot, könnyebb volt elfeledkezni a dolgról.

- Hallottátok, mi van Damian Damascusszal és Sabrina Hildegarddal? - kérdezte hirtelen Rose, és az ülésén megfordulva Jamesre és Grahamre sandított. - Egész nyáron találkoztatok, erre most bejelentették az eljegyzésüket. El tudjátok hinni? Összeházasodnak!

- Ugye csak viccelsz? - nyúlt meg Graham képe.

Rose megrázta a fejét.

- Nem. A saját szememmel láttam a meghívót. Pár napja jött postán. Tohonya turka és bürök témájú.

Graham a szemét forgatta.

- Mondjuk az tény, hogy ez a választás Damienre és Sabrinára vall.

- Annyira nem meglepő, ha belegondoltok - sóhajtotta Morgan. - Igen, Sabrina köröket ver Damienre, ha a külsőről van szó, de már a suliban is olyanok voltak, mint borsó, meg a héja. Inkább azt csodálom, hogy nem jöttek össze korábban.

Végül már James sem tudta magában tartani az ellenvetését.

- De hát még túl fiatalok a házassághoz! Szerintetek nem?

Ashley vállat vont.

- Végül is felnőttek, legalábbis jogilag. Damien nyitott egy kis alkímiai üzletet Porpicyben, Sabrina pedig átoktörőnek tanul. Sokan házasodnak fiatalon. Szerintem romantikus.

James agya ezt egyszerűen nem bírta elfogadni. Számára Damien és Sabrina az iskolatársai voltak, Bajkeverő pajtásai, noha már rég elballagtak. Valahogy nem bírta elképzelni, hogy már ott tartanak felnőtt, önálló életükben, hogy egy életre szóló esküt tegyenek, és saját karrierbe kezdjenek.

A beszélgetés hamarosan más témákra terelődött, többek között James interjújára. A fiú röviden beszámolt róla, biztosította őket, hogy nem volt nagy ügy az egész, és, hogy valószínűleg csak egy rövidke hasábot kap majd a Reggeli Próféta utolsó oldalán. Igaz, ez a számára is inkább csak remény volt, nem bizonyosság.

A fiákerek csakhamar nyikorogva beálltak a nyitott főbejárat előtti udvarra. James kimászott, és Graham meg Ashley oldalán felsietett a lépcsőn. Az ajtóban McGalagony professzor várta a tanulókat, arca - szokás szerint - megrovó komolyságot árasztott, jobb kezében egy kitekert pergament szorongatott. Fürkészőn lenézett rá, majd a szemüvege fölött a mellette elhaladó diákokat mérte végig.

- Mr. Potter - szólt fürgén, a fiúra és társaságára rebbentve pillantását. - Miss Patonia és Miss Doone. Maga is, Mr. Warton. Kérem, fáradjanak a nagyterem mögötti szobába, és siessenek.

- Miért? - tétovázott Graham. - Már megint bajban vagyunk?

- Nem, ha azt teszik, amit mondok - felelte kurtán a tanárnő. - És maga is, Mr. Deedle - biccentett oda Ralphnak, mikor ő is csatlakozott hozzájuk a lépcsőn. - És ne álljanak meg út közben az asztaluknál. Nem akarok morzsákat látni a szoba padlóján, mikor odaérek. - Beszéd közben a tekintete végig Ralphot fürkészte. - Mozogjanak, és vigyenek magukkal minden hetedévest, akivel esetleg összefutnak. - Azzal továbbhessegette őket, és ismét a kezében lévő pergamen felé fordította a figyelmét.

Rose sértetten pislogott.

- Nos, úgy tűnik, ez szigorúan csak a végzősökre tartozik - puffogott magában. - Majd később összefutunk, gondolom.

- Vajon miről lehet szó? - morfondírozott James, miközben beléptek a bejárat csarnok árnyas előterébe, és a zsebongó diákoktól hangos nagyterem felé vették az irányt.

- Fogalmam sincs - vont vállat Ralph. - Szerinted rájönne, ha odafele elcsórnék egy sütit? Mindjárt éhen halok.

- Ha én és a házam lennénk a célkeresztben, én inkább nem kockáztatnék - veregette meg Graham Ralph vállát. - De nem így van, szóval hajrá, Mr. Mardekár!

Végül Ralph mégsem tette meg, de ahogy elsétáltak a frissen sült finomságokkal teli tányérok és tálcák sora mellett, látszott rajta, hogy nem sokon múlt. A fejük fölött,

mint mindig, most is több száz gyertya lebegett, azokon túl pedig, a gerendák között, az egyre sötétebb égbolt látszott, melyeken lassacskán kezdtek hunyorogni az első csillagok. A főasztal fölötti rózsablak még magába gyűjtötte a lemenő nap utolsó, erőtlen sugarait, és a szivárvány színeibe öltöztette a zajongó, nevetgélő és trécselő nebulókat.

Mialatt elhaladtak a Griffendél asztala mentén, Jamesnek az fordult meg a fejében, hogy talán eleve rossz oldalról közelíti meg az iskolába való visszaérkezését. Elvégre ez nem a roxfordi karrierjének utolsó fejezete volt, hanem a célvonal előtti nagy hajrá kezdete. Új kalandokkal és kihívásokkal, új élményekkel, ismerős arcokkal, és potenciális, életre szóló emlékekkel teli hetek, hónapok és évszakok várnak rá. Ez a gondolat ugyan nem mulasztotta el a vonaton érzett melankolikus kedvét, viszont a várakozás izgalma azért valamelyest ellensúlyozta azt. Az idő folyása úgyis áttessékeli őt a saját jövőjébe, akár tetszik neki, akár nem. És ha már így van, akkor akár ki is élvezheti az utat.

James, Ralph és a többi hetedéves szakadozott, girbe-gurba sorokban menetelt fel az emelvényre, megkerülték a tanári asztalt, amelynél néhány tanár épp ekkor foglalta el a helyét, aztán átmasíroztak a terem elejének jobb oldalán nyíló vastag faajtón. James alig párszor járt korábban a hátsó váróteremben, mégis pontosan emlékezett a helyiségre. Elsőéves korában Merlin itt kérdezte ki Ralph apját, és itt derült fény arra is, hogy a Dolohov vonal leszármazottjai. A szoba ugyanúgy festett, mint akkor: néhány karosszéket és szófát véletlenszerűen szétszórtak egy kandalló körül, mely most sötéten és hidegen ásítózott.

A falakon különféle egyházi témájú festmények és portrék váltakoztak a boltozatos plafont tartó oszlopok között. James az egyik festményt felismerte a Ralph ősrégi bájjaltankönyvében lévő vázlatról: a varázslók első királyának, Kreagle-nek a koronázását ábrázolta. A jelenet távoli sarkában egy sötét taláros alak a falnak vetve hátát szívta hosszú pipáját, és szemlátomást a legkevésbé sem érdekelte a körülötte zajló ünnepség. Az alak zárkózott, ám fürkész tekintete végig követte Jamest. Természetesen Perselus Piton egyik álruhás portréja volt, melynek segítségével az egykori igazgató szemmel tartotta az iskola valamennyi eldugott zugát.

- Valaki tudja, mi ez az egész? - kérdezte Trenton Bloch, majd elterült az egyik magas támlás karosszékekben, és lábát átvette a karfán.

- Valami hagyomány, nem? - vélekedett Julian Jackson, a Hugarbug kviddicskapitánya, és szoknyáját megigazítva kényelembe helyezte magát a hideg kandalló előtt, egy ottománon. - McGalagony minden év elején összegyűjti az épp aktuális hetedéveseket valami lelkesítő beszédre, vagy ilyesmi, csak utána nem beszélhetnek róla.

- Ez eddig sosem tűnt fel - ráncolta a homlokát Ralph.

- Nézz szembe a tényekkel, Ralph - jegyezte meg Deirdre Finnegan könnyed hangon. - Meg lehetne tölteni a nagytermet azokkal a dolgokkal, amik nem tűnnek fel neked.

A lány mögött Kevin Murdock horkantva felnevetett. Ralph sértett arccal meredt Deirdre-ra, de James mosolyogva oldalba bökte a barátját.

Millicent Vandergriff Julian Jackson mellett ácsorgott, és lazán nekidőlt a szófa kartámlájának. Mikor találkozott a tekintete Jamesével, szája titokzatos kis mosolyra húzódott, és rákacsintott a fiúra. James még mindig mosolyogva biccentett neki

vissza. A nyár folyamán a lány máshogy kezdte hordani a haját. Hosszú, szőke, egyenes fürtjeit vállig érővé nyírták, s kissé megtépték, így Millie minden egyes mozdulatára vidáman ringatóztak. Jamest nem is igazán a változás ténye lepte meg, hanem, hogy ezt ő észrevette. Millie Vandergriff mindig is csak egy arc volt a háttérből: egy vicces, kicsit éretlen, és néha feltűnően hangos hugarbugos, de összességében felejthető. Az új frizura valahogy megváltoztatta, legalábbis azt, ahogy James vélekedett róla. Most először a lány nem csak egy már-már fülsértően éles kacaj volt a nagyteremben, vagy egy átlagos tagja a suttogó lánykórusnak, akik szinte mindig ott gyülekeztek a lányvécé előtt. Hirtelen egy meglehetősen vonzó, érdekes emberré vált, aki – úgy tűnt – valamilyen oknál fogva érdeklődött James iránt.

Ahogy a fiú nézte, Millie leült Julian mellé, és a két lány heves, ám halk beszélgetésbe fogott.

Néhány perc múlva aztán befutott McGalagony professzor is, amitől a csoporton rögtön eluralkodott az izgatottság. A helyiség szinte azonnal elcsendesedett, és a legtöbb diák helyet foglalt, vagy kisebb-nagyobb csapatokba tömörültek az oszlopok mellett. Az egykori igazgatónő megkerülte a diákokat, majd háttal a sötét kandallónak egyenként minden arcot végigmustrált, mintha csak leltárt készítené magában.

– Néhány szót szeretnék önökhöz szólani, mielőtt belépnek a végzős évükbe – mondta minden bevezetés nélkül, magához képest halkán. – Mint azt bizonyára sejthetik, vannak bizonyos felelőségek, melyek azzal járnak, hogy hetedévesek lettek. Akár tetszik, akár nem, ezentúl önök fogják képviselni az iskola nebulóit. Az alsóbb évesek felnéznek, egyfajta szerepmódként tekintenek magukra. Néhányan fel fognak nőni a felelőséghez, sőt, egyesek már most megtették, eddigi tanulmányaik során. Mások – itt tartott egy leheletnyi szünetet, mely során egy-két arcot alaposan megmustrált szemüvege fölött – már a saját értékrendjükhöz is alig érnek fel, nem hogy másokéhoz. Azoknak, akik az utóbbi kategóriába esnek, engedjék meg, hogy üzenjek valami: többet várunk önöktől. Az iskola többet vár önöktől. És maguknak is többet kéne várnia maguktól. Hamarosan új útra indulnak ezen ismerős falakon túl, ahol már nem csupán pontlevonások és megkerült házi szabályok várnak magukra. Gondolják át ezt, mivel valószínűleg én voltam az utolsó, aki erre figyelmezteti magukat. – Jelentőségteljes csöndbe burkolózott, tekintete ezúttal minden egyes jelenlévőn végigvándorolt. Végül a vonásai kissé ellágyultak, kissé felszegte állát, és mélyet sóhajtott.

– Mindazonáltal, a felelőségek mellé bizonyos privilégiumok is társulnak – folytatta szinte vonakodva. – Gondolom, sejtik, de megköszönném, ha ezeket nem terjesztenék el a fiatalabb iskolatársaik között. Hadd legyen nekik is meglepetés, mint most önöknek. – Előhúzott egy kis pergamentekercset, széthajtotta, és olvasni kezdett. – A hagyomány értelmében a tanári testület elrendeli, hogy a hetedéveseknek többé nem szükséges engedély a könyvtár tiltott szekciójának látogatásához.

James nagyot pislogva körbenézett, hogy vajon van-e az összegyűltekek között olyan, aki szerint ez a privilégium a legcsekélyebb mértékben is izgalmasnak tekinthető. Biztos volt benne, hogy Rose kiugrana a bőréből, ha itt lenne, de a többieknek az arcizmus se rezzen.

- Továbbá - folytatta McGalagony a pergamen olvasását - bizonyos tanórák helyettesíthetőek a választott karrierüknek megfelelő, azonos időtartamú terepgyakorlattal, amennyiben azt jóváhagyta az igazgató és/vagy a tárgy oktatója, valamint a gyakorlat hossza nem lépi túl a kilencven órát hetenként.

Ez már több reakciót váltott ki a diákokból, a legtöbben izgatottan fészkelődtek helyükön, és pillantgattak a barátaik felé. Szemlátomást megörültek a ténynek, hogy a tanórákat elcserélhetik némi kétkezi gyakorlásra, akár még az iskola területén kívül is. James Ralphra sandított. Mindketten eljátszadoztak már a gondolattal, hogy az iskola után aurorképzésre jelentkeznek - nem is kimondottan a szakma iráni szenvedély, mint inkább a kóros ötletvágy miatt. Ez vajon azt jelenti, hogy órák helyett elmehetnének a Mágiaügyi Minisztériumba James édesapjával? Akár még rajtaütések és nyomozások során is csatlakozhatnának hozzá és a társához, Titus Hardcastle-höz? Szinte már túl jó volt, hogy igaz legyen, most azonban úgy tűnt, talán mégis valóra válhat.

- A Tiltott Rengeteg még mindig tiltott - sorolta tovább McGalagony túlharsogva a diákokból feltörő, egyre hangosabb diskurzust. - Azonban az igazgató, jómagam vagy Hagrid professzor engedélyével egymagukban is betérhetnek az erdőben előre egyeztetett tevékenységek céljából, melyek többek között - ám nem kizárólagosan - a következők: bájital hozzávalók gyűjtése, bizonyos varázslények megfigyelése, gyógynövényültetés és -termesztés, és rekreációs tevékenységek; persze korlátozott időtartamban.

- Ezenkívül - eresztette lejjebb a professzor a pergament -, mint azt bizonyára jól tudják, a kastély zsúfolásig van titkos járatokkal, rejtett kamrákkal és egyéb jelöletlen szórakozási lehetőségekkel. Ezek többségét nyilván már felfedezték tiltott felfedezőútjaik során, vagy más kevésbé lelkiismeretes öregdiák elbeszélése nyomán. Amit eddig csak titokban használhattak, ezentúl engedéllyel tehetik. Holnap este, pontban tíz órakor, miután diáktársaik már a klubhelyiségekben és hálótermeikben vannak, Mr. Frics körútra viszi önöket, és megmutatja ezeket a helyeket. Nem készíthetnek térképet, nem jegyezhetnek fel egy jelszót sem, és nem oszthatják meg a többi diákkal a titkos helyek fellelhetőségét, célját vagy előnyeit.

Ennél a pontnál a tekintete egyenesen Jamest és Ralphot vette célba.

- Világos voltam?

James bólintott, ahogy vele együtt a többi évfolyamtársa is, közben viszont az járt a fejében, hogy vajon tényleg meg tudja-e tartani ezt az ígéretét. Elképzelte, hogyan fog Rose reagálni, ha megtudja, hogy ilyen kínzó titkokat hallgat el előle. Meg fog pukkadni mérgében.

- Őszintén remélem, hogy nem fog gondot okozni ezeknek a szabályoknak a betartása - mondta McGalagony, ám a hanghordozása nyilvánvalóvá tette, hogy igazából kételkedik benne. - A titkos helyek használatának engedélye teljes mértékben attól függ, hogy meg tudják-e tartani a titkot. Kérem, ne tegyék próbára a bizalmamat.

- Végül, de nem utolsósorban - folytatta nagy sóhajjal, és lelökte orráról a szemüvegét, ami még lengett párat a tanárnő nyakában függő vékony láncon, aztán megállapodott. - Volna egy bejelentésem, ami valószínűleg senkit sem fog meglepni, ennek ellenére szeretném, ha a többi itt elhangzott dologhoz hasonlóan titokban tartanák, amíg meg nem történik a hivatalos nyilatkozat.

Újra végignézett a végzősök során, arckifejezése úgy ellágyult, amelyet ritkán látni az örökké komoly professzoron.

- Sokkal tovább szolgáltam önöket és ezt az iskolát, mint azt lehetségesnek tartottam. Az a megtiszteltetés ért, hogy nem csak az önök felnevelésének és tanulmányainak lehettem tanúja, de sokuk szüleinek, sőt, nagyszüleinek is. De most, bármennyire is fájhat egy örömteli esemény, úgy döntöttem, hogy pontot teszek életem ezen szakaszára. Ez lesz az utolsó évem a Roxfort állományában. Vár a nyaralóm és a kertem, ahogy a pipám és a családom megmaradt tagjai is. Az egyetlen kérésem hozzátok... - Itt megrázta a fejét, és bármilyen hihetetlen látvány is volt, szája sarka száraz mosolyra húzódott -, hogy tegyétek az utolsó évet olyan eseménytelenné, amennyire csak lehetséges.

Halk nevetés hullámozott végig a diákokon, mikor azonban James körbepillantott, sok arcon látta saját gondolatainak árnyékát: meglepetést és kellemetlen döbbenetet. Pillanatnyilag McGalagony professzor volt a Roxfort tanári karának legidősebb és legtiszteltebb tagja. Nehéz volt nélküle elképzelni az iskolát. Talán Merlin volt az igazgató, és feltehetően még hosszú évtizedekig tölti majd be ezt a pozíciót, mégis, ő csupán az iskola agyaként szolgált. Bármennyire is komor és szigorú volt is néha, Minerva McGalagony professzor volt a Roxfort szíve és a lelke.

Jamesen ismét eluralkodott a korábbi melankolikus hangulat, úgy telepedve rá, ahogy viharfelhő terpeszkedik a nyári nap előtt. Nem csak amiatt, mert nem tudta elképzelni a Roxfortot McGalagony professzor nélkül, de azért is, mert azok után, hogy az interjú során Rita Vitrol emlékeztette, mennyi és milyen módon indult meg a mágikus világ széthullása, szinte rettegett tőle, hogy a professzor óhaja az eseménytelen utolsó évre már most valószínűtlennek tűnt, pedig még el sem kezdődött a tanítás.

Ashley Doone feltette a kezét.

- Mihez kezd utána, professzor? - kérdezte halkán.

McGalagony lassan, a korábbi mosollyal az arcán rázta a fejét.

- A leghalványabb fogalmam sincs, Miss Doone - felelte. - És ez, kedves, fiatal barátaim... a világ legcsodálatosabb érzése.

Úgy tűnt, ezt mindenki tökéletes végszónak gondolta, mert a diákok mocoogni és szedelőzködni kezdtek. McGalagony még egyszer, utoljára felemelte a hangját.

- Még egy utolsó kötelességem van, mielőtt visszaengedem önöket a házaik asztalához - hadarta. - A legtöbben bizonyára a vonaton már megtudták, kik az idej iskolaelnökök...

- Csak annyit tudok, hogy nem én vagyok - jegyezte meg James halkán, és vigyorogva Ralphra sandított. - És bármennyire is nem vagyunk egy véleményen anyával ezt illetően, háromszoros hurrá emiatt.

Ralph arcára hirtelen feszengő fintor ült ki.

- Az idej iskolaelnökök a lányok között - szólt hangosan McGalagony, miközben a nebulók lassan az ajtó felé araszoltak - Miss Fiona Fourcompass, a Hollóhátról. A fiúk között pedig Ralph Deedle, a Mardekárból. Bízom benne, hogy már mindketten beszéltek az vonaton az új prefektusokkal, elmagyarázták nekik a feladataikat, és hogy önök milyen szerepet játszanak bennük.

Ralph komolyan a professzor felé biccentett, és igyekezett nem tudomást venni a döbbenet, kimeredt szemekkel rá bámuló Jamesről.

- Az volt az első dolgom, asszonyom - jelentette. - Épp, ahogy a levélben állt.

- Miért nem szóltál? - fakadt ki James, mikor a találkozó végére ért, és a két fiú már a sorban állt, hogy kijussanak az ajtón. - Az egy dolog, hogy ötödikben prefektus lettél... épp elég ideig tartott ahhoz is hozzászokni! De iskolaelső!

- Pont ezért nem mondtam el - forgatta a szemét Ralph. - Tudtam, hogy nagy ügyet csinálnál belőle.

- De hát nagy ügy! - prüszkölte James. - Mégis mióta vágysz te ekkora felelősségre?

- Ezt meg hogy értsem? - pislogott rá Ralph sértett arccal. - Mindig is én voltam a felelősségteljes. Mindig, mikor te, Zane és Rose azokra a féleszű kalandokra indultatok, ki volt az, aki visszafogott titeket, és óvatosságra intett?

- Te nem „óvatos” voltál - legyintett James. - Egyszerűen csak be voltál rezelve. Az nem ugyanaz.

- Nézd - mondta Ralph, és egy beugróba belépve szembe fordult Jameszel. - Tisztára kiakadtál, mikor hirtelen prefektus lettem, mert azt hitted, minden szórakozásokat elrontom. Így történt?

- Naná! - suttogta James éles hangon. - Minden roxmortsi hétvégén időben vissza kellett érnünk a kastélyba. És tettél róla, hogy mi ne lógjunk ki, mikor a Bajkeverők a titkos ünnepi karavánjukat tartották. Szóltál anyának, hogy eltörtem a szemüvegemet, és azóta is minden órán azzal szekálsz, hogy viseljem, csak mert ő erre kért! Még Zane-t is megkérted, hogy ne bukkanjon fel állandóan, ahányszor csak új kísérleti kommunikációs technikán dolgoznak a csapatával!

- Hajnal kettőkor arra ébredtem, hogy az ágyam fölött lebeg! - sziszegte Ralph. - Mármost, oké, jó buli, de kis híján összevizelem magam!

- Ígérd meg, hogy ez nem száll a fejedbe, Ralph - erősködött James, és a nagyobb fiú szemébe nézett.

- Nem fog, ahogy eddig sem szállt - húzta ki magát felszegett állal Ralph. Egy pillanattal később a válla megint megereszkedett, és visszatért a szokásos testtartásához. - Különben is, két évig távol tartottalak titeket mindenféle életveszélyes kalandtól és földrengető összeesküvéstől. Még meg sem köszöntétek.

James is kifújta a benntartott levegőt, majd elvigyorodott.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ebben neked bármi részed volt - rázta a fejét.

Mikor végre visszaértek a zajos nagyterembe, James meglepve látta, hogy Cedric Diggory szelleme a Hugarbug asztalának végénél lebeg, és szemlátomást valamilyen elbűvölő történettel szórakoztatja a fiatalabb diákokat. Talán épp a legendás Trimágus Tusán történetéről mesélt nekik, ami kedvenc témájává vált, mióta ő lett a Hugarbug ház hivatalos kísértete.

- Néha hiányzik a Pufók Fráter - jegyezte meg Graham, miután megkaparintott pár zsemlét egy közeli tálcáról. - Mióta nyugdíjba ment, a hugarbugosok folyton a vadiúj szellemükkel kérkednek.

Scorpius a fejét csóválva fintorgott, ahogy Cedricre esett a pillantása.

- Kicsit szeles „Csendes Kísértet”-hez képest.

Rose kimérten csettintett a nyelvével.

- A féltékenység csúnya dolog! Szerintem csodálatos, hogy Cedric új barátokat és célt talált magának. - A válla fölött a fiú áttetsző alakjára sandított, mire a tartása

kissé megereszkedett. – Még akkor is, ha a jelenléte csak még inkább felhívja rá a figyelmet, hogy a Griffendélnek még mindig nincs saját kísértete.

– Ezt nem is igazán értem, hogy van – kotyogott közbe Cameron Creevey, aki valamivel odébb ült az asztalnál. – Mármost, tradíció, hogy minden háznak van egy, nem? A Mardekárnak ott a Véres Báró. A Hollóhátnak a Szürke Hölgy...

– Ez nem úgy működik, hogy csak úgy, új szellemet rendelsz postán, egy katalógusból – vetette ellen Graham. – Mondjuk, ettől függetlenül, azért kicsit csalódás, amiért az utolsó évünkben sem lett szelleme a Griffendélnek, még ha Félig Fejnélküli Nick néha bolond is volt.

– Apropos, utolsó év – csillant fel Rose szeme, majd a hangját lehalkítva mohón közelebb hajolt Jameshez. – Mi volt ez a nagy találkozó McGalagonnyal? Miféle titkokba avatott be titeket? Nekem elmondhatod!

James határozottan megrázta a fejét.

– Megesküdtünk, hogy hallgatni fogunk. Komolyan. Egy szót sem mondhatok.

– Ugyan már! – legyintett Rose, és ravaszul hunyorogva még közelebb húzódott. – Valószínűleg már amúgy is tudom. Csak azt szeretném tudni, végül mennyibe avattak be titeket.

– Várnod kell, amíg hetedéves leszel – felelte James, majd felszegte az állát, remélve, hogy ettől felsőbbrendű és fennkölt lesz a testtartása.

Rose már épp teleszívta a tüdejét, hogy egy epés választ vágjon unokatestvére fejéhez, ekkor azonban McGalagony professzor szólásra emelkedett, hogy megnyissa a beosztási ceremóniát. James örömmel fordította figyelmét a tanári asztal irányába.

A Teszlek Süveget a kis, háromlábú szék fölé tartva McGalagony professzor egyenként kiszóltotta a legújabb nebulókat. Egyik gólya izgatottabb volt, mint a másik, miközben a tanárnő a fejükre tette a süveget, mire az néhány pillanattal, vagy akár egy perccel is később magas, sípoló hangon kihirdette az új házukat. Az asztaloknál ezután tapssal és ujjongással fogadták a jövevényeket.

James alig tudta elhinni, milyen fiatalnak tűnnek az elsőévesek. Most ő volt a másik oldalon, a gólyák szemében minden bizonytalansággal ő tűnt hihetetlenül öregnek és bölcs végzősnek. Még emlékezett rá, milyen volt az ő cipőjükben, mikor az járt a fejében, mennyivel magasabbak és „felnöttesebbek” a hetedévesek. Bárcsak már akkor tudta volna, amit most: a hetedévesek semmagabazabbak és összeszedettebbek, mint az elsősök. Csak hosszú éveken át gyakorolhatták, hogyan tehetnek úgy, *mintha*.

Jamesnek ismét eszébe jutott McGalagony professzor előbbi kihirdetése. Hihetetlen, de ez volt a tanárnő utolsó beosztási ceremóniája. Vajon jövőre ki fogja leváltani? Talán Merlin? Vagy esetleg valamelyik régebben itt tanító professzor, mondjuk Flitwick, netán Neville Longbottom? Bármennyire is próbálta, egyszerűen nem tudta elképzelni, amint más tartja csúcsánál fogva a Süveget, és olvassa fel komoly hangon a neveket.

Erről eszébe jutott egy még zavaróbb részlet is: a Teszlek Süveg idén nem dalolt a beosztás előtt.

Hagyománynak számított, hogy a Süveg egy elbűvölő, sokszor mély tartalommal bíró verssel köszönti a diákokat, amit általában év közben költött. Mikor James első volt, elmaradt a dal, és, úgy tűnt, idén is ez lesz a helyzet. Persze, ahogy az már korábban is megfordult James fejében, a sokszáz éves szolgálat után a Süveg is

megérdemelt egy-egy szabad évet. Viszont most valamiért különösen kellemetlenül érintette Jamest, hogy első és utolsó évében is nélkülöznie kell a Süveg előadását.

Mikor befejeződött a beosztás, és McGalagony professzor egy újabb évre eltette az elnyújt fejfedőt, az egész nagyterem szívből jövő tapsorkánban tört kis. Ennek oka részben az új háztársak üdvözlése volt, részben pedig az, hogy az este hivatalos része hamarosan véget ér, a diákok pedig felvonulhatnak ki-ki a maga klubhelyiségébe, hogy elkezdődhessen a kevésbé formális köszöntőbuli. Az egyetlen, ami még hátra volt, Merlin igazgató szokásos évnyitó beszéde volt, ami – James tapasztalatai alapján – mindig rövidre és lényegre törőre sikerült.

- Hallom, Ralph lett az iskolaelső – súgta Rose James fülébe, mikor mindenki tapsolni kezdett. – Féltékeny vagy?

James az unokahúgára meredt; nem volt benne biztos, hogy viccel-e. A lány felvont szemöldöke és a homlokán futó tudálékos ráncok elárulták, hogy nem ez a helyzet.

- Persze, hogy nem vagyok féltékeny – rázta a fejét James. – Hülye lennék. Ki akarna iskolaelső lenni?

- Senki nem azért lesz iskolaelső, mert azt akarja – suttogta Rose, mikor végre elhalt a taps. – Azért lesznek, mert meg akarnak felelni másoknak, és az elvárásoknak. Az emberek azt várják Ralphektől, hogy ambiciózus legyen, mivel az apja mostanság nagy ember lett a Minisztériumnál. Viszont ez a tiédre is igaz, ha eddig nem vetted volna észre.

A teremre síri csend borult, így James nem tudott válaszolni. Azonban hirtelen azt sem igazán tudta, mit válaszolna neki. Összevont szemöldökkel meredt Rose-ra, a lány azonban elnézett a feje mellett. Az igazgatót figyelte, aki elfoglalta helyét az aranyozott pódium mögött. Nagy morgolódva végül James is követte a példáját.

- Üdvözlétem, diákok – dörögte a nagy mágus mély, recsegős hangon. Hatalmas, aranyszín dísztalárba bújtatott alakja magasan a pódium fölé tornyosult, szakállát, mint minden formális esemény alkalmával, gondosan kifésülte és beolajozta. Súlyos tekintete végigsiklott a gyülekezeten, mintha minden egyes arcot egyenként vett volna szemügyre. – Mindenkit üdvözlök egy vadonatúj tanórákkal, bajtársiassággal és sporttal teli év nyitányán itt, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolában. Az új tanulók kedvéért bemutatkoznék, a nevem Merlinus Ambrosius, és én vagyok eme iskola igazgatója. Mint mindig, most is időt és energiát takarítanék meg: ha a napi rutinnal kapcsolatos kérdések lenne, forduljatok bizalommal az idősebb társaitokhoz. A beavatásokat az ő tisztük és kötelességük. Használjátok a rendelkezésre álló forrásokat, és ha valaki visszautasítaná a válaszadást, esetleg tévútra vezetne, értesítsetek személyesen engem, és én teszek róla, hogy az illető rádöbbenjen önnön hibájára. Általános szabályokból kevés van, ám annál szigorúbban betartandók: a Tiltott Rengeteg okkal kapta ezt az elnevezést. Amennyiben ezt semmibe veszitek, az eredmény nem vezet sok jóra, már amennyiben túlélitek. Takarodó tanítási napokon pontban tíz órakor, hétvégéken és ünnepnapokon fél tizenkettőkor. Kedves gondnokunk, Frics úr szabad kezet kapott annak eldöntésében, milyen büntetést szab ki a kijárási tilalom megszegőinek, és ne legyenek illúzióitok, a kreativitása nem ismer határokat.

Beszéd közben az igazgató a terem hátulja felé biccentett, ahol Frics állt szokásos helyén, a bejárati ajtó közelében, és lassan simogatta a karjaiban összegömbölyödött

ősöreg murmánc macskájának a fejét. Frics aprót bólított majd kivillantotta a fogait, bár a gesztus inkább mogorva vicsornak illett be, mint mosolynak. Jamesnek az utóbbi két évben rá kellett döbbsennie, hogy, csodálatos módon, Frics és Merlin szinte testvéri egyetértésben álltak a törvény és rend megközelítését illetően. Merlin gyakorlatilag úgy tartotta felügyelet alatt az idős gondnokot, hogy kisebb ügyek tekintetében hosszú pórázra engedte őt.

- Végezetül - folytatta az igazgató, és tekintete ismét végigsiklott a diákokon -, talán már észrevettétek, hogy a nyár folyamán változott valamelyest a tanári kar összetétele. Mélyen tisztelt bűbájtan professzorunk, Filius Flitwick tanár úr végül engedett a múzsája csábításának, és úgy döntött, hátralévő éveit a művészetnek, és a tökéletes csésze oolong tea elkészítésének szenteli. Bizonyos különleges alkalmakkor mindazonáltal még találkozhattok vele. Addig is, azonban, remélem, illő fogadtatásban részesítitek az új bűbájtan oktatókat, Donofrio Odin-Vann professzort, aki maga is e falak között végzett, és most visszatért, mint a tanári kar legújabb tagja.

Lagymatag, zavarodott taps harsant fel itt-ott, miközben a terem megtelt nyújtózkodó nyakakkal és forgolódo fejekkel, ahogy a diákok az új tanárt keresték a tanári asztal mögött. James szeme elkerekedett, mikor felfedezte, hogy az új bűbájtan professzor nem más volt, mint az a fiatalember, akit korábban már a vonaton is látott. A férfi tétován felállt, halvány mosolyra húzta a száját, és amolyan tessék-lássék módon intett párat. Sötét haját rövidre nyírva viselte, állán pedig hegyes kecskeszakáll díszelgett, ami mindenki máson baljós gonoszságot sugallt volna. Odin-Vannon azonban túlságosan erőltetettnek és mesterkéltnek hatott, mintha a fiatal professzor csak nagyon igyekezett volna hatásos benyomást kelteni. Jamesnek a nyilvánvaló fiatalsága és feszélyezettsége ellenére is szimpatikusnak tűnt. Vagy talán épp azok miatt.

- És ezzel - tárta szét két magasba emelt lapát kezét Merlin - az évnnyitó lakoma hivatalos része véget ért. Befejezhetitek a vacsorátokat, vagy visszavonulhattok a hálókörletetekbe, ahol, biztosra veszem...

Hirtelen döngő durranás hallatszott a bejárati csarnokba vezető kétszárnyú ajtó felől. Merlin szemöldöke összefutott a váratlan közjáték hatására. A dörömbölés visszhangja ide-oda pattogott a falak között, aztán mély csönd telepedett a teremre, melyet egy újabb dörrenés tört meg, mintha valaki odakint kopogtatott volna, ám a nagyterem természetes akusztikája sokszorosára növelte volna a hangerőt. Ekkor az ajtószárnyak lassan, tétován kitarultak.

Frics éber, élénk szemekkel lépett arrébb az ajtó nyikordulására.

A résben vastag, keretes szemüvegű, tágra nyílt, aggodalmas szemű középkorú férfi bukkant fel rózsaszín pólóban, farmerban és könnyű dzsekiben. Jobb öklét még mindig kopogtatásra emelte. Mellette egy méltóságteljes külsejű nő ácsorgott hullámos, barna hajjal, vállán átvetett kistáskával. Figyelemreméltóan széles csípője mögül két kisgyerek, egy fiú és egy lány pislogott nagy érdeklődéssel.

- Bocsánat - mondta a férfi. A néma nagyteremben a hangja zengőn visszhangzott mindenfelé. - A feleségem és én... úgy tűnik, egy picit eltévedtünk. Láttuk ennek a... hmm, ennek a háznak a fényeit lentről, és az asszony azt javasolta, ugorjunk be és... ööö... kérdezzük meg az irányt.

A szobában minden szem a családra meredt, minden száj elnyílt a döbbenettől. Merlin, talán most először, mióta James ismerte, nem talált szavakat. A szemüveges férfi nagy levegőt vett, majd körbenézett, nyilván, hogy valami értelmet találjon az elébe táruló látványban – ám csúfos kudarcot vallott.

- Valaki – folytatta panaszosan, majd megköszörülte a torkát, miközben elhalt a szavai visszhangja – meg tudná mutatni, merre van a Killarney tóvidék? Tudják, csak hétig tartják fent a foglalást, és... – Hangja elhalkult, majd végleg elhalt, ahogy maga alá temette az, amit látott.

Cedric Diggory, aki a Hugrabug asztalának végénél lebegett, egyszer csak észrevette, hogy a férfi felesége őt bámulja. Szeme olyan kerekre nyílt, hogy James nem csodálkozott volna, ha egyszer csak kipottyant a helyéről. A nő a torkához emelte remegő ujjait, szája néma sikolyra nyílt.

- Buh! – szólt hirtelen Cedric, a nő felé nyújtotta kezét, és ujjával integetni kezdett.

Az asszony holtra váltan zuttyant hátra, és tompa puffanással a kőre huppant.

- Gondnok úr – szólalt meg végül Merlin Fricset fixírozva, aki még mindig az ajtó mellett álldogált. – Olybá tűnik, hogy váratlan mugli vendégek látogattak el hozzánk. Kérem, tegyen róla, hogy tökéletesen... otthon érezzék magukat.

Legközelebb:

KVIDDICS REMÉNYEK!

EGY TITKOS ÉJSZAKAI GYŰLÉS!

ALBUS RAVASZAT SZÓL!

3. ÉJSZAKAI GYŰLÉS

Ugyan nem volt hivatalos amneziátor a Roxfort dolgozói között, azonban Merlin több mint megfelelő volt a feladatra földöntúli erejével és különös, hipnotikus hatású botjával, melynek faragásaiban halványkék rúnák táncoltak. A diákokat sietve menesztették a nagyteremből, és egyenesen a klubhelyiségükbe rendelték őket, mialatt az igazgató, McGalagony professzor, és – meglepő módon – Trelawney magához térítették az ájult asszonyt, és a négy muglit egyfajta alvajárásszerű transzállapotba helyezték. Annyira azért maguknál voltak, hogy homályos tekintettel pásztázzák a diákokat, a mozgó portrékat és lépcsőket, viszont mikor megszólaltak, a szavak álmatagon buktak elő erőtlen ajkaik közül.

James és még pár nagyra nyílt szemű diáktársa a Héraklész ablak alatti lépcsőfordulóról figyelték, amint Merlin és a professzorok kivezették a családot a bejárati ajtón. Odakint egy kis, barna autó parkolt az udvaron felkapcsolt reflektorokkal és kötelességtudóan pöfögő motorral.

- Azt mondja, iskola? - pillogott a mugli nő Merlinre.

- Ó, igen - felelte a mágus megnyugtató mosollyal. - De ne is törődjön ezzel, kedves hölgyem. Ön és a családja hamarosan megint úton lesznek céljuk felé. Megmutatjuk az utat. Igazából egyáltalán nem bonyolult. Csodálatos vakációjuk lesz, és hamarosan elfeledkeznek róla, hogy valaha is találkoztunk.

- Kivel találkoztunk? - vonta fel magasra a szemöldökét a férfi, és kissé kótyagosan a feleségére sandított.

- Hát azzal a kedves, idős úrral, a benzinkútnál - válaszolta a nő, és hangjában alig valamicske bizonytalanság bujkált. - Mikor megálltunk útbaigazításért. Nagyon segítőkész volt.

A férfi bólintott, majd egyik oldalán Trelawney, másik oldalán pedig McGalagony professzorral kilépett a sötét udvarra.

A két gyerek - egyikük sem volt idősebb tíz évesnél - tágra nyílt szemmel követte őket, mindent alaposan szemügyre véve. James jól tudta, hogyan működnek Merlin felejtő bűbájai. Mire a család kiér az autópályára, a Roxfortról szóló emlékeik csupán megfakult álomfoszlányoknak fognak tűnni, amit az égvilágon semmi sem köt össze a valósággal. A gyerekek valószínűleg jobban fognak rá emlékezni, lévén fiatalabb az elméjük, így jobban megragadják a részleteket. Viszont úgysem fogja senki elhinni nekik a mozgó lépcsősorokról, lebegő gyertyákról vagy a skót vidéken egyszer csak felbukkanó titokzatos kastély-iskoláról szóló történeteiket. Ez alkalommal James kimondottan örült ennek.

- Eriggyetek! - mordult rájuk Frics fojtott hangon a lépcső lábától. - Ez nem rátok tartozik. Tegyétek, amit az igazgató úr mondott, még hozzá gyorsan! - Azzal a gondnok elsietett a nyitott ajtó irányába, hóna alatt egy összehajtogatott térképpel, jobbában pedig, mindenki meglepetésére, egy piros termoszal. A termosz lágyan gőzölgött, és frissen főtt kávé illatával töltötte meg a bejárati csarnokot. James úgy sejtette, ezek a kellékek egyrészt azt segítik elő, hogy a mugli család valóban eltaláljon az úti céljához, másrészt, hogy megkönnyítsék nekik a segítőkész benzinkutasról szóló beültetett emlék elfogadását.

- Mi lesz, ha még több mugli téved ide a kastélyhoz? - suttogta halkán Cameron Creevey, aki James, Rose és Scorpius társaságában a lépcsőfordulón maradt. A fiú legalább olyan izgalmasnak találta a gondolatot, mint amilyen aggasztónak.

- Merlin új feltérképezhetetlenítő bűbajt vet a birtokra - legyintett Rose türelmetlenül, majd sarkon fordult, és felcsörtetett a lépcsőn. A többiek, tekintve, hogy a műsornak amúgy is vége volt, követték. - Egyedül azért kerülhettek ide azok az emberek is, mert eddig fogalmunk sem volt, hogy a régi határvonal ennyire legyengült. Nem igazán van módszer ennek az ellenőrzésére.

- Mondjuk, ez felvet egy kérdést - mondta Cameron kettesével szedve a fokokat, hogy beérje Rose-t és Jamest. - Volt az a mugli riporter, akiről még elsőéves korodból meséltél, James. Martin Prescott? Talán részben ő is így jutott be az iskolába. Igen, követte Deedle játékának a jeleit, de talán már akkor is csak azért engedte be a feltérképezhetetlenítő bűbajt, mert már eleve gyengülőben volt.

James nem szívesen gondolt arra a kalandra. Martin J. Prescott még manapság is hírprogramokat vezetett a mugli televízióban, és a *Betekintés* című műsoron dolgozott, melynek a portfóliója a celebpletykáktól kezdve, a kétfejű kecskegidákon át egészen a szentek pirítósba égett képmásáig terjedt. Bár James nem szívesen ismerte volna el, szinte teljesen biztos volt benne, Prescott csakis egy technológiai kikapunak és a csökönységének köszönheti, hogy átjutott az iskola birtokának határain, nem pedig holmi gyengülő bűbájoknak. Nem, a gyengülést eredményező láncreakciót Petra Morganstern indította el a kishuga, Izzy segítségével, mikor három évvel korábban megtörte a mugli New Yorkot védő titokbűbajt.

Ahogy oldalra sandított Rose-ra, az arckifejezéséből látta, hogy a lánynak is ez jár a fejében. Ő nála jobban értette a háttérben működő mágiát. Az összes titokvédelmi bűbáj alapja az volt, hogy a muglik – a szívük mélyén – nem akartak hinni a varázslatban. Túl megdöbbenő és különös dolognak tartották. Felborította a kényelmes kis kártyavárat, amire az egész világukat építették. És, sajnos, ez volt, amit Petra megváltoztatott. Még ha csak részben is, de gyakorlatilag legyömösözt a torkukon egy új valóságot, amire a muglik kezdenek szép lassan ráébredni. A titokvédelmi varázslatok azért egyre gyengébbek, mert ezer év óta először, még ha nem is teljesen önszántukból, de a muglik elkezdtek hinni.

Cameron felvetése a levegőben függve maradt, James válasz nélkül követte Scorpiust és Rose-t be a portrélyukon, mely – dacára a történeteknek – ugyanolyan nyüzsgő és hangos volt, mint bármelyik másik évnyitó után. Nem meglepő módon Griffendél Godrik mellszobra úgy pörgött-bucskázott keresztül a helyiségen, akár egy részeg dongó, a vad csiga és fúró játszmában elmerült csapat pálcáinak kereszttüzeiben. Innen-onnan örömujjongás hallatszott, vagy éppen vajsörös palackok koccanása. Az asztalok roskadásig voltak mézesfalásos édességekkel, melyet, a hagyományhoz híven, George Weasley biztosított a griffendéleseknél. A szobát betöltötte a kandallóban égő tűz ropogása és melege, miközben James megkönnyebbült sóhajjal átvágott a szobán. Bármennyire is sokat és gyorsan változik a világ odakint, a Griffendél klubhelyisége épp ugyanolyan volt, mint mindig.

– Egy óra múlva? – kérdezte halkán Rose közelebb húzódva Jameshez és Scorpiushoz. – A szokásos helyen?

James bólintott, Scorpius pedig egy vállrándítást követően elment egy közeli tálcáról egy üveg vajsört, és a csiga és fúrózó társaság felé vette az irányt.

Az utóbbi pár évben szinte rituálévá vált, hogy az első estén James és még pár megbízható, közeli barát titokban összegyűltek, és megbeszélték a nyáron történeteket. Bár egyikük sem mondta ki hangosan, de James kezdte az egészet a Főnix Rendje egy halovány, mégis jelentőségteljes árnyékának tekinteni. Azt ugyan még nem tudta eldönteni, várja-e az újabb gyűlést, de idén, az előző két évvel ellentétben, valóban volt megosztanivalója a csoporttal.

Ez azonban még várhat, most boldogan vetette bele magát az egyik kedvenc helyének ismerős, barátságos forgatagába.

A tűz mellett kiszúrta a hűgát, Lilyt, elengedhetetlen barátkoszorúja körében, amit Chance Jackson, Marcus Cobb és Shivani Yadev alkotott. Shivani öccse, Sanjay, akit alig fél órája osztottak be a Griffendélbe, nem messze tőlük lődörgött és ideges boldogsággal az arcán nézelődött. Az egyik sötét ablakbeugróban a hatod- és ötödéves Walter Stebbins és Xenia Prince ücsörgött, akik előző tanévben kezdtek járni, és most szinte összeérő orral, mosolyogva beszélgettek annyira elmerülve saját kis világukban, hogy észre sem vették a fejük fölött néha vészes közelségben elhúzó mellszobrot. A lányok hálótermeihez vezető lépcső melletti asztalnál pedig Graham Warton és Deirdre Finnegan dugták össze a fejüket, és heves vitába bonyolódtak egy nevek hosszú listáját tartalmazó pergamen felett.

Jamesnek kérdeznie sem kellett, tudta, hogy a kviddicscsapat idejéig tagjelöltjeit tartalmazza a lista. Nagy levegőt vett, felkapott egy palack vajsört, és úgy döntött, csatlakozik hozzájuk, még ha tudta is, mi következik.

- Meg is jött - pillantott fel rá Deirdre. - Először muglik a nagyteremben, most meg James Potter neve egy kviddics jelentkezési lapon! Lehetne még ennél is furcsább az este?

- Idén mi lesz? - döntötte félre a fejét Graham, miközben James lehuppant egy székre. - A válogató előtti éjszaka belépsz a Hégák közé? Vagy talán jön az interjúsorozat következő állomása Rita Vitrollal és esetleg a Mágiaügyi Miniszterrel?

James a plafonra emelte a tekintetét. Sejtette, hogy nem ússza meg Deirdre és Graham gunyoros heccelését.

- Idén egyik sem lesz, esküszöm.

- Tavaly ugyanennél az asztalnál ugyanezt ígérted - szólt Deirdre, és hátradőlt a karosszékekben. - Mi is volt? Sárkányhimlő?

- Skrofungula, ha tudni akarod - sóhajtott a James. - Hagrid óráján kaptam el, mikor a lápi szamarakat kerestük a mocsárban. Egy hétig meg sem bírtam mozdítani a nyakamat, és nem tudtam lenyelni semmit, ami kicsit is nagyobb volt, mint egy Bogoly Berti-féle Mindenízű Drazsé. Szörnyű volt, kösz szépen!

- És azelőtt? - töprengött Graham a homlokát ráncolva és az állát vakargatva. - Ha jól rémlik, akkor még el is jutottál a válogatóra, de aztán...?

- Belevágódtál az egyik gólkarikába a seprűddel - bólogatott Deirdre.

- Eltört a szemüvegem - védekezett James. - De minden tőlem telhetőt megtettem! Nem az én hibám, hogy nélküle nem látok messzire.

Graham nagy sóhajjal átnézett a szoba másik végébe.

- Még szerencse, hogy itt van nekünk őrzőnek a húgod. Szörnyű balszerencse volna, ha nem lenne egy Potter a Griffendél csapatában. Szerinted idén is eljut a válogatóra, Deirdre?

- Még egyet sem hagyott ki - felelte a lány. - Nem mintha kérdés volna, hogy benne lesz-e a csapatban. Az előző években sem volt az. Igazi őstehetség.

James még kivárt kicsit, aztán türelmesen felvont a szemöldökét.

- Végeztetek? Idén nem hagyom ki a válogatást. Ez lesz az utolsó esélyem, hogy bekerüljek a csapatba, nem fogom kihagyni.

Deirdre bólintott, aztán visszafordította figyelmét a kézzel írt felhívásra.

- Az jó, mert látod itt ezt az üres helyet? - Pennájával megkocogtatta a pergamen alját. - Itt kéne lennie Geoffrey Rooknak, csak hogy ő tavaly végzett. Az évtized legjobb fogója volt. Mit gondolsz, felérsz a nyomába?

James állát felszegve biccentett.

- Igen. Egész nyáron gyakoroltam. És az utóbbi két évben végig benne voltam az éjszakai kviddicsligában.

- Ne is mondd! - fakadt ki Graham, és bosszúságában még az arcát is eltakarta. - Te és az az éjszakai huligánbanda szégyent hoztok a sportra. Hallom, még azt is megengedték neked, hogy azon az idióta, amerikai szörfcuccon repülj!

James el is felejtette, mennyire gyűlöli Graham a viszonylag titkos éjszakai kviddicsmeccseket.

- Igazából deszkának hívják...

- Szót se többet! - mondta Graham villogó szemekkel. - Esküszöm, már rég jelentettelek volna titeket, ha nem tudnám, hogy a tanári kar nagy része már úgyis tud a dolgról, még ha be is hunyja a szemét.

- Longbottom még el is jár néha a meccsekre - rázta a fejét Deirdre rosszállóan. - Ő termeszti azt a gyógnövényt, amivel alvás nélkül kibírják az éjszakai meccseket. Valami somnambulis, vagy mi.

- Fegyelem - húzta ki magát Graham, és tekintetét Deirdre-éba fúrta, aki beleegyezően bólogatott. - Ez az, ami manapság hiányzik ebből az iskolából! Egy kis jó öreg fegyelmezés! Húzzák le a rolót ennél az éjszakai kviddics badarságnál. Csak elvonja a figyelmet a valódi dolgról.

James vállat vont, és lehajtotta a fejét. Tudta, hogy per pillanat jobb, ha csendben marad.

Szerencsére Walter Stebbins és Xenia Prince ezt a pillanatot választották, hogy két egymás mellett álló fotelbe huppanjanak a közelükben.

- Mit gondoltok az új búbjájtán tanárról? - kérdezte sűgva Xenia. Kíváncsian az asztal fölé hajolt, és oda sem figyelve kisöpört egy rövid, fekete hajtincset a szeme elöl.

- Ránézésre alig idősebb nálam - puffogott tovább Graham. - Megeszem a gurkómat, ha elég öreg, hogy Lángnyelv Whiskyt vegyen a Három Seprűben.

- Huszonöt éves - szipogott Deirdre. - Megkérdeztem Shert professzort. Egy évvel az elött végzett, hogy mi ide kerültünk. Tehát Ted, Damien és Sabrina ismerték őt. Vagy legalábbis ismerhették.

- Legközelebb rá kéne kérdeznünk náluk - javasolta Graham sötét vigyorral. - Talán tudnak róla valami mocskos kis titkot. Nem árthat, ha tudunk egy, s mást az új tanár szennyes dolgairól, ha nagyon rá akarna kezdeni a nótára.

James vállat vont.

- Nekem jó fejnek tűnt. Nem hinném, hogy bárkinek is meg szeretné nehezíteni az életét. Egyelőre inkább olyannak tűnik, aki azt gyakorolja, hogyan *nézzen ki* tanárként. Hogy *az* is legyen, az majd később kerül sorra.

- Hiányozni fog az öreg Flitwick professzor - sóhajtotta Xenia, és szomorúan az asztal lapjára szegezte a pillantását. - Ő volt a kedvencem.

Mellette Walter ünnepélyesen bólogatott. James alig bírta megállni, hogy a szemét forgassa. Erősen gyanította, hogy a fiú hasonlóan reagált volna, ha Xenia azt találja mondani, a holdon fukszia színű kacsák élnek.

Alig egy órával később James, Rose és Scorpius egy fáklya alatt várta be Ralphot és Albust a kastély egy régebbi szárnyában. Komor és zavarba ejtő séta volt a kihalt folyosókon. Rose és Scorpius immár hivatalosan is jártak, habár a kapcsolatuk finoman szólva viharosan és szenvedélyesen alakult. Per pillanat, valamilyen James számára ismeretlen okból, épp megint nem álltak szóba egymással, így ő fagyos, síri csöndben lépkedett kettejük között. Valószínűleg így volt a legjobb, hiszen nem igazán szabadott volna ilyen későn elhagyniuk a hálólhelyiségeiket, noha a takarodó formálisan csak másnap éjszaka lépett érvénybe.

- Próbáltuk kinyitni - sűgta Ralph, mikor Jamesék végre csatlakoztak hozzá és Albushoz -, de nekünk sosem működik.

- *Neked* nem működik - javította ki Albus. - Nekem primán működik, csak épp mindig egy éjjeli edényekkel teli szobába nyílik.

- Lépjetek hátrébb - szólt Rose mereven. - Az a ti bajotok, hogy nincs elég képzelőerőtök.

Ralph engedelmesen hátrébb lépett, helyet hagyva Rose-nak, aki céltudatosan tett néhány lépést a folyosón, majd sarkon fordult, és visszaindult.

- Amire szükségem van - hangsúlyozta Rose, miközben jelentőségteljesen végignézett a folyosón először jobbra, majd balra is -, egy szoba, ahol titokban találkozhatunk. Ahova a Fricshez hasonlók nem tudnak bejutni, még az álcázott portrék sem, nem hallgathatnak ki minket, és amit mondunk, a szobán kívül nem lesz elismételhető.

Ismét megfordult, és tett pár lépést.

- Ezen kívül azt is szeretném - tette hozzá színlelt suttogással -, ha a pasim nem esne hasra a saját lábában minden alkalommal, mikor Fiera Hutchins feléje rebbenti a szempilláit.

- Már megint itt tartunk? - mordult fel Scorpius csüggedten. - Tudod, most már igazán elfeledkezhetnél róla.

Ralph zavarodottan pislogott Rose irányába.

- Kétlem, hogy ezt a Szükség Szobája el tudná intézni.

Mikor Rose végre megtorpant a csupasz kőfal helyén hirtelen egy ajtó bukkant fel. A lány kihívóan Ralphról Scorpiusra pillantott, aztán az ajtóhoz lépett, kitárta, és belépett rajta.

Ahogy Scorpius követte, Rose leplezetlen csalódottsággal pislogott vissza rá.

- Azt hiszem, Ralphnak végül is igaza van - sóhajtott nagyot. - A Szükség Szobája nem tudja minden kívánságomat teljesíteni. Elvégre még mindig te vagy itt.

- Most komolyan, Weasley - mondta Scorpius, miközben bágyadtan körbelesett a kis helyiségben. A vezetőknévből James biztosra vette, hogy ennek nem lesz jó vége. - Én csupán barátságos voltam Fierával, mikor összefutottunk a nagyteremben. De ha ilyen féltékeny vagy rá, bármikor kérhetsz tőle tanácsot egy kis sminket vagy új frizurát illetően.

Rose arca téglavörösbe váltott.

- Kis smink!? Kettőnknek elég lenne, amit ő magára kent! Sőt, az egész iskolának! De ha neked ez kell... valami gögös, kifent-kikent mardekáros drámakirálynő...!

- Azt hiszem, a dühös csend jobban tetszett - motyogta James, és a szoba közepén álló asztalkára dobta a hátizsákját. - Miért van az, hogy ti vagy üvöltöztök, vagy nem is beszéltek egymással.

Albus az ajtótól legtávolabb álló fotelbe huppant bele, közvetlenül egy széles ezüstkerettel díszített malíciamutató alá.

- Ez egyben azt is megmagyarázza, miért preferálok inkább a szabadúszó agglegény létet.

Rose még mindig fújtatott, de úgy tűnt, pillanatnyilag eléggé lecsillapodott a haragja, hogy ne törjön ki, akár egy vulkán. Lassan leereszkedett az Albus melletti székre.

- Azért vagy agglegény - mondta -, mert egyetlen egészséges önbecsüléssel rendelkező lány sem képes elviselni, hogy folyamatosan varangytrágya és mocskos bakancs szaga leng körül téged.

- Természetes illatom van - vont vállat Albus. - Azt jelzi, hogy túl elfoglalt vagyok mindenféle férfias dolgokkal, és nem cicomázom magam egész nap a tükör előtt.

- Meg azt, hogy egész nyáron csak hetente egyszer váltottál ruhát - kontrázott James.

- És azt, hogy szerinted a fürdést tökéletesen helyettesíti, ha magadra locsolsz apa arcszeszéből - kotyogott közbe Lily, aki ekkor sietett be az ajtón, és gyorsan le is ült Rose-zal szemben. - Bocs, hogy késtem. Miről maradtam le?

- Nem sokról - sóhajtott Ralph, majd a Scorpius és Rose közötti székre telepedett. - Ezek ketten megint összekaptak, aztán nem kívánt bepillantást nyertünk Albus nem létező szerelmi életébe.

- Nicsak, ki beszél, Deedle - méregette Albus Ralphot szúrós szemmel. - Mikor is randiztál utoljára?

- Szoktam randizni - vont vállat Ralph. - Csak aztán nem jártatom róla folyamatosan a számat.

- Állítólag bele van zúgva az iskolaelső-társába - súgta oda Lily Rose-nak jó hangosan.

- Az inkább ambíció, mint lamúr - sandított Scorpius Ralphra. - A mi Ralphunk egyre feljebb kapaszkodik a társadalmi ranglétrán. Végre kezd a házához illően viselkedni.

- Egyetek doxibogyót - rázta a fejét Ralph. - Semmit sem tudtok rólam. Most, hogy iskolaelső lettem, itt sem kellene lennem. Ha Piton egyik portréja rajtakap, mikor visszafelé tartok, a pincébe...

- Akkor majd azt mondom neki, hogy csak a többi kihágó után szaglászta - javasolta egy új hang összetéveszthetetlen amerikai akcentussal. - Az ilyesfajta tripladupla ügynökösködést imádja a vén Pepi. És ne is hallgass a többi elégedetlenkedőre, Ralphinator. Szerintem tök király, hogy iskolaelső lettél. Csak így tovább!

James a kis négyszögletű tükörré vigyorgott, amit épp ekkor húzott elő a táskájából, majd letette az asztalra. A tükörben egy szőke fiú arca látszott, a háttérben pedig egy halom szennyes ruha és jó néhány cukorkás papír díszelgett szerteszét a szobában. A szilánk valaha Merlin legendás Amsera Certh-jének részét képezte, melyet feldaraboltak, és mára már csak a legalapvetőbb funkcióit őrizte meg. Valaha Merlin képes volt a beszélgetések kihallgatására a saját szilánkjával, azt azonban később maga semmisítette meg (nyilvánvaló csalódására), és megesküdött, hogy soha többé nem használja a szilánkokat önös érdekből.

- Könnyű neked ezt mondani, Zane - legyintett James fejcsóválva. - Nem neked kell egyeztetned minden egyes döntésedet Ralphfal, hogy vajon nem mond-e ellent a Roxforti Viselkedéskódexnek.

- Szia, Zane - hajolt az asztal fölé Lily is, hogy rálásson a fiúra a tükörben. - Milyen újra az Alma Aleronban?

- Mindent egybevetve ugyanolyan, mint eddig - vont vállat Zane. - Más tekintetben jóval bonyolultabb és aggasztóbb. Az időzsilip kicsit meggárgyult, mióta a külső fal körüli feltérképezhetetlenítő bűbáj úgy foszlik, mint valami ősrégi sál. Az iskolának mindenféle apró szöglete bukkan fel mostanság szerte a mugli Philadelphia pincéiben. Mint valami buborék. Jackson professzor azt állítja, már dolgozik egy megoldáson, de addig is, a biztonság kedvéért, beállították az időzsilipet, hogy csak a Philadelphia megalapítása előtti évszázadig válogasson.

- Itt is egyre durvulnak a dolgok - felelte Ralph komoran. - Épp az előbb csatlakozott hozzánk a lakomára egy mugli család. Merlin még az évnyitó beszédét sem tudta befejezni.

- Ne már! - meredt ki Zane szeme. - Hogy jutottak be?

- Egyszerűen csak leparkoltak a bejárati csarnok előtt - vont a vállát James. - Eltévedtek, útbaigazítást szerettek volna kérni.

Zane arcára tőle szokatlan komolyság költözött.

- Az öreg Merlin nyilván kitörölte az emlékeiket, aztán újukra küldte őket, mi?

- És felfrissítette az iskola körüli védőmezőt - egészítette ki Rose. - De azért még aggasztó. A dolgok egyre bizarrabb fordulatokat vesznek, és szemlátomást senki sem tud mit kezdeni a helyzettel.

- Ezzel el is jutottunk ennek a kis gyülekezésnek a céljához - vágta rá Scorpius türelmetlenül, majd a szemöldökét felvonva hátradőlt a karosszékben. - Mi azon kevesek közé tartozunk, akik tudják, ki áll igazából az események háttérében. Értem ez alatt Judithot, avagy a titokzatos Tó Úrnőjét. És persze Petra Morgansternt, a mi külön bejárátú *nemkívánatosunkat*. Nem mintha az utóbbi pár évben bármelyikükről is hallottunk volna.

- Két teljes éve semmi hír - szólt Lily, és egy szusszantással kifújta a szeméből egy szőke tincset. - Honnan tudhatnánk, hogy az a Judith, a Tó Úrnője, még mindig odakint van? Talán már rég feladta, és hazahúzott a dimenzióba, ahonnan jött.

James megrázta a fejét.

- Judith nem az a feladós típus. Minél kisebb a mozgástere, ő annál szívósabban harcol. De azt tudjuk, hogy valahol odakint van, a háttérben munkálkodik, és hagyja, hadd hibáztassa mindenki Petrát az ő tetteiért.

- Még mindig nem tudom felfogni, hogy hibáztathatja mindenki Petrát a Morrigan-háló miatt - vont össze a szemöldökét Lily. - Csomóan ott voltak, mikor történt. Láttuk, hogy ő és Judith harcoltak!

- Láttuk - bólintott James keserűen. - De úgy tűnik, senki nem emlékszik rá pontosan, mi történt. Judithnak megvan az a képessége, hogy a legtöbben azonnal elfelejtkeznek róla, amint leveszik róla a pillantásukat. Még akik emlékeznek is rá, túlságosan félnek elismerni. Nem látjátok? Az emberek inkább Petrát hibáztatják. Ő egy olyan ellenség, akit ismernek. Így valahogy sokkal kevésbé bonyolult és kényelmetlen a számukra.

Rose biccentett.

- És pont emiatt nyögjük még mindig a tervének a következményeit.

- Ezt honnan veszed? - döntötte oldalra a fejét Scorpius.

- Onnan, hogy muglik császárnak a nagyteremben - hallatszott Zane válasza a szilánkból. - Az a bizonyítéka, hogy Judith terve, a sorsunknak az ő verziója még mindig játékban van. A karmazsin fonál még mindig a mi világunkban ragadt, nem ott, ahová valóban tartozna. A fonál a kavics a világunk végzetének a gépezetében. Amíg itt van, a dolgok egyre csak romlanak és romlanak.

- És a karmazsin fonál - tisztázta Scorpius, habár a hangjában kétely bujkált -, szerintetek, Petra Morganstern.

- Ezt már átrágtuk egyszer - sóhajtott fel James. - Mikor Judith áthozta a másik világból származó Petrát a mi dimenziónkba a Sorsok tárházán keresztül, aztán végzett vele, Petrának az a verziója - Morgan - lett a mi univerzumunk része. Most a

mi Petránk lett az új Morgan. A szövőszékből kitépett karmazsin fonál őt jelképezi, ezért ő úgy hiszi, az az egyetlen mód rá, hogy helyre tegye nálunk a dolgokat, ha ő maga elfoglalja a másik Morgan helyét az ő dimenziójában. Ezzel helyreállna az egyensúly.

Lily tétován bólintott.

- És a tény, hogy a titokvédelmi alaptörvény még mindig szétesőben van, azt jelzi, hogy még mindig nem járt sikerrel.

- Judith nem is fogja egykönnyen hagyni - szólt Ralph. - Petra a horgony, ami ebben a világban tartja. Ha Petra átveszi Morgan helyét abban a másik világban, nem csak a sorsok kerülnek a helyükre, de Judith is visszakerült oda, ahonnan jött. Bármit megtenne, hogy ez ne történhessen meg.

Scorpius arcán kétkedés látszott.

- Két év hosszú idő. Honnan vehetjük biztosra, hogy egyáltalán még életben vannak?

- Petra pár hete benne volt a hírekben - szólt Albus egy sötét sarokba meredve. - Úgy tűnik, betört valami szupertitkos fegyvertárba, ahol tiltott ereklyéket és könyveket tartottak. Keresett valamit. Az egyik ór kiszúrta.

Lily vállat vont.

- Összetéveszthették valakivel. Mindenhol kint van a körözési plakátja. Lehet, hogy az ór simán látott egy nőt a sötétben, és azt feltételezte, hogy ő volt az.

- Ő volt - felelte Albus váratlan meggyőződéssel. Szemét még mindig nem vette le a sarokról. James hunyorogva figyelte az öccsét.

- Akkor tehát - húzta ki magát ültében Scorpius -, ezzel el is érkeztünk a nagy kérdéshez. - Egyenként minden arcon végigjáratta a tekintetét. - A legutóbbi találkozásunk óta látta valaki Petrát, vagy hallott felőle? Bármit?

Lassan minden szempár James felé fordult, mégis Zane volt az, aki a szilánk mélyéről megszólította.

- Mit mondasz, James? Te vagy, akit mágikusan agy-egyesítettek a kedvenc félreértett főgonosznőnkkel. Mennyire vagy benne biztos, hogy még odakint van? Vagy, hogy tényleg ő az új karmazsin fonál?

James nagy levegőt, és miközben kifújta, tekintete az asztalon nyugvó jobb kezére tévedt. Végül tenyérrel felfelé szétnyitotta ujjait.

- Valahogy blokkol - ismerte be vonakodva. - Érzem. De nem tudom, miért.

- Komolyan? - horkantott fel Scorpius. - Ötleted sincs?

- Felteszem, neked van - meredt a fiúra James kihívóan.

- Ugyan, ugyan, ne hagyd, hogy kifogjam a szelet a vitorládából! Habár arra azért kíváncsi volnék, hogy lehetsz olyan biztos Morganstern terveiben, ha egyszer kinyomta a titokzatos harmadik szemedet, amivel a gondolataiban kémkedtél.

Erre aztán James leeresztett kissé.

- Te is tudod, hogy sosem voltam képes a gondolataiban olvasni. Csak az álmaiba tudtam néha bepillantani a kötelék miatt, ami közöttünk van. Én sem értem jobban, mint te. De eddig, függetlenül attól, hogy térben milyen messze voltunk egymástól, ha elég erősen koncentráltam a szálra, ki tudtam Petra felé küldeni a gondolataimat, és cserébe kaptam egyfajta választ. Néha egy-egy hangulatfoszlányt. Vagy egy elmosódott képet. Szavakat sosem. Teljes gondolatokat sem, csak ha nagyon közel volt. Általában csak... érzéseket.

Zane a homlokát ráncolta a szilánkban.

- De már nem?

- Nem - csóválta lassan a fejét James. - Még ott van, ennyit legalább tudok. De kizár engem. Blokkolja az összeköttetés felőle eső oldalát. Nem szeretné, ha tudnám, miben sántikál.

Lilly összevonta a szemöldökét.

- Ez azért aggasztó kicsit, nem?

Albus az asztalon nyugvó kezét fixírozva felhorkantott.

- Petra azért zárta ki Jamest, mert egy idegesítő kis minden lében kanál, aki a szerelemtől részegen magasról tesz arra, mi a jó a világnak. Csak az ő szegény kis "Astrája" a lényeg.

- Ő mondta ki - tárta szét a karjait Scorpius. - Nem én. Én csak gondoltam rá.

James lehajtotta fejét keresztbe font karjai fölött.

- Épp elégszer mondtátok már.

- Szerintem ez olyan édes - mosolygott Rose. - Még ha kicsit reménytelen és tragikus is.

- Nem tragikus - dőlt hátra ismét James a karosszékekben. - Hagyjatok már! Igen, törődöm Petrával. De nem csak az ő érdekét nézem. Az egész világét. Igazából... - Szünetet tartott, majd nagy levegőt vett. Próbálta összerendezni a gondolatait, hogy mit is szeretne mondani. Végül jóval halkabban folytatta. - Szerintem valószínűleg az ő terve a legjobb. Még ha... ez azt is jelenti, hogy Petra örökre itt hagyja a világunkat.

Hosszú csönd következett, melyet Scorpius tört meg.

- Ejha, ez aztán a pálfordulás.

James kerülte a többiek pillantását.

- Túl sok minden ment gajra. Túl sok forog kockán, nem lehet egyetlen lány élete miatt aggodalmaskodni. - *Még akkor sem*, gondolta, de ezt hangosan már nem tette hozzá, *ha ez a lány Petra Morganstern.*

- Viszont ez felvet egy kérdést - szólt Rose egy tétova sóhajt követően. - Ha Petra blokkol téged, honnan tudhatod biztosra, hogy még mindig ez a terve? Honnan veszed, hogy még mindig ki akarja cserélni magát a másik dimenzióból való Morgannel? Honnan tudod, hogy Petra az új karmazsin fonál?

James végül felnézett. Szó nélkül megemelte a kezét, tenyérrel felfelé, majd félig lehuny szemekkel koncentrálni kezdett.

Maga elé képzelte Petrát. Az elméjében és szívében ott érezte a múlandó köteléket, ami a lányhoz kapcsolta, és ami azóta összekötötte kettejüket, mikor azon a végzetes éjszakán, a Gwyndemere-en Petra arra kérte Jamest, hagyja őt a háborgó hullámok közé zuhanni, ám James nem engedelmeskedett. A szívéből gyökerező kötél hűvös szalagként futott végig a karján, és úgy összpontosult az ujjai között, akár egy jéggolyó. Lassan, mintha folyadék vagy ködszerű volna, kiszivárgott a markából, és egyre vékonyodva folytatódott tovább Petra irányába - bárhol volt is most a lány.

Petra blokkolta őt. Érezte a nyomást, ahogy próbálja őt visszatartani. Frusztráló volt. Viszont, ha mást nem is, ez legalább azt jelentette, hogy a lány gondol rá.

James kinyitotta a szemét, és a tenyerére pillantott. A többiek tágra nyílt szemmel, néma döbbenettel arcukon követték a példáját.

A szál áttetszően bár, de látható volt a félhomályban. James kezénél vastagon, erősen fénylett, attól távolodva pedig egyre halványodott, míg végül a semmibe fakult.

A Szükség Szobájának sötétjében a szalag már nem a sápadt holdfény ezüstös színét idézte. Az ezüstös csillogása még megvolt, ám foltokban, mintha rozsda lepte volna, a horizonton egyensúlyozó, lenyugvó napkorongtól kölcsönzött mélyvörös árnyalatot kapott.

Kérdés sem fért hozzá; az ezüst szál lassan, de biztosan skarlát fonállá vált.

James és Ralph számára az iskola első napja olyan volt, mint újra megismerkedni egy régi barátal egy utolsó, mindent elsöprő alkalommal. James mostanra a kastély minden szegletét úgy ismerte, akár a tenyerét. Csukott szemmel is el tudott volna lavírozni a folyosókon. Tudta, melyik útlevegő titkos járat nem elég titkos már ahhoz, hogy egy zsúfoltabb napon időt takarítson meg vele. Tudta, melyik vécék szoktak állandóan eldugulni ebéd után, hogy aztán a felettebb mogorva képű Mr. Frics kivonuljon hozzájuk hatalmas, fekete vécépumpájával. Tudta, mikor vághatja le az utat Heretofore professzor üres osztálytermén és a mögötte lévő bájitalszertáron keresztül, amivel több tucat hosszú métert takarított meg a zajos, nyüzsgő folyosókon.

Röviden: hetedéves volt. Az iskola második otthonává vált. Sőt, a Roxfort egyfajta természetes közege lett. Míg otthon a szülei szabályait kellett követnie, ők hozták a döntéseket, addig az iskola csak az övé volt. Legalább annyira az övé, mint a tanároké és a többi alkalmazotté. Miközben a folyosókat rőtta órák között, a barátaival nevetgélt, és élvezte a társaságot, ami a nyár folyamán annyira hiányzott neki, az alsóbb évesek – ahogy McGalagony megjósolta – úgy néztek fel rá és az évfolyamtársaira, mintha legalábbis félistenek volnának. Mikor James és a barátai arra jártak, a legfiatalabbak és legfélénkebb diáktársaik egészen a falig hátráltak előlük, és tágra nyílt szemű áhítattal meredtek rájuk. Habár James nem érezte úgy, hogy megérdemelnek ilyesfajta figyelmet, de azért élvezte a dolgot, hiszen tudta, hogy nem is olyan soká ezek a félénk elsőévesek is az ő cipőjükben fognak járni.

James hétfői órarendje laza volt, ám annál szigorúbb. Délelőtt dupla számmisztika várta, ami kész rémálomnak ígérkezett, tekintve, hogy James mindig is gyenge volt ebből a tárgyból. Szerencsére kifogta a Rose melletti helyet, aki, akár csak az édesanyja, östehetségnek bizonyult, így már elsőéves kora óta egy évfolyammal felsőbb osztályban tanulta a számmisztikát. Amiben azonban nem hasonlított az anyjára, az az volt, hogy esze ágában sem volt a legkisebb mértékben sem segíteni Jamesnek és Ralphnak, sőt, még a jegyzeteit is igyekezett szinte mindig úgy tartani, nehogy a két fiú lelessen róla bármit is. Az egyik óra végén Shert professzor kihívta a lányt a táblához, hogy megoldjon egy figyelemre méltóan hosszú egyenletet, így James kihasználta a ritka alkalmak egyikét, és előhúzta a pálcáját.

- Geminio! - súgta halkán az unokahúga pergamenjére koppintva, mire halk puffanás kíséretében máris a padon termett két másik, az eredetivel megegyező külsejű papírlap. James diadalmas vigyorral odanyújtotta az egyiket Ralphnak, a másikat pedig gyorsan összehajította, és a hátizsákjába gyúrta.

Csak óra után, mikor ő és Ralph át akarták futni a jegyzetet, vették észre, hogy a pergamenen egyetlen dőlt betűs bekezdés ismétlődött újra és újra Rose kézírásával:

Ezt a tartalmat ROSE WEASLEY SZABADALMAZTATOTT ANTI-DUPLIKÁCIÓS RONTÁSA védi, mely elsősorban JAMES POTTER miatt jött létre, aki egy lusta furkász, meg talán ALBUS POTTER miatt is, bár kétlem, hogy ő ismerné a gemini bűbájt, még ha visszamaradott elsős szintű varázsige is.

James és Ralph szó nélkül galacsinba gyúrták a lapokat, és a legközelebbi szemetesbe hajították. Rose emelt állal, szája sarkában alattomos vigyorral sétált el mellettük.

A nap hátralévő részében egy mágiatörténet előadást hallgathattak meg Binns professzor kísértetének előadásában, ami talán még a számmisztikánál is idegörlőbb élménynek bizonyult. James tudta, hogy a tárgy nagyon fontos, ha valóban auror kiképzésben gondolkodik az iskola elvégzése után, azonban, sajnos, az RBF vizsgákon alig sikerült elérnie belőle a B, azaz "borzalmas" szintet. Elhatározta, hogy az utolsó tanévben bármennyire is fáj, odafigyel Binns professzor hírhedten unalmas óráin, hosszú, részletes jegyzeteket készít, és minden adandó alkalmat megragad a tanulásra.

Tíz perc sem telt el, már az első padok egyikén könyökölt, szemüvege előtte hevert egy pergamenen, és üres, réveteg szemekkel meredt a tanár mögötti táblán díszelgő irka-firkára, miközben Binns monoton hangon, megállás nélkül darálta az anyagot.

Binns óráin még Rose is kevesebbet jegyzetelt, noha James azt gyanította, ez inkább annak volt betudható, hogy a lány oda-vissza fújta a tankönyvet. Rose szórakozottan firkálgatott a papírlap sarkára, és mikor James a szemé sarkából odapillantott, egyszerre érzett szívszorító fájdalmat és őrjítő bosszúságot. A sercegő penna egy kövér szív fölött röppent ide-oda, melynek közepén Scorpius Malfoy neve látszott kacskaringós, cirádás betűkkel. A lány egy utolsó vonallal befejezte a szívet, egy pillanatilag vigasztalan szemmel bámult rá, aztán összeszorított ajkakkal elkezdte kisatírozni az ábrát.

A vacsora vidáman zárta a napot, James, Graham és Deirdre megejtették a szokásos panaszköreiket a kiszabott házi feladatokat és esszéket illetően. Rose, szokásához híven, már rég végzett a saját leckéivel, még a könyvtárban töltött szabadidejében megírta őket, így most felvont szemöldökkel meredt a többiekre. Valójában persze egyikőjük sem bánta a házi feladatokat, legalábbis egyelőre. James úgy gondolta, simán be tudja fejezni tízig, amikor is esedékes volt a találkozója Argus Friccsel és a többi hetedévesssel. Graham és Deirdre arcán is ott látta az izgatottságot, de ellenállt a kísértésnek, hogy kitárgyalja velük a témát. A túra a Roxfort legrejtettebb zugaiba, természetesen, titok volt. Ha Rose megmeszelné, biztosan találna rá módot, hogy valahogy kiszedje Jamesből.

Miközben a lépcsőket rótt a klubhelyiség felé menet, elmélázott rajta, az iskola mennyi titkáról tud már így is. Úgy vélte, nagyon is sokról. Ismerte a Lokimagus

szobra mögül induló földalatti járatot, ami a kviddicsfelszerelés tároló bódéba vezetett – ami azt illeti, erről az első roxfordi éjszakáján szerzett tudomást. Tudott a Titkok kamrájáról, igaz, arról manapság már mindenki hallott. Ismerte a Szükség Szobáját, és annak ikertestvérét az Elrejtett holmik termét. A fúriafüzet és a Roxmorts mellett álló Szellemzárlást összekötő járatot is ismerte. Talán – remélhetőleg – még maradt egy-két meglepetés Frics ma esti túrájára is.

Talán olyat is láthat, amiről még az apja sem tudott. Az ötlet kellemes bizsergéssel töltötte el Jamest.

Az apja sosem vett részt a hetedévesek hagyományos körútján, akkoriban épp sátorral a hátán menekült Voldemort és a halálfalói elöl, és felváltva csatározott velük. Következő évben, persze, soron kívül megkapta a diplomáját McGalagony igazgatónőtől „az élet és civilizáció védelme érdekében tanúsított kiemelkedő mágikus ismeretek és gyakorlatok” címén. Emiatt viszont, a többi évtől eltérően, James apja nem tudott semmit mondani neki arról, mire számíthat az utolsó tanévben.

Titokban James még örült is neki. Már rég kibújt az apja legendás árnyékából, most viszont árnyék sem volt, ami rendkívül felszabadító érzést keltett benne.

Ahogy telt az este, James alig tudott a mágiatörténet könyvére koncentrálni, gondolatai inkább a közlő találkozó körül forogtak. Időről időre a kandallópárkányon álló órára pillantott, melynek számlapján vánszorogni látszott a percmutató. Végül a klubhelyiség lassan kezdett kiürülni, az alsóbb évesek felszállingóztak a hálótermeikbe.

Háromnegyed tízkor James és Graham pillantása találkozott. A másik fiú kurtán biccentett. Szinte ugyanabban a pillanatban álltak fel, és amilyen közömbösen csak tudtak, a portrélyuk felé vették az irányt. James tekintete végigsiklott a helyiségen, hogy vajon észreveszik-e a távozásukat. Rose-t szerencsére sehol nem látta. Biztos volt benne, hogy ha a lány látta volna elmenni a hetedéveseket, rögtön gyanút fogott volna, talán még követte is volna őket távolból.

Miután kijutottak a portrélyukon, egyik fiú sem szólalt meg, mialatt lassú tempóban kocogni kezdtek a sötét folyosón. Menet közben a szemük sarkából újabb és újabb hetedéves társukat pillantották meg, ahogy ők is árnyékról árnyékra osontak, úton a megbeszélt találkozóra.

Deirdre a fölépcső lábánál csapódott James és Graham kettőséhez, ahol már türelmetlenül toporogva várakozott a többi végzős is.

– Izgalmas, mi? – kérdezte a lány alig leplezett lelkesedéssel.

James vállvonogatva biccentett egyet.

– Biztos jó lesz. Feltéve, ha még maradt egyáltalán olyan titok, amiről már nem tudunk úgy is.

Graham valamivel borúlátóbban látta a helyzetet.

– Mégiscsak egy teljes estét kell eltöltenünk Friccsel. Én, személy szerint, még mindig nem tettem túl magam a negyedik évünkön, mikor Grudje volt az igazgató.

James heves bólogatásba fogott.

– Szerintetek nyugdíjba megy valaha? Mint Flitwick vagy McGalagony?

Váratlanul egy lányhang csattant fel, közvetlenül a hátuk mögött.

– Frics sosem megy nyugdíjba. Akkor az életének a hátralévő részét egyedül búzölögve kéne eltöltenie.

James hátranézett, és az arca egészen kicsit kipirult, mikor észrevette, hogy Millie Vandergriff az Julian Jackson, és egy hugrabugos fiú, Patrick McCoy társaságában. Mikor közelebb értek, Millie széles mosolyt villantott James felé a félhomályban.

Graham átgondolta, amit Millie mondott, majd savanyú képpel bólogatásba fogott.

- Igaz, Frics itt fog meghalni, és a teste valószínűleg még azután is a folyosókat rója majd, sértéseket motyorászik és rágógumi foltokra mutogat a padlón, csak úgy, megszokásból.

- Honnan tudod, hogy már nem történt meg? - vont fel egyik szemöldökét Deirdre. - Kétlem, hogy bárki különbséget tudna tenni.

Mintha csak erre a végszóra várt volna, felhangzott Frics botjának kopogása, jelezve a gondnok közeledését. Kanyarogva, a fali kandeláberek körüli fényszigeteket kerülgetve keresztülsántikált a bejárati csarnokon, aztán mogorva, ítélkező szeme egyenként mindenkit alaposan végigmustrált. Arcáról sütött a megvetés.

- Ha esetleg nem lett volna világos - jegyezte meg recsegő hangon -, ezt a túrát csak azért vezetem, mert benne van a munkaköri leírásomban. Nem kimondottan tartom követendő hagyománynak. Ezt tartásotok az eszetekben, ha a szátokat járatnátok, és akár csak egyetlen árva szót is említenétek valakinek arról, amit ma este látni fogtok. - Szörnyű vigyorban villantotta ki csorba, sárgás fogait. - Nem mintha nem szívesen vonnám meg tőletek a kis... khm... kiváltságokat. - Jelentőségteljesen végignézett a társaságon, aztán olyan hirtelen olvadt le arcáról a mosoly, mintha csak lekapcsolta volna valaki. Bosszúsan egy oldalfolyosó felé bökött az állával. - Akkor hát, utánam.

Hátra se nézve sarkon fordult, és tompán kopácsoló botjával elsántikált.

Mint kiderült, James valóban ismerte az iskola szinte összes titkos járatát és szobáját.

Frics a legfrissebb alagúttal kezdte, ami a Sylvven-toronyra tetejére vezető lépcsősor felénél lévő pihenőszintre vezetett. Egyik diák sem merte megemlíteni a gondnoknak, hogy ide amúgy sem sűrűn jár senki. Jamesnek menet közben feltűnt, hogy Millie Vandergriff néha odasodródott mellé, könyökük, karjuk időnként összeért, máskor meg a sor elején sugdolózott és nevetgélt Juliannel és a McCoy nevű fiúval. Jamesnek most már az is eszébe jutott, hogy McCoy terelőként játszott a Hugrabug csapatában.

Megpróbálta kiverni a fejéből a képet, ahogy Millie és McCoy fejüket összedugva nevetgélnek, de szinte beleégett a szemébe, és ez mindennél jobban idegesítette. Talán a nagyobb fiú is tagja volt a Hugrabáb Pajtásoknak, bár James kételkedett benne; elég volt csak ránéznie McCoy hatalmas kezére és dülledt szemekre. Nem úgy nézett ki, mintha a fiú nagyon otthon lett volna a ravaszág és ész világában.

James hirtelen elmélázott rajta, vajon miért gondol minderre ilyen sokat?

Végül erővel Ralph, Deirdre és Graham felé fordította a figyelmét, akik mellette caplattak, arcukon az unalom egyre nyilvánvalóbb jeleivel.

A túra folytatásában Frics megmutatta nekik a kviddicsszertárba vezető járatot, valamint több alagutat, ami tantermeket kötött össze, egy félretolható könyvespolcot a könyvtárban, ami egy titkos olvasószobába vezetett, pár pazar fürdőszobát és szaunát a hetedik emeleten, és végül - furcsamód - a mosodát. Odalent a házimanóknak

komor és rosszindulató pillantásokkal követték az elhaladókat, arcukon nyomát sem lehetett látni a máskor megszokott nyájas szolgálatkészségnek.

James egy idő után elunta magát, és elfáradt.

- Szerinted le tudnánk lépni anélkül, hogy észrevennék? - súgta oda Ralphnak.

- Fiona Fourcompass és George Muldoon már vagy tíz perce megtették - felelte halkán Ralph. - Majdnem én is velük mentem, de aztán úgy voltam vele, hogy kötelességem maradni.

- Á, igen - szólalt meg Millie, és James válla fölött Ralphra sandított. - Az iskolaelsők kötelessége. Meg az is, hogy elmondjátok, miről maradtunk le, ha esetleg a következő sarkon lefalcolnánk.

Millie vigyorogva Jamesre kacsintott.

- Még egy utolsó megállónk van - jelentette be Frics, és recsegős hangja baljós visszhangot vert a keskeny pincefolyosón. - És ehhez kulcsra is szükségünk lesz.

A gondnok felemelte bal kezét, amin valami megcsillant a fáklya fényében. James egy smaragdgyűrűt vett észre Frics bütykös középső ujján. Azonnal felismerte.

- Pont olyan, mint a tiéd, Ralph - bökte oldalba a barátját. - A mardekáros kulcsgyűrűd.

- Annyira nem lep meg - motyogta Trenton Bloch. - A klubhelyiségünk közelében járunk. Szerintem gyorsan le is lépek, amíg tudok.

- De a bal kezén viseli - jegyezte meg Raph. - A jobbon kell. Házi szabályzat. Az ajtó nem nyílik másként.

Frics a sor elejéről hátrapillantott, és szemét végigfuttatta Ralphon, Trentonon, meg a többi mardekáros végzősön.

- Ez így van, ha a klubhelyiségbe szeretnétek menni. - Elmélyítette hangját, ami így már állatias morgásnak is beillett volna. - Habár, hogy miért akarna oda bárki is bejutni, az nekem magas.

A diákokból fojtott nevetés tört elő, és lopva mindenki Ralphékre sandított. Nolan Beetlebrick és Fiera Hutchins összevont szemöldökkel meredt a gondnokra. Jamesnek úgy tűnt, a mardekárosok nem viselik túl jól a gúnyolódást, viszont egyikük sem mert válaszolni Frics váratlan odaszúrására.

- Ez a kulcsgyűrű - folytatta a gondnok, és ezúttal már odafordult egy széles ajtószárnyhoz -, egy sokkal érdekesebb helyre visz bennünket. Nem mintha bármelyikőtöknek is sok dolga lenne errefelé.

A Mardekár klubhelyiségébe vezető vasalt ajtó hatalmas volt, tele zárral, lakatokkal és riglikkel. Közepén egy összetekeredett kígyó szobra díszelgett, melynek egyik szeme zöld ékkő volt, a másik ürege üresen sötétlett. Normál esetben a kígyó felemelte a fejét, és kérte, hogy az érkező azonosítsa magát, ám Frics erre nem hagyott neki időt. Gyorsan hátrapillantott a válla fölött, majd határozott mozdulattal a kígyó üres szemüregébe nyomta a bal kezén lévő gyűrűt.

A rengeteg zár és lakat egyszerre kezdett kattogni, majd kisvártatva az ajtó hangos nyikorgás közepette lassan kitért. Frics megállt, és újabb pillantást vetett a háta mögé, mintha azon morfondírozna, megmutassa-e egyáltalán a diákoknak az utolsó titkos helyet, vagy inkább zavarja őket vissza a hálókörleteikbe.

Végül egy tétova grimasz kíséretében belökte az ajtót, és átlépett rajta.

Ahogy Frics kilépett az ajtórésből, a végzősökön hideg, nyirkos fuvallat söpört végig, meglobogtatva James köpenyét és Millie szőke haját.

- Ez eddig nem volt itt - jegyezte meg Ralph, ahogy a frissen nyílt bejáraton átfurakodó társai nyomába eredt.

A James előtt haladó Trenton Bloch hirtelen megtorpant, és fejét megemelve bámult át a másik oldalra. Sűrűn pislogott párat, majd megpördült. Mikor megszólalt, hangja sípolóan rekedt volt.

- Ez sem volt itt eddig! - James türelmetlenül átfurakodott Trenton mellett, aztán ő is megtorpant, és tágra nyílt szemmel meredt az előtte kitáruló hatalmas csarnokra.

Csodával határos módon a Mardekár klubhelyiségen hűlt helye volt, helyét egy hatalmas csarnok vette át nyirkos falakkal, és széles teraszokban ereszkedő, durván faragott padlózattal. A legalsó szinten jókora sötét vízfelület terpeszkedett, egy földalatti tó, melynek felszínét hullámok fodrozták. A távolban, szinte teljesen a sötétségbe veszve, széles boltívek látszottak, melyek mintha csatornába, vagy folyókba torkollottak volna. A boltívek között fáklyák lobogtak, fényük halványan szikrázott a hullámok között.

A hetedéves diákok elképedve lépdeltek le a széles lépcsőn, igyekeztek egyszerre odafigyelni minden irányba. Körülöttük víz susogott és csobogott, a fáklyák végén égő tűz halkan ropogott.

Valamivel odébb egy hajó recsegve imbolygott a hullámokon, vastag kötéllel egy kőcövekhez rögzítették. A hajó régi volt, alacsony, külseje csillogott. Fedélzetén három magas árboc, oldalán pedig kerek ablakok és ágyúrések sorakoztak.

- Ez egy ostromhajó - füttyentett McCoy. - Csempészhajó! Mit keres ez itt?

- Kit érdekel a hajó? - igazgatta Fiera Hutchins a szemüvegét. - Hol van az az *itt*?

- Oda süssetek! - kiáltott fel hirtelen Graham. Hangja erősen visszhangzott az óriási, üres csarnokban. Kezével a sötét mennyezet irányába mutatott.

James követte a fiú pillantását, és az egyszerre rátörő rémület és elképedés szinte ledöntötte a lábáról. A plafon nem kőből volt, hanem vízből. Odafent tarajzó hullámok csaptak össze, mintha a tó felszínének tükörképét látták volna.

- A tó alatt vagyunk! - rakta össze végül a képet Deirdre. - Ott vagyunk, igaz?

Frics már odalent járt, a legalsó szinten, közvetlen a vízparton, így a hangja távolinak hatott.

- A szó szoros értelmében a Fekete-tó nem tó - jelentette ki, és James most először látta az öreg gondnokon, hogy jól érzi magát a bőrében. - A földalatti kikötő tükörképe. Innen kiindulva tulajdonképpen bármilyen vízi végállomáshoz el lehet jutni hajóval. Már, feltéve, ha az utazni vágyók nem bánják a sötét, zárt helyeket, és hogy esetleg csurom vizesek lesznek.

- Várjunk csak - szólalt meg Millie, aki most megint James mellett állt. - Szóval, azt mondja, hogy amikor annak idején, a Trimágus Tusa előtt, a Durmstrang hajóval érkezett...

- Nem csak varázsütésre jelentek meg a víz alól, egy portálon keresztül? - fejezte be a lány helyett Graham, miután összekapcsolta a dolgokat.

- Bah! - Frics hangjába visszatért a türelmetlen él. - Rengeteg mágia volt abban. Több, mint ami a kicsi kis agyatokba beleférne. De maga a tó nem portál, csak összeköt egy rakás földalatti folyórendszert. Innen bárhová el lehet jutni, ha az ember elég bátor nekivágni a végtelen alagutaknak és földalatti óceánoknak.

- És az kinek a hajója? - kérdezte Trenton a kis ostromhajó felé intve, ami továbbra is halkán bukdácsolt a hullámokon.

Frics már épp válaszra nyitotta volna a száját, mikor a sötétben hirtelen egy újabb hang harsant, belefojtva a további szavakat a gondnokba.

- És ezzel vége is a túrának, igaz-e? - mondta a hang sükségtelenül hangosan. James még azelőtt tudta, kihez tartozik, mielőtt a hatalmas termetű alak előbukkant volna, és hessegető mozdulatokkal intett a végzősök felé. - Mr. Frics nagyon elfoglalt ember. Köszönjétek meg neki szépen a körbevezetést, úton kifelé. Örülök, hogy eljöttetek, de most már vár az ágyikó.

- Hagrid! - szólt Ralph tanácstalan mosollyal. - De ki az ott vele?

James hátralesett a félhomályba, el a fortyogó Frics mellett, aki addigra már megindult, és terelgetni kezdte maga előtt a diákokat. Hagrid mellett egy másik, sokkal kisebb alak sétált a fény felé.

Frics a csarnok hátuljában nyíló ajtó felé bökött.

- A professzornak igaza van. Mindenki vissza a hálólhelyiségébe, és haladjatok! Semmi csámborgás! És ne felejtsetek, amit a túra elején mondtam! Senkinek egy szót se!

James hátrafelé sétálva bukdácsolt a durván faragott széles lépcsőfokokon, és igyekezett minél inkább lemaradni, hogy üdvözölhesse Hagridot és a titokzatos barátját. Frics azonban kitartó volt, és nem fogadott el semmilyen kifogást, mindenkit átterelt az ajtón.

Amikor átlépte a küszöböt, James még egyszer, utoljára visszapillantott.

Hagrid már a lépcső aljánál állt, az ajtó és a sötét hajó között. Arcára kiült a bosszús megkönnyebbülés.

Végre a mellette álló alak vonásait is világosan ki lehetett venni. Arcán apró mosoly ült, s ahogy tekintete találkozott Jamesével, mintha megvonta volna a vállát.

Mondtam, hogy valószínűleg úgyis tudok róla, mondta a gesztus.

Miközben Frics behúzta maga mögött az ajtót, és kezdte visszazárni a rigliket és lakatokat, Ralph összevont szemöldökkel, megrökönyödve meredt hátra a válla fölött.

- Mégis mi a fenét csinált Rose odalent Hagriddal? - kérdezte.

James nagyot sóhajtott, aztán csüggedten megrázta a fejét.

- Ugyan már, Ralph! - felelte. - Ne mondd, hogy téged a legcsekélyebb mértékben is meglep a dolog.

Legközelebb:

ODIN-VANN PROFESSZOR!

EGY KELLEMETLEN ALAK!

A VÉRVONAL KIMUTATJA A FOGA FEHÉRJÉT!

4. A TÓR TITKA

- Hogy őszinte legyek - vallotta be Rose másnap reggel, mikor ő, James és Ralph a zsúfolt folyosón lavíroztak -, igazából csak tavaly voltam először a kikötőben. Hagridnak kellett egy kis segítség valamiben, úgyhogy titokban beengedett.

James nem igazán tudott hinni a fülének, de azért lehalkította a hangját, nehogy kihallgassa őket valaki menet közben.

- Hagridnak segítség kellett valamiben egy titkos tó alatti tónál, és egy ötödéves diákot kért meg egy másik professzor helyett?

- Már bocsánat - torpant meg Rose, és mutatóujját feltartva Jamesre meredt. - A nevem Rose Weasley. Csodákra vagyok képes, ha szokatlan, bonyolult bűbájokról van szó, de legalábbis tudnék olyan tanárt mondani, akinél jobb vagyok. Találkoztunk már?

- Ahha - biccentett Ralph. - Tehát, bármi legyen is az, titok, de Hagridnak valami komoly varázslatra volt szüksége.

- Lefogadom, hogy köze van a hajóhoz - értett egyet James, majd Rose-ra sandított. - Igaz?

Rose továbbindult, és szinte suttogva folytatta.

- Valami varázslótól nyerte, a Szárnyas Vadkanban. Figyelmeztettem, hogy korábban sem származott semmi jó az effajta üzletekből. Csak azok tesznek fel kártyán sárkánytojásokat meg egész hajókat, akiknek vaj van a fején. És erre mit

mondott? – Itt kihúzta magát, összeráncolta a homlokát, és a tőle telhető legjobb félóriás hangján így szólt: – De hát olyan hosszú a nyár, Rosie! Az ember előbb vagy utóbb a kert gazolásába is belefárad! Magányos voltam és unatkoztam, társaságra volt szükségem!

James akaratlanul is elvigyorodott Rose előadásán.

– Szóval ez az új hajó nem kifejezetten legális. Miben kellett neki segítened?

Rose az áradattal sodródva befordult egy sarkon, és becélozta a Sötét Varázslatok Kivédése termet.

– A hajó a szó szoros értelmében nem rendelkezik mágikus tulajdonságokkal. Kell pár szokatlan módosítást eszközölni rajta, hogy biztonságosan lehessen közlekedni vele varázsló vizeken. És nem hétköznapi bűbájokról beszélek.

A terem bejáratában lecsúsztatta válláról a hátizsákját, beletúrt, majd rövid kotorászást követően előhúzott belőle egy kicsi, de annál vastosabb könyvet. A zöld szövetgerincre megfakult ezüstbetűkkel nyomtatták rá a címet: *Tengerjáró igézések, csónak elbűvölések és hajótatarozó bűbajok alapvető kompendiuma tengerészek számára.*

– Hát, ez... – vette szemügyre James a kötetet. – Nos... pont úgy néz ki, mint amibe azonnal beleszeretsz.

– De mitől lesz egy hajó varázslóhajó? – értetlenkedett Ralph.

– Ó, el se tudod képzelni! – melegedett bele a témába Rose egyre jobban, és gyorsan átpörgette ujjai között a könyv lapjait. – A legtöbbet a víztaszító lakkal vacakoltunk, ez tartja szárazon a hajót, amíg a tavon keresztül a felszínre tör. Plusz vannak még rajta anti-kákalag rontások, szirén-riasztók, navigációs árbocok, nem is említve a teljességgel mechanikus és gépesített szerkezeteket, mint például a behajtható árbocokat, fedélzeti kupolákat és tengeriszörny hámokat...

– Éééés máris halálra untam magam – sóhajtott fel James, és Rose-t megkerülve belépett az osztályterembe. – Viszont legalább beleshettél a tó alatti kikötőbe. Az tuti megérte azt a rengeteg időt és energiát, amit abba öltél, hogy végiglakkozd Hagrid titkos ladikját.

– Ő lakkozott – emelte a plafonra a tekintetét Rose, miközben követte a két fiút. – Én csak elvarázsolom a cuccot. És, tőletek eltérően, egy csomó új dolgot tanulok. Sosem lehet tudni, mikor jön jól az embernek egy víztaszító bűbáj.

Az előző osztály még csak ekkor kezdett a könyveiket összekaparva kiszállingózni a teremből, ezalatt pedig a megüresedő sorokat kezdték feltölteni a következő órára érkezők.

– Fiúk – pillantott fel rájuk Debellows az asztala mögül, és kissé felvonta a szemöldökét. – És Miss Weasley. Úgy tudom, holnapig nem lesz közös óránk. Vagy tévednék?

James gyorsan megrázta a fejét.

– Nem, uram. Más ügyben jöttünk. Mi, öhm, arra gondoltunk, uram, hogy pár Sötét Varázslatok Kivédése órát elcserélnénk a hetedéves terepmunkára a választott szakmánkhoz.

Debellows keze megdermedt az asztalát uraló reménytelenül kusza papírhalom fölött, amit eddig próbált rendezgetni, és most először teljes figyelmét feljűk fordította. Arcán enyhén tanácstalan kifejezés ült, de végül pislogva bólintott egyet.

– Á, igen. Azt hiszem, mintha kaptam volna egy baglyot erről a programról. Úgy tűnik, a kukában végezte, mint az iskolán belüli kommunikációk nagy része. Előbb

vagy utóbb még a legtürelmesebb ember is megunja, ha ennyi levelet kap az újra és újra megváltozó iskolai egyenruha előírásokról és olyan áthelyezett találkozókról, amire már egyébként sem akart elmenni. Tehát. Ti hárman úgy döntöttetek, gyakorlati tapasztalatokat szereznétek az óráim helyett, igaz? – Az arc kifejezéséből úgy tűnt, egyszerre tetszik neki az ötlet, és kissé sérti is.

– Nem mind a... – kezdte volna James, de Rose egy jól irányzott könyökléssel beléfojtotta a szót, és közvetlen Debellows asztala elé furakodott.

– Igen, uram, professzor – hadarta. Nyilván nem szeretett volna lemaradni egy ilyen kecsegtető lehetőségről. – Mindhárman. James, Ralph és én. Ööö... igen. Hárman.

Villámgyors pillantást vetett Jamesre, mire a fiú hallható kattanással csukta össze a száját.

– Nos – szólt lassan Debellows, és az asztalára meredve ismét igazgatni kezdte a papírjait. – Már csak attól függ, egészen pontosan milyen terepmunkára gondoltatok. Felteszem, valami előkészítő tréningről van szó a Héja alakulatnál. Mindenesetre figyelmeztetnélek titeket, fiatal barátaim: fáradtságos vállalkozás Héjává válni, de minden tekintetben abszolút kifizetődő. Felhívhatom egy régi parancsnokomat, hátha be tudok hajtani pár szívességet...

Ralph a torkát megköszörülve közbevágot, és tágra nyílt szemmel Jamesre pislogott.

– Öhm. Nem a Héjákról volna szó, uram. Ööö, nem egészen...

Debellows döbbsent értetlenséggel az arcán nézett fel rájuk.

– Nem a Héjákról? Mégis mi másról lehet szó?

Rose egészen kihúzta magát válasz előtt, mintha szalutálni szeretne a professzornak.

– Auror képzésről, uram. Az öntől tanult készségeket az auror módszertanok elsajátításához szeretnénk kamatoztatni. Hogy sötét varázslók és boszorkányok, warlockok, banyák és más, a mágikus világ jó embereit fenyegető gonosz erőket kerítsünk kézre.

James egyszerre bosszúsan és lenyűgözve meredt Rose-ra. Végül a tekintete visszavándorolt Debellowsra, és még hozzátette:

– Ahogy apám is teszi, uram.

Debellows szeme Ralphról Rose-ra, végül Jamesre siklott, aztán szkeptikus képpel nagyot sóhajtott.

– Végül is az ember nem hibáztathat titeket, amiért az ilyesfajta modellben lelitek kedveteket, tekintve a családi háttereteket. Kicsit azért olyan érzésem van, hogy ezzel csak a biztató alapanyagot pocskoljátok. Főleg te mutattál nagy potenciált, Potter, és nem csak a védekező pálcakezelésben, amiben melleleg az utolsó tanévben jobban elmélyedünk, hanem az Artis Decertóban és pszichológiai hadviselésben is. De hát...

– Megvonta masszív vállát, melyek mintha kitömött páncéllemezek lettek volna vastag bikanyaka két oldalán, aztán megint felsóhajtott. – Ha ez a szíved vágya, ki vagyok én, hogy eltántorítsalak?

– Sajnáljuk, uram – mondta Rose, aki még mindig vigyázban állt a rendetlen asztal előtt.

– Jól van. – Debellows ismét lesütötte a szemét. Látszott rajta, hogy nem szívesen zárja le ennyivel a témát, de tovább sem nagyon erőltette volna a dolgot. –

Gondolom... van valami hivatalos dokumentum, amit alá kell írnom. – Megrázta a fejét. – Utána kell nézmem. Mindenesetre támogatom a döntéseket. Ha kiderítettem valamit, majd értesítelek titeket.

James Rose-t és Ralphot maga után húzva elhárított az asztaltól. Szeretett volna még az előtt kiszabadulni, mielőtt Debellows meggondolja magát. Néhány suta hátráló lépést követően a trió megköszönte a professzornak, sarkon fordult, és gyakorlatilag kifutottak az osztályteremből. A fiatalabb társaik értetlenül, de kíváncsian pislogtak utánuk.

– Mindhárman, mi? – mérte végig James az unokatestvérét, ahogy a lépcső felé tartottak.

– Ugye nem vártátok tőlem, hogy elszalasszak egy ilyen esélyt? – vont vállat a lány. – Leléphetnék Debellows utálatos óráiról, és inkább a Mágiaügyi Minisztériumban bulizhatnék Harry bácsival és anyával? Kétlem, hogy sokáig tart, mire valaki észreveszi, de az McGalagony professzor vagy Merlin igazgató lesz, nem az a beszélő hegy, Debellows.

– Te tényleg nem bírod a pasast, mi? – kérdezte Ralph a lépcsőn döcögve.

– Ha ugyanúgy tanítaná a lányokat, ahogy a fiúkat is, talán egy szavam sem volna – szipogta Rose. – Szerinte a nőkhöz leginkább illő harci bűbáj az, amivel kitakaríthatják a vért a férjeik talárjából. Én mondom, több védekezőbűbájt tanultam varázslósakk mérkőzések nézése közben, mint az ő hülye óráján.

James jól ismerte Rose hozzáállását a jelenlegi Sötét Varázslatok Kivédése professzorukhoz, és Rose-t is elég jól ismerte ahhoz, hogy ne vitatkozzon vele. Annyiban igaza volt a lánynak, hogy Debellows nemek szerint szokta felosztani az osztályt gyakorlás közben, azzal az indokkal, hogy így igazságos. James véleménye az volt, hogy figyelembe véve az Ashley Doone-hoz és Julian Jacksonhoz hasonló lányok vadságát, Debellows talán inkább a fiúk védelme érdekében teszi az egészet.

Ebéd közben James egyszer csak megpillantotta Albust, aki – valószínűleg először életében – a Griffendél asztalánál evett. Lilyvel szemben ült, majdnem az asztal végénél, egy csapat nevetgélő negyed- és ötödéves lány koszorújában. Közvetlenül a fiú mellett Lily barátnője, Chance Jackson bámulta Albust, mosolygott, és hozzá természetellenesen sokat pislogott. James elmélázott rajta, hogy az öccse önkéntes agglégényéletét alighanem éppen most teszik próbára.

– Lily elmehetne kerítőnek – jegyezte meg Rose, mikor James pillantását követve ő is meglátta őket. – Minden vágya, hogy együtt lássa Albust és Chance-t.

James felhorkantott.

– Kizárt dolog. – Felkapta a sütőtöklevét, és miközben felállt, három hatalmas korttyal kiürítette a kupáját. Megtörölte száját a talárja ujjában, majd úgy folytatta, mintha semmi sem történt volna. – Albus előbb fog randizni valakivel a saját házából, vagy még inkább senkivel. Fiera Hutchins jobban az esete.

Rose csak hümmögött, majd ő is felállt, és kezdte összeszedni a holmiját. James előre hajolt, hogy visszategye az asztalra a poharát, ekkor azonban valaki olyan erővel ment neki hátulról, hogy a kupa felborult, és a töklé maradéka a fiú könyveire ömlött. Bosszúsan pördült hátra, hogy megnézzze, ki volt ilyen ügyetlen.

Alacsony, zömök fiú nézett vele farkasszemet, elsőéves hollóhátas, mögötte pedig egy másik fiú és egy lány ácsorgott. Mindhárman alig leplezett, gúnyos mosollyal meredtek Jamesre.

- Hoppá! - szólt a zömök fiú gunyorosan. - Milyen ügyetlen vagy!

James meglepetésében a homlokát ráncolta. Úgy tűnt, a vörös hajú, szeplőkkel teli képű gólya, aki csaknem fél méterrel alacsonyabb volt nála, szánt szándékkal ment neki, és azt akarta, hogy ezzel James is tisztában legyen. James válasza nyitotta a száját, de nem igazán tudta, mit mondjon.

- Mi a baj, Potter? - nézett fel rá a fiú kihívóan. - Elvitte a bicegóc a nyelvedet? - Arca csúfolódó fintorba futott, szeme keresztbe állt, ahogy száját eltátva, nyelvét kinyújtva folytatta. - Gu-guh-ba-ba-dahhh!

A másik fiú és a lány kuncogva bámulták őt, szemükből csak úgy sütött a kegyetlen rosszindulat.

Mielőtt James bármiféle épkezláb választ ki tudott volna találni, a trió sarkon fordult, és hangosan nevetgélve, lökdösődve elsétáltak a nyitott ajtó irányába.

- Hát ez meg mi volt? - lépett oda hozzájuk Ralph a mardekáros asztaltól. Szemlátomást végignézte az egész színjátékot.

- Jamesre rászállt egy elsőéves - felelte Graham. Hangjában hitetlenkedő nevetés bujkált. - Ez most tényleg megtörtént, vagy álmodom?

Rose legalább ilyen meghökkentnek tűnt.

- Mit tettél, amivel ezt kiérdemelted, James? - kérdezte a távolodó hármadról Jamesre sandítva. - És ki volt ez?

Habár kissé késve, de Jamest elöntötte a megszégyenült harag. Érezte, ahogy elvörösödik az arca.

- Még soha életemben nem láttam azt a kis patkányt! - mondta. A meglepetés és a düh hatására hangja mély és rekedt lett. - Dunsztom sincs, ki a fene volt.

- Edgar Edgecombe - válaszolta valaki halkán. Mikor James odanézett Shivani kisöccsét, Sanjayt pillantotta meg, aki még mindig az asztalnál ült, tőlük nem messze. Komoly szeme tágra nyílt. - Ő is elsőéves, mint én. Te most... tudod... - Elhallgatott, majd körbenézett, hátha van valaki, aki felteszi helyette a kérdést. - Csak úgy ráhagyod?

- Én az összes rontást kipróbálnám rajta, amit valaha tanultam - bólogatott Graham, és hirtelen elkomolyodva James szemébe nézett. - Egyszerre. Kétszer is. Statuálj példát a sráccal!

- James nem állhat csak úgy neki elsőéveseket megátkozni - villantott Rose egy gúnyos pillantást Graham felé. - Azzal csak azt érné el, hogy az igazgató elé kerülne. Vagy akár ki is csapnák. Most komolyan, mi bajod van neked?

A kis csapat lassan megindult a csúfolódó hármas után, az előcsarnokba.

- De hát az a kis hollóhátas patkány sértegette Jamest! - erősködött Graham a hangját lehalkítva. - És közvetve mindannyiunkat!

- Ez legyen James problémája - felelte Rose könnyedén. - Talán nem szeretné kitárgyalni a visszavágását az iskolaelső előtt... - Itt Ralphra pillantott, aki kissé megsértve nézett vissza rá -, de vissza fog vágni. - Jelentőségteljesen Jamesre meredt. - Igaz?

Bármennyire is úgy tűnt, egyértelmű volt, hogy Rose ezt kijelentésnek szánta, nem kérdésnek. James nagyot fújtatott, és megvonta a vállát. Már csak ez hiányzott neki - hogy valami felkapaszkodott kis görcs megalázza a végzős évében. Bármilyen nyomta is a begyét, James csak remélni tudta, hogy Edgar Edgecombe mindent kiadott magából. James nem élvezte úgy a nyílt konfliktusokat, mint például Scorpious

Malfoy. Egyszerűen képtelen volt megérteni a durvaságot, és a döbbenet belé fojtotta a választ.

Szerencsére, mire ő és Ralph felért a harmadik emeleti osztályterembe, a figyelmük elterelődött Edgar Edgecombe-ról az új, fiatal búbájtán tanárra, Odin-Vann professzorra.

Jamesnek feltűnt, hogy a tanár nagyon vékony volt, és hogy ezt a tényt elfedje, több rétegni talárt és vastag, magasított gallért aggatott magára. Gyér szakállát olyan hegyesre fésülte és waxolta, hogy akár ölni is képes lett volna vele. Mialatt a terem megtelt, az íróasztala mögött ült, egy nagy rakás pergamen fölé hajolt, és vadul körmölt valamit. James élt a gyanúperrel, hogy a professzor csak az idegességét rejtegette a buzgósággal. A fiatalember egyszer sem nézett fel, mialatt a diákok feltöltötték a sorokat. A teremben szokatlan csend uralkodott. Mikor mindenki leült, Odin-Vann letette a pennát, és végre felemelte a fejét. Egy hosszú, fekete tincs a szemébe lógott. Felnyúlt, és kezével a fülé mögé fésülte; megszokott, automatikus mozdulat volt.

- Üdvözlöm az osztályt - szólt vékony hangon, és lassan kihúzta magát a széken. - Mint azt mostanra már tudjátok, a nevem Donofrio Odin-Vann professzor. Én fogom átvenni a korábbi tanárotok, Filius Flitwick professzor helyét, aki engem is tanított, nem is olyan régen, mikor még ott ültem, ahol ti most. Biztosra veszem, hogy sajnáljátok a távozását. Tudom, hiszen én is sajnálom. Mindamellet az remélem, hogy hozzám hasonlóan ti is igyekeztek a legjobbat kihozni a lehetőségből. - Elmosolyodott, s habár a mosoly nem teljesen volt őszinte, James úgy érezte, ez inkább az idegességből fakadt, nem pedig abból, hogy a férfi nem gondolta volna komolyan a szavait.

A professzor ekkor felállt, leseperte a talárját, és kilépett az asztala mögül. Hátrapillantott a táblára, kissé megtorpant, mintha meglepték volna a kézzel írt kusza sorok, amik az előző óráról maradtak. Szinte ösztönösen húzta elő a pálcáját, aztán mozdulatlaná dermedt.

- Öhm, Mr. Potter - pislogott Jamesre, miután végignézett az osztályon. - Volna olyan, khm... kedves, és megtisztítaná nekünk a táblát?

Esdeklő tekintettel Jamesre meredve várakozott. James a tanárra pislogott, aztán ő is előhúzta zsebéből a pálcát. Gyanította, a professzor nem James kiugró tehetsége miatt választotta őt, mindössze ő volt az egyetlen, akinek ismerte a nevét. Viszont, hogy miért nem törölte le a táblát maga, Jamesnek gőze sem volt.

- Correptus - pöccintett a tábla felé James. A cirkalmas írás és a diagramok egy puffanás és egy fehér felhő kíséretében eltűntek, a tábla többé-kevésbé tiszta lett. Nem igazán volt gyakorlata ebben a varázsigenében.

- Köszönöm - biccentett neki Odin-Vann érzékelhető megkönnyebbüléssel. Vetett egy pillantást a táblára, aztán zsebre dugta a pálcáját. - Kezdeként mindenki lapozzon az első fejezethez: „elemi transzcendensek és transzmutációk”.

- Ez fura volt - mondta Ralph egy órával később, mikor már a könyvtár felé tartottak, úton a tanulószobára. - Egyszer sem varázsolt egészen az óra második feléig.

- De azért tudja, amit tudnia kell - jegyezte meg Deirdre elismerően. - A búbájtán nem csak a pálcakezelésről szól. Ott van az elmélet, a búbájalkotás, elvarázsolt tárgyak, pálcá reflexológia...

- Mi az a pálca reflexológia? - kérdezte James.

- Betaníthatod a pálcádat, hogy pár bűbájt magától is ismerjen - kezdett bele a magyarázatba Rose, aki ekkor csapódott hozzájuk az egyik kereszteződésben. - A boszorkánynak vagy varázslónak még így is a kezében kell tartania a pálcát, de időt spórol vele. A pálcák képesek megjegyezni egész bűbájláncokat vagy akár bonyolult varázslatokat is, amennyiben azt pontosan betanították neki.

- Végül is ez a lényeg, nem? - rázta a fejét Ralph. - A végén úgyis ott állsz, pálcával a kezében, és varázsolsz. Az új fickó, Odin-Vann alig érintette meg a pálcát, csak az óra végén vette elő. Igaz, mikor használta, akkor nagyon jó volt. Elvárásolt egy fogast, hogy a rádióból szóló Rig Mortis szám ritmusára sztepptáncoljon.

Rose vállat vont.

- Talán csak ideges volt, mert egy iskolaelső is volt az osztályban, meg minden.

- Hát már sosem fogtok leszállni rólam? - mordult fel a nagyobb fiú.

- Ami azt illeti, én örülök neked - váltott hangnemet Rose, és nyújtózkodva megveregette Ralph vállát. - Úgyhogy ez lesz az utolsó, amit a témával kapcsolatban mondok: ez igazán kiemelkedő teljesítmény, ráadásul te olyan vagy számomra, mintha a bátyám lennél. Viszont a bennem lakozó Weasley szeretné leszögezni: ha akár egyszer is pontot mersz levonni tőlem, megátkozlak. És csak szólok, még a túlméretezett seprűnyeleddel sincs esélyed ellenem egy párbajban.

Rose negédes mosolyt villantott a fiúra, és hozzá a szempilláit rebegett. Ralph a lányra pislogott, majd Jamesre nézett, de a barátja amolyan „engem hagyj ki ebből” módon feltartotta a tenyerét.

Vacsoránál James Cedric Diggory szellemét figyelte, ahogy a Hugarbug ablaka fölött lebegett. Örült Cedricnek, de azért ő is csatlakozott a panaszkodáshoz, mikor újfent szóba került a griffendélek között a saját házuk kísértetének a hiánya. Ahogy James tekintete végigsiklott a többi asztalon és szellemeiken, egyszer csak Edgar Edgecombe-on akadt meg a szeme. Az alacsony, tömzsi fiú a hollóhátas asztal közepe táján ült két barátjával, akikről James azóta megtudta, hogy Quincy Ogdennek és Polly Heathrownak hívják őket, és mindketten elsőévesek. Halványan még emlékezett is a beosztásukra. Most mindhárman a nyakukat nyújtogatva igyekeztek biztosra menni, hogy James látja, hogy őt nézik. Ahogy Edgecombe elvigyorodott, Jamesen színtiszta düh hulláma söpört végig. Aztán, még mindig Jamest fixírozva, a vöröshajú fiú odahajolt a barátaihoz, és súgott nekik valamit, mire ők visítva felröhögtek.

James a fejét csóválva elfordult. Vajon mi lehet a helyzet a kis patkánnyal? Talán majd később kideríti. Remélte, hogy nem kerül sor nyílt konfrontációra. Nem igazán volt jó az olyan helyzetekben. A stressz mindig összekuszálta a gondolatait, megakasztotta a nyelvét, és később sutának és esetlennek találta a riposztjait.

Hirtelen eszébe jutott, hogy talán Odin-Vann professzor is így van ezzel. Talán az óra eleji viselkedése a lámpaláz mágikus megfelelője, mint mikor az ember dadogni vagy tikkelni kezd stresszhelyzetben. Lehet, hogy a tanár nem érezte magát elég magabiztosnak ahhoz, hogy varázsoljon. Később, mikor a professzor belemelegedett az előadásba és a témába is, már ösztönösen használta a pálcát, nem is rosszul.

Ettől függetlenül James úgy vélekedett, hogy ha egy boszorkány vagy egy varázsló, legyen az bármilyen tehetséges, leblokkol stresszhelyzetben, az

meglehetősen erős gyengítő körülménynek számít. Nem csoda, hogy a férfi inkább a tanítást választotta, mondjuk, a varázsbűnüldözés helyett.

James, másrésztől, talán nincs hozzászokva a konfrontációhoz, és ideiglenesen elveszíti az összeszedettségét a meglepetéstől, de ha arra kerül a sor, elboldogult a bűbájokkal. Igen, Edgar Edgecombe-nak egyszer sikerült meglepnie, de többet nem fog neki sikerülni. Ahogy arra Graham is rámutatott, James épp elég rontást ismert ahhoz, hogy alaposan helyre tegye a fiút. Gondolatban át is futott rajtuk – gumiláb rontás, levicorpus, rémdenevér rontás –, és arra jutott, nyugodtan bevetheti bármelyiket, vagy akár mindegyiket, nem valószínű, hogy nagy bajba kerülne miatta. Mármint ha a kis szemétláda árulkodó típus lenne. Az is lehet, hogy inkább az a fajta, aki jobban tiszteli a kemény visszavágást a békítő szavaknál és a tanárok bevonásánál.

Az évek során James már összeakasztotta a bajsát szörnyűséges hatalmú lényekkel, őrült szellemekkel, mitikus szörnyekkel és még egy elátkozott szerelemmel is. Viszont mindeddig még nem volt dolga iskolai kötekedőkkel. Valahogy ez az ellenfél tűnt, ha nem is a legnehezebbnek, de a legbosszantóbbnak.

Aznap éjjel, hónapok óta most először, James Petrával álmodott. A hangját sűrű köd mögül hallotta, mintha nagy távolság lenne köztük térben és időben egyaránt. A szavakat nem tudta kivenni, de a hangsúly és a dallamosság eltéveszthetetlen volt. Felébresztette benne a tagadhatatlan, ellenállhatatlan igazságot, mely alvó szíve magjából fakadt: szerette Petrát. Évek óta szerelmes volt belé, annak ellenére, hogy alig látta, dacára a titokzatos múltjának és bizonytalan jövőjének, és a kétségeknek, melyek néha éber elméjét gyötörték. Azzal a reménytelen, elfogultság nélküli szerelemmel szerette, mely nem ismert okokat és határokat, és úgy telepedett szívére, és villanyozta azt be, akár egy öröklétebe fagyott villámcsapás.

Petra volt az egyetlen, igaz szerelme. Mikor ébren volt, tehetett úgy, mintha nem ez volna a helyzet. De mikor elmerült álmai tengerében, az igazság ólomsúllyal húzta a sötét mélységbe.

A ködön keresztül közelítette meg a lányt, az őket összekötő karmazsin-ezüst szálát követte, és Petra hangja idővel egyre tisztábbá lett. Volt azonban egy másik hang is – egy férfié? Talán a mugli detektív az, akivel a lány még a Morrigan-háló idején társult? James úgy vélte, nem ő az. Marshall Parris amerikai. A hang viszont brit, és fiatalabb is, mint a magánnyomozóé. Jamesnek valahogy ismerősnek tűnt.

Ahogy közeledtek, a szavak egyre inkább kivehetőbbé váltak, de a köd még mindig sokat torzított. James akadályt nem ismerve tört egyre előrébb a hűvös szürkeségben.

– Nem foglak visszatartani – szólta a férfi, még mindig kissé szűrt hangon. – Ami azt illeti, épp jómagam vettem fel ezt, két évvel ezelőtt, mikor újra megkerestél.

– Emlékszem – felelte Petra. – De akkor elvettem az ötletet, mint a többi vakmerő felvetésedet is. Hajlamos vagy a szívedre hallgatni az eszed helyett, ha a védelmem kerül terítékre.

Úgy tűnt, a férfi nem is próbálja tagadni.

– És mi változott?

– Amit annak idején ész nélkül ajánlottál, én alaposabban is átgondoltam.

James végre kiért a ködből. Ezüstszínű felhőkocsányok tekeregtek körülötte, akár fogódkodó után kutató karok. Ahogy a felhő a hold elé úszott, sötét árnyékba

burkolózott a vidék: a kis városkában csak egyik-másik házban látszott fény, a kivilágított utcák ragyogó sebhelyekként szabdalták fel a látképet. Azokon túl kiemelkedett egy dombon álló hatalmas épület, körbevéve elvadult erdővel és bozótossal. Egy kúria volt, ősöreg és sötét, leszámítva egyetlen emeleti ablakot, amiben halovány fény pislákol. James lassan, hallgatózva közelebb úszott, mást sem szeretett volna, csak újra hallani Petra hangját, még ha csak álmában is.

- Mindened megvan, amire szükség lehet - mondta a férfi. - Én mire kellek?

- Senki sem ért annyira a mágiához és bűbájokhoz, mint te - válaszolta Petra. - Az agyad képes felfogni a pálca mögött rejlő varázslatot.

Mikor újra megszólalt, a férfi egyre ismerősebb hangjában mintha mosoly bujkált volna.

- Petra, a kis kiruccanásod után a Tiltott Könyvek Tárházában nálad van minden tudás, ami a „mágia és bűbájok megértéséhez” szükséges.

- Akkor, talán csak egy barátira volt szükségem - sóhajtott fel Petra. - Valakire, aki elég régóta ismer, hogy elmondhassam neki az igazat. Valakire, aki elég pártatlan ahhoz, hogy megláthassa a valódi szándékaimat. Felfogod, miért teszem mindezt, ugye?

Az ablakot megközelítve James lelassított. Álmodó elméje egyetlen hang nélkül csusszant át a mocskos üveglapon. A szobában, ahova érkezett, sötét volt, leszámítva a kandallóban ropogó tűz fényét. Ahogy James talpa hozzáért az ősrégi szőnyeghez, érezte, hogy arra zsíros rétegben tapadt a kosz. A falak sem voltak tisztábbak, ráadásul keresztül-kasul repedések futottak mindegyiken. James végighúzta a legközelebbin az ujját, és mikor elvette a kezét, az fekete volt a piszoktól. A helyiségben nem volt bútor, csak két magas támlájú fotel, melyeket szembe fordítottak a kandallóval. Közöttük, visszaverve a lángok játékos ragyogását egy ezüsttálca hevert.

Valami volt a tálcán, de nem csésze, se csészealj. Talán egy kenőkés? James kelleetlenül közelebb úszott. Nem volt benne biztos, hogy tudni akarja, mi az. Leginkább csak Petrát szeretne volna látni, tekintetét végigfuttatni a lány arcán, megcsodálni a szeme csillogását és haja sötét hullámain. Hiányzott neki Petra. Szinte fizikai fájdalmat okozott a vágy, hogy újra lássa.

- Azért teszed, mert a világnak szüksége van rád - felelte a férfi komolyan. - De a világ ezt nem tudja. A világ meg akar állítani, bármi áron, még ha ez azt is jelenti, hogy meg kell halnod. Téged hibáztatnak mindenért.

Petra mélyet sóhajtott.

- Talán nem is tévednek olyan nagyot.

- Ez mellékes - folytatta a férfi. - Még ha te is vagy a probléma gyökere, egyben a megoldást is te jelented. Nem hagyhatod, hogy megállítsanak. A mugli és varázsvilág közös érdeke, hogy életben maradj. Az életed nem csak a tiéd. A világé. Az univerzumé. Semmi sem számít, csak hogy... túlélj.

James szinte eggyé vált a szoba árnyékaival, amint közelebb araszolt. Most már látta Petra fejének a tetejét a fotel mögött. A tűz izzó bronz színét kölcsönözte a hajának.

- Túl kell élnem - ismételte Petra egyszerre bűnbánóan és eltökélten. - Most mégis itt vagyunk a vérvonal egykori házában, akivel megátkoztak, és felhasználom a hatalmát ahelyett, hogy elnyomnám, ahogy azt eddig is tettem...

- Ő a saját önös céljaiból tette, amit tett. Hatalmat és pusztulást akart. Te a világ javát nézed.

James nagyot pislogott, mintha csak most ébredt volna fel igazán álmodó tudata. Mi folyik itt? Átgondolta az eddig hallott beszélgetést. Eddig túlságosan elbódította Petra hangja, a jelentésére ügyet sem vetett. Körülnézett a helyiségben. Mocsok és penész szaga töltötte meg az orrát. Mi ez a hely? Hogy is hívta a lány? A vérvonal egykori házában, akivel megátkozták...?

James hirtelen rádöbbsent: Tom Denem apjának kúriájában volt, melyet régen itt hagytak az enyészetnek.

Lenézett, és szemügyre vette a tűzfényben csillogó ezüsttálcát. Azon egy tör hevert, markolatában ékkövek szikráztak, pengéjét szinte már teljesen feketére festette az idő. Azonnal felismerte. Az a tör volt, ami végzett Morgannel, a másik dimenzióból származó Petrával. Judith ölte meg saját, kaotikus terve részeként. Vajon hogyan került Petrához? És, ami ennél is fontosabb: miért?

A félelem és a szörnyű gyanú olyan elsőprő hullámokban tört Jamesre, hogy kis híján maga alá temette, mégis tovább közelített. Ez csak egy álom, mondogatta magában. Csak álmodom... ebből semmi sem valódi...

Petra végre teljesen láthatóvá vált, ahogy előrehajolt, és a kezébe vette a tört. Tágra nyílt, csillogó szemmel meredt rá. Mély lélegzetet vett, és egészen kicsit megremegett, mikor kieresztette. Petra beszélni kezdett, de a tekintetét még mindig nem vette le a törről. James szeme elkerekedett a rettegéstől. A tűz mintha válaszolt volna a lány szavaira, először nyugtalan lobogásba fogott, aztán mohó, zöld lángokat lövellt, akár egy lélegző fenevad. Mikor Petra az ígézet végére ért, szél söpört végig a szobán, mely egyszerre fújt mindenhol és sehonnan, meglebbentette a szakadt függönyöket, porral és dohszaggal töltötte meg a levegőt, és az ódon kúria falai nyöszörögni kezdtek körülöttük.

James alig hitt a fülének. Képtelen volt elfogadni a szavakat, amik a szeretve imádott lány száját elhagyták.

*- Múló lélek, gyilkolt test,
téged hívlak, gyere hát,
megtört szellemem, ne légy rest,
új börtönöd erre vár.*

Petra magasabbra emelte a tört, közben a szél belekapott a lángokba, mire azok apró, zöld tűztölcseréket vetve táncoló fénnel világították be a helyiség elejét. Petra nem törődött vele, hangja mennydörgéssé erősödött a viharossá dagadó szélben.

*- Ha meghalnék, de nem teljes,
a sorsom vonala,
e börtönből újraterem...
a Vérvonal valója!*

Petra hangja annak ellenére is egyre fülsértőbbé vált, hogy ő maga nem kiabált. A hangot felkapta tüzes forgószél, és sokszorosára növelte azt, miközben tépte, szaggatta és felgyújtotta a szoba tapétáját és függönyeit. A lángok fenyegetően örvénylettek a tört a magasba emelő lány karcsú alakja körül.

- Petra! - kiáltotta James. Végre ki tudott törni a testét legyűrő bénultságból, és megtalálta a hangját. A lány persze nem hallhatta. Bármennyire is rémisztően valódinak tűnt, ez csak egy álom.

Mégis, miközben a szörnyű, parázsló fürgeteg a haját lobogtatta, Petra ragyogó szemekkel Jamesre pillantott. Észrevette őt, szeme alig láthatóan megrebbent, majd az arca megváltozott. Félelem, szégyen, és szívet tépő fájdalom kúszott a vonásaira, tekintete elfátyolosodott.

Ekkor felállt a másik székben ülő férfi, és eltakarta James elől a lányt. Az alak a fiú felé fordult; az ő arcán meglepetés, óvatosság, és színtiszta rettegés látszott.

Donofrio Odin-Vann volt az. Felismerte Jamest, szólásra nyitotta a száját, de a hangot elnyomta Petra bűbájának bömbölő orkánja.

A zöld tűz forgotaga minden fényt magába szívott, összeolvadni látszott a szoba, Petra és Odin-Vann, de még maga a kúria is. Minden fény és hang egyetlen, tör alakú pontban összpontosult, a látvány vakító volt, és könnyörtelen, akár maga a tárgy.

Aztán egy süketítő, fagyos hullám kíséretében a középpont felrobbant.

James fizikai fájdalmat érzett a testében, ahogy felriadt, mintha szó szerint mérföldek távolából, erővel hajította volna be valaki a saját ágyába. A fekhely panaszos reccsenéssel támasztotta alá ezt az érzetet.

James olyan hirtelen ült fel, mintha rugó lökte volna, és egy percek óta nem lélegző személy mohóságával kapott levegő után. Kába szemekkel nézett körül a Griffendél torony sötétjében. Társai még aludtak, mit se tudtak a szörnyűséges látomásról, aminek James az előbb a szemtanúja volt.

De vajon tényleg látomás volt? Valóban csupán egy álom? Lelki szemeivel ismét látta Petra arcát, mikor a bűbáj kellős közepén észrevette és felismerte őt.

Lenézett a kezére. A sötétben alig látta, de volt valami sötét szennyeződés az ujjain, ami zsírosan derengett a holdfényben. Összeérintette két kezét, és érezte bőrén a kúria falainak bőréhez tapadt mocskát. Pizsamája még mindig a penész, doh és halál ősi szagától bűzlött.

Valahogy nem csak álmában látogatta meg Petrát. Fizikailag is ott volt. Egy szobában állt a lánnyal, megérintette a piszkos falakat, és visszahozta onnan a helyiség levegőjének romlott szagát.

Amit az imént látott, nem álom volt, és nem is látomás. James valamiként megleste Petrát, és - meglepő módon - Odin-Vann professzort, amint egy rettenetes bűbajt hajtottak végre, és olyan döntést hoztak, ami James érzései szerint visszafordíthatatlan, szörnyűséges és baljós.

Próbált úgy tenni, mintha nem tudná, mi az a bűbáj, de a szíve megsúgta, amit az agya tagadott. Petra abba az elhagyott kúriába vette be magát, amely egykoron elátkozott lélekikre, Tom Denem, azaz Voldemort nagyúr otthona volt. A lány már nem állt ellen a mérgező befolyásolásnak, inkább kihasználta és saját akarata szerint hajlította.

És ezzel megismételte az egykori sötét varázsló legszörnyűbb bűbáját. James visszahanyatlott az ágyra. Még mindig zihált, tágra nyílt szeme a láthatatlan sötétséget fürkészte. Képtelen volt elhinni. Még belegondolni is rémes volt. Mégis, kétség sem férhetett hozzá, mit látott. Ez még itt, a Griffendél toronyban, ágya kényelmében is teljesen világosnak tűnt.

Petra, a fiatal nő, akibe szerelmes volt, aki régebben boldog kis tündérkéket firkált az összes tankönyvének a sarkába, és vizsgák alatt szokása volt fekete hajának egy tincset rágcsálni, megcselekedte az elképzelhetlent. Elképesztő, és egyben visszataszító módon beteljesítette a sötét ígéretet, mely évekkal ez előtt lépett

érvénybe, mikor a lány mostohaanya életét vesztette. Petra okozta a halálát vak, jogos dühében.

Petra... létrehozott egy horcruxot.

Legközelebb:

JAMES VALLOMÁSA

A FÓNIX RENDJÉNEK GYŰLÉSE

5. ALAPKIKÉPZÉS AURORTANONCOKNAK

Másnap, reggeli közben James fontolóra vette, hogy beszámol Rose-nak és Ralphnak – sőt, talán még Albusnak vagy Scorpiusnak is – arról, amit az álmában látott. Szó se róla, attól nem tartott, hogy a többiek nem hinnék el, hogy a Petra és a közte lévő titokzatos szálon keresztül valahogy átteleportálódott egy másik helyre. Inkább amiatt vonakodott megosztani velük az álmot, mert a lány tette túlságosan nyomasztónak hatott. Attól félt, milyen kifejezést látna a többiek arcán: döbbszent csalódottságot, a gyanút, hogy a varázsvilágnak talán igaza volt Petrával kapcsolatban, és hogy ők, James és a barátai végig a rossz oldalon álltak. És, ami a legrosszabb, nem akarta előttük Petrát védeni, mert a szíve mélyén, dacára a lány iránt érzett érzelmeinek, nem volt benne biztos, hogy *bármit* fel tudna hozni a védelmére. A horcruxok létrehozása az elképzelhető legsötétebb mágiának számított. Ezért kellett a lánynak is betörnie a Tiltott Tanok Tárházába, hogy megtanulhassa a módját. A főbenjáró átkok használata egy dolog. De a horcruxok... az a feketemágiának már egy sokkal magasabb szintje.

Nem tudott enni, csupán ide-oda tologatta a rántottát a tányérján, mikor meghallotta a reggeli posta érkezését. Felnézett, és a nagyterem felső ablakain

besuhanó baglyokat figyelte. Egy apró, homokszürke bagoly, amiben James a Weasley család kis küldöncére ismert, végigröppent a griffendéles asztal hosszán, és Rose tökleves serlege és egy tálca pirítós közé pottyantott egy összetekert újságot.

A lány és James is a lapra szegezte a pillantását. Habár a vezércikk címe fejfelé volt, így is el lehetett olvasni:

NÉHA IJESZTŐ TUD LENNI! - ÁLLÍTJA A POTTER FIÚ MERLIN IGAZGATÓRÓL

Rose a szeme sarkából Jamesre sandított.

- Semmi ilyesmit nem mondtam! - szögezte le James, és eltolta magától az érintetlen reggelit. - Komolyan!

Rose felkapta az újságot, és egy mozdulattal kinyitotta. Tekintete oda-vissza rebbent a szövegen, végül elkezdett felolvasni a cikkből.

- „Néha kicsit ijesztő tud lenni”, feleli az ifjú Potter. Szeméből egyértelműen süt, hogy tart a megtorlástól, amit őszintesége eredményezhet. 'Tudja, hogyan tartson rendet, annyi szent. És erre nem csak szabályokat használ.' Lesütött szeme idegesen jár, mintha máris az járna a fejében, milyen büntetésre számíthat az igazgatótól emiatt a nyilvánvaló szabályszegés miatt. Ismerve Mr. Ambrosius meglehetősen hírhedt múltját, úgy feltételezem, ez a kifejezés mindennapos lehet a fiatalember arcán. Szerencsére a hetedéves Mr. Potter megpróbáltatásai a végükhöz közelednek. Ő inkább a fiatalabb társai miatt aggódik. 'Kérdezze meg őket!' javasolja, ha esetleg megerősítésre volna szükségünk.”

- Nem is mondtam ilyeneket! - erősködött megint James, és megragadta unokatestvére kezében a Prófétát. Rose kitepte azt az ujjai közül, és gondosan összehajtogatta a lapot.

- Ostobaság - vont a vállát, és a táskájába tömte az újságot. - Senki sem ért jobban Rita Vitrolnál az ember mondanivalójának kifacsarásához. Őszintén szólva kicsit csalódott is vagyok.

- Merlin igazgató úgysem fogja felfújni - legyintett Graham. - Ha egyáltalán elolvassa, amit egyébként kétlek, valószínűleg még tetszeni is fog neki. Semminek nincs nagyobb rendteremtő ereje, mint a negatív hírnévnek. Úgy emlékszem, ez konkrétan az ő száját hagyta el egyszer. Ha úgy nézzük, Vitrol még szívességet is tett neki.

Cameron Creevey áthajolt az asztal fölött, hogy ne kelljen túlkiabálnia az étkészlet csörömpölését.

- A szüleimnek még be is jönne, ha azt hihetik, az igazgató újra divatba hozta a hüvelykszorítót és a nyújtópadot. Úgy volnának vele, hogy leszoktat a galibákról. - Elvigyorodott, kivillantva hófehér fogait és rózsaszín ínyét.

A közelben fölsértő vihogás harsant fel. James pont akkor nézett oda, mikor Edgar Edgcombe elkezdett hangosan felolvasni barátainak a saját Reggeli Prófétájából.

- „Nem törődve a varázsvilág ellenséges hozzáállásával” - olvasta Edgcombe, és hozzá jó magasra tartotta a lapot, hogy mindenki láthassa -, „az ifjú Mr. Potter szeme elködösül, ahogy eszébe jut az első számú nemkívánatos egyénné előlépett egykori iskolatársa: 'Igen,' szipogja, 'Petra a barátom.' Gyorsan elfordul, hogy elrejtse szempilláin reszkető könnyeit...”

Quincy Ogden és Polly Heathrow szinte fetrengtek a nevetéstől, miközben Edgecombe az újság fölött Jamesre lesett. Homlokára ráncok futottak, alsó ajka lebiggyedt, mintha őt is a sírás kerülhetné. Az egész nagyteremből volt közönsége, egyes diákok zavarodottan figyelték a fiút, mások vidám mosollyal pillantgattak James felé, hogy vajon hogyan reagál.

James előhúzta a pálcáját. Arra számított, hogy Rose leállítja, de a lány meg sem moccant, sőt, arcára mintha mohó várakozás kúszott volna.

Ralph vetett véget az egésznek.

- Ne csináld, James - szólt, és hatalmas kezét James karjára tette. Nem volt erőszakos, épp csak annyi erőt fejtett ki, hogy megállítsa a mozdulatot. - Az a kis féreg nem éri meg. Hadd nevéssen!

- Könnyű neked ezt mondani! - sziszegte James a szája sarkából. - Nem téged idézget az egész iskola előtt!

- Ja, maradj ki ebből, Deedle - bólogatott Graham. - Ez griffendéles ügy.

- Vagy csatlakozz - vetette fel Scorpius valamivel odébb. - Mindenki egyért, egy mindenkiért, nem? - Meglengette saját pálcáját, és egyik szemöldökét kihívóan felvonta.

Ralph ügyet sem vetett rájuk. Jamest fixírozta, nem próbálta tovább győzködni, hagyta, hogy a barátságuk súlya magáért beszéljen.

James bosszúság és megkönnyebbülés furcsa elegyével csúsztotta vissza a varázspálcát a zsebébe. Rose, Scorpius és Graham testtartása láthatóan megereszkedett.

Edgar Edgecombe dühösen felvinnyogott, ahogy valaki kitepte a markából az újságot. Mikor James odanézett, McGalagony professzort látta a fiú fölé tornyosulni, kezében a Prófétával. Edgecombe-ra meredt, aki dühödten megpördült, majd amikor észrevette a tanárnőt, összezsugorodni látszott, és az asztallapra szegezte a pillantását. James azonban tisztán látta az arckifejezését. Nem félt, nem is szégyellte magát, csak bosszús volt, amiért rajta kapták. Tekintete ide-oda vándorolt barátain, s közben alig leplezetten somolygott.

- Maguk még újak ebben az iskolában - jelentette ki McGalagony a három hollóhátas diák hátának intézve a szavait. - Biztosíthatom magukat, ebben a teremben mindenki tud olvasni. Nem igénylik a maguk szolgálatait.

A professzor szúrós szemekkel összehajtotta az újságot, végignézett a termen, aztán a fiú feje fölött visszadobta azt elé az asztalra. Edgecombe horkantva igyekezett visszatartani a nevetését, szeme villámgyorsan cikázott két pajtása között.

Végül a nagytermet ismét betöltötte a reggeli társalgás duruzsoló alapzaja. James arca szinte lángolt. Ráadásul tudatában volt, hogy ezt mások is látják, és gyűlölte magát emiatt. Lehajtott fejjel figyelte a kijárat felé masírozó McGalagony professzort, aztán lassanként a diákok is kezdtek felkászálódni és a holmijukat felkapva megindultak az első órájukra.

- Ezzel kettő-null Edgecombe-nak - súgta Scorpius James fülébe, miközben ő is felcihelődött. - Sanjaynek igaza van. Ezt nem hagyhatod. Minél tovább hagyod, hogy a tanárok vívják meg a te harcodat, annál rosszabbul jössz ki a dologból.

James összeszorította a száját, és próbált úrrá lenni a bensőjét elöntő dühön és szégyenen. Scorpius jól beszélt, de ezt képtelen lett volna hangosan is elismerni.

- Te mit gondolsz, Ralph? - kérdezte sóhajtva, mikor ő és a barátja már úton voltak az üvegházak felé, dupla gyógnövénytanra.

Ralph vállat vont, és megrázta a fejét.

- Bárcsak itt lenne Zane!

James halványan elmosolyodott. Ralphnak igaza volt; Zane pontosan tudta volna, mit kell mondani, hogy helyre tegyék Edgcombe-ot és a kis barátait.

Lelassított, ahogy egy ötlet kezdett körvonalazódni a fejében. Nem Edgar Edgcombe volt az egyetlen, akivel kapcsolatban Zane jó - de legalábbis megfontolandó - tanácsot adhatna.

Nap közben alaposan átrágtta magában, végül a vacsora közben felsietett a Griffendél klubhelyiségébe, tudva, hogy az ilyenkor kihalt lesz. Gyorsan kivette a ládájából a szilánkot, letrappolt a lépcsőn, és levetette magát a kihűlt kandalló előtt álló szófára. Amerikában jó pár órával korábban jártak, így fennállt a lehetősége, hogy Zane még órán van, vagy kviddicsedzésen, esetleg csak a barátaival lóg valahol az Alma Aleron kampuszán. Ennek ellenére James kimondta a szavakat, amik előhívták a barátja szobájának a képét.

Az ezüstös köd felszállt a szilánk felszínéről, mint mindig, de az előtűnő kép mégsem a megszokott szoba és vetetlen ágy volt. Sokkal inkább teljes, áthatolhatatlan sötétség.

James megrázta a tükörszilánkot. Úgy tűnt, valahogy elromlott, habár sosem gondolta volna, hogy ez egyáltalán lehetséges. A kép ugyanolyan üres maradt, viszont James mintha halk hangokat hallott volna belőle. A füléhez emelte a szilánkot, és visszafojtott lélegzettel hallgatózott. Valóban hallani lehetett valami távoli sutyorgást. Vajon Zane az? Levette volna a maga szilánkját az ajtajáról, és begyömöszölte a hátizsákjába?

- Zane! - kiáltotta James a tükörlaphoz nyomva az arcát. - Én vagyok az, James. Hallasz engem?

Halk sikkantás hallatszott a szilánkból, mire James azonnal elkapta az arcát, szeme elkerekedett. Egy lány hangja volt.

Egy pillanattal később a sötét kép megremegett, majd kivilágosodott, és a helyén megjelent Zane és a napsütötte hálóterem. A fiún a szokásos fehér Zombi egyening és sárga nyakkendő volt, ám a nyakkendő meglazítva lógott, Zane szőke haja pedig olyan kócos volt, akár egy szénaboglya. Jobb kezében egy fekete pólót szorongatott, szemlátomást azzal volt letakarva a saját szilánkjá.

- James - forgatta a szemét mosolyogva. - Nem tudsz kopogni?

- Azért ezen keresztül elég nehéz volna - felelte James. - Viszont örülök, hogy elértelek. Az Államokban nem épp ebédidő körül jár?

- Egészen pontosan smaci óra, tapi perc, ha tudni akarsz - vigyorodott el a szőke fiú, majd hátrapillantott a válla fölött. - Semmi gáz, Chesire. Csak James az.

James döbbenten meredt Chesire Chatterlyre, Zane barátnőjére, aki mosolyogva, saját szőke haját lapogatva tűnt fel a szilánk másik oldalán.

- Szia, James - intett neki a lány. - Fantasztikus az időzítésed.

James agyán egy pillanatra átfutott, hogy úgy tűnt, rajta kívül mindenki izgalmas és romantikus szerelmi életet folytat.

- Hallottam - húzta be kissé a nyakát. - Bocs.

- Beosontunk Yeats mellett, hogy feljövünk tanulni a varázsföci dolgozatra - bökött állával Zane az éjjeliszekrényen tornyosuló könyvkupac felé. - De mit mondhatnék? Az állati vonzerőm leterítette Chesirét.

A lány Zane bordái közé boksztolt.

- Amúgy is le kell ugranom a büfébe - nézett vissza aztán Jamesre. - Legalább egy tejkaramellás süti nélkül nem élem túl a találkozást Wimrinkle professzorral.

- Az előcsarnokban találkozunk pár perc múlva - biccentett neki Zane. - És nekem is hozz sütit!

A szilánk képe egy pillanatra oldalra lódult, mikor Chesire kinyitotta az ajtót, majd halk puffanással visszazárta azt.

- Na, mi van Petrával? - kérdezte Zane. Beszéd közben megigazította a nyakkendőjét, és futólag beletúrt a hajába.

- Miből gondolod, hogy Petrával kapcsolatban kereslek?

- Ó, tehát azért törtél rám fényes nappal, hogy elkérd a Salsa Grenado receptemet? - vont a szemöldökét Zane. - Sok sikert a perui parázspaprika beszerzéséhez a Roxfortban! És nekem elhiheted, a salsa parázspaprika nélkül csak sima darabos ketchup.

- Jól van - sóhajtott fel James türelmetlenül. - Petráról van szó.

- És azért nem akarod a többiek előtt megbeszélni, mert ők már így is azt hiszik, a csaj fél lábbal egyébként is Voldi cipőjében jár.

- Zane! - nézett egyenesen a szőke fiú szemébe James. - Csinált egy horcruxot.

Zane tett egy lépést hátra, szeme elkerekedett, haját végigtúró ujjai megdermedtek. Végül lassan leeresztette a kezét, és az előbbinél jóval közelebb húzódott a szilánkhöz. Mikor megszólalt, hangja komolyabbnak csengett, mint amilyennek James valaha is hallotta a barátját.

- De hát... a horcrux-gyártáshoz az embernek meg kell ölnie valakit.

- Petra meg is ölt - fogta halkabbra a szavait James, és lejjebb süllyedt a kanapén. Nemigen beszéltek róla, de ezzel a ténnyel mindenki tisztában volt. - A mostohaanyját, Phyllist. Minden tekintetben szörnyű nőszemély lehetett. Gyűlölte a lányát, Izzyt, öngyilkosságba kergette Petra nagyapját, és egyesek szerint az első férjének a halálához is köze lehetett. Petra és Izzy valahogy együtt végeztek vele. Egy fát uszítottak rá.

Zane bólintott, tekintete töprengve a semmibe révedt.

- De azt csak hirtelen felindulásból tették. Nem azért, hogy horcruxot csináljanak. Dühös volt, és gyászolta a nagyapját. Elvesztette a fejét.

- Nem hinném, hogy ez számítana. - Röviden beszámolt Zane-nek az utazásról, amit a Petra és közte húzódó karmazsin szálon tett, hogy Tom Denem családjának régi kúriáján talált rá azzal az ocsmány törrel, és a varázsigéről, amivel a lelkének darabkáját a törbe költöztette.

Mikor végzett, Zane füttyentett egyet.

- Ezt mindenkinek el kell mondanod - szögezte le végül. - Legalább Rose-nak és Ralphnak. Petra nem jön ki túl szépen a dologból, de ezt most nem mismásolhatod el. Ha egyedül próbálsz intézni ezt az ügyet, belebukhatsz.

- Kösz a bizalmat - sóhajtotta James, és az ölébe ejtette a szilánkot.

- Pont ezért szóltál nekem - folytatta Zane, a továbbiakban a Griffendél klubhelyiség plafonjának intézve szavait. - Én kimondom a csúnya igazságot, amit

más nem mer. Például, hogy épp ideje, hogy túlláss a Petra iránti szerelmed rózsaszín ködén, és végre olyanak lásd őt, amilyen.

James felkapta a szilánkot és dühösen a barátjára meredt.

- Legalább te ne kezd! - fakadt ki. - Először Scorpius, aztán Albus, és most te is? Zane vállat vont.

- Oké, talán nem én vagyok az első, aki szemedre hányja ezt a bizonyos csúnya igazságot. De attól még igaz, és ezt te is tudod.

James megint összeroskadtt ültében.

- Bárcsak ilyen egyszerű volna!

- Csak amíg át nem gondolod a dolgot - bólintott Zane. - Viszont, addig is, még egy ember van, akivel beszélned kéne, amint beszámoltál Ralphnak és Rosie-nak Petra újabb kirándulásáról a Sötét Oldalon.

- Ki lenne az? - kérdezte James csüggedten.

- Az az új professzorotok, Van Odin vagy kicsoda. Akit Petrával láttál.

- Odin-Vann. De ő igazából nem lehetett ott. Szerintem csak azért láttam, mert elalvás előtt ő járt a fejemben. Kizárt dolog, hogy az éjszaka folyamán eljutott volna Roxfortból oda, ahol Petra volt.

- Talán - ismerte be Zane vonakodva. - De talán nem. Nekem úgy hangzik, amit tegnap láttál, az egyáltalán nem álom volt. Egyik része sem. Meg kell kérdezned Odin-Vannt, csak úgy mehetsz biztosra. Ő lehet az egyetlen esélyed, hogy segíts Petrán... már ha még lehet rajta segíteni.

James nem szívesen bár, de bólintott. Zane-nek alighanem igaza lehetett, habár Jamest bolondnak néznék - akár még veszélyes bolondnak is -, ha egyszer csak odaállna az új bűbájtan tanár elé, és a Petra Morgansternnel való találkozásról kérdezné, miközben Odin-Vann-nak fogalma sincs, miről beszél.

- Most mennem kell - szölt Zane keserűen. - Wimrinkle professzor nem állja a késést, pláne az olyan zombi diákoktól, akik már így is éppen csak egy hajszállal végezték el az előző évben is a tantárgyát. Majd szólj, mi volt. És ha kell valami, tudod, hol találsz. A kísérleti kommunikáción van pár új kütyü, szóval találok rá módot, hogy ott legyek, ha szükség van rám.

- Feltéve, ha nem éppen smaci óra, tapi perc az idő - vigyorodott el James, amire Zane rábólintott.

- Pontosan.

Egy pillanattal később a szilánk ismét megtelt az ezüstösen derengő füstörvényekkel. James nagyot sóhajtva dobta a tükröt egy párnára, és azon morfondírozott, mitévő legyen.

Épp elég nehéz volt fontolóra venni, hogy Petra felől kérdezősködjön Odin-Vann professzornál. Azonban még ennél is nehezebb volt túltennie magát a lány iránt érzett szerelmen.

James a következő hétvégéig várt, hogy megossa a többiekkel a legújabb titkát, noha addigra Rose és Ralph tisztában volt vele, hogy valami emészti. Elég volt csak rá nézniük – sosem volt kifejezetten jó a gondolatai elrejtésében. Mikor eljött a szombat délután, Rose-zal az oldalán a Szükség Szobája felé indult. Tudta, hogy ez az egyetlen hely az iskolában, ahol kitárgyalhatnak egy ilyen témát úgy, hogy biztosan nem hallgatják ki őket. Most minden korábbinál fontosabb volt a titoktartás, nem csak Petra, de immár az ő biztonságuk érdekében is.

- Miért nem ülhettünk össze a tóparton? – panaszkodott Rose. – Túl szép idő van hozzá, hogy a dohos Szükség Szobájában kuporogjunk. Te is tudod, hogy már nem sokáig lesz ilyen meleg.

- A tótól mindig ideges leszek, mióta tudom, hogy van alatta egy nagy lyuk, ami egy földalatti kikötőbe vezet. Bárki lehet odalent. Te magad mondtad, hogy a víz jól vezeti a hangot, ha az ember tudja, hogyan hegyezze a fülét.

- A portál nagyon kicsi a tófenékhez viszonyítva – jegyezte meg Rose, bár a hangjából süttött, hogy azért valamilyen szinten egyetért Jamesszel. – Különben hol élnének a sellők?

- Róluk nem is beszélve – kapott a szón James. – Azokban a hínárhajú vízlakókban sem bízok túlzottan.

- Ez már a fajgyűlölet határát súrolja – jegyezte meg Rose, csak úgy mellékesen.

Közben egy nagy festmény tövében észrevették Ralphot, aki elmélyült beszélgetésbe bonyolódott Badar Barnabás portréjával.

- Szóval maga igazából nem is „badar”? – kérdezte kétkedő hangon Ralph. – Azt mondja, ez csak amolyan cím?

- Így van – felelte a festmény magas orrhangon. – A tizenkettedik század előtt a „badar” csak annyit jelentett: „leleményes”, vagy „olyasvalaki, aki hajlamos hőgutát kapni, ha tűző napon parókat visel”. Ugyanolyan épelméjű vagyok, mint te, vagy egy cserepes növény, vagy az az elragadó ifjú hölgy mögötted.

Ralph hátrapillantott, és szemlátomást megkönnyebbült, mikor észrevette a közeledő Rose-t.

- Természetesen – folytatta a portré kissé elködösülő tekintettel –, ott volt az az ügy, mikor balettozni tanítottam a trollokat... – A festett háttér horizontján rózsaszín balettcipőbe és tütübe bújtatott sápatag fatörzslábak trappoltak, időnként meg-megremegtetve a festmény rámáját.

- Le kell szoknom a portrékkal való beszélgetésről – csatlakozott Ralph sóhajtva a barátaihoz. – Szóval, mire fel ez a nagy felhajtás?

Rose előhívta a Szükség Szobáját, ami szokás szerint Barnabás és a piruettező trollok festményével szemben bukkant fel. A portré még motyogott kicsit magában, aztán halkán felkuncogott.

- Befelé – bökött James az ajtó felé, amit Rose éppen ekkor tárt ki. A folyosón futó léptek zaja hallatszott. James riadtan felnézett, mire a sarkon a húga tűnt fel hétvégi farmerben és gesztenyebarna pulóverben.

- Jaj, de jó – lihegte. – Most nem késtem el.

- Téged ki hívott? – fakadt ki James.

- Én – felelte Rose kihívóan, és kidugta fejét az ajtón. – Kicsit már unalmas, hogy én vagyok az egyetlen agy a szobában, főleg, hogy most kivételesen Walker sem jön.

James felsóhajtott.

- Őt azért nem hívtam, mert már tud a dologról. Épp ő győzött meg, hogy nektek is be kell számolnom róla. Jól van, gyere! - pillantott vissza Lilyre, aki meglehetősen dühös képpel meredt rá.

Ralph nyomában a csoport besorjázott a szobába, amely épp úgy festett, mint eddig is: kicsi volt, középen egy kerek asztallal, jó pár székkal, a hátsó falon pedig egy hatalmas malíciamutató lógott. Mikor az ajtó kezdett becsukódni, hirtelen megakadt, kivágódott, és Scorpius Malfoy sétált be rajta, hogy aztán lezseren belevágódjon a legközelebbi karosszékre.

- Egy nagyon jó sakkjátzmát hagytam félbe emiatt, Potter - jegyezte meg fontoskodón. - Kisujjból vertem volna Nolan Beetlebricket. Egy galleont buktam rajta.

- Nem kellett volna félbe hagynod semmit - szögezte le James, és meglepetten felvonta a szemöldökét. - Ugyanis *direkt* nem hívtalak meg.

- Persze, mintha elég tehetséges varázsló volnál ahhoz, hogy blokkold annak a kacsának a próteusz bűbáját, akinek nem akarsz szólni.

A szőke fiú előhúzta zsebéből a Weasley-kacsáját, felmutatta, és a teljesség kedvéért még össze is nyomta kissé.

- *Kopj le!* - csipogta éles hangon a kacska. Hasán James kézírásával, kék tintával rótt üzenet volt olvasható:

FR találkozó, szombat du. 3. SCORPIUSNAK NEM!

James belesüppedt saját fotelébe, és mormogott valamit az orra alatt.

- Hogy mondtad, Potter? - hegyezte a fülét Scorpius ártatlan képpel.

Ralph meglepetten járatta szemét James és Scorpius között.

- Azt hiszem, valami olyasmit mondott, hogy: „Ó, hogy kacsád be”...?

- Nem kezdhetnénk inkább el végre? - emelte fel a hangját váratlanul Rose. - Biztosra veszem, hogy mindenkinek volna jobb dolga.

Rose mögött az ajtó ismét kattant, majd kitérült. James elkeseredetten felpattant, mikor meglátta a jövevényt.

- Hali! - köszönt Albus, és a küszöbön állva végignézett a többiekben. - Gondoltam, hogy itt lesztek.

- Van még odakint valaki, akit esetleg behívhatnánk? - fakadt ki James körbenézve. - Mrs. Norris? A Walpurgis Leányai? Myron Madrigal és a Varázsszem Rádió francos riporterei?

- Hűtsd le magad, James - mondta Albus unott hangon, majd becsukta maga mögött az ajtót, és helyet foglalt az egyik széken. - Csak Debellows professzor üzenetét hozom. De először is: mi a nagy újság?

Most, hogy az ajtó végre zárva maradt, és a helyiségben mindenki ott volt, akár meghívták, akár nem, James nagy levegőt vett. Bármit javasolt is Zane, hirtelen elbizonytalanodott, hogy meg akarja-e osztani a titkát a többiekkel. Visszaroskadt a székébe, és az asztallapot fixírozta.

- Petra - szólt végül egyszerűen - készített egy horcruxot.

Síri csend telepedett a helyiségre, ahogy mindenki próbálta feldolgozni ezt az információt. Scorpius éles tekintettel tanulmányozta Jamest, szemei feszülten összeszűkültek. Ralph egyszerre tűnt dühösnek és rémültnek. Lily a szája elé kapta mindkét kezét, szeme elkerekedett. Albus arcán viszont nem látszott érzelm, rezzenéstelen vonásokkal, töprengve meredt az egyik sötét sarokba.

- Ez biztos? - kérdezte Rose elhaló hangon. - Honnan tudod? Amikor utoljára beszéltünk Petráról...

- Akkor még nem tudtam semmiről - bólintott James, de képtelen volt az unokatestvére szemébe nézni. - Akkor még kizárt. Viszont azóta ez megváltozott. Szerintem nem bírta tovább fenntartani. Minél jobban szeretne volna elzárni előlem az elméjét, a köztünk lévő szál annál erőteljesebbé tette a kapcsolatot. - Amilyen tömören csak tudott, beszámolt az álmról, ami elvitte Petrához, és hogy gyakorlatilag mágia révén ott állt vele egy légtérben.

- De hát a horcruxok nagyon komoly sötét varázstárgyak - ságta Lily. - Hallottam, mikor egyszer apa és Ron bácsi arról beszéltek, hogy Voldemort ideje óta senki nem hozott létre egyet sem. Ron bácsi szerint már nem is igen él senki, aki emlékezne rá, hogyan kell végrehajtani a bűbajt. Honnan veszed, hogy Petra...? - Nem tudta magát rávenni, hogy befejezze a mondatot.

- Teljesen biztos vagyok benne - jegyezte meg James komoran. - Nem fér hozzá kétség, egyértelmű volt a varázsigé jelentése. És amikor Petra észrevette, hogy ott vagyok, minden az arcára volt írva. Szégyellte, amit tett. De... - Nem akarta kimondani, de még most is látta maga előtt azt a tekintetet. Igen, volt benne szégyen és szomorúság. Viszont azok mögött, mélyen eltemetve a döbbenet alá, tagadhatatlanul látott benne dacot is.

- De miért tenne ilyet? - kérdezte Ralph.

- Ha más nem is, ez azért egyértelmű - kocogtatta meg Scorpius az asztallapot. - Elég ideig kell élnie ahhoz, hogy a karmazsin fonál helyébe lépjen abban a másik világban, ahonnan Morgan jött. Most, hogy minden auror, Héja és bosszúszomjas idióta rá vadászik, biztosra kell mennie, hogy nem ölik meg, mielőtt bevégezhetné a küldetését és megmentené az univerzumot.

- Most egy horcruxról van szó - sütötte le a szemét Lily. - Voldemort óta mindenkinek nyilvánvaló, hogy az efféle feketemágia nyomot hagy az ember lelkén. Kifacsarja. Megtöri. Petra jósága ilyen körülmények között vajon kitart addig, amíg végrehajtja a tervét?

- Valamiről elfelejtkeztek - szólalt meg hirtelen Albus, és egyenként mindenkin végignézett. - Petra már eleve „kifacsart és megtört” lélekkel született. Voldemort utolsó darabkáját hordozza magában. Petra *előhívhatta* ezt a sötét erőt, mikor elkészítette a horcruxot, és *átirányíthatta* belé a sötét bűbáj mérgező mellékhatását. Voldemort lelkének utolsó foszlánya most úgy működik, mint valami mágikus galandféreg; magába szív minden mérgező hatást, és cserébe erősebbé és határozottabbá tesz.

- Fúj - fintorodott el Lily.

- És mitől lettél te ebben ilyen nagy szakértő hirtelen?

James nem tudta visszafogni magát, fel kellett tennie a kérdést. Kihúzta magát ültében, úgy várta a választ.

Albus vállat vont, de nem nézett a bátyjára.

- Ez így logikus.

Visszahanyatlott a székre, és keresztbefonta maga előtt a karját.

- Nos, per pillanat csupán két dolgot tehetünk - mondta Rose egy hosszú, jelentőségteljes szünetet követően. - Először is, James, te az álom-kapcsolaton keresztül tovább figyeled Petrát. Tudj meg minél többet, ha lehet.

- Úgy lesz - biccentett James. - Habár nem hiszem, hogy sok beleszólásom lenne. Bármennyire is próbál ellenállni, Petrának sincs. De miért kell figyelnem?

Scorpius válaszolt.

- Mert a kis Albus akár tévedhet is azzal kapcsolatban, mennyire tudja Morganstern frissen hullott hó tisztaságún tartani a lelkét, miközben a vén Voldi vérvonalában tapicskol. Hogy a hasonlatnál maradjunk, ha a galandféreg elég kövérre hízik, hogy átvegye az irányítást, Petrát többé nem fogja érdekelni a küldetése. Azzá a gonosszá válik, akinek a világ már eddig is tartotta.

James vitatkozni akart. Rá akart mutatni, hogy Petra mágusnő, sokkal erősebb, mint Voldemort valaha is volt. Az egykori sötét varázsló koplaló, bebörtönzött lélekfoszlánya csupán egy pislákoló gyertyaláng a lány bömbölő máglyájához képest.

Ekkor azonban eszébe jutott az a pillantás, a szégyen és szomorúság mögött megbúvó borotvaéles ellenszegülés. *Te úgysem értenéd, miért kell ezt megtennem, James,* mondta az a tekintet. *Nem értheted. Én nem hibáztatlak emiatt, de, kérlek, ne merészelj megállítani! Még neked sem fogom hagyni, hogy az utamba állj...*

- Mi a második, amit tennünk kell? - fordult Rose-hoz Ralph.

Rose mély lélegzetet vett, aztán határozottan kifújta.

- Segítenünk kell Petrának - felelte lassú bólintással. - Ahogy csak tudunk. Segítenünk kell neki, hogy átvegye a karmazsin fonál helyét. Mert Scorpiusnak igaza van. Ha Petra tényleg Voldemort vérvonalához fordult, az a lélekfoszlány nem elégszik meg annyival, hogy segítsen neki. Uralni akarja majd Petrát. Ráveszi, hogy egyre többet és többet adjon magából. Ha sikerrel jár, Petra talán többé már nem akarja majd bevégezni a feladatát. Talán tényleg egy női Voldemort válik belőle.

James határozottan megrázta a fejét.

- Ez örülség - ellenkezett. - Petra kicsit sem hasonlít rá...

- James - szólt Lily. A halk szó sokkal hatásosabb volt, mintha a lány kiabált volna; James azonnal elhallgatott. - A legrosszabb, amit Voldemort valaha tett, az volt, hogy embereket ölt és horcruxokat hozott létre. Petra az egyetlen, aki ezt megismételte. Nekem se tetszik jobban ez az egész, mint neked. De, ha őszinték akarunk lenni, per pillanat ő az, aki leginkább hasonlít Voldemortra az egész világon. Többé már nem nyomja el a vérvonalat. *Kihaszználja.*

- Segítenünk kell neki felváltani a skarlát fonalat abban a másik dimenzióban - fejezte be Rose James arcát fürkészve. - Még mielőtt meggondolja magát, és nem akarja többé megtenni.

James nem értett egyet az unokahúgával, de nem vitatkozott. Habár senki sem volt hiánytalanul elégedett - pláne nem boldog -, a csapat kezdett szedelőzködni. Nem hallatszott más zaj, csak a székek súrlódása a kőpadlón, és a nyíló ajtó nyikorgása.

Már a folyosó végénél tartottak, mikor Albus hirtelen felkapta a fejét.

- Majd' elfelejtettem, miért is kerestelek meg titeket eredetileg - pillantott Ralph, James és Rose felé. - Debellows azt üzeni, hogy eljött az „aurortanonc kiképzés” első napja.

- De hát szombat van! - fakadt ki Ralph. - Ezzel a tanórákat kéne kiváltanunk, nem a hétvégéket!

- Csitt, Ralph! - bökte oldalba a könyökével Rose. - Mit akar Debellows?

- Mit tudom én? - vont vállat Albus - Csak annyit mondott, hogy legyetek az igazgatói irodánál délután négyre.

Rose kimeredő szemekkel torpant meg.

- És ez csak most jutott eszedbe!? Felfogtad egyáltalán, hogy... - Sietve a karórájára pillantott, és az eddigieknél is hangosabban harsogta a folytatást. - ...negyed öt van!

Albus megint vállat vont.

- Én csak a postás vagyok, nem az átkozott titkárnőtök.

Rose azonban ezt már nem hallotta, ugyanis szinte rögtön sarkon pördült, és mire Albus befejezte a mondatot, be is fordult a sarkon. James és Ralph egymásra pillantottak, aztán amilyen gyorsan csak tőlük telt, a lány nyomába szegődtek.

Nem is késtek volna túl sokat, ha nincs a vízköpő, ami az igazgatói irodához vezető csigalépcsőt őrizte. Perceken keresztül soroltak fel minden egyes ó-walesi és kelta jelszót, amire vissza tudtak emlékezni, de egyik sem működött. Végül a lépcső felülről indult meg lefelé. Először Debellowts tűnt fel rajta, majd Votary professzor, a nyomukban pedig Heretofore és McGalagony professzorok.

- Ahha - jegyezte meg Debellowts, miközben végigjáratta a tekintetét a vízköpőt körbeálló diákokon. - Úgy látom, az első lépések kicsit botladozóak az aurorá válás útján. - Csettintett egyet a nyelvével, és felvillantott egy leereszkedő mosolyt.

- Többé-kevésbé időben itt voltunk - mondta Rose, majd nekivetette a hátát egy ablakpárkánynak. - Csak a postása elfelejtette megadni nekünk a jelszót.

- Valószínűleg azért, mert nem árultam el neki - emelte fel a mutatóujját Debellowts. - Soha, senkivel nem szabad megosztani olyan jelszavakat, amik nem szükségesek a munkájuk elvégzéséhez. Nem, az üzenet úgy szolt, hogy itt találkozunk, az igazgatói iroda előtt, ahol aztán felkísértelek volna titeket az irodába, ha eljön az ideje. Sajnos ez az idő eljött, ti pedig még nem voltatok itt. Legyen ez az első lecke.

James és Rose már épp ellenkezni akartak, mikor újabb léptek hallatszottak a csigalépcső felől, és James olyasvalakit látott meg, akire a legkevésbé sem számított: hivatali talárjában nem más bonyolódott elmélyült beszélgetésbe az igazgatóval, mint a saját apja.

James előre szaladt, hogy üdvözölje a férfit, aztán viszont rájött, mennyi tanár van körülöttük, így sután megtorpant. Próbálta megregulázni lelkes kíváncsiságot sugárzó arcát, és egy sokkal professzionálisabb érdeklődést erőltetett rá, habár sejtette, hogy koránt sem meggyőző a dolog.

- James - mosolyodott el az apja, és megveregette a fiú vállát. James mostanra csaknem olyan magasra nőtt, mint az apja, habár még így is mindketten legalább fél fejjel alacsonyabbak voltak, mint a tőlük nem messze ácsorgó Merlinus. - Azt mondták, odafent találkozunk. Elkéstél, mi? Nem számít, most már itt vagy.

- Igen - felelte James. Egyre inkább kezdték zavarni a körülöttük állók. - Elkezdtünk egy afféle tanulmányi terepgyakorlatot. Auror képzést. Ööö, mindhárman - intett Ralph és Rose felé.

- Szia, Harry bácsi - köszöntötte vidáman Rose, ügyet sem vetve a többi tanárra, akik halk beszélgetésbe kezdve elindultak a folyosón, Merlinussal az élen.

Harry felvonta egyik szemöldökét.

- Mindhárman, mi? Az anyád nagyon büszke lesz, hogy előléptettek hetedévesnek, Rose.

- Csss! - pillantott hátra a lány a tanárok irányába. - Semmi olyasmit nem teszek, amit te nem tettél volna meg, bácsikám, ne is tagadd!

Harry bólított egyet, majd úgy tett, mintha cipzárt húzott volna a szájára. James ránézésre vidámabbnak látta az apját, mint valaha, valami mégis ott lógott a levegőben, ami rányomta bélyegét a férfi hangulatára. Talán James is csak azért látta a sötét árnyékot az apja szemében, mert vele nőtt fel.

- Mi ez az egész, apa? - kérdezte komolyan. - Miről maradtunk le?

Harry arca is elkomorult, bólított, majd egy percig mintha a válaszon rágódott volna.

- Ti hárman - nézett végig a fiatalokon - mind auroroknak készültök, igaz?

James biccentett, Rose szintén. Ralph összevonta a szemöldökét.

- Valami olyasminnek. Úgy értem... nem az a legnagyobb álmom, hogy mindenféle sötét varázsló és boszorkány naphosszat gyilkos átkokat lövöldözzön rám, de... tudja, hogy van. Ez is egy meló. - Mikor látta, hogy Rose a szemét forgatja, megvonta a vállát.

- Ennyi épp elég - mondta Harry. - Gyertek velem.

Végigsétáltak a folyosón. Miközben elhaladtak a hatalmas ablakok alatt, hol vakító napfény, hol árnyék vetült rájuk. Harry nem beszélt, csak ment, olyan ösztönösen, mintha még mindig diák volna. Leereszkedtek egy lépcsőn, végül átvágtak a régi rotundán, ki a hatalmas, ritkán használt nagykapun. Csak mikor már bőrükön érezték a délutáni napsütés melegét, akkor törte meg Harry a csendet.

- Felteszem, mind ott voltatok, mikor azok a muglik beállítottak a nagyterembe.

James bólított, és elnézett a lemenő nap fényében ezüstösen csillogó tó felé, ami az alacsony kőfal túloldalán terpeszkedett.

- Mindenki látta. Az egész iskola.

Harry komor arccal biccentett.

- Szerte a varázsvilágban ez történik. A régi védőbűbájok elvékonyodtak, már ha egyáltalán még fennmaradtak. A muglik már csak megszokásból kerülnek el a levédett helyeket, nem pedig a bűbájok miatt. Néha egyik-másik betéved. Mint az a család is, az évnyitó estéjén.

Rose megtorpant a fal mellett, és a nagybátyjára sandított.

- Ezért hívtak most ide? Hogy megerősítsétek a határbűbájokat?

Harry megrázta a fejét.

- Az már megvan, már amennyire meg lehetett őket erősíteni. Merlinus készséggel vállalta a feladatot, és úgy vélem, az ő feltérképezhetetlenítő bűbájai jobbak, mint bármely más ma élő varázslóé. Nem, engem egyenesen a Mágiaügyi Miniszter küldött ide.

Ralph meglepetten pislogott.

- Maga Loquacious Knapp? Miért? Miért pont egy Roxfortba betévedő ártalmatlan család érdekli, mikor olyan helyek is vannak, mint a Gringotts vagy az óriásrezervátumok?

- Mert tudomásunk szerint Roxfort az északi félteke legjobb és legerőteljesebb védelemmel rendelkező helye - felelte Harry. - Knapp azt akarta, hogy a saját szememmel lássam, és meghallgassam azokat, akik szemtanúi voltak, hogy a védelem valóban olyan rossz, hogy egy egész családnyi gyanútlan mugli csak úgy behajtottak a nagykapun, és besétáltak az évnyitó bankettre.

James bólintott.

- Nos, pontosan ez történt. Mihez kezdünk?

- Úgy érted, mint aurortanoncok? - villantott fiára Harry egy felemás mosolyt.

- Ahogy mondod - húzta ki magát James. - Már persze, ha tudunk segíteni! Elvégre ez a probléma mindenkit érint, nem?

Harry kurtán felsóhajtott.

- Igazad van, James. Ebből mindnyájatoknak ki kell vennie a részét. Nem fogom elhallgatni a helyzet komolyságát. De a miniszter úgy gondolja, csak egy dolgot tehetünk. Sőt, minden rangban alattam és felettem álló egyetért vele. Még Titus Hardcastle és az összes auror is mind tudja, mit kell tennünk.

Ralph összevonta a szemöldökét.

- És mi lenne az?

Válasz helyett Harry a talárja zsebébe nyúlt. James azt hitte, az apja a pálcáját fogja elővenni, ehelyett azonban egy kis, feltekert pergament húzott elő. Kitekerte, vetett rá egy pillantást, aztán a fiatalok felé fordította.

James már számtalan példányt látott belőle. Még most is minden alkalommal összeszorult tőle a szíve, habár ahogy teltek az évek, és a posztereket szép lassan elfedték a hirdetések és graffitik, az érzés halványodott kissé. Viszont most, hogy egy friss, ropogós darabot látott belőle az apja kezében, a szédítő, gyomorszorító érzés minden eddiginél erőteljesebben tért vissza.

Petra arca fekete-fehér volt, és nem mozdult. Nem mintha nem mágikus fénykép lett volna, mindössze arról volt szó, hogy a fotón a lány eszméletlen volt. Az amerikai bíra, Albert Keynes készítette, még akkor, mikor rövid ideig sikerült elfogniuk őt. Mágikus álmat szórtak rá, tudván, hogy éber állapotában nem tudnák fogva tartani.

A fénykép alatt hatalmas, fekete betűkkel állt a felirat:

ELSŐ SZÁMÚ NEMKÍVÁNATOS SZEMÉLY

PETRACIA ZOE MORGANSTERN

VESZÉLYESSÉGI SZIN: 10+

NE KÖZELÍTSÉK! AZONNAL JELENTSÉK, HA LÁTJÁK!

- El kell kapnunk Petrát - szólt Harry. - Vele kezdődött az egész. És, mielőtt elkezdenéd, James - emelte tenyerét a fia felé -, tudom. Mind tudjuk. Nem kell emlékeztetned. Azért tette, hogy megmentesen engem és Titust a parádén, New Yorkban. De ez semmin nem változtat. Minden azon az estén kezdett darabjaira hullani. Minden minisztériumi technomanta szakértő egyetért. Petra kezdte. Meg kell őt találnunk, hogy megállíthassuk. - Szünetet tartott, aztán halk, hivatalos hangon folytatta. Egyértelmű volt, hogy a számára kiadott parancsot ismétli. - El kell őt fognunk, bármi áron.

- De hát... - kezdte James, habár az apja szúrós tekintete egy pillanatra megakasztotta. - De mi van, ha Petra maga is azon dolgozik, hogy megállítsa az egészet? Mi van, ha azzal, hogy elfogjátok, megakadályozzátok, hogy elvégezze a dolgát?

Az apja mereven, vizsgálódón meredt rá. James felismerte a pillantást és az éber arckifejezést: az apja auror módba váltott. James ritkán érezte, hogy az ilyen szinten irányul feléje, de most megborsózkodott tőle a háta.

- Több, mint két éve volt, James - mondta Harry szemrebbenés nélkül. - Ha valóban helyre szándékozott volna hozni a dolgokat - amiben jómagam nagyon is szeretnék hinni -, már bőven lett volna rá ideje. Ehelyett minden tovább romlott, és sokan vannak, akik személyesen őt teszik felelőssé emiatt. Beleértve a Morrigan-hálós incidenst, ahol csak hajszal hűján sikerült elkerülni a tragédiát. Még te is azt állítottad, hogy volt némi köze hozzá.

- De...! - nyitotta szélásra a száját James, azonban Harrynek ismét csak egy pillantásába került, hogy beléfojtsa a szót.

- Tudom. Azt is mondtad, hogy megvolt rá az oka, és hogy a végén ő segített megállítani. Szeretném elhinni. Ha még emlékszel, én és az anyád voltunk, akik befogadták Petrát azon a nyáron, mikor meghalt a nagyapja. Én védtem és szállásoltam el Keynes nyomozása alatt. Mindig igyekeztem a legjobbat feltételezni Petráról annak ellenére, milyen képet fest ez rólam a feletteseim szemében. És, igazából, pont ez a baj. Most már figyelnek engem is. Úgy gondolják, nem dolgozom elég keményen, hogy elkapjam Petrát. Ezért kell még keményebben dolgoznom. - Nagyot sóhajtott, és mintha kissé leeresztett volna. Végül a tekintetét visszaemelte Jamesre. - Volt két éve, fiam. Minden esélye megvolt, amit csak adhattam. A dolgok túl gyorsan romlanak, hogy tovább várjunk. Épp ezért azt kell kérnem tőletek, mindhármatoktól... - Ennél a pontnál a tekintetét és tekintélyét kiterjesztette Rose-ra és Ralphra is, mielőtt visszafordult volna Jameshez. - Ha bármit tudtok Petráról... hogy mi lehet a terve, hol található meg... ha bármilyen módon kapcsolatba tudtok vele lépni... mondjátok el nekem. Nem azért, mert az apátok, bácsikátok és barátotok vagyok, hanem mert egy ilyen információ visszatartása már büntetendő cselekedet. Még én sem tudlak többé megvédeni titeket. Még akkor is... - Mielőtt folytatta, közelebb hajolt a három fiatalhoz, és szinte suttogva folytatta. - Még akkor is, ha amikor én voltam a ti cipőtökben, és olyat tudtam, amit senki más nem, valószínűleg úgy döntöttem volna, hogy minden figyelmeztetés ellenére megtartom magamnak, amit tudok.

- Nemigen vontad be a felnőtteket a terveidbe - értett egyet Rose.

- Ezt valószínűleg nem akarjátok hallani - szolt tétován Harry -, de kimondom, mert igaz. Manapság minden más. Mikor annyi idős voltam, mint ti, nekem nem voltak vezető pozícióban lévő felnőtt szövetségeseim. Vagy, ha voltak is, nem tudtam, kik azok, vagy hogy megbízhatók-e bennük. Legalábbis amíg mindennek vége nem lett. Nektek ez más. Nektek ott vagyok én, Hermione és Ron, meg McGalagony professzor és Neville Longbottom. És, az ég szerelmére, Merlinus igazgató!

James szája akaratlanul is mosolyra görbült.

- Pont úgy hangzol, mint Weasley nagy, mikor azt mondd, hogy „az ég szerelmére”.

Az auror mód meglágyult kissé Harry arcán.

- Az nem olyan nagy baj. Sosem baj. De komolyan mondom. Mindegyikötöknek. Már nincs időnk önálló akciókra. Amellett, hogy kockára teszitek az egész varázsvilágot, és valószínűleg a muglikét is, minisztérium elleni bűncselekmény. És azok, akik felett nincs hatalmam, tesznek róla, hogy az ilyen bűnök elnyerjék a büntetésüket. Véget kell ennek vetnünk. Ha hallotok valamit, megtudtok valamit, tudtok valamit... szeretném, ha elmondanátok. Minél előbb elkapjuk Petrát... -

Vállat vont, és a szeme bizonytalanul félrebbent. – Nos, ha valóban véget akar vetni ennek, mint mi, talán annál előbb együtt tudunk dolgozni a célja elérésében.

James kész lett volna minden elmondani az apjának, ekkor azonban meglátta a kétséget Harry arcán. A minisztériumnak esze ágában sem volt összeállni Petrával. Az elkapását börtön és büntetés követte volna. Teljes körű felejtésátok, vagy még annál is rosszabb. Az egész varázsvilág a lányt okolta minden rosszért. Kevesebb nem érnék be. Ami azt illeti, figyelembe véve a lány hatalmát, a legrosszabb végkifejlet, Petra halála – vagy az ellene harcolóké –, egyben a legvalószínűbb is volt.

Hirtelen Jamesnek az a sötét gondolata támadt, hogy titokban örül, amiért Petra létrehozta azt a horcruxot. Annak érdekében, hogy fenntartsa és rendbe hozza a varázsvilágot, a legkockázatosabb, legszörnyűbb bűbájhoz nyúlt. Ha James segíteni akar neki, nem kell mást tennie, csak... hazudni.

Jobban mondva nem is hazudni, csupán nem elmondani dolgokat. Egy ideig. Rose és Ralph felé pillantott.

– Szólni fogunk, ha hallunk valamit – mondta. Tekintete még mindig az unokatestvérén és a barátján nyugodott, nem állt készen, hogy viszonzza az apja szúrós, mindentudó pillantását. Gondolatban minden egyes szót előre megrágott. – Ha megtudunk bármit, ami segíthet véget vetni ennek az egésznek... azonnal elmondjuk.

És ez, győzködte magát, még csak nem is volt hazugság. A szíve mélyén nem hitt benne, hogy az apja akármit is tehetne a végzete felé robogó világ helyrebillentése érdekében. Arra, per pillanat, csak Petra volt képes.

Az apja hosszan meredt rá. Arcáról nem lehetett leolvasni sem gyanút, sem belenyugvást. Fiának minden egyes hangsúlyát eltárolta elméjében későbbi megfontolásra. James végre ismét az apjára nézett; tudta, hogy hiba volna nem megtenni. Néhány másodperccel később az idősebb Potter lassan bólintott egyet.

– Helyes. Mindössze ennyit várok tőletek. – A három fiatal hátrébb lépett a titkolózó kis körből, Harry pedig a belső zsebébe dugta Petra körözési plakátját, aztán tapogatni kezdte a talárját, mintha keresne valamit. – Hová is tettem? Á, megvan! – Egy apró bársonyszákokat húzott elő, amire James azonnal ráismert. Egy fém király sakkfigura volt benne abból a mugli készletből, ami valaha James nagyapjáé, Arthur Weasley-é volt. A bábu általában Harry Potter íróasztalának sarkán állt, az auror parancsnokságon, leszámítva az ilyen alkalmakat.

– Legalább ez az egy előny származik Roxfort gyengülő határvonalaiból – paskolta meg Harry a tenyerén heverő kis szákokat. – A zsupszukulcsok sokkal közelebb aktiválhatók az iskolához, mint korábban. Volt idő, mikor a Roxmortsba vezető út felét is meg kellett tennem, mielőtt működésbe lépett volna. – Újra végignézett a trión. – Felteszem, mostantól többet látlak titeket, tekintve, hogy hivatalos aurortanoncok lettetek.

Rose biccentett.

– Legalábbis amíg az egyik tanárnak fel nem tűnik, hogy mit keresek köztük – intett Rose a fiúk felé.

– De, remélhetőleg, mostantól szigorúan tanítási napokon – tette hozzá Ralph.

James csupán bólintott. Nem volt benne biztos, hogy most meg tudna szólalni.

– Átadom mindenkinek, hogy üdvözlitek őket – szólt Harry, és a mosolya kissé elhalványult. – És ők is üdvözölnek titeket. Amíg legközelebb találkozunk, ne

feledjétek: tudjátok, hogyan léphettek velem kapcsolatba, akár személyesen, akár hivatalos ügyben. Remélem, fogtok is, ha bármi... kiderülne.

A három fiatal bólogatott. Harry, úgy tűnt, meglegszik ennyivel. Feldobta a fekete bársonyszákokat, elkapta, aztán sarkon fordult, és tett pár lépést, mintha be akarna sétálni a Tiltott Rengeteg árnyai közé. Szél támadt, és a magas fű vadul hullámozott a lába körül. Harry kinyitotta a szákokat, és tartalmát a tenyerére borította. Abban a pillanatban, mikor elkapta a fém királyt, vakító villanás látszott, majd éles csattanás, ahogy az eltűnő alak helyére betódult a levegő. Még egy másodperc, és a fűvön lévő néhány letaposott lábnyomon kívül semmi sem árulkodott arról, hogy bárki is lett volna Jamesékkal korábban.

- Ennyi, átléptük a Rubicont - zihált fel Ralph, vadul a hajába túrt, és nekidőlt az alacsony kőkerítésnek. - Értékes információt hallgatunk el egy hivatalos minisztériumi nyomozás elől. Apádnak igaza van, James. Ezért börtönbe kerülhetünk. Komolyan.

Rose megrázta a fejét, habár az arckifejezéséből úgy tűnt, inkább bizonytalanságból, nem pedig azért, mert nem ért egyet.

- Nincs a birtokunkban semmiféle értékes információ. Még nincs. Legalábbis a minisztérium szemszögéből. James álmódott valamit, ennyi az egész. Harry bácsi talán megértené a jelentőségét, de a főnökei körberöhögnék, ha ezzel állítana be hozzájuk. James alighanem szívességet tett neki azzal, hogy hallgatott.

Ezt hallva James kissé jobban érezte magát. Nem nagyon, csak egy kicsit. Jobb híján, hogy elüssék az eddig hátralévő időt, a trió szó nélkül átmászott a falon, és a tó irányába indult. A rájuk telepedő csendet csak a fák lombjában susogó szél, és a felborzolt vízfelszín egy-egy halk csobbanása törte meg.

Nem mintha James még sosem hazudott volna az apjának. Rengetegszer hazudott már neki csiga és furó játék közben kitért ablakokról, meg hogy ki hagyta kint az esőben a kviddics szabálykönyvet a kisebb-nagyobb vitatkozásokat követően.

Viszont még sosem hazudott neki ilyen komoly témában, aminek kapcsán mindketten, de főleg az apja komoly bajba kerülhetett olyan embereknél, akik akár börtönbe is vethették őket emiatt.

Bűntudat marcangolta belülről, miközben a délután lassan estébe, az pedig éjszakába fordult. Odakint mindent hűvös, nyirkos köd ült meg, és James úgy érezte, a sötét fellegek őt is mindenhová követik. Végül felment a hálótermébe, és nyugtalan, aggodalmas gondolatok közepette ágyba bújt.

Azt remélte, megint Petrával álmodik, talán oda is kerül hozzá, mint előző héten. Beszélni szeretett volna a lánnyal, bizonyosságot szerezni arról, hogy még mindig azon munkálkodik, hogy helyrehozza a világot. Hogy ő, James, helyesen cselekedett, mikor megőrizte a lány titkát még az előtt az ember előtt is, akit a világon legjobban szeretett és tisztelt.

Mikor azonban végre elaludt, nem álmodott Petrával. A lány újfent lezárta a köztük lévő kapcsot, még ha ez minden eddiginél nagyobb energiájába kerülhetett, és esélye sem volt rá, hogy sokáig így marad. Jamesnek még az álmodó elméje is tisztában volt ezzel. A mágusnő hatalomból kiszabadult szál ott ragyogott közöttük. Szürkéből fehérbe váltott, majd mélyvörösbe. Pulzált. Még így is, hogy a lány felőli oldal le volt zárva, James érezte, hogy a fonálon keresztül átszivárog belé a hatalomból, és ő úgy tárolja el magában, akár egy elem.

Már korábban is volt rá példa, hogy elnyelte ezt az erőt, néha még használta is, habár általában nem szándékosan. A lány hatalmas idegen volt a számára, és teljességgel irányíthatatlan. Mégis, megnyugtatta a kapcsolat érzete, és a lassan duzzadó energia, ami úgy töltötte fel, mint egy dinamót.

Még álmában is azon morfondírozott, egy nap talán képes lesz felhasználni ezt az erőt arra, hogy ismét megvédje Petrát, mint azon az estén, a Gwyndemere-en, sok évvel korábban. Csak most jobban csinálná, magabiztosabban, hiszen olyan sokat nyelt el azóta abból a különös energiából. Petra mágusnő volt, de Merlintől eltérően az ő eleme nem a természet volt. Ő már a mágusnők egy új generációjához tartozott, aki a kaptárként nyüzsgő nagyvárosokból merítette az erejét.

James álmodó, szabadon csapongó elméje megnyugvást talált a gondolatban, hogy az első alkalom óta, mikor ő és Petra összekapcsolódtak azon a végzetes hajóúton, számtalan várost látogatott már meg. Az a rengeteg máguserő, amit azokból szívott magába, ott volt benne, és csak a megfelelő pillanatra várt, hogy kiszabaduljon. Ha eljön az a perc, James talán – csak talán – képes lesz jó célra felhasználni.

Persze, csak ha az nem végez előbb vele.

Legközelebb:

TALÁLKOZÁS ODIN-VANNAL!

RALPH GYANÚJA NAPFÉNYRE KERÜL!

FRICS „13-AS SZABÁLYA”! (SZERINTEM CSAK KITALÁLTA)

6. A TIZENHÁRMAS SZÁMÚ RENDELET

Bármit is tanácsolt Zane, James készakarva kihagyott mindenféle utalást Odinn-Vann professzort illetően, mikor beszámolt barátainak az álmában tett látogatásáról Petrához. Ezt azért tette, mert félig-meddig biztos volt benne, hogy a tanár felbukkanása a látomásában csupán a képzeletének szüleménye volt, miután egész nap a férfi járt a fejében.

Mégis, ahogy elkezdődött a következő hét, James azt kezdte észrevenni, hogy a professzor a legváratlanabb pillanatokban mered rá vizsgálódó, éles tekintettel. Legelőször a hétfői reggeli során vette észre. Különösen komor és szürke reggel köszöntött rájuk, a tompa, szürke őszi felhőktől alig lehetett látni a nagyterem átlátszó plafonjának gerendáit, az ablakokhoz nyirkos, áthatolhatatlan köd tapadt. A diákok még a hétfőkhöz szokotthoz képest is kedvetlenül és csendesen fogyasztották a reggelijüket. James az emelvény felé pillantott, és elkapta a vézna, fiatal professzor szemét, aki felszegett állal fixírozta őt. Fényesre waxolt haja feketén simult a koponyájára. Mikor észrevette, hogy James őt nézi, nyakát olyan hirtelen húzta be, mintha rugóra járna, tekintete pedig azonnal félrerebbent. Még egy süttőkleves kupát is a szája elé emelt, hogy elrejtőzzön mögötte.

Aznap délután újra megtörtént. A tanár az osztálytermének ajtajában állva figyelte, ahogy James mágiatörténetre tartva igyekszik átfurakodni a folyosókon hömpölygő diáktömegben. És, semmi kétség sem fért hozzá, este a könyvtárban is rápillantott Jamesre egy vastag könyv fölött.

Másnap a bűbájtán óra az utolsó pillanatban elmaradt, a professzornak még csak nyomát sem látták. James és az osztály már jó negyedórája várakoztak asztalaiknál, mikor szóltak nekik, hogy Odin-Vann professzor váratlanul megbetegedett.

- Semmi komoly - biztosította őket Votary professzor az ajtóból. Arckifejezéséből egyértelműen sütött, hogy megvan a maga véleménye az új tanár távollétéről, és arról is, hogy ezt pont neki kell bejelentenie. - Biztosra veszem, hogy seperc alatt rendbe jön, és roppantul szégyellni fogja, hogy ilyen kevéssel az óra előtt mondta le a tanítást. - Miközben a diákok zajosan pakolni kezdtek, és a székeikkel zörögtek, halkán még hozzátette: - Jómagam illet, természetesen, sosem tennék, nem mondanék le egy órát holmi köhögés és orrfújás miatt. De, sajnos, olybá tűnik, a mai fiatalok már nem rendelkeznek azzal a mély kötelességtudattal, mint az idősebb generáció.

És, úgy tűnt, a rúnatan professzornak végül is igaza volt, hiszen mikor valamivel később James és még pár tucat diák a hirdetőtáblák előtt tolongott, hogy egy pillantást vethessenek a kviddicsválogatásról nemrég kifüggesztett plakátra, a fiú kiszúrta Odin-Vannt a folyosó végén, és szemlátomást makkegészséges volt. Pálcáját a földre szegezve ácsorgott. A férfi mintha most is Jamest figyelte volna, és ezúttal még akkor sem kapta el a pillantását, mikor a tekintetük összeakadt. Jamesen nem volt rajta a szemüvege, így nem tudta kivenni a férfi arckifejezését, de a testtartásából és a pillantásából mintha éber lemondást tudott volna kiolvasni.

Jamesnek megfordult a fejében, hogy azon nyomban otthagyja a csoportot, és odamegy Odin-Vannhoz. A professzor azonban mintha olvasott volna James gondolataiban, szinte rögtön sarkon fordult, és lobogó talárral, lendületes léptekkel elsétált.

James a most már üres folyosóra meredt, ahol nem sokkal korábban még Odin-Vann állt. A férfi valóban került volna? Egy hirtelen ötlettől vezérelve James futásnak eredt, hátha utoléri a professzort. Mire elérte a következő kereszteződést, már biztos volt benne, hogy feleslegesen sietett, Odin-Vann rég eltűnhetett a kismillió oldaljára és titkos alagút egyikében. Annál jobban meglepődött, mikor a sarkon befordulva kis híján nekiszaladt a tanárnak, aki nem sokkal odébb megereszkedett vállakkal ácsorgott, mintha valaki kikapcsolta volna menet közben.

- Professzor! - szólt James befékezve, ám a meglepetéstől az már félig kiáltásnak is beillett volna.

A fiatalember úgy megijedt, hogy még a pálcáját is elejtette. Az csattanva a földre hullott és elgurult, mire a tanár azonnal utána vetette magát, közben a fülét a nyaka közé húzta, akár egy keselyű. Mikor végre visszakaparintotta a pálcát, olyan gyorsan szeretett volna egyszerre felállni és megpördülni, hogy Jamesnek el kellett kapnia a karját, nehogy a férfi a fal tövébe roskadjon.

Léptek hallatszottak James mögül. A fiúnak nem kellett hátranéznie, hogy tudja, Ralph és Rose az, akik kíváncsiak voltak, miért szaladt el.

Odin-Vann igyekezett összeszedni magát, mielőtt megérkeztek volna a jövevények. Gyorsan lesimította a ruháját, amennyire tőle telt, aztán helyére igazított egy elszabadult hajtincset a homloka fölött.

- Mr. Potter - szegte fel az állát, mintha arra készülne, hogy felnyársalja Jamest tűhegyes kecskeszakállával. - Nem kéne így rárontanod az emberekre. Sosem tudhatod, hogyan reagál egy képzett boszorkány vagy varázsló. - Marka rászorult a

varázspálcájára, mintha bizony csak a begyakorolt hidegvére akadályozta volna meg James békává változtatásában.

- Maga ott volt, igaz? - kérdezte James lehalkítva a hangját. - Én láttam magát, maga pedig látott engem. Ezért tartja rajtam a szemét. Próbál rájönni, hogy tényleg ott jártam-e. Pont, ahogy én is voltam magával kapcsolatban.

James gondolatban megemelte a kalapját a professzor előtt. A férfinak egy arcizma sem rezdült, arcából viszont olyan gyorsan szaladt ki minden szín, hogy Odin-Vann még meg is tántorodott kissé. Szorítása ellazult a pálcá körül.

- Mi folyik itt? - lihegte Ralph, mikor végre odaért hozzájuk. - Üdv, professzor! Remélem, jobban van.

Rose viszont hallotta James kérdését. Közelebb lépett, és alaposan végigmérte Odin-Vannt.

- Maga ott volt? - kérdezte, majd egy pillanattal később szikrázó szemekkel James felé pördült. - Ő ott volt?! Miért nem mondtad?! - A férfit mutatott, aki erre csüggedten felsóhajtott, majd a fejét rázva széttárta a karját.

- Legalább ne a folyosó közepén tárgyaljuk ezt meg - mordult fel sötét szemeit forgatva. - A lakrészem nem messze van innen. Gyertek!

Sarkon fordult, és megindult előre. Már kis híján elnyelték a folyosó árnyai, mire James döbbenetesen Rose-ra és Ralphra pislogott. Odin-Vann megtorpant, és türelmetlenül hátrapillantott a válla fölött.

- Gyertek már! - szólt vissza nekik sürgető suttogással.

Rose sokatmondó pillantással Jamesre meredt, aztán a tanár után sietett. James és Ralph szuszogva szaladt utánuk.

Mint kiderült, a professzor lakrésze nem a sarkon túl volt, ahogy arra utalt. Odin-Vann kanyart vett be kanyar után, egyre szűkebb és szűkebb folyosókra vezetve a fiatalokat, majd le egy rövid lépcsőn az iskola egy olyan szárnyába, amit James még sosem látott. Itt már nem voltak osztálytermek, sem irodák, csak gondosan bezárt, apró, megvetemedett ajtók sora. Végül a férfi egy félhomályos folyosó közepén torpant meg, pálcájával rákoppintott a legközelebbi ajtó rozsdás zárjára, mire az hangos kattogással kinyílt, és nyikorogva résnyire nyílt.

- Otthon, édes otthon - sóhajtott fel Odin-Vann, majd belökte az ajtót, és kissé meggörnyedve bebújt rajta. Nem hívta be Jameseket, csak nyitva hagyta az ajtót, és feltételezte, hogy a trió követi őt.

James már több tanár lakrészében is járt korábban, de messze Odin-Vanné volt a legkisebb és a legspártaibb. A helyiség alig látszott nagyobbnak, mint egy takarítószerter. A túlsó fal mentén egy egyszemélyes ágy állt, fölötte keskeny ablak. Az ágy melletti rozoga, három fiókos íróasztalon egy meglehetősen nagy bőrönd hevert kinyitva. Azzal szemben egy foszlott szófa helyezkedett el egy magas asztallal, amely szinte alig látszott a rengeteg dolgozattól, szerszámoktól, egy nagy, talpas nagyítótól, egy meghajlott teástálcától és egy vastag könyvtől, amiben James a bűbájtán könyvükre ismert: *Caster lexikona bűbájokról, átkokról és rontásokról*. A professzor példánya számarfüles volt, teletűzdelve könyvjelzőkkel és pergamencetlikkel. Meglátszott rajta, hogy a férfi nem egyszer végiglapozta már.

- Rövid leszek, és később minden szót le fogok tagadni - jelentette ki a férfi. Ő maga állva maradt, ám tétován a kanapé felé intett. Másik kezével előhúzta a pálcáját, és egyetlen pöccintéssel bevágta az ajtót. Jamesnek ismét rá kellett jönnie,

hogy a tanár varázsképeségei nagyban függenek az aktuális idegállapotától. Elmélázott rajta, hogy a professzor képes lett volna az előbbi ajtós mutatóványra pár perccel korábban, mikor James ráijesztett, de rögtön el is szégyellte magát miatta.

Ralph levetette magát a szófára, ami nagyot reccsent a súlya alatt. Rose az ülőalkalmatosság másik végére ereszkedett le. James azonban ott maradt, ahol volt, a csukott ajtó előtt, és a tanárt fixírozta.

- Tehát akkor tényleg maga volt - tisztázta oldalra hajtva a fejét. Válasz helyett Odin-Vann az íróasztal felé fordult, és látszólag véletlenszerűen rakosgatni kezdte rajta a papírokat.

- Mióta ismeritek őt? - kérdezte végül, ám nem várt választ, azonnal folytatta. - Én itt találkoztam először Petrával, ebben az iskolában. Én hetedéves voltam, mint most ti is. Ő elsős. Különös korkülönbség egy barátsághoz, de néha megesik. Tudjátok, hasonló volt a családi környezetünk. Őt a nagypja nevelte, aki szerette őt, és a férfi új felesége, aki nem kimondottan. Nem túl boldog háttér, és Petra ritkán beszélt róla, de én felismertem a hallgatását. Engem is hasonló szituáció várt otthon, a bácsikám és a neje neveltek fel, nekik jóval idősebb gyerekeik voltak. Egyikük sem látott ott szívesen, és minden lehetséges alkalmat megragadtak, hogy ennek hangot is adjanak. Bele kellett nyugodnom, hogy így fogom letölteni az iskolás éveimet. Kissé keményebbé tett. Petrára ez viszont akkor még nem volt igaz. És a szívem mélyén nem is akartam, hogy így legyen, így hát összebarátkoztam vele. Titkos szövetségeseink lettünk. Vigyáztam rá. Rövid, de fontos ismeretség volt. Szerintem többet árult el nekem abban az egy évben, mint bármely más iskolatársának a következő hat során.

Felvette a nagyítót az asztalról, és kissé odébb rakta, szemlátomást csak azért, hogy elfoglalja a kezét. Visszapillantott a három diák felé, de nem kimondottan *rájuk*.

- Már akkor tudtam, hogy hatalmas az ereje. Persze, akkor még fogalmam sem volt, pontosan mekkora, vagy hogy miért. Egyszerűen csak tudtam, hogy Petra különleges. Később, mikor hallottam, mi történt a mugli New Yorkban a Leleplezés éjszakáján, a szívem mélyén bíztam benne, hogy Petrának jó oka volt azt tenni, amit tett. Mindig is erős és szenvedélyes volt, rengeteg eltemetett haraggal a szívében - a családját nézve nem is nagyon okolható emiatt -, viszont sosem hagyta, hogy az vezesse. Néha használta a dühét, ahogy a gyógyító is használ egy pengét, szikeként, vágásra, de sosem úgy, mint egy sötét varázsló vagy boszorkány, törként, gyilkolásra.

- Ezért kereste meg őt? - hajolt előrébb a kanapén Rose kíváncsian. - Hogy segítsen neki most, hogy az egész varázsvilág ellene fordult?

Odin-Vann szeme végre Rose-ra rebbent, aztán nagyot pislogott.

- Ó, én nem kerestem Petrát. Hogyan tehettem volna? Senki sem tudta, hol van. És, őszintén szólva, bármi történt is, abban sem voltam teljesen biztos, hogy még emlékszik rám egyáltalán. Mindketten elég sokat változtunk az évek során, mióta egyszer régen barátok voltunk. Ő akkor még csak egy kislány volt. Én pedig... - Vállat vont, és kissé megrázta a fejét. - Nos, én pedig csupán egy mamlasz tinédzser, több egóval, mint bölcsességgel, aki kész lett volna bárkinek nekiugrani, aki csak ferde szemmel néz rá. - Gondolataiban és emlékeiben elmerülve tovább csóválta a fejét, végül visszanézett Rose-ra. - Nem, nem kerestem Petrát. Ő jött el hozzám. Alig pár hónappal ezelőtt. Tudjátok, segítségre volt szüksége. Minden ereje megvan,

amire csak szüksége lehet, de a tudása nincs. Ahhoz viszont elég okos, hogy ezzel tisztában legyen. Kiderült, hogy mégiscsak emlékszik az öreg barátjára, Donofrióra. Eljött hozzám, és a segítségemet kérte. És én megadtam neki, természetesen. Mindezt titokban. – Összepréselte az ajkait, és egyértelmű bosszúsággal végignézett a három fiatalon. – Egész mostanáig.

– Nálunk biztonságban van a titka – mondta Ralph nyomatékosan, és végignézett a többiekén. – Ha esetleg kíváncsi rá.

– Ó, tudom – ismerte el Odin-Vann. – Petra elmondta, kiben bízhatok meg, ha szükség volna rá. Hittem neki, ennek ellenére mégsem voltam benne teljesen biztos, hogy bízhatok bennetek. Nem azért, mintha nem az ő oldalán állnátok, csupán mert... – Sután elhallgatott, és a három diákra pislogott.

James hirtelen megértette.

– Mert csak tinédzserek vagyunk – fejezte be a férfi helyett a mondatot. – Nem gond. Nyugodtan kimondhatja. Nem tudta, megbízhat-e egy rakás kajla, nagyszájú kamaszban, akiknek dunsztja sincs róla, hogy működik a felnőttek világa.

Odin-Vann megrázta a fejét.

– Nem, semmi ilyesmi. Mármint... de. Egy kicsit. De félreértesz.

– Helyes – jegyezte meg Rose kissé nyersen. – Mert hiszi vagy sem, elég sok mindenen mentünk keresztül az elmúlt évek során. Fogalma sincs, mennyi mindenen.

– Ami azt illeti, van – felelte Odin-Vann egész más hangon. James a férfira pillantott, és egy új kifejezést látott meg az arcán. A gyanú és óvatosság teljesen eltűnt. Nyíltan és egyenesen James szemébe meredt. – Petra mesélt pár dolgot, mit álltatok ki miatta. Mesélt a Világok közti világról, a Kapuőr átkáról, és hogy hogyan léptél közbe, és óvtad meg őt saját magától. Elmondta, hogy ti hárman, meg valami Zane Walker nevű amerikai mindig ott voltatok neki, és olyan dolgokkal néztetek szembe, ami elől a legtöbb felnőtt boszorkány és varázsló sikoltozva szaladt volna el. Beismerem, nemigen hittem neki. De, csak mert annyi minden forog kockán. Ha megbízunk bennetek, és valami nem jön össze – ha elkapnak titeket, vagy a rossz iskolatárs előtt jár el a szátok –, Petra küldetésének annyi. Őt nem szabad megállítani. De ezzel ti is tisztában vagytok. Tudnom kellett, hogy tényleg olyan közreműködők és megbízhatók vagytok, amilyenek Petra leírt titeket. Úgyhogy nyitva tartottam a szemem.

Ralph előrébb csusszant a kanapén, és résnyire szűkítette a szemét.

– És mi lett a döntés?

Odin-Vann felvont szemöldökkel meredt Ralphra, mintha a kérdés egyszerre meglepte és mulattatta volna.

– Nos, nem sok választást hagytatok, nem igaz? Ti hárman seperc alatt levadásztatok, ami bizonyította, hogy tényleg olyan gyorsak, éberek és okosak vagytok, ahogy Petra mondta. Akkor még nem igazán jutottam dűlőre, de azt hiszem, most már igen. Akár tetszik, akár nem.

– Ma hazudtam az apámnak – mondta James. Hangjában egyszerre csengett büntudat és dac. A szavak kimondása teljesen felőrölte, szinte erőtlenül rogyott le a kanapé karfájára, szeme azonban nem szakadt el Odin-Vannról. – Sok mindenen mentem keresztül Petráért. Másvilági démonokkal szálltam szembe. Csatáztam Mardekár Malazárral egy másik idősíkon. Megátkoztak, lefagyasztottak és

megfenyegettek. De apámnak hazudni... – Megrázta a fejét, és végre leeresztette a tekintetét. – Ez volt mind közül a legnehezebb.

– Az apád – morfondírozott Odin-Vann, félig-meddig magában. – Harry Potter, igaz? Maga a megtestesült mítosz, a legenda. De, ami legfontosabb, az auror főparancsnokság jelenlegi vezetője, a mágikus bűnüldözési osztály feje. – Komoly képpel James felé biccentett. – Nagyon nehéz lehetett számodra, ezt elismerem. De hadd biztosítsalak: helyesen cselekedtél. Ezt kellett tenned. És, hidd el, ha ő lenne a te helyedben, és azt tudná, amit te tudsz, ő is így tett volna.

– Gondolja? – pillantott fel kimerülten James.

Odin-Vann vállat vont, és halvány mosolyt villantott a fiúra.

– Igen. Olvastam Revalvier könyveit. Ami azt illeti, legalább tucatszor mindegyiket.

– Segített Petrának létrehozni egy horcruxot – szólt Rose fojtott hangon.

Odin-Vann szeme kimeredt, majd pislogni kezdett. Arca egy pillanatra elvörösödött, mintha dühös lenne, aztán viszont lenyugtatta magát, és lehuppant az ágyára, aminek a rugói ettől hangosan megnyikordultak.

– Nem igazán volt szüksége a segítségemre. Legalábbis, ami a bűbajt illeti. Csak bátorításnak kellett. Ebben az értelemben igen, valóban segítettem neki. De miért is ne tettem volna? Már egyébként is gyilkolt. Bármennyire is megérdemelte az áldozat, és helyesen cselekedett Petra, attól a tény tény marad: gyilkolt. Azóta is gyötri a bűntudat miatta. Butaság lett volna nem felhasználni a történeteket, ha már megestek. Te ott voltál, mikor megidézte az erőt, és a halhatatlanság talizmánjává változtatta azt a tört, James. Láttál és hallottál mindent. Vagy tévedek?

James megrázta a fejét.

– A saját védelme érdekében kellett megtennie. Élnie kell, akármennyien is akarják holtan látni. Élnie kell addig, amíg átveszi a karmazsin fonál helyét, és helyre billent mindent.

– Igen! – vágta rá Odin-Vann, és lelkesen Jamesre mutatott. – Semmi sem állíthatja meg! A horcrux nem azért készült, hogy a saját életét hosszabbítsa meg veled, hanem a világ érdekében!

James kissé hátrahőkölt a férfi szavainak erejétől. Most először fordult meg a fejében, hogy a fiatal professzornak talán több oka volt a polgári kötelességtudatnál Petra megsegítésére. Elképzelhető volna, hogy titkon szerelmes a lányba? Jó pár évvel idősebb volt nála, de James nagyon is tisztában volt vele, hogy a vakszerelem nem ismer korkülönbséget. A gyomra összeszorult a féltékenységtől.

– De ezzel még nincs vége – szólalt meg Ralph. Még mindig összevont szemmel, gyanakodva méregette Odin-Vannt. – Más is van még, nem csak a horcrux, igaz?

A férfi keserűen megrázta a fejét.

– Nem, attól tartok, még van más is. És épp emiatt figyeltelek titeket. – Nagyot szusszantva sóhajtott egyet, majd az ajkait rágcsálva, szinte vonakodva folytatta. – Petra nem lesz képes egyedül véghez vinni a terveit. Segítségre lesz szüksége. Nem sok emberre számíthat. Már így is itt vagyok én, és még két másik embert említett. De rátok is szükség lesz. Persze, ha beleegyeztek. Nem akarta, hogy megkérdezzetek titeket, de azért én megteszem.

Odin-Vann szavainak hatására aggodalom és izgatottság különös elegye árasztotta el Jamest. Most először gondolt bele, mivel is jár Petra terve. A lány át akarja venni a

Karmazsin Fonál szerepét abban a másik dimenzióban, innen pedig, az eredendő sorsából, végleg kitörlődne. Sosem láthatja őt többé, nem hallhat felőle. És bármit is érez iránta, bármi is a szíve vágya, segítenie kell Petrának elvégezni a feladatát. Lassan Odin-Vann felé biccentett.

- Segítünk. Megteszünk bármit, amit csak kell.

- Helyes - felelte Odin-Vann alig leplezett izgalommal. - Nem lesz könnyű dolgunk. Némelyikünknek ez lesz a legnehezebb, amit valaha csináltunk. - James szemébe fúrta a tekintetét, és a fiúban felmerült a kérdés, hogy vajon a professzor tudja-e. Valószínűleg igen. Petra talán elmondta neki; vagy talán nem. Abból ítélve, amit Rose, Albus, Scorpius, sőt, még Zane is állít, csak a vak nem veszi észre James Petra iránti szerelmét.

Odin-Vann ismét bólintott, ezúttal fürgén, határozottan. Mikor megszólalt, már újra talpon volt.

- Legyen hát! Ha itt az idő, szólni fogok. Nem lesz egyszerű, de bízom az eszetekben és a határozottságokban.

- Kit kerestél még meg Petra? - Ralph tette fel a kérdést. Még mindig a kanapén ült, szeme gyanakodva szikrázott.

- Nem hiszem, hogy volna felhatalmazás...

- Zane-t - vágott közbe Ralph. - Ez tuti. Igazam van, ugye?

Odin-Vann válla türelmetlenül leereszkedett.

- Ha meg is kereste, csak a napokban tette. Mikor utoljára beszéltünk, fontolgatta a dolgot, de még nem tett érte. A másik személlyel már hetek óta kapcsolatban áll.

James elgondolkodott rajta, hogy a másik személy vajon ő volna-e. Végül arra jutott, hogy nem. Igen, a köztük feszülő szál összekötötte őket, de erre kissé túlzás volna azt mondani, hogy kapcsolatban állnak. A gyomrát mardosó féltékenységnek egyre élesebbek lettek a fogai. Ki lehet az? Miért nem ő az?

- Szóval, akkor viszonylag sűrűn látja Petrát, igaz? - szegte fel az állát Ralph. - Meglehetősen nagy érdeklődést mutat iránta ahhoz képest, hogy egyetlen évig ismerték egymást, vagy tíz évvel ezelőtt.

- Ralph! - súgta Rose a szája sarkából, és könyökével a fiú oldalába bökött. - Elég volt a kérdésekből. Mi bajod van?

- Nagy érdeklődést mutatok - felelte Odin-Vann hűvösen, és kihúzta magát -, mert az egész varázsvilág forog kockán; több világ is. Azt hittem, ez egyértelmű.

- Ralph - szólt James fojtott hangon, és közben sietve kinyitotta maga mögött az ajtót. - Menjünk, oké?

- Azt mondta, nem tudta, megbízhat-e bennünk - állt fel végül Ralph, de nem indult az ajtó felé. - Ez érthető, igaza volt. Egy egész világ sorsa forog kockán. De magával mi a helyzet? Petra talán megbízik magában, professzor, de ez nem jelenti azt, hogy nekünk is meg kell. Legalábbis még nem.

James nem tudta eldönteni, hogy büszke legyen Ralphra a makacs gyanakvása miatt, vagy megrémítse. Odin-Vann a maga részéről csupán farkasszemét nézett Ralphfal, de nem hozott fel semmit a védelmére, és vitatkozni sem állt neki.

Rose megmarkolta Ralph talárjának az ujját, és próbálta a kijárat felé rángatni. James először azt hitte, a nagydarab fiú nem indul el, de végül mégiscsak követte Rose-t és Jamest. Egy szót sem szólt távozás közben. Mikor már mindnyájan a folyosón voltak, a vastag faajtó kattanva záródott be mögöttük.

- Szép volt, Ralph - rázta a fejét James, mialatt megindultak arrafelé, amerről jöttek. - Az egyetlen felnőttet sértegetted, aki Petra oldalán áll.

- Ő nem felnőtt - morogta Ralph összeszűkülő szemekkel. - Alig idősebb nálunk, kit érdekel a kora? Ráadásul gyanúsabb már nem is lehetne.

Rose az egyre sötétebb folyosón talpalva végignézett először Ralphon majd Jamesen.

- Fogalmam sincs, melyikötöknek van igaza - ismerte be. - Talán mindkettőtöknek, talán egyikötöknek sem. Egy dolog viszont biztos: Odin-Vann professzor a legjobb esélyünk, ha segíteni akarunk Petrának. Talán nem is kell megbíznunk benne, de Petrában bízhatunk. - Ezen elgondolkodott egy pillanatra, aztán tétován megvonta a vállát. - Remélhetőleg.

Az utolsó szó még akkor is ott függött közöttük a levegőben, mikor a három fiatalnak különváltak az útjaik, és ki-ki visszavonult a saját hálólhelyiségébe.

Bármennyire is felkészültnak érezte magát James, hogy segítsen Petrának az utolsó küldetésének végrehajtásában, arra még ő sem számított, hogy ilyen gyorsan hall újra Odin-Vann felől. Éppen a pénteki ebédjét költötte a nagyteremben, mikor egy bütykös ujj megbökdöste a vállát. Félig-meddig azt várta, hogy amikor megfordul, a velejéig romlott elsős, Edgar Edgecombe önelégült vigyorát fogja látni, így annál inkább meghökkentette Argus Frics zihálása és enyhén dohos szaga. James felnézett a gondnok hegyes, borostás állára.

- Büntetőmunka, Mr. Potter - sziszegte a férfi a fogai között. - Odin-Vann professzor utasítására. - Villámgyors mozdulattal előre dőött a bal kezével. James hátrahőkölt, aztán észrevette, hogy a férfi egy csillogó, vörös viaszpecséttel lezárt, összetekert pergament szorongat a markában. Kelletlenül érte nyúlt, és kivette a papírt a gondnok csontos kezéből.

Frics közelebb hajolt, és vicsorogva azt morogta:

- A professzor a tizenhármas számú rendeletre hivatkozik, Mr. Potter. Ugye tisztában van vele, hogy ez mit jelent?

James megrázta a fejét, mire Frics csettintett egyet a nyelvével.

- Azt jelenti, hogy a büntetését nem tárgyalhatja ki más diákokkal. Ez biztosítja, hogy ne terjedjenek el mindenféle pletykák a fegyelmezés kemény szigoráról. Ejnye, ejnye, Mr. Potter - csóválta fejét a férfi tettett aggodalommal. - Vajon mit művelhetett ezúttal?

Választ sem várva a gondnok sarkon fordult, és nyikorgó cipőtalppal elsétált. James lepillantott a kezében tartott pergamentekercsre, aztán sietve a talárja zsebébe gyúrta. Alig várta, hogy elolvassa, de nem merte, mikor ennyi ember van körülötte.

- Mit csináltál? - kérdezte Graham morbid elragadtatottsággal.

- Csak óvatosan - figyelmeztette Scorpis. - Tizenhármas rendelet, emlékszel? Nem akarjuk, hogy a kíváncsiságunk miatt mi is elszenvedjük, bármi szörnyű sors fenyegeti is ezt az ifjú huligánt.

James felpillantott, és észrevette, hogy Frics közben Rose mellett állt meg, aki valamivel odébb ült az asztalnál. A gondnoknak a lány vállát nem kellett megbökdösnie, Rose tágra nyílt szemekkel várta a férfit. Nem volt nagy ördögösség kitalálni, hogy Frics következő útja alighanem a mardekáros asztalhoz vezet.

James is ezt feltételezte, ennek ellenére mégsem ez történt. Miután Rose-nak is átnyújtotta a maga tekercsét, amit a lány szintén gyorsan zsebre vágott, Frics a terem

végébe lépdelt, és elfoglalta szokott helyét, az ajtó mellett. Végül megfordult, még egyszer végignézett az asztalsorokon, és kedvenc feladatának elvégzésének öröme hunyorogva bólintott egy nagyot.

James hátranézett a válla fölött. Donofrio Odin-Vann a főasztalnál ült, és őt figyelte. Ez alkalommal nem kapta el a pillantását, de nem is adta semmi jelét, hogy néma kommunikációra készülne. Úgy tűnt, amit Jamesnek tudnia kell, minden le volt írva a feltekert pergamenre.

Olyan gyorsan evett, amilyen gyorsan csak tudott, és jóval a többiek előtt távozott az asztaltól. Az előcsarnok felé menet számtalan szempár meredt rá, páran, Grahamhez hasonlóan, lenyűgözve, mások pedig zord kíváncsisággal. James ügyet sem vetett rájuk. Megigazította vállán a hátzísákját, és már éppen kislisszolt a nagy kétszárnyú ajtón, mikor egy lányhang megtorpanásra készítette.

Meglepetten hátrafordult a kihalt előcsarnokban. Arra számított, Rose-t fogja látni, de helyette Millie Vandergriff bújt ki az ajtórésen, majd hajtotta be maga mögött a nyikorgó ajtószárnyat.

- Miféle bajba kerültél? - kérdezte, s hangjában meleg aggodalom és vadóc bujaság bujkált egyszerre. - Van valami köze ahhoz a hülye interjúhoz? Mindent megpróbáltunk, hogy ne tiporj bele két lábbal a saját arcodba, de a bábok csak ennyire voltak képesek...

James a szemét forgatva rázta meg a fejét.

- Nem. De nem beszélhetek róla. Állítólag van valami tizenhármass rendelet. Te is bajba kerülhetsz miatta.

Millie fanyar mosolyt villantott rá.

- Milyen kedves tőled, hogy ennyire aggódsz a jólétem miatt. Legalább utána mesélhetsz majd róla?

- Gondolom - vont vállat James szórakozottan, és a lépcsők felé kezdett hátrálni. Alig várta, hogy egyedül legyen, és elolvashassa Odin-Vann üzenetét. - Ha tényleg tudni akarod. Bár talán meg sem fogja közelíteni azt, amire számítasz.

- Nem akarom tudni - felelte Millie határozott biccentéssel. - És, úgy képzelem, valami olyasmiről van szó, amire egyikőnk sem számítana. Épp ezért vagyok rá kíváncsi.

- Hogy érted? - dermedt meg James, mire Millie odasétált mellé.

- Elvégre James Potter vagy - mosolygott a lány félredöntött fejjel. Mélykék szemei pajkosan szikráztak az előcsarnok félhomályában. - Lementél Petra Morganstern után a Titkok kamrájába, mikor elrabolta a kishúgodat. Ott voltál Merlin igazgatóval a mozdonyban, mikor a Roxfort Expressz kis híján szakadékba robogott, és mindenkit megmentettetek. Ott voltál a Leleplezés éjszakájának kellős közepén. - Egyik szemöldökét kajánul felvonta. - Úgy tűnik, elég sűrűn megtalál a baj, de általában nem a büntetőmunka-féle. Őszintén szólva, kicsit féltékeny vagyok.

- Rám? - ráncolta a homlokát James. - Hidd el, nem szeretnél olyan bajokba keveredni, amikben nekem részem volt. - Kurtán felsóhajtott, beletúrt kócos hajába, aztán még hozzátette: - És, igazából, amiben most is benne vagyok.

Millie még egy lépéssel közelebb húzódott, szemét le sem vette Jamesről.

- Nem rád vagyok féltékeny, te buta. Hiszed vagy sem, már nem csupán Harry Potter fia vagy. Mikor szóba kerülsz a hálótermekben és klubhelyiségekben, nem több évtizedes sztorikat emlegetnek, amik az apáddal történtek. Olyan dolgokról

beszélgetnek, amik veled estek meg. Fogalmad sem volt, igaz? Manapság már te is amolyan legenda-féleség vagy. Te, Ralph Deedle, Zane Walker, meg Rose Weasley. – A szeme oldalra rebhent, aztán felnyúlt, és egy kósza, szőke hajtincset a füle mögé fésült. – Rá vagyok féltékeny.

– Miért? – hitetlenkedett James. – Mást se csinál állandóan, csak folyton emlékeztet minket, mennyire romba fogjuk dönteni az egész univerzumot, mikor szuperveszélyes holmikkal babrálunk, aztán meg eldicsekszik, hogy ő mennyivel okosabban és gyorsabban babrálna.

Millie cinikus mosollyal oldalra döntötte a fejét, és ismét a fiú szemébe nézett.

– Azért vagyok féltékeny Rose Weasley-re, mert örülnék, ha én állhatnék melletted, mikor elkezdődik a következő kalandod. És én sosem mondanám, hogy tönkre teszel valamit. Legfeljebb a többi fiú esélyét nálam.

James töprengő arcára incselkedés ült ki. A lány szikrázó, kék szemébe meredt. Alig pár centire volt tőle. Orrát csiklandozta a sampon és egy csipetnyi parfüm illata.

– Hogy... hogy érted?

– Tényleg vegyem elő a Hugrabáb Pajtikát, és betűzzem le? – súgta Millie.

Kissé előre dőlt, megemelte az állát, és megcsókolta a fiút. Könnyed puszi volt, a szája sarkára, inkább játékos, semmint romantikus, de ahogy James megérezte a lány egyszerre meleg és puha ajkait az övéen, az agyában mintha tűzijátékok garmadája robbant volna fel egyszerre, minden gondolatot kitessekelve a fejéből. Kábán állt, miközben Millie, arcán még mindig halvány mosollyal, hátrébb lépett.

– Menj, olvasd el azt a levelet, és jelenj meg a büntetőmunkán – biztatta. – De aztán mesélj el mindent, ha te is szeretnéd. Én is a része akarok lenni. Ahogy csak tudok. Ha hagysz.

A lány mögött kitért az ajtó, és egy csapat zajosan csacsogó hollóhátas sorjázott ki rajta. Az ebédnek lassan vége volt, a tömeg kezdett szedelőzködni, hogy visszatérjenek a délutáni óráikra. Millie sarkon fordult, majd megindult befelé, valószínűleg, hogy elhozza a saját holmiját. Pár lépés után eltűnt James szeme elől, de ő még akkor sem mozdult. Érezte a szája sarkán a pontot, ahol Millie megcsókolta. Csiklandós érzés volt. Átfutott az agyán, hogy talán valamilyen bűbáj a ludas. Talán valamilyen elvarázsolt szájfényt használt a lány, hogy így elkábítsa? Ettől állt még mindig egy helyben, akár egy meglepett arcúra faragott szobor?

Lepillantott magára. Mégiscsak tudott mozogni. Sután megfordult, ismét megigazította a hátizsák pántját, aztán sietős léptekkel a lépcsőket célozta be. Eszébe jutott a zsebében rejtőző levél, és Odin-Vann cseles büntetőmunkája. Valahogy az egész már kevésbé tűnt fontosnak. Még akár jó móka is lehet belőle. Elolvassa, amit a fiatal professzor írt neki, aztán Rose segítségével (vagy Millie-ével? A gondolatra nagyot dobant a szíve) elintézi, amit kell.

Végül is Millie Vandergriff tényleg elvarázsolta. De ez nem afféle bűbáj volt, amit bűbájtanon vagy akár sötét varázslatok kivédésén tanítanak az embernek. Az emberiség legősibb varázslatát használta. És úgy tűnt, szerencsére, ez ellen a mágia ellen nem létezett védelem.

A következő fejezetben:

EGY TITKOS KÜLDETÉS!

ZANE WALKER ÉS AZ ALMA ALERON!

PETRA HARCBA INDUL!

7. AZ UTOLSÓ VÁLOGATÁS

James végül a délutáni jóslástan óra előtt nyitotta ki és olvasta el az üzenetet, miután megvárta, amíg minden társa felmászik Trelawney professzor füstölőktől nehéz levegőjű termébe. Hallotta, ahogy a professzor halkán, dallamtanul dudorászva odafent rendezkedik, a ruháját díszítő számtalan lánc, gyöngy és karperecei mindig elárulták, épp merre jár.

James feltörte a pecsétet, és kitekerte a pergamenlapot. A rá írt egyetlen sor macskakaparásnak hatott, mintha az írójuk oda sem figyelt, vagy sietett volna.

Büntetőmunka ma este 9 óra, amfiteátrum.

Az üzenet egyszerű mivoltának ellenére megkönnyebbülés hulláma söpört végig Jamesen. Miközben az északi torony felé tartott, eszébe jutott, hogy aznap este lesz a kviddicsválogatás, és szörnyű gyanúja támadt. Mint arra Deirdre és Graham is emlékeztették az első roxfordos éjszakájukon, Jamesen mintha átok ült volna. Egyszer sem tudott megjelenni a válogatásokon, vagy ha mégis, rémesen leszerepelt. Ennek fényében biztosra vette, hogy Odin-Vann büntetőmunkája (és a küldetés, aminek az álcájaként szolgált) pontosan egybeesik majd az utolsó kviddicsválogatással, feltéve a pontot csúfos bukásainak és mulasztásainak sorára.

Odin-Vann kilencórás büntetőmunkája azonban jócskán a válogatás kitűzött időpontját követően volt. Nem kizárt, hogy a válogatás közben a várható küldetés fog a fejében járni, de legalább ott lesz, csak ez számított.

Egy pillanatig eltöprengett rajta, vajon Odin-Vann miért pont az amfiteátrumot választotta. Valószínűleg azért, mert a nagy, nyílt tér teljesen kihalt lesz, mint mindig, miután leszállt az éj. Ha valaki netán arra tévedne (elvégre igen kedvelt

randevűhely volt, ezt még James is tudta), Odin-Vann könnyedén elzavarhatta a meglepett lézengőket.

Jóslástanon Rose James mellett ült, és szorgosan jegyzetelt, noha James szerint semmi olyasmi nem hangzott el, amit érdemes lett volna leírni. Trelawney professzor a kandalló mellett kuporgott, fűszereket és egyéb porokat szórt a lángokba, mire azok színes szikrákat szórtak. Végül a tanárnő közelebb invitálta az osztályt, és bátorította őket, „merüljenek el a transz-szerű állapotban, és figyeljék a tűzömeneket”.

Mint Trelawney óráin mindig, Jamesnek most is majd' leragadt a szeme. Épp rendezgetni kezdte az asztalán heverő nyolcszög alakú kártyalapokat, csak hogy csináljon valamit, mikor észrevette, hogy Rose egyenesen rá mered. A lányra pillantott, mire az szemével a jegyzeteire mutatott, aztán még közelebbi s toltá hozzá a lapot.

A papír alján apró, takaros betűkkel a következő állt:

Ma este az amfiteátrumban?

James biccentett. Rose lesatírozta a korábbi üzenetet, aztán még odafirkantott három szót: *Ralph nem jön?*

Ez, természetesen, Jamesnek is feltűnt. Megvonta a vállát, és megrázta a fejét.

Rose arckifejezése nem változott, csupán a második üzenetet is átsatírozta.

James hagyta, hogy a tekintete elvándoroljon, és csakhamar ki is szúrta Ralphot, aki Trenton Bloch mellett ült egy barna puffon. Ralph nem is nézhetett volna ki neveltségesebben, ahogy kétségbeesve igyekezett a túlméretezett párnán maradni, ami szemlátomást az utolsókat rúgta a nagydarab fiú súlya alatt. Ralph a térdén egyensúlyozta a könyvét, de úgy tűnt, a tananyagra nem igazán figyel oda. Szeme lelecsukódott, miközben James figyelte. Az iskolaelsőséget jelző ezüstkitűző a fiú talárján csillogott, összegyűjtve a tűz és a színpompás szikrák fényét.

Lehet, hogy ez volt Ralph gyanakvása mögött? És Odin-Vann professzor talán emiatt hagyta ki a fiút a mondvacsinált büntetőmunkából? Talán Ralph beszerzése egy ilyen szupertitkos megbízatásba túl kockázatos volna az iskolaelső pozíciója miatt.

James sajnálta Ralph kihagyását, viszont emlékeztette magát, hogy nem is olyan régen, az első éjszakán, maga Ralph mondta, hogy az utolsó évében lehetőleg szeretne kimaradni mindenféle váratlan kalandból.

Aznap este James olyan gyorsan belapátolta a vacsoráját, ahogy csak tőle telt, aztán felszaladt a hálólhelyiségükbe, és a hűvös szélre való tekintettel farmert és pulóvert húzott. Kikotorta a Mennykőcsapását az ágy alól, a vállára lendítette, aztán kettesével szedve a fokokat letrappolt a lépcsőn.

Elhatározta, hogy jó előre kiér a pályára, és – most először életében – ez össze is jött neki.

Az ég azúrkékből lilásba hajlott, a diákokkal máris teli pálya gyepét pedig hideg szellő borzolta. A legtöbb iskolatársa vállán seprű lógott, mások nem sokkal a föld felett suhanva kísérleteztek bonyolult mutatványokkal. A házak lelátói csordulásig teltek érdeklődőkkel, akik vidáman huhogva kiabáltak a jelölteknek és egymásnak. A griffendéles lelátón McGalagony épp ekkor oldalazott be Neville Longbottom mellé. A férfi, mikor észrevette, hogy James őket nézi, bátorítóan odabiccentett neki.

James gyakorlott mozdulattal átlendítette a seprút a válla fölött, majd leejtette azt maga mellé, ami lebegve megállt, úgy egy méterrel a talaj fölött. James megmarkolta a nyelét, lábát pedig átlendítette fölötte. Lágyan elrúgta magát a földtől, és hagyta, hogy a hűvös szél a szárnyára kapja. Mikor meglátta, hogy Graham Warton és a többi griffendéles gyülekezni kezd a vörös-arany zászlók alatt, nagy ívben megkerülte a gólkarikák lábát, és becélozta a társait.

- Elsőévesek - kiáltott Graham a tölcsérré formált markába. - Itt az alkalom. Fogjatok egy seprút, szálljatok fel, és lássuk, tudtok-e tenni egy kört a pálya körül.

James tisztában volt vele, hogy az elsőévesek válogatása jobbra csak a hagyomány miatt létezik, mióta az ő apja tizenegy évesen bekerült a csapatba. Igazából meglehetősen valószínűtlen volt, hogy egy gólyát valóban beválogassanak, hacsak nem tényleg igazi őstehetség.

Sanjay Yadev is a próbát tévő elsősök között volt, és az arcára kiülő makacs határozottság egyszerre keltett inspiráló és kissé komikus hatást. A fiú elrúgta magát a talajtól, és tett egy gyors kört a pálya körül, rendesen felülmúlva a másik hármat.

- Nem is rossz - biccentett neki Graham. - Lássuk, hogy boldogulsz egy gurkóval.

Az egyik bőrlabda Graham lába alatt vadul rángatózva igyekezett szabadulni. Graham felemelte a lábát, mire a labda a levegőbe röppent. Graham egy ütővel az egy helyben lebegő Sanjay felé lendítette a gurkót, mire az elsős fiú szeme elkerekedett.

A pörgő gurkó becélozta Sanjayt, és süvítő hangot hallatva felgyorsított.

A fiú idegességében egyszerre próbált jobbra és balra is lebukni, végül nagyot sikkantva mindkét kezét a feje fölé kapta, és elfordult a seprúval. A gurkó a seprú farkát trafálta el, mire az veszett pörgésbe kezdett. James magában elismerését fejezte ki Sanjay felé, amiért sikerült a seprún maradnia.

Az összegyűlt griffendélesek nevetve megtapsolták, ahogy Sanjay végül összeszedte magát, és szégyentől vörös arccal leszállt a földre.

- Majd jövőre, Yadev - kiáltott oda neki Graham bátorítóan. - Megvan benned a lehetőség, már csak az éleket kell kicsit megmunkálni. Szólj a nővérednek, hogy jövő nyáron naphosszat almákkal dobáljon téged. Szokj hozzá, hogy mindenféle tárgyak repülnek az arcod felé halálos sebességgel. Ha ez sikerül, talán lesz hely számodra a csapatban.

James érezte, hogy összeszorul a gyomra - hamarosan ő következik. Gyorsan körbepillantott, és feltűnt neki, hogy őt leszámítva minden várakozó tagja volt a tavalyi csapatnak. Lily arcán felemás mosollyal suhant el mellette öreg, megbízható Surikenjén.

- Most legalább itt vagy - jegyezte meg meglepetést színlelve. - Ez már eleve kisebbfajta győzelem, függetlenül attól, hogy bekerülsz-e, vagy sem.

- Kösz - mordult rá James, és megszorította a seprúje nyelét.

- Ne pörögj túl, nagy testvér - halkította le a hangját a lány. - Jó leszel. Ha gondolod, vendégem vagy egy góltra.

James kis híján kísértésbe esett, ám végül megrázta a fejét.

- Nem. Ezt nekem kell végig csinálni. Ne tegyél nekem szívességet!

Lily biccentett, aztán előre dőlt, és háta mögött zászlóként csattogó köpennyel elröppent a gólkarikák irányába.

James mély levegőt vett, bent tartotta, majd maga is előrébb hajolt, hogy csatlakozzon az odafent repkedő játékosokhoz. Igyekezett nem tudomást venni a lelátókon ülő nézőkről, és a többi csapat játékosairól, akiknek szintén megkezdődött a saját válogatásuk.

Ahogy lába elhagyta a talajt, és a hűvös, esti szél belekapott a hajába, a James mellkasára nehezedő nyomás helyét fokozatosan lelkes nyugalom vette át. Elvégre tudta, mit csinál. Lilynek igaza volt: végre kijutott a pályára. Furcsamód, eddig mindig ez bizonyult a legnagyobb próbatételnek, ám ezúttal ezt az akadályt sikerrel vette. Most már csak meg kell mutatnia, mire képes. És, habár seprűlovas hajlamai csak később mutatkoztak meg – elvégre mégsem egy deszkáról beszélünk –, ettől függetlenül ismert pár trükköt.

Miközben az ég azúrból indigókékre váltott, James egyre növekvő sebességgel teljesítette a köröket a pálya körül. Mikor elsuhant a gólgyűrűk mellett, hallotta, hogy Lily tapsolva drukkol neki. Időnként Graham ráuszított egy-egy gurkót, ő pedig, legnagyobb meglepetésére, mind elől sikerrel kitért vagy lebukott. Deirdre három kvaffpasszt dobott neki, amiket megpróbálhatott gólra váltani. Az egyik mellé ment, a másik Lily seprűjének a farkáról pattant le, ahogy a lány a seprűt megpöccintve védte a lövést, a harmadik viszont egyenesen átrepült Lily kinyújtott kezei között.

Végül, mivel James eredetileg a fogó posztjára jelentkezett, Graham eleresztett egy cikeszt, és megvárta, míg arany szitakötőként elröppen az egyre sötétedő esti égbolt felé. James a nyomába eredt, jól tudta, hogy csupán másodpercei vannak, amíg a kis szárnyas labdának teljesen nyoma veszik a négy csapat ide-oda cikázó játékosai között. Átszalomozott a mardekárosok és hollóhátasok között, akik felháborodottan kiabáltak utána. Kis híján beleszánguldott Julien Jacksonba, de az utolsó pillanatban sikerült zuhanórepülésbe kezdenie, majd szinte a lányt súrolva ismét kilőtt a cikesz felé, ami Julien válla fölött cikázott tova.

A szeme sarkából James egyszer csak észrevette, hogy valaki árnyékként követve a mozgását mellette suhan.

- Hagyjalak érvényesülni? – kiáltott fel csipkelődve egy ismerős hang. – Vagy inkább essünk rajta túl most, és kíméljelek meg a későbbi lebölgésektől?

Jamesnek semmiféle válasz nem jutott az eszébe, mialatt az öccse, szintén a cikesz nyomában, felzárkózott mellé.

Az arany labdácska lebukott, és rakétaként szánguldott a föld felé. James követte a példáját, elhatározta, hogy akkor is elkapja, ha krátert váj is a pálya gyepebe. Albus csatlakozott.

James előre nyúlt, szinte már csak fél kézzel lógott a seprűnyélről, de érezte, hogy a cikesz szárnyai az ujjai között verdesnek. Mellette Albus kitért a zuhanórepülésből, mikor a talaj már vészes közelségbe került.

Az utolsó pillanatban James összezárta az öklét, majd hátralódult, vissza a seprűre, és minden erejét beleadva felrántotta a nyelét. A hirtelen sebességváltás miatt legalább egy tonnának érezte a testét. Lábai kirúgtak, a cipői kis híján lecsúsztak a lábáról, de aztán, mikor a talpa földet ért, visszacsusszantak a helyükre. James sarka a talajnak ütközött, de fájdalmas zuhanás helyett a cipőtalp végigsiklott a föld mentén, a levegőbe rúgott egy-két füves göröngyöt, végül ismét felemelkedett, mikor a gravitáció vonakodva lemondott róla.

James erősen zihált, a haja úgy állt szerteszét, akár egy szénaboglya, a szemei pedig tágra nyíltak, és tompán csillogtak. Ujjai olyan szorosra záródtak a cikesz körül, hogy James már-már azon morfondírozott, vajon majd egyenként kell-e lefeszetegetnie őket róla. Ahogy a bódultsága tova szállt, lassan kezdte felfogni a mennydörgő tapsvihart és üdvrivalgást, ami körbevette.

- Komolyan azt hittem, hogy palacsintává lapítod magad! - kiabálta a James mellé sikló Deirdre, és hátba veregette a fiút. - Ez volt a legvakmerőbb, legőrültebb, legbriliánsabb röpte, amit valaha láttam!

Lassanként a csapat többi része is felbukkant, miközben James leereszkedett a griffendéles lelátó közelében. Még most is alig bírta elhinni, hogy sikerült elkapnia a cikeszt. Mikor a talpa végre ismét gyepet ért, erővel kitárta a markát, és szemügyre vette a patinás aranylabdát és annak összehajtogatott szárnyait.

A lelátó lépcsője felől éles női hang csattant fel.

- Per pillanat nem tudom eldönteni, hogy az eltökéltsége nyugöz-e le jobban, vagy az önfenntartási ösztönének látható hiánya miatt aggódjak - jegyezte meg McGalagony professzor. - Azonban hadd emlékeztessenem, Mr. Potter: ez még mindig csak egy játék.

James aprót biccentett a professzor felé, aki még méregette pár másodpercet, aztán elfordult, és a többiek nyomába eredt, akik boldogan szóródtak szét az estében.

Hirtelen valaki kikapta a cikeszt James kezéből.

- Bármennyire is utálok kimondani - karolta át James vállát Graham -, de McGalagonynak igaza van. A fantasztikus repülés egy dolog. De ha az első meccsen kinyíratod magad, az egész szezonban ott leszünk fogó nélkül, aztán pisloghatunk, mint plimpi az iszapban.

James Grahamre sandított, és észrevette, hogy szavai ellenére a fiú teli szájjal vigyorog alig leplezett izgalmban.

Kissé idegesen azt kérdezte:

- Szóval, akkor bekerülök a csapatba?

Graham azonnal üzleties stílusra váltott, majd vállvonogatva a kviddicsládához lépett, hogy visszategye a cikeszt az annak fenntartott helyre.

- Ma este összeállítom a névsort, és valamikor holnap meglesz a hivatalos kihirdetés. Sok mindent figyelembe kell vennem. Viszont nem volt rossz a műsor, amit adtál. Határozottan nem volt rossz.

James legszívesebben addig puhította volna Grahamet, amíg nem ad választ, de úgy érezte, hiába tenné. A másik fiú vagy tényleg nem döntötte még el, hogy James bekerül-e a csapatba, vagy csak egyszerűen imádott mások idegein táncolni. Akárhogy is, felesleges lett volna azonnali döntést kicsikarni tőle.

- Szép volt, James! - szólt Lily. Mikor elhaladt a bátyja mellett, belekarolt a könyökébe, és maga után húzta őt. - Volt egy pillanat, mikor már kezdtem azt hinni, egyke gyerekként végzem. Őszintén szólva annak is megvolna a maga előnye.

A csapat kedélyesen beszélgetve összegyűlt a pályán, miközben a nézősereg lassan felszedelőzködött, és megindult a kastély fényei felé. Számptalan kéz veregette meg James vállát és borzolta össze a haját, és még annál is többen gratuláltak a csodálatos, igaz, kissé eszement mutatvány miatt.

Miközben James hagyta, hogy magával ragadják a nevetés, kurjongatás és ugratások hullámai, magában elismerte, hogy köszönettel tartozik Albusnak. Akár ez

volt az öccse célja, akár nem, a cukkolása és a versengése a cikesz megszerzéséért kihozta Jamesből a kockázatos, ám látványos repülést.

Szó se róla, ha végül bekerül a csapatba, az a saját kitartásának és eltökéltségének érdeme lesz, de kétség sem férhetett hozzá, hogy Albus testvéri rivalizálása pecsételte meg az egészséget.

A klubhelyiségben a hangulat a tetőfokára hágott, egyrészt, mivel péntek este volt, másrészt, mert mindenki feje kviddicstől és hétvégi tervektől zsongott. James igyekezett csüggedten sóhajtozni, mikor végül elrakta a seprűjét, majd a hajába túrva megindult a portrélyuk irányába, hogy részt vegyen a rá kirótt „büntetőmunkán”. Odakint már várt rá Rose hasonlóan komor arckifejezéssel, viszont amint a Kövér Dáma portréja becsukódott, elzárva a párost a klubhelyiség meleg, hívogató ragyogásától, a hangulatuk egy csapásra megváltozott. Lélekszakadva rohantak végig a folyosókon, csörtettek le a lépcsőkön. A kastély túlsó végébe igyekeztek, és még azon is túl, az amfiteátrumba.

Mikor végre megérkeztek, a hatalmas ajtószárnyakat tárva-nyitva találták, szabad utat engedtek a holdfényes, teraszosan süllyesztett színpad felé. James az évek során több, az amfiteátrumban megrendezett iskolai eseményen vett részt, többek között Treusként, a mugliismeret tárgy keretében színre vitt klasszikus varázslódarab, a *Triumvirátus* főszereplőjeként is. A korábbi alkalmaktól eltérően a hely most hátborzongatóan üres volt, csak az első őszi leveleket görgető szél keltett némi hangot. A csillagos eget felhősávok szabdalták, időnként kitekarták a teliholdat, s ilyenkor tintafekete árnyék borult a tájra.

Donofrio Odin-Vann nem sokkal kilenc után sétált oda a hátsó sorok egyikében didergő Jameshez és Rose-hoz.

- Jól van - súgta halkán, majd gyorsan körbepillantott, hogy vajon tényleg olyan egyedül vannak-e, mint ahogy érezték magukat. Az egyetlen fényforrás az ezüstös holdfény volt, és a kastély nyitott ajtajából előkúszó aranyszínű sáv. - Sajnálom, hogy ilyen fortélyhoz kellett folyamodnom, hogy idehozzalak titeket. Elvileg most a folyosókat kellene takarítanotok, felszedni az eldobott cukorkás papírokat, meg ilyesmi. De, ami az igazat illeti, jelenleg sokkal fontosabb dolgunk van.

- Ralphnak nincs? - érdeklődött Rose, miközben felállt, és lesöpörte a ruháját. Odin-Vann úgy pislogott rá, mintha hirtelen nem is tudná, kiről beszél a lány. - Ó, igen. Mr. Deedle-nek nincs. Ezúttal csak hárman kellünk. Ha többen összejöttek volna, csak nagyobb gyanút keltünk. - Elhallgatott, majd végignézett Rose-on és Jamesen. - Ugye nem hiszitek, hogy direkt hagytam ki amiatt, amit a múltkor mondtok nekem?

James is feltápáskodott, és odébb rúgott pár száraz levelet.

- Megfordult a fejünkben.

- Mindannyiótokban ugyanannyira bízom - legyintett Odin-Vann. - Ami, elismerem, pont annyi, amennyi feltétlenül szükséges, vagy talán csak egy kicsit több. Ez a feladat veszélyes, ahogy arra Mr. Deedle nagyon helyesen rávilágított. Nyugodtan számoljatok be neki a ma esti küldetésről, ha gondoljátok. Nem fogom megakadályozni, sőt, valószínűleg az lesz a legjobb, ha ő is mindenről tájékoztatva van, ha esetleg a jövőben rá is szükség lesz. De elhíhetitek, hogy a kihagyása ezúttal kizárólag gyakorlati megfontolásból történt.

- Szóval, miről van szó? - kérdezte Rose. Ő is lehalkította a hangját, de az izgatottságát így sem tudta elrejtteni.

- Jól van - ismételte Odin-Vann egy gyors körbepillantást követően. James még csak most vette észre, milyen ideges a férfi. - Ma éjjel segítünk Petrának elvégezni az első, létfontosságú komponensét annak a tervnek, amelynek a végén átveszi a karmazsin fonál helyét.

James gyomra összeszorult a reménytől és a vonakodástól, mint mindig, ha Petra küldetésére gondolt.

- Mi volna az?

Odin-Vann egyenesen a szemébe nézett.

- Meg kell szereznünk a szimbolikus karmazsin fonalat a Világok közti világból. Anélkül Petra nem tudja felvenni Morgan szerepét.

Rose a professzorra pislogott.

- Át kell lépnünk a Nexus függönyön? El kell mennünk arra a helyre, ahol Morgan, a gonosz Petra és Judith kitervelték a VEFF-támadást Harry bácsi és Titus Hardcastle ellen? - Hangja egyre tovább halkult, és most már meg sem próbálta elrejtteni a benne izzó megrökönyödést és izgatottságot.

- Nos, igen és nem - felelte Odin-Vann vonakodva. - Te igazából nem jössz, Miss Weasley. Viszont a tiéd lesz a küldetés legfontosabb feladata.

Rose lelkesedése láthatóan leapadt, de nem tiltakozott; legalábbis egyelőre. Odin-Vann Jameshez fordult.

- James, Petra szerint a tulajdonodban van az iskolának egy meglehetősen hasznos térképe. Igaz ez?

- A Tekergők Térképe? Persze, még megvan. Apa tavalyelőtt megengedte, hogy azzal tartsam rajta a szemem Lilyn és Albuson, nehogy kionszanak Roxmortsba, mielőtt betöltenék a szükséges kort. Azóta is ott van, a ládám alján.

- És a láthatatlanná tévő köpönyeg? - döntötte félre a fejét Odin-Vann. Szemében nagyfokú érdeklődés szikrázott.

- Á, az nincs nálam - ismerte be James megrögyő vállakkal. - Próbáltam megszerezni, de apa otthon bedugta egy széfbe. Azt mondta, túl veszélyes, ha rossz kezekbe kerül. Már nem igazán meri rám bízni.

Odin-Vann ajkai penge vékonyságúra préselődtek, de végül csak kurtán biccentett.

- Hát jó. Nem számít. Ma este a Térkép a legfontosabb. Oda tudnád adni Miss Weasley-nek?

James bólogatva Rose-ra pillantott.

- Persze.

- Remek - folytatta Odin-Vann egészen belemelegedve. - A te dolgod, Miss Weasley, ma este az lesz, hogy a Térképet figyeld. Lehetséges, hogy emiatt akár hajnalig is fent kell maradnod, de nagyon fontos, hogy éber legyél.

Rose egészen elkámpicsorodott.

- Úgy érti, hogy itt maradok?

Odin-Vann türelmesen bólintott.

- Arra kérlek, hogy legyél az őrszemünk. Elengedhetetlen a küldetés szempontjából. Végig nyomon kell követned az igazgatót. Figyeld, hogy végig az iskolában marad-e. És ha nem, ha eltűnik a térképről, akár csak egy pillanatra is, valahogy tudasd velünk!

- A próteusz kacsákkal - javasolta James. - Elviszem az enyémet. Ha Merlin eltűnik, küldj egy kacsát! Viszont... - fordult vissza Odin-Vannhoz. - Miért aggódunk Merlin miatt?

- Mert bármennyire is nemesek a szándékai - sóhajtott tétován Odin-Vann -, a varázslóvilág többi részéhez hasonlóan ő is szeretné elkapni és megállítani Petrát. Azonban a varázsvilág többi részétől eltérően neki esélye is volna erre.

Rose vonakodva bár, de egyetértett. Még sosem volt a Világok közti világban, és James tudta, hogy szinte belehal a kíváncsiságba.

Másrészről viszont mindketten tisztában voltak vele, hogy azon a helyen halt meg az unokatestvérük, Lucy. Jamesnek volt egy olyan érzése, hogy Rose ezért sem erőlteti annyira az utazást.

- És velem mi lesz? - kérdezte James. - Az Alma Aleronban kezdünk? Ott találkozunk Petrával? Zane is benne van? - A gondolatra ideges izgatottság lett rajta úrrá. - Emiatt lépett vele kapcsolatba, igaz? Próbáltam rákérdezni nála, de sosem volt elérhető a szilánkon keresztül!

Odin-Vann megrázta a fejét.

- Hamarosan minden részlet a helyére kattan. A te dolgod, James, hogy ugyanazt tedd, mint pár héttel ezelőtt, mikor felbukkantál előttem és Petra előtt. Utazz a kapcsolaton keresztül, amin szemlátomást osztotok. Petra kitérte a saját oldalát. Várni fog.

- Úgy érte - szólt James erőtlenül. - Az a dolgom... hogy feküdjek le?

Odin-Vann vállat vont.

- Bármit csináltál korábban, csináld újra. Én elhagyhatom a kastélyt, te nem. Viszont, a jelek szerint, te a magad módján is el tudsz jutni Petrához. Hajrá! Ha működik, és én úgy hiszem, működni fog, eljuthatsz Petrához, és a többiek még azt sem fogják észrevenni, hogy kikeltél az ágyadból. Ha ez sikerül, a terv többi részét megtudod idővel.

James koránt sem volt olyan biztos a kísérlet sikerében, mint Odin-Vann, mindenesetre lassan bólintott.

Rose láthatóan elégedetlen volt a tervvel, de nem állt le vitatkozni, legalábbis nem Odin-Vannal. Most, hogy mindenki tudta a dolgát, hármasan visszatértek a kastély melegébe.

- Akkor, mindketten tudjátok a szerepeteket? - súgta nekik Odin-Vann, mikor megálltak egy lámpás alatt.

Rose komolyan bólintott, James pedig vállat vont.

- Minden tőlem telhetőt megteszek.

Odin-Vann pár másodpercig a fiú arcát tanulmányozta, végül biccentett egyet.

- Adj egy órát, utána feküdj le. Petra készséggel fogad majd az ő oldalán. Segíteni fog. Minden rendben lesz, csak készülj fel!

James nem egészen tudta, jelen esetben hogyan is kéne *felkészülnie*, mindenesetre bólintott.

Odin-Vann a következő folyosón magukra hagyta őket. James és Rose csendben bandukoltak tovább, mindketten a gondolataikba merültek, amíg meg nem érkeztek a klubhelyiséghez. A Kövér Dáma portréja előtt Rose megállította Jamest, és odasúgta neki:

- Te megbíazol Odin-Vannban?

James a lányra pislogott. Az éjszakai tervek miatti izgalom és aggodalom miatt ez a kérdés eddig még csak fel sem merült benne.

- Én... azt hiszem. Nincs rá okom, hogy ne bízzak.

Rose lassan bólintott, a szeme a távolba révedt.

- Persze, gondolom, igazad van. Elvégre Petra bízik benne. De azért...

- Lehozom a térképet - szólt James. - Utána esetleg rám küldhetnél egy altató bűbájt, mielőtt felmegyek. Soha nem éreztem még ennél éberebbnek magamat.

Rose biccentett, aztán együtt bemásztak a portrélyukon. Mindketten vegyes érzelmekkel várták a továbbiakat.

A klubhelyiségben még mindig ott téblábolt néhány diák. A szoba visszhangzott a hangos beszélgetésektől és a tűz ropogásától. Szinte senkinek nem tűnt fel kettejük visszatérése.

James felszaladt a lépcsőn, s mikor visszaért a térképpel, Rose-t a szerelmesek párkányán találta Scorpiusszal, az egyik ablak alatt. A testtartásukból egyértelműen látszott, hogy a lány beavatta Scorpiust a történetekbe. James nem feltétlen értett vele egyet, de ha a fiú segít ébren maradni Rose-nak, talán így volt a legjobb. Legalább per pillanat nem veszekedtek.

Scorpius felpillantott Jamesre, mikor az közelebb ért. James odanyújtotta Rose-nak a táskáját, benne a térképpel.

- Ne felejsd el magaddal vinni a kacsádat - jegyezte meg Scorpius, és egyik szemöldöke a homloka közepére ugrott. - Már, persze, ha képes vagy rá.

- Azt hiszem, igen - bólintott James. - Legutóbb visszahoztam magammal egy kis földet. Szerintem magammal tudom vinni, ami nálam van. A legnagyobb gond itt az lesz, hogyan aludjak el.

Scorpius vállat vont.

- Rose altatóbűbája nagyon hatékony. Valószínűleg még az elsőévesek hálótermeit sem éred el, a lépcsőn fogsz összeesni. Üdvözlöm az idióta, amcsi haverodat, ha látod.

James a körülmények ellenére elmosolyodott, ahogy Zane-re gondolt. Scorpius igyekezett úgy tenni, mintha nem kedvelné a szőke amerikai fiút, de James jobban tudta. Amiben Zane és Scorpius nem szöges ellentétei voltak egymásnak, abban nagyon is hasonlítottak.

- Átadom.

A trió igyekezett elütni a hátralévő fél órát, miközben a klubhelyiségben egyre kevesebben maradtak. James alig várta, hogy ott legyen, feltéve persze, hogy a terv működik, de próbálta követni Odin-Vann időbeosztását, már amennyire a türelmetlensége engedte.

Végül felpattant, és beismerte, hogy nem tud tovább várni. Rose bólintott, lopva előhúzta a pálcáját, és James felé poccentve mormolt valamit az orra alatt.

Semmi látványos nem történt, ám James szinte azon nyomban hátratántorodott, mint valami puha puffant volna neki a mellkasának. Pislogott párat, mire kellemes kótyagosság fogta el.

- Irány az ágy! - utasította Rose sürgetően. - Scorpiusnak igaza van. Ha nem sietsz, már a lépcsőn elalszol.

James sarkon fordult, és elindult a fiúk hálótermei felé. A padló mintha besüppedt volna a talpa alatt, letérítette a pályájáról, és vállal nekiment az ajtófélfának. Az érzés

tompa volt, szinte kellemes. A lépcső meredekebbnek tűnt, mint eddig. Előre hajolt, és a kezével is rásegített tétova lépteire. Kis híján orra bukott. Rose altatóbűbája tényleg rendkívül erős volt.

Majdnem elfelejtette magához venni a kacsáját, mielőtt ruhástól beleroskadt volna az ágyba, de az utolsó pillanatban eszébe jutott. Beletúrt a ládájába, habár a szeme már félig lecsukódott, így csak a tapintására hagyatkozott. Ujjai végre rátaláltak a puha gumifelületra, megmarkolta a kacsát, és kissé összenyomva azt a mellkasához szorította.

- Ostoba balfék!

James félig mászva, félig zuhanva az ágyára rogyott, elméje már bele-belesüllyedt az álmok különös világába.

Utolsó, összefüggéstelen gondolata az volt, hogy a kacska a kezében igazából és kvaff. Az esti félhomályban fürdő pálya fölött suhant, készült gólt szerezni, de a karikákat már nem Lily őrizte. Furcsamód Donofrio Odin-Vann igyekezett kivédeni a lövést, kinyújtott karokkal. Éjfekete köpenye úgy lobogott mögötte, akár egy sárkány szárnya, befedett mindent, az egész világot.

James belezuhant a sötétségbe, a kvaff-kacsát még mindig magához szorította, ahogy magába szippantotta a fekete semmi. Először csak egy szellőt érzett, ami lassan egyre nedvesebb és vadabb hurrikánná dagadt, miközben egyre gyorsabban és gyorsabban repült, míg végül a hirtelen rátörő rémület áttörte Rose álombűbáját.

A száguldó sötétséggel hadakozva rémülten levegőért kapott, és felült.

Már nem a Griffendél torony-béli ágyában feküdt, hanem frissen nyírt gyepen ücsörgött az alkonyatba hajló égbolt alatt. Hatalmas alak tornyosult feléje. James kábán pislogott párat; tudta, hogy fel kéne ismernie, amit lát, de nem ment neki. Csak akkor kezdtek ismét értelmet nyerni a dolgok, mikor valaki megszólalt mellette.

- Jesszusom, James! - hallatszott Zane rekedt, döbönt hangja. - Jól vagy? Nagyon fájt?

- Hogy érted? - nézett rá James a fejét fogva, mintha ezzel akarná egy darabban tartani. Zane gyorsan leguggolt mellette, Jamesnek viszont inkább a háttéren akadt meg a szeme. - Az ott az Apolló kúria?

- Teljes valójában - felelte Zane szórakozottan, még mindig Jamest vizsgálva. - Biztosan jól vagy? Úgy zuhantál le a semmiből, mint valami üstökös. Akkorát puffantál, hogy még az ablakok is beleremegtek!

James feje lassan kezdett kitisztulni. Zane segítségével talpra kászálódott.

- Jól vagyok. Azt hiszem. Örülök, hogy látlak, haver. Tényleg itt vagyok? Az Alma Aleronban?

Zane vállat vont.

- Ha nem csal a szemem, igen. Viszont elejtetted a kacsádat.

James oda pillantott, ahova a barátja mutatott, és a fűvön valóban ott hevert a gumikacska, méterekre tőle. Felvette, és beletömte a zsebébe. Most, hogy végre alaposabban is körbenézett, felismerte az Apolló kúriát, a Nagylábok otthonát. Még mindig a Győzelmi dombról nézett le a többi házra, a főépület hatalmas téglamonstrumára, és annak impozáns óratornyára. A mutatók állása szerint az Aleronban nem sokkal múlt este hat. Az egyetlen részlet, ami nem olyan volt, mint amikor James utoljára látta ezt a képet, az a törött vérfarkas szobor hiánya volt. A

szobrot azután távolíthatták el, miután véget ért a Vérfarkasok természetellenes klacskapdel győzelmi sorozata.

- Jó újra itt - motyogta kábán James, mikor a tekintete újra Zane-re tévedt. - Még ha csak rövid időre is. De igazából mi a terv? Nem nyithatjuk ki csak úgy a Nexus függőnyt, mint legutóbb. Többek között, a háznak üresnek kellene hozzá lennie.

Zane arcán mintha sértettség futott volna át.

- Mintha nem lennék képes kiüríteni egy épületet egy estére. Csak annyit kellett mondanom, hogy a házat elárasztották a csuszmán csigák. - Hátrapillantott az Apolló kúria csupasz, szögletes alakjára. - Meg persze előtte elárasztottam a házat csuszmán csigákkal - tette hozzá vállvonogatva. - De amúgy sem lett volna nagy szám mindenkit kitessékelní. Ma este rendezik az első klacsc meccset a Nagylábok és a Vámpírok között. A csigák csak biztosítéknak kellettek. Elvileg azért nem vagyok a meccsen, hogy kitakarítsam a házat tőlük. De nem gond. A Neexus-függőny minden élőlénynek portálként működik, aki a küszöbön belül van. Remélem, a csiguszok jól fogják magukat érezni az új otthonukban, a jó öreg VKV-ben.

James biccentett.

- Szóval, akkor nálad van a patkó? - James jól tudta, hogy szükségük lesz az ezüst patkóra, ami megnyitja a dimenziók közötti kaput, és portállá változtatja az egész házat.

Zane nagyot bölintott, és megpaskolta a dudorodó zsebét.

- Valószínűleg nem kéne csak így hurcolásznom - súgta rekedten. - Ki tudja, mit művel odalent a transzdimenzionális sugárzás. Lehet, hogy sosem lehetnek tőle gyerekeim, vagy éppen ettől lesz nekik szupererejük. Ki kéne találnom pár menő szuperhős nevet.

- Egyáltalán hogy sikerült megszerezni? - pislogott le James a sötéten csillogó ezüsttárgyra. - Lefogadom, hogy hét lakat és vagy ezer átok alatt őrzik manapság.

Zane vállat vont.

- Ugyanonnan került elő, mint legutóbb, mikor először léptünk át a függőnyön. Emlékszel? Petránál volt. Egyszerűen csak előhúzta a zsebéből. Alapjáraton ezt a cuccot éjjel-nappal őrzik a művésztoronyban, de Petra... - Elképedésében széttárta a karjait. - Hogy csinálja az ilyeneket állandóan?

- Most hol van? - nézett körül James. - És Odin-Vann? Vele találkoztál már? Magas, vékony fickó, hegyes kis szakállal.

- Petra odabent van - bökött állával Zane a kúria irányába. - Izzyvel. Jobb, ha nincsenek szem előtt, amíg nem muszáj. Az a pasas is velük van.

- Izzy itt van? - pislogott James. Bár, ahogy jobban belegondolt, számítania kellett volna rá. Petra nemigen megy sehová a féltestvére nélkül, akiért eddig is bármire képes volt.

Zane biccentett.

- Arról dumáltak, mi lesz Izzyvel, mikor Petra elmegy Morgan dimenziójába. Szerintem az az Odin-Vann fog rá vigyázni. Talán örökbe is fogadja.

James egy pillanatra megszedült. El sem tudta képzelni, hogy Petra magára hagyja Izzyt, de, persze, máshogy lehetetlen lett volna megoldani. A másik dimenzió Izzyje, sajnos, meghalt.

Ebben a pillanatban kitárult az Apolló kúria ajtaja, és Donofrio Odin-Vann lépett ki rajta, nyomában egy farmert és halványzöld pulóvert viselő karcsú, fiatal lánnyal, akinek fényes, sötét haja egyetlen lófarokba volt fogatva.

A lány láttán minden levegő kiszaladt James tüdejéből. Mintha minden szín kiveszett volna a világból, leszámítva Petrát, aki könnyed léptekkel lesétált a lépcsőn, a szemébe nézett, és halvány, de szeretetteljes mosollyal ajándékozta meg őt.

A lány odalépett hozzá, megérintette a vállát, aztán megölelték egymást. Futó újraegyesülés volt ugyan, azonban annál többet jelentett Jamesnek. Évek óta nem érinthette meg Petrát. Látni is csak egyszer látta, azon az éjjelen, mikor a lány létrehozta a horcruhot. A szívében a lány mostanra olyan lett, akár egy mitikus alak – egyszerre jelképezte a reménytelen szerelmet és a közelgő tragédiát. Most végre mégis ott állt előtte, a karjaiban tarthatta, és lenézhetett rá. Mára Petra csaknem fél fejjel alacsonyabb volt nála. A haja levendulaillatot árasztott. Szorító karja erős volt, meleg, és rendkívül emberi.

Aztán Petra eleresztette, hátralépett, és végignézett Jamesen.

- Sajnálom – mondta. James szó nélkül rázta a fejét. A lány vajon azt sajnálja, hogy eddig visszatartotta őt, lezárta az őket összekötő szál saját oldalát? Vagy talán azt, hogy belekeverte ebbe a veszélyes küldetésbe? Jamesnek fogalma sem volt. Talán mindkettő. Vagy talán Petra egészen mást sajnált.

- Indulnotok kéne – mondta Odin-Vann. – Nagyon kevés időnk van.

James összevonta a szemöldökét, és végre elszakította a pillantását Petráról.

- Úgy érte... maga nem jön?

Odin-Vann rövidet sóhajtott.

- Nem sok hasznomat vennének ott, ahova mentek. Az én küldetésem az, hogy itt maradjak, és vigyázzak Izzyre meg a házra. Ha valaki erre tévedne, amíg a Világok közti világban vagytok, kiveszem a patkókulcsot. Elküldöm őket, bármibe kerül is, aztán újra megnyitom a portált, amint tiszta a levegő.

Volt valami különös abban, ahogy Odin-Vann beszélt, és kerülte a szemkontaktust, de James nem tudott rájönni, mi lehet az.

- Hol lesz Izzy? – kérdezte Zane, és előhúzta a pálcát a zsebéből.

- A pincében, a játékszobában – válaszolt Petra. – A pince nem része a portálnak. Ott jó helyen lesz az örvötlenkével, főleg, hogy Don idekint lesz. És ott van neki a babája, Betsy is.

James tétován bólintott. Furcsa volt hallani, hogy a professzorára Donként hivatkoznak, de valószínűleg minden régi barátja és iskolatársa így szólíthatta.

Zane előkotorta a farmerja zsebéből a patkót, és átnyújtotta Odin-Vannak, aki tiszteletteljes pillantással vette el. A sarokkő és az abban található véset felé fordult, amibe tökéletesen illett a patkó. A fiatal professzor hátralesett a válla fölött.

- Megbeszéltétek, hogyan kommunikálhattok Ms. Weasley-vel? – kérdezte Jamest.

James biccentett, és kitapogatta a zsebében a kacsát.

- Nektek, kettőtöknek nagyon fontos feladatotok van – nézett végig Odin-Vann a két fiún jelentőségteljesen. – Egy komoly feladat, aminél jelen pillanatban nincs fontosabb a világon. Mindketten tisztában vagytok Petra erejének a forrásával?

James tisztában volt vele, de meglepte, hogy Odin-Vann is tud róla. Bizonytalanul bólintott.

Még sosem hallotta olyan elszánnak Odin-Vannt, ahogyan a tanár folytatta.

- Petra mágusnő. Talán még sosem volt olyan, mint ő. A mágusok és mágusnők a természet elemeiből nyerik az erejüket. Petra első a fajtájából: az ő eleme a nagyváros. Nem kell emlékeztetnem titeket, ahova most mentek, ott nincsenek városok. Sosem voltak, soha nem is lesznek. Amíg ott van, Petra gyenge lesz, a tartalékait fogja felélni. Ti ketten lesztek a védelmezői. Ti varázslók vagytok, magatokban hordozzátok a mágiát. Használjátok. Keressétek meg a skarlát fonál fizikai formáját, aztán hozzátok vissza azt és Petrát is, épségben. Megértettétek?

- Megértették, Don - szólt Petra, és egy-egy karjával átkarolta a két fiút. - Ők lesznek az én páncélos lovagjaim, legalábbis a következő órában. Nyisd már ki azt az átjárót! Ahogy mondtad, szorít az idő.

Odin-Vann még Zane-re és Jamesre meredt egy darabig, szótlanul forgatta a patkót a kezében. Jamesnek akaratlanul is megfordult a fejében: ha tényleg olyan fontos Petra védelme, hogy-hogy a professzor nem maga jelentkezett a feladatra? Ismét felötlött benne a gyanúja, hogy a tanár varázsereje szinte teljesen leblokkol stressz alatt. Mintha a nyomás ideiglenesen kviblivé tenné. Vajon ezért döntött úgy, hogy nem ő megy, és inkább a házörzés jóval alantasabb feladatát osztotta magára?

Végül Odin-Vann elfordult, és odalépett az Apolló kúria sarokkövéhez.

Petra az ajtó felé indult, s közben magával vonta Zane-t és Jamest is.

- Sajnálom - mondta ismét, majd oldalra sandított először Zane-re, majd Jamesre is. Végül elmosolyodott, és még hozzátette: - Viszont nagyon jó újra együtt lenni veletek, ti zsványok. Mondjátok meg Ralphnak, hogy sajnálom, hogy ő nem lehet itt. Meg Rose-nak is.

James biccentett, aztán egy pillanattal később meleg fény csapott ki az Apolló kúriából. Olyan volt, akár egy néma, de vakító robbanás, az épület minden ablakán, kulcslyukán és ajtóresén, még a kéményen keresztül is ömlött a fény.

Petra kihúzta magát, és megszorította a két fiú kezét. Együtt lépdeltek előre.

Az Apolló kúria ajtaja magától kitárult, a szivárvány minden színében pompázó fényáradat vetült rájuk, mely mintha rózsaszínesen aranyló burokként vette volna körbe, és húzta őket magához.

Egy emberként vettek egy nagy levegőt, majd átlépték a küszöböt, és eltűntek az általuk ismert világból.

A következő fejezetben:
A VILÁGOK KÖZTI VILÁG!
A FONÁL ÉS A BROSS!
KÁOSZ ÉS PUSZTULÁS!

8. A FONÁL ÉS A BROSS

Abszolút semmi sem változott, mióta James utoljára járt a Világok közti világban. Ezt nem csak abból tudta, hogy körülnézett, de valahol a szíve és elméje legmélyén is érezte. Eszébe jutott, hogy legutóbb valaki ezt meg is fogalmazta: *az idő itt többé nem tényező.*

Remélte, hogy nem Lucy mondta. A lány gondolatára a szíve elnehezült és hideg lett, akár a jég.

James csendben vezette ki a csapatot a portál barlangjából, fel a sziget csupasz sziklájába vésett lépcsőfokokon. Alattuk palaszürke hullámok ostromolták a köveket, fehér, ködszerű vízpermetet szórtak a levegőbe. Ugyanazok a hullámok voltak, mint korábban, azóta sem látta őket emberi szem. Erősen fújt a szél, de nyomát sem lehetett felfedezni benne a tenger sós illatának; valahogy furcsán halott volt minden érzéküknek.

Pár perc mászást követően (habár ennek a szörnyű helynek az időtlensége miatt akár órák vagy napok is lehettek) a lépcsők egy széles fennsíkba torkolltak, melyet sárgás fű borított. A felföld túlsó végében ott magasodott a fekete kastély, tornyai és bástyái az alacsonyan függő felhőket karistolták, mocskos ablakai úgy meredtek rájuk, mint hatalmas, döbönt szemek.

James baljával megfogta Petra kezét, jobbában használatra készen szorongatta a palcáját. A körülmények ellenére örült a lány érintésének. Már nem sokáig élvezheti, elvégre Petra hamarosan örökre itt hagyja őt, de pillanatnyilag igyekezett megmerítkezni az övéire kulcsolódó ujjak kényelmes érzésében, próbálván örökre az emlékezetébe vésni azt.

A három fiatal némán sétált egy darabon, egyre közelebb értek a kastélyhoz. A följük tornyosuló bástyák és sötét kőoromzatok ellenére most elmaradt a korábbi baljós érzés. A kastély most teljesen üres volt, nem úgy, mint legutóbb. Ráadásul most már a történetét is ismerték. Az építményt menekülési útvonalnak szánták egy bizonyos dimenzióutazó és unikornis társának barátai, miután azok ketten gonosz boszorkányok és varázslók áldozataivá váltak az emberek világában. Az unikornishoz tartozott a patkó is, ami egyáltalán lehetővé tette az utazást. A kastély afféle megállóként szolgált, tele számtalan portállal, amelyeket úgy hoztak létre, hogy a saját dimenziójukba vigye az utazókat. Az építők célja az volt, hogy lehetőleg senki se fusson össze azokkal, akik végeztek a lovassal és hátasával.

- Az égbolt - szólalt meg végül Zane, de ő is visszafogta a hangerejét ezen a különös, félhomályos helyen. - Mintha valaki egy hatalmas ólomfazekat borított volna a világra.

- Nincsenek csillagok - rázkódott meg Petra is. - Nem sötétedik be. Sosincs se hajnal, se alkonyat. Sosem ér véget semmi. - Megszorította James kezét. - Siessünk, tűnjünk el innen, amint lehet.

A kastély kínzó lassúsággal közeledett. Szél susogtatta a fűszőnyeget, a hang már-már csábító duruzsolásnak hatott. James egyszer-egyszer mintha még szavakat is kihallott volna belőle. A hátán végigfutott a hideg, megrázta a fejét.

- Egészen biztos vagy a dolгодban? - hajolt közelebb Petrához, egyrészt, hogy elterelje a gondolatait, másrészt, mert tényleg kíváncsi volt. - Úgy értem, biztos nincs más mód?

Petra halkán mélyet sóhajtott. Kifújta a levegőt, csak azután válaszolt.

- Nincs más mód. Bárcsak volna! Donofrio és én számtalanszor átbeszéltük már. Én vagyok a Karmazsin Fonál. Szükségem lesz rá és a szakértelmére, hogy átvegyem Morgan, a másik világ-béli énem szerepét. De ha végzünk, minden újra normális lesz. Amíg itt vagyok, a saját világunkban, darabokra tépem az eredeti végzetének szövetét. Egyre nagyobb teret hódít a káosz. Ki tudja, mi minden különbözik már így is attól, ahogy eredetileg lennie kéne a dolgoknak?

James a fejét csóválva megvonta a vállát.

- És ha pár mugli betévedt Roxfortba? Nagy ügy! - Tisztában volt vele, hogy túlságosan is leegyszerűsíti a problémákat, de azért még folytatta. - Talán a világ tényleg jobb hely lenne, ha a muglik végre tudomást szereznének rólunk. Erre gondoltál már?

Petra a fiúra nézett, és szomorú mosolyra húzta a száját.

- Gondoltam. Ahogy te is. És tudod, mi lenne a vége. Egy egyesített világban elkerülhetetlen lenne a konfliktus és a háború. De én ennél sokkal többről beszélek. Talán egy érintetlen, romlatlan világban csupán azért nyerted meg a klacskapdel kupát a Nagylábokkal, mert jól szórakoztál közben. A csapatért, a sport és dicsőség kedvéért, nem pedig azért, mert nekem kellett segítenetek.

Zane felhorkantott.

- Persze, és Newt professzor repülni tanítja a sajtortákat, csütörtökönként meg csokiszirup hull az égből.

Petra halkán felnevetett.

- Akár az is lehet, James, hogy abban a másik életben Hermione nénikéd a Mágiaügyi Miniszter.

James próbált együtt nevetni a lánnyal, de egy gondolat nem hagyta nyugodni, így inkább kimondta.

- Talán Lucy sem halt meg ezen a hülye, halott helyen.

Petra és Zane némán lépdeltek tovább. James a szeme sarkából látta, hogy Petra aprót biccent.

Mikor végül beértek a kastély sötét árnyékába, nem beszéltek többet. Mint korábban, az épület most is a semmi fölött egyensúlyozott. Lehet, hogy a tenger mosta ki alóla a sziklát kitartó munkájával, vagy egyszerűen csak úgy építették, hogy nem igényelt olyan prózai alapokat, mint a gravitáció. Most, hogy felnézett rá, James végre annak látta a kastélyt, ami volt: egy totemnek, csalinak, ami abba a fő csarnokba vezet az erre tévedőket, ahol az oszlopok között ott sorakoztak a lefüggönyözött boltívek. Minden boltív egy-egy dimenzióportált rejtett.

Ahogy a trió belépett a csarnokba, a lépteik hátborzongató visszhangot vertek az árnyékos, boltozatos teremben. A hely ugyanúgy festett, ahogy évekkel (vagy csupán percekkel?) korábban itt hagyták. A csupasz kőpadló repedéseiben itt-ott elszáradt fűcsomók sárgállottak, a terem kellős közepén pedig, bármilyen szurreális látvány volt is, berendezett hálószoba állt egy alacsony fiókos szekrényel, tükörrel, egy ágygal, karosszékkel és vastag perzsaszőnyeggel. Egy rózsaszín, tulipánt formázó állólámpa törötten hevert a földön. Jamesnek eszébe jutott, hogy az még akkor esett le, mikor a Judithot és Morgant üldöző dühös Petra a helyiségen átvágva egyetlen kézlegyintéssel lökte félre a bútorokat.

A szimbolikus karmazsin fonál, melyet a Sorsok tárházának szövőszékéből téptek ki, akkor Morgannél volt, egy opál bross köré tekerve.

James még emlékezett rá, hogy ugyanez a bross Petrának is megvolt. A köpenyén viselte az óceánt átszelő útjukon. Az édesapja ajándéka volt, mikor Petra még meg sem született. Petra akkor vesztette el a saját brossát, mikor kis híján leesett a hajóról, és olyannyira fájt neki, hogy majdnem utána vetette magát a dühöngő óceánba.

Morgan, a másik világból származó Petra azonban sosem indult hajóútra. Az ő brossa nem veszett oda a tengeren. Helyette ott hevert, ezen a szekrényen, körbetekerve a vöröslő fonállal.

Még oda sem értek, James már látta, hogy a bútor teteje most üre. Még por sem gyűlt össze a sík felszínén.

Petra megtorpant.

- Hol van? - súgta harsányan.

- Emlékszem rá - lépett előrébb Zane, majd hátralesett a válla fölött. - A fonál itt volt, valami ékszerre csavarva. Biztos leesett.

- Talán Judith jött vissza érte - morfondírozott James, Petra azonban megrázta a fejét.

- Senki sem érhet a fonálhoz, csak az, akit szimbolizál, nem emlékszel?

James most már emlékezett. Ő maga is fel akarta kapni a brossát és a fonalat, de könyékig megfagyott az egész karja.

- Keressük meg - javasolta Zane. - Válgjunk szét, nézzétek meg minden sarokban.

A három fiatal lassan körözve benézett minden bútor alá, egyre nagyobb köröket róttak a szedett-vedett hálószobadíszletben. James görnyedten vette szemügyre még a padlót alkotó kőlapok közötti réseket is. Hamarosan már a portálokat rejtő boltívek és a lágyan lengedező függönyök közelében találta magát. Csak most tűnt fel neki,

hogy minden portál halk hangot hallat: mintha egy-egy suttogó kórus rejtőzött volna odaát. Kicsit hasonlított arra, amilyen a fennsíkot borító fű susogása volt.

Igyekezett minél nagyobb távolságot tartani a portáloktól kutakodás közben. Elképzelhető volna, hogy a bross, és vele a fonál átgurult az egyik átjárón? Vagy a dimenziókapuk csak élő dolgoknak működnek?

Annyira a gondolataiba és a padló repedéseibe merült, hogy kis híján nekiütközött Zane-nek.

- Nem néz ki túl rózsásan a helyzet - súgta a szőke fiú. - Valami, vagy valaki nyilván megelőzött bennünket.

James nem szívesen ismerte volna be, hogy a barátjának alighanem igaza van. A zsigerei legmélyében úgy érezte, van még rajtuk kívül valaki a kastélyban. Ezúttal nem Judith, de valaki figyelte őket, ebben egyre biztosabb lett. Tétován körbepillantott.

Egyszer csak Petra hangja csendült fel, és pattogott ide-oda a magas mennyezet oszlopai között.

- Megvan! - kiáltott fel boldogan. - Egész végig itt volt! Beleesett az egyik félig kihúzott fiókba, és...

A kőpadló hirtelen megremegett, de olyan erővel, hogy Zane és James egyensúlyát veszítve összerogyott. Ahogy a földön heverték, a kő járólapok folyamatosan recsegték és pattogtak körülöttük. Pókhálószerű repedések serkentek mindenféle, éles kőszilánkokat és port röptetve a levegőbe. Mintha az egész kastély kilengett volna a rengés erejétől. Mély, meggyötört ropogás töltötte meg a porfelhőktől elhomályosuló termet.

- Petra Morganstern - szólt egy erőteljes, bömbölő hang, mely mintha egyszerre érkezett volna minden irányból.

James azonnal felismerte, ki szólt, és a gyomra gombostűfejnyire húzódott össze.

Vakító fény pulzált, lila villámként világítva meg a csarnokszerű termet. Minden oszlop és beugró mögé koromfekete árnyékot varázsolt, minden aprócska repedés feneketlen szakadéknak tűnt.

Zane megragadta James karját, és erősen megszorította.

- Merlin az! - Hangja szinte suttogásnak hallatszott a mennydörgő robaj miatt.

A padló közepén egy alak húzta ki magát, jobb kezében egy hosszú botot szorongatott. A bot lila tűzben izzott, tompán morajlott, miközben időről-időre vakító, hűvös fényhullámot bocsátott ki magából. Mögötte Petra szembe fordult a váratlanul felbukkant mágussal, megfeszítette vállait, és jobb kezének ujjait szorosabbra zárta a bross és a fonál körül.

- Igazgató - szólt nyugodtan. Az ő hangja kristálytisztán csengve visszhangzott végig a termen. - Nem kellett volna ide jönnie. Nem áll szándékomban elpusztítani önt.

- Nekem se önt - szögezte le Merlin őszinte sajnálattal. - Azonnal itt teremtem, amint megérintette a fonalat. Ide idézett aggodalmam ön és a világ sorsa iránt. Adja nekem a fonalat! Térjünk vissza szövetségesként, nem pedig, mint fogoly és őre.

Petra megrázta a fejét.

- Maga nem érintheti meg a fonalat, csak én. Én most már ahhoz a dimenzióhoz tartozom, ahonnan az is származik. Kérem, ne álljon az utamba!

James kezében még mindig ott szorongatta a pálcáját. Becélozta vele Merlin széles hátát, habár nem igazán tudta eldönteni, milyen bűbajt használjon. Ekkor viszont Zane megragadta a csuklóját, és felrántotta.

- Mégis mit művelsz? - sziszegte James fülébe. - Merlinnel nem harcolhatunk! Az olyan lenne, mint kést vinni egy pisztolypárbajra!

- Eressz el! - erősködött James, ám akkor már késő volt. Mágikus energiahullám taszította hátra a két fiút, melynek epicentrumában Merlin és Petra erejének ütközőpontja volt. James próbált ellenállni, de az ereje túl nagy volt, lobogtatta, tépte a fiú haját és ruháját. Makacsul megvetette a lábát, és hunyorogva próbált kivenni valamit a süvítő szélben. Már éppen sikerült volna, mikor leírhatatlan gyengeség söpört végig a testén. A világ elszürkült, a lábai megrogytak, mintha valaki elszívna minden energiáját. Zane az utolsó pillanatban kapott utána és nyúlt a hóna alá, nehogy összeessen.

Nem messze tőlük Petra és Merlin csatázott. A lány kinyújtott karral, tenyeréből előtörő varázslatokkal, Merlin a botját használta. A közöttük feszülő mágia időnként vakító kisüléseket és energiavihart kavart. Petra ereje halványkéken derengett, akár a friss jégzilánkok, Merliné lilás szikrákat szórt mindenfelé.

Pontosan középen, ahol a két energia egymáshoz ért, a megsemmisítő erejű fényorkán magjában lassan egy apró alak lebegett, szinte már békésen. A bross volt az, és a köréje csavart fonál. James el-elhomályosuló szeme láttára az ékszer néha lendületet vett, kilódult Petra felé, csak hogy aztán újra Merlin irányába induljon meg.

Olyan volt, mint a kötélhúzás egy pusztítóbb változata. James egy pillanatra elámult: ha Petra és Merlin ilyen erősek úgy, hogy el vannak vágva az elemüktől - a lány a városról, Merlin pedig a természettől -, akkor James és Zane szerencsésnek mondhatták magukat. Máskülönben esélyük sem lenne a túlélésre ilyen közel a harcukhoz.

James még így is furcsán kábának és fáradtnak érezte magát, mintha teljesen kiszipolyozták volna. Remegő sóhajt hallatott, aztán minden erejét összegyűjtve mozgásba lendült. Sután kitepte magát Zane markából, aztán újra becélozta Merlint. Azt remélte, ha mást nem is ér el, talán a figyelmét sikerül elterelnie. Végül a lefegyverző bűbáj mellett döntött, olyan hangosan harsogta a varázsigét, amennyire csak tőle telt, de a pálcából egyetlen szikra sem röpött ki.

- Ez nagyon nem oké! - kiabálta túl Zane a mágikus csata és a kastély remegésének zaját. - Minden lehetséges forrásból elszívják a mágiát, még a pálcáinkból is! Nekünk nem marad semmi!

Nem csak a pálcáinkat csapolják meg, gondolta James. Petra az én energiámat is elszívja a köztünk lévő láthatatlan kapcsón keresztül. Én vagyok az akkumulátor!

- NYOMÁS! - csattant fel hirtelen Petra hangja. A mágikus energiával telítődött levegő felkapta a szavakat, míg végül a kastély minden kövében ott remegtek.

- Ezt ránk értette! - kiáltotta Zane, és elkapta James karját. - Az egész hely össze fog omlani!

Most már James is érezte. A padló kövei elcsúsztak a repedések mentén, az oszlopok recsegve-ropogva meghajoltak és kidőltek. James viszont még így sem tudta elszakítani a pillantását Petrától.

- Meg kell mentenünk őt! - kiabálta, és az utolsó erőtartalékait felélve kilőtt előre. Fogalma sem volt, mit fog tenni, talán nekironthatna hátulról Merlinnek, hogy ledöntse őt a lábáról. Tisztában volt vele, hogy erre körülbelül annyi esélye volna, mint kisujjal felemelni a Roxfort kastélyt, de ez most nem számított.

Pontosan így halt meg Lucy is, villant be neki futás közben. A gondolat furcsán megnyugtató volt.

Még tíz lépésre volt a mágustól, mikor megtörtént. A még mindig közepesen lebegő bross egyre gyorsabban kezdett pörögni Petra és Merlin villámai közepette. A fonál váratlanul letekeredett róla, és Petra jeges energiája mentén indult meg, míg a bross Merlin lilás villámai által feltöltve a férfi irányába.

A fonál Petra nyitott tenyerébe hullott, a bross körül Merlin ujjai szorultak össze, majd az energiák vakító robbanás kíséretében váltak el egymástól, mindent elsőprő lökéshullámot indítva el.

James hátrarepült, és fájdalmas nyekkenéssel terült el a törött padlón, végighorzsolván a könyökét és a térdét. Egy pillanattal később száraz fűvel lett tele a szája. Felnyögött, hirtelen azt sem tudta megállapítani, merre van felfele, majd köhögve feltápászkodott. A fennsík peremén állt, a kastély árnyékában.

Az ereje visszatért ugyan, de ő alig vette észre. A hátborzongató morajlás nem lett halkabb, sőt, egyre csak hangosodott. Jamesben csak néhány másodperccel később tudatosult, hogy miért. A kastély lassan átbillent a holtpontra, és kezdett lecsúszni a sziklaszirtról. A fekete tornyok még mindig följe magasodtak, de most mintha kissé hátrébb dőltek volna. A téglák elváltak egymástól, az ablakok csálén eltolódtak, a bástyák önmagukba roskadtak.

Zane hangja csak tompán jutott el hozzá a hatalmas zúrzavarban.

- James! - ordította a fiú, aki ekkor tántorgott ki az összeomló romok közül, és mindkét karjával eszeveszetten hadonászott. - Fuss! *Futás!*

- Petra! - kiáltott fel James, készen rá, hogy visszazaladjon a széthulló árnyak közé, ekkor azonban a lány is felbukkant. Oszlopok rogytak össze mögötte, arca koromtól volt mocskos, farmerja felszakadt, térdén csúnya, véres horzsolás látszott.

James előre nyúlt, és elkapta Petra kezét, épp mikor a lány elvesztette az egyensúlyát, és kis híján összeesett. James a nyaka köré kanyarította Petra karját, és félig vonszolva, félig cipelve őt megindult előre. A kastély mostanra végképp megadta magát, és a fél fennsíkon magával rántva kezdett beleomlani a tengerbe.

- Gyerünk! - zihálta Petra, miközben James tovább húzta őt a susogó fűben. - Még nincs vége! Mindjárt itt lesz! GYERÜNK!

A lány erőt vett magán, megvetette a lábát, futásnak eredt, és most ő vette át a vezetést. Mögöttük hegy nagyságú szürke víztömeg robbant a magasba, egy pillanatra elfedve a tompa fényű égboltot, és különös, árnyékfoltos félhomályba borította a fennsíkot.

Zane jóval James és Petra előtt futott, de a hirtelen zajra és árnyékre hátralesett a válla fölött. Tágra nyílt szemmel torpant meg, de nem sok ideje maradt nézelődésre, mert a másik kettő beérte őt, és Petra a gallérját elkapva tovább rángatta.

Cikázó villámok tépték szét a szökőár egységes felszínét, melynek középpontjában éles ragyogással kezdett alakot ölteni valami. Jamesnek nem volt kétsége felőle, mi lehet az. Az alak lassan leereszkedett, és mikor elérte a sziklaszirt peremét, nem messze onnan, ahol nemrég még a kastély állt, az egész fennsík megremegett.

- *PETRA MORGANSTERN!* - bömbölte Merlin, akár egy tomboló hurrikán.

- Futás! - lihegte Petra az utolsó erejével. - Fussatok!

Futottak. Olyan gyorsan szaladtak, mint még soha életükben.

Elérték a kőlépcsőt, és nem sokon múlt, hogy a lendület át nem billentette őket a peremen. Kettesével-hármasával szedve a fokokat repültek előre, kerültk meg a sziklát lefelé, a hullámok irányába.

Merlin közeledett. A fensík megremegett a lépteitől. Botjának fényét visszaverték az alacsonyan úszó felhők, amitől minden árnyék és kiszögellés kiélesedett. Merlin valahogy önmagából nyerte az erejét, amely - legalábbis pillanatnyilag - még most is szörnyen hatalmas volt.

Végül a trió a végkimerülés határán botladozott be a portál barlangjába, ám szinte rögtön meg is torpantak.

A portálnak ugyanis hűlt helye volt.

James tágra nyílt szemmel kutatta a félhomályt. Tudta, mit kellene látniuk: az Apolló kúria ajtaját belülről, a semmiben lógva, azon túl pedig a győzelmi dombot és a főépület vörös tégláit. Csakhogy nem volt ott semmiféle ajtó, se megnyugtató esti fény. Az egyetlen menekülési útvonaluknak lőttek.

A föld megremegett. A lilás fényáradat beesési szöge megváltozott, most közvetlenül az odalent tomboló hullámokra esett. Merlin elérte a lépcsőt.

- Hol van az ajtó? - kiáltotta Zane, a szokásosnál egy teljes oktávval magasabb hangon. Előre bukott, és karjaival vadul kalimpált, mintha megvakult volna. - Itt kéne lennie! Pont itt! Itt van a lábnyomunk, ide érkeztünk meg! Adjátok vissza az ajtót, kérlek! Nagyon szépen kérem, adja vissza valaki!

Hirtelen valami éles hangon felhápopott James jobbján.

- *Pukizós pojáca!* - Természetesen a zsebében lévő kacsa volt az. Vadul előrángatta, és lenézett rá. Egyetlen szó állt rajta csak, csupa nagybetűvel: MERLIN!

- Remek - biccentett James, visszatömve a kacsát a zsebébe. - Kösz, hogy szólsz, Rose.

- Ki kellett vennie a patkót - szólt Petra halkán, töprengőn. - Donnak le kellett zárni a portált egy percre. Biztos valaki arra járt. Vissza fogja tenni. Csak várunk kell.

- Szerintem a várakozás hamarosan nem lesz a választható opciók között! - jegyezte meg Zane mániákus vigyorral.

- Gyertek ide! - nyújtotta ki a jobb kezét Petra Zane felé, míg baljával Jamesét szorította meg. - Készen kell állnunk.

Zane Petra mellé állt, de a szemét nem vette le a barlang bejáratáról. Remegő kézzel előre tartotta a pálcáját.

- Mi a legjobb bűbáj egy mágus ellen? - kérdezte reszketeg hangon.

Petra fontolóra vette, mit válaszoljon, miközben a talaj ismét megremegett alattuk.

- Mi a legrosszabb bűbáj, amit ismersz?

- Öhm...! - pislogott Zane.

Petra kurtán bólintott.

- Na, nem az.

A barlang szájánál megmozdult egy árnyék. A mennyezetről finom por szitált, és kavicsok hullottak rájuk.

A sötétbe hirtelen halvány, éjszakai fény hasított, és felbukkant az Apolló kúria ajtaja.

- Most! - kiáltotta James, és ugrás közben maga után rántotta Petrát, aki viszont Zane-t húzta előre, épp amikor a barlang száján beáramló tompa félhomályt elálalta egy árny.

Mikor földet ért James lába, már az Apolló kúria teraszát taposta. Az ajtó becsapódott mögöttük, Zane a lendülettől kis híján mindhármukat felborította.

- A patkó! - akarta kiáltani James, de kiszáradt torkát csak száraz káromlásra emlékeztető hang hagyta el. - Vegye ki! *Vegye ki onnan!*

A sarokkő mellett meglepetten pislogó Odin-Vann gyorsan kirántotta helyéről az ezüstpatkót, amit még ideje sem volt elereszteni, mióta utoljára beletette.

A kúria rózsaszínes-arany ragyogása abban a pillanatban kihunytt. A portál bezárult. James Petra mellé rogyott, a győzelmi domb friss, vastag gyepére. Zane a megkönnyebbülés hisztérikus nevetésével követte a példáját.

- Valaki visszajött egy sálért! - zihálta Odin-Vann, aki a patkóval a kezében odasietett hozzájuk. - Valami Perkins! Mondtam neki, hogy nem mehet be a mérges csigák miatt, de elkezdett vitatkozni! Azt mondta, ha az az örült zombi, Zane Walker elbír velük, neki is menni fog! Be kellett engednem! Visszaraktam a kulcsot, amint lehetett!

James szó nélkül megmutatta Odin-Vannak a gumikacsát, s rajta az egyetlen szót, Rose sietős kézírásával. A professzor arca egy szempillantás alatt falfehér lett, szeme a kacsáról Jamesre, majd Petrára szökkent.

- Megszereztétek? - súgta elhaló hangon.

Zane fáradtan bólintott, hangjában még mindig ott bujkált az ideges nevetés.

- Sikerült. Nem sokon múlt, de sikerült.

James Petrára nézett, aki még mindig a lépcsőn állt. A lány térdénél nagy, tépett lyuk látszott a farmerjén, lábszára portól és vértől volt mocskos. Kusza haja a fejére tapadt, egy átizzadt tincs az arca elé lógott, eltakarta a szemét. Felemelte a kezét, és megmutatta a nyitott tenyerét. Abban egy aprócska, vörös zsebpiszoknál alig nagyobb valami hevert; a karmazsin fonál.

- Megvan a fonál - felelte halk, élettelen hangon. - De *nem* jártunk sikerrel.

James hirtelen rádöbbsent, hogy érti a lány. Igen, Petra mindenkinek, még Odin-Vannak is azt mondta, hogy a küldetésük célja a karmazsin fonál visszaszerzése. Viszont maga Petra egészen más okból lépett át a Világok közti világba, ami mindennél többet jelentett neki.

Azért ment, hogy visszaszerezze az apja elveszett brossát. És ebben, sajnos, csúfos kudarcot vallott.

A következő fejezetben:

MERLIN AKARATLAN SEGÍTŐJE!

MILLIE ÉS JAMES IMMÁR „HIVATALOSAN”!

A KVIDDICSVÁLOGATÁS EREDMÉNYHIRDETÉSE!

9. HÓBORC SZEREPE

James sokáig aludt a következő reggelen, jóval a vasárnapi reggeli után ébredt. Mikor nagy nehezen kinyitotta a szemét, a szürke, borús égbolt és az üres hálólhelyiség tovább rontotta egyébként is elég letargikus hangulatát. Végignézett gyűrött ruháin és ágyneműin, és újrajátszotta magában az elmúlt éjszaka történéseit. A haja még mindig tele volt az elpusztult fekete kastélyból való porral, tenyere és körme csupa kosz volt. Még mindig ugyanaz a ruha volt rajta, mint amit akkor viselt, mikor találkozott Zane-nel az Alma Aleronban, azzal a különbséggel, hogy most minden négyzetcentiméterét izzadság- és fűfoltok csúfították.

Legszívesebben az ötödik emeleti prefektusi kádban töltött volna két-három órát, még fontolóra is vette, hogy megkérdezi a barátjától a jelszót. Ez persze azzal járt volna, hogy magyarázattal szolgáljon, miért ilyen piszkos, miközben végigaludta az éjszakát, és habár szándékában állt mindenről beszámolnia Ralphnak, ma reggel ehhez se kedve, se ereje nem volt.

Így hát csak feküdt az ágyán, és álmatagon pislogott az ablak előtt elsuhanó őszi felhőgomolyokra, és a távoli mennydörgést hallgatta.

Arra számított, hogy az álmútja azonnal véget ér, amint ő, Petra és Zane visszaér a Világok közti világból, de még egy jó órát, vagy annál is többet ott töltött velük, az Apolló kúria pince-beli játékszobájában, mindenről pontosan beszámoltak Donofrio Odin-Vannak, és kitalálták, mi legyen a következő lépés.

Petra csendben, mogorván maga elé meredve ücsörgött James mellett, lerúgta a cipőjét, és lábát kinyújtotta maga elé. Izzy mintha megérezte volna Petra hangulatát, csatlakozott hozzá, és a kanapé karfájára telepedve pontosan leutánozta nővére testtartását.

Odin-Vannt láthatóan sokkolta, hogy Merlin valahogy rájött a tervükre, és ott termet, hogy szembe szálljon hármukkal.

- Velünk nem - rázta a fejét Zane. - Csak Petrával. Petra megmondta, egyedül az érintheti meg a fonalat, akit szimbolizál. Szerintem ez még a vén Merlin gatyájára is vonatkozik. - Igyekezett a szokásos becenevekkal viccelődni, de tisztán látszott rajta, hogy mélyen megrázta az a sok szörnyűség, ami addig történt, míg Merlin a nyomukban volt. - Talán neki van valami saját módszere, hogy a VKV-be jusson.

Odin-Vann kételkedve csóválta a fejét.

- Nem hinném, hogy a dimenzionális kulcs nélkül bárki is képes volna a Világok közti világba jutni - mondta. - De, végül is, most a nagy Merlinusról beszélünk, aki évszázadokat töltött a Transitus Nihilóban, aki egy teljes évet töltött élet és halál között, hogy aztán visszatérjen saját lényébe. Még ha ő maga nem is képes átlépni a Nexuson, arra talán képes lehetett, hogy egy idézővarázslattal azonnal a helyszínen teremjen, amint Petra megérinti a fonalat. - Ahogy ezt végiggondolta, kirázta a hideg.

- De ha ez a helyzet - ült fel riadtan James -, az azt jelenti, hogy ott ragadt a Világok közti világban, mikor nélküle jöttünk el!

Ezúttal Zane rázta meg a fejét.

- A fekete kastély tele volt portálokkal - felelte, miközben felállt, és kinyitotta a hűtőgép ajtaját. Üvegek csörrentek egymáshoz, majd Zane egy üdítővel a kezében egyenesedett ki, amit halk szisszenéssel azonnal ki is nyitott. - Nem emlékszel? Direkt menekülőutaknak szánták őket olyanok számára, akik ott ragadtak, hogy visszamehessenek a saját dimenziójukba. Lehet, hogy a kastély egy rakás romként végezte, a tenger fenekén, de a portálok attól még ott vannak, és, szerintem, ugyanolyan jól működnek, mint eddig. Merlin valahogy, valamikor kijut onnan, habár mérget mernék venni rá, hogy olyan vizes lesz, mint egy ázott bűdongó.

- És dühös, mint egy tüzdemón - sóhajtott fel James.

- Titeket nem látott meg - mondta Petra tompán. - Minden figyelme rám irányult, tettem róla. Dühös lesz, de csakis rám.

James a lányra pillantott. Az ő hangjában is bujkált düh, noha a jéghideg fajta, mélyen eltemetve a tettett nyugalom alá. Elfutott Merlin elől, elmenekült, de épp csak, hogy sikerült neki. Hogyan lehetséges ez? Kettejük erejének nem kiegyensúlyozottnak kellett volna lennie ott, a Világok közti világban, ahol mindketten el voltak zárva a természetes elemüktől? A lány ereje valahogy megoszlott? Ő egy részét arra használta, hogy a védelmük érdekében elrejtse Merlin elől Zane-t és Jamest? Vagy valami más is megapasztotta az erejét?

Jamesnek eszébe jutott a gyengeség, amit akkor érzett, mikor Petra erővel megcsapolta az energiáját. Emlékezett, akkor arra gondolt, *én vagyok az akkumulátora.*

- Jól van - biccentett kurtán Odin-Vann. - A lényeg, hogy sikerült megszereznünk a karmazsin fonalat. Most már csak vissza kell tennünk a szövőszékbe, a Sorsok tárházában. Ez az én feladatom lesz, mivel jó pár speciális bűbájt és ráolvasást

igényel, hogy ismét működésre bírjuk, miután a fonalat visszaküldtük a saját dimenziójába, mi pedig visszkapjuk a magunk végzetét.

Zane vállat vont.

- Vagy az is lehet, hogy ha a fonál visszakerül a saját helyére, a szövőszék visszazippantja azt a helyére, mint valami gumicsúzli. Vagy mint mikor két mágnest közelítünk egymáshoz, és mikor találkozik a mágnes mezejük, egyszer csak összetapadnak. Jackson professzor valami ilyesmiről magyarázott, mikor ellopták a fonalat. A sorsok helyre akarják állítani magukat, valahogy így fogalmazott.

Odin-Vann homlokráncolva meredt Zane-re.

- Ez a te Jackson professzorod túl sok időt tölt elméletekkel játszadózva, és túl keveset valódi varázslással. Azt hiszi, többet tud, mint amivel valójában tisztában van, és pontosan ezért nem vontuk bele ebbe a küldetésbe. A legjobb, ha nem is tud róla. Ha eljön az idő, Mr. Walker, szólni fogok neked, hogy segíts visszajuttatni a fonalat a Sorsok tárházába. Ha jól tudom, te könnyedén meg tudod nekem szerezni az Alma Aleron archívumának a kulcsát.

Zane vállat vont.

- Ha gondolja, azt is el tudom intézni, hogy élő nagyzenekar játssza a Kék Duna keringőt, miközben varázsolgat, csak szóljon, mikor.

Odin-Vann biccentett.

- Amint felkészültem, értesítelek. Ha minden a tervek szerint alakul, amint helyére kerül a fonál, Petra átveszi az alternatív dimenzió Morganjének a szerepét. Az eredeti Morgan, akit itt öltek meg és temettek el, ő lesz a mi Petra-verziónk.

A még mindig a kanapé karfáján kuporgó Izzy az oldalára fordult, és beletemette az arcát Petra vállába. Nem sírt, James azt feltételezte, hogy az elmúlt években hullatott könnyek mostanra már teljesen kiapadtak, de azért még nem is fogadta el teljesen a vázolt jövőképet. Talán soha nem is fogja.

James egyszer csak azon kapta magát, hogy a fejét rázza. Végre sikerült megragadni egy gondolatfoszlányt, ami már jó ideje a fejében hanykolódott.

- De nem lehet az egész ilyen egyszerű, vagy igen? - Petrára sandított. - A másik változatod, Morgan, ő gonosz volt. Összeállt Judith-tal, hogy elrabolja tőled Izzyt, mivel az ő világukban Morgan véletlen megölte a saját Izzyjét. Kész lett volna feláldozni az apámat és Titus Hardcastle-t a VEFF-nek.

- Nem volt gonosz - javította ki Odin-Vann komor bizonyossággal. - Morgan nem volt gonoszabb, mint Petra, bármit gondoljon is róla a varázsvilág. Egyszerűen csak összeroppant az általa hozott döntések súlya alatt. Egy összetört szív meglepően kétségbeesett lépésekre sarkallhatja az embert. Morgan nem volt gonosz. Csak egy megtört, kisémmizett, fiatal lány.

- És mikor átveszem a helyét - folytatta Petra egy sötét sarokra meredve. - Én is megtört és kisémmizett leszek. Inkább Morganhez fogok hasonlítani, nem a mostani énemhez. El fogom veszíteni azokat, akiket a világon a legjobban szeretek. Minden úgy lesz, ahogy elrendeltem.

A szavainak hidege végigborzongatta Jamest. A lány megérezte ezt, így oda sem nézve megfogta a fiú kezét, és erősen megszorította.

Te egy vagy közülük, mondta ez az érintés. James nem tudta megállapítani, hogy ez a gondolat a köztük húzódó kötélen keresztül érkezett-e, de nem kételkedett benne. Ő is megszorította Petra kezét, majd mély, remegő lélegzetet vett.

Odin-Vann azt javasolta, nála legyen a karmazsin fonál, amíg el nem jön az ideje, hogy használják.

- Ugyanazon okból, amiért Morgan is a Világok közti világban rejtette el: ott túlságosan tele volt a levegő mágiával, így észrevétlen maradhatott. Az elmúlt évek ellenére még mindig Roxfort a föld legmágikusabb helye. A számtalan védőbűbáj miatt ott rejtve maradhat.

- Ahogy Madame Delacroix is oda rejtette Merlin trónját - vont vállat Zane -, még elsőben, mikor még csak tágra nyílt szemű taknyosak voltunk, akiket nem rontott meg a felelősség gyötrelme.

Petra a szemét forgatta, de a szája sarkában mintha megjelent volna egy mosoly árnyéka.

Odin-Vann egy kis, bőr borítású ékszerdobozt vett elő, kinyitotta, és előre tartotta. Petra felállt, beletette a dobozba a fonalat, amit aztán Odin-Vann óvatosan becsukott anélkül, hogy egyszer is hozzáért volna. Jamesben felötlött a gondolat, hogy a professzor még úgy sem tarthatná a fonalat, hogy az a dobozban van, hacsak nem maga Petra tette volna oda, teljesen önszántából.

Ráadásul úgy vélte, Ralph, akárhol is volt pillanatnyilag, bizonyára erőteljesen tiltakozna ellene, hogy Odin-Vann-nál legyen a fonál.

- Ezt pedig - mondta a férfi, és ezúttal az unikornis patkóját húzta elő a zsebéből, majd odanyújtotta Petrának. - Azt hiszem, ez most már visszakerülhet a helyére, védelem alá.

Petra csüggedt biccentéssel vette át.

- A művésztorony kurátorai észre sem fogják venni, hogy eltűnt.

Nem sokkal később James érezte, hogy az álomlátogatás kezd összeroskadni körülötte. A játékszoba falai elsötétedtek, a hangok pedig furcsán torzakká váltak, mintha víz alól érkeznének. Végül sokáig nem volt más, csak sötétség. Annak szárnyán került vissza az ágyába sokkal halkabban és lassabban, mint ahogy az Alma Aleronba érkezett.

James a szombat nagy részét csendben botorkálva a klubhelyiségben töltötte, és időnként kedvetlenül megpróbált belenézni a gyógynövénytan kötelező olvasmányba, illetve más házi feladatokba. Épp belekezdett egy esszébe, mely azt a tizenhét pontot taglalja, amin gondolatban át kell futni hoppanálás előtt (nem sokkal korábban kezdte az órákat, és még pár hétig semmilyen gyakorlati megközelítés nem volt várható), mikor egyszer csak Rose mászott be a portrélyukon, nyomában Scorpiusszal.

Csatlakoztak Jameshez az asztalnál, és Rose részletes beszámolót kért mindenről, ami előző éjszaka történt, mire James válasz helyett lehordta kicsit, amiért késtek a figyelmeztetéssel, hogy Merlin elhagyta a kastélyt.

- Egy fittyfenét késtünk! - sziszegte Rose, és komoly pillantással közelebb hajolt. - Nem ment innen sehova! Legalábbis a térkép szerint.

James összevonta a szemöldökét.

- De hát elküldtéték a kacsát. Igaz, egy varázspárbajjal később, mint kellett volna, de megjött. Hogy érted, hogy nem ment sehova?

Scorpius lecsúsztatta válláról a hátizsákját, és az asztalra dobta, James elé.

- A Tekergők Térképe – bökött rá. – Ott van benne. Mutatja az igazgatót, ahogy azt kell. Percről percre követtük a mozgását, egész este, innen, a klubhelyiségből. A bejárati csarnokban kezdett. Aztán a könyvtárba ment.

Rose biccentett.

- Azután lesétált a mosodába. Csodálkoztunk is rajta, de mit tudjuk mi? Talán minden este ellenőrzi odalent a házimanókat. Elvégre ő az igazgató.

- De mikor a harmadik emeleti lánymosdóban kötött ki – folytatta Scorpius, és összevonta a szemöldökét –, kezdtünk gyanakodni.

Rose az ujján számolt, miközben tovább sorolta.

- Aztán a hollóhátas klubhelyiségbe ment, majd egy seprútárolóba, a bájitaltan terembe, egy üres tanári szállásra, a konyhába és egy takarítószerházba.

- Végül eltöltött egy kis időt a lépcső tetején, itt a folyosó végén – döntötte félre a fejét Scorpius. – Úgyhogy úgy döntöttünk, megnézzük, miben sántikál.

James elképedve járatta a tekintetét Scorpius és Rose között.

- És? Mit csinált?

- Ki tudja? – felelte Rose jelentőségteljesen. – Csak Hóborcot találtuk ott, amint épp egy lopott rúzzsal kent ki egy szobrot. És az ujján ott volt Merlin fekete gyűrűje!

James néhány másodpercig csak az unokahúgára pislogott, ahogy próbálta felfogni, amit az imént hallott.

Rose azonban gyorsan elvesztette a türelmét.

- Merlin odaadta a jelzőkövet Hóborcnak „megőrzésre”! – Ujjaival macskakörmököt rajzolt a levegőbe. – Próbáltuk elvenni tőle, mondván, az egy erőteljes sötét ereklye, de úgy reagált, mintha az édes jó anyját sértegettük volna! Öö... már feltéve, hogy a kopogószellemeknek van anyja... – Bizonytalan ráncok futottak a homlokára.

- Szóval Merlin átverte a Térképet, hogy azt higgye, Hóborc igazából ő – összegezte James töprengve. – De honnan tudhatta Merlin, hogy a tegnapi a nagy nap?

- Nem tudta! – rázta a fejét Rose. – Épp ez a lényeg! Hóborc szerint Merlin két évvel ezelőtt bízta rá a gyűrűt!

James ezen elgondolkodott, ám végül arra jutott, hogy végül is annyira nem meglepő a dolog.

- Meséltem Merlinnek a Tekergők Térképéről. A hozzá hasonlók szeretik rajtuk tartani a szemüket másokon, viszont az nem igazán tetszik nekik, ha azok a *mások* is figyelik *őt*. De nem igazán biztonságos, hogy Hóborc a jelzőkövel rohangál, vagy igen?

Scorpius felvonta a vállát.

- Ha úgy nézzük, nincs annál biztonságosabb hely. Az a kis imp úgysem fogja fel a jelentőségét, viszont olyan fanatikusan féltékeny „szent feladatára”, hogy még azt sem hagyja, hogy valaki jól szemügyre vegye azt a gyűrűt.

Ezzel az érveléssel még Rose sem tudott vitába szállni. Aznap este James a könyvtárban talált rá Ralphra, és James beszámolt neki Odin-Vann „büntetőmunkájáról”, és az azt követő eseményekről. Ralph sztoikus nyugalommal hallgatta őt, széles mellkasa előtt összefont karral, a semmibe meredve.

- Szóval Odin-Vann bevon téged, Zane-t és Rose-t valami titkos, veszélyes küldetésbe – összegezte végül, még mindig kerülve James tekintetét –, de engem egy

az egyben kihagy belőle. És te elhiszed, hogy ennek semmi köze sincs ahhoz, hogy én nem bízok benne.

James vállat vont.

- Azt mondta, Rose és én elegen vagyunk. És, végül is, nagyjából igaza lett - ismerte be vonakodva. - Zane is csak azért volt ott, mert ő üritette ki az Apolló kúriát. Egyébként kizárólag Petra védelmére kellettünk. Habár kábé annyi hasznunkat vette, mint két futóféregnek.

- Ha még emlékszel, a pálcám Merlin botjának a darabja - mondta Ralph felszegett állal, és végre Jamesre pillantott. - Ha ott lettem volna, ha mást nem is, legalább Merlin figyelmét felkelthettem volna vele. Erre nem gondoltál?

James erre valóban nem gondolt. Mielőtt azonban bármi épkezláb választ kitalálhatott volna, Ralph folytatta.

- Ti kihagyjátok mindebből Merlint, de szerintem ez hatalmas hiba. Mindenki paranoiás Petrával kapcsolatban. Talán még az apád és az auror parancsnokság is. De Merlin jobb ennél. Hiba kihagyni. Szerintem Odin-Vann ezért nem akar engem is bevonni.

James megrázta a fejét.

- Nem hiszem, Ralph, de tényleg - halkította le a hangját James. - Én is legalább annyira bízom Merlinben, mint te. De ő az iskola igazgatója, így része annak a gépezetnek, ami el akarja kapni, és meg akarja állítani Petrát. Lehet, hogy ő Merlinus Ambrosius, de most már neki is engedelmeskednie kell a törvényeknek. Mint apának. És különben is - tette hozzá, miközben igyekezett nem figyelembe venni Ralph szúrós megjegyzéseit. - Odin-Vann azt akarta, hogy avassunk be téged is. Azt mondta, te is tudj mindenről, ha esetleg Petrának újra szüksége lenne ránk.

Ez ugyan kissé túlzás volt, de James úgy vélte, Odin-Vann nem bánná. Ralph felsóhajtott, aztán a tekintete visszakúszott a távoli falra.

- Nem bízom benne - morogta. - És, ami ennél is fontosabb, nem bírom a tagot. Gőzöm sincs, mi lehet az oka. De bajt hoz rátok és Petra fejére is.

James kedvetlenül ráhajolt az asztalra.

- Úgy látszik, már úgy sem sokáig számít - motyogta komoran. - Hamarosan visszarakják a karmazsin fonalat a szövőszékbe. Petra örökre itt hagyja a világunkat. Odin-Vann talán gyanús és kiszámíthatatlan, de ha mindennek vége, már csak egy gyanús és kiszámíthatatlan bűbájtan professzor lesz. Semmi több.

Ralph arca kissé ellágyult.

- Mikor fog megtörténni?

- Dunsztom sincs - csóválta a fejét James. - Zane-nek be kell juttatnia őket az Archívumba. A szilánkon keresztül szól, amint Odin-Vann mindennel elkészül, és kitűzi a pontos időpontot.

- Látjuk még Petrát előtte?

James fontolóra vette a kérdést, aztán lassan ismét megrázta a fejét.

- Azt akarta, hogy mondjam meg neked és Rose-nak, hogy sajnálja, hogy nem találkozhattatok. Azt hiszem, részéről ez volt a búcsú. Valószínűleg mindenkitől.

Ralph szomorúan biccentett. Úgy tűnt, nem maradt más, amit a témához fűzhetek volna.

A könyvtár másik végében Millie Vandergriff és egy csapat másik hugarbugos ült egy asztal körül, és fejüket összedugva sugdolóztak. Ahol ült, onnan James pont

rálátott a lány profiljára, és elkalandoztak a gondolatai. Még csak most vette észre, milyen csinos Millie. Legszívesebben odament volna hozzá. Oda akart menni, leülni a barátai közé, elmerülni a társalgásukban, elfeledkezni a feje fölött sötét fellegeként köröző aggodalmakról. Millie látványa nem hatolt úgy a szívébe, mint Petráé – efelől nem ringatta magát tévképzetbe –, viszont az elkerülhetetlen fájdalmat és bánatot sem hordozta magában.

Azt kívánta, Millie bárcsak feléje pillantana, esetleg odaintené őt magukhoz. Ha hagyná, az asztal alatt foghatná a lány kezét. Aztán később talán elkísérhetné a Hugrabug hálótermébe, és ott Millie újra megcsókolná.

Vagy talán ő csókolná meg a lányt. És ezúttal, morfondírozott, a csók a szájra menne.

A lány azonban nem nézett oda. Túlságosan lefoglalták a barátai, egyik kezét a szája elé téve kacagott, míg a másikkal a füle mögé fésült egy tincset szőke hajából. Fogalma sem volt róla, hogy James figyeli minden mozdulatát.

James hamarosan összeszedte a holmiját, elköszönt Ralphtól, és távozott a könyvtárból.

Pont akkor ért a klubhelyiségbe, mikor Graham kifüggesztette a kviddicsválogatás eredményét a portrélyuk melletti hirdetőtáblára. Már számtalan társa tolongott a tábla körül, így Jamesnek megfordult a fejében, hogy közvetlenül Grahamtól kérdezi meg, bekerült-e a csapatba, ám rájött, hogy nem szívesen hallaná a választ közönség előtt, ha az esetleg nemleges volna.

Odafurakodott a hirdetőtáblához, és a torkában dobogó szívvel átfutotta a neveket. Mikor az utolsót is elérte, kongó ürességet érzett. A neve nem volt rajta.

Aztán viszont rádöbbsent, hogy az imént túl gyorsan olvasta át a listát. Mégis ott volt a neve, csak fordítva, a vezetéknevével az elején, így a szeme automatikusan átugrott rajta.

POTTER, JAMES: FOGÓ

Az imént szünetet tartó szívverése hirtelen a háromszorosára gyorsult. Olyan mértékű eufóriát érzett, hogy megpördült, és kis híján elájult a megkönnyebbülés és meglepetés rá törő, elsőprő erejű hullámától.

Elsőéves kora óta erre várt, és a szíve mélyén már attól tartott, sosem fog megtörténni.

Csak most döbbsent rá, mennyire szüksége volt egy ilyen jó hírre.

- Gratulálok, James! - sietett oda hozzá Lily. Szinte szökdécselt az izgalomtól. - Anya és apa annyira büszkék lesznek! Mindketten benne leszünk a csapatban, én mint őrző, te pedig mint fogó! Idén senki sem akadályozhatja meg, hogy hazavigyük a kupát!

James akaratlanul is elvigyorodott. Bólintott, álmélkodva megrázta a fejét, aztán ismét biccentett egyet. Lily felnevetett, majd megragadta bátyja karját, és a Kövér Dáma portréja felé kezdte rángatni.

- Gyere! - sürgette. - Szedjük össze az egész csapatot, és kezdjük el különböző formációkon dolgozni! Ó, ez annyira király lesz!

James még mindig nem tudott megszólalni, de beleegyezően biccentett, és hagyta, hogy a húga lelkesedése magával ragadja, be a klubhelyiség meleg otthonosságot árasztó fényébe, ahol spontán tapsvihar köszöntötte. James elvörösödött, ám kivételesen nem bánta. Látta, hogy Deirdre és Graham ragyogó képpel vigyorognak

rá, körülöttük ott tolongott Xenia Prince, Marcus Cobb, Walter Stebbins és a Griffendél csapatának többi tagja. James végül megkapta, amire vágyott: volt valami, ami elterelte a figyelmét az elmúlt órák szomorú aggodalmairól.

Miközben a csapat körbeállta, és a hátát veregetve gratulált neki, James arra gondolt, ez valószínűleg még annál is majdnem jobb, mint újra megcsókolni Millie Vandergriffet.

De csak majdnem.

Az új órák átláthatatlan, ám annál izgalmasabb tanrendjének helyét lassan átvette a házi feladatok és beadandók ismerős kényelme, a nyüzsgő, zsúfolt hétköznapiak és a túlon túl rövid hétvégék. Az ősz tyúktól körül ólálkodó rókaként osont be a birtokra, elűzte a langymeleg délutánokat, és ködlábnymokkal szórta tele a reggeli zúzmarában fürdő pázsitot és jégvirágos ablakokat. A Tiltott Rengeteg lassan levedlette áthatolhatatlan zöld lombkoronáját, és a rozsdá aranyló narancssárgájában, neonsárgában és barnásvörös színben tündökölt tovább. A tavat borzoló szél egyre csípősebbé vált, az általa keltett hullámok csacsogása mintha a közelgő évszakováltást beszélte volna épp ki.

Ahogy a napok hetekké váltak, James nem hallott többé Petra felől, és álmokirándulásra sem indult a kettejüket összekötő láthatatlan szál mentén. A lány nem zárta ki újra – ezt érezte volna –, mindössze ő is várakozott; nem sok tennivalója akadt, amíg Odin-Vann professzor előkészítette a visszaserzett karmazsin fonalat, Morgan szimbólumát, hogy visszatehessék a legendás szövőszékbe. A tanár szerint nem kevés mágiára lesz szükség, hogy a visszarakott fonállal újra bebikázhassák a Sorsok tárházát.

James fejében még az is megfordult, hogy a fiatal professzor talán készakarva húzza az időt, mivel, Jameshez hasonlóan, ő sem szívesen látná, ahogy egy régi barátja örökre itt hagyja ezt a világot. Zane is kifejezetten ezen az állásponton volt, sőt, ahogy egy a szilánkon keresztül tartott eszmecsere alkalmával megjegyezte, szerinte Odin-Vann és Petra között több volt szimpla barátság nál.

– A szeme csak úgy csillog, mikor Petra is ott van – jegyezte meg úgy fél hónappal a Világok közti világban tett katasztrofális kiruccanásukat követően. – Te is láthattad. Mikor szóba került Petra „utolsó küldetése”, ahogy Odin-Vann nevezi, a fickó olyan ideges lett, szinte kiugrott a bőréből. Nyilvánvaló, hogy van köztük valami.

James, aki épp a nyakkendőjével bajlódott egy kviddicsedzést követően, vállat vont, és fejszóválva a szilánkra pillantott, ami az ágyán hevert. Egyértelmű volt, mit ért Zane „valami” alatt, de attól még nem tetszett neki jobban az ötlet. Nem mintha nem tartotta volna valószínűnek, sőt, inkább volt hihető, hogy Petra egy bölcs, idősebb férfiba szeret bele, mint egy fiatalabb barátba, aki még iskolába jár. Pont emiatt gyűlölte igazán ezt hallani. Gyűlölte a mellkasát mardosó féltékenységet is, nem csak, mert ő maga is szerelmes volt Petrába, de ráadásul még Odin-Vann

professzort is kedvelte. Tetszett neki a tanár furcsa esetlensége, visszafogott buzgalma és a Petra iránti elkötelezettsége.

Mégis, ha a fiatalember valóban romantikus érzelmeket is táplált Petra iránt, hogyan hibáztathatta volna emiatt James? Ha mást nem, ez legalább esélyt adott volna Petrának, hogy kiélvezze utolsó napjait azon a világon, ahova született. Ha James őszinte szerelmet érez iránta, nem számított más, csak hogy a lány boldog legyen, nem igaz? Még akkor is, ha ezt a boldogságot és szerelmet egy másik férfi karjaiban találja is meg.

Erre a gondolatra a kelleténél kicsit vehemensebb mozdulattal húzta össze a nyakkendő csomóját az álla alatt. Haja még mindig csapzottan tapadt a fejére a gyors zuhanyt követően.

- Ettől függetlenül, szerintem ez az egész „mágikus katalizátor” cucc, amiről Odin-Vann hablatyol, egy nagy rakás doxi-bogyó - ásította Zane. Amerikai idő szerint még kora reggel volt, a szőke fiú kinyúlt, narancssárga pólóban és kék hópelyhekkal tarkított, kinőtt pizsamaalsóban gubbasztott az ágyán. Egyik térdén egy bögre gőzölgő kávét egyensúlyozott. - Lehet, hogy nem csípem az öreg Kőfal profot, de a gigantikus kobakjában megbízom. Ha ő azt állítja, hogy a fonál szimpla visszarakása beindítja a szövőszéket, akkor az úgy is van. Csatt-bumm, és Petra már odaát is van. Bár, végül is, nem árt felkészülni, ha esetleg mégsem így lesz. Főleg, ha ez indokot szolgáltat a hegyesszakállú Odin-Vannak még pár romantikus estére elátkozott szerelmével.

James gyorsan elbúcsúzott Zane-től, és visszatette a szilánkot a ládájába. Nem kívánt tovább Odin-Vann és Petra „romantikus estéiről” gondolkodni, még ha el is voltak átkozva.

Igazság szerint, ahogy teltek-múltak a napok, James rájött, hogy túl kell tennie magát a Petra iránti vonzalmán. Csak mindkettejük számára megnehezítené az elkerülhetlent. Különben is, ha Petra valóban összejött Odin-Vannal, talán így a legjobb.

Másrésről Jamesnek ott volt Millie Vandergriff. Szinte minden hivatalos kijelentés nélkül kettejük hirtelen egy pár lettek, amitől James teljes eddig megszokott iskolai élete felborult.

Millie időnként bevárta őt valamelyik folyosón, együtt mentek órákra és enni. Néha (habár nem mindig) a lány könnyedén megfogta a kezét séta közben, csacsogott valamiről, és úgy tett, mintha észre sem venné az ujjai között szinte szikrákat vető feszültséget. Az ilyen alkalmakkor a többi diák - többnyire a lányok - titokban összesűgött a hátuk mögött.

Millie gyakran csatlakozott Jameshez, mikor ő, Ralph, Rose és esetenként Scorpius tanulószobán ültek, és a leckéiken dolgoztak a könyvtárban. Néha még a Griffendél klubhelyiségében is megfordult, hogy együtt töltsön egy kis időt Jameszel. Cserébe egyszer James is elment a Hugarbug körletébe, ami egy alacsony mennyezetű, meleg terem volt, ami a konyha közelében, egy nagy rakás hordó mögül nyílt. James kedvesen fogadták a hugarbugosok, ám a sötét, antik bútorok és a kerek, vakondjáratokra emlékeztető hálóteremajtók ellenére sem tudta otthon érezni magát.

Egy másik dolog, ami abból adódott, hogy Millie-vel járt, hogy - James legnagyobb büszkeségére és megrökönyödésére - a lány, általában egy nagy csapat viháncoló lány kíséretében, ellátogatott a kviddicsedzéseire. Ő és barátnői a

hugrabugos lelátó legfelső soraiban foglaltak helyet, és általában oda sem figyelve cseverésztek, kivéve, mikor Millie hangosan megtapsolta James egy-egy szépen végrehajtott manőverét. Ilyenkor a fiú mindig szörnyen zavarba jött, ám látva a lány széles mosolyát és lelkes drukkolasát, melegség öntötte el a szívét, még az egyre hűlő levegő ellenére is.

Kedvelte Millie-t. Tetszettek neki a szikrák a lány szemében, mikor észrevette Jamest a folyosón, tetszett neki Millie öntudatlan elővigyázatossága, és hogy a lány nem mindig akarta a kezét fogni, és nem minden vacsorát akart vele együtt elkölteni. Ha Millie ennyire rátelepedett volna az életére (ahogy tette azt Chance Jackson is – habár úgy tűnt, Albus annyira nem bánja a dolgot), James csakhamar besokallt volna az új helyzettől. Ehelyett Millie megmaradt ugyanannak a kellemes, megjósolhatatlan és titokzatos lánynak, amilyenek James megismerte.

Időnként, ahelyett, hogy James mellé ült volna le a könyvtárban, könnyed léptekkel továbblibbent, és a hugrabugos barátait választotta. Ilyenkor James alig bírta levenni róla a szemét, miközben Millie a társasággal együtt nevetgélt, a tollszárát harapdálta olvasás közben, vagy pálcamozdulatokat gyakorolt a Caster Lexikon oldalait bújva. Néha ő is a fiúra pillantott, és ilyenkor általában szégyenlős mosollyal gyorsan el is kapta a szemét. Máskor viszont a tekintetét Jamesébe fúrta, és egy röpke, meglepően intim pillanatot töltöttek összekapcsolódva a zsúfolt, suttogással teli könyvtár ellentétes végéből.

James megtudta, hogy Millie családja, ahogy Scorpius fogalmazott, az „ősvarázslók” közé tartozik: roppant vagyonosak, nemzedékekre visszamenőleg tisztavérűek, és az arisztokrata körökben meglehetősen jártasak. Millie kerek-perec visszautasította, hogy a családja bármilyen mértékben is befolyásos volna, vagy ha mégis azok volnának, ő ezt sosem aknázná ki.

- Anyám nagy bosszúságára nem is nagyon képviselem sehol a családot – magyarázta Jamesnek száraz mosollyal. – De, remélem, hamarosan te is megismered a Vandergriffek apraját, nagyját, szóval majd te eldöntöd.

Néha James összeszedte a bátorságát, és megcsókolta Millie-t. Ez általában esténként történt, miután visszakísérte a lányt a Hugrabug klubhelyiségéhez, ahol aztán még félrevonultak kicsit a toronyba rakott hordók mögé. Addig csókolta őt, míg végül a lány szája mosolyra húzódott, és pipacspiros arccal kivonta magát James karjaiból, hogy aztán egy elsuttogott búcsút követően belépjen a klubhelyiség ajtaján. James várt, amíg Millie eltűnt a rejtett bejárat mögött, aztán égő arccal visszasétált, amerről jött, a meleg, csiklandós érzésért pedig, amit a gallérja mögött érzett, a folyosó falán sorakozó fáklyák tüzét hibáztatta.

Időnként büntudatot érzett Petra miatt. Mikor így történt, általában azzal nyugtatta magát, hogy a lány alighanem ugyanezt teszi Odin-Vann professzorral. Elvégre nem mintha James és Petra valaha is egy párt alkotott volna. Petra nem lenne féltékeny Millie-re. Inkább örülne, hogy James boldog.

Ezt ismételte magában újra és újra, ám ezzel egy időben remélte, hogy valójában nem így volna.

Az éjszakai kviddics mérkőzések is megkezdődtek, és bármennyire is próbálta meggyőzni Graham, James egész egyszerűen nem tudta távol tartani magát. Nem csak azért, mert plusz edzéseként tekintett rá, de amiatt is, mert ott legalább

repülhetett a hön szeretett deszkáján. Ahogy azon állva hasította a sötét, éjszakai levegőt, azt semmi sem pótolhatta.

Scorpius mindig a gyógynövénytanon oda csúsztatott papírfecniken értesítette Jamest a heti meccsek időpontjáról. James gyorsan átfutotta az üzenetet, aztán megetette a lapot a cserepében trónoló hatalmas kobraliliommal.

Senkinek nem említette, hogy az éjszakai kviddics újra elkezdődött, pláne Ralphnak, aki az új iskolaelsői pozíciója óta mindig nagyon kényelmetlenül érezte magát, ha tudomást szerzett ilyesféle kihágásokról. Különben is, annak ellenére, hogy az íratlan szabályoknak ellentmondott, nem James az egyetlen olyan játékos volt, aki a háza mindkét kviddicscsapatának tagja volt. A húga, Lily, már rég játszott az éjszakai ligában, mire bekerült a Griffendél hivatalos csapatába, Nolan Beetlebrick és Trenton Bloch is tagjai voltak a Mardekár éjszakai mezőnyébe. Julien Jackson pedig azután került be a csapatba, hogy egy este a Hugrabug fogója, Stanley Jasper után lopakodott annak reményében, hogy büntetést róhat ki rá a takarodó megszegése miatt. Az éjszakai liga forgataga seperc alatt beszippantotta, és nem is eresztette többé.

A csapattagok továbbra is egy különleges bájitallal vészelték át az alvásmentes éjszakákat. A főzetet Scorpius és Ashley Doone kotyvasztotta a kérdéses törvényességű, Somnambulis nevű gyógynövényből. A hivatalos verzió szerint Longbottom professzor három évvel korábban felszámolta a teljes ültetvényt, nemhivatalosan viszont Scorpius még így is tudott háromhetente friss adagot „csenni” az egyik üvegház eldugott sarkából.

Longbottom professzor is tovább látogatta az éjjeli mérkőzéseket, habár titokban, mélyen az arcába húzott talárral, és a hangját is csak nagyon ritkán lehetett hallani. Azonban nem ő volt az egyetlen titkos megfigyelő. Egyik-másik éjszakán a lelátókon akár két tucat taláros-csuklyás alak üldögélt jelentős távolságban egymástól, hogy aztán a meccsek végén ugyanolyan csendben és észrevétlenül távozzanak, ahogy érkeztek. Jamesnek meggyőződése volt, hogy az egyik ilyen megfigyelő nem más volt, mint McGalagony professzor, akit merev tartásáról és céltudatos járásáról szerinte egyértelműen fel lehetett ismerni.

A nappali meccsektől eltérően, amik mindig vad, fülsüketítően zajos események voltak, az esti ligára inkább a feszült csend volt jellemző, melyet csak itt-ott szakított meg pár harsányabb suttogás, a gurkók susogása, vagy egy-egy éles reccsenés és fojtott kiáltás, ha az egyik labda eltalálta a célpontját. A lehangosabb jelenetek általában a visszafogott viták voltak, amik a liga örökké változó szabályai körül alakultak ki, illetve a gólokat követő, a lelátókon végigrobajló tombolást kiváltó visszafogott taps, melyet tovább tompítottak a nézők kesztyűi.

Az évad harmadik mérkőzésének végén, miközben Scorpius magához hívta a kéken derengő gurkókat, és beleszuszkolta őket a ládájukba, James, hóna alatt a deszkájával odasétált hozzá. Cipője már rég átázott a kora hajnali harmattól.

- Azért még mindig van valami, ami hiányzik az éjszakai ligából - súgta bele a ködös sötétségbe. - Valami, ami megkülönbözteti a nappali meccsektől.

- A koromsötét pálya fölött repkedni azon az idióta vasalódeszkán már nem is elég neked?

- Meccsmágia - folytatta James, ügyet sem vetve Scorpius harapós hangulatára. Elvégre a Griffendél épp az imént veszített a Hugrabug ellen, de Jamesnek most ez

sem igazán szegte kedvét. A tervek szerint a nappali csapatok szintén azon a héten csaptak össze, hétvégén, és James már zsebében érezte a biztos győzelmet.

- Meccsmágia? - horkantott fel Scorpius, és a gurkó fényében halványkék arccal Jamesre sandított. - Ezt abból a nevetséges amcsi játékból szedted. A klacskapdelből. Mi nem csinálunk olyat.

- Nem, de kéne - erősködött James. - Most igazából mit csinálunk? Sötétben kviddicsezünk, és kész.

- Egyesek deszkán - lépett oda hozzájuk Lily a homlokát a talárja ujjába törölve.

- Ráadásul a cikesz csak húsz pontot ér - kontrázott Julien Jackson önelégült képpel. - Bocs James, de egy jó elkapás itt nem elég a győzelemhez.

James biccentett, de alig halotta a lányt.

- Persze, az éjszakai liga másabb, de még jobb lehetne, ha közben még a pálcánkat is használhatnánk. Mikor elkezdtek, még használtunk párbajbűbájokat, emlékeztek? Viszont túl nagy volt a veszélye, hogy valakit lelöknek a seprűjéről, vagy sóbálvány átoktól sújtva nekimegy a lelátóknak. A meccsmágiát direkt sporthoz találták ki. Csak képzeljétek el, ahogy egy gravitációs kút bűbájjal eltértesz magadról egy gurkót, vagy egy csontdermesztő rontástól az ellenfél csak úgy, elejti a kvaffot!

- Gravitációs kút? Csontdermesztő rontás? - ráncolta a homlokát Lily. - Ezek nem szerepelnek a Caster Lexikonban.

A csapatkapitánya mellett sétáló Stanley Jasper a témába belemelegedve bólogatásba fogott.

- Már hallottam róluk! Direkt sportcélokra kifejlesztett bűbájok! Annak idején, még otthon, a bátyáim ellen használtam párat játék közben. Nem mintha szabályos lett volna, viszont piszok izgalmas lett tőle a mérkőzés.

- Csak az igazságtalan előnyre hajtasz - hunyorgott Julien Jamesre. - Te már kened-vágod azokat a bűbájokat. Nekünk még meg kéne tanulnunk.

James vállat vont, majd a másik karja alá tette át a deszkáját.

- A meccsmágiát nem nagy ördögösség elsajátítani. A legtöbb csak ismert párbajbűbájok egy variációja. De ha úgy gondoljátok, hogy esélyetek se volna ellenem... - A folytatást elharapva a sötét égboltra pislogott.

Julien szusszantott egyet.

- Ennél azért többre lesz szükség, hogy palira vegyél, Potter - bökte hasba a fiút a seprűje nyelével. - De ha meccsmágiát akarsz, állunk elébe. Szerezz nekünk egy klacskapdel szabálykönyvet, aztán csak győzz ámulni! Gravitációs kutat szeretnél? Olyan mély gravitációs kutat küldünk rád, hogy leszívja a festéket az imádott deszkádról!

James elvigyorodott.

- Hiszem, ha látom! - Csak miután kimondta, azután jött rá, hogy az évek során azért ragadt rá Zane Walkerből valamennyi.

Az egyetlen óra, ahol James komoly nehézségekbe ütközött - leszámítva persze a szokásos halogató hozzáállását a tanuláshoz és az esszék leadási határidejéhez - a hoppanálás volt. Habár az egész csupán egy tizenkét hetes, opcionális kurzus volt, amit a Mágiaügyi Minisztérium a hetedéves diákoknak tartott, olyannyira unta magát az órákon, hogy csakhamar azt kívánta, bárcsak ne kérte volna meg a szüleit, hogy fizessék ki a kilenc galleonos tandíjat a beiratkozáshoz. Mindez azért volt, mert, legnagyobb csalódottságára, a tanfolyam első tíz hetét a hoppanálás

technomanciájának elsajátítására áldozták, illetve a vele járó rengeteg veszély, és a helytelen használat miatti, látszólag végtelen számú jogi következmény vizsgálatára.

Az oktatójuk egy Mr. Wilkie Twycross nevű vénséges vén varázsló volt, akinek fejét olyan finom szálú hófehér haj fedte, akár a pitypang pihéje, és olyan nagy és vastag szemüveget viselt, hogy James komolyan tartott tőle, egy kósza napsugár egyszer felgyújtja a férfi szemöldökét.

- A hoppanálás egy pofonegyszerű folyamat, amelyben nem megengedhető a tapasztalás luxusa - nyekeregte újra és újra éles, reszketeg hangján. - Vagy tökéletesen művelik, vagy csúfos kudarcot vallanak vele. Nincs köztes állapot. Azt a nagyon is valószínű esetet leszámítva, mikor két padló közé dehoppanálnak, vagy ennél is rosszabb.

Mikor ehhez a részhez ért, alaposan végigmérte Jamest. Halványkék pupilláit tojás méretűvé nagyították a hatalmas szemüveglencsék. James úgy tett, mintha jegyzetelne. A pergamen tetején három szó díszelgett: célmeghatározás, céltudatosság, célirányosság. A további jegyzetek helyett azonban csak tovább hangsúlyozta Twycross „három célját”, többször is aláhúzta őket, idézőjelekkel, körökkel, nyilakkal és felkiáltójelekkel töltötte meg a papír tetejét. Ahogy Twycross továbbsuhant, és újra belekezdett a már többször átvett „hoppanálás előtti ellenőrzőlistába”, James nagyot sóhajtva lerakta a pennát.

Tudta, hogy ha eljön az idő, kiválóan fog menni neki a hoppanálás. Alig várta, hogy kipróbálja, még az is megfordult a fejében, hogy egyedül kíséri meg, órán kívül. Ezen aztán elábrándozott, és úgy gondolta, Millie-t és Ralphot megkérhetné, hogy csatlakozzanak. Ralphot ugyan kevésbé hozta lázba a hoppanálás, de biztos örülne a lehetőségnek, hogy közönség nélkül gyakorolhat.

Ismét kezébe vette a tollszárat, és a „három cél” alá odafirkantotta: *ki áll készen, hogy gyakorlatban is kipróbálja?*

Szemét Twycrosson tartva oldalba bökte Ralphot, és odacsúsztatta neki a pergament. Ralph elolvasta az üzenetet, aztán kissé tétován vállat vont. James balra pillantott, és Millie orra alá is odadugta a papírlapot. Félig-meddig arra számított, hogy a lány megajándékozza őt szokásos mohó, kaján mosolyával, de Millie ehelyett csak meglepetten pislogott párat, aztán sietve körmöltni kezdett a levél alá.

A hoppanálástól feláll a szőr a hátamon! Még fizetnék is érte, hogy NE kelljen megtennem!

Jamest ugyan eléggé meglepte a dolog, de nem erőltette. Feltételezte, hogy tényleg van, aki fél a hoppanálástól, főleg Twycross elrémisztő figyelmeztetései után, viszont James tudta, hogy jobbára biztonságos a dolog. Már, persze, ha az ember tudja, mit csinál. Már több ízben is társhoppanált az anyjával és az apjával, és még sosem amputoportáltak, fordultak ki, hagyták hátra egy testrészüket sem, vagy történt velük valami szörnyűség, amikre Twycross állandóan figyelmeztet. Sosem maradt a kiinduló helyükön még a körmük hegye sem, és a zoknijuk sem fordult ki egyszer sem.

Vacsoránál James Rose-t is beavatta, és azt javasolta, ők hárman osonjanak vissza este a terembe, és próbálják ki.

- Jól van - egyezett bele Rose. - De ne szólj Scorpiusnak! Most először jó lenne előbb megtanulni valamit, mint ő.

- Miről beszélsz? Te mindig, mindenkinél előbb tudsz mindent - pislogott rá James, Rose azonban megrázta a fejét, és a terem másik vége felé pillantott, ahol ott ült a néha barátja, néha exe. A jelek szerint most éppen megint nem voltak együtt.

- A szülei minden nyáron magántanárt fogadnak neki, hogy az „felkészítse a kegyetlen, szigorú iskolaévre”. - Gunyoros hangot használt, de James megérezte a sértettséget a szavai mögött. - Viszont kétlem, hogy a hoptanulás sorra került volna náluk, még mielőtt Scorpius betöltötte a törvényes korhatárt.

Bármilyen oka volt is rá, James örült, hogy Rose is csatlakozik hozzájuk.

Valamivel távolabb, mint Scorpius Albus újfent a Griffendél asztalánál étkezett. Szemlátomást végre hajlandó volt tudomást venni és viszonzni Chance Jackson rajongását, mivel a lány éppen eperdarabokkal etette az öccsét, aki eközben valami történettel szórakoztatta Chance-t és a barátait. Miközben James figyelte, a kis csoport hirtelen nevetésben tört ki, majd Chance átkarolta Albust, és fejét a fiú vállára hajtotta.

James fintorogva fordult előre.

- Most már legalább tudod, milyen érzés a többieknek, mikor itt nyaljátok-faljátok egymást előttünk Millie Vandergriffel - jegyezte meg Graham.

- De hát csak tanulni szoktunk! - erősködött döbbenetben James. Mindig kínosan figyelt rá, hogy más ne lássa Millie-t és őt csókolózni.

Deirdre a szemét forgatta.

- Ti ketten még a könyveitekbe bújva is smároltok. Egész aranyos volna, ha nem lenne ennyire fájdalmasan nyilvánvaló.

James arca elvörösödött. A legzavarbaejtőbb az egészben az volt, hogy ő tudta, feleannyira se volt belehabarodva Millie-be, mint azt a többiek, vagy maga a lány hitte.

Miközben összeszedte a holmiját, és elhagyta a nagytermet, egész idő alatt az járt a fejében, hogy milyen alávaló módon viselkedik. Elvégre, a kezdeti borzongató jó érzéstől eltekintve, ami az első csók és titokzatos randevú alkalmával kerítette a hatalmába, James tisztában volt vele, hogy valójában csak afféle emberi pajzsként használja a lányt, hogy elterelje a figyelmét a reménytelen, elátkozott szerelemről, amit Petra iránt érzett. Elhatározta, hogy ez így nem mehet tovább. Nem volt igazságos Millie-vel szemben. Viszont a szívét sem akarta összetörni. Legalábbis egyelőre. Elvégre közeledtek az ünnepek. Talán megtehetné akkor, mikor egy időre elszakadnak egymástól.

Miután ezt eldöntötte, valamivel jobban érezte magát, és az aggodalmait könnyebben tudta az agya egy eldugott zugába seprni.

Aznap este ő és Rose a hoptanulás terem elé beszéltek meg a találkozót Ralphfal.

- Keresel valamit? - kérdezte James, miután észrevette, hogy Rose legalább harmadszor pillant a háta mögé, miközben összegyűltek az osztályterem ajtaja körül.

- Nem tudom - súgta a lány. - Folyton olyan érzésem van, mintha követnének minket.

- Kit érdekel? Velünk van az iskolaelső! Ebből mindenki sejtheti, hogy nem sántikálhatunk semmi rosszban. - James előre nyúlt, és megmarkolta a kilincset. Az ajtó nagyot reccsent, de nem nyílt. - Ó... nos, egy osztályterem ajtaját kinyitni még nem rossz. Főleg a Rose-módszerrel.

Rose igyekezett elrejteni büszke vigyorát, mialatt előhalászta a pálcáját.

- Elvégre totál elképzelhető, hogy odabent hagytam a jegyzeteimet. Vagy gyanús zajt hallottunk. Csak a kötelességünket teljesítjük, ha utána nézünk.

Hirtelen valóban meghallottak egy gyanús zajt, ez azonban a folyosó vége felől, a sarkon túlról hallatszott. Halk súrlódás, majd egy puffanás, mintha valaki leejtett volna egy könyvet. Ralph megugrott ijedtében, majd idegesen az arcához emelte a kezét.

- Gajra mennek az idegeim - bökte oldalba a könyökével Jamest. - Haladjunk már, ha egyszer belekezdünk. Semmilyen szabály nem tiltja, hogy az iskolában tanultakat gyakoroljuk. Ráadásul ez a terem általában nincs bezárva.

James gyanította, hogy az osztályterem pillanatnyilag azért van zárva, mert feloldották benne az egyébként az egész iskolára kiterjedő hoppánálásgátló bűbajt, de inkább nem emlékeztette erre a barátját.

Rose kimondta a zárnyitó varázsigét, mire a pálcájából arany szikrák törtek elő. A zár kattant egyet, majd az ajtó résnyire nyílt. James belökte az ajtószárnyat, ami síri csendben tárult ki teljesen, felfedve a sötét helyiséget. A trió gyorsan belopakodott.

Az ablakon besütő holdfényben a félig kiürített terem úgy festett, akár egy kísértetjárta bálterem, melyet valami furcsa ízlésű dekoratőr hat karikával díszített fel. Három az ablak alatt hevert a földön, egyenlő távolságokra egymástól, három pedig, pontosan a többivel szemközt, a tábla mellett. Az asztalokat és székeket a helyiség túlsó végében tornyozták fel.

- Na? - nézett végig James Rose-on és Ralphon. Váratlan félelem lett rajta úrrá. - Ki lesz az első?

- A te ötleted volt - noszogatta Rose. - A tiéd lehet a megtiszteltetés.

James bólintva nagyot nyelt, ekkor azonban Ralph hirtelen átfurakodott mellette, és óvatosan belépett az egyik karika közepére.

- Én vagyok az iskolaelső - morogta. - Az én... kötelességem, hogy első legyek. Hogy biztosan biztonságos-e, meg ilyesmi. Meg különben is - tette hozzá, és szégyenlős fintort villantott Jamesre -, ha nem teszem meg most rögtön, inamba száll a bátorságom.

James a barátjára pislogott. Egyszerre érzett elismerést és aggodalmat. Mi lesz, ha valami balul sült el? Mi lesz, ha Ralph amputoportál, vagy szétszakad a teste? James hirtelen el sem tudta képzelni, az milyen lehet, vagy egyáltalán hogyan lehetséges. Gondolatban megszidta magát, amiért sosem figyelt oda jobban az órán.

- Rose - súgta oda az unokahúgának -, hogyan kell elképzelni egy testszakadást?

Rose homlokráncolva pislogott vissza rá.

- Miért kérdezed?

James válasz helyett Ralph felé fordult, és már épp emelte a kezét, hogy óvatosságra intse a fiút, de ebben a pillanatban Ralph szorosan lehunyta a szemét, megmarkolta a pálcáját, és vett egy nagy levegőt. A túlméretezett varázspálca sercege rózsaszín derengést bocsátott ki, majd csupán egy nagy pukkanást hátrahagyva köddé vált, a nagydarab fiúval együtt. A következő másodperc örökkévalóságnak tűnt, de végül a rózsaszín fény és Ralph egy újabb pukkanás kíséretében a terem másik végében bukkant elő. Ahogy a talpa földet ért, a térde kissé megroggyant.

- Fantasztikus volt, Ralph! - szólt Rose, és vizsgálódó szemekkel előre sietett. - Jól nézel ki, amputoportációnak nyoma sincs. A visszamaradt mágia elhanyagolható -

jegyezte meg végül, hátrapillantva a válla fölött. James látta, mire gondol: halvány, rózsaszín fénysáv húzódott a kiinduló ponttól egészen odáig, ahol a kigúvadó szemekkel, döbbenet ziháló Ralph most állt.

- Ez mitől van? - lihegte Ralph, és aggódalmasan vizsgálta a rózsaszín derengést.

- Mágikus utóhatás - biccentett Rose, mintha már számított volna a kérdésre. - Benne van Twycross könyvében. A kezdők hajlamosak a pálcájuk mágiájára hagyatkozni a bennük rejlő helyett. Úgy lökik előre magukat, mintha a hoppanálás is egy pálcás varázslás lenne, nem pedig egy belső képesség. Teljesen normális jelenség. Gyakorlással és idővel képes leszel elhagyni a pálcát. Per pillanat gondolj rá úgy, mint a kisgyerekek biciklijén a pótkerékre.

- Húhá! - szusszantott egy nagyot Ralph, és ideges nevetés szakadt ki belőle. - Ide süssetek! Sikerült!

James megveregette a barátja hátát, és örült, hogy saját félelmei kimondatlanok maradtak.

- Tudtam, hogy képes vagy rá, Ralph - hazudta. - Csak várj, amíg elmondjuk Zane-nek, hogy az első hoppanálásodat a kisujjadból kiráztad! Utálni fogja, hogy ő nem lehetett itt, hogy lássa.

Rose vállat vont.

- Ralph akár az Alma Aleronba is elhoppanálhat, és elmondhatja neki személyesen.

- Kizárt! - ellenkezett Ralph, és maga elé emelt kézzel hátrált pár lépést. - Azért ne essünk túlzásokba. Az osztály másik végébe hoppanálni egészen más, mint a tengerentúlra.

- Ami azt illeti, egyáltalán nem - forgatta a szemét Rose türelmét veszítve. - Egyikőtök sem figyel oda az órákon?

- Te jössz, James - intett Ralph az ablak alatti karikák felé. - Ha nekem ment, neked nem jelenthet gondot.

James bólintott, aztán az ablakhoz sétált, és vigyázva belépett az egyik fehér karikába. Jobb kezének ujjai a varázspálcája köré fonódtak. Az első önálló hoppanálásánál bármilyen „pótkerék” segítségét örömmel fogadta. A szemben lévő karika felé fordult, aztán ledermedt a meglepetéstől.

Rose és Ralph mögött három alak állt a résnyire nyitva hagyott ajtóban. James még a sötét árnyékok mögött is látta a gunyoros vigyorokat és az apró bogárszemeket.

- Ti mit kerestek itt? - kérdezte. Meglepetését igyekezett haraggal álcázni.

Rose és Ralph megpördültek, így már ők is észrevették a három gólyát a folyosón. Edgar Edgecombe állt közepén, körülötte pedig a szokásos bandája, Quincy Ogden és Polly Heathrow. Ogden zsíros, fekete haja az egyik szeme elé hullott, míg Heathrow, mind közül a legmagasabb, nem is próbálta elrejteni kárörvendő mosolyát.

- Tűnjetek innen! - vágta csípőre a kezét Rose. - Ez egy zárt gyakorlófoglalkozás. Még hat évig úgysem lesz ilyen tárgyatok!

- Neked sincs ilyen tárgyard - szegte fel az állát Polly Heathrow. - És különben is, a hoppanálás gyakorlása ellenkezik a szabályokkal. Meglep, hogy erre nekem kell emlékeztetnem téged, Granger.

- A nevem Weasley - húzta ki magát Rose. - Granger az anyám, én pedig nem ő vagyok. Pechetekre, mivel neki sosem jutna eszébe az a sok minden, amit tenni készülök veletek. - Tett egy lépést előre, és jelentőségteljesen felemelte a pálcáját.

- A hármastokból inkább a mögöttes álló dömper a Weasley - fintorgott Polly, és Ralphra bökött. - Az inkompetens tulok, aki csak a komikus mellékalak szerepét tölti be. „Iskolaelső”, meg a nagyanyám térde kalácsa...

- Az arany trió újjászületett! - gúnyolódott Ogden. - Potter a „kiválasztott”, Weasley, a nyavalygó idióta, és Granger, a kibírhatatlan okostojás. Azt hiszik, azt tehetnek, amit csak akarnak. Akár átkot is szórhatnak egy rakás elsőévesre.

James most már maga is előre emelte a pálcáját, és tett három lépést az ajtó irányába. Szólásra nyitotta a száját, de még ő maga sem tudta, milyen rontás vagy átok fog rajta kijönni. Csak reménykedhetett benne, hogy azért nem lesz túl durva.

- Megmondom, mi lesz, Potter és Granger - előzte meg Edgar Edecembe, továbbra is azzal a csúfondáros mosollyal az arcán. - Elrakjátok a pálcáitokat, és tartotok nekünk egy kis műsort dehoppanálásból, akkor talán nem fogunk elszaladni a könyvtárba, hogy bemószeroljunk titeket, amiért betörtetek az osztályterembe, és illegális varázslást gyakoroltok. Ma este Heretofore professzor az ügyeletes, és mérget mernék venni rá, hogy büntetőmunka-osztó hangulatban van. Ti döntötök.

James visszanyelte az ajkára toluló átok varázsigéjét (a táncoltató rontás lett volna - talán túlságosan is óvatosan vette), és Rose-ra sandított. A lány még mindig a három érkezőt fixírozta, de pálcáját már feljebb mozdította, a plafon irányába. Hirtelen vállat vont, és maga mellé ejtette a karját.

- Jól van - szólt könnyed hangon. - Azt hiszem, te jöttél, James. - Ahogy az unokabátyja felé fordult, arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni. James azonban épp elég jól ismerte Rose-t, hogy tudja, ilyenkor a legveszélyesebb.

Lassan biccentett.

- Rendben. Igazságosnak tűnik. - Végignézett az ajtóban állókon. - Viszont dunsztom sincs, miről beszéltek. Teljesen elment az eszetek. Mi nem vagyunk senki „arany triója”.

- Ja! - bólogatott Ralph. - Különbözik meg ott van Zane is, így... szerintetek mik lennének? Ezüst rombusz?

Rose vállat vont.

- Inkább egy trapéz. És a platinánál alább nem adjuk.

James a barátaira pislogott. Ralph egyszerűen csak ideges volt, és nem akarta, hogy rajtakapják, emiatt beszélt össze-vissza. Rose-ban viszont fortyogott a düh. Szinte látszott, ahogy hullámszik körülötte a levegő, de az arckifejezése még mindig üres maradt.

James leeresztette a pálcáját, majd sarkon fordult, és visszasétált az ablak alatt sorakozó fehér karikákhoz. Belépett az egyik közepére, majd visszafordult, és igyekezett nem tudomást venni az ajtóban vigyorgó három gólyáról. Nem mintha ez lehetséges lett volna. Érezte magán a szemüket. Helyettük inkább próbált Ralphra és Rose-ra koncentrálni, akik a tábla mellett álltak, az árnyékban, nem messze a szemben lévő karikáktól. Ralph bátorítóan odabiccentett neki, de az arcáról csak úgy sütött az aggodalom. Rose penge vékonyságúvá préselte az ajkait most, hogy végre elfordult Edgecombe-éktől. Szeme szikrákat hányt, noha James még most sem tudta elképzelni, mit forgathat a fejében.

Behunyta a szemét, marka összeszorult a pálcája körül, aztán előntötte a felismerés, hogy abszolút semmi fogalma sincs, mit művel. Az összes magabiztosság és önbizalom kiszivárgott belőle.

Célmeghatározás, vette át magában a listát, *céltudatosság*... és...? A harmadik nem jutott az eszébe.

Még mindig szorosan összezárt szemekkel maga elé képzelte az osztálytermet. Elképzelte az egyik fal mentén halmokban álló asztalokat és székeket, a gyakorlópályát. Láta maga előtt a három karikát, az ablak alatt, az egyikben ott áll ő maga is. A túlsó falnál további karikákat látott, a felettük lógó tábláról fehér krétapor szitált rájuk. James a középső karikát választotta, arra koncentrált, és rávette magát az indulásra.

Valami megfeszült az elméje mélyén. Nem egy szempillantás alatt történt, ahogy azt elképzelte. Inkább mintha a világ lelassult volna, lassan minden összezsugorodni látszott, s vele lassanként eltűnt minden hang és érzés. A csend fehér hótakaróként fedett el mindent. James épp eléggé értette a technomanciát ahhoz, hogy tudja, most egyfajta flux-állapotba lép át, ideiglenesen testetlenné válik, az itt és most kikerül a fókuszából, és helyüket az ott és akkor veszi át.

Aztán valami megriasztotta. Fény és hang robbanása világította meg a szemhéján túl elterülő semmit, és váratlanul úgy érezte, mintha arcon csapták volna. A zaj és a fény elterelte a figyelmét, a koncentrációja cserbenhagyta. Az osztályterem képe, amit a fejében látott, úgy robbant szilánkokra, akár egy földre lökött porcelánváza, és James úgy érezte, mintha visszazuhanna a saját testébe. Túl korán történt. Ez még azelőtt tudatosult benne, hogy a lábai újra földet értek, gyanúsán nagy távolságra egymástól.

Mikor visszatért magába, meghallotta saját kiáltását. *Két kiáltását!* Megpróbálta kinyitni a szemét, és észrevette, hogy duplán lát. Jobban mondva két különböző perspektívából látta a termet, amelyek átfedték egymást, és lehetetlen katyvasszá álltak össze a fejében. Megszédült, kezét a fejeihez kapta.

Valahol, nem messze tőle, Ralph felkiáltott, és hátrarogyott. Válla nekicsapódott a táblának, ami ettől zörögve oldalra lódult, krétadarabokkal szórva tele a padlót. Rose döbbenettől elkerekedett szemekkel, szája elé szorított kézzel meredt előre.

Az ajtóban Edgecombe hangja csattant fel, vegyült benne az ámulat és a nevetés.

- Oda süssetek! Ez *nagyon* állat!

- James! - sietett Rose a terem közepére, a karikák közé, majd oda-vissza kapkodta a tekintetét. - Jól... jól vagy?

- Mi történt? - kérdezte James, és a hangja egyszerre visszhangzott a helyiség mindkét végében. Nagyjából ki tudta venni a saját körvonalat. Olyan volt, mint azok a furcsa tükrök a szellemkastélyokban, amelyek eltorzítják az ember tükörképét, míg a látvány minden lesz, csak nem emberi. Egyik szemével látta a saját fejét és vállait, egy kart és egy lábat, amint dülöngélve próbált egyensúlyozni a tábla előtt. A másik szemével, a már korábbi látvánnyal átfedésben látta saját magát egy lábbal, az ablak alatti karikában.

Kettő volt belőle, de mégsem. Megrekedt hoppanálás közben, félig-meddig duplikálva, de egyik másolata sem volt igazán teljes.

- Szent szalamandra! - kiáltotta kórusban a két James, és egymásra meredtek a terem sötétjében. - Hogy kerültem oda is?! - Testének két verziója egymásra mutatott

egyetlen karjával. Az egyikük üres bal kezével, a másik pedig a jobbal, amiben ott szorongatta a pálcáját.

- Most már legalább tudod, milyen az a testszakadás - vonogatta a vállát Rose tehetetlenül.

Hisztérikus röhögés harsant fel az ajtóban, majd Edgecombe, Heathrow és Ogden döngő léptekkel, huhogva és kiáltozva futásnak eredtek, hogy azonnal elmondják, mit láttak, bárkinek, aki az útjukba kerül.

- Állítsátok meg őket! - kiáltotta a két James, de Rose addigra már az ajtónál termett, és megsuhintotta a varázspálcáját. A pálca hegyét három vörös fénysugár hagyta el gyors egymásutánban. A huhogó nevetés azonnal elhallgatott, majd három tompa puffanás hallatszott.

- Ó, ez rossz - nyögte Ralph a megszokottól legalább egy oktávval magasabb hangon. Tekintetét kétségbeesetten járatta a kettévált James és Rose pálcája között. - Nagyon rossz! Nekünk végünk! Komolyan, totálisan...!

- Szedd már össze magad, Ralph! - mordult rá Rose, és zsebre vágta a pálcáját. - Menj, húzd be azt a három jómadarat valami seprútárolóba! Ne legyenek szem előtt, amíg magukhoz nem térnek. Addig én... - Először végignézett az egyik Jamesen, majd a másikon is. - Addig én hívok segítséget.

- Ne Twycrosst! - mondta James furcsán dupla hangján, miközben próbált nem eldőlni egyik fél testével sem. - Odin-Vannt.

Rose biccentett, hogy megértette, aztán fürgén sarkon fordult, és lobogó talárral kiviharzott az ajtón.

- Öregem - nyöszörgött Ralph továbbra is természetellenesen éles hangon. - Te azért... rendben vagy, James?

James a szemét forgatta, de rögtön megbánta ezt a meggondolatlanságot. A dupla nézőpont miatt azonnal beleszédült a látványba.

- Sose jobban. Még tetszik is. Legalább fésű nélkül is meg tudok fészülködni. Anya olyan büszke lesz! Menj, tüntesd el azt a három idiótát, mielőtt valaki meglátja őket.

Ralph gyors bólogatásba kezdett, mintha csak most jutott volna eszébe a folyosón elkábítva heverő három elsős. Darabos mozdulatokkal megfordult, és kisietett az osztályteremből. Szemlátomást még örült is neki, hogy nem kell tovább néznie az odabenti felkavaró látványt.

James megvetette egy-egy lábát. Könnyebb volt fél lábon egyensúlyozni, mint gondolta. Most, hogy jobban megnézte, feltűnt neki, hiába van a két teste a helyiség két végében, mégis összeköti valami a köztük lévő üres teret. A tudata ott feszült a két feje között, akár egy végletekig kinyújtott gumiszalag. És a semmi közepén ott lebegett az elméje. Bár, ahogy rá koncentrált, látta, hogy a „semmi” nem teljesen üres. Halványan ott derengett benne a közte és Petra között húzódó ezüst-karmazsin húr. Kisebb-nagyobb hurkokat írva le futott a messze távolba, míg el nem veszett szem elől. Valószínűleg képes lett volna követni a szálát, ahogy már máskor is megtette, itt hagyhatta volna ezt a rémisztően kettészakadt formát, azonban ösztönösen tudta, hogy annak katasztrófális vége lenne. Ha kiszáll ebből a dupla testből, talán sosem talál vissza.

Nagyot sóhajtott, gondolataira sötét fellegként borult a félelem és harag. Próbált újra az osztályteremre koncentrálni, és hogy elterelje gondolatait, alaposan körülnézett ebből a különös, duplikált perspektívából. A két fehér karika között

észrevett valamit a földön. Halványkék, égett szélű papírfecsninek tűnt. James megrázta a fejét, mikor rájött, mi az. Edgcombe bedobott a terembe egy Weasley Varázsvicc Vállalatnál vásárolt petárdát pont akkor, amikor James dehoppanálni készült. Az a bolygó méretű robbanás, amit a semmiben lebegve érzékelt, nem más volt, mint egy pár sarlóba kerülő, ártalmatlan játékszer.

Legalábbis normál körülmények között ártalmatlan.

Ralph zihálva visszatért, hóna alatt Ogden és Heathrow alélt testével. Körülnézett, aztán egy-egy asztalra dobta őket, mintha csak életnagyságú rongybabák lettek volna.

- Ne ide, Ralph! - sóhajtott fel kórusban James. - Nem akarom látni az ostoba arcukat. Pláne duplán.

- Rajtuk kell tartanunk a szemünket - rázta a fejét Ralph, miközben visszasietett az ajtóhoz. - Odin-Vann tudni fogja, mit tegyünk, igaz? Elvégre tanár.

- Te meg az iskolaelső - emlékeztette James. - Használd a... minek is szoktad nevezni? Felsőbb tekintély? Tiltsd meg nekik, hogy beszéljenek róla! Adj nekik büntetők munkát! Ígérd meg nekik, hogy fejenként száz pontjuk bánja, ha eljár a szájuk!

- Ez nem így működik! - vágta rá Ralph meglepő vehemenciával, és először az egyik, majd a másik James szemébe nézett. Végül bosszúsan megrázta a fejét. - Csak fogd be egy percre! Megfájdul tőletek a fejem.

Ismét eltűnt a folyosón. Mikor újból megjelent az ajtóban, vállán átvetve Edgcombe tömzsi teste hevert. Ralph már épp be akart lépni a terembe, mikor hirtelen megtorpant, és hátranézett. Kissé megtántorodott, mikor Odin-Vann és Rose bukkant fel a háta mögött.

- Te most... - motyogta a professzor, és végigmutatott a Ralph válláról lógó elkábított fiún. - Ugye nem...? - Rose-ra sandított, végül megrázta a fejét. - Mindegy. Ez most nem fontos.

Gyorsan betessékelte Ralphot a helyiségbe, majd ő is követte. Mikor belépett, két kezével megragadta az ajtófélfákat, mintha csak támaszt keresne.

- Hogy az a jóságos sikítészellem! - káromkodott az orra alatt. Szeme nagyra nyílt, és ide-oda cikázott James két fele között.

- Hoppanálást gyakoroltunk - magyarázták a Jamesek.

- Nem ment túl jól, ahogy azt a mellékelt ábra mutatja - tisztázta Odin-Vann, majd halkán elfütytente magát. - Még sosem láttam ilyen tökéletes testszakadást. Te még... képes vagy az egész agyaddal gondolkodni?

- Szerintem arra egyébként sem képes - sóhajtott fel Rose fejcsóválva. Végignézett a két Jamesen. - Tud valamit tenni, tanár úr?

Odin-Vann odasétált a lány mellé, arca töprengő fintorba szaladt.

- Normál esetben ehhez egy csapat gyógyító kéne a Szent Mungó varázslati traumák osztályáról - ismerte el homlokráncolva. - De úgy látom, ott van a kezében a pálcád, James. Esetleg használtad segítségként a hoppanáláshoz?

- Rose azt mondta, olyan, mint egy pótkerék! - fakadt ki James. Megduplázott hangjával a panasz már-már kiabálásnak hatott. - Ralph is használta, és neki csak egy kis, lila csík maradt a szoba egyik falától a másikig! Azt hittem, nem árthat!

- Nem is - legyintett Odin-Vann. Az ő hangja szinte hátborzongatóan nyugodtnak hatott. - Viszont ha használtad a pálcát hoppanálás közben, talán tudok egy módszert, amivel visszacsinálhatjuk.

A fiatal professzor Jamesről Jamesre nézett. A fiú minden szemével Odin-Vannra meredt.

- Melyik az eredeti? - kérdezte a férfi, majd az ablak előtt álló James felé fordult. - Az, ugye? - mutatott rá. - A pálcád sikeresen átjutott a szobán, a kettes számú James kezébe. Remek.

Odin-Vann James szeme láttára felemelte a varázspálcáját, és a tábla előtt álló Jamesre szegezte azt. Egy pillanatra megdermedt, arcán kétely árnyéka suhant át, de végül határozottan kihúzta magát. Mikor megszólalt, szavai inkább parancsnek hangzottak, mintsem varázsigének.

- Priori Invortu! - fehér fénysugár kötötte össze Odin-Vann és James pálcáját, néhány pillanatig ott szikrázott és pulzált közöttük. James érezte, hogy saját pálcája vibrálni kezd a kezében, de csak még erősebben megszorította. Nem tudta biztosan, hogy a bűbáj úgy is működne-e, ha elejti. A remegés olyan erejűvé dagadt, hogy lassan elzsibbadtak az ujjai, aztán ostorcsattanás-szerű hang hallatszott, és a második James villámgyors mozdulattal visszapattant az elsőbe, aki ettől hátratántorodott. Olyan erővel esett neki az ablaknak, hogy az üveg zörögve megremegett a keretében, aztán összecsucsklottak a lábai, és a földre rogyott.

Rose odaszaladt hozzá, James arcát két tenyere közé fogta, és ide-oda forgatva alaposan szemügyre vette azt.

- Hagyjál már! - mordult fel a fiú türelmetlenül. - Jól vagyok. Eressz el!

A lány ügyet sem vetett a panaszkodásra, tovább folytatta a vizsgálódást. Mögötte Odin-Vann az újra egy testbe került Jamesről a saját pálcája felé fordította a figyelmét. Látható elégedettséggel tanulmányozta.

- Mindig ilyen volt a szemöldököd? - kérdezte Rose, és James két fülét megragadva erővel a holdfény felé fordította a fiú arcát. - Ilyen össze-vissza, középen meg kiállt?

- Jól vagyok! - erősködött James, és végre sikerült félresöpörnie Rose kezét. - Szállj már le rólam! - Bizonytalan mozdulatokkal megpróbált felkászálódni, de a lábai mintha gumiból lettek volna, és hirtelen szörnyű szédülés fogta el. Visszaroskadt a padlóra.

- Az ő hibájuk volt - szólt Ralph, és Odin-Vann mellett elmutatva a három golya irányába bökött, akik ekkor kezdtek magukhoz térni. - Edgcombe Jameshez vágott egy petárdát, pont mikor elkezdte a hoppanálást!

Edgcombe hangosan felnyögött, oldalra fordult, de ezzel csak azt érte el, hogy legurult az asztról, ahova Ralph dobta le. Mikor hangos puffanással földet ért, a nyögés fájdalmas mordulásba ment át. Polly Heathrow kábán felült, feje két oldalán ernyedten lógtak a copfjai. Quincy Ogden hirtelen nagyot horkantott.

- Ezért ti elkábítottátok őket? - Odin-Vann továbbra is nyugodt arccal végignézett Ralphon és Rose-on.

- Csak miután el akartak szaladni - felelte a lány éles hangon. - Megérdemelték, nekem elhiheti. Még többet is érdemelnének!

Edgcombe kásás hangon motyogni kezdett.

- Illegális mágiát gyakoroltak, professzor. Betörték az osztályterembe!

- Igen - tette hozzá Heathrow, miközben a homlokát masszírozta. - És aztán átkot lőttek ránk! Megátkoztak minket, csak mert láttuk őket!

- Azért átkoztak meg titeket - felelte Odin-Vann olyan kimért és pedáns hangon, mintha csak fényes nappal lenne, és épp az osztályának tartana órát -, mert megijesztettétek őket egy tiltólistán lévő pirotechnikai eszközzel. Rájuk támadtatok. Ösztönösen cselekedtek. Még szerencsésnek is érezhetitek magatokat, hogy csak kábítóátkot használtak.

- Dehát...! - fröcsögött Edgecombe, kigúvadó szemekkel meredve Jamesre, Ralphra és Rose-ra. - Dehát illegális mágiát használtak!

- Mr. Deedle és Mr. Potter házi feladatnak előírt varázslatot gyakorolt. Ez az egyetlen terem, ahol ezt megtehetik. Én adtam nekik engedélyt az ajtó kinyitására. Ti viszont a folyosón ólálkodva kerestétek, hol keverhettek bajt. Van még a zsebetekben a Weasley Varázsvicc Vállalat termékeiből?

Edgecombe azonnal elhallgatott, amint rájött, hogy fordult a dolgok állása. Polly Heathrow lecsusszant a padlóra, és könyökével erőset bökött Ogden bordái közé. A fiú nagyot nyögött, aztán mocomogni kezdett.

- Csak mulattunk kicsit - duzzogott Heathrow sötét pillantást vetve Jamesre.

Odin-Vann komor képpel dűnnyögve bólogatásba fogott.

- Ó, mennyi szörnyűség indult „egy kis mulatással” a történelem folyamán! Azt javaslom, most rögtön térjete vissza a hálókörleteitekbe, mielőtt úgy döntök, alaposabban kivizsgálom, mi történt pontosan. És ha a későbbiekben akár csak egy szót is hallok a folyosón a Jamesszel történt szerencsétlen esetről - mely, megjegyzem, csak és kizárólag a ti hibátok volt -, teszek róla, hogy a tetteitek minden következményét maradéktalanul elszenvedjétek. Világos voltam?

Edgecombe égő arccal, szikrázó szemekkel feltápáskodott. Nem válaszolt, de a szemében égő dühös láng minden szónál egyértelműbben kifejezte véleményét. Lehajtott fejjel hagyta el a helyiséget, Polly Heathrow-val szorosan a nyomában. A kicsit még mindig bizonytalan lábakon álló Quincy Ogden vállával az ajtófélnék ütközött, mikor a barátai után sietett.

Odin-Vann leguggolt James elé, és eltette a pálcáját.

- Most már jobban vagy valamivel?

- Egy kicsit - ismerte be James. - Köszönöm, hogy elintézte azt a három... hármat.

- Ugyan! - legyintett Odin-Vann, és az ajtó felé pillantott. - Szót se róla. Megérdemelték, amiért belerondítottak az első hoppanálásodba. Sokkal rosszabbul is járhattál volna. De ez ne vegye el a kedvedet!

- Mi volt az a bűbáj, amit használt, professzor? - kérdezte Rose, miután nagyot sóhajtván lehuppant az unokatestvére mellé a padlóra. - Még sosem hallottam a Priori Invortu varázsigéről.

Odin-Vann a lányra sandított, majd vetett egy újabb pillantást a varázspálcájára.

- Ez egy... általam kifejlesztett bűbáj - felelte tétován. - Kiolvassa egy pálcából a legutolsó bűbajt, és ha létezik rá ellenbűbáj, automatikusan előhívja.

Ralph homlokráncolva dőlt neki egy közeli íróasztalnak.

- Szóval, mivel a kezdő hoppanálók általában a pálcájuk segítségével hajtják végre a varázslatot, a pálcája képes volt visszacsinálni, amit James a pálcájával csinált... de ez mi is volt?

Odin-Vann vállat vont, aztán visszadugta a pálcát a talárja zsebébe.

- Nem tudom pontosan megmondani. Mármint... a folyamat teljességgel automatikus. Számptalan ellenátkot és ellenrontást programoztam a pálcámba a hónapok folyamán, de, megmondom őszintén, most először volt alkalmam élesben is kipróbálni. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, valószínűleg egy módosított lasszóbübáj lehetett, ami visszarántotta James duplikátumát az eredeti testébe, és tette semmissé a félbeszakadt hoppanálást. - Egyszerre tűnt rém büszkének és rendkívül óvatosnak, mintha legszívesebben tovább taglalta volna a történeteket, viszont ezzel egy időben szerette volna megvédeni a módszereit. Talán nem akart túl sokat felfedni a folyamatból, amíg nem tökéletesítette.

- Én egyszerűen csak örülök, hogy működött - szolt James, és erősen megrázta a fejét, mintha csak a gondolatait szeretné kitisztítani.

- Az egyikőtöknek alighanem követnie kéne újdonsült barátainkat - jegyezte meg Odin-Vann Rose-ra és Ralphra pillantva. - Csak, hogy biztos teljesítették-e az utasításomat, és visszatértek a szobáikba. Ha az estét kihúzzák csendben és átgondolják, valószínűleg nem jár el a szájuk, viszont ha út közben összefutnak valakivel a folyosón, a harag felülkerekedhet rajtuk.

Ralph bólintott, és eltolta magát az asztaltól.

- Majd én megyek. Ha másra nem is, rám hallgatniuk kell - tapogatta meg a kitűzőt a mellkasán. - Holnap találkozunk. És ezt soha többé nem próbáljuk ki újra.

Miközben Ralph távozott, Jamesnek feltűnt, hogy a nagyobb fiú járása mintha a szokottnál kicsit peckesebb volna. Most, hogy James elszúrt hoppanálásának vége, és a három kis szemétláda is megkapta a magáét, Ralph végre kiélvezhette, hogy sikerrel hajtotta végre az első hoppanálását, nem úgy, mint James.

- Legközelebb nem lesz semmi gond - szólalt meg Odin-Vann, mintha olvasott volna James gondolataiban. Maga is leült a földre. - Még ne is próbálj felkelni. A testednek szüksége van pár percre, hogy rendbe tegye magát. Mondd csak, James - meredt a fiúra kissé oldalra döntött fejjel. - Milyen volt?

- Mármint hogy majdnem kettő lett belőlem? - kérdezte James, és a szégyen megújuló hullámokban öntötte el. - Olyan érzés volt, mint egy oltári nagy balfogás. De közben... - Tartott egy rövid szünetet, és összevont szemekkel a távolba meredt. - Mintha egyszerre álltam volna egy szakadék két szélén, összekötve, középen pedig nem lett volna az égvilágon semmi. Egy részem ott ragadt, ott lebegett a semmiben. Éreztem, és mintha halványan láttam is volna.

- A Transitus Nihilo - bólogatott Odin-Vann. - Az anyagon túli üres tér. Érdekes.

- Nem volt teljesen üres - sóhajtott fel James. - Láttam a szálat, ami összeköt Petrát és engem. Átlépte velem a hoppanálás határát. Láttam, ahogy elveszik szem elől a sötétben.

- A kapcsolat? - töprengett Odin-Vann. - Mármint arra gondolsz, ami révén képes vagy odautazni hozzá alvás közben?

- Ha Petra engedi - bólintott James, majd nekivetette hátát a falnak az ablak alatt.

Odin-Vann is lazább testhelyzetet vett fel, és a hangja is egész máshogy csengett, mikor folytatta.

- Tudod, mindig kíváncsi voltam a kettőtök kapcsolatára, James. Még van pár percünk, amíg összeszeded magad. Nem mesélnél addig róla?

Rose azonnal átvette a szót, talán kissé harsányabban is a kelleténél.

- Ó, James elsőéves kora óta epekedik Petráért. Igazi romantikus alkat, egy költő. Persze nem túl jó költő, dehát Potter, mit várhat tőle az ember?

- Rose, ne - mondta James oda-vissza járatva a szemét a lány a tanár között. - Ha bízunk egymásban annyira, hogy együtt elloptuk a karmazsin fonalat, és megpróbáljuk átküldeni Petrát egy másik világba, hogy átvehesse Morgan helyét... akkor minden tekintetben meg kell bízunk egymásban. - Ismét Odin-Vann felé fordult, aki türelmesen várakozott. - A harmadik iskolaév előtt történt, mikor úton voltunk az óceánon Amerika és az Alma Aleron felé...

Amilyen röviden és tömören csak tudott, James beszámolt az estéről, mikor Petra a dühöngő vihar kellős közepén kimászott a Gwyndemere korlátjához, dacolva a ház méretű hullámokkal. Elmesélte, hogy Petra különös, kábult állapotban volt, mintha hagyni akarná, hogy a vihar magával vigye. Mikor az árbocba villám csapott, és lesodorta a lányt a fedélzetről, az elsüllyedő törmelék azzal fenyegetett, hogy magával rántja a korlátról lógó Petrát. James az utolsó pillanatban elkapta a kezét, de a lány arra kérte, hagyja leesni.

- De én képtelen voltam rá - mondta James, egészen belefeledkezve az emlékekbe. Úgy meredt az osztályterem padlójára, mintha még mindig látná maga alatt a hullámsír fölött lógó Petrát. - Bármit mondott is, nem hagyhattam meghalni. Viszont tenni sem tudtam mit. Kezdett kicsúszni a kezemből, és ekkor vettem észre, hogy ő eleresztett. Kész volt belezuhanni a hullámok közé és elsüllyedni. Aztán leesett, és én úgy éreztem, a szívem is vele zuhan. Ekkor történt.

- Megjelent a szál - szolt Odin-Vann félig-meddig suttogva.

- Elkapta Petrát, összekötötte a jobb kezünket, úgy ragyogott a sötétben, akár egy akromatula hálója, és pengett, mint egy hárfa húrja. Elkapta őt, így már képes voltam visszahúzni.

Rose mostanra, úgy tűnt, beletörődött, hogy James az egész sztoriról beszámol Odin-Vann-nak, így hát maga is becsatlakozott.

- Lucy írt nekem arról az estéről, mikor már az Államokban voltatok. Mindig csodálatos leveleket írt. Szinte szóról szóra emlékszem. Mind odalent voltak, a kapitány kabinjában, és az ablakból nézték végig az egészet: Lucy, Merlin, Izzy, Harry bácsi, Ginny néni, mindenki. Látták, mikor Petra leesett fedélzetről, és a semmi fölött lógott. De aztán Merlin elhomályosította az üveget, így a folytatást nem láthatták. Harry bácsinak ez nem tetszett. Azt ismételtette, tenniük kell valamit, de Merlin nemet mondott. Lucy szó szerint idézte őt a levélben. Valami olyasmit mondott... - Hunyorogva próbált visszaemlékezni. - *A vihar magához veszi, ami az övé, de a többieknek nincs félnivalója.* Mint kiderült, igaza lett. James megmentette Petrát a tőle kölcsönvett hatalommal. - Felpillantott Odin-Vannra, és egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy talán túl sokat mondott, azonban a férfi csak biccentett.

- Ahogy azt már említettem, tudok Petra látszólag határtalan hatalmáról. Nem mondott annyit, amennyit szerettem volna hallani - valószínűleg nem is tudna -, de van némi fogalmam, mire lehet képes. - Elgondolkozva megrázta a fejét, majd a figyelmét visszafordította James felé. Szeme élesen villant. - Azt mondd, Petra kész lett volna meghalni? A halálba zuhanni a hajó tatjáról? De miért?

- Össze volt zavarodva - rázta a fejét James. - Épp akkor vesztette el a nagyapját, és a mostohaanyja eltűnésével is őt gyanúsították. Nem volt otthona, elveszettnek érezte magát, és üldözte egy... egy... - Még időben észbe kapott, mielőtt említést tett

volna Judithról, a Tó Úrnőjéről, akit Petra mostohaanyjának halála idézett ebbe a világba, egy afféle kifacsart alku eredményeként. Egy dolog volt megbízni Odin-Vannban, de James nem akarta tovább bonyolítani a dolgok állását – vagy még jobban belekeverni Petrát. Így hát a mondat folytatása kissé sutára sikeredett. – Üldözte a saját bűntudata, legalábbis bizonyos értelemben. – Eszébe jutott még valami, és felült. – De akkor még megvolt a brossa. Opál kő volt, ezüstös foglalattal. Petra azt mondta, az apjától kapta ajándékba. Biztos abban a dobozban volt, amit a Minisztérium küldött neki, miután az apja meghalt az Azkabanban. Viselte a brosst a vihar éjszakáján. Mikor lezuhant, az ékszer a vízbe esett, Petra pedig nem bírta abbahagyni a sikoltozást. Úgy tűnt, nagyon sokat jelent neki – a családot, amit elveszített. Az életet, amit sosem élhetett. Azt hiszem, végül ez törte meg, emiatt választotta az egyetlen módot, amivel újra a halott szüleivel lehetett.

Odin-Vann nem nézett Jamesre. Tekintete a fiú feje fölött a koromfekete ablakra szegeződött. Először nem mozdult, ám végül lassan bólintott. A szeme furcsán csillogott.

– De te ott voltál neki – morfondírozott, szinte csak magában. – Megmentetted őt. Megmentetted önmagától.

James újra hátradőlt a falnak.

– Azt hiszem, így volt. Valamivel később beszéltem erről apával. Azt mondta, nem csak Petra mágiája volt, ami összekötött minket, és megakadályozta, hogy Petra leessen. Szerinte ez ugyanolyan helyzet volt, mint mikor az édesanyja feláldozta magát érte, mikor még kisbaba volt. A nagymamám halála életre hívott egy mély, ősi mágiát, egyfajta kikezdzhetetlen védelmet, ami megmentette apát Voldemort átkától. Apa szerint, mikor kész lettem volna meghalni Petráért, mikor utána vettem magam, ugyanezt az erőt hívtuk elő. Igazából ez mentette meg.

Odin-Vann Jamesre pillantott, az arcán tompa árnyék futott végig.

– Tényleg? – pislogott. – Az apád, Harry Potter mondta ezt?

James biccentett.

– Igen, állítólag felismerte az érzést.

– De... – erősködött Odin-Vann, mintha mindenképpen tisztázni szeretne egy apró, de roppant fontos részletet. – Az apád anyja a halálával hívta elő azt a bűbajt, így jött létre a védelem. Legalábbis azt beszélik. Te... – Kissé esetlenül megköszörülte a torkát. – Te... nem haltál meg Petráért. – Zavarodottan megrázta a fejét.

James ismét nagyot sóhajtott.

– Pont ezt mondtam én is apának. Erre nem tudott válaszolni. Csak annyit mondott, hogy talán az is elég volt, hogy... kész lettem volna helyet cserélni Petrával. Az ősi mágia miatt jelent meg a minket összekötő szál, ami lehetővé tette, hogy visszahúzzam őt a fedélzetre. Nem haltam meg. Viszont... elég volt az is, hogy hajlandó lettem volna rá. – Hirtelen még James fülének is sután és zavarosan hangzott az egész magyarázat. Dehát egyértelműen ez történt! Az ősi mágia megmentette Petrát, örökre összekötötte őket, mint annak idején az apját és Voldemortot, noha Jamesnek valóban nem kellett meghalnia, hogy ez megtörténjen.

Legalábbis... még nem. A hirtelen támadt gondolat a csontjáig megborzongatta.

Odin-Vann egy újabb vállvonással elhessegette a témát.

– Nos, azt hiszem, mostanra már elég erős lehetsz, hogy felállj, James. Nem hinném, hogy a három ifjú barátunk, Edgcombe, Heathrow és Ogden több zúrt

okoznának. Legalábbis ezt illetően. Több hozzájuk hasonlóval is találkoztam életem során, és az ilyenek mindig találnak rá módot, hogy terjesszék a rosszindulatukat.

Rose felállt, és az ajtó felé pillantott, mintha abban reménykedne, ott lesz a három jómadár.

- Remélem, még az utamba kerülnek egyszer. Egy sima kábítóátoknál többel tartozom nekik. El se tudom képzelni, mi bajuk lehet velünk.

- Pontosan ez az, amiben tévedsz, Miss Weasley - szólt Odin-Vann, miközben felsegítette Jamest. - Azt feltételezed, hogy az Edgecombe-hoz hasonlóknak mindnek van valami „baja”. Fel sem merül benned, hogy vannak emberek, akik szimplán a hamisítatlan, tiszta élvezet kedvéért bántanak másokat. Nyilván van valami kifogásuk, amivel saját lelkiismeretük utolsó megmaradt foszlányait próbálják megnyugtatni, de ez nem más: *kifogás*. A maguknak mondott hazugságok alatt nem más rejlik, mint hogy félnek tőletek. Tudják, hogy jobbak vagytok náluk. És ezt gyűlölik. Innen ered a rosszindulat. Ha elfogadtok egy tanácsot: ne vegyétek fel a kesztyűt. Csak magatokat készítek ki azzal, ha megpróbáltok valami józan közös nevezőre jutni velük. Ilyen nem létezik. Egyes mérgezett almákat egészen a magházig átítat a méreg.

Volt valami különös hűvösség Odin-Vann hangjában, mikor Edgecombe-ról és a bandájáról beszélt. Jamesnek megfordult a fejében, hogy a maga idején talán a professzornak is meggyűlt a baja az Edgecombe félékkel, aztán rájött, hogy a válasz egyértelmű. Alighanem ebből fakadt, hogy a tanár stresszhelyzetben képtelen varázsolni, bármekkora is a tudása és a hatalma. Ez a férfi nemrég még csak egy fiú volt, akit valószínűleg kíméletlenül szekáltak a nyomás alatti ügyetlensége miatt, amitől az aztán csak tovább romlott.

Mikor a professzor elköszönt tőlük, és hátramaradt, hogy visszazárja a termet, James nem tudta eldönteni, mi nagyobb; a sajnálat, amit a fiú iránt érzett, aki valaha Odin-Vann volt, vagy az Edgecombe-hoz hasonló szemétládák iránti gyűlölete. Mindent összevetve azonban csak örült, hogy az estének vége, a katasztrófát elhárították és visszacsinálták, és némán hálát adott Rose-nak, amiért nem kellett séta közben mindenben újra átrágniuk magukat. A lány csendben, saját gondolataiba merülve lépkedett mellette, miközben a Griffendél toronyba vezető sötét, árnyékos folyosókat rótták.

Együtt, mindketten a végletekig fáradtan másztak be a portrélyukon. Öt perccel később James már az ágyán hevert, félig átöltözve, és álomtalan alvásba merült a teljes kimerültség miatt. Fogalma sem volt róla, hogy két darab, az utolsó cérnaszálíg megegyező alsónadrágot visel, és hogy mindkét zokniját ki van fordítva a lábán.

A következő fejezetben:

JAMES MEGISMER EGY ÚJ HÁZIMANÓT!
EGY KVIDDICSMECCS MEGOSZTJA A CSALÁDOT!
ÚJ TERVEK A SZÜNIDŐRE!

10. HAGRID LEVELE

Az első hó még azelőtt leesett Roxfortra, mielőtt az utolsó sárga levelek lehullottak volna a fákról. A hópelyhek megtapadtak a legkitartóbb levelek szélén, és a fagyos szakállak lassanként bolyhos takaróval fedték el az egész Rengeteget. Mikor James felébredt november utolsó napján, az ágy melletti ablakon szürke, éles fény áradt be. Álmosan felült, és miután kidörzsölte szeméből az utolsó álmfoszlányt is, rádöbbsent, hogy még nincs reggeli idő, sőt, még hajnal is alig. A vastag hólepel természetellenes világossággal árasztotta el a tájat, amivel még a fákon ücsörgő madarakat is sikerült becsapnia, így most azok is ébren csiripeltek és daloltak.

James már épp visszahanyatlott volna az ágyra, mikor a szoba közepén álló kályha mellett mozgásra lett figyelmes. Nem ijedt meg, egyből tudta, hogy a griffendéles toronyba kijelölt házimanó serénykedik. Az évek során alig pár alkalommal látta a kistermetű manót, ennek ellenére halkán odaköszönt neki.

A manó úgy megriadt, hogy vállait egészen a hátrasunyt füléig húzta. Fejét lassan hátrafordította, míg James meg nem pillantotta egyik hatalmas kristálygömb-szerű szemét. A koromfekete pupillát mohazöld írisz keretezte. James még a kályha kinyitott ajtaját is látta tükröződni az óriási szemben.

- Elnézést kérek, Potter úrfi - súgta vissza a manó, elrejtve hangja nyikorgását. Hím volt, ezt James biztosra vette, fülei denevérszárnyakként tárultak ki feje két oldalán. Akkorák voltak, hogy a manó akár esernyőnek is használhatta volna őket zápor idején. Mint a legtöbb roxfordos házimanó, ő is az iskola címerével díszített törölgetőruhát viselt tógaként. - Piggen nem akarta felébreszteni Potter úrfit, uram.

- Piggen - ismételte James, majd akkorát ásított, hogy megreccsent az állkapcsa. - Tényleg ez a neved? Piggen?

- Piggentottenwuggahooliguffin, uram - felelte a manó engedelmesen, továbbra is suttogva. - Tottenwuggahooliguffinoogersham fia.

- A Piggen elég lesz. - James kinyújtózott, majd megfordult az ágyon, és a lábtámlához csusszant. Karjait megtámasztotta a támlán, aztán a fejét is ráhajtotta, úgy tanulmányozta tovább a kályha mellett ácsorgó manót. - Ez az utolsó évem, Piggen. Gondoltam, be kéne mutatkoznom, amíg még van rá lehetőségem.

A manó szeme elkerekedett, és tett hátra pár lépést. Hatalmas lábán nem viselt cipőt.

- Nem kell bemutatkoznia, Potter úrfi. Piggen örül, ha észrevétlenül tudja megrakni a tüzet, gyűjti be a szennyest, töröl port, sepreget és pucolja ki a vécét...

- Hermione nénikémtől nem kapok karácsonyi ebédet, ha megtudja, hogy lett volna esélyem bemutatkozni neked, de nem éltem vele - mosolyodott el James.

- Ááá - pislogott a manó. - Miss Granger, az Em-A-Jé-O-Em alapítója. Kiraktuk az iskolás képét a falunkra, uram. Sokkal tartozunk Miss Hermione Grangernek. Miatta kötöttünk koalíciós megállapodást az iskolával, amiben kikötöttük, hogy csak manók végezhetnek manómunkát. A céhünk vezetőjének, Dufferwunkinnak külön szava is van rá. Úgy hívja: munbizti. Szerinte a munbizti nagyon fontos nekünk, manóknak.

- Munbizti... - hunyorgott James. - Úgy érted, munkabiztonság? Nem hinném, hogy Hermione néni erre gondolt, mikor megalapította a MAJOM-ot.

- Mi nem akarunk szabadok lenni, uram - csóválta lassan a fejét a manó. - Pláne most, hogy a Titokvédelmi Alaptörvény így meggyengült. A jóakarátú boszorkányok és varázslók máris arról beszélnek, hogy szabadítsanak fel minden manót, sőt, legyen törvényellenes a tartásuk. Azt mondják, rossz fényt vetne rájuk a muglik szemében, ha a két világ egyesül.

Jamesnek még a legjobb körülmények között is lassan forgott az agya reggelente, most azonban még inkább úgy érezte, hogy nem tudja követni a manót. Behunyta a szemét, és erősen megdörzsölte az öklével.

- Mármost... hogy a muglik azt fogják gondolni, hogy rabszolgák vagytok, vagy ilyesmi? De... tulajdonképpen azok vagytok, nem?

Piggen kihúzta magát, és még a mellkasát is kidüllesztette.

- Piggen az urait szolgálja, Potter úrfi. A szolgálét nem egyenlő a rabszolgasággal.

- Szóval, akkor kapsz fizetést?

A manó szeme akkorára meredt, hogy már-már azzal fenyegetett, egyszer csak kiugrik a helyéről, és begurul valamelyik ágy alá.

- Fizetést, uram?! Egyetlen manó sem kap fizetést, soha, uram! Nem lenne illendő fizetséget kérni egy az urunk által kiszabott munkáért!

- De fel sem mondhattok - erősködött James, és összevonta a szemöldökét. - Vagy igen?

A gondolat egyszerre nyugtalanította és hozta zavarba Piggent.

- Nos, ööö, bocsánat, uram, de elméletben ez lehetséges volna. Legalábbis itt, a Roxfortban. De... - Szaporán pislogott, és úgy nézett körül a szobában, mintha segítséget várna valakitől. A többi ágy azonban csak halkan hortyogó griffendélekkel volt tele.

James vállat vont. Túl tompának érezte az agyát, hogy belemenjen a témába.

- Nekem rabszolgaságnak tűnik, akárhogy is cifrázod. De ha titeket ez tesz boldoggá...

- Ó, a boldogságnak ehhez semmi köze, Potter úrfi - legyintett a manó egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében, mintha örülne, hogy végre pontot tettek egy kényes téma végére. - Mi, manók, nem foglalkozunk olyasmikkel, mint a boldogság. A boldogság a munbizti legfőbb ellensége.

James érezte, hogy annyiban kellene hagynia ezt a beszélgetést, amíg még legalább nagyjából képes volt felfogni, miről van szó, de nem tudta megállni, hogy kíváncsian a manóra ne pislogjon.

- Hogy érted, hogy a boldogság a legfőbb ellenségeitek?

A manó óvatosan körülnézett, mintha attól tartana, kihallgatja őket valaki. Mikor a tekintete visszatért Jamesre, még akkor is kerülte a fiú pillantását. Idegesen gyűrűkészte rongytógája sarkát.

- Egy másik kép is lóg a falunkon - magyarázta olyan halkán és élesen, hogy szinte kivehetetlenek voltak a szavai. - Egy másik manóé, név szerint Dobbyfoggynpuddleneffé.

James ülő pozícióba tolta magát.

- Úgy érted... Dobby? Azé a házimanóé, akit még a papám ismert?

- Dobby boldog volt - bólogatott Piggen, és végre ismét James szemébe nézett. - Összebarátkozott Harry Potterrel. Aztán Dobbyt meggyilkolták. Szolgálaton kívül végeztek vele, nem volt sem ura, sem úrnője. Feje nem került ki elődjei és utódai közé, senki falára. Dobby szabad manóként halt meg. - Az utolsó mondatot a szája elé kapott kézzel suttogetta, mintha a lehető legszaftosabb káromkodás csúszott volna ki rajta.

Jamesben kezdett derengeni a felismerés.

- Tehát... emiatt nem akarod, hogy bemutatkozzam.

Piggen szájalomra méltóan elkínzott arccal pislogott.

- Piggen a bocsánatáért könyörög, Potter úrfi. Piggen nem akar szabad lenni. Nem akar boldog lenni. Kérem, ne vegye sértésnek, de nem akar az úrfi barátja lenni, uram. Csak a munkáját szeretné végezni, és tartani a munbiztit.

James fáradtan vállat vont.

- Oké, Piggen. Nem vagyunk barátok. Majd úgy teszek, mintha a nevedet sem tudnám.

A manó arcán a kendőzetlen megkönnyebbülés vigyora terült szét.

- Ó, köszönöm, Potter úrfi. Egy pillanat, és már itt sem vagyok.

Visszafordult a kályhához, gyakorlott mozdulatokkal bezárta az ajtaját, aztán egyetlen nesz vagy hang nélkül eltűnt az hajnali árnyékok között, a fürdőszoba közelében.

Scorpius megfordult az ágyán, hallatott egy rá egyáltalán nem jellemző, nyöszörgést, aztán felemelte a fejét, és nagyjából James irányába hunyorgott.

- Hát te meg kihez beszélsz? - kérdezte tompán.

- Mint kiderült, senkihez - felelte James, és letette lábát a padlóra. - Aludj tovább!

- Ha Cedric az - mormolta Scorpius, miközben hagyta, hogy a feje visszapuffanjon a párnájára -, mondd meg neki, hogy húzzon vissza a hugarbugosokhoz. Túl korán van még az órához... - Szavai érthetetlen motyogásban haltak el.

James úgy döntött, felkel, és - kivételesen - korán megy reggelizni.

Azon a pénteken a Griffendél kviddicscsapata az évadban először nézett szembe a Mardekárral. James sztoikus nyugalommal foglalta el pozícióját magasan a pálya fölött. Szemüvegére még egy védőszemüveget is felvett, hátha az valami védelmet nyújt a tájat lassan fehérbe fordító szakadatlan hóesés ellen. A kilátókon tomboló drukkerek bömbölését csupán Josephina Bartlett hangja törte meg, aki a közvetítői bódéból köszönt be. Szemlátomást a kelleténél egy kicsit jobban élvezte saját, felerősített hangját.

- A mai napon egy roppant fontos ütközet következik - mondta, majd tartott egy kis szünetet, hogy szavai végigvisszhangozzanak a lelátók mentén -, hiszen, statisztikailag, az a csapat, aki az első mérkőzését megnyeri, hetvenhét százalékkal nagyobb eséllyel győzi le ugyanazt az ellenfelet, ha a döntő meccset is ellene játssza. Rendkívül fontos tehát a csapatok teljesítménye, s ez különösképpen igaz a kulcspozíciókban játszó újoncokra, mint amilyen Mr. James Potter is, aki fogóként a saját öccse ellen fog játszani.

Erre a bejelentésre a lelátókon mennydörgő üdvrivalgás dübörgött végig. James tudta, hogy el kéne képednie ekkora figyelmen, de titokban még élvezte is. Évek óta várt erre a mérkőzésre, mióta Albus lett a Mardekár fogója. Már akkor eldöntötte, hogy legyőzi az öccsét, és hazaviszi a Griffendélnek a trófeát, és a tudat, hogy a csapata megbízik benne, csak tovább tüzelte az elhatározását.

- Ez a meccs a miénk! - harsogta Graham bele a hóesésbe, miközben a kezdő pozícióba suhant. - Hajrá vörös és arany!

- Hajrá Griffendél! - kiáltotta Deirdre válaszként, mire az egész csapat ujjongásban és tapsban tört ki.

James erősen megmarkolta a seprűjét. Ugyanazt az ujjatlan kesztyűt viselte, mint három évvel korábban, azon a klacskapdel mérkőzésen, az Alma Aleronban, ami évtizedek óta először zárult a Nagylábok győzelmével. Vágyakozva pillantott a kis zsebre, a jobb kesztyűn, amit kifejezetten pálca tárolására varrtak oda. Sajnos a kviddicsben nem engedélyezett a meccsmágia, noha Jamesnek sikerült bevezettetni az éjszakai ligában. Julian Jackson kiváltképp tehetségesnek bizonyult a klacskapdel bűbájok villámgyors elsajátításában. Az összes csapat kölcsönvette és lemásolta James régi klacsszabálykönyvét, és végül meglehetősen jó hasznát vették a gravitációs kutaknak, csontdermesztő rontásoknak, fricskáknek és fékező átkoknak, sőt, sok olyan egyéb bűbáj is használtak, amiket még James sem tudott teljesen megtanulni.

A pálca helye most azonban üresen sötétlett. A kviddicspályán nem engedélyezett a varázslás, így Jamesnek a jó öreg dörzsöltség és kitartás segítségével kellett legyőznie az öccsét. Szerencsére amint a mérkőzés vezetője, Cabe Ridcully megfújta a sípját, és szabadon eresztette a labdákat, James eltelt önbizalommal és határozottsággal. Azonnal kilőtt a seprűjével a parányi aranycikesz nyomában, mely csillámló szárnyakkal gyorsan beleveszett a lág hóesésbe.

Mint kiderült, a meccs elég hosszúra nyúlt, még jóval sötétedés után is kint voltak a pályán. Az idő teltevel Josephina egyre inkább berekedt, miközben a Mardekár lassan de biztosan a Griffendél fölé kerekedett. James idővel már szabályosan összerezzen minden egyes alkalommal, mikor a hirdetőtáblán hangos csendüléssel változtak a pontszámok, a sötét égboltra pedig pár zöld tűzijáték röppent az elvarázsolt pontjelzőből.

A hólé idővel megdermedt James hajában, és kezdte úgy érezni, mintha egy egész jégtömb csücsülne a feje tetején. Meze és köpönyege részben a hótól, részben izzadtságtól nedvesen csapkodott a szélben, és olyannyira megnőtt a súlya, hogy nem kis kihívást jelentett időben kitérni a sötétből fenyegető üstökös-ként előszáguldó gurkók elől. A nézősereg kezdeti tombolása és biztatása folyamatos, feszülten unott morajjá lett. Lassan nem lehetett biztosra venni, hogy a még nagy ritkán felhangzó taps és lábdobogás mit is jelent igazán: vajon a csapatok győzelméért szólt, vagy csak azért, hogy minél előbb legyen vége a mérkőzésnek, hogy mindenki visszatérhessen a kastély melegébe.

James úgy érezte, már legalább ezredszer törölte le a rátapadt havat a szemüvegéről, mikor a lelátókon ülő tömeg hirtelen felmorajlott. A jelzőtábla csendben maradt, tűzijátékok sem szökkentek a magasba, vagyis a hanzavar csak egyet jelenthetett: előkerült a cikesz. És ha a szurkolók látták, valószínűleg Albus is.

James kétségbeesetten forgolódott, míg végül megtalálta: arany villanás cikázott a játékosok között. Albus máris üldözőbe vette, kezét kinyújtva kerülgette a csapattársait.

James mélyen a nyélre hajolt, és kilőtt az egyre közeledő cikesz irányába. A tömeg egy elmosódott folt volt csupán, a pontjelzőre is egyetlen pillantást mert csak vetni. A Griffendél huszonnyolc ponttal le volt maradva a Mardekár száztizenkettőjéhez képest. Ha most James elveszíti a cikeszt, édes mindegy, ha utána Albusnak sem sikerült elkapnia. A Mardekár hamarosan akkora előnyhöz jut, hogy nem fog számítani, kié lesz az apró aranylabda.

Miközben James egyre megközelítette a cikeszt, az elröppent Deirdre válla fölött. A lány figyelte a kis labdát, szemlátomást alig bírt ellenállni a kísértésnek, hogy ő maga kapja el; ez, természetesen, csak büntetőpontokat eredményezett volna. A tekintete visszarebbent Jamesre, ahogy a fiú kinyújtott kézzel a labda után száguldott.

Hangok harsantak mindenfelé. Némelyik próbálta visszatartani, mások igyekeztek elterelni a figyelmét, megint mások pedig hajtották előre, és drukoltak neki. James egyiket sem hallotta, csakis a gurkók kerülgetésére koncentrált. A hópelyhek mintha fehér csíkos alagutat képeztek volna körülötte.

Albus még mindig James előtt járt. Nyirkos köpönyege vadul csapkodott a menetszélben, nehéz, szürke köddel terítve be James arcát. Azonban a cikesz egyszer csak lebukott, és James ezt egy pillanattal előbb észrevette, mintsem Albus korrigálni tudott volna. James seprűje kilőtt, és lassan behúzódott Albus és a cikesz közé. James olyan messzire nyújtotta előre a kezét, hogy úgy érezte, a válla rögvest kiugrik a helyéről. Ujjain érezte a verdeső szárnyak csiklandozását. Eltökélt vigyorra húzódott a szája, aztán a marka összezárt...

...egy nagy darab levegő körül! A semmiből egy másik kéz nyúlt ki, és villámgyors mozdulattal elhappolta a kis aranylabdát az orra elől.

James döbbsen meredt a sötétbe, ahol nem sokkal korábban még a cikesz csillogott. Ujjai görcsösen ököbe szorultak, aztán a nyakát kicsavarva felnézett.

Albus fejfelé repült fölötte, csupán a térdével szorította a seprűje nyelét. Kinyújtott jobb kezében ott vergődött a parányi labda, pontosan James feje mellett. Albus elkapta James pillantását, elvigyorodott, majd – továbbra is fejfelé – megvonta a vállát.

A nézősereg döbbsen, és talán kissé megkönnyebbült üdvivalgásban tört ki. A mérkőzés véget ért. Josephina Bartlett szuszogva jelentette be a végeredményt, de James készakarva kizárta a hangját. Zuhanórepülésbe kezdett, majd – arra sem véve a fáradságot, hogy leszálljon – válla közé húzott fejfelé besuhant a griffendéles lelátó alatti öltöző ajtaján. Arca dühtől és szégyentől izzott. Nem kívánt senkivel sem beszélni, sem részt venni az Albus parádés fogását ünneplő éljenzésben, ami még odabent is jól hallható volt.

Mire James leráncigálta magáról a nedves kesztyűket és a félig fagyott köpönyeget, a csapat többi tagja is bekullogott a rövidke folyosón, maguk után húzva a seprűiket. Mindegyikük lehajtotta a fejét, alig páran voltak hajlandóak egyáltalán megszólalni. Senki nem nézett a másokra. James lehuppant egy padra, hogy ki tudja kötni a cipője csontkeményre fagyott fűzőjét. Belebújt egy száraz sportcipőbe, a kviddicscsizmát a szekrénye aljába hajította, majd lekapta a kabátját a szekrényajtó belsején lógó vállfáról.

Már éppen sarkon akart fordulni, hogy távozzon, mikor észrevette Lilyt a saját szekrényénél, amint éppen kásás jégdarabokat rázott ki a lófarokba kötött hajából. James odasétált hozzá, és egyik lábát átvette a szekrények között futó padon leült. Arra jutott, ha a csapat többi tagjával együtt tér vissza a kastélyba, talán pillanatnyi vigaszt talál a társai bajtársias némaságában. Csúnya vereséget szenvedtek – kár lett volna tagadni a tényt –, de legalább együtt könnyebben átvészelik.

Lily leült mellé, és zihálva igyekezett lerángatni a lábáról a csizmáját. Amikor a másodikat lerúgta, az olyan erővel csapódott az öltözőszekrénye ajtajához, hogy az hatalmas csattanással bevágódott. A lány az ajtóra meredt, orrából halvány párafelhőként szálltak fel a dühös szusszanások.

– Nagyon jól tudtad volna, mi következik, ha a legkevésbé is odafigyeltél volna az elmúlt pár évben – mondta végül halkan. Tekintete még mindig a bezáródott öltözőszekrényre meredt.

James összevonta a szemöldökét, ahogy gondolatban újra és újra végigfutott a lány szavain.

– Hogy érted azt, hogy “ha odafigyeltem volna”?

Lily feléje fordult, de a hangját még igyekezett visszafogni.

– Albus imádja az ilyen légi akrobatikát. Minden adódó alkalmat kihasznál, hogy villoghasson valami hajmeresztő manőverrel, pont ahogy ma is tette, mikor elhalászta a cikeszt egyenesen az orrod elől. Előre láthattad volna, mi lesz.

– Ó, tehát az egész rám akarod kenni? – sziszegte James, és kihúzta magát ültében. – Az teljesen rendben van, hogy Beetlebrick és Dvorek úgy dobálták a gólokat, mintha ott sem lettél volna? Gondolom, szerinted az is az én hibám!

– Többet védtem ki, mint ami bement! – csattant fel Lily. Letépte kezéről a kesztyűjét, és erővel a padlóhoz vágta. – Ha nem vetted volna észre, szakadt odakint a hó. Nem is láttam azt a nyavalyás kvaffot, csak mikor már majdnem késő volt!

- Érdekes módon úgy láttam, a pálya túlsó végén ez Lamia Loreleit nem zavarta - pattant fel James, miközben nagyjából a mardekárosok karikái felé intett. - Olyan volt, mint egy téglafal!

- Tök mindegy lett volna, ha teszed a dolgodat, és időben elkapod a cikeszt! - visította Lily James mellkasát böködve. - Én egész este melóztam! Neked csak egy feladatod lett volna, de azt is elszúrtad, csak mert bedőltél egy ostoba trükknek, amire a saját öcséd már hónapok óta készül!

James úgy érezte, mintha egy jégcsapot döftek volna keresztül a mellkasán. Döbbenettől és rémülettől eltátott szájjal hátrált pár lépést.

- Álljatok le, mindketten! - lépett Lily és James közé Graham. Arcán feszült riadtság látszott. James egy legyintéssel ellökte a fiú kezét, majd sarkon fordult, és a seprűjét felmarkolva kísértelt az öltözőből a sötétbe. Fejében újra és újra ott hallotta Lily szavait, elárulva érezte magát, bensőjét az öccse iránti düh marcangolta. De leginkább önmagát okolta a teljes kudarca miatt.

A pályán még mindig zuhogott a hó, a gyepet kitaposott ösvények cikk-cakkos vonalai tarkították. A lelátók kis híján már teljesen kiürültek, az utolsó nézelődők is induláshoz készülődtek. James lehajtott fejjel eredt a nyomukba.

- James - hallatszott egy lány tompa hangja. A fiú egy pillanatra azt hitte, Lily az, bocsánatot akar kérni, amitől felgyorsult a szívverése; nem tudta biztosan, hogy engedne-e a lánynak, vagy hagyná, hadd főjön még a levében egy picit. Azonban nem Lily volt az. Mikor James hatrafordult, Millie-t pillantotta meg, aki fürgén lépkedett feléje az egyre mélyülő hóban. Gondosan bebugyolálta magát a köpönyegébe, a nyakát és a vállát védő hugarbugos sál, és a hozzá passzoló sapka szinte fehérnek látszott a rátelepedő hópelyhektől. Jobb kezében egy lekonyult griffendéles zászlót szorongatott.

Mikor Millie megállt James mellett, a lélegzete fehér felhőként ölelte körbe kettőjüket.

- Annyira sajnálom - mondta a lány egyszerűen.

Egy másodpercig James azt hitte, Millie valahogy megtudta, mi történt Lily és közte az öltözőben. A részvét az arcán olyan szívből jövő és őszinte volt, hogy egy futó pillanatra James legszívesebben elsírta volna magát. Ehelyett vett egy nagy, reszketeg lélegzetet, és felnézett a mostanra szinte teljesen üres kilátókra.

- Kemény meccs volt. Előbb észre kellett volna vennem a cikeszt. Albus megelőzött. Ma este ő játszott jobban.

Millie komolyan bólított, penge vékonyságúra préselte az ajkait, aztán nagyot sóhajtott.

- Egyen doxibogyót az a goromba furkász!

James homlokráncolva pislogott Millie-re.

- Hogy mondtad?

- Mondom, egyen doxibogyót! Sokkal jobban repültél, mint ő. Köröket vertél Albusra. Azért nyert, mert felvágós mutatványokat csinált, nem pedig, mert jobb játékos.

- Ugye, hogy azért? - kapott a szón James, és öklével a nyitott tenyerébe csapott. - Simán lenyomtam! Ő nem látta, mikor a cikesz irányt váltott, de én igen! Elé vágtam!

- Szánalmas, kétségbeesett taktikára fanyalodott, és szerencséje lett - kontrázott Millie együttérzőn. - Többször nem fog neki összejönni. Az ilyesmi csak egyszer működik.

James a fejét csóválta a nyilvánvaló igazságtalanság miatt.

- Bárcsak lent lettél volna az öltözőben velem és a csapattal! - sóhajtotta.

- Miért? - kérdezte Millie, miközben belekarolt Jamesbe, és összebújva a kastély irányába ballagtak. - Ne mondd, hogy téged okoltak a történetekért!

James nagyot fújtatott.

- Nem mindenki. Csak... a húgom...

Millie erre nem szólt egy szót sem. James úgy vélte, valószínűleg ez a legbölcsebb hozzáállás a részéről. Némán andalogtak a kastély meleg fénye felé, mely az ablakok miriádjaiból ragyogva aranyozta be a szállingózó havat és a birtokot takaró hóleplet. James a távolban ki tudta venni Hagrid fehér sipkát viselő kunyhóját, az erdő szélén. A csálé kéményből sűrű füstszalag tekergett az ég felé. Az égő fa illata melengetően jóleső volt a fagyos levegőben.

- Azon gondolkodtam - bújт közeebb Millie Jameshez, ahogy beléptek a kastély előtti udvarba -, hogy nem volna-e kedved az idei karácsonyt velem tölteni, Canterburyben.

James megtorpant a bejárat fölött lógó lámpás fényében, és meglepve Millie-re pislogott.

A lány gyorsan folytatta, mielőtt James megszólalhatott volna.

- Már megkérdeztem anyát és apát, és nekik is nagyon tetszik az ötlet. Őszintén szólva, szerintem ők még nálam is izgatottabbak. Csak arra gondoltam... - Vállat vont, tekintete a sötét birtokot fürkészte. - Talán szívesen megismernéd a szüleimet és a testvéreimet. Mármost... biztos nektek is megvannak a saját ünnepi hagyományaitok, meg minden, amit alig vársz. Szóval ez most biztos meglepett. És az időzítésem valószínűleg nem is lehetne ennél rosszabb, most így belegondolva. Szóóóóó... tegyük úgy, mintha meg se szó...

- Jó lenne, Mille - vágott közbe James. Tetszett neki a lány arcára kiülő meglepett öröm, ahogy a pillantása visszavándorolt az ő arcára.

- Tényleg? Komolyan?

A fiú vállvonogatva bólintott, és a távolba meredt, a kviddicspálya sötétje felé.

- Szívesen megismerném a családot. Amúgy is szeretek a városban karácsonyozni. Üdítő változás lenne, mivel általában az Odúban ünneplünk, a semmi közepén.

Millie lelkesedése a tetőfokára hágott. Szenvedélyesen átöltelte James karját, és futó csókot nyomott a fiú szájára.

- Ó, pedig én meg imádom a vidéki karácsonyt! Jövőre menjünk hozzátok! Ígérd meg, hogy meg fogsz hívni! Még ha akkor már nem is... nos... bele sem akarok gondolni...

Millie arca elvörösödött, de a csalódáskeltő este dacára James nagyon lovagias hangulatban volt.

- Persze, vedd úgy, hogy meg vagy hívva jövőre. De jobb, ha tudod, az Odú részben Merlin igazgató úré is, és a nyarakat meg az ünnepeket ott szokta tölteni. Vagyis, ha jövőre tényleg ott karácsonyozunk, az iskola még azután is a nyomunkban lesz, hogy elballagtunk.

- Mindegy, akkor is imádni fogom - lelkesedett Millie, miközben egyre feljebb terelte Jamest a lépcsőn, be a bejárati csarnokba. - Még ma este küldök egy baglyot anyának és apának, hogy mindkettőnkre számítsanak. Ó, annyira jó lesz! Ja, ne felejtse el dísztalárt pakolni! Elvárás a karácsonyi vacsorán. És minden évben megnézünk egy színdarabot a Theatre d'Extraordinaire-ben! Ha hiszed, ha nem, idén pont a Triumvirátust fogjuk! Ó, és ott lesz Eunice nagyi. Őt azért szokni kell kicsit. Majd odaúton mindent elmesélek róla...

Miközben átvágtak a bejárati csarnokon, James hagyta, Millie hadd melegedjen bele az izgatott tervezgetésbe, a lány figyelmeztette a kotnyelesebb rokonokra, és megígérte, hogy a vakáció fantasztikus látnivalókat és élményeket fog hozni. Frics a felmosója nyelének támaszkodva figyelte őket; szemlátomást egyelőre feladta, hogy a meccset követően beözönlő gyereksereg után maradt tócsákat és sáros nyomokat azonnal feltakarítsa. Miközben Millie tovább csacsogott, Jamesnek megfordult a fejében, hogy talán túl gyorsan mondott igent. A szünetben szakítani akart a lánnyal, nem pedig tovább mélyíteni a kapcsolatukat egy szülői látogatással. Komor, émelyítő érzéssel fokozódott a már egyébként is meglehetősen sötét hangulata, de per pillanat elhessegette a gondolatot. Legalább anyai pozitív hozománya volt a Millie-vel töltött karácsonynak, hogy nem kell együtt ünnepelnie a felvágós öccsével és a pukkanscs hűgával. Ahogy eszébe jutott két testvére, azonnal fokozódott az elhatározása, és úgy döntött, még aznap éjjel küld anyjának egy levelet, amiben beszámol neki a tervei változásáról.

Millie-t annyira elragadta a hév és az izgalom, hogy csak a Kövér Dáma portréjánál kapott észbe.

- Ó, azt hiszem, elhagytuk a folyosómat, mi? - nevetett, aztán szenvedélyesen megcsókolta Jamest. - Csodálatos karácsonyunk lesz. Imádni fogod. Alig várom! - Elkapta a fiú kezét, és boldogan megszorította. James egyszerre örült, és kezdte kicsit aggasztani a lány lelkesedése.

Egy pillanattal később Millie már sarkon is fordult, és vidám, karácsonyi dalokat dúdolgatva elsétált.

- Lám csak, lám - somolygott a Kövér Dáma. - Úgy látom, valaki szerelmes...

James még mindig nem vette le szemét a lányról, aki boldogan dökögött le a lépcsőn.

- Pont ettől tartok én is - motyogta nagy sóhajjal.

James félig-meddig abban reménykedett, hogy az anyja megtiltja, hogy Canterburyben töltsen az ünnepeket, noha jól tudta, hogy erre vajmi kevés az esély. Az asszony igazi kerítő volt, épp mint a lánya, így aztán valószínűleg repesni fog a hírtől, hogy Jamesnek valami romantikus kalandban lesz része a szünet folyamán. Továbbá, bármilyen nehezére esett is, James tudta, hogy az anyja tudatosan próbálta tiszteletben tartani csaknem felnőttkorú fia döntéseit.

Így hát nem érte nagy meglepetésként, mikor Nobby pár nappal később visszaérkezett a válasszal, és szárnyáról havat rázva a reggelihez terített asztalon landolt. James leoldozta a bagoly lábáról az üzenetet, közben Nobby kiszolgálta magát a sózott hering maradékából. Nyilvánvalóan megéhezett a reggeli repüléstől.

Az anyja kézírásával rótt levél rövidke volt ugyan, de meglepően tanulságos.

Kedves James!

Hiányozni fogsz nekünk, de biztosra veszem, hogy nagyon jól fogod magad érezni. Az apád és én is ismerjük Millie családját, mivel Mr. V minisztériumi küldött volt Norvégiában pár évig, Mrs. V pedig rendkívül sokat szokott adományozni a londoni rászorulóknak mind a pénzéből, mind az idejéből. Mivel Albus hazahozza az új kis barátját a szünetre, a szobád így is ki lesz használva. Elküldjük az ajándékaidat az iskolába – Siport még azelőtt várhatod, hogy elindulnátok. Mindenesetre ne csinálj szokást belőle, hogy a családtól távol töltöd a karácsonyt!

Nekem és apádnak is nagyon hiányzol; azt üzeni, szeret téged, és hogy azért ne forduljon TÚL romantikusra a helyzet, már ha egyáltalán ér az ilyen figyelmeztetés bármit is. Emlékeztettem őt, hogy ő is az iskolai szerelmét vette el végül, és neki jó sült el.

Weasley nagyi is puszil. Ó, és állítólag ismeri Eunice Vandergriff grófnőt, még a Roxfortból, és azt mondja, vigyázz vele, mert – idézem – “az a nő egy üstöt nem síkált ki, és egy zoknit sem hajtott össze soha az életében”.

- Hogy érti a papád, hogy ne forduljon túl romantikusra a helyzet Millie-vel? - vigyorodott el Graham James válla fölött beleolvasva a levélbe. James gyorsan összehajtogatta a pergament.

- Úgy, hogy nem szeretné, ha James valamelyik Hugrabáb Pajtival bábozna iskolai felügyelet nélkül - bölcselkedett Deirdre, majd jelentőségteljes pillantást vetett a hugrabugos asztal irányába, ahol Millie pár barátja körében ült.

- Sosem figyeltek oda a lényegre - rázta a fejét Rose. Kissé hátrébb dőlt az asztaltól, miközben Nobby széttárta a szárnyait, és nagy suhogás kíséretében felröppent, aztán folytatta. - A jelek szerint Albus hazaviszi egy “új kis barátot” a szünetre.

Scorpius állával az asztal vége felé bökött, ahol Chance Jackson és a barátnői összebújva kacarásztak a nagyterem elejében álló karácsonyfa árnyékában.

- Valóban, legalább egy griffendélest ismerek, akit nem tört le túlságosan a múlt heti nagy vereség a Mardekár ellen. Ó volna Albus kis vendége?

- Feltehetően - fintorodott el Rose. - Ő és Chance most már hivatalosan is egy pár. De akkor is, a szerelmet többre becsülni, mint a csapatot... - Elégedetlenkedve csóválta a fejét.

- Hol van Hagrid? - próbált James témát váltani, miközben a táskájába tömte az anyja levelét. - Délután lesz legendás lények gondozása óránk, nem?

Scorpius vállat vont.

- Talán végül mégiscsak felzabálta az egyik szörny, amit abban a pajtában tart. Már hallom is: “az órának vége.”

Rose oldalba könyökölte a fiút.

- Te is jól tudod, hogy a pajta majdnem teljesen üres. A minisztérium ragaszkodott hozzá, hogy a lények többségétől szabaduljon meg, ha esetleg újabb muglik bukkannának fel a birtokon. Nevetséges. Merlin megerősítette a védőbűbájokat az iskola körül, de szegény Hagridnak így is el kellett küldenie a legjobb varázslényeket valami osztrák rezervátumba.

- Várjunk csak - kerekedett el Deirdre szeme, ahogy a tanári asztal irányába pillantott. - Mégis ott van. Csak... nos, először nem ismertük fel.

James összevonta a szemöldökét, és a nyakát nyújtogatva ő is az emelvény felé kémlelt.

- Ő... ő most olvas?

Valóban, a félóriásnak épp csak a feje búbja lógott ki egy hatalmas könyv mögül, ami az asztalon állt, kinyitva. A kötet borítója zöld bőrbe volt kötve, gerincén nem látszott cím, csak egyetlen, nagy szimbólum, de az idők során már az is jócskán megfakult, szinte kivehetetlen volt.

- Őszinte leszek - szólt Graham valódi meglepetéssel a hangjában. - Nem voltam száz százaléig biztos benne, hogy Hagrid egyáltalán tud olvasni.

- Már hogy ne tudna - prüszkölt Rose szemrehányóan pislogva a fiúra. - Többet olvas, mint te, és nem csak kviddicseredményeket és csokibéka kártyákat.

Ennek ellenére James úgy gondolta, Grahamnek abban igaza van, hogy a könyvbe temetkező Hagrid meglehetősen különös látványt nyújtott, főleg a tanári asztalnál, reggeli közben. Úgy határozott, hogy majd a délutáni óra közben rákérdez a vadórnél, mire fel ez a nagy tudásszomj.

A terv azonban csakhamar dugába dőlni látszott, James nagy bánatára. Mikor a rúnatan már a végéhez közeledett, és Votary professzor a házi feladatot taglalta, üzenet érkezett a hírrel, miszerint a legendás lények gondozása elmarad. Az osztály megkönnyebbült ujjongásban tört ki, amíg Votary szigorú pillantással újra a diákok figyelmét nem kérte.

- Ettől függetlenül még meg kell jelennetek a déli pajtában, hogy a takarításban segédkezzetek - folytatta a tanár a szemüvege fölött a kezében tartott levélre pislogva. - Mr. Frics fogja felügyelni a munkát.

A helyiségben uralkodó jókedv rögtön alábbhagyott, és keserű morgásnak adta át a helyét. Ralph gyászos képpel pillantott az ablak felé, amely mögött hó szitált a hamuszürke égből.

- Pedig már azt hittem, megúszunk egy utat a tundrán át - sóhajtott fel.

- Fel a fejjel, Ralph - dobta a vállára a táskáját Rose. - Talán Frics kinevez junior ganajhányó kapitánynak.

- Kac-kac - mordult fel a fiú.

A trió követte a többieket az udvarra, és vállukat a viharos szélnek és a kavargó hópolyheknek vetve megindultak a pajta irányába. Hagrid kunyhója alig látszott, csupán egyetlen ablaka világlott, és a kéményéből szállingózó füst sötétlett az égbolt előtt.

- Óra után be kéne néznünk Hagridhoz - mondta ki Rose James gondolatait. A fiú beleegyezően bólintott, Ralphot pedig legalább annyira csábította Hagrid hatalmas bögre forró csokija és a mézeskalács sütik ígérete, mint maga a látogatás ténye. Mindenesetre James biztosra vette, hogy a barátját is érdekli, mivel van annyira elfoglalva öreg barátjuk, hogy még a saját óráját is lemondta miatta.

A következő óra szörnyű szagokat és rengeteg morgolódást tartogatott, részben, mert a pajta ketreceinek és boxainak takarítása normál esetben sem túl szívderítő feladat, főként viszont, mert Argus Frics örömmel bonyolította végtelenségig a legegyszerűbb feladatokat is. Oda-vissza sántikált a pajta hosszán, minden egyes boxnál megtorpant, és nagy hümmögéssel jelezte nemtetszését a munka túl lassú előrehaladásával kapcsolatban. Ő maga alig dolgozott valamit, leszámítva azon alkalmakat, mikor fújtatva kikapott egy-egy seprűt vagy vasvillát némelyik diák kezéből, hogy aztán türelmetlenül bemutassa, hogyan kell azokat helyesen használni. Habár szemlátomást legszívesebben inkább büntetőeszközként alkalmazta volna őket.

Egy ilyen kioktatást James is kapott, majd összevont szemöldökkel figyelte, amint Frics vidám szuszogással odébb oldalgott.

- Nem mintha bárki is enni szeretne róla - morogta, miközben újra behajolt az egyik ketrecbe, és folytatta az aljának tisztára suvickolását.

- Ami azt illeti - felelte Ralph, szintén az egyik ketrec plafonját súrolva - , valami végül enni fog róla, nem?

- A varglik nem számítanak - legyintett James. - Ők egyébként is a saját hátsójukat nyalogatják. Kétlem, hogy annyira érdekelné őket a "résekbe tapadt ürülék".

Ralph, amennyire a kifacsart testhelyzete engedte, megvonta a vállát. James tudta, hogy iskolaelsőként a barátja állandó nyomást érzett, hogy ne kritizálja a roxfordi személyzet legundokabb tagjait sem. Jamest azonban nem fogták vissza ilyen gátlások, és még jobb pillanataiban is zavarónak találta Ralph kényszeres viselkedését.

Mire végeztek, és végre kiléptek a szabadba a dohos szalmától és a vegyes trágya szagától nehéz levegőből, az ég már besötétedett. Hogy a korán érkező este volt az oka, esetleg egy újabb készülő hóesés, azt senki sem tudta volna megmondani. Korábbi nyomaikat már félig elfedte a friss hótakaró, mely most kéken derengeni látszott a félhomályban. Hagrid kunyhójának egyetlen látható ablaka mögött melengetően hívogató volt a lámpás és a kandallóban ropogó tűz fénye. Némán indultak el arrafelé, meg sem próbálták túlharsogni a szelet, ami szüntelenül csípős hókristályokkal ostromolta bőrük minden szabadon hagyott részét.

A vadőr ajtaja még azelőtt nyikorogva kitárult, hogy elérték volna, langyos fénybe vonva a három didergő diákot. Az ajtónyílásban Hagrid állt, hátulról a kandalló világította meg, előlről a holdfény. Minden lélegzete nyomán fehér felhő szállt a magasba, hogy aztán a szél felkapja, és messzire repítse.

- Épp ideje volt már, hogy felbukkanjatok - kiáltott ki Hagrid az ajtón olyan türelmetlenül, hogy James kis híján megtorpant. - Mire vártok? Nincs értelme úgy tenni, mintha nem tudtam volna jól, hogy előbb vagy utóbb úgyis beugrotok, hogy ránézzetek a jó öreg Hagridra a fura esernyőjével, akinek még annyi sütnivalója sincs, hogy elolvasson egy egyszerű levelet. Gyertek csak, gyertek...

Hátrébb lépett az ajtóból, és lapát tenyerével a kunyhó melege felé intett. James igyekezett minél többet lerázni a cipőjére tapadt hóból, aztán belépett. Ralph és Rose a kabátjukról és hajukból havat söprögetve követték őt. Hagrid nagy csattanással behajtotta az ajtót, és még a riglit is behúzta, mielőtt megfordult, és az asztalhoz sétált.

Hagrid kunyhójának a berendezése nem sokat változott az évek során. Továbbra is össze nem illő, túlméretezett bútorok, csupasz deszkapadló és poros gerendák varázsolták otthonossá a kis zugot, a fal mentén kosarak, hálók és csapdák sorakoztak. Vadász, Hagrid öreg bullmasztif kuttyója vidáman bandukolt a három új jövevény körül, alaposan megszaglásztta kezüket nedves orrával, aztán majd felborította őket izgatottságában. A kandallóban hatalmas lángokkal lobogott a tűz, a helyiség már-már kellemetlenül meleg volt, így aztán James azonnal levetette a kabátját, és egy közeli komódra dobta, mely már amúgy is roskadásig volt cserépedényekkel és üstökkel. Hagrid tekintete oda-vissza vándorolt fiatal barátai és egy óriási, zöld könyv között, ami kinyitva hevert az asztalon, egy lámpás előtt. Mellette egy majdnem teljesen üres vajsörös korsó állt, és James egy pillantással meg tudta állapítani, hogy koránt sem ez volt az első Hagridnak aznap este.

- Jól vagy, Hagrid? - kérdezte Rose mindannyiuk nevében.

- Ó, Rosie! - zokogott fel a vadőr, és az arca elé kapta mindkét tenyerét. A hirtelen hangulatváltástól James ismét visszahőkölt. Hagrid lerogyott az egyik rozoga székre, mire az hangosan nyikorogva hátrébb csúszott vagy fél métert. - Ó, Rosie! Annyira emlékeztetsz a mamádra! Innen tudtam, hogy jönni fogtok. Ők is jöttek volna. Ron és Hermione és Harry! Ők is mindig itt voltak. Akkor is jöttek, mikor Norberta még ki sem kelt a tojásból. Meséltem már?

- Épp csak kismilliószor - felelte James kedves mosollyal, és odalépett Hagrid mellé az asztalhoz. A fatányérokából, sajtokból és teáscsészékből álló terítéket a vadőr most egyetlen nagy kupacba tornyozta az asztal egyik sarkában, hogy elférjen a hatalmas, dohszagú kötet. - Mi ez az egész, Hagrid?

- Egy levél Grópitól, mi más lenne?! - szipogta Hagrid kissé zavarban, de leginkább kimerülten. Felemelte a zöld könyv borítóját, felfedve egy óriási, vastag pergament. - Alig tudom elolvasni azt az átkozottat! A sárkány szimbólumát ki tudtam silabizálni, szóval csakis Norbertáról lehet benne szó. Pár másik szimbólum pedig finoman szólva is aggasztónak tűnik. Viszont a többi csak egy rakás krikszkraksz. Egyébként se volt túl acélos az óriás nyelvtudásom, de az eltelt évek alatt még azt a keveset is elfelejtettem. Még egy levelet sem tudok elolvasni, amit a kedves öcsémtől és a gyönyörű feleségétől kaptam! - Nagy könnycsepp buggyant ki a vadőr szeméből, és lecsordult az orra mentén. Hagrid kérges hüvelykujjával törölte le onnan.

Ralph közelebb araszolt, és ismét felemelte a zöld könyv borítóját, hogy egy pillantást vethessen az alatta heverő levélre.

- Csak nem olyan nehéz! Úgy értem, miből áll az óriások nyelve? Barlangrajzokból, meg ilyesmik, nem? Nyilak meg pálcikafigurák a kelleténél kevesebb ujjal rendelkező kezekkel...

Mikor alaposabban is megnézte Gróp levelét, a torkán akadt a szó. Egyáltalán nem pergamenre írták, hanem valamiféle cserzett bőrre, ami olyan vékony volt, akár a papír, egyetlen szélei több helyen felpöndörödtek. Az egész felülete tele volt vésvé apró piktogramokkal és szimbólumokkal, olyan szorosan közel egymáshoz, hogy az egész egy átláthatatlan vonalhalmazként állt össze. James ide-oda forgatta a fejét, hátha másik oldalról nézve ki tud venni belőle valamit, de nem járt sikerrel. A levél szövege - már ha szövegnek lehetett egyáltalán nevezni - nem egymás alatti sorokban íródott, hanem a levél tetején balról jobbra, aztán le az oldal mentén, majd

alul visszafelé. Sőt, a szimbólumok még a bőr egyenetlen kontúráját is követték, időnként derékszögben folytatódtak, hogy aztán egy hurokkal másik irányba induljanak. Ha távolról szemlélte az ember, a "sorok" körbe-körbe futottak, akár az ujjlenyomat, vagy egy fa évgyűrűi. James pislogva meredt a levélre, de hamarosan elszédült a girbe-gurba szimbólumok láttán.

- Oké - szólt lassan Rose. - Kétlem, hogy ezt a levelet akár egy óriás nyelven folyékonyan beszélő ember is ki tudná venni, Hagrid. Van kéznél penna és pergamen? Ha szeretnéd, segítünk megfejteni.

James nem volt teljesen biztos benne, hogy készen áll az egész estét egy dohos könyv fölé görnyedve, száz és száz apró kis kézzel írott szimbólum értelmét keresve tölteni, és ahogy Ralphra pillantott, a barátja tekintetéből látta, hogy ő is osztja a véleményét. Azonban Hagrid reakcióját látva nem bújhattak ki alóla. A vadőr könnyekben tört ki a megkönnyebbüléstől, gyorsan csinált még helyet az asztalnál, aztán egy fiókból előkapart pár pergamenlapot.

- Ó, Rosie, Ralph, James, annyira nagyon kedves töletek! Már kezdett elmenni az eszem! És tudom, hogy sokan azt mondanák, már így sincs sok, de akkor is. Készíték egy teát! Nagyon szépen köszönöm! Még annál is jobban!

James magában felsóhajtott, de képtelen volt elrejtetni az arcára kiülő mosolyt. Ahogy a félóriás elrohant a kunyhó konyhaként szolgáló kis sarkába, Ralph letelepedett az asztalnál üresen maradt székére.

- Nem mintha bármi tervem lett volna az év fennmaradó részére - jegyezte meg szárazon.

- Ugyan! - hurrogta le Rose, és maga is felmászott az egyik székre. Az asztalra könyökölve közelebről is szemügyre vette a hatalmas, zöld könyvet. James csak most látta, hogy a kötet óriás szimbólumok szótárát, és a hozzájuk tartozó fordítást tartalmazta.

- Az óriás nyelvnek nincs nyelvtana, betűzése és kiejtése. Ez a legszebb benne - mondta a lány. - Kizárólag piktogramokra támaszkodik, amik könnyedén lefordíthatók bármely más nyelvre. Amint elkezdjük, és elsajátítottunk pár alapvető, visszatérő szimbólumot, gyorsan össze fog állni az egész.

- Nem is tudom, melyik az ijesztőbb - jegyezte meg James, miközben kihúzta a nagy bőrlevelet a könyv alól, majd ide-oda forgatta -, hogy mennyire nehéznek állította be Hagrid, vagy hogy mennyire könnyűnek te.

Hagrid elkészítette a teát, és a szokásos, kissé kicsorbult teáskészletben szervírozta. A tálcán még helyet kapott néhány mázos sütemény is. Volt köztük hippogriff és karácsonyfa formájú, sőt, még egy olyan is, ami alighanem egy jeti lábnyom lehetett. Ralph írta le, amit Rose és James lefordított. A bőrdarabon egyre több lett a sütimorzsa, miközben a két fiatal folyton körbe-körbe forgatta azt, Gróp levelének sorait követték spirálalakban, a bőrdarab közepe felé.

Hamar egyértelművé vált, hogy a levél csapatmunka volt, nem csupán Gróp írta, de a felesége, Prechka is, sőt, valószínűleg a hegyi törzs más tagja is besegítettek, beleértve a királyukat is. James lassan kezdte ránézésre felismerni a kézírások közötti különbségeket, a vonalak mélysége és egyenessége, és a szimbólumok rajzolásának művészeti szintje alapján. Munka közben Rose elmesélte nekik, hogy az óriások vérből, szurokból, zöldségléből és vörös agyagból keverik ki a "tintájukat", a szimbólumokat pedig bikornisok szempilláiból készült ecsetekkel festik fel.

Ralph jóslata, miszerint egész év végéig fogják fordítani a levelet, végül nem vált valóra, habár Jamesnek el kellett ismernie, hogy az éjszakából eltelt idő inkább tűnt hónapoknak, mint óráknak. A kis kunyhó négyszögletes ablakán túl az ég tintafeketébe hajlott, és valóban újra havazni kezdett. A szél időnként megzörgette a cserepeket, és ott zúgott a kéményben, de ők négyen melegben voltak. Annyi teát ittak, amíg nem fért beléjük több, sajtot majszolgattak, foszlós kalácsot vajjal, fűszeres olivaolajjal, uborkaszeletekkel és apró véreshurka falatkákkal, desszertnek pedig megettek még néhány újabb süteményt. Időnként James és Rose nagy vitatkozásba bonyolódtak egy-egy piktogram jelentését illetően, főleg, ha épp Gróp volt az írnok, mivel az ő óriásnyelv kézügyessége volt mind közül a legkivehetetlenebb.

- Ez egyértelműen egy napkelte - erősködött James, és hurkától zsíros ujjával a levél egyik rajzát bökölte.

- Kilroy király egy hegyet néz! - ellenkezett Rose türelmetlenül. - Nem látod a haját?

- Azok napsugarak!

- Olyan vak vagy, mint egy barlangi nargli! Kilroy király a tekintély szimbóluma! Így van értelme a kontextusban!

- A felkelő nap pedig a jövőt jelenti - rázta a fejét James makacsul. - Annak még több értelme van.

Mint mindig, most is Ralph volt a döntnök.

- Akkor legyen "a jövő tekintélye", és menjünk tovább, oké? Már sajog az alfelem.

Csaknem éjfél volt, mire befejezték a munkát. Végül fáradtan, elcsigázottan és kíváncsian átvonultak a kandalló előtti szófához és fotelhez, mielőtt elejétől a végéig elolvasták volna a teljes levelet. Hagrid beletúrt az izzó zsarátnokba, mire az vörösén felizzott, és szikrákat szórva ropogni kezdett, aztán lassan beleereszkedett egy hatalmas fotelbe. Kinyújtott lábát keresztbefonta a szőnyegen, lyukas zoknijából kikandikált az egyik nagylábujja. Vadász a fotel mellett háromszor megfordult a tengelye körül, majd elégedett szusszantással leheveredett Hagrid lábához.

James és Rose a kanapén foglaltak helyet, Ralph pedig állva maradt, mintha kiselőadást akarna tartani az osztálynak.

Elkezdte felolvasni a fordítást, ami még úgy is kihívást jelentett, hogy az ő kézírása szerepelt a lapon. Mint arra Rose rávilágított, az óriások nyelvében nem volt nyelvtan, sem mondatstruktúra, így aztán Ralphnak menet közben kellett itt-ott kiegészítenie a lefordított szavakat és ötleteket.

- Gróp, Prechka és a törzs többi tagja üdvözlését küldi, és... hegynyi méretű... tízfejű mantikór jólétet...

- Á, ez egy tradicionális óriás üdvözlés - bólogatott boldogot Hagrid. - Sok hónapnyi gazdagságot és húst jelent. Folytasd, folytasd...

Ralph bizonytalanul bólintott.

- Az idő kemény, ahogy telnek az évek. A jövő ködös, és tele van veszéllyel. De először kisebb aggodalmak. Sárkány... - Ralph felpillantott a pergamenből. - Akkor tuti, hogy itt Norbertáról van szó?

- Több sárkány nem él a hegyi törzsben - felelte Hagrid. - Csak a jó öreg Norberta lehet. Ő volt a nászajándékuk, ha még emlékszel. Szívesen megtartottam volna, de jó tudni, hogy azért legalább a családban maradt.

Ralph biccentett, majd homlokráncolva visszatért a levélhez.

- Norberta egy másik sárkányt szagol a szélben. Nagyon izgatott, nehéz visszafogni. A hím sárkány iránti vágya miatt nem engedelmeskedik az őt szerető és ápoló óriások parancsainak. Néha elszökik a barlangjából, hogy megtalálja a hím sárkányt, de Gróp, Prechka, a törzs többi tagjának és a királynak a segítségével mindig visszahozza. Hamarosan elég messzire jut, és elég gyors lesz, hogy nem fogják tudni időben elkapni. Mindig dél felé tart, és keletnek, kis emberhelyek fölött, a Fények Tengersé irányába.

- Kik azok a kisemberek? - kérdezte James.

- Minden ember kicsi egy óriás szemében - legyintett Rose. - Viszont Gróp nem így érti. Nem "kisember helyek", hanem "kis emberhelyek", vagyis emberi falvak. Norberta kisebb városok és települések fölött vág át a hím sárkány szagát követve.

- Ó - vont össze a szemöldökét James. - És mi az a Fények Tengersé?

- Nagy emberhely - válaszolta Hagrid töprengő hangon. - Maga London. A legtöbb óriás még sosem volt ott, és soha nem is mennének oda, még azért sem, hogy visszahozzák Norbertát. Mitikus, rémisztő hely a legendáikban. Az ő szemükben a város csak fények óceánja, ami éjjelente a horizonton ragyog.

Ralph összezavarodva rázta a fejét.

- De hát hogyan érezheti meg Norberta olyan messziről a hím sárkány szagát?

- Ejnye - húzta ki magát a fotelben Hagrid. - Két éve vettük órán, nem emlékszel? Az egész állatvilágban a sárkányok feromonja a legerősebb. Olyan erős és mély, hogy az ember nem is képes kiszagolni, ahogy a kutyasípót sem hallja a fülünk. Ismert tény, hogy a sárkányok több száz mérföld távolságról, tengereken átkelve is megtalálják egymást. Így találnak szerelemre, és csinálnak kissárkányokat.

- Ó, tényleg, így már rémlik - vakarta a fejét Ralph. - Viszont hogy lehetne egy sárkány éppen Londonban?

James szeme elkerekedett, ahogy eszébe villant valami.

- Montague Python! - mondta, és erősen megmarkolta a szófa karfáját. - Deirdre mesélt róla, még szeptemberben, úton az iskola felé. A szülei elvitték őt egy mágikus vándorcirkuszba, és a műsorban szerepelt egy hím sárkány. Állítólag hamarosan az Abszol úton lépnek fel. Biztos Montague szagát érzi Norberta.

- Szegény kislánynak csak hiányzik más sárkányok társasága - szomorkodott Hagrid. - Ugyanazt akarja, mint minden más élő. Szeretni és szeretve lenni. Szegény, óriási szíve biztosan majd megszakad, hogy érzi egy másik sárkány szagát, és nem engedik hozzá.

Rövidke töprengő csendet követően Rose intett egyet.

- Folytasd, Ralph.

Ralph bólintott, és lassan, a szavakat keresve tovább olvasott.

- Azt mondják, megpróbálják Norbertát biztonságban tartani, de nagyobb bajuk is van. Az emberhelyek egyre inkább megközelítik az óriásokat. Nyugtalanág van a levegőben, mivel az emberek egyre többször lépnek át olyan határokat, amiket eddig még sosem. Néha az emberek vadászni jönnek, néha felfedezni. Egyre tovább és mélyebbre utaznak az óriás területekre, sokszor bömbölő fémbestiákban. Ööö... gondolom, itt terepjárókra vagy ilyesmikre gondolnak - vont meg a vállát Ralph. - Egyes törzsek háborúra készülnek az emberek ellen, és azt tervezik, harcolni fognak a helyeikért. Gróp és Prechka törzse viszont nem akar harcot. A törzsük királya azt mondja, elmennek, új hegyeket keresnek, messze északon, a nagy parton túl. De

Gróp és Prechka nem akar az új hegyekbe utazni. Haza akarnak jönni... - Ralph arca elsápadt, szeme elkerekedett. - Ide akarnak jönni, a Roxfortba. Úgy gondolják, ez a legbiztonságosabb hely. Még emlékeznek a barlangjukra, a Tiltott Rengetegben, és újra oda akarnak költözni.

- Ezt nem gondolhatják komolyan - szólt James meglepetten. - Több száz mérföldre vannak. Az óriások nem tudnak vonatra vagy repülőre ülni. El fognak tévedni.

- Nem hinném - vélekedett Hagrid, miközben előre hajolt, és az esernyőjének fém hegyével felizzította a parazsat. - Az óriások nagyon jól tudnak tájékozódni. Náluk ez olyan, mint valami hatodik érzék. Ha már jártak egy helyen, újra visszatálnak. Így képesek elboldogulni a hegyekben is, ahol annyi szikla és barlang van.

Rose rémülten pislogott hol Hagridra, hol Jamesre.

- De akkor végig gyalogolniuk kell, keresztül egy csomó mugli falun és városon! Meg fogják látni őket!

- Badarság - legyintett Hagrid, és visszadőlt a fotelba, ami hangosan felnyikordult. - Grópi nem vállalna ekkora kockázatot. Csak olyan értelemben emlegeti az otthonát, a Tiltott Rengetegben, ahogy az emberek általában a régi szép időről beszélnek. Az óriások nyelvében trükkös tud lenni a múltidő. Az igazi probléma szegény Norberta.

- Várjunk csak! - eresztette le döbbenten Ralph a fordítást, és a vadőrre meredt. - Két óriás azt tervezi, hogy végigsasszézik több száz mérföldnyi mugli földön, úton Roxfortba, nyomukban valószínűleg egy rahedli muglival, akik már csak az ámulat miatt is követni fogják őket, de szerinted ez nem nagy szám?

- Nem azt mondtam, hanem hogy szerintem nem fog megtörténni - legyintett Hagrid. - Lehet, hogy kicsit necces a helyzet a hegyekben, de azért ott még nem tartunk. Grópi okosabb ennél.

James elfintorodott.

- Még elég jól emlékszem Grópra. Szeretnivaló melák, az lehet, de az "okos" nem az első jelző, ami eszembe jutna róla.

- Nem látjátok a lényegét - sóhajtott hatalmasat Hagrid, és csillogó szemekkel a tűzbe meredt. James a félóriásra meredt, aki halkán szipogott. - Szegény kis Norberta magányos. Szüksége van egy társra, nem rosszaságból csinálja, amit csinál. Csak teszi, amit a természet és a sárkány szíve követel tőle. Segítenünk kell rajta.

- Nem, Hagrid! - csattant fel Rose anyja kemény, ellentmondást nem tűrő hangját idézve. - Hagrid, mégis mit tervezel?

Hagrid úgy pislogott Rose-ra, mintha mély révületből ébredt volna.

- Hmm? Micsoda? Ó, semmit, semmit. Csak szegény Norberta jár a fejemben.

- Azt hiszem, pont emiatt aggódunk - sóhajtott fel Ralph.

- Hagrid - nézett James a természetes vadőr szemébe. - Nem hagyhatjuk, hogy Norberta végigtrappoljon Londonon, miközben egy idomított cirkuszi sárkányt keres. Ezzel te is tisztában vagy, igaz? Épp elég rémisztő a gondolat, hogy Gróp és Prechka felbukkan egy-egy mugli település közepén, úton Roxfortba. Egy London közepén szaglászó sárkány kész katasztrófa volna.

- Katasztrófa - ismételte Rose jelentőségteljesen.

- De hát - próbált ellenkezni Hagrid hunyorogva, és James szinte látta a professzor bozontos fejében forgó fogaskerekeket. - De hát szükségletei vannak. Nem azt mondom, hogy Grópinak és Prechkának szabadon kellene eresztenie őt a város

közepén, hadd keresse meg a cirkuszi sárkányt. De talán van más mód. És ha sárkánytojás lesz belőle, kikölthetném én magam! Ti hárman segíthetnétek! Épp, mint annak idején! – Bogárfekete szeme varakozón csillogott.

– Szó sem lehet sárkánytojásokról! – szögezte le Ralph, miközben James és Rose között járatta a szemét támogatásért. – Mármint egyáltalán! Ez minden lehetséges szempontból ostobaság!

– Igen, igen, igazad van – visszakozott Hagrid vonakodva. Még mindig a tűzbe meredve felnyúlt, és megvakarta a nyaka hátulját. – De, ahogy mondtam, talán van más mód is. Ugyan nem hagynánk London utcáin lófrálni Norbertát, de azt is megkapná, amit a természet követel. Viszont ehhez segítségre lesz szükségem. Ti velem tartanátok, ugye? Elvégre, ha már eddig jutottatok, lefordítottátok a levelet, meg minden. Kérdemeltétek.

– Úgy beszélsz, mintha valami boldog kis kirándulásról lenne szó – csóválta a fejét Ralph ámulva.

James próbálta kitalálni, mit forgat a fejében Hagrid.

– Ralphnak igaza van. Ez nem valami félőrült, potenciálisan veszélyes, teljesen működésképtelen terv lesz, ami mindnyájunkat Azkabanba vagy a temetőbe juttat, igaz?

– Dehogya is! – vetett rá Hagrid egy felháborodott pillantást, de James könnyedén átlátott a szitán.

Rose vállat vont.

– Én benne vagyok. – Ralph tágra nyílt szemekkel, eltátott szájjal meredt a lányra a nyilvánvaló árulástól. – Hát persze, hogy benne vagyok – ismételte meg Rose a fiú szemébe nézve. – És ti is! Ha ez segít távol tartani Norbertát a várostól, a varázsvilág polgáraként kutya kötelességünk segíteni.

Ralph szeme, ha lehetséges, még nagyobbra nyílt, és hozzá ki is düleddt.

– Neked is elment az eszed – hápogta. Rose vállat vont.

– Charie bácsikám sárkányokkal dolgozik Romániában – vetette fel James. – Szerintem, ha valahogy el tudnánk juttatni hozzá Norbertát, ő biztos tudna keríteni neki egy igazi hím sárkányt, nem valami szelídített óriáskígyót, akit Montague Pythonnak neveznek.

Hagrid kapva a szón gyorsan előrébb hajolt ültében.

– Ez igaz! Charlie Weasley biztos tudná, mitévő legyen! Csak el kell hozzá juttatnunk Norbertát!

– Ó, ennyi az egész? – szólalt Ralph tettetett megkönnyebbüléssel. – Nincs más dolgunk, mint átszállítani egy öttonnás Norvég taralyossárkányt pár államhatáron, és közben titokban tartani a muglik elől, akik azonnal elájulnának a láttán, és a mágikus hatóságok elől is, akik azonnal letartóztatnának minket, amiért illegális bestiát csempészünk más országba, ráadásul még a titokvédelmi törvényt is veszélyeztetjük.

Rose elnyomott egy mosolyt.

– Szinte már könnyűnek tűnik, ahogy előadod, Ralph.

– Más lenne a helyzet, ha tudna repülni – morfondírozott James. – Az egyikünk a hátára tudna ülni. Viszont a szárnya sosem gyógyult meg, igaz, Hagrid?

– Csak földi szállítással megoldható – bólogatott Hagrid, majd kissé elfintorodott, ahogy eszébe jutott a sárkány sérülése. Hirtelen tágra nyílt a szeme. – Földön vagy...

- Vagy mi? - húzta el a száját Ralph szkeptikusan.

- Á, semmi - vágta rá Hagrid, aztán felpattant. - Semmiség. Felejtétek el, amit mondtam. Későre jár. Már órákkal ezelőtt vissza kellett volna küldenem titeket a hálókörleteitekbe. Miféle tanár vagyok én? Felelőtlen, nem más, hogy így feltartottalak titeket. - Habár össze-vissza beszélt, James meg tudta állapítani, hogy a vadőrnek eszébe jutott valami. A szemében lévő csillogás már-már komikusan egyértelművé tette. James nem lett volna meglepve, ha egyszer csak gőz tör elő a félóriás füléből, és kihallatszik az agya zakatolása.

- Nem fogsz semmi butaságot csinálni nélkülünk, ugye? - kérdezte Rose menet közben magára rángatva a kabátját, mivel Hagrid szinte szó szerint lökdöste őket az ajtó felé.

- Ne is hallgass rá - vetette ellen Ralph. - Csak nyugodtan csinálj butaságokat *nélkülünk*.

- Jó éjszakát! - intett nekik Hagrid merev mosollyal bozontos szakálla mögött. - Aztán egyenesen a kastélyba menjete, semmi téblábolás!

Egy pillanattal később becsapódott az ajtó, és a trió kint állt a hóban. A kunyhó melege még burokként vette körül őket, de James érezte, hogy a hideg szél lassan tovasodorta azt is.

- Gyerünk - vont vállat. - Majd szól, ha kellünk neki.

Ralph a fejét csóválta, miközben a hármas elindult a behavazott kastély irányába.

- Ezt úgy mondod, mintha számítanál rá.

- Neked nem kell velünk jönnöd, ha eljön az idő, Ralph - szólt Rose kimerően.

- Ne persze, mert ez be szokott válni - mordult fel Ralph feszülten. - De tudom én, hogy működnek a dolgok. Valahogy úgyis bekerülök a kellős közepébe. Mindig így van. Aztán Jamesnek a végén kelleni fog a pálcám, mert az övé eltörik, elveszik, vagy ilyesmi. Vagy lesz valami olyan feladat, amit csak én tudok megcsinálni, mert... mit tudom én, én vagyok elég magas, vagy ti többiek halálos veszélyben lesztek, vagy épp pokolbéli legendás bestiák ellen harcoltok.

- És ezek a lehetőségek téged komolyan eltántorítanak az úttól? - vigyorodott el James.

- Most nem lesz semmi ilyesmi - mondta Rose határozottan, miközben átvágtak a behavazott udvaron. - Nem túl bonyolult a feladat. Charlie bácsi pontosan tudni fogja, mi legyen. Nincs más dolgunk, csak Norbertát eljuttatni hozzá.

- Ó, nagyon is jól tudom, hogy mennek nálatok a könnyű, egyszerű, teljesen biztonságos melók - sóhajtott fel komoran Ralph. - Mindig kiderül, hogy mégsem olyanok.

James a világ minden kincséért se mondta volna ki, de úgy vélte, Ralph szavaiban sokkal több igazság bujkált, mint az Rose elismerte volna.

A következő fejezetben:

A BLACKBRIER BIRTOK!

EUNICE NAGYMAMA!

EGY EGÉSZ MÁSFAJTA VARÁZSLÓ ARISZTOKRÁCIA!

11. A BLACKBRIER BIRTOK

A téli szünet előtt Hagrid már nem jelentkezett, így James átadhatta magát a csomagolásnak, a tervezetésnek, és a Millie családjához való uazás miatti izgatottságnak. Nem felejtette el berakni a dísztalárját sem, habár titokban előre félt az alkalomtól, mikor viselnie kell majd. Eszébe jutott, hogy most először lesz kettesben Millie-vel az iskolán kívül, és a gondolatra egyszerre lett végtelenül ideges, és felettébb izgatott. Vajon egész idő alatt nem fognak rájuk odafigyelni? Vagy nagyobb felügyeletben lesz részük, mint az iskolában? Milyenek lesznek a szülei és a családja? Millie megpróbálta felkészíteni őt a rokonok rigolyáira, de nem sok ragadt meg benne. Az egyetlen, amit egyértelműen megértett a leírásokból, hogy a Vandergriffek egészen más életstílussal rendelkeztek, mint bárki, akivel Jamesnek valaha dolga volt. Scorpius meglehetősen egyszerű kifejezéssel leírta a jelenséget: „ősi mágia”, habár Jamesnek csak halvány elképzelése volt, mit érthetett ez alatt.

A vonatút Londonba a szokásos kaotikusságban telt, a kocsik zsongtak a vidám nebulóktól, a folyosókat tobozokkal, színes fénygömbökkel és félméteres botnyalókákkal dekorálták ki. A büfékocsis boszorkány árukínálata ezúttal kizárólag ünnepi nyalánkságokra korlátozódott: húsos pitére, vattacukor hógolyókra, kakaós csótányra és borsos imp-snapszra. Millie mindegyikből vásárolt, és megosztotta minden útitársával, akikkel a zsúfolt kocsin osztoztak. James szégyenlős mosollyal fogadott el egy tenyérnyi méretű húsos pitét. Alig ismert valakit a többiek közül, a legtöbbjük Millie hugarbugos barátja volt, habár némelyikük arca legalább ismerősnek tűnt az éjszakai kviddicsmeccsekről. Ami őket illette, szemlátomást elfogadták Jamest közülük valónak, elég volt nekik a Millie-hez fűződő kapcsolata.

A lány mellette ült, lábuk összeért, ujjai összekulcsolódtak, ahogy izgatottan beszélgették végig az utat. Odakint a téli nap lassacskán lebukott a szűzhóval borított mezők, fehér köpönyegbe burkolózott erdők és szürkén magasodó távoli hegyek mögé. A fény először csak eltompult, majd lilás árnyalatot kapott, az árnyékok megnyúltak. Végül halk puffanással kigyúltak a Roxfort Expressz lámpásai, a kabinok aranyló fényben fürödtek, jelezvén, hogy az út lassan a végéhez közeledik.

Hirtelen idegesség hasított bele, ahogy tudatosult benne, hogy amikor a vonat befut a kilenc és háromnegyedik vágányra, az ünnep ismerős részének vége szakad. Váratlanul hiányozni kezdett neki az Odú egyszerűsége, anyja mézeskalácsainak ínycsiklandozó illata, Weasley nagyi öleléseinek melegsége, a hön szeretett családi díszekkel roskadáig teleaggatott élő lucfenyő, és Sipor rekedtes kecskebéka hangja.

Legalább Siport nem kellett teljesen nélkülöznie. Előző reggel arra ébredt, hogy az ösöreg manó az ágya végében áll egy rakás becsomagolt ajándék között, és vizenyős, merev tekintettel mered rá.

A házimanó monoton jókívánságai ellenére úgy döntött, még nem bontja ki az ajándékokat.

- Még nincs karácsony - magyarázta ásítózva. Haja a szélrózsa minden irányába meredezett a kissé ijesztő ébresztőtől. - Majd kibontom őket, ha visszajöttem. Legalább lesz valami, ami miatt várni fogom az ünnepek végét.

A manó ezt sztoikus komorsággal fogadta, majd csontos ujjainak egyetlen csettintésével köddé vált, nem hagyva mást hátra, csak túlevél és borsmenta illatot.

A vonat lassítani kezdett, az eddigi kitartó, ritmusos zakatolás kicsit veszített a kiszámíthatóságából, és mélyebb dübörgésbe váltott, épp mikor az ablakok mögött feltűntek az első sötét téglafalak és kémények. James már átkozta magát, amiért elfogadta Millie meghívását. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy csakis Albus és Lily miatt csinálta. Most viszont úgy érezte, csupán bünteti magát, és egyre mélyebb gödörbe mászik Millie-vel kapcsolatban, hiszen az eredeti terve szerint szakítani akart a lánnyal, amint akad egy alkalmas pillanat.

Már ha létezett olyan.

Ahogy a szerelvény begördült az állomásra, majd egy utolsó szusszantással megállapodott, szemével átfutotta a peronon várakozó szülők és családok arcát. Jól tudta, hogy a szülei nem lesznek köztük. Mostanra már hagyományá vált, hogy ő, Albus, Lily és Rose zsupszukulccsal utaznak az Odúba. Az elvárásolt karácsonyi pulóver pár nappal korábban érkezett Albus és Lily nevére. James még látta is, de úgy tett, mintha nem érdekelné - még valami csipkelődő megjegyzést is tett rá, mennyivel jobb szünete lesz neki a városban. Albus magasról tett rá, de Lily határozottan féltékenynek tűnt, ami gonosz kárörömmel töltötte el Jamest.

Az állomás tele volt nagykabátba, sapkába, sálba és csizmába burkolózó emberekkel, az ünnepies hangulatot pedig lágyan szállingózó hó tette teljessé. James észrevette Scorpius szüleit, Dracót és Astoriát, amint hosszú, fekete kabátban álldogálnak a tömeg szélén, és arcukról ugyanaz a fensőbbes komolyság sugárzott, mint mindig. Más ismerős arcokat is észrevett a lámpások éles fényében. Miközben leszállt a vonatról, James a tömeget fürkészte, hátha kiszúr valakit, aki Millie családjához tartozhat.

Millie, a maga részéről, látványos búcsúzkodásba fogott, egyenként megölelte barátait, és egy pillanatra két tenyere közé fogta kezüket, mintha legalábbis

hónapokra vagy évekre mondana nekik búcsút, nem csupán pár napra. James próbálta legyűzni a türelmetlenségét és az elhanyagoltság érzését.

- Na és merre vannak a szüleid? - kérdezte végül, mikor a lány újra csatlakozott hozzá.

- Ó, anya és apa nem jönnek ki elénk az állomásra - felelte a lány könnyedén, majd sárga kesztyűjét levéve beletűrt a hajába.

- Aha - vonta össze a szemöldökét James. - Szóval... akkor Eunice nagyid?

- Eunice nagy! - nevetett fel Millie, majd megrázta a fejét. - Ne butáskodj! Fogd a táskádat, és gyere velem!

Ő maga is a vállára lendítette a hátizsákját, aztán sietve megindult a tömegben keresztül. Jamesnek igencsak kapkodnia kellett magát, hogy tartani tudja a lépést. Egy pillanattal később egy sárga kesztyűs kéz nyúlt ki az emberek sorfalából, elkapta az övét, és húzni kezdte Jamest a kilenc és háromnegyedik platformon, majd át a téglafalon, a mugli King's Cross állomásra. A lány még ekkor sem nézett hátra, határozott léptekkel haladt, léptei koppanásának ritmusa rövidesen a hangszórókból szóló karácsonyi dalokéhoz igazodott, melyek kitöltötték az induló és érkező járatokat jelző monoton bejelentések közötti időt. Mindenfelé mugli utazókat lehetett látni, volt, akiknek az arca boldog ünnepiességet sugárzott, amint rokonokkal és barátokkal üdvözölték egymást, mások komor homlokráncolással siettek úticéljuk felé, időnként rá-rápillantva óráikra vagy mobiltelefonjukra.

Végül Millie kivezette Jamest a hatalmas fogadócsarnokba, ami akkora volt, és úgy ki volt világítva, akár egy zsúfolt futballstadion. Ott aztán a lány megtorpant, és körülnézett. James azonban egy másodperccel előbb vette észre a férfit.

- Ööö, Millie - szólta, lazán megszorította a lány kezét, hogy felkeltse a figyelmét, a másikkal pedig előre mutatott. - Felteszem, ő jött ki elénk, nem?

Millie követte pillantásával James ujját, aztán elmosolyodott, és izgatottan bólintott egyet. Újra húzni kezdte maga után a fiút.

A férfi, akin megakadt James szeme, hatalmas táblát tartott fekete kesztyűs kezében, nagyjából mellmagasságba. A táblán takaros rézbetűkkel a következő állt:

VANDERGRIFF ÉS VENDÉGE

Mégsem a tábla miatt volt feltűnő a férfi, hanem mert legalább három méter magasra nőtt, feje pedig olyan nagy és szögletes volt, mintha legalábbis a Stonehenge egyik követ biggyesztették volna a nyakára. Már-már ijesztően vékony volt, amit csak még jobban kiemelt a kétsoros fekete egyenruha, melyet szemlátomást méretre szabtak a számára. A dupla sornyi rézgomb tompán csillogott az állomás világításának szórt fényében, ahogy sofőrsapkájának sildje is.

Látszólag egyetlen másik utazónak sem tűnt fel a villanypóznaként fölējük magasodó, imádkozósáska-szerű férfi, aki mereven bámult előre szürke szemével a sapka árnyéka alól. Azonban még a sofőr különös kinézete is semmi volt ahhoz képest, ami mögötte állt, a nyüzsgő embertömeg közepén.

Kocsi volt, de olyan, amelyet James még sosem látott. RéGINEK tűnt, hihetetlenül hosszúra nyúlt, és szinte ráfeküdt a padlóra, olyan alacsonyan ült. Lökharítója lágy fémhullámként nyújtózott hátra a keményre fűjt, fehér karimájú gumik felől. A dísztárcsák, a hatalmas reflektorok kerete és a hatalmas, sírkőre emlékeztető hűtőrács krómozottan szikráztak a csarnok fényében. A középső utastér olyan óriásinak

látszott, mintha akár egy bálterem is elfért volna benne. A holdszürke motorháztető elejét ezüst figura díszítette, egy taláros nő, aki állát felvetve dőlt bele a menetszébe, kitárt karjain szárnyakként csapdosott a talár ujjá.

Az utazóközönség úgy került ki a kocsit és vezetőjét, ahogy a folyó is körbefolya a beléje dobott követ, egyetlen pillantás nem sok, annyira sem méltatták.

- Jó estét, Millicent úrhölgy, Potter úrfi - szólt a sofőr, mikor közelebb értek. A hangja mély volt, ám meglepően dallamos. Két ujját a sapkája sildjéhez érintette, és aprócska, illedelmes mosolyra húzta a száját.

- Szia, Balor! Boldog karácsonyt! - kiáltott fel Millie, és James meglepetésére szétvetette karjait, mintha ölelést várna a hatalmas férfitől. Balor leeresztette a táblát, majd fél térdre ereszkedett, és hagyta, hogy Millie köréje fonja karjait, habár maga nem igazán viszonzta azt. Mikor a lány eleresztette, a férfi újra felegyenesedett, majd kistányér méretű tenyerét végigfuttatta uniformisa elején, hogy kisimítsa a nem létező ráncokat. Olyan magas volt, hogy szinte teljesen kitakarta előlük a felettük ragyogó lámpa fényét.

Tompa kattanással kinyílt a kocsi csomagtartója, majd Balor gyakorlott mozdulatokkal elpakolta James és Millie csomagjait, aztán kitárta az utastér ajtaját. Millie bemászott, James pedig, habár tétovázott kicsit, követte. A kocsi belső tere olyan nagy volt, hogy alig kellett lehajtania a fejét. Mire futva körülnézett, Millie már egy a hátsó ülésként szolgáló rozsdabarna bőrkanapén terpeszkedett. James szó nélkül tovább nézelődött, alaposan szemügyre vette a mogyorófa bútorokat, az ezüst kallantyúkat és díszítéseket, az enyhén hajlított oldalüléseket és a vastag plüssszőnyeget. A plafon közepéről egy miniatűr kristálycsillár lógott. Bálterem ugyan nem volt, de kocsi elülső része egy lakkozott bárpulittal volt elválasztva, melyen kristálypalackok és borosüvegek sorakoztak, fölötte pedig fejfelé felakasztva talpas poharak lógtak takaros sorokban.

- Ő Balor - szólt Millie, majd ujjait ismét Jamesébe fonta, és megszorította a fiú kezét. - A család szolgálatában áll már... pff, valószínűleg már évszázadok óta.

- Tessék? - pillantott James a bárpult irányába, mely mögött a hatalmas termetű férfi éppen begyömöszölte magát a fából faragott kormánykerék mögé. - Hogyhogy, mi ő?

Millie úgy pislogott Balor felé, mintha ő maga még sosem gondolkozott volna ezen a kérdésen.

- Azt hiszem, küklopsz - felelte vállvonogatva.

A motor olyan halk dörmögő duruzsolással indult be, mintha csak egy felettépp tapintatos komornyik reszelte volna a torkát.

A muglik nem látták az autót, mégis elléptek előle, szabadon hagyva az utat, hogy elgördülhessenek az állomás kapujáig. A kocsi olyan kecsesen haladt, mintha vörös szőnyegen lépdelne, a csillár szinte meg sem mozdult, csak a kristályok mocorogtak kissé, prizmaként szórva szét a rájuk vetülő fényt.

James egyszer már végighajtott a King's Crosson a Kóbor Grimbusz fedélzetén, az út azonban vad volt, és kaotikus, mint egy sikítószellemmel táncolni. Most viszont inkább olyan érzése támadt, mintha egy dzsungelben osonó óriási feketepárduc hátán ülne.

- De... - szólt kábán. - Én azt hittem, a küklopszoknak csak egy szeme van.

Millie újfent vállat vont.

- Ott még nem tartunk a Legendás állatok és megfigyelésük könyvben.

A kocsi, mint azt Millie mellékesen megemlítette, egy Rolls Royce Wraith volt, habár annak egy mágikus extrákkal eléggé telezsúfolt változata. A motor, példának okáért, nem benzinnel, hanem folyékony koboldtűzzel működött, az orron lévő figura pedig nem csupán díszítésül szolgált, hanem folyamatosan saját feltérképezhetetlenítő mezőt generált maga körül. Amit azonban James még ennél is lenyűgözőbbnek talált, hogy a jármű képes volt meghajlítani maga körül a teret, így aztán olyan szűk helyeken is képes volt áthajtani, mint például a King's Cross pályaudvar forgóajtaja. A kocsi nem ment össze, ehelyett úgy tolt szét maga előtt a teret, mintha a hatalmas üvegből, betonból és fémből készült épület csak egy függönyre festett díszlet lett volna.

A Wraith kihajtott a karácsonyi csúcsforgalomba, nem mintha az a legkevésbé is hatással lett volna rá. Taxik, kocsik és teherautók egész tömege araszolt a tömött sugárúton, s közben úgy morogtak, mint az etetőhöz sorban álló vadállatok. A Wraith viszont egyenesen az elválasztósávig gurult, aztán a felfestést akár egy sánt használva az út közepén indult meg az úticélja felé, úgy hajlítva maga körül a teret, hogy a keskeny sáv szinte autópályának hatott. Balor ugyan mindig megállt a piros lámpáknál, viszont Jamesnek feltűnt, hogy valamiként mindig a Wraith állt a legelső sorban, türelmetlenül dübörgő motorral. Mikor aztán a lámpa zöldre váltott, elsőként indult meg, úgy vezetve maga mögött a forgalmat, mintha parádén lennének.

A Canterburybe tartó utazás hosszúra nyúlt, és Jamesben ismét tudatosult, mekkora is igazából London. Dobozokkal és táskákkal felpakolt gyalogosokkal tömött bevásárlóvezeteken haladtak keresztül, téglafalak, mocskos ablakok, füstöt okádó kémények és fém garázkapuk szegélyezték útjukat az ipai kerületen át. Végül elértek egy olyan környékre, ahol gondosan karban tartott, hatalmas kertekkel elválasztott óriási házak sorakoztak. Az út mentén fehér karácsonyi fényekkel kidekorált fasor állt, mindkét oldalon. Itt egyetlen autó sem parkolt az utcán, és a havat sem taposta szürke latyakká a járművek és gyalogosok tömege. Alig pár fekete keréknyom látszott a szúzhóban. A Rolls Royce diszkréten követte a keréknyomokat, James pedig a hatalmas ablakon kibámulva azon morfondírozott, vajon melyik lenyűgöző épület lesz az úti céljuk.

- Még nem vagyunk ott - szólalt meg Millie mosolyogva. James mellkasa összeszorult a várakozásteljes félelem egyre ismerősebb érzésétől. Feltűnt neki, hogy a belátható útszakaszon egyetlen másik járműt lehetett látni, egy másik luxusautót, habár egy jóval frissebb modellt, amint tisztas távolságból követi a Wraith-t. Reflektorai gyémántokként szikráztak a sötét égbolt előtt.

Ahogy lassan közeledtek az út végéhez, James észrevette, hogy valami nem stimmel a bal oldalon sorakozó házakkal. A közöttük és mögöttük lévő helyek sűrű, sötét ködbe veszttek, mintha semmi sem volna ott. Hirtelen az okára is rádöbbsent: az üres, sík felület a tenger volt, a ködös foltok pedig a víz színén úszó kisebb-nagyobb jégtömbök. A házak hátsó udvarai köves tengerpartra futottak, itt-ott még egy-egy csónakház fekete sziluettjét is ki tudta venni.

A tengerpart képét váratlanul egy fasor takarta ki, ahogy a Wraith elérte a víz felé kanyarodó út végét, egy kovácsoltvas kerítéssel körbevett kerek zsákutcát. A fák olyan szorosan sorakoztak a kerítés mögött, hogy teljesen eltakarták a tengeri panorámát és az éjszakai eget is. Az utcalámpák elmaradtak, így mire az autó elérte a

zsákutca legvégét, koromfekete sötétség borult rájuk, mintha egy barlangba hajtottak volna. A Wraith pontosan a kerek tér közepén állt meg.

- Most... - hajolt előre James, hogy kilásson a szélvédőn. - Most már ott vagyunk?

Az ablak túloldalán a fák sötét sora mocorogni kezdett, a törzsek recsegték-ropogtak, mintha viharos szélben állnának, de a hópelyhek hullásából James látta, hogy még egy kis szellő sem fúj. Tompa roppanások hallatszottak, majd a fák lassan oldalra kezdtek araszolni gyökereiken, feltárva egy sötét nyílást. A nyílás mögött azonban nem a tenger látszott, ahogy arra az ember számított volna, hanem egy hosszú, titokzatos, árnyakkal teli ösvény.

Fémes csikorgással a kerítés rácsai is megmozdultak, úgy tekeregtek, akár az indák. A kovácsolt vas növekedni látszott, egyre magasabbra tört, míg végül a korábban rozsdásodó rácsokból egy gyönyörű kapu formálódott, tetején pedig kacskaringós betűkkel egy felirat:

BLACKBRIER BIRTOK

A Wraith ismét megindult, és pont abban a pillanatban hajtott át az újdonsült kapun, mikor az megállni látszott növekedésében.

James elképedve tapadt az ablakhoz. Millie, aki még mindig a fiú kezét fogta, szinte ügyet sem vetett a látványra.

A kocsinak el kellett volna hajtani a fák vonala mellett, egyenesen a köves tengerpartra, már amennyire fel tudta fogni James a hely geometriáját - ha annak volt egyáltalán bármi értelme itt -, ennek ellenére hosszasan gurult egy tökéletesen egyenes bekötőúton, melyet két oldalról nyírfák öveztek, melyek lombozata olyan kecsesen ért össze felettük, mint egy keringőző pár kezei tánc közben. A fák mögött James szürke jeget látott, mintha épp egy nagyon keskeny félszigeten hajtanának ki a tengerre.

Az út mentén gázlámpák lángja lobbant fel kovácsoltvas lámpaoszlopok tetején, megvilágítva a nyírfák ágait, és aranyló szigeteket varázsolt az ösvény fehér havára. Egy perccel később az út kiszélesedett, és habár még mindig fasor keretezte, azon túl széles, parkszerű tér nyílt. A szűzhóban kivilágított gyalogösvények kanyarogtak a fákkal teli domboldalak, sövények és elszórt szobrok között. A park hátulso negyedében egy kőépület állt. Szögletes sarkai, széles falai, a számtalan ablak és oszlop, a rengeteg lépcsősor és torony inkább tette kastéllyá, mint közönséges kúriává.

- Otthon, édes otthon - sóhajtott fel Millie, habár a hangjából nem sok szenvedély süttött. James alig hallotta a lányt. Még csak most tűnt fel neki, hogy bármilyen széles volt is a park, az azt övező fasor ágai ugyanúgy összeértek a fejük fölött, áthatolhatatlan kupolát alkotva több tíz méter magasban. Ránézésre úgy tűnt, kívülről senki sem láthatja a körülöttük lévő birtokot.

A Wraith ráhajtott egy kanyarodó ösvényre, és egyenesen a ház ragyogását célozta be, végül csakhamar leparkolt az épület hatalmas bejárati ajtaja előtt. A két ajtószárny kinyílt, és három fehér ingbe, frakkba öltözött férfi lépdelt ki rajta, majd a hidegre fittyet hányva elfoglalták helyüket a lépcső egyes fokain.

Balor kitérte az utastér ajtaját, mire Millie intett Jamesnek, hogy szálljon ki. A fiú szó nélkül engedelmeskedett, talpa alatt vékony hórétegtől fedve murva recsegett.

- Jó estét, úrnő, úrfi - szólt a legközelebb álló férfi, és tokás állát jovialis mozdulattal meghajította. Nagydarab volt ugyan, de erősnek tűnt, fekete haját gondosan hátrafésülte. - Remélem, kellemesen és eseménytelenül telt az útjuk.

Millie kimászott James mögé, majd a férfire biccentett.

- Nem volt rossz, ööö...?

- Topham, M'Lady - mutatkozott be tétovázás nélkül a férfi, aztán a többiek felé intett. - Ők pedig Hedley és Blake.

Hedley középkorú férfi volt kellemes, csupaszra borotvált arccal, Blake ellenben alig lehetett idősebb Jamesnél és Millie-nél, sötét hajához éles, jóképű vonások társultak. Hanyag mosolyt villantott először Millie-re, majd Jamesre is. James észrevette, hogy a szeme nem tükrözi a férfi mosolyát.

Millie bólított, és már épp szólásra nyitotta a száját, mikor egy második kocsi gördült mögéjük. James hátrapillantott, és meglepetten látta, hogy az a luxusautó áll mögöttük, amelyik korábban a Wraith-t követte. Miközben kinyílt a sofőr ajtaja, Hedley és Blake lesiettek a lépcsőn, hogy kivegyék a csomagokat a járművekből.

- Millie! - kiáltotta boldogan a második kocsi vezetője, mialatt kiugrott a volán mögül, és a lépcső felé vigyorgott. Vékony volt, vörösseszőke hajú, tweed zakót és aranszín nyakkendőt viselt.

- Bent! - sikkantott fel Millie, eleresztette James kezét, és odaszaladt a jövevényhez. Nevetve megölelték egymást, mielőtt Millie megfogta volna a férfi kezét. Ő hagyta, hadd húzza maga után a lány, s közben James felé sandítva mosolygott.

- Bent, ő itt James Potter, az iskolából. James, ő a bátyám, Benton Ford.

A vékony alak gyorsan kihámozta ujjait a sofőrkesztyűjéből, aztán határozottan megrázta James kezét.

- Egy Potter Blackbrierben - szólt vidáman. - Csodák márpedig vannak! Örvendek a találkozásnak, James.

- Úgyszintén - vigyorodott el James is. Nem tehetett róla, a férfi vidám lelkesedése ragadós volt.

- Mattie! - kiáltott hátra a férfi a válla fölött, még mindig James kezét szorongatva.
- Gyere, ismerkedj meg Millie új barátjával, James Potterrel!

James Benton kocsijára pillantott, aminek anyósüléséről ekkor szállt ki egy fehér kabátot, és arany talárt viselő nő. A karcsúsított ruhadarab nem feltétlen állt jól csontos alakján. Nagy, kidülledő szeme volt, és olyan hegyes álla, amivel levelet lehetett volna bontani. Vörös, hullámos haja bonyolult kontyba volt fogva szőrös kalapja alatt. Húvös, alaposan begyakorolt udvariassággal pislogott Jamesre.

Millie az aranyruhás nő felé biccentett.

- Ő pedig a nővérem, Mathilda Constance.

- Üdvözlöm a Blackbrier birtokon, Mr. Potter - szólt Mathilda, és alaposan végigmérte Jamest pengeszerű orra fölött, mielőtt a figyelmét Tophamre fordította volna. - Ezúttal kire számíthatok?

- Miss Jillianre, M'Lady - felelte Topham haladéktalanul. - Úgy hiszem, már szolgálta önt, mikor legutóbb itt járt. Remélem, kielégítőnek fogja találni a munkáját.

- Nem az ő hibája - szipogta Mathilda, miközben fellépdelt a lépcsőn a komornyik mellett. - Egyetlen külsős sem ér fel egy valódi házi szolgálival.

- Ahogy mondja, M'Lady - bólított Topham, gondosan lesütve a pillantását.

- Gyertek - mosolyodott el ismét Benton, készakarva ignorálva a nővérét. - Menjünk be, és vezessük körbe Jamest a vityillóban. Igazán lenyűgözőnek tűnik, amíg az ember rá nem jön, hogy igazából csak egy telezsúfolt múzeum, amiben valamiért benne lakik pár ember. Nem igaz, Millie?

Millie egyetértően vigyorgott, és követte bátyját fel a lépcsőn, át a nyitott ajtón. Odabent minden fényárban ragyogott, egy hosszú folyosót láttak ívelt mennyezettel, és sötéten csillogó faburkolattal.

- Apropó múzeum - jelentette be Benton vidám hangon -, íme a legjobb kiállítási tárgyak! Mr. és Mrs. Vandergriff személyesen!

- Ó, fejezd be, Benton, csak szégyent hozol magadra - csóválta a fejét az asszony, szavaival ellentétben azonban mosolygott, és a férfi felé nyújtotta kitárt, fehér kesztyűs karjait. Benton megölelte az anyját, s eközben Mr. Vandergriff James és Millie felé fordította a figyelmét.

- Üdv itthon, szívem - szólt mosolyogva, miközben Millie odaszaladt hozzá, és megölelte őt.

- És az ifjú barátját is üdvözljük - tette hozzá Mrs. Vandergriff. Zölden csillogó szemét James felé fordította, s hozzá titokzatosan mosolygott. Karcsú volt, sportos alkatú, legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt, mint a kopaszodó férje. Sötét haját smaragd-ezüst hajtű tartotta elegáns kontyban, a frizurája tökéletesen illett az erdők zöldjét idéző ruhájához.

Mr. Vandergriff vállon veregette Jamest, és lassan megindult vele a folyosón, el a bejárati ajtótól.

- Találkoztam párszor az apáddal - mondta. - Egy nap talán sikerül meggyőznöm őt és az anyádat, hogy látogassanak el Blackbrierbe. Remélem, csupa jó tapasztalatokkal távozol majd innen, és jó hírünket viszed.

James bólintott. Nem igazán tudta, mit mondhatna az eddigi benyomásairól. Ezidáig úgy vélte, Millie nővére, Mathilda kivételével, a Blackbrier birtok a leggazdagabb és legvendégszeretőbb háztartás, ahol valaha járt.

- Úgy tudom, percekben belül kész a vacsora - jelentette be Mr. Vandergriff, ezúttal már az egész családnak címezve szavait. - Így van, Topham?

- Valóban - biccentett Topham. - Amennyiben a család átfáradna a szalonba, felszolgáljuk a forró kakaót és az édesgyökér puncsot, életkortól függően.

- Életkor, ugyan már! - legyintett Benton. Hátrálva lépdelt a márványpadlós folyosón, széttárt karokkal. - Karácsony van! Puncsot mindenkinek, aki szeretne!

- Ó, Benton - forgatta a szemét Mrs. Vandergriff a született rosszcsontok anyjára oly jellemző, kissé fáradt szeretettel.

- A szolgálók - súgta oda James Millie-nek, mialatt a család magas könyvespolcok és tömött kanapék előtt sétált el egy hosszú, könyvtárszerű helyiségben. - Ők mind... muglik?

Millie bólintott.

- Nagyjából egy évvel a Leleplezés Éjszakáját követően történt - felelte a szájához emelt tenyere mögül. - Az emeleten dolgozó házimanókat mind lecserélték mugli személyzetre. Topham a komornyik. Blake, meg az a másik fickó inasok. Mindig elfelejtem a nevüket. Van két szobalány, meg vagy három lakáj. Persze mindnek titoktartási szerződést kellett aláírnia, meg ilyenek. - Felsőhajtott, és az ajtó felé pillantott, ahol Topham egyenes háttal, szolgálatkészen várakozott. - Mattie, Bent és

én úgy nőttünk fel, hogy házimanók gondoskodtak rólunk. Nehéz megszokni, hogy emberek vannak körülöttünk. De, úgy tűnik, már más időket élünk.

- Píggennek igaza lehetett - motyogta James.

- Kinek?

- Píggennek. A griffendél házimanója. Azt mondta, a manók aggódnak, hogy elveszítik a munkájukat. Mondtam neki, hogy ez annyira igazából nem katasztrófa, tekintve, hogy gyakorlatilag rabszolgák, de ők nem így látják.

Millie bólintott, majd felvonta a vállát.

- Anya szerint a muglik foglalkoztatása a jószándék jele lesz, hogyha végleg megtörik a titokvédelmi törvény. Azt mondja, hogy fizetés nélküli szolgálkat tartani amúgy is egy sötétebb korból fennmaradt szokás.

James ezen elgondolkozott, de mielőtt válaszolhatott volna, Topham emelt hangon egy újabb érkezőt jelentett be.

- Eunice Vandergriff grófnő, Blackbrierből - mondta fennköltén.

Mikor James megfordult, egy olyan öreg és ráncos asszonyon akadt meg a szeme, aki talán még a kúriánál is idősebbnek tűnt. Tekintélyt parancsolóan sétált be a helyiségbe bordó ruhájában. Háta szálfegyenes volt, így a padlón kopogó sétatálca inkább szolgált kiegészítőként, mint járást segítő eszközként.

- Anyám - szólt Mr. Vandergriff, majd az asszonyhoz lépett, és megpuszilta az arcát. Millie és Benton követték a példáját. A grófnő sztoikus nyugalommal tűrte ezt, de közben éberén fürkészte a szobát. A szeme aztán Jamesen állapodott meg, amitől a fiúnak erőt kellett vennie magán, hogy ne süsse le azonnal a tekintetét.

- Kérlek, mutassatok be a vendégünknek - biccentett végül James irányába. Hangja magas volt, reszketeg, kedvesen finomkodó.

- Természetesen - mosolygott Mrs. Vandergriff, és hátrébb lépett James elől. - Ő itt Mr. James Sirius Potter, Millicent új barátja, az iskolából.

A grófnő szeme sarkába ráncok futottak, és mintha egy mindentudó mosolyt próbált volna visszafojtani.

- Millicent új „barátja”, értem.

James előrelépett, agya teljes sebességen zakatolt, nem tudta, mit várnak el tőle jelen körülmények között.

- Örvendek a találkozásnak, ööö, hölgyem.

- Ebben a házban nyugodtan hívj a kevésbé formális címenen, Lady Blackbriernek - szólt a grófnő, és tenyérrel lefelé előre nyújtotta kesztyűs kezét. James tétován megfogta az ujjait, és megrázta az asszony kezét. Úgy tűnt, a grófnőnek ez elég. - Én is Jamesnek foglak hívni, nem pedig a formális címeden.

James az asszonyra pislogott, aki ettől kissé felvonta a szemöldökét.

- A formális címenen, hölgyem... akarom mondani, ööö, Lady Blackbrier?

- Természetesen - felelte az asszony. - Te vagy az elsőszülött örököse a Grimmauld Black birtok urának, vagy nem?

- Ööö... - James homlokráncolva próbálta értelmezni az asszony szavait. Lehetséges volna, hogy a Grimmauld téri házról beszél? - Én... azt hiszem - felelte.

- Akkor törvény szerint te leszel Black Downing jövőbeli grófja, ha nem tévedek. És egész biztos vagyok benne, hogy nem tévedek. - Bal szemöldöke egy leheletnyivel feljebb kúszott, amitől Jamesnek az a benyomása támadt, hogy az asszony rákacsintott, noha azt is fejedelmi eleganciával. Egy pillanattal később aztán a grófnő

elfordult, és jóval hangosabban így szólt: – Mit kell itt egy hölgynek tennie, hogy megmelengesse fagyott csontjait egy kis punccsal?

Topham azonnal sűrögni-forogni kezdett, a szobában pedig tovább folytatódott a társalgás.

James továbbra is ott állt, ahol a grófnő hagyta, tágra nyílt szemekkel, döbbenten. Millie somolyogva lépett oda hozzá.

– Ez azt jelenti, hogy ezután M’Lordnak kell hívnom téged?

A következő fejezetben:

EGY FÉLTÉKENY RIVÁLIS?

LONDONI KIRUCCANÁS!

JUDITH ÚJRA FELBUKKAN?

12. ÉJFÉLI RANDEVÚ

Korábbi kérdésére, miszerint látogatásuk alatt ő és Millie lazább felügyelet alatt lesz-e, mint az iskolában, James már a következő órákban és napokban választ kapott. Úgy tűnt, minden egyes perc előre meg volt tervezve, és mindig volt körülöttük valaki. Az igazat megvallva nem is felügyeletnek látszott az egész, hanem inkább mintha egy arisztokrata tanfolyamon vettek volna részt, ahol a tananyag részét olyanok képezték, mint a teafogyasztás, formális fogadások, érthetetlenül unalmas játékok, valamint végeláthatatlan bemutatkozások és találkozások olyan családtagokkal, lenyűgöző méltóságokkal vagy külföldi nagykövetekkel, akiket James eddig csak a Reggeli Próféta fotóin látott, Millie viszont emlékezett rá, hogy ötéves korában ült a térdükön, aztán a gyerekeik hogyléte felől érdeklődött. Beletelt egy kis időbe, mire James rájött, hogy a kúria falain sorakozó portrék tárgyai sokszor valódi, élő emberek, akiknek idősebb verziója idővel fel is bukkant az ünnepek alatt.

Minden egyes étkezés egy csaknem háromórás eseménynek bizonyult, mely során mindenki a legjobb ruhájában járta végig a különböző helyiségeket. Az egész a szalonban kezdődött, az aperitíffel, amit Topham, a lakáj szolgált fel. Aztán átvonultak a hosszú étkezőbe, és szigorú ülésrend alapján (ezt Millie hosszasan magyarázta Jamesnek) helyet foglaltak az asztalnál. Itt frakkos és fehér nyakkendős muglik szolgálták fel az ételt és töltötték ki az italokat. Végül a hölgyek átvonultak a társalgóba, az urak pedig a könyvtárba.

A második este, vacsora után James is csatlakozott a férfiakhoz, akik a könyvtár hatalmas, garázsnak is beillő kandallója körül helyezkedtek el, borostyánszínű konyakot kortyolgattak – James maga egy pohár langymeleg, magyallal díszített vajsört kapott –, és olyan súlyos témákról beszélgettek, amikhez James nem igazán

tudott hozzászólni: készülő Wizengamot törvényváltozásokról, mugli helyek fölötti repülésszabályozásokról és a titokvédelmi alaptörvény áthágásáról olyan helyeken, mint Tibet vagy Isztambul. Először James kínosan érezte magát, ám utána rájött, hogy valójában nem csak, hogy érdeklik ezek a témák, de még Mr. Vandergriff is szívesen bevonta őt a beszélgetésbe. A családfő mindig a tűznek háttal ácsorgott a vacsorához felöltött zakójában, és egy csaknem teljesen gömb alakú pohárból kortyolgatta a konyakot.

- Ha nem tévedek, az apád is a helyszínen volt, amikor Lijiang varázsló szerzetesei kitárták kapuikat mugli társaik előtt - mondta Jamesnek bólogatva. - Szívesen ott lettem volna, mikor a családod kitárgyalta az ügyet a vacsoraasztalnál!

- Igazából nem nagyon szoktunk ilyesmiről beszélgetni vacsora közben - ismerte be James. - Viszont a dolgozószobájában beszéltünk erről apával. Azt mondta, a lijiangi szerzetesek már évszázadok óta szerették volna kombinálni a mágikus életvitelük módszereit a varázstalan szomszédaikkal. Úgy hiszik, hogy titokban a mugli szerzetesek is ismerik a mágiát, de az övék az elme belső világából gyökerezik. Belső tudatnak hívják.

Az egyik vacsoravendég, egy kövér minisztériumi tisztviselő méretes, őszülő oldalszakállal és a konyaktól vörös orral, ennek hallatán a poharába prüszkölt.

- Mindenki tudja, hogy a varázslók nem tudnak mágiát tanítani a mugliknak. A szándékuk jó, de badarság az egész.

- Apa szerint a varázsló szerzetesek nem tanítani akarták a mugli szerzeteseket. Épp ellenkezőleg, *ők* akartak tanulni *tőlük*, a belső mágiájuk finom tudományát. Egyetlen ok miatt várták meg a mágikus határok meggyengülését: önzőnek érezték, hogy el akarják sajátítani a muglik tudását is.

A minisztériumi ember felhorkantott, azonban Mr. Vandergriff - vagy, ahogy a hivatalos címe szól: Lord William, Blackbrierből - elmosolyodott, és köszöntésre emelte a poharát.

- Lijiang bölcs varázsló szerzeteseire, és ránk, a többiekre, akik, remélhetőleg, a legjobbat hozzák ki ebből a bátor, új világból, ami előttünk áll.

James is megemelte a poharát; határozottan élvezte a felnőttes érzést, hogy részt vehet egy ilyen sajtószerű köszöntésben. A hatást azonban gyorsan elmosta pár későn érkező családtag, akik három kisgyerekekkel együtt jöttek látogatóba. A gyerekek már hallottak James Potterről - vagyis, pontosabban a híres apjáról - így aztán rögtön lenyűgözte őket, hogy személyesen is találkozhatnak vele. A két fiú és egy lány a szüleik makulátlan ünnepi öltözeteik miniatűr változatait viselték. Azonnal kisajátították Jamest, úgy köröztek körülötte, mint pár boldog pillangó, elvárták, hogy a fiú játsszon velük, és segítsen eljátszani olyan ezerszer hallott történeteket, amik James legendás apjáról szóltak.

James vonakodva beadta derekát a gyereksereg ragaszkodó féktelenségének, míg végül Millie bukkant fel a társalgóból, és a segítségére sietett.

- Tudjátok - hajolt le a gyerekekhez titokzatosan -, maga James is egész híres. Egyszer eljátszotta Treust a Triumvirátusban.

A két fiú szeme tágra nyílt, ahogy megújult elképedéssel végigmérték James. A kislány viszont, aki a legidősebb volt közöttük, de még ő sem múlt el hat éves, kétkezdve oldalra döntötte a fejét.

- Az nem lehet - jegyezte meg eltántoríthatatlan bizonyossággal. - Túl fiatal.

- Iskolai darab volt - magyarázta Millie. - Mindenki fiatal volt benne. Még a gonosz Donovan is.

- Én akarok lenni a gonosz Donovan! - kiáltott fel hirtelen a legfiatalabb fiú, Nigel. - Edmund lehet a király. Az úgy se csinál semmit, csak a hasát tömi.

És ezzel szemlátomást eldőlt, hogy a gyerekek Millie és James segédletével előadják saját változatukat a Triumvirátusból. Az előadást a szalonban tervezték bemutatni a felnőtteknek és a mugli szolgálóknak két nappal későbbre, szentestére időzítve.

- Milyen elbűvölő ötlet! - villantott Jamesre Mrs. Vandergriff egy meleg, meglepett mosolyt. Már épp kezdett volna ellenkezni, hogy nem az ő ötlete volt az egész, mikor megértette az asszony arckifejezését: legalább annyi részvét tükröződött róla, mint hála. A ház asszonya titokban megkönnyebbült, hogy valaki foglalkozik a gyerekekkel, ami néha igencsak jól tud jönni. James Millie-re pillantott, aki vállat vont, majd biccentett egyet. A gyerekek lelkes rikoltozással üdvözölték a dolgok alakulását.

Már csaknem tizenegy órára járt az idő, mire a család és vendégeik lassanként kezdtek visszavonulni a második és harmadik emeleti folyosókról nyíló hálósobájukba. James a széles lépcsősor lábánál kívánt jó éjszakát Millie-nek. A lány szemérmesen arcon puszilta a szülei és egy komor képpel bámuló Vandergriff-ös portréjának szeme láttára.

- Találkozzunk az étkezőben fél óra múlva - súgta a lány a fülébe olyan közélről, hogy a lehelete csiklandozta a nyakát. Egy pillanattal később Millie sarkon fordult, és a bokája körül lobogó ruhával felszaladt a lépcsőn. James meredten nézett utána; nem igazán tudta hova tenni a lány szavait. Vajon csak egyedül akar lenni vele? Valamiért volt olyan érzése, hogy Millie többet tervez némi csókolózásnál, a sötétben.

A szobájában várakozott húsz percig. Az ajtót bezárta, a kandallóban táncoló lángok arany fénnel, és kellemes meleggel töltötték meg a helyiséget. A baldachinos ágy magas volt, és olyan széles, hogy James egész családja kényelmesen elfért volna rajta. A teljes hátsó falat függöny borította, a függönyzsinórként szolgáló aranyszín kötél olyan vastag volt, mint James csuklója. A kandallópárkányon díszes óra csillogott, másodpercmutatójának halk, szívós ketyegése precíz, papírvékonyágú szeletekre szabdalta a perceket. James várt és figyelt. Mikor pontosan tizenegy lett, az óra irányából fogaskerekek kattogása és surrogása hallatszott, az óra megemelkedett fa lábain, két oldalon pedig kinyújtotta két sárgaréz karját. Egyik kezével rácsapott az óra tetején lévő kis harangra, a másikkal pedig aprócska kulcsot dugott a hasán lévő kulcslyukba, és felhúzta magát.

Épp, mint előző este, a kandalló egy utolsó lobbanással kialudt, mintha valaki kikapcsolta volna, és a táncoló tűz helyét izzó parázs vette át, melynek felszínén alacsony, álmatag fényű lángocskák játszottak. A függönyzsinórok kioldódtak, és a nehéz függönyök a sötétben ásító ablakok elé hullottak.

James szemhéja álmosan elnehezült. Habár házimanók nem voltak (legalábbis az emeleten, emlékeztette magát), a kúria így is tele volt varázslattal.

Megrázta magát, nehogy jobban elbóbiskoljon, majd inkább felkelt, ösztönösen kikapta a kabátját az ajtó melletti szekrényből, és halkan kiosont a folyosó sötétjébe.

A lépcső fölött lógó Vandergriff-ös portréja komoran meredt rá a pár égve maradt fali gyertya félhomályában. Az alak nagyobb volt, mint való életben, mereven

kihúzta magát a fekete karosszékben, vörös felöltőjét különféle medálok, válldísz és rézgombok sora díszítette. Szakállas arca széles volt, józan tekintetéből fejedelmi fennköltség sütött, mintha mindent, amire a pillantása esik, a sajátjaként könyvelne el. Pufók, szőrös keze szórakozottan paskolta egy bernáthegyi kutya feje búbját, ami lihegve, lógó nyelvvel ült a férfi széke mellett.

- Nem fog minket beárulni, ugye? - súgta oda James a hatalmas portrénak, miközben leosont a fokokon.

- Semmi olyanban nem sántikálsz, amit be kéne árulni, ugye? - felelte a festmény melázza, s hozzá türelmesen felvonta egyik bozontos szemöldökét.

James vállat vont, és inkább tovább indult. Őszintén szólva fogalma sem volt, miben sántikálnak.

Millie már az étkezőben várt rá, csupán egy hozzávetőleg lány formájú árnyékként lapult a hosszú, csillogó asztal túloldalán. A vacsoránál viselt csupa-fodor estélyi ruháját farmerra és fekete kapucnis pulóverre cserélte. Kabátját átvette a vállán.

- Gyere! - súgta mohón, és elsietett a hátsó ajtó irányába. Jamesnek eszébe jutott, hogy étkezésekkor azt az ajtót szokta használni Topham és a többi szolgáló. A lány végigszaladt egy keskeny folyosón, majd ráfordult egy hasonlóképp keskeny lépcsősorra. Kettessel szedve a fokokat trappolt le rajta. James követte, igyekezett leutánozni a lány lopakodását úgy, hogy közben ne is maradjon le nagyon; nehéz feladatnak bizonyult. A lány szemlátomást már számtalanszor csinálta ezt, bármi legyen is az a bizonyos ez.

Az alagsor egyértelműen a házimanók birodalma volt. Mindent jóval kisebbre és puritánabbra építettek. James akkor szúrta ki az első manót, mikor elrobogtak egy szűkös kis konyha mellett. A manó épp egy fa vágódeszkát suvickolt, de felpillantott, mikor James és Millie elsiettek mellette. James inkább csak érezte, mint látta a körülöttük, és a környező helyiségekben sertepertelő többi házimanót. Útközben áthaladtak egy mosókonyhán, egy kamrán, egy varrósobán, benne egy ősrégi, pedálos varrógéppel, és egy poros palackokkal telezsúfolt borospincén.

Végül Millie egy rövid folyosó végén kitárt egy ajtót. Hideg levegő és szúrós hópelyhek vágódtak az arcukba. A lány most először nézett hátra, szeme pajkosan csillogott.

- Ó, jól van - szólt halkán. - Látom, eszedbe jutott kabátot hozni.

- Mégis mit...? - kezdte James, de Millie már eltűnt az ajtón túli sötétségben. James türelmetlen mozdulattal bevágta maga mögött az ajtót, és a nyomába eredt.

Millie végigszaladt egy térkövekkel kirakott ösvényen, melyről gondosan lesöpörték a havat, és ami egyenesen az épület mögé vezetett. James hallotta a lány tompa nevetését a hideg szél süvítése mögött, és egy pillanatra elöntötte a bosszúság, amiért Millie nem mond semmit arról, hová tartanak. Nem először fordult meg a fejében a gondolat, hogy Millicent Vandergriff talán kicsit túlságosan is kedveli a cukkolást és a titokzatoskodást.

Mint a többi, kisebb ház esetében, amik a Blackbrier birtokra vezető út mentén sorakoztak, a kúria mögötti udvar is a köves tengerpart, és egy csónakház felé lejtett. Ez az épület azonban, ellentétben a többivel, egy kisebb liget közepén állt, csendben megbújva a lombok között, mint az avarban rejtőző sündisznó. A csónakház zömök volt, szürke kövekből kirakott falain tökéletes négyzet alakú ablakok látszottak. Millie a zöldre mázolt ajtóhoz lépett, és lassan kitérte azt. James lassított a tempóján,

ahogy a lány hátrafordult, és rámosolygott. Ajkai vérvörösnek tündek a félhomályban, kipirult orcái szinte világítottak.

- Ültél már hómobilon?

James úgy pislogott Millie-re, mintha a lány valami idegen nyelven szólalt volna meg.

- Nem gond - legyintett Millie, olvasva a fiú arckifejezéséből. - Egészen tavalyig én sem ültem. Blake mutatta meg, hogy kell csinálni. Igazából tök egyszerű.

Ismét elfordult, és szinte reszketett az izgalomtól, miközben a fapadlón koppanó léptekkel besétált a csónakházba.

- Várj! - kiáltott fel James, és egyre növekvő rossz érzéssel követte a lányt. - Azt mondtad... hómobil?

A csónakház belsejében különös félhomály uralkodott. Az ablakokon csaknem lámpaként virított be a fehér havon tükröződő holdfény, ezüstös ragyogásba vonva az öreg polcokat, egy munkaasztalt, a falon lógó vasmacskákat és kötéltekerceket. A az épület túlsó oldalán egy nagy garázkapu volt, melyet most gondosan bezártak. A padló körbefutott a helyiség közepén lévő, négyszögletes lyuk mentén. A lyuk fölött egy hajó lebegett mágia segítségével, időnként meg-meg billent, mintha láthatatlan szellemkezek játszanának vele. A lakkozott hajótest hosszú volt, és keskeny, oldalán sárgaréz hajóablakok sorakoztak, tetejét kék ponyvával takarták be, sárga kötéllel kötözték le télire, elfedve teljes pompáját.

Millie ügyet sem vetett a hajóra, egészen a korlátig sétált, és azon áthajolva lemeredt a csónakház alatti mélységbe.

- Blake? - súgta bele a sötétbe hirtelen jött bizonytalansággal.

- Vrumm-vrumm, M'Lady - felelt egy hang.

- Uhh, megmondtam már, hogy ne hívj így a házon kívül. Tök ciki.

Beszéd közben elkapta James kezét, és egy létrához vezette őt, ami a plafontól vezetett lefelé, a padlón lévő lyukba.

- Millie - csattant fel James türelmetlenül, és megrántotta a lány kezét, hogy az odafigyeljen rá. - Mi ez az egész? Mire készülünk? Nem fogunk emiatt bajba kerülni, ugye?

- Ó, ne butáskodj, James - legyintett Millie a szabad kezével, majd bebújt James karjai közé, és onnan pislogott fel a fiúra. - Te is láttad, milyen itt az életem. Egy lánynak néha szüksége van egy kis szabadságra, hogy ne felejtse el, az élet nem csupa fehér kesztyű és uborkás szendvics. Hallanod kéne, miféle zűrökbe keveredett anyám a mi korunkban. Szinte elvárás, hogy meglógjunk kicsit. Afféle hagyomány.

- Tehát, ha elkapnak minket - szólt tétován James -, nem fogunk bajba keveredni?

Millie szeme elkerekedett, és szinte szikrázni látszott az izgalomtól.

- Ó, abból hatalmas botrány lenne! Apám valószínűleg a tetőt is leomlasztaná dühében! Bekerülne az újságokba, meg minden! Pont ettől olyan jó muri!

Újra a létra felé kezdte húzni Jamest, s hogy jó példával járjon elő, ő maga el is kezdett lemászni rajta. James szürke jeget és kavargó havat látott odalent. Három sötét árny kuporgott a hóban, az egyik nagyjából emberformájú volt, a másik kettő mintha egy tesztrálokkal keresztezett motorbicikli lett volna, aminek az aljára síléceket rögzítettek. A gépek hátsó "lábai" lánctalpakon nyugodtak, mintha miniatűr tankok lennének. James már hallott hómobilokról, sőt, pár képet is látott

már róluk, de sosem képzelte volna, hogy egyszer a való életben is alkalma lesz megvizsgálni egyet.

Blake már nem a fekete frakkot és fehér inget viselte, hanem hófoltos farmert, kapucnis pulóvert és egy bőrdzsekit. Haja és szeme nem látszott a sapka és a tükröző lencsés siszemüveg alatt.

- Nem nehéz - kiáltott fel, és James nem bírt megszabadulni az érzéstől, hogy mintha gunyorosan csendült volna a férfi hangja. - A jobb kezeddal váltasz, a ballal fékezel. - Vastag, fekete kesztyűbe bújtatott kezeivel még mutatta is, hogyan, aztán provokatívan oldalra döntötte a fejét. - A seprű után meg se fog neked kottyanni.

- Ó, fejezd be, Blake - mondta Millie, és leugrott a csónakház alatti jégre.

James nem akart lemászni. Nem akart felülni egy olyan ostoba mugli masinára. És, legfőképp, nem akarta az estét Blake-vel tölteni, akinek a mosolyából még kiszolgálás közben is hamisság és némi rosszindulat sütött.

Mégis, egyszer csak azon kapta magát, hogy lefelé araszol, végül leugrik a meglepően vastag jégre, és odalép az egyik fekete hómobilhoz. Nem igazán értette, mi ütött belé, amiért csatlakozott, hacsak az nem, hogy a gondolat, amint Millie a fiatal férfi hátához simulva robog végig a befagyott öböl jegén, valamiféle ködös kaland felé, fortyogó haraggal töltötte el. Túlságosan is hasonlított a helyzet ahhoz, amit akkor érzett, mikor elképzelte együtt Odin-Vann professzort és Petrát - ahogy ez eszébe jutott, féltékeny túske hasított a szívébe, még most is.

- Mondtam, hogy kipróbálja - bökte oldalba Millie a könyökével Blake-et.

Blake felvonta egyik vállát.

- Majd meglátjuk. Mindenki vegyen sisakot!

Kiosztott egy-egy bukósisakot Millie-nek és Jamesnek, aztán gyakorlott mozdulattal beindította az első hómobilt.

James azt kívánta, bárcsak magával hozta volna a Tűzvillámát, vagy még inkább a deszkáját. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy felvágjon a mugli előtt, teljes sebességgel száguldjon el a hülye hómobilja mellett, havat vágva arcába a menetszéllal.

Ehelyett, úgy érezte, nem tehet mást, így hát esetenül felmászott a második hómobil nyergébe. Millie elhelyezkedett mögötte, hátulról szorosan átkarolta, és összefonta ujjait a fiú hasa előtt. A lány sisakja halkán az övének koppant, mire James hallotta, hogy Millie felkuncog.

A gépezet kezelőkarjai feketék voltak, tele bonyolultnak tűnő vörös gombokkal. Jamesnek fogalma sem volt, vajon mire valók, és esze ágában sem volt rákérdezni. Blake nyakát tekerve hátrapillantott rájuk.

- Maradjatok a közelemben - kiáltotta. - Nem megyünk messzire, csak egy-két mérföldnyire. Lassan megyek majd.

- Miattunk aztán nem kell - felelte James. A hangjából jóval több magabiztosság sugárzott, mint amit valójában érzett.

Blake elmosolyodott a tükröző védősiszemüveg alatt, aztán újra előre fordult. James figyelte, ahogy a fiatal férfi megragadja a saját hómobiljának kormányát, és jobb kezével bepöccinti a motort. A lánctalpak meglódultak, kiköptek némi hódarát maguk mögé, aztán a gépezet előre lendült, és kisiklott a csónakház alól.

James is megtalálta az indítógombot, és igyekezett lemásolni, amit Blake csinált.

Szerencséjükre jégen voltak. A jármű olyan gyorsan és hirtelen indult meg, hogy James kis híján elveszítette a fogódzkodót. Millie felsikkantott, és még szorosabban kapaszkodott a fiú derekába, ezzel csaknem mindkettejüket lerántva a hómobilról. Ha lány havon lettek volna, a gép tapadása jobb lett volna, és a jármű bizonyára úgy dobta volna le őket, mint egy betöretlen vadló. A jégen viszont a hómobil lánckerekei kipörögtek, és habár gyorsan, de viszonylag fokozatosan növelték a jármű sebességét. A masina a csónakház egyik tartópillére felé lódult, mire James vad ellenkormányzásba fogott. Olyan volt, mintha egy malomkereket próbált volna elfordítani. A gépezet kifarolt, a hátulja eltalálta az oszlopot, majd nagyot zökkenve irányba állt, és egyre gyorsulva kisuhant a holdfénybe.

Millie felnevetett, és megszorította James derekát.

- Tudtam, hogy sikerülni fog!

- De hisz még nem is csináltam semmit! - kiáltott vissza James, habár nem volt benne biztos, hogy a motor zúgása és a hó ropogása nem nyomja-e el teljesen a hangját. - Kapaszkodj!

A lány kapaszkodott. James kísérletképpen tekert egyet a kormányon, mire a motor felbőgött, és a gép ismét megiramodott, és nagyjából a másik hómobil irányába kanyarodott. Blake nem nézett hátra, sebesen száguldott a szürke, sík jégen, s közben igyekezett távolságot tartani a partvonaltól és az azon sorakozó sötét házaktól.

James arra számított, katasztrófa lesz az egész. Azt várta, hogy az első adandó alkalommal nekihajt a hómobillal egy sziklának, beszakítja maguk alatt a jeget, vagy valami ilyesmivel teljesen leégeti magát Millie és az elégedetten vigyorgó Blake előtt. Per pillanat azonban, hogy ez nem történt meg, kissé megkönnyebbült. Még egyet tekert a karon, és a gép azonnal engedelmeskedett. Tovább gyorsultak, részegítően izgalmas élmény volt, annak ellenére (hallotta az anyja hangját a fejében), hogy felelőtlenül viselkedett, és ostobaságot csinált.

Na de mégis mi másra lenne jó a fiatalság, gondolta egy képzeletbeli vállrándítással.

Blake elvezette őket egy sor impozáns épület előtt, aztán a házakat erdővel borított hegyoldal váltotta fel, majd szürkén magasodó gyárépületekkel és kéményekkel körbevett öböl következett. A dokkok tapogatózó ujjakként nyújtóztak a jégen, a bent álló hajókat most hó fedte. Blake ezek felé vette az irányt, lassított, végül a csontvázszerű mólók közé kormányozta a járművét. Egy pöccintéssel leállította a motort, majd a kormány felé hajolva hagyta, hogy a lendület bevigye őt egy betoncölöp árnyékába, ahol aztán leparkolt.

James jóval lassabban követte, áthajtott pár hóbuckán. Mikor a masina besiklott az ikertestvére mellé, Blake villámgyorsan átnyúlt a kormány fölött, és megnyomott valamit, amitől a hómobil motorja egy rándulással és egy köhintéssel elcsendesedett.

- Most egészen Londonig hajthatnánk a kicsikéket - szólta Blake, kivillantva a fogait. James úgy vélte, ez az első őszinte mosoly, amit a férfi arcán lát. - A Temze évtizedek óta most először fagyott be teljesen. De mára elég lesz ennyi is, azt hiszem. Kezdődjön egy kis mugli buli.

Egy rozsdás létrához vezette őket, ami az egyik betonpiller oldalán felvitte őket a mólóra. Ott aztán bevették magukat a rozoga épületek közé, amik úgy dőltek egymásnak, mintha csak a hideg elől bújtak volna össze. Némelyik ház kopott, szürke palánkokból épült, teraszaik teteje roskadozott a hó súlya alatt. Akadtak még

téglából felhúzott raktárak, rakodóterek és garázsok, melyek falait és ajtajait vastagon borították a graffitik. Blake egy sarokhoz vezette őket, ami fölött az utcalámpa hangos, zúgó hang kíséretében ki-kialudt néha. Egy kis kocsmá ajtaja mögül tompa basszus szűrődött ki hozzájuk. Ablakaiban neon táblák világítottak, csupa olyan márkát és terméket reklámozva, amikről James sosem hallott.

Nagyot nyelt, de erőt vett magán, és tétovázás nélkül követte Blake-et, mikor az odavezette őket az egyszerű faajtóhoz, melyről már erőteljesen pergett a ki tudja, mikor rámozolt vérvörös festék. A férfi belökte az ajtót, mire a kis helyiségből kitóduló hőség és hangzavar végighömpölygött a latyakos járdán. A cigaretta és sör szaga olyan erőteljes volt, hogy szinte érezték az ízüket a szájukban.

- Millie ezt úgy hívja: "vegyülés a pórnéppel" - hajolt közelebb Blake Jameshez, miközben befelé araszoltak. - De nekünk nem vegyülés, ha egyébként is ilyen helyeken töltünk minden éjszakát, mi?

- Gondolom - biccentett James, s közben igyekezett a pub minden sarkát egyszerre szemügyre venni. A tulsó falnál zsúfolt bárpult húzódtott, ami mögött a tükörfalon különféle italok sorakoztak gondosan elrendezve. A pult fölött tévékészülék villogott, kékes fényel töltve be a helyiség elejét. Nem messze onnan vörös vászonnal bevont biliárdasztalon kattogtak a golyók, fölötte festettüveggel kirakott lámpa lógott. A fal mentén zenegép dübörgött, mellette a postabélyeg méretű táncparketten emberek táncoltak. Nagy volt a tömeg, viszont furcsán arctalan; a mindent belepő szürke füstfelhőben mindenki egy homályos kontúrnak tűnt csupán.

- Nem élek úgy, mint Millie - jegyezte meg James, épp csak annyira emelve meg a hangját, hogy Blake hallja -, de azért ez nem pont olyan környezet, ahol az estéimet töltöm.

- Köszönd meg a szerencsecsillagodnak! - bökte meg könyökével Blake joviálisan.

A következő másfél óra bömbölő muzsika, és üvegek meg poharak csörömpölése kíséretében telt. Egy repedt asztalhoz vették be magukat, ahol James megkóstolt egy Vén Kendermagos Tyúk elnevezésű sört, amit aztán egész este a kezében szorongatott, de nem sikerült megszeretnie az ízt. Még táncolni is megpróbált a folyton lökdösődő könyökök és térdek erdejében, több-kevesebb sikerrel.

Millie szemlátomást imádott minden egyes percet. Teli szájjal mosolygott - ilyet nem tett, mióta megérkeztek a családi fészekbe -, és egy nevetségesen rózsaszín koktélt kortyolgatott, amit a pultos boldog vigyorral nyújtott át neki, mikoris Millie "a ház legcsajosabb italát" kérte. Jamesnek volt egy olyan érzése, hogy ha nem lett volna velük Blake, aki - úgy tűnt - meglehetősen ismert volt a környéken, ő és Millie nem részesültek volna ilyen szívélyes kiszolgálásban, pláne okmányok felmutatása nélkül. Blake társaságában alighanem egyszerűen két újabb szeretetteljes huligánnak könyvelték el őket, akik kiszöktek az éjszakába egy kis ártalmatlan iszogatásra.

Mire ismét kiléptek a hideg és sötét utcára, James úgy érezte, mintha vattával tömték volna tele a fülét. Alig hallott valamit. A fiúba kapaszkodó Millie végignevetgelte az utat, miközben Blake visszavezette őket a kikötőbe.

- Még jó, hogy James fog vezetni - szólt a kelletténél kicsit hangosabban, aztán a szavai nevetésbe váltottak, majd egyik kezével megveregette James vállát, a másikkal pedig a fiú könyökébe karolt.

Jamesben vegyes érzelmek kavargtak. Egyrészt megkönnyebbült, hogy végre vége az éjszakának, másrészt zavarta, hogy Millie milyen könnyedén veszi, hogy

bajba kerülhetnek, harmadrészt pedig elégedett volt, mivel úgy látszott, sikerrel vette fel a versenyt a nála sokkal jóképűbb és titokzatosabb Blake-kel.

Nem esett több szó közöttük, csendben sétáltak el a mólóhoz, majd ereszkedtek le a jégre, a hómobilokhoz. Pár percen belül már ismét az öböl jégén száguldottak, Millie újra James derekába kapaszkodott, James pedig árnyékként követte Blake gyorsan suhanó sötét alakját.

A hold kibújít a felhőtakaró mögül, és természetfeletti, kékes fénybe vonta az egész tájat. A havon és jégen tükröződve már-már nappali fénybe borult az öböl, különös kontrasztot alkotva a fent pislákoló csillagokkal.

Hamarosan meglátták a Blackbrier birtok félszigetét, amint hatalmas fáinak lombkoronái az alacsony égboltot karcogtatják. James elképedve bámulta. Kívülről úgy tűnt, a félsziget nem más, csupán egy nyírfákkal és havas fenyvesekkel tömött vadon, nyoma sem volt a kúriának vagy a birtoknak. Még a kőből épült csónakház is olyan szorosan vették körül a fák, hogy csak annak nem volt teljesen láthatatlan, aki tudta, mit keressen.

Blake lassított, és a csónakház alatti árnyékba kormányozta a járművét. James a nyomában érkezett, már egy kicsit magabiztosabban bánt a fékkarral is, és még azelőtt kikapcsolta a motort, hogy Blake odament volna hozzájuk, hogy ő tegye meg.

Millie lemászott mögüle, és szinte rögtön megcsúszott a jégen. Gyorsan megkapaszkodott a legközelebbi facölöpben, s hozzá halkan kuncogott. Blake odalépett hozzá, hogy támogassa, miközben James leszállt a nyeregből. Leimádkozta a sisakot a fejről, ledobta azt a jármű ülésére, aztán nagy sóhajjal kilépett a csónakház alól. Örült, hogy a zajos mugli masina végre elhallgatott. Az öböl jege márványként ragyogott a holdfényben. Mélyen belélegezte a fagyos levegőt, és közben Millie és Blake sutyorgását és nevetgélését hallgatta.

- Szóval, akkor még áll a holnap? - kérdezte Blake fojtott hangon, de Millie lepisszegte, mielőtt befejezhette volna a kérdést.

- Ti meg miről...? - kezdte volna James, és mellében ismét lánggra lobbant a féltékenység, ekkor azonban a szeme sarkából észrevett valamit a jégen, amitől megdermedt, mielőtt teljesen hátrafordult volna.

Emberi alakja volt, de olyan távol állt, és a sziluettjét annyira elmosta a kavargó hó, hogy nem volt benne biztos, hogy egy valódi ember-e, vagy csak egy szobor. Nem mozgott, kihúzta magát, mintha a befagyott öböl kellős közepén állna őrt.

James hallotta, hogy mögötte Millie és Blake sugdolóznak. Hátrapillantott rájuk, miközben ők beljebb húzódtak a csónakház árnyékába.

- Ti is látjátok azt a...? - kezdte, mialatt visszafordította figyelmét a titokzatos alakra, de a döbbenet a torkára fagyasztotta a szót. Az alak előtte állt, olyan sebesen tette meg a jelentős távolságot a fagyos öblön keresztül, mintha csak néhány lépés lett volna. James azonnal felismerte a magas, karcsú nőt. Minden erő kiszaladt a lábából, egyedül azért maradt állva, mert a térde nem volt hajlandó behajolni.

- Nagyon csinos lány, James - szólt Judith halk, bizalmas hangon, mely valahogy egyszerre volt simogatóan meleg és szúróan fagyos. Szavai fehér párafelhő formájában szálltak fel a fekete kámzsa alól. Arcát egyáltalán nem lehetett volna látni, ha a holdfény nem tükröződik a jégen. - Örülök, hogy végül sikerült túltenned magadat Petrán. Ő nem volt jó hozzád. Egyikőnkhez sem.

James tett hátra egy erőtlen lépést. Próbált Millie és Blake után kiáltani, de egy hang sem jött ki a torkán. Csupán fújtható zihálásra futotta tőle, melyet időnként vad remegés tört meg.

Judith utána lépett, és feltartotta üres tenyerét, afféle békülékeny gesztusként. A hatást viszont nagyban rontotta karjának és ujjainak megfeketedett, ráncos bőre. Mintha összeaszalódott volna a hús a bőr alatt, míg végül csupán a halott, mumifikált bőrbe csomagolt csont maradt.

- Mint látod, én is túltettem magam Petrán - mondta, és szomorú pillantást vetett saját kezére. - Ellenem fordult, megmérgezett. Kiszívta belőlem az élet utolsó szikráját. De talán így volt a legjobb. Néha fel kell számolnunk azokat a kapcsolatokat, amik formáltak minket. Néha ez az egyetlen mód, hogy új, jobb kapcsolatokat kovacsoljunk.

Még közelebb lépett, arcát egész közel tolta Jameséhez. A fiú ettől újabb botladozó lépést tett hátra, ám érezte, hogy háta a csónakház tartópillérének ütközik.

A Judith karját és kezeit borító feketeség kezdett felkúszni a nő nyakán. Sötétlila erek jelentek meg a szája és szemei körül, minden színt kiöltek az arcából. Judith szemei kidüledtek, eltompultak, tintafekete gömbökké váltak.

- Bölcs fiatalember vagy, hogy távol tartod magad Petrától - folytatta, és a hangja is megváltozott. Zúgó, zümmögő árnyalata lett, mintha darazsakkal lenne tele a torka. - Gondolj bármit, én is szerettem őt. De a szeretet könnyedén okozhatja a vesztünket. Az válhat a legélesebb törre, mely a szívünkbe hatol. A szerelem lehet a penge, ami elpusztít bennünket... - Ismét felmutatta hosszú, torz ujjait. - Vagy lehet a fegyver, ami megadja nekünk az erőt, hogy megtegyük... amit *kell!* - Mire az utolsó szavakhoz ért, már csak centikre volt Jamestől. A feketeség az egész arcát betérítette, szeme beesett, beteges lett, ajkai megaszalodva hátrahúzódtak fogairól és ínyéről, szája a halálos gyűlölet vicсорába torzult.

- Maradj tőle távol, James - káromta rekedten. A szavak üvegszilánkokként recsegve törtek elő belőle. - Nem állíthatod meg Petrát. Nem győzheted meg. Ha megpróbálsz, minden, amit szeretsz, meghal. És még úgy is sikerrel jár! Sikerrel kell járnia!

Aztán szörnyű, fájdalommal és dühvel átszótt sikoly szakadt fel Judith torkából, nyaka megfeszült, feje hátrabicsaklott, amitől a csuklya lecsúszott a hajáról. Az hófehér volt, száraz, akár a pókháló, ernyedten lengedezett a feltámadó szélben.

- James? - Egy kéz ragadta meg a vállát, ő pedig rögtön kirántotta magát a tapogatózó halál ujjai közül. Fagyos szél kapott a hajába, süvítve játszott a csónakház tartóoszlopai között, sivített az ereszeiben. James megbotlott, és kis híján a kemény jégre rogyott a döbbenettől.

Hirtelen azonban Judith már nem volt ott. A Tó Úrnőjének nyoma veszett - ha ott volt egyáltalán. Millie állt mögötte, keze még mindig a levegőben, megrökönyödve pislogott Jamesre.

A fiú felzihált, hatalmas kortyokban nyelte a hideg levegőt, mintha percek óta nem lélegzett volna. A szél megzörgette a csónakház ablakait. Millie-nek meg kellett emelnie a hangját, hogy hallható legyen.

- Minden rendben? - Szemei rémulten tágra nyíltak a sötétben.

James próbált bölintani, hogy összeszedje magát.

- Csak... azt hittem, láttam... valamit. A jégen.

Millie a befagyott öböl felé pillantott. Nem látott semmit, csak a holdfényben szikrázó hóbuckákat.

- Be kéne mennünk - szólt, és aggodalmas pillantást vetett Jamesre. - Úgy látom, vihar lesz. Blake visszaviszi az egyik hómobilt, még az éjjel. Ő és egy barátja majd holnap eljönnek a másikért.

James bólintott, mintha a legkevésbé is érdekelte volna az árnyékban parkoló járművek sorsa. Ami az igazat illeti, alig hallotta Millie szavait. Fülében még mindig ott csengett Judith vad sikoly, szeme előtt a szakadatlanul terjedő lilás-fekete folt lebegett.

Minden, amit szeretsz, meghal...! Hirtelen rájött: nem a halál, vagy lángok okozták a szörnyű hegeket Judith egykor makulátlan bőrén. Inkább afféle létezéshez köthető fagyás volt. Most, hogy Petra nem köti többé ehhez a valósághoz, Judith-ot lassan felemészti annak a helynek a dermedt levegője, ahonnan eredetileg jött. De ha így van, vajon miért akarja, hogy James távol maradjon Petrától, hogy Petra biztosan sikerrel járjon, és végleg itt hagyja ezt a valóságot?

Fagyos hideg söpört végig rajta tetőtől talpig, aminek vajmi kevés köze volt a levegő hőmérsékletéhez.

Millie megfogta a kezét. Öt perccel később megcsókolta a második emeleti hálószobája előtt. Alig érezte. Ajkai zsibbadtak voltak. A körülöttük lévő levegő még a kinti hideg emlékét őrizte.

Húsz perc múlva James a hatalmas ágyán feküdt, és a sötét plafont bámulta.

Odakint nyögött és visongott a szél, elfedve a káosz és örület hangját, ami folyvást ott ólálkodott valahol. James próbálta kizárni a hangot, még egy párnát is a fejére szorított, de a fájdalmas vonyítást és sírást nem tudta nem hallani.

Sajnos úgy tűnt, egyedül ő kárhoztatott arra, hogy hallja ezt a hangot.

A következő fejezetben:

THEATRE D'EXTRAORDINAIRE

PETRA FIGYELMEZTETÉSE

BALOR TITKA

13. TRIUMVIRÁTUS ÚJRA

James másnap sokáig aludt, a reggelit is kihagyta, így mire ásítózva megjelent az étkezőben, hátha maradt még egy kis tea, már mindenki távozott egy utolsó karácsony előtti nagybevásárlásra. Odakint olyan erővel ragyogott a frissen hullott hó, hogy szinte fájtnézni a széles ablakokra. A hideg fény a nagy ebédlőasztalon is tükröződött, így Jamesnek hunyorognia kellett, mikor helyet foglalt. Legnagyobb bosszúságára éppen Blake várakozott a helyiségben, ezúttal a sokkal formálisabb frakkjában, haját gondosan hatrafésülte.

- Remélem, nyugodalmasan telt az éjszakája, uram - jegyezte meg hanyagul, miközben forró vizet töltött James csészéjébe.

James nem tudta rávenni magát, hogy válaszoljon, még csak rá sem nézett a férfira. Blake, a maga részéről, kifejezetten élvezte James kényelmetlenségét.

- Pirítóst, uram? - kérdezte vidáman.

- Persze - felelte James tompán, miközben a csészéjéből felszálló gőzre meredt.

- Lekvárt, uram?

- Köszönöm, nem.

- Mézet, uram?

- Nem.

- Vajat, uram?

- Nem. Várj! De.

- Egyenes vagy ferde szeleteket kér, uram?

James végre felnézett a közelben álló Blake-re.

- Mondd meg a házimanónak, aki elkészíti, hogy felőlem fel is cikkezhetsz, nem érdekel. És ha már arra jársz, miért nem dugod be a fejed a csap alá, és hűtöd le magad?

Mintha egy darab követ utasított volna rendre. Blake nem pislogott, csupán tovább szélesítette bájmosolyát.

- Nagyon jó, uram. Máris hozom.

Mikor megérkezett a pirítós, ferdén volt szeletelve, tökéletesen volt megvajazva, a kenyér körül egyetlen kósza morzsát sem lehetett találni, a porcelántányér pedig, amelyen érkezett narancshéjjal és néhány levél petrezselyemmel volt kidekorálva.

- Remélem, elnyeri az uraság tetszését - szólt Blake, hangjában némi udvarias kétséggel.

James nagyot sóhajtva feladta, és inkább gyorsan betömött egy szelet pirítóst a szájába, nehogy valami olyan csússzon ki rajta, amit később esetleg megbánna.

Blake hamarosan távozott, a szolgálók ajtaja ki-be lengedezett utána. Hangja tompán, türelmetlenül csengett, s ahogy az ajtó pillanatnyi bepillantást engedett a túoldalra, James észrevett odaát egy nőnemű házimanót, amint őt figyelni nagy, furcsán komor szemekkel. A manó alighanem a konyhából jöhetett, hogy megnézzé, James elégedett volt-e a pirítósával. Arca azonban nem szolgálatkészséget, inkább éber elszántságot tükrözött. Mikor az ajtó már csak centiket engedett látni a kis szervíz folyosóból, James látta, ahogy a házimanó Blake felé fordul, vonásai megkeményedtek, egyetlen látható szemében pedig leplezetlen megvetés szikrázott.

James a második pirítósát majszolva felidézte a beszélgetését a Griffendél házimanójával, Piggennel. Végülis úgy tűnt, neki és a társainak beigazolódott a félelme. Az emberek elveszik a manók munkáját, mindezt az egyenlőség és haladás nevében. Hermione néni biztosan örülne neki. Mégis, a manók kifejezetten boldogtalannak látszottak az új körülményekkel. Jamesnek egy pillanatra eszébe jutott, vajon mi történhetett a korábbi házimanókkal, akik az emeleten szolgáltak, és akiket leváltott Blake, Topham, meg a többiek. Hova mehettek a manók, mikor szélnek eresztették őket? Vajon még mindig odalent élnek, a temérdek szoba egyikében, csak már mindenféle cél vagy feladat nélkül tengetve napjaikat? Ha igen, James úgy gondolta, ennek nem lesz jó vége.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve felpattant, az utolsó falat pirítóst ledobta a tányérra, és a szolgálók ajtajához sietett. Fél kézzel kitárta azt, de szinte teljesen biztos volt benne, hogy már elkésett, a női házimanó már nem lesz ott, nem tudja neki feltenni a kérdéseit. Igaza volt. A folyosó üres volt, és szinte teljesen sötét, leszámítva a túlsó végén lévő egyetlen ablakon beszűrődő tompa világosságot. A padló sötétben csillogott, akár egy vak tükör.

James fújtatott egyet, aztán hagyta, hadd lendüljön vissza az ajtó a helyére.

A következő másfél órában egyedül bolyongott a házban, habár sosem volt teljesen egyedül, mindig ott volt körülötte az üres kúria figyelő, éber szeme. A szolgálókat folyvást ott érezte a következő sarkon túl, sietve távoztak minden helyiségből, ahova benyitott, csak a félbehagyott porolás, félig felvert párnák maradtak utánuk, amitől Jamesnek az az érzete támadt, mintha mindenhol láb alatt volna. A portrék álmosan figyelték őt, de James nem tudta rávenni magát, hogy szóba elegyedjen velük. Mindegyik túl idősek és parancsolónak tűnt, mintsem megnyugvást hozhattak volna. A csiklandozó csendben gondolatai minduntalan

visszakanyarodtak az előző esti találkozásához Judith-tal. Tudata tapogatózva piszkálgatta az emléket, ahogy az ember nyelve a laza fogakat bökdösi.

Az első kérdése egyben a legegységesebb is volt: valóban megtörtént? Lehetséges volna, hogy csak a képzelete játszott vele? Vagy, ami valószínűbb, lehetséges, hogy Judith küldött egy mágikus látomást a fejébe? Úgy tűnt, se Millie, se Blake nem látták őt. Persze, ők ketten a csónakház árnyékában pusmogtak. A viharos szél és a hóesés elég lehetett, hogy eltakarja előlük Judithot, és a hangját is elfedje. Az biztos, hogy az emlék nem álomnak vagy látomásnak érződött. Eszébe jutott a nő kékes-fekete, összeaszalódott keze és karjai. Hátán végigfutott a hideg, mikor felidézte, ahogy a halott folt a nyakán keresztül felkúszott az arcára, és a fekete erek kidülledtek a bőr alól.

Végül úgy döntött, igazából nem számít, hogy Judith fizikailag is megjelent-e, vagy csak egy látomást küldött az elméjébe. A befagyott öböl jegén járva belépett az ő birodalmába – elvégre ő volt a Tó Úrnője –, így hát Judith megragadta az alkalmat, hogy egy egyszerű, de hangsúlyos üzenetet küldjön neki: maradjon távol Petrától.

Viszont ezzel egy időben mást is elárult, noha valószínűleg nem szándékosan: az elmúlt évek során Judith egyértelműen kezdte elveszteni a gyökereit, amik a létezés ezen síkján tartották. Mikor Petra megtörte a kapcsolatot közte, Izzy és Judith között a Morrigan-háló éjszakáján, úgy tűnt, egyben Judith jogát is semmissé tette, hogy ebben a valóságban maradjon. Petra segítsége nélkül Judith lényege lassan visszaszivárgott az élet és halál közötti semmibe, ahonnan jött. Kiszipolyozta őt, talán meg is gyengítette, ám ezzel egy időben örületbe kergette, és kétségbeesett lett, amitől – James azt gyanította – veszélyesebbé vált, mint valaha.

Azonban úgy vélte, ennek van egy jó oldala is. Judith kapcsolata az emberi létezés síkjával hamarosan teljesen összeomlik. Akkor aztán visszakerül a semmibe, ahonnan évekkorábban Petra mostohaanyja, Phyllis halála árán megidéztek a Morganstern farm melletti kis tóból.

De addig is, Judith nem nyugszik. Mit is mondott, mielőtt beleveszett volna a hóviharba? *Néha fel kell számolnunk azokat a kapcsolatokat, amik formáltak minket... néha ez az egyetlen mód, hogy új, jobb kapcsolatokat kovácsoljunk...*

Vajon Judith új gazdatestet keres? Egy másik embert, aki újból ehhez a világhoz kötheti, hogy folytathassa a küldetését a káosz, halál és pusztítás elszabadítására?

James pár pillanatig mozdulatlanul ücsörgött az üres könyvtár hideg fényében, aztán határozottan megrázta a fejét. Senki sem lehet olyan bolond, hogy elfogadja Judith mérgező ajánlatát, mondta magának.

De, persze, jól tudta, hogy egy ez nem igaz. A világ tele volt olyan emberekkel, akik gondolkodás nélkül hatalomra cserélnék a káoszt, ha lehetőségük adódik.

A legjobb esélye, hogy Judith még azelőtt elenyészik, mielőtt megtalálná az új emberi támogatóját, bárki legyen is az. És minden bizonnyal Petra is figyel, vigyáz rá, hogy a folyamat, ami akkor kezdődött, mikor elszakította magukat Judith-tól, végbe is menjen.

Végül Petra gondolata volt az, ami sikeresen elterelte a figyelmét a Tó Úrnőjének fagyos figyelmeztetéséről. Szavai épp ellenkező hatással voltak Jamesre, mint amit Judith el szándékozott érni. Mikor Millie-t Petrához hasonlította, rámutatott, mennyire különbözők a két lány iránti érzelmei.

Ha Millie-re gondolt, természetesen érezte a vágyat, de az csupán sekélyes érzés volt, halvány csillámlás a jóval mélyebb érzelmek óceánján.

Ezzel ellentétben, mikor Petrán járt az esze, olyan volt, mintha elképzeltetetlen, szédítő mélység fölött egyensúlyozott volna egy vékony kötélén. Ha leesik az egyik oldalon, a lehető legszörnyűbb veszteség árkába zuhan – olyan szívtépő és lélekőrítő veszteségébe, amit ép ésszel szinte ki sem lehet bírni. De ha a kötélen másik oldalán veti le magát, a beteljesülés boldogsága várja olyan szélesen és mélyen, akár egy tenger.

Valamilyen szinten tudatában volt, hogy fiatal és idealista, ráadásul reménytelenül szerelmes. Ám ez nem segített, az érzések megmaradtak. Bármilyen keményen is próbálkozott, képtelen volt elhittetni magával, hogy a Petra iránt érzett szerelme gyerekes. Vagy butaság. Esetleg csupán egy múló szeszély. Azt gyanította – sőt, tudta –, hogy még ha a lány el is tűnik Morgan dimenziójába, és örökre maga mögött hagyja ezt a világot, attól ő, James, még egész életében naponta gondolni fog rá, hiányozni fog neki a lány, és némán, titokban érte fog epekedni, amíg világ a világ.

Végre kezdte megérteni, hogy a helyzetükben nem az a tragédia, hogy egész hátralévő életében hiányolni fogja Petrát, miután elment. A valódi tragédia az, ha megtagadja a szerelmét iránta, amíg még itt van, és – habár már nem sokáig – ugyanabban a világban él, mint ő maga. Nem tette túl magát Petrán, ahogy Judith gyanította. Sosem fogja. Vett egy mély, szinte már fájó lélegzetet, megtöltötte tüdejét a kúria dermedt csendjével, aztán lassan kieresztette. Már tudta, mit kell tennie. Győzködte magát, hogy könnyebb lenne valamivel később, de az a *később* valószínűleg sosem jönne el.

Tett már meg hihetetlenül nehéz dolgokat életében. Szembenézett démonokkal, rémségekkel, szembeszállt szörnyűséges hatalmakkal és gonosz erővel. Azonban, per pillanat, úgy érezte, inkább mérné össze velük az erejét újra, csak hogy elkerülje az előtte álló feladatot: szakítania kell Millicent Vandergriffel.

- Az ünnepek után – mondta magának határozott biccentéssel. Hangja elveszett a magas mennyezetű üres könyvtárszobában. – Ezúttal nincs kifogás, Potter. Meg kell tenned.

Megint biccentett, és jobb öklével a térdére csapott. Hamarosan szerencsére meghallotta a bejárati ajtó nyílását, és a függönyöket hűvös fuvallat lebegtette meg, mintha azok is felsóhajtottak volna megkönnyebbülésükben, hogy hazatért a család. Léptek koppantak a padlón, vidám hangok csendültek, mire James sietve felpattant, hogy üdvözölje az érkezőket. Kicsit szégyellte magát, amiért kihagyta a bevásárló körutat, de egyben örült is, hogy végre nem marad egyedül aggasztó gondolataival.

Ő és Millie a nap nagy részét a gyerekekkel, Ariadnéval, Nigellel és Edmunddal töltötték, és az aznap estére tervezett Triumvirátus előadásukat gyakorolták. Mint kiderült, Nigelre esett a választás, hogy a gonosz Donovanat játssza, Edmundé lett a hős Treus szerepe, Ariadne pedig, némi vitát követően, elvállalta a lápi banya, az apród (apródlány, ahogy Ariadne azt többször is kifejtette) és más egyéb szereplők eljátszását, legfőképp csak hogy ne kelljen romantikus érzelmeket mímelnie a saját testvére iránt. James, lévén neki is volt húga, ezt nagyon is jól meg tudta érteni. Millie vállalta Astra hercegnő szerepét, felidézve a Hugarab Pajtik története során felvillantott minden érzelmi árnyalatot, hogy kellőképp hozza a melodramatikus hangulatot. Jamesre maradt tehát minden egyéb szereplő, aki felbukkant a

jelenetekben, néha a király bőrébe bújt, máskor különféle katonákat, falusiakat, tengerészeket és hajóskapitányokat személyesített meg, sőt még a rettegett Tör-félsziget tomboló tengeriszörnyeit is.

- Nem jól csinálod - panaszkolta Edmund, és a szerepéből kilépve Jamesre meredt, aki karmokká görbített ujjakkal magasodott föléje. - Kicsit sem vagy ijesztő. Ijesztőnek kell lenned, különben Treus nem fog felülkerekedni a végzetes hibáján.

James összevonta a szemöldökét, és továbbra is szörny formába dermedve pislogott le Treus hajójára (egy a hatalmas, kék szőnyeg közepén álló kárpitozott ottománra).

- Mi volt Treus végzetes hibája?

Edmund a plafonra emelte a tekintetét, mégis Nigel válaszolt, aki a kulisszák mögül figyelt, egy közeli szófáról.

- Egy tragédiában mindenkinek van valami végzetes hibája. Treusé a naivitása. Ezt neked tudnod kéne, nem?

James összegörnyedt, és segítségkérően Milliere pislogott, aki egy fotelben kuporogva próbálta átszabni egy régi ruháját, hogy Ariadne eljátszhassa benne a lápi banyát. A lány felpillantott rá, aztán vállat vont.

- Én sem értem, hogy nem vetted eddig észre. Benne volt a tavalyi varázsirodalom vizsgában.

Ariadne elnéző türelmességgel összefonta maga előtt a karjait.

- Treus legnagyobb hibája, hogy naiv. Tudja, hogy Donovan, a király tanácsadója feleségül akarja venni Astra hercegnőt, hogy ő lehessen a helytartó, mikor a király meghal. Treus arról is tud, hogy Donovan már használt sötét mágiát, amivel elérte, hogy a király Astra akarata ellenére jóváhagyta a frigyet. Mégis, mikor Donovan elküldi Treust, az egyetlen riválisát valami légből kapott tengeriútra, eszébe sem jut, hogy hmm, ez valószínűleg egy csapda, hogy egyedül legyek az óceánon, ahol Donovan és a lápi banya mágikus vihart tud küldeni a hajómra, hogy elsüllyedjen, én pedig meghaljak. - Oldalra döntötte a fejét, és felvonta a szemöldökét. - Naiv.

- Ezzel tisztában voltam - felelte James, és nagyot sóhajtvá széttárta a karjait.

- Akkor azt is tudod, hogy amikor úgy dönt, hogy a lápi banya mágikus viharát megkerülve áthajóz a Tör-félsziget szörnyűségei között, egyben a saját életét is új vizekre evezzi, és valódi férfi válik belőle - mondta Nigel magas hangján, mintha csak egy könyvből olvasta volna fel.

- Hát persze - felelte James, és igyekezett hangjába egy kis fáradt hangszínt csempészni. - Nem folytathatnánk? Hamarosan át kell öltöznünk a valódi darabra.

- És ezért követi a lápi banya vihara Treust egészen Seventide kastélyáig - fejezte be Ariadne, kritikus szemmel alaposan végigmérve Jamest. - Ez reprezentálja Treus nemes ostobaságát, egy olyan leckét, amit túl későn tanult meg, és ami így már nem segíthetett rajta. Sem a szerelmén, Astra hercegnőn.

- Na és mi volt Astra hercegnő végzetes hibája? - kérdezte Millie anélkül, hogy felpillantott volna a varrásból.

- Ó, ez könnyű - vágta rá Edmund önelégült képpel méregetve Jamest az ottománról. - Astra hercegnő hibája, hogy meggondolatlan. Beleszeret Treusba, aki csak egy átlagos katona. Ezzel nem lenne baj, csak meggondolatlanság. Aztán rátámad Donovanre a saját levélnyitó késével, mikor megtudja, hogy Donovan megpróbálja megöletni Treust a tengeren. Donovan majdnem vele is végez emiatt.

Meg miután Treus visszatér a kastélyba, és megöli Donovan, hogy megmentse Astrát, és a banya vihara lecsap a kastélyra, a hercegnő Treusszal marad menekülés helyett! Totál meggondolatlanság.

- De pont ettől lesz olyan romantikus! - tette hozzá Ariadne egy sóhaj kíséretében.

- Meg vagy te húzatva. Ha az első csókod alatt összezúz egy hatalmas szökőár, az minden, csak nem romantikus - csóválta a fejét Nigel. - Hülyeség. Ha engem kérdeztek, inkább menekült volna, és keresett volna magának egy másik katonát. Akinek nincsen „végzetes hibája”.

- Honnan szedtétek mindezt? - értetlenkedett James, és lehuppant Edmund mellé az ottománra.

- Az öreg Mrs. Birtwistle-től. Ő a tanítónk - szipogta Ariadne. - Napi három óra tanulás. A te tanítód ki volt?

James a lányra pislogott.

- Öhm... A mamám, gondolom.

- A helyedben kirúgnám - vonogatta a vállát Ariadne.

- Jamesnek igaza van - szolt Millie, majd felállt, és Ariadne alakjához próbálta a ruhát. - Ez holnapig megteszi. Most viszont készülnünk kell a valódi színdarabra. Kevesebb, mint egy óra múlva indulás.

Az este további részét teljesen felemésztette az út a híres és ősrégi Theatre D'Extraordinaire-be, London belvárosába, illetve maga a darab, ami közel három órás volt, beleértve a félórás szünetet is. James már látott varázslószíndarabot, habár még sosem járt a Triumvirátus mágiával átítatott előadásán, ahogy olyan színházban sem, ami olyan nagy és pompázatos lett volna, mint amelyet ezúttal szemügyre vehetett. A csodálatos vésetekkel tarkított oszlopok és a fal mentén lebegő pamlagok között, és a színpompás freskókkal teli kupolák alatt ránézésre London fele lakossága elfért volna. A számtalan erkély barokk szekrények fiókjaira emlékeztetve sorakoztak egymás alatt, teraszokat alkotva. Egyik sem volt helyhez kötött, úgy szálltak fel a földszintről, és helyezkedtek el a levegőben, akár léggömbök a paradén. Az összes lila bársonnyal fedett fotelekkel és gazdagon öltözött emberekkel volt tele. Ahogy James a helyüket cserélgető, embereket kirakó és felvevő erkélyeket nézte, észrevette, hogy az aljuk híres jeleneteket ábrázoló freskókkal volt kidekorálva.

Az egyetlen, ami képes volt elrontani az élményt James számára az a szörnyen régimódi, és reménytelenül gyűrött dísztalár volt, amit viselt. Mikor felkapta a hálószobában, egyszer már elszörnyedt az állapotán, viszont csak most, ahogy beoldalazott a helyére az egyik legnagyobb erkélyre a Vandergriff családdal, most döbönt rá, milyen nevetségesen festhet ebben a puccos környezetben. Miközben elment mellette, egy kövér, monoklis férfi visszahőkölt, és szaporán pislogva meredt Jamesre, mintha a fiú vizet fröcskölt volna az arcába. A mellette álló, csillogó ékszerekkel teleaggatott nő, akinek őszes haja akkora kontyba volt fogva a feje tetején, amiben egy egész gólyacsalád kényelmesen elfért volna, homlokráncolva bámulta őt, és feltűnő mozdulatokkal tetőtől talpig alaposan végigmérte Jamest.

James felsóhajtott, és megrázta a fejét. Szörnyen megalázónak érezte, ahogy a dísztalár kinőtt ujjai a csuklóját verdesték, a molyrágta szegélyek pedig gyűrötten lengedeztek. A magas, barna gallér és a széles hajtóka körülbelül akkor lehettek divatban, mikor még Weasley nagyfiú a Roxfortba járt. Ami azonban a legrosszabb volt, azok az egész öltözéket betérítő gyűrődések, amik szinte már

kivasalhatatlannak tűntek, miután a ruha James ládájának legalján töltötte az utóbbi jó pár hónapot. Menet közben túlértett banán és dohos pince szagát eregette, és igyekezett a lehető legkisebbre összehúzni magát, de legalábbis minél mélyebben belesüllyedni a lila karosszékbe.

- Kölcsönadhattam volna Bent egyik régi dísztalárját - súgta oda neki Millie, ahogy a hatalmas csilláron elhalványultak a fények. - Vagy legalább pár simítóbúbájjal kivasalhattam volna.

- Kicsit már késő ehhez - suttogta vissza James, és remélte, hogy hangjából legfeljebb némi zavar hallatszik ki, nem pedig a totális megsemmisülés, amit valójában érzett. Eszébe jutott Blackbrier grófnő arca, mikor lesétált előtte a lépcsőn. Haja még mindig nedves volt, miután percekig próbálta kifésülni belőle a gubancokat, de addigra már egy percük sem volt, a család kezdett gyülekezni a ház előtt álló járművek körül. Az asszony nem szólt egy szót sem - ő annál sokkal diplomatikusabb volt -, viszont ráncos szemei elkerekedtek, szemöldöke a homlokára kúszott, ajka pedig penge vékonyságúra keskenyedett. James azonnal rájött, hogy ezzel rengeteg pontot veszített a grófnőnél, és még magát is meglepte, hogy ez mennyire bántja.

A gyerekek már korántsem voltak ennyire diszkrétek, ők hisztérikus nevetésben törtek ki, mikor meglátták James ruhájának lengedező fodrait, és a legalább tíz centivel rövidebb talár alól kikandikáló felemás zoknijait és sportcipőjét.

Ahogy kialudtak a fények, James végre ellazulhatott, és nagyot sóhajtvá belesüppedt a székébe. A színpad ékszerként ragyogott a reflektorok fényében, a körülötte lebegő erkélyek sötétségbe burkolóztak. A darab kürtök fanfárjával, fuvolák trillájával és dobok dübörgésével kezdetét vette. A zenekari árokban csaknem hatvan zenész ült a James kezében lévő programfüzet szerint, és a hangzásuk alapján ez igaz is volt. A zene langyos tavaszi levegőként telepedett a színházteremre, alig valamennyi visszhang rontotta a hatást. A színpadon életre keltek a színészek: tucatnyi falusi sürgött-forgott az életnagyságú, tökéletesen élethű középkori téren. Balról katonák sora masírozott be, jobbról pedig megérkezett a király és tanácsadója, Donovan, végül pedig a csodaszép hercegnő, Astra is.

James jól emlékezett a jelenetre második roxfordos évéből, mikor ő maga állt a színpadon Treusként, az őrség parancsnokaként. Ez azonban minden tekintetben különbözött attól az előadástól. Itt a király nem a fiatal Tom Squallus volt, párnákkal kitömött tunikában, hanem egy valódi, nagydarab férfi. Inkább zömöknek tűnt, mint kövérnek, arcát igazi szakáll díszítette, mozdulatai tekintélyt parancsolók voltak, ruháját és koronáját pedig mintha egyenesen egy múzeumból vették volna kölcsön. Donovan magas, borotvált képű férfi volt éles, szögletes vonásokkal, és arcából meg tekintetéből olyan számító dörzsöltség sütött, hogy Jamesnek emlékeztetnie kellett magát, hogy ő csak egy színész, nem pedig egy valódi gazember, aki a kedélyes király és az őket kísérő ifjú hercegnő ellen ármánykodik.

James úgy látta, Astra alig idősebb nála. Haja vörös volt, elképesztően gyönyörűnek látszott, sápadt nyaka körül ezüstlánc lógott, rajta mélykék ékkövel, ami szikrázni látszott a színpad fényeiben.

Habár maga is szerepet játszott a darab iskolai verziójában, James valahogy mégsem tudta soha megragadni Astra, Treus és Donovan történetének a lényegét. Túlságosan is lefoglalta a produkcióval járó rohanás, a ruhapróba, a kellékek

kiválogatása, a színpadra festett élénk jelzések és a próbák állandó, végeláthatatlanul ismétlődő körforgása. Most, hogy kívülről láthatta a darabot teljes színházi pompájában, kezdte megérteni, miért tartják a Triumvirátust a varázsirodalom aranykora klasszikusának.

Ebben, persze, nagy szerepe volt a nagyszabású, bűbájokkal teli előadásnak is.

Mikor Donovan manipulálta a királyt, hogy hozzáadja Astrát feleségül, a főgonosz egy ijesztően valódinak tűnő (habár kicsit eltúlzott) befolyásoló rontást használt, ami az egész színpadot lilás derengésbe vonta, az első sorokban ülők pedig kótyagos fejjel bólogatni kezdtek ültükben. Amikor pedig a tanácsadó a kitalált tengeri küldetésre küldte Treust és embereit, a férfi hazugságának olajos hűvössége egyszerre volt dermesztően meggyőző és szörnyen felkavaró. A nézőtíren több helyen is felsikkantottak, figyelmeztetéseket harsogtak vagy sértéseket fröcsögtek a rosszban sántikáló Donovan felé.

Mikor a lápi banya mocsári kunyhójában fogadta Donovant, és belement, hogy gyilkos vihart küld a fiatal katonára, James egy pillanatra elfelejtkezett róla, hogy bársonyszékben ül, egy zsúfolt színházban. Olyan érzés volt, mintha álmodta volna a jelenetet, megigézte a banya kandallójában lobogó lángok játéka, érezte az üst bűzét, orrát pedig dohos moha szaga csavarta, miközben a rémisztően rusnya banya elkárogt a híres figyelmeztetését: *„A kosarából előcsalogatott kígyó étvágya hatalmas, melyet kielégíteni nehéz lesz. Tartsd hát jól, aztán hagyd szunnyadni, különben a te ágyadba bújik be.”*

- Hát persze - bólogatott Millie a szünetben, mialatt a tömött előtérben fűszeres mézsört kortyolgattak, James pedig kissé szédelegve pislogott rá. - A színház székei hitetlenség felfüggesztő bűbájával vannak kezelve. Minél tovább ülsz bennük, annál valóságosabbnak tűnik minden, amit a színpadon látsz. Ha nem lennének a szünetek, hogy megtörjék a hatást, halálos varázsvihar és dühöngő Lidérc-folyam ide vagy oda, tuti volnának páran, akik felnyargalnának a színpadra, hogy csatlakozzanak Treushoz a Ballywynde-en minden egyes alkalommal, mikor előadja a buzdító beszédét.

- Varázslók és emberek, elő a pálcát és az ész! - harsogta Edmund, és játékpálcáját a plafonra szegezte.

- Állj le! - förmedt rá Ariadne a tőle telhető legmetszőbb, anyai szigort idéző hangján. - Csak szégyent hozol magadra! Nem tudnál legalább megpróbálni úgy viselkedni, mint egy úriember?

Mire elérkezett a harmadik felvonás, a mágikus vihar faltól falig terjedő, tornyosuló fellegekként töltötte be a színházterem mennyezetét, a felhők között pedig kékes-lilás villámok cikáztak. Treus elmondta híres beszédét, és habár senki sem sietett a színpadra, hogy küldetését segítse, a közönség több tagja is vele szavalt a szöveget, már az első szavaktól - *„Bolond Donovan! Te áruló, elégedetlen fattyú!”* -, sokan pedig még a székekre is felálltak, és pálcájukat a fejük felett tomboló mágikus viharra fogták. Valahonnan valódi hullámverés csapott át a színpad peremén, be a zenekari árokba, miközben a Ballywynde megkerülte a vihart a Tör-félsziget mentén. Seventide partjánál kikötött, látótávolságra a kastélytól, épp időben, hogy megakadályozza Donovan és Astra elátkozott frigyét. A főgonosz szembenézett és veszített Treus kardja ellen, azonban a kastély megremegett a könnyörtelen vihar tombolásától, ahogy az egyre közelebb kúszott célpontjához, magához Treushoz.

James felkiáltott, ahogy a tomboló szél tépni, szaggatni kezdte a színpadot, a jeges köd kirobbantotta keretükből a festettüveg ablakokat, a falakat folyvást villámok nyaldosták, melyek felgyújtották a függönyöket és faliszőnyegeket, mély, éles peremű árkokat szántottak a kőpadlóba. Treus fürgén ugrált át a lyukakon, kézenfogva vezette Astrát, aki mögött ott lobogott a mostanra alaposan megtépázott esküvői ruha és fátyol. Halványan James is emlékezett erre a jelenetre az iskolai darabból. A pedállal hajtott szélgép felett elvesztették az uralmat, amitől valódi, váratlan káosz söpört végig a színpadon. Amit most látott, az még annál is kevésbé megrendezettnek tűnt. A falak megrogytak, mindenfelé téglák és kődarabok potyogtak. Lángok futottak végig a mennyezeten, meglazították a gerendákat, és úgy roppantották ketté őket, akár egy hisztis kisgyerek a fogpiszkálót. Treus ezen a kaotikus poklon keresztül menekült, kézenfogva húzta Astrát maga után, máskor a hercegnő húzta őt, míg végül az elátkozott szerelmespár megpillantotta a kastély bejáratát. Hirtelen egy égő gerenda zuhant kettejük közé, így el kellett ereszteniük egymás kezét. A lángoló fadarab maga alá temette Treust. James a színésszel együtt mondta a sorokat, emlékezete sötét fátyla alól pedig előbukkant Petra arca.

ASTRA (visszatér a sebesült Treus mellé, nem törődik a körülöttük zajló pusztulással): Tovább! Már csaknem szabadok vagyunk. A kastély átkozott, de a remény kitart! Ó, Treus, ne átkozd!

James Petra hangját hallotta, mely mentes volt melodramától és hisztériától. Úgy beszélt, mintha Jamesen kívül senki más nem hallotta volna, arckifejezése eltökéltséget és reményt tükrözött.

TREUS: Nem átkozom a reményt. Dacoltam a tengeren a fürgeteg dühével, és megbuktattam a mágus hatalmát. Őket átkozom, ahogy szépséges arcodra tekintek, de a reményt? Ami életem maradt, a remény barikádjai között élem.

A színpadon Treusnak sikerült kiszabadítania az egyik karját a lángoló gerenda alól, és megragadta Astra kezét. Ujjaira vér tapadt, arca koromtól és vértől volt mocskos. Astra térdre rogyott, miközben a sötétség lassan összezárult körülöttük, az összeomló kastély törmelékeitől egyre kevesebb szabad hely maradt, amitől a tragikus jelenet minden pillanattal egyre intimebb és sürgetőbb lett.

Treus folytatta, és James vele mondta a szavakat, mialatt Petrára gondolt.

Ha az Úr maga tépi is cafatokra a világot körülöttem, szerelmem és reményem megmarad. Most menj, kedves, hagyj magamra: hadd keljek át a túlvilágra békében!

ASTRA: Könyörgöm, ne, szerelmem!

A színpadon lévő Astra szabad kezét tenyerével kifelé a homlokához kapta, szinte dalolta a reménytelen könyörgést. Hangját azonban James fejében elnyomta Petra, aki a szavakat erőteljesen ejtette, nem elégiaként, hanem dacos ellenvetésként. Hangja rekedt volt és kifulladt. Szavakba szőtt formája egy utolsó utáni pillanatban

jött kétségbeesett ölelésnek. James lelki szemei előtt zöld fény villant, és a villanásban meglátta Lucy földre zuhanó testét, szinte hallotta a saját és Petra fülsértő sikolyát.

A színpadon látott jelenet végképp összekeveredett James emlékeivel. Astra Petra volt, Petra Lucy volt.

ASTRA: Hónapokig, évekig csak a tiéd voltam: álmaimban őriztem tiltott szerelmünk magját! Nem hagylak magadra, nehogy beteljesületlen álmaim összezúzzák lelkemet!

James kihúzta magát a széken, és az utolsó szavakat a színésszel együtt mondta, hangosan.

- Akkor add hát szerelmed zálogát. Egy csókot, mely gyógyír a halál kínjára, s melyért mindez megérte!

A színpadon Treus és Astra megcsókolták egymást, mialatt a kastély rájuk omlott, maga alá temetve és végezve a párral. A fények kialudtak. Az egész színházban koromsötét volt. És Jamest megcsókolták. Az áthatolhatatlan sötétségben Petra ajkai az övére tapadtak. Furcsa, nyugtalanító módon egyben Lucy ajkai is voltak, szemérmesek, mohók, selymesen puhák. Szíve majd megszakadt, ahogy megérezte elvesztett unokatestvére illatát, levendulaszappan halvány emlékét, megtapintotta egzotikus, bársonyos, fekete haját, szájának lágy édesgyökér zamata volt.

Aztán a fények kigyulladtak, és Millie volt az. Arca még mindig centikre volt az övétől, halványan mosolygott, egyik szemöldökét kíváncsian felvonta.

- Húha - suttogta. - Az a hitelenség felfüggesztő bűbáj nálad nagyon beütött. Egy pillanatra te magad voltál Treus. - Szemöldöke kissé feljebb ugrott. - Én voltam az Astrád?

James képtelen volt válaszolni. Nem pörgött eléggé az agya egy hazugsághoz. Millie ezt észrevette az arcán, de csupán biccentett, és lesütötte a szemét.

James alig emlékezett rá, hogyan hagyták el a színházat.

Igazából különös, bűbáj által generált kábulatban volt egészen a vacsoráig, amit, szokás szerint, a Blackbrier birtok étkezőjében költöttek el. Szenteste lévén ez a vacsora volt a legünnepélyesebb magánrendezvény, amelyen James valaha is megfordult. Szerencsére Millie bátyja, Benton megkönyörült Jamesen, és a kúria padlását végigtúrva rátalált egy régi dísztalárjára, ami sokkal jobb volt, mint James sajátja, annak ellenére, hogy tompa molyirtószag lengte körül. James örült, hogy lecserélhette az öltözékét, így sokkal jobb hangulatban érkezhett a vacsoraasztalhoz.

- Köztem és Eunice nagy között fogsz ülni - súgta oda neki Millie, miközben beléptek a helyiségbe. A lány közben szintén átöltözött egy sellők ihlette smaragdzöld kiséstélyibe, nyakában háromsoros gyöngynyaklánc lógott. - És számíts rá, hogy bizonyos időközönként el kell vele beszélgetned.

- Mit értesz az alatt, hogy „bizonyos időközönként”? - suttogta vissza riadtan a fiú, rémült sürgetéssel a hangjában. - És miről kéne beszélnem veled?

Millie futólag felvonta a vállát.

- Azt majd ő eldönti. Csak sodródj az árral. És bármi történjék, légy őszinte. Eunice nagy mérföldekről kiszagolja a hazugságot.

- De honnan tudjam, mikor mit kell csinálnom?

Millie homlokráncolva pislogott rá, amiről Jamesnek eszébe jutott, hogy a lánynak ez csupán egy szimpla karácsonyi vacsora.

- Csak figyelj a többiekre. Nem nehéz.

- Boldog karácsonyt mindenkinek! - harsogta Millie apja jókedélyűen, mikor elérte az asztalfőt. Az ő dísztalárjához magasított fehér gallér és hozzá illő csokornyakkendő is tartozott. Mindkét karját kitárta, majd végigmutatott a magas támlájú székeken, a csillogó kristálykelyheken, a gondosan összehajtogatott szalvétákon heverő ezüst étkészleten, és a holdakkén derengő hófehér tányérokra és tálakra. - Foglaljatok helyet, és legyünk boldogok!

James kihúzta a székét, óvatosan beoldalazott elé, s közben a többi vendéget figyelte, amint maguk is helyet foglalnak, aztán a helyiséget betöltötte az udvarias nevetgélés, és halk beszélgetés duruzsolása. Az ifjú unokatestvérek, Ariadne, Nigel és Edmund Mrs. Vandergriffel szemben ültek, a szüleik, Susan és Otto között. Jameszel átellenben, Millie nővére, Mathilda fürkészte Jamest vastagon kifestett szemekkel a gyertyatartó ágai között, s hozzá halványan mosolygott.

James alatt a szék lila bársony ülőpárnája vaskos és puha volt, a háttámla viszont nagyon magas és egyenes, így kényszerítve a rajta ülőt az egyenes tartásra. James az asztalra könyökölt, de mikor észrevette, hogy senki más nem tesz ilyet, gyorsan lekapta kezét az abroszról, és az ölébe ejtette.

Fekete szmokingot és fehér nyakkendőt viselő mugli szolgálok álltak körben a szoba fala mentén. James négyet számolt belőlük, beleértve Tophamet, aki a külső ajtó közelében állt, és Blake-et, aki épp ekkor indult meg az asztal körül, és a felnöttek poharába rubintvörös bort töltött egy nagy kristálypalackból. Természetesen nem lehetett házimanót látni, de James azért tudta, hogy itt kell legyenek valahol, és elvégezték csekély feladataikat, amik még megmaradtak nekik.

A beszélgetés folytatódott, hamarosan felszolgálták a levest (spárgakrémeles varangydudva krutonnal), és James végre kezdte megérteni az ünnepi asztal protokollját. Mr. Vandergriff vezette a társalgást, általában feltett egy kérdést, közvetlenül valaki másnak - „Mit gondolsz a Bragdon Wand bokorsöprés csapatának ideai esélyeiről, Susan?”, vagy „Otto, hogyan boldogul édesanyád Törökországban a kereskedelmi üzlettel?”, vagy „Sokat találkozol Brinyval és a régi bandával, mióta kijöttél az egyetemről, Benton?” -, mire a kérdezett vendég begyakorolt, artikulált hangon az egész asztalt bevonva megválaszolta a kérdést. A Marble Archon vagy az Odúban elköltött vacsoráktól eltérően is senki nem vágott a másik szavába, és ha nevettek is a hallottakon, azt is csak roppant udvariasan és röviden tették. A válasz elhangzását követően a beszélgetés egy ideig kisebb, az eredeti témához kötődő csevejekben folytatódott. James árgus szemmel figyelte, melyik irányba kell fordulnia, mikor ez történik. Épp, amikor már azt gondolta, neki kell megszólítania Millie-t, hirtelen megszólalt mellette Lady Vandergriff.

- Hogyan tudja édesapád gondját viselni a Grimmauld téri Black kúriának, miközben a rendkívül bámulatos hivatalos munkáját is végzi? - érdeklődött kimérten. Szalvétájával futólag megérintette a szája sarkát, és ügyet sem vetett az éppen folyó asztali témára.

James az idős asszony felé fordult, de ő csak állát felszegve meredt felemelt kristálykelyhére, és a skarlát fényprizmákat fürkészte, amiket a boron megtörő gyertyafény vetett az asztalra.

- Ó, ő... ööö... - kezdte James, és próbált olyan óvatosan fogalmazni, ahogy csak tőle telt. A válasz, természetesen, az volt, hogy az apja szinte egyáltalán nem foglalkozik a régi házzal. Időnként elküldi Siport, hogy nézzen rá, és bizonyosodjon meg róla, hogy még mindig biztonságos a kúria. Sipor persze mindig készséggel ment, hiszen, ha mást nem is, őt egyedül makacs ragaszkodás kötötte a hatalmas, dohos házhoz. - Van segítsége. A házimanóink többé-kevésbé jól karbantartja, készen rá, ha néha arra járnánk.

- Házimanó - sóhajtotta az asszony vágyakozón, majd, ha lehet, még magasabbra szegte az állát. Tekintete még mindig a borospohárba fúródott. - És milyen gyakran jártok ott?

James vállat vont.

- Évente párszor. Azt hiszem, anya és apa inkább a Marble Archon lévő házat preferálják. Az sokkal kevésbé... tudja - saját poharáért nyúlt, amiben csupán ásványvíz volt - öreg és dohos. Öhm... Ha tudja, hogy értem. - Rájött, hogy a grófnő valószínűleg nem ezt a választ szerette volna hallani, így inkább gyorsan ivott egy korty vizet, hogy ne beszéljen tovább.

Lady Eunice kurtát sóhajtott, majd letette a pohár bort anélkül, hogy akár csak beleivott volna.

- A mágikus arisztokrácia nem is hasonlíthatna kevésbé a mugli változatára, James úrfi. Nem hibáztatom, amiért az apád ezzel nincs tisztában. Nem kapta meg a helyzetéhez illő neveltetést, habár az ember azt feltételezné, az azóta eltelt években legalább végzett némi kutatást ezt illetően.

Végignézett Jamesen, mielőtt folytatta volna.

- A mágikus nemesség számai minden generációval egyre ritkulnak és vékonyodnak. Mégis, ez teszi még jelentősebbé a fennmaradó tagjait. A Black kúria nem csupán egy üres, dohos ház, aminek azt gondoljátok. Az apád címe - amit majdan Te is megörökölsz, hacsak nem ő úgy dönt, hogy másra ruházza, ahogy a keresztapja is tette - nem egyszerűen egy név és egy dokumentum. A mágikus nemesség meglehetősen különbözik e tekintetben a muglikétól. A te címed felelősség, ugyanis nagy, titkos hatalommal bír.

James úgy érezte, hogy az asszony átható tekintete szinte teljesen megigézte.

- Hatalommal, asszonyom?

A nő biccentett, és továbbra is a fiút fürkészte.

- Hatalommal, úgy bizony. De itt nem vagyonról van szó, se tisztségről, vagy birtokról. A Black kúria önmagában mindössze egy szimbólum. Nem, mikor mi, a mágikus nemesség hatalomról beszélünk, a legigazibb, legegységesebb értelmében használjuk a kifejezést. Őrzők vagyunk, James úrfi. Felelősséggel tartozunk bizonyos mély, eredendő erőkért. Nem mindegyik bírta ki az idő próbáját. Némelyik teljes egészében elveszett; addig hanyagolták őket, mígnem a történelem elfeledkezett róla.

Mély, rezignált sóhajt hallatott.

Jamesben felülkerekedett a kíváncsiság.

- Miféle erők?

Lady Eunice tartása kissé elernyedtt ültében, tekintete végigrebbent az asztal hosszán.

- Nem sokan beszélnek róla. Még a rangombeliek közül sem sokban maradt meg a tisztelet és az emlékezet. De volt valaha egy Rose márki, aki a szerelem erejének áldozta életét. Az ő címe volt felelős Érosz áramlatainak kordában tartásáért. Ez az idők folyamán elveszett. Manapság a szerelem nélkülöz mindenféle nemesi szolgálatot, beszennyeződött, felhígult. Mára véletlenszerűvé vált, gúzsba köt.

- Még régebben élt Greene báró, aki a becsvágy határainak élt. Felügyelte a féltékenységet, rivalizálást, kapzsiságot és irigységet. Most, hogy ő már nincs, ezek a befolyásoló érzelmek ellenőrizetlenül rontanak az emberi természetre, akár egy kiirthatatlan gyom.

- És egészen ennek a századnak a hajnaláig ott volt Goldenrod herceg, a bátorság és gyávaság egyensúlyának őrzője...

James az idős nőre meredt, miközben az beszélt. Nem teljesen értette a mondanivalóját, egy részlet azonban megragadt az agyában. Kibukott a száján, félbeszakítva az asszonyt.

- Mindegyik szín...

Lady Eunice visszakarta rá a pillantását, és résnyire szűkítette a szemét. Várt, amíg ennek az észrevételnek a jelentősége rátelepedett a fiúra. James fejében egymást kergették a gondolatok. Végül ismét felnézett az idős nőre, és tekintetét az övébe fúrta.

- Azt mondja, a Grimmauld tér nem csak egy régi ház - szólt fojtott hangon. - És a Black... nem csak egy név. Igaz?

Lady Eunice lassan bólintott egyet.

- Black, vagyis fekete. A fekete az erő-mágia egy elemi színe, az ön családjának a felelőssége.

James a nőre pislogott, érezte, hogy a tarkóján vigyázzba vágják magukat a szőrszálak.

- De hát miféle elemi erő a fekete? - vont össze a szemöldökét.

Lady Eunice hátradőlt a karosszékeben, mintha roppant elégedettséget érzett volna, amiért James feltette ezt a kérdést.

- Ezt, James úr... - vette kezébe újra a boroskupáját -, a te tisztet kideríteni. Amint eljön a nap, és rád száll a cím.

James vállá elernyedtt, azonban az agya tovább zakatolt, és gondolatban újra átrágtta magát a grófnő minden egyes szaván. Vajon mit jelenthet ez az egész? El kéne mondania az apjának? Sipor tudhat róla? És az emberi természet vajon melyik elementális erejét jelképezheti a fekete szín?

A merengésből egy váratlan hang rángatta ki.

- És neked milyen terveid vannak, James?

Mr. Vandergriff volt az érdeklődő, és az egész asztal kíváncsian várta a választ. James szaporán pislogva meredt a várákozón mosolygó férfira.

- Ööö... tessék? Uram? - hebegte. Millie nővére, Mathilda, megajándékozta egy fagyos mosollyal.

- Természetesen az iskola elvégzését követően. Talán a híres auror édesapád nyomdokába szegődsz?

- Vagy esetleg a nagyapádéba, az első Jamesébe - vetette fel Benton, és oldalba könyökölte a mellette ülő Millie-t. - Ha jól rémlik, az ő legnagyobb terve a roxfordi diploma utánra az volt, hogy feleségül vegye az iskolai szerelmét, és családot alapítson.

- Ne butáskodj - feddte meg Mrs. Vandergriff kedvesen. - Biztosra veszem, hogy az ifjú Jamesnek semmi szüksége romantikus tanácsokra.

- Habár biztos szórakoztatók volnának - tette hozzá Mathilda még mindig Jamest fürkészsze.

Millie megrázta a fejét, és egyenesen Jameshez fordult.

- Ne is figyelj oda rájuk. Mióta megszülettem be akarnak házasítani valami ultra vagyonos, méltó családba.

- Szemlátomást sikerrel - mondta Susan, a fiatal unokatestvérek anyja, és egy határozott bólintással még hangsúlyosabbá tette a kijelentését.

- Neves család sarja - érette egyet Benton is. - Neves, és nem tisztavérű családé.

- Benton - szólt szemrehányón Mr. Vandergriff. Mosolya elhalványodott kissé.

James érezte, hogy elvörösödik az arca, miközben tehetetlenül pislogott egyik arcra a másikra. Millie még mindig feléje fordult, de a szeme az anyját fürkészte.

- Anyát bosszantják a tisztavérű családok. Ebben a tekintetben nagyon haladó elveket vall.

- Nem bosszant engem senki, leszámítva titeket, per pillanat - jegyezte meg Mrs. Vandergriff. - Egyszerűen csak nem osztom a többi nagynevű mágikus háztartás megszállottságát, és nem csinállok gondot belőle, hogy ez kinek jut a fülébe.

- Kissé ellentmondó, gondolhatnánk - szipogta Lady Eunice.

Mr. Vandergriff Millie felé fordította a figyelmét.

- És mi van veled, szívem? Még mindig azt tervezed, hogy egy évet külföldön töltesz? Esetleg Amerikában? - Gyorsan Jamesre kacsintott.

- Ami azt illeti - mondta Millie lassan, hirtelen lesütve a szemét -, továbbra is tervezek Amerikába menni. De nem csak afféle hosszú vakációra. Arra gondoltam, ott folytatom tovább a tanulást. Nézegettem egyetemeket. Az Ilvermorny érdekesnek tűnik, és az Alma Aleronnak is van egy csodálatos programja, ami felkeltette az érdeklődésemet.

Habár James örült, hogy végre nem ő van a figyelem központjában, igencsak meglepte a reakció, amit Millie megjegyzése kiváltott. A mosoly lefagyott Mr. Vandergriff arcáról, a felesége pedig egyszerre látszott döbbentnek és zavarba ejtettnek. Mathilda szemében gonosz érdeklődés villant, Benton viszont a szemét forgatta, majd összehajtogatta és az asztalra tette a szalvétáját.

- Továbbtanulás, szívem? - kérdezte Millie anyja. - De hát miért? Úgy érzed, hogy a roxfordi oktatás nem elégséges?

Mr. Vandergriff kurtát sóhajtott.

- Mondtam neked, hogy a Bragdon Wandba kellett volna beiratnunk.

- Nem, egyáltalán nem erről van szó - szólt Millie, majd kihúzta magát, és végignézett a szülein. - Én csak... többet akarok annál, hogy csinosan nézek ki, és szellemes beszólásaim vannak a partikon.

- Nem tudhatod, milyen az, amíg ki nem próbálsz - jegyezte meg Lady Eunice.

- Anya, ezzel nem segítesz - mondta Mr. Vandergriff, és oldalra döntötte a fejét.
- Vagy - folytatta Millie, egész belemelegedve a témába, s most már kifejezetten a nagyanyjához címezte a szavait -, hogy flancos vacsorákon ülök, mialatt *valódi* emberek szolgálnak ki minket, akik aztán hazamennek, és élnek a *valódi* életüket.
- Nahát, ez érdekes - hajolt kissé előrébb Mathilda mohó szemekkel. - És miféle „valódi” élet volna ez, Millicent?
- Benton a fejét csóválva meredt Mathildára.
- Ne tégy úgy, mintha te nem estél volna át egy pont ugyanilyen szakaszon.
- Ez nem csak egy életszakasz - szegte fel az állát Millie határozottan. Most ő kezdett elvörösödni. - És elmondom én neked, miféle élet az. Színdarabokat írnak, zenét szereznek. Kalandokat élnek át. És... építenek dolgokat.
- Építenek dolgokat? - ismételte Mathilda, alig palástolva a hangjából sütő gunyoros örömet.
- Lady Eunice rémülten felkapta a fejét.
- Talán tévedek, de ez nagyon úgy hangzik, mintha kétkezi munkáról volna szó.
- Nem úgy értettem, hogy a saját kezemmel építenék - sóhajtott Millie csüggedten. - Habár még abban is benne lennék. Úgy értettem... terveznék dolgokat. Felvázolnék, terveznék, elhelyeznék épületeket. Mondjuk múzeumokat, katedrálisokat, hoteleket és állomásokat. Papíron, ahol semmi sem szab határt a képzeletemnek. Aztán végignézném, ahogy a szemem előtt életre kelnek a terveim!
- Mathilda tágra nyílt szemekkel meredt a hűgára, keskeny arcán piszkálódó gúny és csodálat vegyült.
- Mármint építészetre gondolsz? Ez jár a fejedben?
- Az anyjuk felsóhajtott.
- Úgy emlékszem, a te esetedben ez „állatorvosság” volt, Mathilda - szólt, és tenyerével eltakarta a szemét.
- De hát - vágott közbe Lady Eunice zavarodottan -, az építészet a *törpök* dolga. Lehet, hogy nem ismerem a mindennapos munka világát, de ezt még *én* is nagyon jól tudom.
- A muglik világában nem - vetette ellen Millie, megacélozva magát.
- Szent egek! - mordult fel az orra alatt az apja.
- Még egy kis bort, M’Lord? - ajánlotta Blake halkán, és bort töltött a férfi csaknem teljesen üres kupájába.
- Mrs. Vandergriff szedte össze magát legelőször.
- Nézd, Millicent, szeretnénk olyan nyitottak lenni, mint minden más varázslócsalád...
- Egy emberi lény lehet építész a muglik világában! - makacskodott Millie. - Egy nő is tud úgy dolgozni, mint egy férfi. Kérdezzétek csak meg az új „szolgálókat”! - Blake és Topham felé biccentett. Blake egyszerűen csak kihúzta magát, ám Topham tekintete végigrebbent az érdeklődő arcokon. Millie folytatta. - Az ő világukban mindenki az lehet, ami csak akar lenni!
- És valamiért úgy döntöttek, hogy ők szolgálók lesznek - jegyezte meg Lady Eunice epésen, látszólag a gyertyatartónak intézve a szavait.
- Nem érdekel, mit mondtok - jelentette ki Millie bevetve minden méltóságát és magasztosságát. - Ha úgy tartja a kedvem, elmegyek Amerikába, beiratkozom az

Alma Aleron Egyetemre, és építészmérnök lesz belőlem. Még ha ez azt is jelenti, hogy a muglik világában kell is dolgoznom.

Ezt hallva Mrs. Vandergriff levegő után kapott, az asztal körül ülők pedig kínos csendbe burkolóztak. James hallani vélte az edények csörgését a távoli konyhából. Végül az ifjú Edmund kuzin törte meg a csöndet, kihasználva, hogy szünet állt be a társalgásban.

- Millie, miután megcsináltuk a Triumvirátust, előadsz nekünk valamit a Hugrabáb Pajtikkal? - kérdezte mohón, egészen ráhajolva az asztalra.

Senki nem válaszolt. Mr. Vandergriff halkán köhintett egyet, majd eltolta magát az asztaltól. Lady Vandergriff megtörölte szája szélét a szalvétájával, és a többiek kínos feszengésére diplomatikusan ügyet sem vetve nézelődött.

Edmund homlokráncolva, értetlenül pislogott Jamesre.

- Mi az? Az iskolában hagyta a Voldi babát, vagy mi?

A következő fejezetben:

ELKEZDŐDIK A MANÓFELKELÉS!

FÉLTÉKENYSÉG ÜTI FEL A FEJÉT!

RALPH HÁZÁHOZ MÉLTÓ TETTE!

14. MANÓFELKELÉS

Egy órával később James meglepve látta, micsoda produkció kerekedett a „Triumvirátus” miniatűr előadásából. A gyerekek, Millie segítségével, áttúrták a padlást jelmezek után, és több marék színpompás régi talárral, tollas kalapokkal csizmákkal, övekkel, kardokkal, a hozzájuk tartozó hüvelyekkel, szalagokkal, medálokkal, és egyéb felszerelésekkel tértek vissza. A kis, összetákolt színpadot a kandalló előtt állították fel, és valódi vörös bársonyfüggöny takarta, ami egy elvarázsolt, lebegő karnisról lógott.

Zavarba ejtően sok ember jött el az alkalomra. Az egész családon kívül – beleértve a csakis aznap estére érkezett rokonokat is –, az összes szolgálot meghívták. Balor, a küklopsz is ott volt, sűrű uniformisában ijesztően tornyosult a társaság fölé, sofőrsapkáját mélyen a fejébe nyomta. James újfent elgondolkozott rajta, hogyan lehet a vékony óriás küklopsz. Eddig azt hitte, a küklopszok lényege, hogy csupán egyetlen, hatalmas szemük van, viszont azzal *mindent* látnak, beleértve a titkokat és átveréseket is. Az ősi történetekben ezért szolgáltak általában a varázsló nemesség testőreiként, mivel a figyelmüket nem kerülte el semmi. Balor, ennek ellenére, két normál méretű szemmel rendelkezett, noha azokkal mindig hűvös nyugalommal meredt ki az állandóan rajta lévő sofőrsapka sildje alól. Az előadás alatt sem ült le, mereven ácsorgott a család mögött, háttal az ablaknak.

A sofőrrel szemben a mugli szolgálok sorakoztak egy hosszú büféasztal előtt, mely tele volt uborkás szendvicsekkel, különféle desszertekkel, muffinokkal, egy kristály puncsostállal és egy óriási karácsonyi pudinggal, amit olyan bőségesen meglocsoltak sherryvel, hogy James még a színpadon is érezte az illatát.

Blake az asztal mögött ült, a neki szánt széken, egy maréknyi másik felszolgáló, szakács és szobalány között. Mikor elkapta James pillantását, egyik szemöldökét kajánul felvonta, látszólag az egész szobára utalva, színpadostól, pudingostól, nem is említve a nevetségesen jól öltözött varázslók és boszorkányok csoportját. Jamesnek eszébe jutott a sör és cigaretta illata előző estéről, mikor Blake elvitte őket abba a pubba. A fiatalember akkor azt mondta, Millie úgy hívja az ilyen alkalmakat: „vegyülés a pórnéppel”. Szemlátomást Blake most épp az ellenkezőjét élte meg, és az ironia tapintható volt. Végül James levette a szemét Jamesről, hátradőlt székén, két karját a két oldalán ülő két szobalány köré kanyarította, csillogó feketére suvickolt cipőjét pedig átvette a térde fölé. Az idősebb szobalány könyökével ellökte magától a férfi karját. Topham, aki nem volt hajlandó leülni, a torkát köszörülte, s közben jelentőségteljes pillantást vetett Blake irányába. Blake engedelmesen bólintott, majd kihúzta magát a székén. Topham elégedett biccentéssel nyugtázta ezt, aztán visszafordította figyelmét a szobára.

Ahogy a gyerekek, James és Millie elfoglalták helyüket a színpadon, a helyiség fényei elhalványodtak, a nézők pedig kötelességtudó tapsba kezdtek. Kigyulladt egy mágikus reflektor fénye, és megvilágította a pódiumot. A család és vendégek nagya jó hangulatban mosolyogtak, a férfiak orcája brandytől piroslott, az asszonyok egyenes derékka ültek csinos estélyiükben, kesztyűs kezeiket finoman a térdükön nyugtatták. Ahogy elkezdődött a darab, a szolgáltók közül sokan összevont szemöldökkel koncentráltak, hiszen ők nem ismerhették a történetet, és a gyerekek előadása finoman szólva is zavaros volt néha.

Millie és James mindketten több szerepet is eljátszottak, s mindeközben még a sietős díszlet- és jelmezcserekből is kivették a részüket, ami alatt egy antik, elvarázsolt gramofon zenéje szórakoztatta a közönséget. Már épp elérték Treus híres buzdító beszédéhez, és Edmun a hajó orraként funkcionáló felfordított ottománra álldogált, mikor a bútordarab mögött Treus hű matrózaként pózoló James mozgást vett észre a szeme sarkából.

A büféasztal alatt, félig az abrosz mögé bújva egy házimanó kuporgott. James azonnal felismerte, hogy ugyanaz a manó az, akit reggel is látott az étkező ajtajában, és aki alig leplezett megvetéssel nézett Blake-re. Most hatalmas golyószemei felfelé meredtek, mintha át tudna látni az asztal lapján, a rajta sorakozó finomságokra. Hirtelen csettintett egyet, mire az óriási karácsonyi puding megremegett a tálcáján, majd lassan, óvatosan a levegőbe emelkedett.

James a manóra pislogott, gyomra összeszorult. A manó szemében zord rosszindulat csillogott, ahogy végignézett a sorokban ülő családtagokon és vendégeken. A puding átlebegett az asztal pereme felett, a sötét árnyékba burkolózó nézőtér irányába. A szolgáltók túlságosan Edmund szónoklatára koncentráltak, így nem vettek észre semmit.

Nagyon úgy tűnt, hogy a manó a földre készül ejteni a pudingot, vagy rosszabb, valamelyik vendég fejére. Mivel Blake ült legközelebb a desszerthez, ő vitte volna el a balhét. James végre megértette: a manó szabotálni akarta Blake-et és az összes mugli szolgáltót.

James felemelte a pálcáját, és már nyitotta a száját, hogy figyelmeztesse a többieket, ám ekkor a manó észrevette őt. A vonásai megkeményedtek, majd újra

csettintett egyet. James pálcája magától elfordult a szembülső fal felé, mire ő meglepetten felkiáltott.

- Varázslók és emberek! - bömbölte Edmund, és saját játékpálcájával a mennyezet irányába döfött. - Elő a pálcát és az észet, győzzük le a haragvó tengert ma éjjel! - A családtagok és vendégek csatlakoztak hozzá, vele mondták a híres idézetet. - S hogy a reggel győzelmünket hozza, vagy a tenger homokja lesz halotti ágyunk: a dicsőség oltárán döntessék el!

Tapsvihar söpört végig a szobán. Még a mugli szolgálók is vigyorogva tapsoltak, noha az ő arckifejezésükbe némi zavarodottság is vegyült. James próbálta figyelmeztetni őket a Mrs. Vandergriff válla fölé érő pudingra, de a hangja elveszett az ünneplésben. Próbált célozni a pálcájával, azonban a karját még mindig satuként tartotta kicsavart helyzetben egy láthatatlan erő, így a pálca hegye az ablak irányába fordult.

Egészen pontosan Balor felé, aki szoborként ácsorgott az ablak előtt.

És James hirtelen rájött, mit a küklopsz különös titka.

Nem állt többet ellen a manó mágiájának, inkább a magas sofőrre fogta a pálcát, majd hussantott és pöccintett, aztán elmotyogta az első varázsigét, amit megtanult:

- Wingardium Leviosa!

Balor sofőrsapkája felemelkedett a fejről, kiszabadult alóla a férfi hófehér, bozontos haja, ami úgy állt szerteszét, akár a pitypang bolyhai. Ami azonban még ennél is fontosabb, előbukkant egy nagy, csukott szem is a küklopsz homlokának közepén. Balor két emberi szeme lecsukódott, az óriási küklopsz szem pedig kinyílt. A tintafekete gömb akkora volt, akár egy citrom. A szem szinte azonnal a büféasztalra rebbent, egészen pontosan a házimanó rejtekhelye felé.

- ÁLLJ! - kiáltotta Balor. Hangja túlharsogta a boldog zsvajt, úgy vágva ketté, mint forró kés a vaját. Hosszú karja előre lendült, egyik csontos ujjával egyenesen az abrosz mögött bujkáló manóra mutatott. A manó szeme, ha lehet, még jobban kidülledt, ahogy az egész vendégsereg rámeredt. De akkor már késő volt. Mrs. Vandergriff felsikkantott, aztán a hangja egy halk plattyanást követően szinte azonnal elhallgatott. A puding rázuhant a fejére, majd azon széttörve lefolyt a ruháján az ölébe és a szófára, amin helyet foglalt.

Mr. Vandergriff talpra ugrott, tapsolt egyet, mire a fejük feletti csillár felgyulladt, fényárba vonva a helyiséget. Balorét leszámítva minden szem Mrs. Vandergriffre meredt, aki elhaló hangon hápogva feltápáskodott, nyálkás pudingdarabkákat szórva mindenfelé. A körülötte ülők döbbsen kiáltásokkal húzódtak hátrébb.

Millie a szája elé kapta mindkét tenyerét, ahogy végignézett az anyján. James először azt hitte, megrémült, aztán viszont a lány vállának rázkódásából látta, hogy Millie alig tudja visszatartani a kitörni készülő nevetést.

Mrs. Vandergriff szikrázó szemekkel megrázta a fejét, aztán hirtelen mozdulattal a büféasztal felé fordult. A manó nem moccan. Csontos válla megereszkedett, szemét a padlóra sütötte, viszont a dacos, reményvesztett arckifejezése semmit nem változott.

- Heddleburn - harsogta Mrs. Vandergriff. Hangja csak alig észrevehetően remegett. - Volnál szíves előmászni, hogy illendő körülmények között beszélhessünk?

A manó hezitálás nélkül engedelmeskedett. Úgy tűnt, látja, mi következik. Még mindig a padlóra meredve kioldalazott az asztal alól, majd némán az úrnőjéhez sétált.

Mrs. Vandergriff felemelte a kezét, és amennyire a csöpögő-folyó karácsonyi puding lehetővé tette, méltóságteljes mozdulatokkal egyenként kihúzta bal kezének ujjait az egykor csontszínű bársonykesztyűből. Mikor végzett, egy végtelennek tűnő másodpercig még jobb markában tartotta a kesztyűt, aztán a házimanó várakozó tenyerére ejtette.

A csendet Millie apjának halk szavai törték meg.

- Heddlebun, fogalmam sincs, miért tetted ezt. És, őszintén szólva, nem is érdekel. Mióta az eszemet tudom, ezt a családot szolgáltad. De most már szabad manó vagy. Megszakad a szívem, hogy ezt kell mondanom, de, kérlek, ma éjfélig hagyd el a birtokot. Megértetted?

Heddlebun hangja halkán, nyugodtan csengett.

- Igen, gazdám.

- Már nem vagyok a gazdád - felelte Mr. Vandergriff. Arcán fájdalom árnyéka suhant át, ahogy kimondta a szavakat. - Kérlek, fog a kesztyűdet, és eredj innen!

- Igenis, uram.

James azt hitte, Heddlebun majd szolgál valamilyen magyarázattal a tetteire, de nem így történt. A kezébe rakott kesztyű úgy lógott ki a tenyeréből, akár egy halott béka. A manó lepillantott rá, aztán sarkon fordult, és megindult az ajtó felé. Hatalmas lábai egyáltalán nem keltettek zajt a szőnyegen. Topham lenézett rá, aztán elkapta a pillantását, mintha csak valami otromba gesztust látott volna. Mr. Vandergriff Balorra sandított, aki erre biccentett egyet. A magas küklopsz egyetlen szó nélkül felvette sapkáját egy közeli székről, majd a manó nyomába eredt, vélhetően, hogy megbizonyosodjon róla, elhagyja a házat, ahogy arra utasították. Heddlebun megérezte ezt, így aztán a küszöbön megtorpant, hogy bevárja a kíséretét. Még egyszer, utoljára, hátrapillantott, azonban nem a küklopsz felé. Vádló, mégis jéghideg tekintete Jamesébe fúródott, arcáról furcsamód semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni.

James akaratlanul is megsajnálta a manót, bármekkora felfordulást is okozott. Mr. Vandergriff talán nem kért magyarázatot, azonban James úgy gondolta, a házimanó szándékai fájdalmasan egyértelműek voltak. Heddlebun egy utolsó, kétségbeesett kísérletet tett, hogy visszaszerezze feladatait a mugli szolgálóktól. Ehelyett csak azt sikerült elérnie, hogy teljesen elvesztette a munkáját. Blake mintha megértette volna. Nyugodt tekintettel figyelte a manó távozását, utána Jamesre sandított. Úgy tett, mintha letörölné az izzadtságot a homlokáról, aztán a fiúra kacsintott. Volt valami összeesküvő a mozdulatban, mintha James és Blake együtt tervezték volna ki, hogy kirúgatják a manót, nem pedig csak véletlen lettek a szemtanúi. James homlokráncolva rázta meg a fejét.

Hirtelen mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Millie keze még mindig a szája előtt volt, de szemlátomást már elmúlt a nevetethnéke. Pillantása Jamesre vándorolt, képtelen volt megszólalni a dolgok alakulása miatt.

- Jól vagyok - jelentette be Mrs. Vandergriff, túlharsogva a zshivajt. - Tényleg, semmi bajom, amit egy jó kis tergeo bűbáj meg ne oldana. Amint befejeződik a darab,

magamhoz hívatom Gennywiket. Nem, Topham, meg ne halljam! Maga itt marad, és élvezi, ami még hátravan az előadásból. Ami azt illeti, most jön a legjobb része.

A férje és a többi vendég legnagyobb megdöbbenésére Mrs. Vandergriff összeszedte magát, lesöpörte válláról és a szoknyájáról a puding maradékát, majd visszaült a szófára, és kesztyűs jobb kezét a csupasz balra fektette.

Hosszú, néma csönd következett. A szobában senki sem tudta eldönteni, mitévő legyen.

- Hallottátok a ház úrnőjét - biccentett végül Mr. Vandergriff, és arcára mosolyt erőltetett. - Folytatódjon hát az előadás, gyerekek! - Ismét összecsapta a tenyerét, mire a csillár fényei kialudtak, és a helyiség újra félhomályba borult.

A színpadon Edmund még mindig az ottomán hajó tetején állt, arca ragyogni látszott a reflektorfényben.

- Akkor most... - súgta oda hangosan Millie-nek és Jamesnek - kezdjem előlről, vagy mi?

- Azt javaslom, ugorjunk a párbajjelenethez, Donovannel - súgta vissza Millie Jamesre pillantva. - De az legyen fergeteges!

Aznap éjjel James az ágyában feküdt, a kandallóban lobogó tűz halk ropogását hallgatta, és az árnyékokkal teli, sötét mennyezetet fürkészte. Nem tudott aludni. Fejében egymást kergették a gondolatok: Petra csókjának megmagyarázhatatlan érzése a színházi előadás csúcspontján; a Black birtok, és a vele járó titokzatos cím; Heddlebun, a manó elbocsátása a fizetett emberszolgálok javára.

Az utóbbi egy késő esti beszélgetés tárgya is volt, mikor a férfiak összegyűltek egy gyors, titkos találkozóra konyakkal és szivarral, és megemléstettek egy kifejezést, amit James még sosem hallott.

- Szavazásra fogják bocsátani ezt a Vexit ügyet. Elkerülhetetlen - jelentette ki tárgyilagosan a pofaszakállas minisztériumi képviselő. - Ebbe az irányba mutat a jövő. Britanniának az élen kell állnia.

Úgy tűnt, szavai nem győzték meg Mr. Vandergriffet.

- Nem tudom, valóban ez-e a jó út. Elég hatalmas lépésnek számítana, ha a teljes angliai varázslótársadalom kilépne a titokvédelmi alaptörvényből. Ebből a döntésből nincs visszaút, ha elfogadják.

- Viszont kérdéses, hogy van-e értelme harcolni ellene? - vetette fel Benton. Hangja meglepően komoran csengett. - Mindenki hallotta, mi történt Roxfortban az első éjszakán. Egy mugli család teljesen véletlenül behajtott kocsival a birtokra. Az ég szerelmére, konkrétan besétáltak a nagyterembe! James ott volt, tud mesélni róla.

James nem szívesen idézte volna fel az esetet, és szerencsére nem is kellett neki. A történet bekerült a Reggeli Prófétába, és országos hír lett belőle.

- Én mondom - erősködött a minisztériumi ember, levegőbe bökkve pufók mutatójával. - A Vexitet szavazásra bocsátják, és el is fogadják. Nem várhatjuk ölbe tett kézzel, amíg az alaptörvény összeomlik körülöttünk. Ez a manófelkelés csak a

kezdet. Most kell cselekednünk, ha minimalizálni akarjuk a károkat, és meg akarjuk tartani az irányítást a felfedést illetően.

James a férfi szavain töprengett a szobája sötétjében. Nem tudta eldönteni, egyetért-e velük, vagy nem, abban azonban biztos volt, hogy Bentonnak igaza van: az elkerülhetetlen elkezdődött. Az alaptörvény nagyon gyenge lábakon állt. Különben is, mi az a „manófelkelés”?

Halk nevetés hallatszott a folyosóról. James az ajtó felé pillantott, alatta látta a kinti gyertyafényt. Senki nem mozdult odakint.

Már éppen úgy döntött, hogy nem törődik a hanggal, és visszatér álmatlanságtól kusza gondolatmenetéhez, mikor újra hallotta, majd a nevetést szinte rögtön harsány suttogás követte.

James egy pillanatnyi gondolkodást követően kicsusszant az ágyból, és pizsamában, mezítláb az ajtóhoz osont. Megmarkolta a kilincset, elfordította, és résnyire nyitotta az ajtót, hogy kileshessen rajta.

A folyosó hosszú volt, tele aranykeretes portrékkal, pislákoló falilámpákkal, alacsony szófákkal és asztalakkal. A lépcső felőli végén egy alak állt az egyik szoba ajtajában, félig odabent. Millie szobája volt, azonban az alak nem hasonlított Milliere.

James döbbsen ismerte fel Blake-et. A halkán mormoló fiatal férfi nem a szokásos frakkját viselte. Bőr kabát és farmer volt rajta. Millie hangját is meghallotta, éles volt, titokzatoskodó, és nevetésbe hajlott. James egyetlen szót sem tudott kivenni. Egy másodperccel később Blake hátralépett, hogy kieressze a lányt. Millie vastag pulóverben és téli sapkában bukkant fel, óvatosan becsukta a szoba ajtaját, majd lábujjhegyen előrébb osont, és játékosan a lépcső felé taszigálta Blake-et. Nem telt bele sok idő, James már a nyomukat sem látta.

James döbbsen meredt a mostanra teljesen üres folyosóra. Egyszerre érzett zavarodottságot, féltékenységet és kíváncsiságot. Vajon mire készülnek? Millie miért nem szólt erről, vagy még inkább, miért nem hívta el őt is?

Sebzett elhatározás vette át a zavarodottság helyét, arca kipirult, száját összeszorította. A hatalmas szekrényhez sietett, előrángatta belőle a kabátját, pálcáját zsebre dugta, gyorsan belebújt a sportcipőjébe, aztán maga is kilopakodott a folyosóra, és halkán behajtott maga után az ajtót.

Blake és Millie a bejárati csarnokban voltak, mikor újra kiszúrta őket a lépcsőforduló árnyékából. Még akkor is sugdolóztak, amikor Blake kitérte a bejárati ajtót. Az a mérete ellenére meglepően halkán fordult a zsanérjain. Hideg levegő söpört végig a helyiségen, kisebb-nagyobb hópamacsokat fújt be az ajtó résén, és belekapott Millie hajába és sapkájába, ahogy a lány megindult kifelé a fiatal férfi nyomában. Az ajtó halk kattanással csukódott be mögöttük.

James könnyed léptekkel leszaladt a lépcsőn, mellkasában sötét árnyékként növekedett a bizonytalanság. A bejárati ajtó mindkét oldalán magas, jégvirágos ablak volt. Olyan közel hajolt, hogy a lehelete elködösítette az üveget, és kilesett.

A behajtó kanyarulatában egy automobil állt, mögüle fehér füst gomolygott, miközben Blake kinyitotta az utas oldali ajtót Millie-nek. A kocsni nem volt új, de tisztán látszott, hogy rendszeresen gondját viselik. Mélykék színe volt, sportos formája és gumijai. Blake halkán rácsukta a lányra az ajtót, megkerülte az autót, és

mielőtt beült volna a volán mögé, szeretetteljesen végigsimított a tetőn. Egy pillanattal később a kocsi hóban ropogó kerekekkel meglódult.

James képtelen volt hinni a szemének. Millie megint kiszökött, ráadásul most még neki sem szólt! Vajon ő és Blake ugyanoda mennek, ahol előző este is voltak? Miért mehetnek most Blake flancos sportautójával? Vajon mi volt Blake szándéka a gazdag, szőke boszorkánnyal? Ami még ennél is rosszabb, vajon mik a lány szándékai *vele*?

Bárcsak kideríthetné valahogy! James idegesen körülnézett a bejárati csarnokban. Az egyik oldalon volt a ruhatár. A szembülső falon egy keskeny ajtó látszott. Más ötlet híján James odasietett, megmarkolta a kilincset, és kitérte az ajtót.

Egy takarítószeres raktár volt. Középen egy porszívó állt, körülötte polcok tisztítószerrel, összehajtogatott konyharuhával, tollseprűkkel, bútorápolós flakonokkal, és egy fogassal, amin fekete kabátok lógtak arra az esetre, ha a szolgálóknak rossz időben kellene vendéget fogadniuk. A sarokban egy rakás mop és seprű hevert.

James már épp csüggedten visszacsukta volna az ajtót, mikor a szeme megakadt a seprűkön.

Lehetséges volna? Tekintete végigfutott a nyelek mentén. Az egyik jobban íveltnek látszott a többinél. Mostanra már kifakult, de még így is látszott, hogy a valaha sötétbarna mogyorófa nyél polírozva volt, oldalára pedig egy kis réztáblát csavaroztak. A plaketten cikornyás betűkkel a következő felirat volt olvasható: Hooshano '75.

James még sosem hallott a Hooshano seprűszériáról, ráadásul azt se tudta volna megmondani, vajon melyik századra utal a „75”. Csak annyit tudott, hogy hatalmas megkönnyebbülésére, a Vandergriff család egy régi versenyseprűt adott a szolgálóknak takarításra. Megmarkolta a nyelét, kirángatta a többi takarítóeszköz közül, és már szaladt is a bejárati ajtóhoz.

Odakint fagyos hideg volt, a Vandergriffek birtokát borító sötét lomboszat közül friss hópelyhek szállingóztak néma csendben. James szinte meg sem érezte a hideget, ahogy belökte maga után az ajtót, és felpattant az antik seprűre.

Blake kocsijának hátsó lámpái csupán vörös szentjánosbogaraknak látszottak az árnyékokba burkolózó behajtó végén. Hirtelen villantak egyet, amikor Blake a fékre taposott, aztán a jármű lefordult a fasorral övezett bekötőútról, és egyre gyorsuló iramban megindult a mugli utcában.

James elrugaskodott a kúria teraszáról, és a lehető legnagyobb sebességet igyekezett kipasszírozni a seprűből. A Hooshano futóféregnek tűnt a saját Mennykőcsapásához képest, ennek ellenére James tisztában volt vele, hogy ez is bőven elég lesz, hogy utolérje Blake autóját, és lépést tartson vele. Már feltéve, hogy nem veszíti szem elől őket most, hogy elhagyták a part menti utat.

A hópelyhek apró szilánkokként martak James arcába, a látása elhomályosult, de csupán résnyire szűkítette a szemét, és száguldott tovább a keskeny bekötőút fölött, nem sokkal a fasor legalsó ágai alatt. Az ágak lassan kezdtek összezáródni, eltakarták szeme elől a kúriát, és egyre gyakrabban kellett szlalomoznia a fák között.

Végül nagyot rántott a nyélen, mire a seprű kilőtt az ég felé, a lámpák fényköre fölé, aztán begyorsított a mugli utca mentén.

Sehol nem látta Blake kocsiját. Dühös pánik gyülekezett a mellkasában, azonban James félretolta a sötét gondolatokat, mélyebben ráhajolt a seprű nyelére, és a havas,

fehéren derengő úthálózatot fürkészte maga alatt. A kereszteződésben vadul jobbra-balra nézett. A távolban – jóval távolabb, mint arra számított – megpillantotta a hátsó lámpákat, amint épp befordultak egy nagy ház mögé. James kilőtt arrafelé.

Hamarosan utolérte a kocsit, lassított, és valamivel nyugodtabban követte azt, az utcalámpák fénykörén kívülről figyelte, amint az autó újabb és újabb kanyarokat tesz, elhajt villogó közlekedési lámpák mellett, végül pedig elhajtott egy közeli városkáig, ahol aztán látszólag véletlenszerű útvonalon kezdte róni az utcákat.

Ez így folyt egy darabig. James egyre magasabbra emelkedett a lakótelepek, templomok, irodaépületek és parkolóházak miatt. Hajára és szempilláira hópelyhek tapadtak. Egyre jobban fázott, a nyelet szorító keze annyira reszketett, hogy a seprű meg-megbillent alatta. A fényes, kék autó viszont csak tovább keringett. Sosem állt meg sehol, habár többször lelassított, néha pedig a kelleténél tovább várakozott a stoptábláknál, keresztezésekben, véletlenszerű sarkokon és parkok mellett. Időnként még le is húzódott az út szélére, de se Blake, se Millie nem mutatott hajlandóságot, hogy bármelyik közeli házhoz odamenjenek. Sosem nyitották ki a kocsit ajtaját. A percek csigalassúsággal teltek, mialatt James erősen reszketett a hősésben, aztán a jármű ismét nekilódult, és lassú tempóban tovább rótt az utakat.

James próbálta nem elképzelni, vajon mit művelhetnek Millie és Blake a kocsiban a hosszabb-rövidebb megállók során. Lelki füleivel már hallotta is Scorpius Malfoy gunyoros hangját: „Ennyire azért nem vagy hülye, ugye, Potter?”

Végül, óráknak tűnő percekkel később, mikor James végtagjai már zsibbadtak a hideg miatt, James egyszer csak rájött, hogy a kocsit újra a part menti úton halad. Ekkor már jóval közelebb merészkedett, nem érdekelté túlságosan, hogy meglátják-e, csak be akart menni a házba, lerázni a ráfagyott havat a hajáról, és kiereszteni a benne fortyogó haragot.

Az autó fényoszlopai megvilágították az út menti védőkorlátot, de épp csak egy pillanatra, mivel a korlát villámgyorsan átalakult a Blackbrier birtok kovácsoltvas kapujává. A kék kocsit átsuhant rajta, James pedig felülről követte.

Fontolóra vette, hogy ott és akkor, a kúria előtt szembesíti őket a tényekkel. Már-már perverz kielégüléssel töltötte volna el, ezt biztosan tudta, viszont így azt is el kellett volna ismernie, hogy féltékenységeben a nyomukba szegődött, ráadásul még kopogásra is fagyott közben. Végül vonakodva úgy döntött, felemelkedik a boltozatos lombok szintjére, és távolról figyelni, amint a jármű végiggördül a körkörös behajtón.

A bensőjében egy aprócska, félénk hang azt mondogatta, hogy még hálás is lehetne ezért az estéért. Amúgy is szakítani akart Millie-vel az ünnepek után. Ez legalább megfelelő indokot szolgáltatott. Jóval egyszerűbbé vált az egész.

Ezt a hangot azonban csakhamar elfojtotta a mellkasában növekvő haragos tombolás, ami a sértett büszkeségéből eredt.

A kocsit motorja duruzsolva alapjáratba váltott, de az ajtók pár percig még nem nyíltak ki. James dühét tovább duzzadt. A lombok alatt a hó szinte csak szállingózott, viszont a levegő sarkkörién fagyosnak érződött. Az erőteljesen reszkető Jamest fehér fellegként vette körbe saját lélegzete. Már alig érezte a Hooshano nyele köré fonódó ujjait.

Végül az autó mindkét ajtaja egyszerre nyílt ki, Blake és Millie kiléptek a terasz halvány fényébe. Egymásra néztek a tető fölött, majd megindultak a kocsit hátról

felé. Blake egy pillanatra megfogta Millie kezét, aztán kinyitotta a csomagtartót, és elővett belőle valamit. Kicsi volt, szögletes, valamiféle ajándéknak látszott. James már nem a hideg, hanem a düh miatt remegett, ahogy a fiatalember átnyújtotta a csomagot Millie-nek. A lány elvette azt, megnézegette, aztán a férfi nyakába vetette magát. Megölelte őt, aztán James haragtól elvakuló szeme láttára megcsókolta őt.

A csomagtartó fedele hirtelen olyan erővel vágódott le, hogy az egész kocsi beleremegett, a behavazott kertet pedig betöltötte a visszhangja.

Blake és Millie döbbenetesen ugrottak hátrébb az autótól. James némi elégedettséggel nyugtázta ezt, mielőtt észrevette, hogy a markában ott van a pálcája, melynek hegye egyenesen a járműre mutatott. Ujjai olyan erővel szorították, hogy az ujjpercek egész kifehéredtek, kézfején tisztán kivehetően megfeszültek az inak.

Az egyik emeleti ablakban fény gyulladt. Blake felkapta a pillantását, és elkáromkodta magát.

- Bújj el! - szólt rá Millie, és előhúzta zsebéből a pálcáját. A kocsira fogta, és halkán elmormolt egy rövidke bűbájt. Az autó körvonalai hullámzani kezdtek, majd lassan átvette a havas behajtó színét és textúráját. James akaratlanul is le volt nyűgözve. Neki magának sosem sikerült tökéletesíteni a kiábrándító bűbájt.

Amint végzett, Millie villámgyorsan lebukott egy kőkorlát mögé, a lépcső lábánál, pont ugyanabban a pillanatban, mikor a kivilágított szoba függönyét széthúzták. Egy alak sziluettje jelent meg az ablakban, és lenézett az udvarra. Felülről James láthatta, hogy Mathilda az, Millie nővére. Szeme gyanakvón oda-vissza végigfutott a birtokon, majd, mivel nem talált semmi oda nem illőt, visszahúzta a függönyt.

Odalent Millie kikukucskált a korlát mögül, mire mellette megmozdult egy árnyék. Blake is ott rejtőzködött vele.

James dühödten fújtatott. Megpöccintette a pálcáját, és maga is elmormolt egy újabb bűbájt. A lépcső közeléből egy pörgő hógolyó emelkedett fel, lebegett egy kis ideig, aztán kilőtt a világló ablak irányába, és nagyot csattant az üvegen.

- Mi a kénköves...! - sziszegte Blake, és zavarodott bosszúsággal felpattant. Millie visszahúzta maga mellé, de ő is hunyorogva nézelődött. Ő volt a gyorsabb, és azt is tudta, mit kell keresni. Alig pár másodpercebe tellett, hogy kiszúrja Jamest a lombok között, aki épp ekkor idézett meg egy másik hógolyót.

- James?! - szólt oda neki harsány suttogással. James pöccintett a pálcán, mire a hógolyó megint nekicsapódott Mathilda ablakának.

Blake követte Millie pillantását, és ő is észrevette odafent Jamest.

- A pasid? - kérdezte. Hangja bosszúnak tűnt, de mintha egyben jól is szórakozott volna.

- James! - csattant fel újra Millie, és kilépett az árnyékból. - Gyere le ide! Mégis mi a fészkes fenét csinálsz!?

James megfeszítette az állkapcsát, és kieresztett egy mély sóhajt. Végül csüggedten leröppent, és landolt a legfelső lépcsőfokon. Millie sietve felszaladt hozzá.

- Mit művelsz? - követelt választ olyan dühvel, hogy az pillanatnyilag még James haragját is elnyomta.

- *Én* mit művelek? - kérdezett vissza James, miközben kihúzta magát, és a Hooshanót kettejük közé állította, akár egy pajzsot. - *Te* mit művelsz? Kilopózol, és... és... és... elmész ezzel a... ezzel a...! - Undorodva Blake irányába legyintett. A maga

részéről Blake a lépcső lábánál ácsorgott karba tett kézzel, arcán fáradt türelmetlenséggel.

Egy pillanatra Millie mintha összezavarodott volna, aztán az arcára lassan kiült a megértés. Szeme összeszűkült, és halkán azt sziszegte: – Te azt hiszed, hogy összeszűrtem vele a levet?!

– Hát...! – pislogott James hebegve. – Hát nem?

– James! – Millie arca hamuszürkének tűnt a dühtől. – Majdnem tíz évvel idősebb nálam! Egyetemi diák, ipari tervezőmérnöknek tanul! Hónapok óta könyörgök neki, hogy mutassa meg, miket tanul! Egész éjszaka ide-oda furikáztunk, és különböző épületeket vizsgálgattunk! Nézd!

Odadobott neki valamit. A szögletes ajándék volt, amit Blake-től kapott. James bambán lepillantott rá; egy vastag könyv volt, borítóján a címevel: AZ ÉPÍTÉSZETI VÁZLATOK ÉS DESIGN TÖRTÉNETE, 1. kötet.

– De hát – dadogta James a borítóra meredve. – De... de hiszen megcsókolta! – Épp időben pillantott fel a lányra, hogy lássa, amint az dühödt türelmetlenséggel forgatja a szemét.

– Az arcán! Blake számomra olyan, mint a bátyám! Tényleg azt hitted, hogy én... hogy én... – Gyors mozdulattal az odalént álldogáló Blake felé kapta a pillantását. – Tényleg azt hitted, hogy megcsálnalak téged? *Vele!?*

– Hé-kás! – fakadt ki Blake sértetten. James már épp válaszolni akart, mikor a nyíló bejárati ajtó hangja félbeszakította. Blake gyorsan visszaugrott a korlát árnyékába, ahogy a bentről kiáradó fénycsóva éles fényárba vonta Millie és James párosát.

– Nocsak – szólalt meg egy hang, és Jamest nem lepte meg túlságosan, hogy kárörvendő mosolyt hall ki belőle. – Mit látnak szemeim? Egy kis romantikus légyott az éjszaka közepén? Anya és apa örülni fognak, hogy ti ketten ennyire... elkötelezettek vagytok.

Millie nem nézett az ajtó irányába. Tekintete Jamesébe fúródott, tele könyörgéssel, amit a fiú a másodperc tört része alatt értelmezni tudott. Nem annak a lehetséges leleplezésétől rémült meg, hogy éjszaka kiszökött Blake-vel, egy szolgálóval, hanem hogy mugli építészetet tanulmányozni szökött ki.

James egy pillanatnyi gondolkodás után tudta, mit kell tennie.

– Igen – mondta, de a tekintetét nem vette le Millie-ről. – Az én ötletem volt.

Millie szeme, ha lehet, még nagyobbra nyílt, de valahogy sikerült megakadályoznia, hogy kiüljön az arcára a döbbenet.

James végül Mathildára pillantott. Nem gondolkodott, hagyta, hogy az ösztönei vezessék.

– Tudod, nagyon szeretem ezt a lányt. Millie – ismét a némán pislogó lányra nézett. – Teljesen beléd vagyok habarodva. Nem tudok nélküled élni. Azért hoztalak ki ide ma éjjel, a holdfénybe, hogy ezt elmondjam.

Felpillantott, hátha kiszúrja a holdat valahol, ám nem volt szerencséje. A fák lombjai és a hulló hópelyhek eltakarták az eget. Szerencséje úgy tűnt, Mathilda ezzel nincs tisztában.

– Nahát-nahát – sóhajtott, majd félrebillentette a fejét, és egyik kezét a derekára tette, mire az éjjeli köntöse meglebbent mögötte.

– De számodra ez túl korai, Millie – folytatta James hangosan, egy pillanatra elcsodálkozva saját vakmerőségén. Mégiscsak ragadt rá valami Zane Walkerről. –

Attól tartok, nem állsz még készen, hogy viszonzod a... az én... romantikus ajánlatomat. Menj, Millie. Menj!

Lesütötte a szemét, és a Hooshanót a lépcsőre dobta. Az abszurd hangerővel kopogott a kövön, ráadásul James a szeme sarkából észrevette, hogy habár Blake kocsiját láthatatlanná tette a kiábrándító bűbáj, a kipufogóból kiáramló fehér füstfelhő ott derengett a hó felett.

- MENJ! - kiáltotta James újfent, és egy hirtelen ötlettől vezérelve egyik kezét az arca elé kapta. - Menj a nővéredhez. Én várni fogok rád. És ha eljön az idő - ha eljön egyszer egyáltalán -, mikor készen állsz úgy szeretni, ahogy én szeretlek téged...

Elhallgatott. Fél szemmel Millie-re pillantott, aki leplezetlen, szájtátott csodálkozással meredt rá. James jelentőségteljes pillantást vetett rá, aztán szeme a nyitott ajtó és a gyanakvón figyelő Mathilda irányába rebtent. „Menj”, tátogta.

Millie szaporán pislogott, mint aki most tért magához. Végül a Hugrabáb Pajtikkal szerzett tapasztalata meghozta a gyümölcsét.

- Igen, most el kell hagynom téged, James. Számomra ez még túl korai. De... de...

- De én várni fogok rád - biztosította James, és szemével sürgette a lányt. - És a szerelmedet! Sose félj! Sose kételkedj!

Millie lassan, kissé esetlenül hátrálni kezdett a gyanakodva hunyorgó Mathilda felé. Mikor elérte a nővérét, és az ajtón kiömlő meleg fényt, Millie megpördült, és a nő karjaiba vetette magát.

- Ó, Mattie - szipogta bele a nővére vállgödrébe.

Mathilda meglepetten nézett le Millie-re, szemöldöke a homlokára ugrott. Aztán tétován a húga köré fonta a karjait. Kissé ügyetlenre sikerült a mozdulat, mintha egy golya próbált volna kártyatrükköt bemutatni, de egyértelműen őszinte gesztus volt. Megpaskolta Millie vállát és a feje hátulját, aztán lebiggyedő ajkakkal Jamesre meredt.

- Ti Potterek - szólt a fejét csóválva. - Túlságosan pimaszok vagytok az elit társasághoz. Megsértetted szegény Millicent érzékeny lelkét. Remélem, legalább okultál belőle.

Mint mindig, James most sem tudta eldönteni, hogy a nő komolyan beszél-e, vagy csak cukkolni próbálja. Az igazat megvallva, nem is érdekelte. Egyszerűen csak biccentve tudomásul vette a nő szavait, és lesütötte a szemét, s közben azért fohászkodott, hogy Mathilda ne hallja meg az autó alapjáraton duruzsoló motorját, ne vegye észre a semmiből felszálló füstfelhőt, és azon se kezdje el törni a fejét, vajon miért volt Jamesnél a személyzetnek kiadott egyik antik seprű.

Alig néhány másodperccel később azonban szerencsére a nővérek visszavonultak a házba, és lassan behajtották maguk mögött az ajtót, elvágva a havon végigfutó arany fényzalagot.

Anélkül, hogy felemelte volna a fejét, James szeme a zárra ugrott, várta, hallja-e a kattantást, ami azt jelzi, hogy ki van zárva a házból. Ez elmaradt, úgyhogy feltételezte, azért még visszaengedik a kúriába.

- Ezt hívom én királyi baklövésnek - sóhajtotta Blake, miközben előbújt a rejtkehelyéről.

- Fogd be - mordult rá James komoran. Lejjebb lépdelt pár lépcsőfokot, felvette a seprűt, lerázta róla a havat, aztán megsemmisülten a bejárati ajtóhoz sétált.

Mikor Blake újra megszólalt, hangja egyszerre volt merev és önelégült, amitől James akaratlanul is megtorpant.

- Tudod, egyébként fel tudtam volna szedni. Még, ha nem is bizonyultál volna egy féltékenykedő, béna kis gyökernek, akkor is. Csak hogy tudd. Nem volt szükségem a segítségedre. - Beszéd közben egyre szélesebb mosoly ült ki az arcára.

James nem nézett vissza rá, de az agya úgy zakatolt, akár egy gőzmozdony, amelyet harag és féltékenység hajt. Semmilyen rípirost nem jutott az eszébe, még egy velős, hervasztó sértés sem. Megfordult a fejében, hogy egyszerűen csak megátkozza az arrogáns muglit, vagy esetleg egyszerűen csak lerohan a lépcsőn, és felrúgja a férfit. De a késztetést hamar elnyomta a rátelepedő hideg és fáradság.

Ehelyett csupán zsebre dugta a palcáját, és kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

- Sok szerencsét a hazaúthoz a láthatatlan kocsiddal.

Azzal kitárta a kúria ajtaját, egy pillanatra kiélvezte az arcát végigsimító langyos levegőt, utána belépett, és kulcsra zárta maga mögött a bejáratot. Az ajtó melletti kis ablakon keresztül még látta, ahogy Blake arcáról lefagy a vigyor, aztán lassan, maga előtt tapogatózva keresni kezdte az autóját.

Mathilda és Millie addigra már felmentek a hálószobáikba. James kimondhatatlanul hálás volt ezért.

A vonatút vissza, Roxmortsba meglehetősen kínosan telt. James még csak akkor jött rá, mennyire sajnálja, hogy nem láthatta a szüleit a szünetben, és most komor irigységgel hallgatta Albus és Rose beszámolóját az Odú-beli karácsonyról. Millie-t, amennyire tudta, elkerülte, a lány egy másik kocsiban utazott, valahol a vonat eleje táján, habár tudta, hogy nem halogathatja a végtelenségig a találkozást. Alig beszéltek valamit, amíg a család limuzinjában elhagyták a Blackbrier birtokot, és mikor mégis, akkor is csak az elkerülhetetlenül szükséges minimumra törekedtek. Láthatóan mindketten tudták, hogy vége van annak, ami köztük volt. Nem maradt más hátra, csak a hivatalos szakítás, amit, James úgy érezte (nem kevés rossz előérzettel), neki kell végül meglépnie. Nem szeretne volna megtenni. Azt kívánta, bárcsak egyszerűen vége lehetne a kínos, mocskos, hivatalos szakasz nélkül. Azonban úgy tűnt, Millie várakozó állásponton van, tudja, mi következik, mintha valamilyen perverz módon még számítana is rá.

Rose-nak nem volt türelme James teszetoszaságához.

- Te is csak egy tipikus fiú vagy! Ha smárolásról van szó, lélekszakadva rohantok, de ha az érzelmekről kéne beszélni, mint egy normális embernek, merevek vagytok, akár egy kőszikla. Legközelebb majd azért fogod hibáztatni Millie-t, csak mert egyáltalán vannak érzelmei. Mintha ez valami női átok lenne, vagy ilyesmi, miközben te még kimondottan büszke is vagy rá, hogy az érzelmi világod egy betontömbével vetekszik.

- Már megint gondok vannak közted és Scorpius között, mi? - bólogatott James bölcsen.

- Fogd be!

- Azt hittem, azóta minden rendben van köztetek, mióta karácsonyra vette neked azt a nyakláncot.

Rose pengevékonyságúra préselte ajkait, szemével baljóslatúan hunyorgott.

- Az anyja vette, aztán elküldte neki, hogy adja ide nekem. Még Scorpius nevét is ráírta az ajándékkártyára. Scorpius szerint a karácsonyi ajándék „a nők felelőssége”.

Vádlón meredt Jamesre, a szeme szinte szikrákat hányt.

- Rám ne nézz! - tárta szét a karjait. - Én nem is vettem Millie-nek karácsonyi ajándékot. - A kelleténél egy pillanattal később jött rá, hogy ezzel a megjegyzéssel nem épp a saját ügyét szolgálja.

Rose keresztbe fonta maga előtt a karjait, akár egy pajzsot, és határozottan biccentett.

- Nem csoda, hogy Millie-nek elege lett belőled. Menj, most rögtön, és szabadítsd meg őt magadtól. Valószínűleg tucatnyi jobb pasi-alapanyag van per pillanat is ezen a vonaton. Több száz!

James felállt, és lassan hátrálni kezdett. Nem merte újra kinyitni a száját.

Mielőtt megtalálta volna Millie fülkékét, a folyosón összefutott Ralphfal.

- Hát te meg miben sántikálsz? - kérdezte a nagyobb fiú morcosan.

Jamesben per pillanat nem volt annyi erő, hogy zokon vegye Ralph hangnemét. Vállat vont, majd nekidőlt az ablaknak.

- Millie-t keresem. Vége kettőnk között. Csak be kell vernem az utolsó szöveget a koporsóba.

- Ó - sütötte le a szemét Ralph. - Sajnálom. Mi történt? Szünidei katasztrófa?

James megvonta a vállát.

- Elszúrtam. Én rontottam el, nem ő.

- Az emberek mindig ezt mondják - ráncolta a homlokát Ralph. - Bár a te esetekben valószínűleg tényleg így történt.

- Kösz, Ralph.

Most Ralphon volt a vállvonogatás sora.

- Akkor nem bánád, ha esetleg ráhajtanék?

James meglepetten pislogott Ralphra.

- Komolyan? Tetszik neked?

- Nem 'om - sóhajtotta Ralph, ám kerülte James tekintetét. - Elég csinos. És azt hallottam, gazdag is.

Jamesből akaratlanul is kiszakadt egy kis kacaj.

- Az nem kifejezés. Ők a legfurcsább emberek, akikkel valaha találkoztam. Mintha fognád a Haladó Elemet, belemártanád cukormázba, és kivennél belőle minden rosszindulatot.

- Ezt hogy érted? - Ralphot szemlátomást tényleg érdekelte a téma.

- Hát, kezdetnek ott van, hogy rém büszkék rá, hogy ők anti-aranyvérűek. Mindenféle olyat művelnek, ami nagylelkűséget és haladó gondolkodást mutat, például mugli szolgálóik vannak házimanók helyett...

Ralph töprengve bólogatott.

- Hermione nénikéd örülne, ha hallaná.

- Gondolom - ismerte be James homlokráncolva. - Viszont nem úgy néz ki, mintha tekintettel lennének a döntéseik következményére. A házimanók

kétségbeesve szeretnék visszacapni a régi munkájukat. Nem úgy érzik, mintha szabadok lennének, inkább úgy, mintha haszontalanok lennének, és félredobták volna őket. És ez még nem minden. Millie családja nagyon kedves, és a legtöbbször odafigyel rá, hogy ne ítélkezzen mások felett, függetlenül attól, ki az, és mit dolgozik. Viszont amint a lányuk bejelenti, hogy mást akar tanulni, nem pedig azt, hogy hogyan legyen kiváló gazdag varázstudó arisztokrata, rögtön úgy gondolják, hogy az rangján aluli, és nem elég jó neki.

Ralph enyhén zavarodottnak tűnt.

- Miért, mit akar Millie tanulni?

- Többek között építészetet - csóválta a fejét James fáradtan. - Matekot, épületek tervezését, ilyesmit. Nem igazán értem. De a szülei azt mondják, „törp munka”.

- Végül is az, nem?

- De ez nem azt jelenti, hogy a boszorkányok és varázslók nem csinálhatják.

Ralph fújtatva biccentett. Előre nyúlt, és megveregette James vállát.

- Azért örülök, hogy véget vetsz neki, most, hogy úgy érzed, eljött az ideje.

- Nem akarok - mordult fel James. - Ha lehetne, a legszívesebben kibújnék alóla.

- Előbb vagy utóbb tuti kiforri magukat a dolgok - mondta Ralph, majd végignézett a folyosón. - Most viszont jobb, ha visszamegyek melózni. Iskolaelsőnek lenni nehezebb, mint gondoltam. Valaki teleszórta a vonatot trágyagránáttal, de senki nem hajlandó elmondani, ki volt az. Már másodszor járom végig az egész vonatot, és próbálom szag után megtalálni őket.

James csak biccentett a barátja komoly képét látva.

- Akkor kellemes vadászatot, Ralphinator.

Ralph kihúzta magát, és fontoskodva megigazította a talárját.

- Szólj, ha hallasz valamit. Vagy... ööö... kiszagolsz valamit.

Azzal elcammogott, és menet közben minden fülkébe benézett.

James egy darabig még nézte a távozó fiút, aztán ellökte magát az ablaktól, és folytatta kedvetlen kutatását Millie után.

Mikor elhaladt a büfékocsis boszorkány mellett, vett tőle egy doboz tökös derelyét, és azt majszolgatta továbbhaladtában. Nem sokkal később az unokatestvéreibe, Louis-ba és Dominique-be botlott, és alig sikerült kivonnia magát a vitájukból, hogy vajon melyikük karácsonyi zoknija a legjobb.

- Szívesen segítenék nektek - bizonygatta nekik hátrálva -, de kétlem, hogy képes lennétek dönteni.

Hirtelen nekiütközött valakinek, és megkönnyebbülten fordult hátra, hogy legalább nem neki kell valamilyen indokot kitalálnia, amivel ott hagyhatja a rokonait.

Millie volt az.

- Lehetett volna benned annyi tisztesség, hogy a szemembe mondod! - sziszegte. Arca egészen kipirult a dühtől.

- Tessék...? - hökkent meg James. - Én nem...

- Fogalmam sem volt, hogy ekkora pletykafészek vagy! - mérgesen megrázta a fejét, a hangja egyre élesebb lett. - Szóval a családom egy rakás képmutató, akiket nem érdekel a tetteik következménye, mi?

- Mi...? - hebegte James. - Akarom mondani... tessék? Ki mondta...?

- Ralph Deedle átadta az üzenetedet - mondta Millie, és hirtelen lehalkította a hangját, szinte suttogásra váltott. - Mondta, hogy szakítasz velem, és hogy szerinte

tök király, hogy építészetet akarok tanulni. Képtelen vagyok elhinni, hogy elmondta neki! – Felemelte a kezét, hogy James bordái közé bökjön, aztán úgy tűnt, meggondolta magát, mintha nem tudná rávenni magát, hogy a fiúhoz érjen. James őszinte rémülettel látta, hogy a lány mélyen megbántódott. – Megbízta benned, James! Én csak... nem tudok mit mondani...!

James a fejét rázta.

– De én nem... csak annyit mondtam... – Nehezen szedte össze a gondolatait, látva a lány sértett haragját. – Én magam akartam beszélni veled. Épp csak összefutottam Ralphal, és... és elmondtam neki...

– Elmondtál neki *mindent* – fejezte be Millie határozottan. – És őt bíztad meg a piszkos melóval. Nos, James, az üzeneted célba ért.

A lány szemét könnyek lepték el. Fájdalom és jogos harag könnyei. James ledöbbsent a láttukon.

– Millie, nézd. Én nem... nem kell, hogy így legyen vége. Talán...

– Ne is mondj többet, James – ellenkezett Millie a fejét rázva. Szőke haja az arca elé hullott. Ingerült mozdulattal letörölte a könnyeket, de nem nézett a fiúra. Végül erőt vett magán, és hihetetlenül nyugodt hangon hozzátette: – És ha belegondolok, hogy apa tényleg kedvelt téged. Még Eunace nagyja is. Milyen csalódottak lesznek!

Szavai megválaszolatlanul lógtak levegőben, Millie sarkon fordult, és egyenes háttal, állát felszegve elsétált, ahogy azt valószínűleg kiskora óta gyakoroltatták vele.

James kinyitotta a száját, hogy utána kiáltson, de rájött, hogy nem tud mit mondani. Nem az volt a baj, hogy semmi mondandója nem lett volna, épp ellenkezőleg, túl sok is volt. Csakhogy a lány többé nem akarta hallani. Tehetetlenül meredt utána, amíg Millie el nem érte a szerelvényeket elválasztó ajtót, és nagyot csattanva be nem rántotta azt maga után.

A következő fejezetben:

ODIN-VANN ÚJ GÚNYÁJA!

RALPH ÚJ NEVE!

JAMES VÉGRE KINYITJA A KARÁCSONYI AJÁNDÉKÁT...

15. KÁRPÓTLÁSUL AZ ELMARADTAKÉRT

Már az első tanítási nap felénél jártak, mire James kérdőre tudta vonni Ralphot, hogy miket mondott Millie-nek. Az órák közötti szünetben, a folyosón sikerült elkapnia a nagyobb fiút, az egyik jégvirágos ablak előtt. Ralph először visszakozni látszott, aztán viszont mogorva sértettségbe burkolózott.

- Azt hittem, ezt akartad - mordult fel, aztán a vállára lendítette a hátizsákját, és hosszú léptekkel megindult. Az alsóbb évesek úgy tértek ki az útjából, mint sirályok az uszály elől. - Azt mondtad, legszívesebben kibújnál alóla. Bocs, hogy segíteni próbáltam.

- Nem segítettél! Azt mondtad neki, hogy szerintem a családja egy rakás álszent! Szerinted ennek melyik része hangzik úgy, mint a segítség?

- Semmi ilyesmit nem mondtam, csak hogy szerintem tök jó, hogy építészetet akar tanulni, és kár, hogy a családja nem támogatja ebben.

- De ez titok volt! - fakadt ki James. - Elég egyértelműen a tudodra hoztam, vagy nem?

- Egy szóval sem említetted, hogy titok volna - felelte Ralph. Állkapcsa megfeszült, kerülte a szemkontaktust. - De még ha így is lett volna, az ő titka, nem? Nem fogom világga kürtölni, vagy ilyesmi.

- Várjunk csak - torpant meg James, és a barátjára hunyorgott. - Ez azért van, mert tetszik Millie, ugye? Belém akartál rúgni, hogy jobb színben tűnj fel a szemében. Erről van szó? Hát nem működött. Bunkónak tart.

Ralph is megállt, és félig megfordulva a válla fölött visszaszólt.

- Rohadtul fogalmad sincs, hogy mit gondol rólam. - Jamesre meredt egy pillanatig, aztán kissé leeresztett. - Nézd, bocsánat, hogy beszéltem Millie-vel. Igazából senki sem tudja, mit gondolnak rólam. Legtöbbször még én sem tudom. De mostanában elgondolkodtam, és arra jutottam, hogy végre a sarkamra kell állnom. Nem akarok örökké James Potter mardekáros haverja maradni, vagy egy kvibli félvér fia. Én én akarok lenni. Úgyhogy próbálok olyan dolgokat tenni, amiket korábban sosem tettem volna. Az egyik ilyen az iskolaelsőség, és az egész jól alakult. Egy másik ilyen ötlet volt, hogy megmondjam Millie-nek, hogy szakítani akarsz vele. Ez nem sült el olyan jól. De attól még az én ötletem volt, az én döntésem. Pont ez a lényeg. Próbálok kitalálni, hogyan lehetek a legjobb Ralph. Pár dologért bocsánatot kérek, de ezért nem fogok.

James válasza nyitotta a száját, azonban a szeme megakadt Ralph hátizsákján. Az elejére varrott zöld betűk most másmilyenek voltak. James azt hitte, Ralph véletlen valaki más táskáját hozta el, de aztán elolvasta a nevet.

- Ralph - vonta össze a szemöldökét. - Miért áll a hátizsákon az, hogy „Dolohov”?

Ralph megigazította a táskát, és teljes testével James felé fordult, mintha csak el szeretné rejteni a varrást. Arca egészen elvörösödött, de a szemében eltökéltség szikrázott.

- Elvégre ez a nevem, nem?

James zavarodottan fürkészte a barátja arcát.

- De hát mindig azt mondtad, hogy a Deedle-t jobban szereted. Mármint, megértem, hogy a magad útját akarod járni, de mindig azt mondtad, a Dolohov gyilkosok és mugligyűlölők neve.

Ralph vállat vont, tekintete a folyosó északi falán sorakozó jégvirágoktól ragyogó ablakokat fürkésztek.

- Talán megváltozott a véleményem. Csak szükség volt pár évre, hogy megszokjam. Egy név több, mint amivel az azt viselő rossz emberek bemocskolják. - Itt újra James szemébe nézett. - Van esetleg valami problémád ezzel? - Hangsúly legalább annyira kihívó volt, mint amennyire érdeklődő.

James döbbsen hátralépett. Kissé váratlanul érte a dolgok alakulása.

- Dehogy... mármint, ez a te döntésed. Nekem csak... meg kell szoknom. Érted?

Ralph biccentett. Arca kiolvashatatlan maradt, szemében még mindig kihívás csillogott.

- Akkor tedd azt. Szokj hozzá. A Dolohov jó név. Hosszú, nagyszerű múltra néz vissza, tucatnyi generáció viselte büszkén. Igen, volt pár torz ág a családfán. Ez nem jelenti azt, hogy nekem is annak kell lennem. Vagy hogy szégyellnem kéne a felmenőimet.

James bólintott, habár kicsit rosszul érintette, hogy ilyen gyorsan ellene fordult a beszélgetés.

- Persze, Ralph. Ez...

Ralph azonban sarkon fordult, és továbbindult, ott hagyva Jamest a folyosón. Körülötte az ajtók kezdtek nagy nyikorgás közepette becsukódni, jelezve, hogy elkezdődött a tanítás. Jamesnek még akkor is tátva volt a szája, mikor erre ráébredt. Becsukta a száját, összezavarodva meredt a távozó barátja után, aztán hirtelen eszébe

jutott, hogy neki is órán lenne a helye. Futólépésben tette meg a teremig hátralévő utat.

A Sötét Varázslatok Kivédése már elkezdődött, mire besurrant az ajtón. Igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, miközben beljebb araszolt az egy csoportban ácsorgó osztály mögött. Graham a válla fölött hátra vigyorgott rá. A terem másik végében Millie a hugarbugos barátai körében állt, és látványosan nem vett tudomást James kései érkezéséről. Vagy észre sem vette, vagy abszolút nem érdekelt. James akaratlanul is szűrő fájdalmat érzett a gondolatra.

A terem közepéről elpakolták az összes asztalt, és kijelöltek egy kis párbajarénát. Úgy tűnt, a mai órán a gyakorlati rész volt soron, ahol a diákok egymás vagy Debellows professzor ellen tesztelheték tudásukat. James a fal mellé dobta a táskáját, és előhúzta a pálcáját. A párbajozás a kedvenc iskolai tevékenységei közé tartozott, főleg egy ilyen napon, mikor egyszerre bosszantotta Millie tartózkodó érdektelensége és Ralph zavarba ejtő névváltoztatása. A nagyobb fiú mardekáros társai között állt, nem messze Jameséktől, és merev arccal figyelte Debellows professzort.

- A mai napon nem egymás ellen fogtok párbajozni. Úgy gondoltam, egy jóval keményebb ellenféllel teszlek próbára titeket. És nem, ezúttal nem én leszek az.

Megkönnyebbült sutyorgás hullámzott végig a termen. Még soha, senki nem győzte le Debellowst párbajban, viszont sokan távoztak az arénából sántítva, megszegyenülve, esetenként színes füstcsíkot húzva maguk után.

- Nem, ma a technikákat fogom figyelemmel kíséreni, mialatt kiálltok egy nagyobb tudású kihívóval. Odin-Vann professzor nagyon szívesen elvállalta ezt a szerepet.

James nagyokat pislogva nézett körül. Valóban, Odin-Vann professzor kísétált a párbajozóknak szabadon hagyott tér közepére. Alig tűnt idősebbnek a falak mentén sorakozó hetedévesektől. Hosszú, fekete köpenyt viselt, amit egy övvel szorosan a dereka köré rögzített, egyszerre kölcsönözve az alakjának sportos és tette kész külsőt. James, ismerve a fiatal professzor mágikus képességeit, igencsak meglepődött. A párbajt határozottan nem gondolta volna a férfi erősségének. Sőt, abból, amit James látott, a professzor szinte a legkisebb stressz hatására is képtelen volt egy épkézláb búbájt előhívni. Vajon csak azért mondott igent Debellows felkérésére, mert hirtelen nem tudott semmilyen kielégítő ellenvetést kiötölni? És vajon hogyan fog reagálni, ha kiderül a zavarbaejtő problémája?

Akárhogy is, Odin-Vann egyelőre remekül palástolta kényelmetlen helyzetét. Megpördült a csizmája sarkán, hányaveti módon megpörgette ujjai között a pálcáját, majd feszes arccal meghajolt a diákok felé.

- Mr. Warton - pillantott rá Debellows a hatalmas, húsos kezében tartott csiptetős mappára. - Te leszel az első. Kérlek, foglalj el a helyedet!

Graham vállat vont, és kioldalazott társai között a párbajterre, szemben Odin-Vannal. Felületesen meghajolt, aztán feszes, ugrásra kész pozícióba helyezkedett, pálcáját pedig srégan tartva a szeme elé emelte, amögül meredt az ellenfelére, épp ahogy Debellows tanította nekik.

James visszapillantott Odin-Vannra. A professzor mindkét talpával a földön állt, pálcája az oldala mentén, leeresztve, fejét kissé oldalra döntötte, szeme összeszűkül a koncentrációtól. Testbeszéde alapján az ember előbb gondolta volna, hogy egy

különösen érdekes műremeket vesz szemügyre, semmint hogy védekezésre vagy támadásra készülődne.

Debellows közömbösen álldogált, pennáját a régi csiptetős tábla fölött egyensúlyozta. James tudta, hogy a professzor óráin a párbajnak nincs kötött rendje, akkor kezdődik, amikor kilövik az első átkot.

Graham mozdult először; oldalra lépett, pálcáját pedig előre bökte.

- Confringo! - csattant fel. Hangja tompa visszhangot vert a szűk osztályteremben.

A robbantó átok volt Graham egyik kedvence, ebből adódóan igazán mesterien ment neki. A lilás fénysugár végigszágulzott a padló felett, és eltalálta Odin-Vann. A fiatal professzor hátra tántorodott, elvesztette egyensúlyát. James szeme megrándult. Már most szégyenkezett a tanár helyett.

Mégis, Graham támadása nem érte el a kívánt hatást. Jamesben csak most tudatosult, hogy Odin-Vannak mégiscsak összejött egy háritó bűbáj. Igaz, nem volt elég gyors és erős, hogy teljesen semlegesítse az átkot, viszont ahhoz pont elég volt, hogy ne taszítsa hanyatt.

A falnál sorakozó diákokon moraj futott végig. Egyrészt Graham rendkívül erős indítása lepte meg őket - még ha kicsit kiszámítható volt is -, másrészt viszont lenyűgözte őket, hogy Odin-Vannak anélkül sikerült a kissé gyengére sikeredett háritás, hogy megmozdította volna saját pálcáját. Az még mindig a combja mellett lógott, mialatt a tanár összeszedte magát, ismét alaphelyzetbe állt, és felszegett állal Grahamre meredt, mintha csak egy újabb próbálkozást próbálna kiprovokálni.

Debellows kifejezéstelen arccal figyelt. Vajon időben leállítja a párbajt, mikor egyértelmű lesz, hogy Odin-Vann nem kihívás a diákok számára? James remélte. Már előre rettegett az ifjú professzor megalázásától.

Graham megállás nélkül a lábujjain rugózott és oldalazott. *Mindig nyújts mozdó célpontot*, gondolta James, felidézve Debellows első párbajszabályát. Úgy tűnt, Graham Odin-Vann támadását várja, azt figyeli, mikor rebben a férfi pálcájának a hegye, ami esetleg elárulja a szándékát. Csakhogy a tanár nem mozdult. Graham türelmét veszítve visszalépett az eredeti pozíciójába, és újabb rohamot indított.

- Petrificus Totalus! - kiáltotta fürgén, de érthetően. Bölcs választás volt, és a kivitelezésre sem lehetett rossz szót szólni. Az átok keresztül süvített a helyiségen, megvilágította a nebulók arcát, aztán haragos reccsenéssel csapódott be Odin-Vannba.

James felszisszent, és várta, hogy Odin-Vann eleven sóbálványként hátra bukjon. Azonban hiába, a tanár a talpán maradt, szeme tágra nyílt, száját összepréselte. A pálcát most már megemelte kissé, de még mindig derékvonalban tartotta. Valahogy egyetlen szó nélkül sikerült háritania Graham átkát.

Az osztályon ismét mormolás szágulzott végig, ezúttal a fojtott csodálat hangja. A non-verbális bűbajok bármely körülmények között elismerésre adtak okot. Még Debellows is csak nagyon ritkán használt néma varázslatokat a párbajvezérek során.

Graham újra próbálkozott, ezúttal jobbra vetve magát.

- Capitulus! - Ez alkalommal Odin-Vann még azelőtt blokkolta a bűbajt, hogy az elérte volna a párbajozók közti távolság felét. A védekező bűbáj aranyló szikrákká robbantotta Graham lefegyverző bűbáját.

- Capitulus - szólt Odin-Vann, mintha csak a varázsigén morfondírozna. Graham pálcája kiröppent a még mindig előrenyújtott kezéből, és pörögve pattant le

az ajtóról. Graham eltátotta a száját, szinte képtelen volt felfogni, Odin-Vann milyen könnyen és gyorsan legyőzte.

James sem hitt a szemének, s mintha Odin-Vann arcán is kellemes meglepetés árnyéka futott volna végig. Lepillantott a pálcájára, majd elmosolyodott. Végül ismét a vállához emelte azt, és meghajolt Graham felé.

Debellows lejegyzett valamit a csiptetős táblájára, majd így szólt:

- Lelkes, bár kissé kiszámítható teljesítmény, Mr. Warton. Ms. Doone, kérlek, foglald el a helyedet, és mutasd meg nekünk, te jobban teljesítesz-e.

James végignézte Ashley Doone és Odin-Vann párbaját is. Ezúttal a professzor szinte azonnal védekezett, pálcája hegye villámgyorsan mozgott, és már-már azelőtt kilőtte az ellenátkokat, hogy az eredeti varázsigék elhagyták volna Ashley száját. A lány döbbenetesen tett egy lépést hátra, mire Odin-Vann közelebb lépett.

- Ascendio - lendítette Odin-Vann a pálcát Ashley irányába. A lány jó fél méterrel a föld felé emelkedett, és miközben karjával vadul hadonászva igyekezett visszanyerni az egyensúlyát, a varázspálca kirepült a kezéből.

- Megteszi, Ms. Doone - jegyezte meg Debellows monoton hangon, s közben tovább jegyzetelt. - Ms. Fourcompass, te vagy a következő.

Fiona Fourcompass tétován sétált ki Ashley helyére, miután Odin-Vann lassan leeresztette a lányt a társai közé. Ashley ingerülten túrt bele a hajába, arca téglavörösen izzott.

Ahogy telt-múlt az idő, James újra és újra ugyanannak a jelenetnek lehetett tanúja. A diák kiállt Odin-Vann elé, a tanár kitért, blokkolt, majd olyan könnyűszerrel fordította a másik ellen a támadását, mintha nem is különösebben érdekelné a harc. Odin-Vann minden egyes alkalommal egyetlen - mindig másik - bűbájjal győzedelmeskedett, melyek mindegyike egyre kreatívabb és sötétebb lett, mint a legutóbbi. Patrick McCoyt egy csiklandozó bűbájjal győzte le, Trenton Bloch haját agancsokká változtatta, Fiera Hutchins ujjából zselékukacok lettek, a hugrabugos George Muldoonra pedig egy olyan félelmetes bohóc-lidércet szabadított, hogy a fiú végül magzatpózbba gömbölyödve nyöszörgött Nolan Beetlebrick lábainál.

- Ez csak egy lidérc - mondta Nolan, és lábával a hátára fordította Muldoont. - Füst és zajok, semmi más, te kisbaba! Már nincs is itt. - Millie egy hervasztó pillantás kíséretében arrébb taszigálta Beetlebricket, és talpra segítette Muldoont.

Akár lidérc volt, akár nem, Jamesnek még mindig égnek állt a haja, mikor eszébe jutott a szörnyűséges bohóc szörnyeteg. Millie-ékről Odin-Vannra pillantott, aki elgondolkodva ácsorgott, mellkasa előtt összefont karokkal, és pálcájával szórakozottan ütögette a talárja gallérját.

- És ezzel - jelentette be Debellows csüggedten -, attól tartok, lassan kifogytunk az időből. Úgy látom, még rengeteg dolgunk lesz. Valóban rengeteg.

James kifújta a tüdejében rekedt levegőt. Eddig észre sem vette, hogy visszafojtotta a lélegzetét. Kezdett kicsit tartani tőle, hogy neki is ki kell állnia a hirtelen legyőzhetetlenné vált Odin-Vann ellen, de most, szerencsére, úgy tűnt, hogy neki és azon néhány évfolyamtársának, akik eddig még nem szenvedtek vereséget, egyelőre nem is kell.

- Ami azt illeti - harsogta túl Debellows a megkönnyebbült sóhajok és beszélgetésfoszlányok duruzsolását -, mielőtt búcsút intenék Odin-Vann professzornak, sajnos már csak egyetlen párbajra maradt idő.

James gyomra azonnal összeszűkül. Ösztönösen próbált elbújni Graham és Deirdre Finnegan mögé.

- Meg ne próbáld - mordult fel Graham, és könyökével James oldalába boksolt. - Ha nekem ki kellett oda mennem, neked is ki kell.

Debellows az olvasószemüvege fölött végigfutotta a diákok sorfalát.

- Te ott - biccentett, mikor végre döntésre jutott. - Mr. Deedle. Megtennéd nekünk, hogy megmutatod, mit tudsz?

James újabb hatalmas sóhajt eresztett meg. Ralph Odin-Vannt fixírozva felelt.

- Már Dolohov vagyok, uram. Úgy döntöttem, visszaveszem a nevet, amit születésemkor kaptam.

- Aha - szólt mereven Debellows, és egy olyan ember arckifejezésével pillantott a csiptetős táblájára, akinek normál körülmények között is kihívás a diákjai nevére emlékezni, nem még ha megváltoztatgatják, amikor épp úgy tartja kedvük. - Erről... öö... ezt majd feljegyzem magamnak. Khm. De azért, Mr... öö... foglalj el a helyedet, kérlek.

Ralph komor képpel a szabad helyre sétált, pálcáját derékmagasságban tartotta, szeme Odin-Vannra tapadt. Mint mindig, Ralph pálcája szinte nevetségesen hatott. Olyan vastag volt, akár egy seprűnyél, kihegyezett végéről még nem pattogzott le teljesen a halványzöld festék. A varázseszköz valóban nevetés tárgya lehetett azoknak, akik nem tudták, hogy valójában a pálca Merlin igazgató legendás botjának egy darabja, amelyet a mágus Ralphnak ajándékozott, miután a fiú elsőévesként egy teljes évig használta azt.

Odin-Vann udvarias mosollyal az arcán előrébb lépett, hogy meghajoljon. Ralph nem viszonzta a gesztust, helyette váratlan és erőteljes csapást mért a professzorra, mielőtt az felegyenesedhetett volna.

Vörös fénysugár tört elő Ralph méretes pálcájából, mire Odin-Vann varázspálcája oldalra lendült, és kettészelte a sugarat. Tompítania sikerült a bűbájt, de hárítania nem. A fénysugár vállon találta, a fiatal tanár pedig megpördülve hátra tántorodott. Hosszú köpenye úgy lengett mögötte, akár egy denevér szárnya.

Ralph tett egy lépést előre, kinyújtott karja fölött végignézve célzott, majd újra tüzelt, ezúttal egy narancssárga átokkal. A vakító sugár Odin-Vann térdhajlatába csapódott, ideiglenesen használhatatlanná téve a férfi egyik lábát. A professzor megpördült ép lábán, szemében bizonytalan csillogással meredt a fiúra. Meglepte Ralph támadása, ezt James biztosan tudta. De nem csak meglepte, fel is dühítette.

- Non-verbális bűbájokat használ! - sziszegte Deirdre, szemével Ralph minden mozdulatát követte. - Mióta tud Deedle non-verbálisan varázsolni?

- Már nem Deedle - felelte Graham halkán. - Dolohov!

Ralph ismét tüzelt, és még előrébb sétált, egyre kisebbre zárva a párbajozók közötti teret. Ez alkalommal Odin-Vann sikeresen hárított, de a bűbáj pusztá erejétől hátrébb csúszott vagy egy métert, cipője talpa sötét foltot hagyott a padlón.

- Deedle - szólt rá Debellows, de hangját elnyomta Ralph pálcájának egy újabb durranása. Halványzöld villám cikázott Odin-Vann felé, és egyenesen mellkason találta. Pálcájából néhány másodperc késéssel szállt elő a most már értelmét veszített ellenrontás. A professzor hátrarepült, és nekicsapódott egy könyvespolcnak, amiről súlyos könyvzivatar zúdult a kába tanárra és a közelben álló nebulókra.

- Ennyi bőven elég lesz - jelentette be Debellows mennydörögve. - Mr. Deedle, vagy akárhogy szereted hívni magad mostan...

Sárga szikrák száguldottak végig a termen, ezúttal Odin-Vann irányából. Mire a helyiség közepére ért, a sugár lepattogott a plafonról és a falakról, teljesen elvesztve erejét, arra viszont jó volt, hogy elterelje Ralph figyelmét. A professzor felpattant az imbolygó könyvespolc előtt, félrerúgott pár vaskosabb kötetet, és támadásra emelte a pálcáját.

Ralph látta a rontást, és egy újabb halványzöld villámot lőtt ki. James feltételezte, hogy egy ellenrontás lehetett, azonban biztosan nem tudhatta, mivel Ralph továbbra is hang nélkül hívta elő a bűbájokat.

Non-verbális bűbájok, gondolta James tágra nyílt szemmel. *Odin-Vannak fogalma sincs, mi ellen kell védekeznie.*

Mégis, ez alkalommal Odin-Vann sikeresen védte magát, még ha valószínűleg csak azért is, mert Ralph kétszer használta ugyanazt a bűbajt. A professzor felrántotta a varázspálcáját, és a vibrálva derengő pajzs pontosan akkor jelent meg előtte, mikor a zöld sugár keresztül száguldott a pást fölött. Ralph bűbája becsapódott a pajzsba, aztán visszapattant róla. A fiú higgadtan lépett egyet oldalra, így a fénysugár nem őt találta el, hanem a mögötte lévő ajtót, fekete égésnyomot hagyva a fa felületén.

Ralph az ellenfele irányába pördült, és feléje lendítette a pálcáját.

- Sectumsempra! - kiáltotta, mire egy élénk, kék bűbáj indult útnak.

James gyomra összeszorult. A Sectumsempra vad támadásnak számított, alig ismerték néhányan, és párbajedzéseken sosem használták. Ráadásul ez volt Ralph első hangos rontása. Úgy tűnt, kifogyott a non-verbális lehetőségekből.

Odin-Vann egyetlen pálcamozdulattal kettészelte a sugarat. Ralph bűbája nemes egyszerűséggel köddé vált kettejük között.

A fiú oldalazva tért ki a célozni próbáló Odin-Vann varázspálcájának hegye elől, aztán újra támadott.

- Incarcerandus! - bömbölte a koncentrációtól és a lendülettől meg-megbicsakló hangon.

Egy rakás tekergőző kötél röppent a tanár irányába, hogy gúzsba kössék, azonban Odin-Vann magára talált. Lépett egyet előre, s közben vörös villanás kíséretében a levegőbe pöccentett a pálcával, mire a kötelek hamukígyóként hullottak a padlóra.

Ralph újra és újra lecsapott, de mostanra Odin-Vann-nak már a szeme sem rebbent. Minden egyes védekezés alkalmával tett egy lépést előre, egyre közelebb araszolt a fiúhoz, egyre inkább az ajtóhoz szorítva Ralphot. A professzor elmosolyodott, legalábbis kivillantotta a fogait egy különös, rángatózó vicsorgás kíséretében, mialatt a pálcás keze szemmel alig követhető mozdulatokkal döfött, rándult és suhintott, mintha önálló életet élne benne a varázspálca. Ralph kezdett kifogni a szuszából, de megállás nélkül hadarta az összes bűbajt, ami csak eszébe jutott, ám eredménytelenül. Odin-Vann pálcájából szinte rögtön elpattant a megfelelő ellenátok vagy bűbáj. A szoba megtelt az életre hívott, majd semmivé lett varázslatok után maradt recsegő elektromosságtól, James haja égnek állt a tarkóján. Az összeütköző átkok villanása vakítóan fényes volt, hozzá képest a terem többi része szinte félhomályba borult. A diákok arcán döbrent álmélkodás látszott.

Végül a párbaj akkor érte el a lélegzetelállító, robbanásszerű tetőpontját, mikor Ralph háta az osztályterem ajtajának ütődött, könyöke a fának koppant, mire a pálca vörös szikraesőt hullajtva kifordult az ujjai közül, és a padlóra hullott. Odin-Vann villámgyorsan előre vágott kezével, saját füstölgő pálcájának hegye milliméterekre állt meg Ralph nyaka előtt, és ott megdermedt.

A helyiségre sűrű, döbönt csend telepedett. James igyekezett kipislogni szeméből a párbaj után maradt foltokat, amik ideiglenesen a retinájába égtek. Nem hallatszott más, csak Ralph zihálása, amint hátát az ajtónak vetve, lábujjhegyre állva próbált elhúzódni Odin-Vann varázspálcájának hegye elől.

- Merem állítani - szólt halkán Debellow, kieresztve a visszafojtott levegőt, miközben megrázta a fejét - mindkettőtök sok remek bűbajt sajátított el... de azt nem, mikor kell kiszállni.

Aznap este James kimondhatatlanul egyedül érezte magát a vacsora alatt. Rose-zal szemközt ült, de nemigen beszélt. A lánynak nem volt rá szüksége. Most, hogy újból kibékült Scorpiusszal, sokkal jobb hangulatban volt, és megállás nélkül csacsogott a szőke fiúnak az óráiról, a közelgő roxmortsos hétvégéről, a sok könyvről, amit még el kellett olvasnia, és általános iskolai pletykákról - köztük, természetesen, Albus kapcsolatáról Chance Jacksonnal, amit kicsit sem tompítottak az ünnepek. A maga részéről Scorpius unott képpel, gépiesen lapátolta a szájába az ételt, néha bólogatott egyet, de egyébként hagyta, hogy Rose szavai egyik fülén behatoljanak, a másikon pedig rögtön ki. Ennek láttán Jamest haragra gerjedt, tovább rontva már egyébként sem túl rózsás hangulatát. Szégyellte magát az unokatestvére miatt, hiszen bárki láthatta, akinek szeme volt, hogy Scorpius csupán egy manipulatív kis gyökér, aki úgy játszott a lány érzelmeivel, mint murmánc az egérrel. Rose-nak több esze volt, mintsem a fiúra pazarolja az idejét, valahogy mégis mindig az oldalán kötött ki. Már épp szólásra nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, aztán viszont meggondolta magát. Úgysem lenne értelme.

- Valami nyomja a bögyödöt, Potter? - szakította félbe Scorpius Rose monológját, és felvonta egyik szemöldökét.

James megrázta a fejét.

- Egyél még egy zsemlét - mondta inkább, és megdobta Scorpiust egy péksüteménnyel, a saját tányérjáról. A szőke fiú úgy kapta el azt, hogy közben szemrebbenés nélkül meredt Jamesre.

James felállt, felkapta a hátizsákját, és távozott, még mielőtt Scorpius bármit is mondhatott volna. Ha nem hagyja ott, James biztosra vette, hogy vitatkozás lett volna a vége, habár hogy mivel kapcsolatban, azt nem igazán tudta volna megmondani. Egyszerűen csak olyan hangulatban volt, Scorpius pedig pont az a fajta ember, aki megérzi a másik frusztrációját, és direkt robbanásig hevíti.

Felment a klubhelyiségbe. Egész úton kerülte a szemkontaktust mindenkiel, és ez a taktika egész addig tökéletesen bevált, míg át nem mászott a portrélyukon, és bele nem botlott Cameron Creevey-be.

- Szia, James! - ugrott fel a fiú az egyik ablak melletti asztaltól. - Varázsirodalomra írunk kell egy esszét egy híres varázslóról, és azt reméltem, én írhatok a papádról. Meginterjúvolhatlak?

Cameron még végig sem mondta a kérdést, James már a fejét csóválta.

- Bocs, Cam. Nekem is sok a házim. Beveszem magam az egyik sarokba, és könyvek alá temetem magam. - Lecsúsztotta válláról a táskát, és a szijával a kezében a helyiség túlsó végében lévő egyik asztal felé intett.

- Ó - szontyolodott el Cameron, ám szinte rögtön újra felderült a képe. - Oda ülhetnék melléd! Semmi interjú, vagy ilyesmi, csak ha felmerülne egy kérdés, meg tudnám kérdezni. Észre sem fogod venni, hogy ott vagyok!

- Cam, őszintén - sóhajtott fel James, és hagyta, hogy a táska a lába mellé hulljon. - Már most többet tudsz az apámról, mint amennyit én valaha is tudni fogok.

- Ugyan! - vigyorgott Cameron, és olyan céklavörös lett az arca, mintha ez lett volna a legnagyobb dicséret, amit csak el bírt képzelni. - Csak fogom a cuccomat. Mindjárt jövök, és csatlakozom hozzád.

James lehunyta a szemét, és szabad kezével masszírozni kezdte a homlokát. Cameron elsietett, és nagy könyvcsapkodás és papírzörgés kíséretében kezdte összerámolni a holmiját.

- Tudod, mi van, Cam? - szólt végül James, elvéve a kezét az arca elől. - Most jutott eszembe. Kell a... pár... - Tétován a fiúk hálótermeihez vezető lépcső irányába intett. - Cucc. Fent vannak, a ládámban. Én csak... - Túl fáradt és mérges volt ahhoz, hogy további kifogásokkal álljon elő.

Cameron egyik kezében egy könyvvel, amit már majdnem a táskájába dugott, felpillantott Jamesre. Homlokára ráncok futottak.

- Ó. Akkor mi lenne, ha átülnék az asztalunkhoz, és ott megvárlak. Mit szólsz?

James oda sem figyelve biccentett, aztán sarkon fordult, és csakhamar eltűnt a sötét lépcsőfordulóban.

Mikor felért a hálóterembe, az ágya alatt egy dobozt pillantott meg, félig a ládája mögé csúsztva. Hirtelen eszébe jutott, hogy a karácsonyi ajándék az, amit Sipor még az ünnepek előtt kézbesített. James sosem nyitotta ki.

Megörült, hogy végre eltereli valami a borús gondolatait. Gyorsan felkapta a színes csomagot, letépte róla a szalagot és a csomagolópapírt, és félredobta.

Egy gondosan összehajtogatott, szénfekete ruhaanyag volt benne, rajta pedig egy cetli. James ezer közül is felismerte volna az anyja takaros kézírását.

Boldog karácsonyt, James!

*Biztosra veszem, hogy ez a vadonatúj dísztalár jól fog jönni a Vandergrifféknél töltött idő alatt. A régi már olyan rossz állapotban van, hogy még Albusnak sincs szíve továbbörökíteni. Légy olyan kedves, és add oda Mr. Fricznek. Törlőrongynak talán még jó lesz.
Sok szeretettel!*

Anyá

Kifejezéstelen arccal újra átfutotta a rövid üzenetet, aztán hagyta, hogy ujjai közül a földre essen. Meg se nézte az új talárt, félretette a dobozt, aztán végigterült az ágyán. Nem tudta eldönteni, hogy legszívesebben sírna, vagy nevetne.

Agyának egy kis része (valószínűleg az a rész, ami az anyjához tartozott), leszidta magát, amiért ilyen csúnyán lekoptatta Cameront, akinek pedig nem volt más bűne, csak, hogy többre tartotta Jamest, mint amit megérdemelt volna. Egy másik része viszont (alighanem az apja fennhatósága alá tartozó zug) keserűen emlékeztette magát, hogy *valóban* van elkészítésre váró házi feladata. Mégsem tudta rávenni magát, hogy bármelyik hang előtt fejet hajtson. Ehelyett gondolatban visszajátszotta Ralph és Odin-Vann professzor párbaját, az egyre intenzívebb és dühödtebb villódzást. Ralph tényleg nem szívlelhette a fiatal tanárt. De vajon miért? Valami több is lehet a dolog mögött pusztá bizalmatlanságnál?

Továbbá hogyan lett Odin-Vann hirtelen profi párbajozó? James biztos volt benne, hogy nem csak képzelte a professzor korábbi ügyetlenségét. Jól emlékezett az első bűbájtan órájukra, mikor Odin-Vann olyan egyszerű bűbájra is képtelen volt a diákok jelenlétében, amivel letörölheti a táblát.

Dolohov, bukkant fel a fejében a gondolat, miközben a keresztben hevert az ágyon, egyik lábát lelógatva a padlóra. Ralph Dolohov. Még szoknia kell...

Nem tudta, mikor aludt el. A tudattalan sötétség minden átmenet nélkül borult rá, akár egy fekete köpönyeg. Nem álmodott.

Utazott.

- James - szólt egy fiatal női hang, melyben legalább annyi meglepettség bujkált, mint amennyi zavarodottság.

James kinyitotta a szemét. Egy szűkös helyen állt, mely egyszerre volt nyitott és zárt a szabadter felé. Szellő játszott a hajával, bebújt a nadrágjából kicsúszott ing alá. Talpa alatt öreg deszkákat érzett, melyekről itt-ott durván pattogzott a fehér festék. Körülötte szél susogott és hullámok csacsogtak. James már járt itt, egy másik álomban.

Csakhogy ez nem álom volt, ahogy a legutóbbi látogatásakor sem teljesen. A Petra nagyszüleinek birtokán álló pavilon volt az, ami egy fáktól körbevett kis tó fölé nyúlt, és amelybe Izzy Morganstern majdnem beleveszett saját mostohanővére, Petra keze által.

Izzy most is ott volt. A hatszögletű pavilon két padja közül az egyikken aludt. Vele szemben, a másik padon, a lemenő nap fényének utolsó foszlányaiban fürdőzve Petra ült. Ölében egy nehéz könyv hevert, de nem olvasott, arcán fáradt, mégis szeretetteljes mosollyal nézett fel a fiúra.

- Tényleg te vagy az? - kérdezte James, akaratlanul is suttogóra fogva a hangját a morajló hullámok háttérzajában.

Petra vállat vont.

- Már amennyire igazi vagyok mostanság.

- Tehát nem álmodom - szögezte le a fiú, és körbenézett. A lány hullámokon megmegcsillant az apadó napfény, a lilás félhomályba burkolózó erdőben megkezdtek dalukat az első tücskök. - De én... ööö... - Homlokráncolva hátrapillantott Petrára. - Alszom?

Petra megint felvonta a vállát.

- Az igazat megvallva, nem hinném. - Megpaskolta maga mellett a padot, maga mellé invitálta őt, aztán felvett onnan egy árnyékba temetkező tárgyat, és a markába rejtette azt. - Azt hiszem, néha tényleg meglátogatsz engem álmodban. Ez nem csupán látomás, egyikőnknek sem. Azt hiszem, a Griffendél toronyban most van egy üres ágy, rajta a neveddel.

James odalépett Petrához, és leült mellé, de csak lassan, óvatosan, mintha attól tartana, hogy egy hirtelen mozdulat kipukkaszthatja ezt a pillanatot, akár egy szappanbuborékot.

- Igazából - ismerte be, miközben elhelyezkedett. Csípője és válla a lányéhoz simult, érezte a melegét. - Az ágyamon még mindig „Nyafka Potter” áll. Ajándék Scorpiustól, mikor még elsőéves volt.

Petra mosolyogva bólintott. James odafordult hozzá. A lány a hullámokra meredt, a lemenő nap ott ragyogott a szemében, amitől az olyan mély és élő lett, akár a tó vize alattuk.

- Ez a hely valódi? - kérdezte halkán. - Vagy te hoztad létre?

Petra fontolóra vette a választ.

- Azt hiszem, valódi. De nem abban a világban van, amit mi ismerünk, legalábbis nem az általunk ismert időben. Azt hiszem, ez egy újrateremtett emlék. Ez itt a nagypapám birtoka, még mielőtt nagymama meghalt volna. Még az előtt, hogy ott gyerekeskedtem volna. Mielőtt a pavilon leszakadt volna a móló végéről, és a tó fenekére süllyedt volna évekig. - Tekintete réveteg lett, ahogy egyre mélyebbre merült a gondolatban. - Így nézett ki a pavilon, még mielőtt Voldemort megölte volna a nagyszüleidet. A rengeteg szörnyűség előtt. Mikor a világ még egyszerűbb volt, és még lehetett benne szépséget találni. Mikor még volt remény szeretetre és fényre. Minden éjjel ide jövök Izzyvel, de nem én hozom létre. Egyszerűen csak tudom, hol találok, és kinyúlok érte a múlt elfeledett napjaiban. Talán azért lehetséges, mert annak idején a Világok közti világban aludtam, mikor senki sem tudta. Ott az időnek nincs jelentősége. De az is lehet, hogy csak azért van mindez, mert annyira szerettem volna.

James hallgatta a lány szavait, de alig fogott fel belőle bármit is. Részben amiatt, mert amit Petra mondott, abból sütött a végső reménytelenség. Részben pedig azért, mert az elméje még mindig azt próbálta felfogni, hogy hirtelen itt lehet vele, minden előjel és várakozás nélkül. Legfőképp viszont azért nem fogta fel a lány mondanivalóját, mert rá koncentrált. A látványára, a testének melegére és szilárdságára, próbálta emlékezetébe vésni az arcának minden apró ráncát, szemének csillogását, sötét hajának ragyogását, ahogy belekap a szél, és bársonyos lepelként simul végig a vállain.

Szerette volna átölelni Petrát, de nem merte. Szerette volna mélyen belelegezni az illatát - tavaszi virágok és nyári napfény illatát -, azonban tudta, hogy sosem lenne elég belőle. Így hát csupán némán meredt rá, és a sors fintorán morfondírozott, ami így összehozta őket ma este, talán utoljára, mielőtt végleg elszakítja őket egymástól.

- Épp olvastam - szólt Petra, és lepillantott az ölében nyugvó könyvre. James követte a tekintetét. Az ősrégi kötet hatalmas volt, lapjai vastagok, mintha valódi báránybőrből készültek volna, rajtuk kézzel írott, cikornyás sorok, melyek mintha folyamatosan mocorogtak volna, ahogy James rájuk nézett. James valahogy tudta, mi az, noha még sosem látott ehhez hasonlót.

- Ez a Tiltott Rejtélyek egyik kötete - mondta, mintha az információ egyenesen Petra elméjéből érkezett volna a láthatatlan szálon keresztül, ami összekötötte kettejüket. - Akkor szerezted, mikor betörtél a Tiltott Könyvek és Ereklék Tárházába.

Petra biccentett.

- Habár nem sok hasznát veszem. Legfőképp azért hoztam el, hogy a horcruxokról tanuljak belőle, meg azt reméltem, hátha át tudok lépni az alternatív valóságok között anélkül, hogy a Sorsok Tárházát és a Szövőszéket kelljen használnom. - Megrázta a fejét, és tompa puffanással becsapta a könyvet. - Semmi. Vannak elméletek, de még egyiket sem tesztelték vagy bizonyították. Csak ötletek, és azok közül sem a legjobbak. Senki sem léphet át. A Szövőszék nélkül nem. Nem, ha nem rendelkezél a megfelelő dimenzió megfelelő kulcsával.

James nagyot sóhajtott. Ez volt az utolsó dolog, amiről beszélgetni szeretett volna Petrával. Viszont tisztában volt vele, hogy nincs más. Egyedül ez maradt.

- Mikor fog megtörténni?

Petra kifejezéstelen arccal megrázta a fejét.

- Nem rajtam múlik. És ennek kifejezetten örülök. Szeretném, ha minél előbb meglenne, de közben félek elmenni. Félek elveszíteni Izzyt. Félek önmagam egy másik verziója lenni, akit nem is ismerek igazán. Morgant megtörte a döntéseinek súlya. Nem maradt benne remény. Nem volt veszténivalója, de olyan sem, amiért éljen. Nem akarok ő lenni abban a világban, ahonnan jött. De nincs más választásom.

James fejcsóválva hallgatta a lányt.

- De miért, Petra? Nem kell megtenned. Mit nyersz te ezzel?

Petra végre James felé fordult, és mélyen a szemébe nézett, mintha olvasni akarna belőle.

- Én semmit. Viszont mindenki más nyer vele. Nem azért megyek abba a dimenzióba, hogy Morgan legyek. Már most is ő vagyok. Te is tudod. Mikor Morgan meghalt itt, ennek a világnak a része lett. Már nem ő volt a Karmazsin Fonál. Most már ő Petra, én pedig Morgan, a Fonál egy másik dimenzióból. Így működik a sorsok egyensúlya: a holtak nem számítanak. Ez már nem az én világom. Ki akar lökni magából. Ennek a dimenziónak a végzete annál nagyobb károsodást szenved, minél tovább maradok itt. Nem vállalhatom emiatt a felelősséget. El kell mennem a világba, ami ismer engem, függetlenül attól, mennyire gyűlölöm a gondolatát is. Ez az egyetlen esély, hogy megmentsem ezt a világot, és benne az embereket, akiket szeretek.

- Mint Izzyt - bólintott szomorúan James, és a pavilon másik felében alvó lányra pillantott.

Petra felsóhajtott.

- Nem csak Izzyt - mondta halkán.

James hátat fordított. Képtelen volt elfogadni a lány verzióját az igazságról.

- De mi van, ha tévedsz?

Petra tekintete kissé megkeményedett.

- Nem tévedek. Érzem. Tudom. Teljesen biztos vagyok benne.

Hirtelen Jamesben kétely támadt: vajon tényleg olyan biztos Petra? Makacs határozottság sütött a hangjából, mintha önmagát is próbálná meggyőzni, nem csak Jamest.

- Biztos van más mód is - erősködött James. Válla megereszkedett, tekintete Izzy alvó alakjára vándorolt. A lány lassan és mélyeket lélegzett, háttal Jamesnek, szőke haja bronzsínben ragyogott a naplementében.

- Nincs - felelte Petra egyszerűen. - Nem maradhatok itt. Nem börtönözhetnek be itt. És, ami a legfontosabb, nem halhatok meg itt. Az volna a legrosszabb. Ha megtörténne... - Megrázta a fejét, szeme elhomályosult. Keze végigsimította a padon mellette heverő tárgyat, majd a könyvre tette azt, és mindkét kezével eltakarta.

- Úgy érted - fejezte be a gondolatot James, habár gyűlölte magát érte -, hogy ha mindkét verziód ebben a világban halna meg... semmi remény nem maradna, hogy rendbe hozzuk a dolgokat?

Petra bólintott, aztán megrázta a fejét.

- Katasztrofális következményekkel járna. Nem csak a mi világunknak, ahol két Petra lenne, hanem a másíknak is, ahol egy sincs. Nem tudhatjuk, mit okozna. Talán megindítana egy láncreakciót, ami összeomlasztaná a valóságok teljes univerzumát.

- Arca megkeményedett a gondolatra. - Ezért nem hagyhatom, hogy bárki megállítson. Nem számít, mi történik. Nem zárhatnak börtönbe. Nem halhatok meg ebben a dimenzióban.

- Ezért készítetted a horcruxot - mondta James, és nagyot nyelve a Petra kezében tartott tárgyra sandított.

A lány maga is lenézett, aztán elvette onnan a kezét. A tőr sötéten csillogott. Ékkövekkel díszített markolata valószínűleg a legromdább és legkirívóbb dolog volt, amit James valaha látott. Petra szégyellte a horcrux tőrt, de szeme sem rebbent, ahogy rámeredt. James számára az arckifejezéséből egyértelmű lett, hogy a lány számára az nem több, mint pusztá eszköz, ami garantálhatja, hogy a küldetése bármi áron sikerrel járjon.

- Most már Morgan vagyok - szólt, mintha a törhöz intézte volna a szavait. - Nincs vesztenivalóm. És nincs miért élnem.

James nem tudott mit kezdeni ezzel a gondolattal. Az agya - s még inkább a szíve - egyszerűen visszautasította. Keserű szájjal kurtán megrázta a fejét.

- Talán Odín-Vann nem jár sikerrel. Lehet, hogy nem fogja tudni előkészíteni a szövőszéket a Sorsok tárházában. Talán be sem fog tudni jutni. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak nem működik majd a bűbája. Akkor mi lesz?

- Sikerülni fog, James - felelte Petra, és hangjában leheletnyi sajnálat csengett, ahogy újra a fiúra nézett. - És nem csak Don segít.

Ez meglepte Jamest. A lány felé kapta a pillantását.

- Ezt hogy érted? Ki segít még Odín-Vannon kívül? - Még őt magát is zavarta, mennyire egyértelműen érződik a féltékenység a kérdésen.

- Nem számít - mondta Petra, kerülve a fiú tekintetét.

- Nekem igen - felelte James. - Úgy érzem, annyit legalább megérdemlek, ki segít megszabadítani ezt a világot a lánytól, akit... - Csak az utolsó pillanatban állította le magát, mielőtt kimondta volna, hogy „a lánytól, akit szeretek”. Petra felállt, és a vastag könyvvel a bal kezében, a tőrrel a jobbában hátat fordított neki.

- Szükségem van valakire, James - szólt halkán. - És bármennyire is szeretném, hogy te legyél az, nem lehet. Olyan okok miatt, amit nem árulhatok el. Meg aztán, ha igazán őszinte akarok lenni, nem is tartozom neked magyarázattal. - Hátranézett a

fiúra a válla fölött; szemében egyszerre csillogott kihívás, és könyörgés, hogy hagyja annyiban a dolgot.

James is felállt.

- Ki az?

Petra visszafordult a tó felé, nem válaszolt. A nap még mindig a fák lombkoronájának peremén függött, és James hirtelen rájött: ez nem naplemente, hanem egy örökké tartó pillanatba fagyott nap. Ugyanaz a perc, ugyanaz az óra játszódik le újra és újra, megkövülve az időben, csak a hullámverés és a lágy szellő mozdult körülöttük.

- Ki az? - ismételte meg a kérdés, ezúttal már megemelve a hangját.

- Albus - felelte Petra. A fejét a fiú irányába fordította, de nem nézett rá. - Most jobb?

- Albus? - súgta James. Teljesen biztos volt benne, hogy félrehallotta. Petra nem mozdult, csak várakozott. Mégis jól hallotta. Hirtelen eszébe jutott egy emlék: Albus az első éjszakán, mikor Petráról volt szó, furcsán csendes volt, amíg valaki meg nem kérdőjelezte, hogy vajon a lány tört-e be a Tiltott Könyvek és Erekyék Tárházába. Albus feltűnően magabiztosan állította, hogy ő volt. Tudta. Vajon Petra már akkoriban is találkozgatott vele? Hónapokkal korábban bizalmába fogadta Albust, mint hogy szólt volna Jamesnek erről?

Vagy, ami ennél is rosszabb, egyáltalán elmondta volna Jamesnek a tervét, ha nem lenne képes meglátogatni őt a köztük feszülő szálon keresztül, ahogy most is?

- Ezt nem mondhatod komolyan! Albus? - fakadt ki. Mellettük Izzy motyogva mocrorgni kezdett álmában.

- Ha belegondolsz, annyira azért nem olyan megdöbbentő - jelentette ki Petra felszegett állal, de lesütött tekintettel. - Albus és én összebarátkoztunk azon a nyáron, amit Izzy és én a családotokkal töltöttünk. Sokkal több közös van bennünk, mint gondolnád.

James gunyorosan biccentett.

- Albus említette. Csak nem tudtam, hogy te is így gondold. De, akkor nincs gond, igaz? A saját öcsém dolgozik együtt veled, hogy elküldjenek valami elátkozott dimenzióba.

- Nem csak ő - szólt halkan Petra, mintha elhatározta volna, hogy most már mindent kitálal James előtt.

- Ó, igaz is - tárta szét keserűen a karját James. - Ott van még a régi cimborád, Don is, aki régebb óta a legjobb haverod, mint hogy én a képbe kerültem volna.

- Nem is csak Don - ellenkezett Petra. Most már szinte suttogott, de a szégyen és az eltökéltség így is kicsengett a hangjából.

- Akkor ki még? - lépett közelebb James. A lány felnézett, a fiú felé fordult, és összeszorított szájjal nézett farkasszemet vele. Nem válaszolt, de hagyta, hogy James az arcába és szemébe nézzen, és onnan olvassa ki az igazságot.

Hirtelen egy újabb emlék bukkant elő James elméjében. Nem az ő emléke volt, hanem Petráé, amit a lány a köztük fennálló kapcsolaton keresztül osztott meg vele. Egy mézesmázos, rosszindulattól csöpögő, éles hang, amint a lányt győzködi:

ADD FEL! Nem számít, csupán a hatalom... Fogadd el a végzetedet, vagy halj meg! Nem vagy jó. JÓ... nem... létezik.

James hátán végigfutott a hideg. Már hallotta ezt a gyűlölettől fűtött hangot, és azonnal felismerte. Annak idején egy összeroncsolt festményből jött, és méregtől

fröcsögött. Most a hang ott szólt, Petra elméjének hátsó szobájában. A Vervonal elátkozott hangja: Voldemort nagyúr utolsó lélekfoszlánya, mely rég meghalt, de az utolsó pislákoló szikráját felfogták, és Petra szívének és elméjének lámpásába zárták.

És, most először, James végre megértette a végzetes kapcsolatot, ami Petra kettős személyiségei között állt fent. Ő volt a Vervonal. És ő volt a Karmazsin Fonál. Bármilyen legyen is a neve, a két dolog ugyanaz: egy vérvörös nyíl, ami egy szörnyű, elkerülhetetlen végzet irányába mutat.

- Te... - nyögte, maga is suttogóra fogva a hangját. - Te... hallgattál rá?

- Nem hallgattam - felelte a lány, még mindig makacsul James szemébe meredve.

- De felhasználom. Hatalom rejtőzik benne. És még valami... valami, amire most nagy szükségem van.

- Gonoszság? - kérdezte James komolyan.

Petra megrázta a fejét, de elszakította a fiúról a pillantását, és újra elfordult.

- Meggyőződés. Vívodom, James, nem látod? Ketté szakít, amit tudom, hogy tennem kell, és amire a szívem vágyik. Szükségem van a meggyőződésre, amit az a részem nyújthat. Mint egy sötét mágnes. Segít azon az ösvényen maradnom, ami nekem rendeltetett.

James szó nélkül meredt Petrára, képtelen volt bármit is mondani a lány szavaira. Minden értelemben rossz volt, amit mondott, így aztán nem tudta, hol kezdje. Agyában egymást kergették a gondolatok, de egyikben sem tudott megkapaszkodni, úgyhogy kimondta az első dolgot, ami eszébe jutott.

- De hát az a hang gyűlöletes, Petra. A gyűlölet sosem helyes. Biztos találsz odabent más hangot is. Egy olyat, ami tényleg a tiéd.

Petra nem mozdult, csupán állt a megkövült izzó naplementében, egyik hóna alatt a tiltott könyvvel, míg a másik kezében a horcrux tört szorongatta. Végtesen tünő másodpercek után egyszerűen csak vállat vont, majd megrázta a fejét, mintha újból reménytelen eredményre jutott egy olyan feladvánnyal, amit már milliószor átrágott.

- Nincs más hang, James - mondta szörnyű banalitással. - Az a hang meghalt a másik Petrával.

James előre nyúlt, kivette a nehéz könyvet a lány karja alól, és oda se nézve az üres padra dobta. Maga felé fordította Petrát, de ő még mindig nem nézett a szemébe, kerülte a tekintetét. A tört a háta mögé rejtette, mintha attól tartana, James azt is el akarja venni tőle. Vagy mintha le akarná szűrni vele.

- Ezt nem hiszem el - mondja James, Petra két vállára tette a kezét, és lenézett a lányra. - Te jó vagy. A jó nem csak egy mítosz. Legalábbis addig nem, amíg hiszel benne.

Petra előrehajolt, homlokát erőtlenül James nyakához nyomta, hagyta, hogy a fiú átölelje. Nem ölelt vissza, de teljesen átadta magát James ölelésének, nem kérte, de mindennél jobban vágyott rá. Egy darabig így álltak, az örök napnyugta melegében, hallgatták a pavilon alatt megtörő hullámverést és Izzy halk, ritmusos szuszogását. Talán egy perc volt, talán egy óra. Jamesnek fogalma sem volt, és nem is érdekelt. Legszívesebben örökké a karjában tartotta volna a lányt. Petra kisvártatva mocomogni kezdett, és lassan a fiú dereka köré fonta a karjait. Magához húzta őt, majd lábujjhegyre állt. James lehajtotta a fejét, Petra pedig szólásra nyitotta a száját, hogy oda sűgjon neki valamit.

Ám ehelyett megcsókolta a fiút.

Az ajka sokkoló volt a maga normalitásában. Tökéletes lágyság és melegség, egy hangyányi vágyakozás. Nem volt fantasztikus robbanás, nem cikáztak villámok, sem szikrák nem hullottak, mégis... Mégis, ez volt a legtisztább, legősibb varázslatos pillanat, amit James valaha is átélt. Elfelejtette ki ő. A szíve megdagadt, és kiszorított a testéből minden racionális gondolatot.

Aztán, egy pillanattal (vagy egy egész emberöltővel?) később Petra kissé elhúzódott, és komolyan a fiú szemébe nézett.

- Megvolt az első és utolsó szerelmes civódásunk, James - mondta komoran. - Tudtad ezt?

James a lányra meredt, nem jutott szóhoz, másra sem vágyott, csak, hogy újra megcsókolja őt, vagy, hogy jöjjön el a világvége, hogy a csókuk legyen az utolsó emlék, amit magával visz.

- Nem - felelte. - Akkor most... kibékültünk?

Petra arcára titokzatoskodó mosoly kúszott, ahogy megrázta a fejét.

- Nem. Ezt azért kaptad, mert féltékeny voltál Donra. Ő csak egy barát. Sosem volt más, és soha nem is lesz. Ő nem olyan, mint te. De a féltékenységed... édes. Aranyos.

James érezte, hogy elpirul. Tudta, hogy a lány is látja, de nem szégyellte.

- Nem menj, Petra - mondta. A szavak még az előtt buktak ki belőle, hogy megakadályozhatta volna. Nem volt más, amit mondhatott volna. Csakis erre vágyott. Mit számít, mi az ára és a következménye!

Petra lehunyta a szemét. Az arcán fájdalom látszott, mintha rövid, ám annál hatalmasabb harc dúlna a bensőjében. James érezte, hogy a lány teste megmerevedik. Mikor újra kinyitotta a szemét, valami megváltozott.

James vadul reszketni kezdett, megpróbált elhúzódni, ám a lány még mindig kapaszkodott belé. Ismét farkasszemet néztek, de Petra szeme most mintha halványan derengett volna. Pupillái vékonyak voltak, akár a kígyóknak.

- Nem akarok menni, James - szólt nyomatékosan. Hangjából sütött a fagyos határozottság. - Ne tedd ezt még nehezebbé! Már figyelmeztettelek. Nem próbálj megállítani! Nem hagyhatom, hogy bárki megállítson.

- Petra - zihálta James, de alig hallatszott a hangja. Torkát rémület és döbbenet szorongatta. Petra még mindig nem eresztette, és James már nem tudta volna megmondani, hogy ölelni próbálja, vagy megfojtani.

- Szeretlek, James - mondta. Lehelete fagyos szellőként söpört végig a fiú arcán, az ő hátán azonban a hangjából áradó reménytelenség miatt futott végig a hideg. Ezek nem egy fiatal szerelmes szavai voltak.

Egy végső kinyilatkoztatás, egy lezáró viaszpecsét - egy csók, az első és utolsó, kárpótlásul az elmaradtakért.

Sötétségbe borult az ég. Elfedte a tavat, kioltotta a napot, James és Petra koromsötétben álltak. James még akkor is érezte magán a lány érintését, mikor hátrazuhan az álomtalan alvás mélyére. Petra utolsó szavainak fekete visszhangja újra és újra ott zúgott körülötte, akár egy harang. Holtan és hidegen csengtek, mint a januári fagy.

A következő fejezetben:

HAGRID TERVET FORRAL!
HEDDLEBUN TITKOS TEHETSÉGE!
RALPH ISKOLAELSŐSKÖDIK!

16. HAGRID TERVE

- Csak álom volt, James. Ez tuti. - Rose bosszúsan talpalt a letaposott hóban, úton az üvegházak felé. A cipőjük már rég beázott, a szemüket pedig alig tudták kinyitni a hóról visszatükröződő vakító téli napfény miatt. Az egész birtok fehér volt, itt-ott már felütöttek fejüket az első latyakos foltok, a hótakaró készen állt teljesen elolvadni a tavasz első leheletére.

- Nem álom volt - erősködött James, aki igyekezett visszafogni a hangját az erős szellőkések ellenére. - Te is tudod, hogy képes vagyok Petrához utazni, mikor alszom. Már meséltem neked a kapcsolatról, ami azóta van kettőnk között, mikor megmentettem Petrát a Gwyndemere fedélzetén. Te is láttad, a saját szemeddel! Komolyan, tegnap éjjel meglátogattam Petrát. Ugyanolyan valóságos volt, mint te meg én. Éreztem az illatát. Meg tudtam... öhm, érinteni.

- Csak mert képes vagy hozzá utazni álmodban, az még nem jelenti azt, hogy minden egyes alkalommal meg is történik. Te magad mondtad, hogy a nagyszülei pavilonjánál voltatok. A Héják és az Aurorok folyamatosan szemmel tartják azt a farmot a Leleplezés Éjszakája óta, hátha felbukkan ott Petra. A nagylábujját sem teheti be oda anélkül, hogy azonnal körbe ne vennék.

- Nem figyeltél - vágta rá James csüggedten. - Nem a mostani pavilonban voltunk. Valamiféle időhurokban ragadt, évtizedekkel korábbról, mikor mi még meg sem születtünk.

- Hát persze - biccentett Rose. - Ilyen dolgok határozottan nem történnek álmokban.

- Rose, kapcsolatban áll Allal! És a Vervonalból nyer erőt és támogatást! Bármi maradt is Voldemortból, beszél Petrához. Ő pedig meghallgatja. És felhasználja a hatalmát!

- Nézd, James - mondta Rose kurtán, miközben betrappoltak az üvegház árnyékába. A napfény vakító szikrákat szórva tört meg az üvegfalakon. - Fantasztikus, hogy van ez a kozmikus kapcsolat közted és Petra között. Komolyan. És, őszinte leszek, emiatt haláli irigy vagyok rátok. Olyan átkozottul, tragikusan romantikus, hogy el se tudom mondani. Még rosszabb, hogy az egész egy olyan érzelmileg visszamaradott, éretlen pasasra van pazarolva, aki...

- Rose - vágott közbe James. - Megcsókoltam.

Rose megtorpant, még meg is csúszott kicsit. Tágra nyílt szemekkel hátra fordult, és összeszorított szájjal azt suttogetta:

- Nem igaz!

- Hát, igazából tényleg nem. Ő csókolt meg engem. - Az éles délutáni napfénytől hunyorogva nagyot sóhajtott. - Abszolút nem számítottam rá. Annyira... - Megrázta a fejét, nem bírta szavakba önteni az emléket.

- De te vissza csókoltál - szögezte le Rose.

- Persze. Aztán, csak úgy, átöleltem egy darabig. Vagy... lehet, hogy az volt előbb. Őszintén szólva az egész élmény akkora volt, hogy nehéz visszaemlékezni. - Az unokatestvérére kapta a pillantását. - De ez nem azt jelenti, hogy álmom lett volna.

- Nem - felelte Rose szinte olvadozva. - Ez az első dolog, ami meggyőzött, hogy amit mondtál, igaz.

Lassan tovább indultak az üvegházak bejárata felé.

- Miért is? - kérdezte James kissé lecsillapodva, ám gyanakvó hangon.

- Egyszerű - mondta Rose leereszkedő hangnemben. - Évek óta oda meg vissza vagy Petráért. Álmodtál már arról valaha, hogy csókolóztok?

James határozottan megrázta a fejét.

- Sosem.

- Hát persze, hogy nem - bólintott Rose. Most, hogy beértek az üvegház melegébe, és a diákok zshivájába, lehalkította hangját. - Az álmok néha játszanak velünk, teljesítik a kívánságainkat, de nem szoktak olyannal kecsegtetni, amire a szívünk mélyén a legjobban vágyunk. Ha megtennék, minden alkalommal összetörne a szívünk, mikor fel kell ébredni.

James tétován biccentett. Elmentek egy sor összehajtható szék mellett. A cserepekkel teli asztal mögött Hagrid magában dudorászva sürgött-forgott.

- De még így is marad egy rakás megválaszolatlan kérdés - suttogetta Rose, miután helyet foglaltak az első sorban. - Például, mi lesz Izzyvel, mikor Petra örökre itt hagyja ezt a dimenziót? És különben is, miért akarja Voldemort utolsó lélekfoszlánya segíteni a távozást? És, ami talán a legfontosabb, mi köze ehhez az egésznek Judith-hoz?

- Én... - kezdte volna James, aztán elhallgatott, és gondolatban bokán rúgta magát. - Judith nem került szóba.

Rose sokatmondó pillantással Jamesre meredt.

- Nem mondtad el neki, hogy Judith megkörnyékezett Millie-éknél, és figyelmeztetted, hogy maradj távol Petrától? - James egyedül Rose-nak mesélt az esetről, mivel úgy tűnt, csak ő érti meg, mekkora fenyegetés a Tó Úrnője. A többiek, ha ismerték is Judith-ot egyáltalán, azt hitték, a mágusnő két éve, a Morrigan-hálás felfordulás alatt elpusztult.

- Nem igazán tudtam koncentrálni - súgta vissza James védekezőn. - Először egyszer csak a pavilonban kötöttem ki, aztán kiderült, hogy Petra hónapok óta kapcsolatban áll Allal. Meg aztán ott volt a csók...

- James - nyögte Rose reményt veszve. - Zane Walkernek igaza van. Tényleg annyi eszed van, mint egy mosogatószivacsnak. Lehetőséged támadt feltenni a lehető legfontosabb kérdést, erre te elfelejtkeztél róla!

James homlokráncolva pislogott a lányra.

- Zane ilyet mondott?

- Nem kifejezetten ezekkel a szavakkal, de most őszintén. Amíg én fel nem bukkantam, a csapatotok józan eszének nagy része az ő fejében volt. Gondolj bele: az egyetlen ok, amiért Judith távol akar tartani Petrától, mert tudja, hogy te nem akarod, hogy sikerrel járjon. Ergo Judith pontosan ezt szeretné. És, a jelek szerint, Voldemort lelkének szelleme is, ami Petra vérében van, különben nem osztogatná olyan lelkesen az erőt és iránymutatást. Tehát, világos, mi a nagy kérdés: miért akarja a világ két leggonoszabb lénye, hogy Petra sikerrel járjon a küldetésében?

James megrázta a fejét, és hátradőlt a székén.

- Nem hinném, hogy erről van szó. Petra szerint az, hogy elfogadja a Karmazsin Fonál szerepét a másik világban, itt mindent helyrebillent. Kell lennie valami más okának, amiért Judith távol akar tartani tőle.

- És egy másik ok, amiért a Petra fejében lévő Voldemort akarja? - csóválta a fejét Rose. - Újra ugyanazt a hibát követed el, mint máskor is, James.

James a lányra meredt.

- És mi lenne az, ha ennyire okos vagy?

- Olyan emberekben bízol meg, akik nem érdemelték azt ki! - sziszegte Rose.

- Mint például Petra - bólított James, mintha csak bebizonyosodott volna egy gyanúja. - Nézd, te nem ismered őt úgy, mint én. Senki sem ismeri.

- Petra nem rossz ember - szögezte le Rose szikrázó szemekkel. - De ez nem azt jelenti, hogy mindig igaza van, James. Néha ő is tévedhet, mint te és én is. Ami ennél is rosszabb, fogékony a manipulációra.

James erre nem válaszolt. Nem mintha Rose szavai feldühítették volna, csak belátta, hogy ebből a szemszögből sosem vizsgálta a témát.

Hagrid mély dörmögése végigvisszhangzott az üvegházon, berekesztve minden további szóváltást.

- Mindenki üljön le valahová. Rengeteg dolgunk van mára, úgyhogy készítsetek elő pennát és pergament.

Meglepett sutyorgás söpört végig a diákokon, aztán csak táskák surrogását és papírzörgést lehetett hallani. Asztalok híján a diákok a térdükön egyensúlyozták az alátétként szolgáló könyveiket.

- Hagrid professzor - tette fel tétován a kezét Trenton Bloch. - Általában nem kell jegyzetelnünk ezen az órán. Ez azt jelenti, hogy a mai anyag benne lesz a vizsgában?

- Szeretnéd tudni, mi? - felelte Hagrid hamiskásan csillogó fekete bogárszemekkel. Aztán hirtelen észbe kapott, és kihúzta magát. - Mármost... ööö... természetesen, hogy tudni szeretné. Szóval, igen. Persze, hogy lesz vizsga. Elvégre ez egy óra, nem?

Trenton kérdésén felbátorodva Ashley Doone is megszólalt.

- Csak mert még sosem volt vizsga ezen az órán, tanár úr. Mármint elméleti teszt. Már nem is szoktam tintát és papírt hozni az órára.

- Igen - kontrázott Nolan Beetlebrick is, és bátorításért végignézett az osztályon. - És hogyhogy hirtelen áttették az órát a pajtából az üvegházba? Itt nincsenek is mágikus lények. Csak növények.

Hagrid csitítóan feltette mindkét kezét, hogy megelőzze az osztályban elharapózó duruzsolást.

- A pajta további értesítésig nem használható. Ez ellen nem lehet mit tenni. A pajtát... ööö... kitakarítják. Már megint. Most mindenféle veszélyes bájitallal és elixírral. Nagyon hatásos szerek, egyenesen Heretofore professzor laboratóriumából, szóval senki sem léphet be oda, hacsak nem akartok egy harmadik fület és bicegő farkat.

James érezte, hogy Rose kérdőn feléje fordul. Szeme sarkából a lányra pillantott, és felvonta a vállát.

- Bizony ám! - melegedett bele a témába Hagrid. - Mint tudjátok, a legnagyobb és legveszélyesebb bestiáimat el kellett szállíttatnom, ha esetleg újabb muglik tévednének a birtokra. Persze, nevetséges ez az egész, de hát a rendelet az rendelet, és az utasítás egyenesen a Mágiaügyi Minisztertől jött. Szóval nem is igazán lenne értelme ott tartani az órákat, legalábbis amíg marad ez az állapot. Így van. - Bölintott, csak úgy magának, arcán szemmel látható elégedettség ült. - Ezért aztán megkértem Longbottom professzort, hadd használjuk az északi üvegházat a tanév hátralévő részében, és ő nagylelkűen beleegyezett. Naszóval. A mai óra anyaga az Amberguggin, egy hangutánzó, pingvinszerű lény, ami csupán a Déli Sark egyetlen, mindmáig felderítetlen barlangjában honos. Más utánzó madaraktól, például a papagájoktól eltérően az Amberguggin csak és kizárólag káromkodásokat és trágár kifejezéseket ismétel, ezért kevés helyen tűrik meg őket, még a mágikus állatkertek közül is nagyon kevés hajlandó bemutatni ezt a fajt...

Egy órával később a csoport tagjai táskáikba gyűrték pergamenjeiket, melyeken legalább annyi helyet foglaltak az Amberguggin legkedveltebb vulgaritásai, mint fajának tulajdonságai, és egymás közt beszélgetve elindultak kifelé az üvegházból, egyenesen a kastély irányába, ahol minden bizonnyal már javában az ebédhez készülődtek. Jamesék azonban az ajtó mellett félrehúzódtak, és Hagridot figyelték, aki most újra az asztal körül sürgölődött, s hozzá egy kicsit túlságosan is hangosan dudorászott. Végül magára kanyarította hatalmas szörmekabátját, megkerülte az asztalt, és ő is a kijárat felé indult.

- Hát ti meg mit álltok itt? - szólt rájuk kissé nyersen. - Ha jól tudom, márpedig jól tudom, neked fél órán belül jelenésed van Votary professzornál rúnatanon.

Rose csípőre tette a kezét.

- Már megint „kitakarítod a pajtát”, Hagrid? Komolyan?

- Ezt meg se hallottam - felelte a félóriás türelmetlenül, s közben úgy legyezett karjaival a feje körül, mintha egy kimondottan pimasz doxiraj kerülgetné. Átfurakodott a két gyerek között az ajtóhoz. - Törődjete a magatok dolgával, és maradjatok távol a pajtától. Veszélyes.

Jameszel és Rose-zal a sarkában kicsörtetett a hidegbe. James meglepetésére Ralph odakint várakozott, hátát az üvegház egyik sarkának vetve.

- Mi van a pajtában, Hagrid? - kérdezte, majd ahogy Hagrid a friss havon átgázolva megindult a konyhája irányába, ellökte magát a faltól.

- Üres karámok és bájitalgőz - szólt hátra Hagrid a válla fölött. - Nem is sejtitek, milyen nehéz lepucolni több évtizednyi hippogriff trágyát. Induljatok ebédelni, és egy szót se többet!

- Ami azt illeti - ellenkezett Ralph -, szerintem nagyon is jól tudjuk, milyen nehéz kisuvickolni a pajtát, tekintve, hogy az ünnepek előtt Friccsel pontosan azt tettük.

- Persze - horkantott fel a vadőr. - Amit Argus Frics tisztának hív, és amit én annak nevezek, az két különböző dolog.

James megkönnyebbült, ám egyben bosszantotta is, mikor Ralph csatlakozott hozzájuk. Még mindig nem bocsátotta meg neki, hogy a szakításról fecsegett Millie-nek, és őszintén megdöbbenette Ralph és Odin-Vann professzor párbaja, de valahogy nem érezte helyesnek, hogy Ralph nincs az oldalán. Per pillanat úgy döntött, elfeledkezik minden másról.

Hagrid sarkában loholva James új érvvel próbálkozott.

- Tudod, Ralph iskolaelső. Ő biztos hallotta volna, ha karantén alá akarják vonni a pajtát. Vagy nem? - vetett egy jelentőségteljes pillantást a nagyobb fiúra.

- Ööö, naná - bólintott Ralph. - Ez a „jó, ha tudod” kategóriába esik. Iskolaelsőként kötelességem volna távol tartani a kíváncsiskodó alsóbbéveseket a pajtától. Már persze, ha tényleg olyan veszélyes, mint azt állítod.

Hagrid kurtán felnevetett, léptei nyomán nagy, szürke latyakok maradtak a hóban.

- Értékelem az ajánlatot, Iskolaelső úr, de hiszed vagy sem, magam is elboldogulok a pajta védelmével. Mágikus pecsétet vontam az utolsó szög köré is. - Elhallgatott, és ahogy végigsimított az oldalán lógó rózsaszín esernyőn, szemében vidám szikrák lobbantak. - Sokat fejlődtem a szüleitek iskolás éveitől. További intézkedésig egyetlen lélek sem teheti be a lábát abba a pajtába, és ki sem jöhet semmi.

Rose felkapta a fejét.

- Mégis mi akarna kijönni a pajtából, Hagrid?

Hagrid egyetlen szempillantása alatt elsápadt.

- Egy szót se többet - mondta, és virsliszerű ujjával először a gyerekek, majd a kastély irányába bökött. - Sipirc vissza az iskolába!

Ezután sarkon fordult, és belépett a konyhája kertjébe vezető kapun.

- A sárkányodról van szó, igaz? - szólt utána Ralph, és követte Hagridot a kis hátsóudvarba. - A levélben Gróp azt írta, Norberta nagyon ingerlékeny, mióta érzi a szélben annak a hím cirkuszi sárkánynak a szagát.

Rose a szája elé kapta a kezét.

- Ó, ne, ne, ne... - Egyre erősödött benne a gyanú. - Hagrid, ugye nem csináltál semmi ostobaságot nélkülünk?

A trió követte Hagridot a konyhá ajtajához, ott aztán a félóriás megállt, és arcán bosszús kifejezéssel végignézett a fiatalokon.

- A pajtát takarítják, ennyi az egész - mondta erőltetett nyugalommal. - Holnap megmutathatom, ha akarjátok. Eltekintve pár vuclitól és egy ketrecnyi muclitól, az a hely olyan üres, mint a tenyerem. Akkor lenyugszotok végre, és nem gyanakodtok tovább?

James Rose-ra és Ralphra pillantott, de ők sem tűntek túlságosan meggyőződteknek.

- Miért nem mutatod meg most, Hagrid? - vont vállat.

Hagrid szeme ide-oda járt hármójuk között.

- Mert nagyon elfoglalt professzor vagyok, azért. Nektek meg órára kell mennetek. És, mint mondtam, most nem biztonságos. Nem viccből emlegettem azokat a tisztító bájjitalokat. Nagyon ártalmas szer mindegyik.

Ralph felvonta a szemöldökét.

- Más szavakkal, bármi is van ott, holnapra már nem lesz.

Hagrid tehetetlen dühvel felmordult, arcán már nyoma sem volt a ráerőszakolt nyugalomnak. Visszafordult az ajtóhoz, és belökte azt.

- Egek! Még sosem találkoztam hozzátok foghatóan kétkedő, gyanakvó, bizalmatlan bagázssal...

Átlépte a küszöböt, aztán megdermedt, mintha legalábbis egy akromantulát pillantott volna meg az étkezőasztalon. James, Ralph és Rose ellesett a hatalmas vadőr mellett, hogy mi kelthette fel a figyelmét. Akromantulának nyoma sem volt, azonban, amit láttak, az még annál is sokkalta meglepőbb volt.

- Olyan... - súgta Rose, miközben tágra nyílt szemmel nézelődött. - Olyan... tiszta!

Való igaz, James emlékei szerint most volt az első - vagy talán csak úgy általában az első - alkalom, hogy a konyhá belseje makulátlanul tisztának látszott. A deszkapadlót felvixelték, a gerendákról eltűntek az eddig állandó dekorációként szolgáló pókhálók és a vastag, zsíros-mocskos porréteg, az edények és poharak takaros kupacban álltak a kis üveges szekrényben, sőt még a kandallót is felsöpörték, így láthatóvá vált, hogy annak idején csupasz, vörös téglából rakták ki. Vadász, Hagrid bullmasztiff kutyája a kandalló előtti szőnyegen ült, nyelve hosszan kilógott boldog kutyavigyorra húzott szájából.

James már épp rá akart kérdezni, hogy ugyan mi történt a konyhával, ám a válasz szó szerint felfedte magát.

Egy hatalmas szempár bukkant fel az asztal alatt, aztán csendes, óvatos léptekkel egy házimanó sétált ki a fényre. Nőnemű volt, és James azonnal felismerte. Utoljára a Vandergriff család nappalijában látta, a Blackbrier birtokon. Azt a kesztyűt viselte, amit az úrnője adott neki. Foltokban még mindig látszott rajta a rászáradt puding, ahogy ide-oda lötyögött a manó karján.

- Sajnálom, Hagrid uraság - szólt Heddlebung éles hangon. - A pajtával már végeztem, így aztán idejöttem. Remélem... - Tekintete végigsiklott a kunykon, aztán aggodalmasan Hagridra pislogott. - Remélem, nem bánja.

Hagrid terve pontosan olyan árnyalt és finom volt, mint amelyet az ember egy olyan félóriástól vár, aki egyszer egy emberevő pókot tartott egy iskolai gardróbban, és csirkeaprólékkal etette.

- Szóval - sóhajtott nagyot Rose. A hatalmas asztalnál ült karba tett kézzel, és homlokráncolva meredt a bögréjére, amiben már rég kihűlt a tea. - Fogod a

varázshajódat, felhajózol a Temzén egészen London határáig, ahol az éjszaka közepén találkozol Gróppal és Prechkával, begyűjtöd Norbertát, visszahozod ide a raktérben, és elrejtéd a pajtában, amíg a cirkusz el nem megy Londonból, vagy nem szerzel neki egy másik otthont.

- Nem! - ismételte Ralph sokadjára paprikavörös képpel. - Hányszor mondjam még el, hogy ez a terv baromság?!

Hagrid mindkét szemét eltakarta óriási, péklapát kezeivel, és felkönyökölt az asztalra.

- Tudom - nyöszörögte szájalomraméltón. - Tudom, hogy az. De mégis mi más csinálhatnék? - Letette a kezét, és végignézett a trión. - Norberta nem maradhat a hegyekben! Egyszerűen nem! Ti is hallottátok azt a levelet! Gróp és Prechka nem tudnak rá figyelni most, hogy a muglik bemászkálnak a területeikre, és folyton készen kell állniuk a bujdosásra meg a harcra. Különben is, már megbeszéltük a dolgokat! Holnap este ott lesznek Norbertával egy régi rakparton, hajnali fél egykor.

Rose egy biccentéssel nyugtázta az újabb információt.

- És minek szereztél házimanót? - kérdezte türelmetlenül.

- Le tudja nyugtatni a vadállatokat - sóhajtott fel Hagrid, és Heddlebung irányába pillantott, aki a sarokban ácsorgott a székén, és nagy, riadt szemét ide-oda járatta a beszélők között.

- Heddlebung képes szót érteni a bestiákkal, kisasszony - kotyogott közbe a manó sokadjára. - Heddlebung még az apjától, Bedderhumtól tanulta, aki az egykori uraság istállóit felügyelte, mikor még voltak istállók.

- Tehát képes vagy nyugton, irányítás alatt tartani Norbertát a szállítás alatt - bólogatott Rose töprengve. - Jóval közelebb lesz a városhoz, a hím sárkány közvetlen közelében, aminek már hetek óta érzi a szagát. Képes vagy egy hímet érző, tüzelő norvég tarajossárkány féken tartására egy mugli város határában úgy, hogy a muglik ne vegyenek észre semmit?

Heddlebung hezitálás nélkül biccentett.

- Ez afféle manó tehetség, kisasszony, és Heddlebung a legjobb a fajtájából.

- Milyen kézenfekvő! - szusszantotta James a mellkasa előtt összefont karokkal.

- James! - szólt rá Rose. - Hazugsággal vádolod szegény manót?

- Dehogy - húzta ki magát a székén James. - Azzal vádolom, hogy Mrs. Vandergriff fejére dobott egy pudingot, csak mert elvesztette az állását egy mugli ellenében. A hazugság inkább csak erős gyanú, nem vád.

Éles, sipító hang harsant fel Hagrid házában. James azt hitte, a vadőr egy újabb kanna teát tett a tűzre, és az készült el, de aztán némi döbbenettel konstataálta, hogy a hangot az árnyékokban ácsorgó házimanó adja ki. Még éppen nem jajveszékelt, de szemlátomást nem sok kellett hozzá. Ajkai remegtek, hatalmas szemei könnyben úsztak, és szinte szikrázni látszottak a kandalló tűzének fényében.

- Most nézd meg, mit csináltál, James! - mordult fel Hagrid, majd előre nyúlt, és megveregette a manó piszkafa vékonyságú vállát, aki ettől kis híján lebucskázott a székéről. - Ejnye, ejnye, Heddlebung. Nem úgy értette...

- Pontosan úgy értettem! - vágta rá James. - Végignéztem az egészet! Kis híja volt, hogy nem az egyik mugli szolgáló vitte el a balhét! Nem mintha nem érdemelte volna meg, mivel egy oltári nagy barom a fickó.

- Akkor talán annyiban hagyhattad volna! - vetette ellen Rose. - Ez a szegény lélek elvesztett mindent, amiért élhetne! A családja generációkra visszamenőleg a Vandergriff családot szolgálta, csak hogy aztán szőnyeg alá söpörjék őket holmi... holmi... fizetett munkaerő kedvéért!

- MmmmmWAAAAHHHH!! - Heddlebunból végül kiszakadt az elkeseredettség. - Heddlebun ROSSZ MANÓ! Heddlebun tönkretette az úrnő ruháját! Heddlebunt azért küldték el, mert szörnyű, rettenetes, ROSSZ házimanó!

James egyre növekvő megrökönyödésére a manó felkapta Rose teáscsészéjét, és széttörte azt a fején. Még mielőtt az utolsó szilánkok földet értek volna, már James csészéje volt nála, és megismételte az előbbit. A csésze csörömpölve tört darabokra a manó homlokán, hideg teával árasztva el mindent. Heddlebun már nyúlt is Hagrid kőkorsója felé, de Hagrid nem eresztette el a korsó fülét. A manó csak azt érte el, hogy lerántotta saját magát a székről, amin eddig állt, és beesett az asztal alá. James felszisszent a tompa koppanásra, ahogy a házimanó földet ért, de aztán már folytatódott is tovább az óbégatás, még ha kicsit fojtottabb hangon is.

- Heddlebun! - kiáltott fel Rose, és felugrott a székeről, be az asztal alá. Egy pillanattal később újra előbukkant, karjában a manóval, mintha csak egy kismacskát szorítana magához. A kandallóhoz sétált, ott aztán sarkon fordult, és figyelmeztető pillantást küldött James felé. Habár egy szót sem szólt, de az üzenet így is egyértelmű volt. James újra összefonta maga előtt a karjait, és dacos képpel meredt vissza. A házimanó eközben tovább siránkozott.

- Tegye le Heddlebunt! Heddlebun szörnyűséges teremtmény! Heddlebun büntetést érdemel!

- Hol tanulhatta ezt? - emelte meg Rose a hangját, hogy Hagrid a manó kiáltozása közben is hallhassa a kérdést. - A Vandergriffek nyilván sosem emeltek rá kezét.

James viszolyogva megrázta a fejét.

- Ez csak színjáték - jegyezte meg, félig-meddig csak magának, bár a szeme sarkából látta, hogy Ralph meghallotta. - Tuti. Nem bízhatunk meg benne.

Ralph ezt további bizonyítéknak tekintette, amik alátámasztották a korábbi szavait.

- Mondtam, hatalmas baromság az egész! Most már ti is látjátok, nem?

- Nincs más választásom - jelentette ki Hagrid, és tenyerével az asztalra csapott, amitől az épen maradt teríték vad csilingelésbe kezdett. - Így vagy úgy, de a terv marad. Heddlebun és én holnap éjfélkor indulunk. Másnap reggelre vagy Norberta lesz a pajtában, vagy én az Azkabanban.

- Ralph - fordult James komoly arccal a barátja felé. - Ugye nem fogsz... tudod... Merlin igazgatóhoz menni, és mindent beárulni?

Ralph nyomorultul a tenyerébe temette az arcát.

- Kéne. Nagyon is kéne, és ezt is jól tudod.

Rose, karjában az ernyedten pihegő Heddlebunna, szintén a nagyobb fiúra nézett.

- De nem fogsz, ugye?

Ralph egy másodpercig a lányra meredt, szemében vad eltökéltség izzott, állkapcsa megfeszült. Aztán a pillanat tovaszállt, és megsemmisülten hátraroskadt a székén.

- Persze, hogy nem. Nem vagyok spicli.

James nem tudott ellenállni, az orra alatt halkán azt motyogta:

- Most nem.

- Ezt jó tudni, Ralph - sóhajtott fel Rose, majd a kandalló előtti szőnyegre fektette Heddeleunt, Vadász mellé. A kutya megszagolta a manó fejét, aztán megnyalta egyik nagy, lekonyult fülét. - Mert ha spicli lennél, nem jöhetnél velünk.

Ralph horkantva pattant fel a székéről.

- Veletek menni!? Nem megyek veletek! Ti sem mentek!

- Már hogy ne mennénk? - vágta rá Rose határozottan. - Ezt már átrágtuk, mikor lefordítottuk Gróp levelét. Hagrid családtag. Már a szüleink iskolás évei óta annak számít. Ami azt illeti, ha James és a szüleim nem segítettek volna Hagridnak Norberta ügyében, mikor még frissen kikelt Norbertként foltokat égetett ebbe az asztalba, most nem lenne ez a probléma. Ha így nézzük, csak befejezzük azt, amit ők kezdtek.

Ralph gunyorosan csóválta a fejét.

- Túl sokat forgotod Revalvier könyveit.

- Nem - vont vállat Hagrid. - Az a rész igaz. Minden egyes szó. Revalvier professzor maga interjúvolt meg engem. Még látszódnak a kis Norberta első tűzfújásának a nyomai... - Ujjai végigsimítottak az asztallap egy régi, sötét foltján, és halkán szipogott egyet.

- Most komolyan - szólt James, és próbált annyi hűvös racionalitást erőltetni a hangjába, amennyi csak tőle telt, miközben végignézett Rose-on és Ralphon. - Tudjátok, Hagridnak igaza van. Ha valami balul üt ki, nem lesz semmi büntetőmunka. Komoly jogsértést követünk el, amit nem lehet elsimítani egy egyszerű szülői levéllel.

- James, te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy ilyen miatt nem küldenek diákokat az Azkabanba - szegte fel az állát Rose. - Viszont felnőtt varázslókat, akiknek ráadásul már van priusza, igen. Ha Hagrid egyedül próbálkozik, már bocs, Hagrid - villantott a félóriásra egy komor, de szeretetteljes pillantást -, el fogják kapni. Téged és Heddeleunt is. Te mész az Azkabanba, Heddeleun meg... őszintén szólva fogalmam sincs, mit tesznek a törvénysértő házimanókkal, de biztosan rosszabb lesz, mint a munka elvesztése. Viszont - újra James és Ralph felé fordult, mintha csak azt nézné, mernek-e ellentmondani neki - ha segítünk nekik, senkinek nem kell szembenéznie semmilyen következménnyel, mivel nem fognak minket elkapni.

James szemébe nézett, és a szája sarkában felrémlített egy mosoly árnyéka. A fiú próbált nem visszamosolyogni, de amint ez átfutott az agyán, már képtelen volt ellenállni.

Ralph hitetlenkedve pislogott kettejükre.

- Ti ezt élvezitek - fakadt ki a fejét rázva. - Igaz? Ti nem vagytok százasok, annyi szent!

Rose elfojtotta a mosolyt, odasétált Ralphhoz, és kezét az asztalra tette, közvetlenül a fiúé mellé.

- Benne vagy, Ralph? Szükségünk van rád. Nélküled nem teljes a csapat.

- Nem, Ralph - szólalt meg Hagrid. - Nem kérhetem, hogy... - Végignézett a három fiatalon. - Egyikőtöket sem kérhetem, hogy ilyen nagyot kockáztasson.

- Persze, hogy benne vagyok - sóhajtott Ralph, majd durcásan hátradőlt a széken. - Kit akarok átverni? Én vagyok a lehető legrosszabb iskolaelső.

- Az lehet - értett egyet Rose, és lágyan megérintette a fiú vállát. - De mi pont ezért szeretünk.

A következő fejezetben:

IRÁNY LONDON!

GRÓPBÓL SZEMETES SZEMETESKONTÉNER LESZ!

RALPH TITKOS ÜZENETET KÜLD!

17. A SÁRKÁNY – MELÓ

A pénteki órarend rendes körülmények között is rémálom volt, azonban James rájött, hogy még inkább elviselhetetlen a várakozás, mikor egy olyan éjféli kaland van kilátásban, ami – Rose magabiztossága ellenére – akár totális katasztrófába is torkollhat. A reggel dupla asztronómiával kezdődött a kastély legmagasabb tornyában. Odakint késő téli vihar tombolt, a kandallóban tűz ropogott, csaknem elviselhetetlenül forróvá téve a termet. Aurora Sinistra, az asztronómia professzor fáradhatatlanul sorolta rekedtes hangján a háromszögelési diagramokkal kapcsolatos számításokat, valamint a bolygók, holdak és üstökösök pályájának kiszámolási módjait.

James állával a jobb karjára dőlve ült, és próbált ébren maradni a szörnyű hőség és a monoton előadás ellenére. Mellette Ralph a hányaveti jegyzetét díszítgette mindenféle körökkel, nyilakkal, vonalakkal és egyéb geometriai formák firkáival.

James próbálta elképzelni, mit is fognak éjszaka egy londoni rakpart elhagyott raktárában találni: Norbertát, amint türelmetlenül füstfellegetek pöfékel az orrából, teljesen beborítva Gróp és Prechka idegesen toporgó alakját. Nem kérdés, a két óriás halálra lesz rémülve ilyen közel a nagyváros vakító fényeire és fülsértő zajához. Egyáltalán hogy fognak odakerülni? Hogy tervez a két óriás – ha James jól emlékezett, Prechka megvolt vagy hat méter – beosonni egy mugli városba, főleg egy több mint tíz méteres sárkánnyal a sarkukban. Az egész ötlet abszurdnak hatott. És mégis, Jamesnek el kellett ismernie, hogy pont ez az abszurdítás adott a küldetésnek egy kísérteties, mégis rémisztően izgalmas hangulatot. Az utóbbi bő két évben James legrizikósabb éjszakai kalandja az volt, mikor egyszer leosont a konyhába egy kis harapnivalóért. Már épp ideje volt egy újabb alkalomnak. Amennyire meg tudta állapítani, Rose ugyanígy érzett.

Ralph persze nem. Ő egész ebéd alatt az orra alatt morgott a terv miatt, és úton a délutáni alkímiára minden lehetséges módot felsorolt, ami csak eszébe jutott, hányféleképpen dőlhet dugába az egész küldetés.

- Mi van, ha Gróp és Prechka nem képesek féken tartani Norbertát, amíg odaérünk a kikötőbe? - kérdezte halkán. - Mi van, ha mire odaérünk, Norberta már rég Londonban garázdálkodik?

- Akkor már nem a mi problémánk lesz - vont vállat James. - Hazajövünk, és elolvassuk a Reggeli Prófétában, hogy mi történt.

Ralph a fejét csóválta. Szemlátomást nem túlzottan elégtette ki James válasza.

- Mi lesz, ha sikerül felrakni Norbertát a hajóra, de kiszúrnak minket? Mondjuk egy rendőrcsónak, vagy mit tudom én? Reflektorok mindenhol, bömbölő szirénák, és kiáltozó jelvényesek...

- Lazítunk kicsit Norberta pórázán - javasolta James könnyed hangon, amit még Zane Walkertől lesett el. - Ha bekap egyet-kettőt közülük, a többiek talán veszik az üzenetet, és futni hagynak minket.

Ralph döbbenetesen meredt rá, szemlátomást nem jutott szóhoz a meglepettség miatt. James azt kívánta, bárcsak velük volna Rose is, hogy józan racionalitással feleljen Ralph aggodalmaira, de a lányt vacsoráig lekötötték a saját órái.

Szerencsére a délután fennmaradó részét teljesen kitöltötte az alkímia és jóslástan, aztán egy gyors vacsora után Ralph bejelentette, hogy visszavonul a Mardekár pincéjébe, hogy megírja a házi feladatát. Jamesnek volt egy olyan érzése, hogy Ralph aggodalmai között az utolsó helyen szerepel a lecke, különösképpen, hogy péntek este volt, mindazonáltal James örült, hogy legalább szusszanásnyi szünet áll be az állandó litániában, ami a küldetés hátulütőit taglalja.

Mikor a nagyobb fiú magára hagyta, búcsúzóul James még odasúgta neki:

- Éjfélkor találkozunk a klubhelyiségek előtt. Hagrid majd kinyitja nekünk az ajtót a tó alatti barlangtóhoz.

- Ne is emlékeztess - morogta Ralph, és a keze rándulásából úgy tűnt, csak az utolsó pillanatban tudta megállni, hogy a fülére szorítsa a tenyerét. - Mármost tényleg, ne emlékeztess! Legszívesebben elfelejteném ezt az egész istenverte tervet.

- Most már nincs visszaút, Ralph - hajolt közelebb James a barátjához. - Nem tudhatjuk, mikor lesz szükség a legyőzhetetlen pálcádra.

- Persze, persze - forgatta a szemét Ralph, de látszott rajta, hogy tetszik neki a hízelgés. Azért még hozzátette: - Odin-Vann ellen nem sok hasznát vettem a minap.

James a másik fiúra pillantott, aki már elindult lefelé a lépcsőn.

- Tényleg, akartam is kérdezni. Olyan voltál, mint valami természeti erő. Mi ütött beléd aznap?

- Ezt most komolyan kérdezed? - nézett fel rá Ralph szúrós szemmel. - Te is láttad, hogy párbajozott a pasas. Honnan jött ez ilyen hirtelen? Ez nem természetes, és ezt te is tudod. Valami nem stimmel vele és a pálcájával... meg úgy általában, semmi sem stimmel vele kapcsolatban. Kicsit utána kérdeztem a fickónak.

James Odin-Vann titokzatos, új párbajtehetségén morfondírozott, mikor Ralph utolsó szavaira felkapta a fejét.

- Mit... mit csináltál?

- Utána kérdeztem - ismételte Ralph. - Ami, megjegyzem, nem ártott volna már azelőtt, hogy a parancsára csak úgy átrappoltunk a Világok közti világba. Küldtem egy baglyot Roxmortsba, Ted Lupinnak.

James Ralphra pislogott. Be kellett látnia, hogy a másik fiú ösztönei csalhatatlanok, még ha ezt a gyanújáról nem is lehetett elmondani. Odin-Vann valóban együtt járt iskolába Teddel pár évig, nem is beszélve a többiekről, mint például Damien Damascus, Sabrina Hildegard és a többi Bajkeverő. Ostobán érezte magát, hogy ez neki nem jutott az eszébe, ám aztán megrázta a fejét, mintha csak egy bosszantó legyet akarna elzavarni.

- Petra megbízik Odin-Vann-ban, én pedig megbízom Petrában - mondta. - De neked már azóta böki a csőrödet a fickó, mióta először találkoztunk vele. Mit mondott Ted?

- Semmi jót - vágta rá Ralph, aztán elkapta a pillantását, és felsóhajtott. - Igazából rosszat se nagyon. Úgy tűnik, Odin-Vann magának való gyerek volt. Amolyan könyvmoly féle. Csendes, félénk, az a fajta srác, akit csak az olyan bajkeverők vesznek észre, akik direkt az ilyen típusra utaznak. Ted szerint egy időben rá voltak szállva Odin-Vann-ra páran. Sosem volt jó pálcakezelésben, de annyira, hogy folyton azzal cukkolták, hogy szinte már kvibli, és többre menne egy párbaj során, ha varázslás helyett csak megpróbálná megbökní a pálcájával az ellenfelét.

James tétován biccentett.

- Ez nem sokat változott. Nyomás alatt még egy csiklandozóatókkal is alig bír. Márpedig, ha folyton szivatnak valakit suliban, az elég nagy nyomás lehet.

- Azt nem tudom, tényleg végig gonoszkodtak-e vele - ismerte be Ralph -, de, a jelek szerint, ő így érezte. Részben emiatt barátkozott össze vele Petra. Ted szerint Odin-Vann és Petra rögtön egy hullámhosszon voltak, de sosem gondolt bele a dologba semmit. Nem volt romantikus kötődés. Akkor még Petra is gyerek volt. A maga részéről valószínűleg csak sajnálta Odin-Vannt, főleg, mikor az idősebb diákok szekálták. Többnyire a könyvtárban lógtak együtt, mivel Odin-Vann mindig oda vette be magát, könyvektől körbebástyázva, mintha csak el akarna bújni mögöttük.

- Ez nem tűnik olyan nagy dolognak - vont vállat James. - Te is így végeztél volna, ha nem futsz össze velem és Zane-nel a vonaton, rögtön az elején, és nem lökdösünk ki folyton a csigaházadból.

- És okos is - tette hozzá Ralph komor képpel. - Tedben ez maradt meg róla a legjobban. Szinte már ijesztően jól ment neki a bájitaltan és a búbájtán, meg úgy általában, mindenféle varázslat, ha egyedül lehetett, és nem volt rajta nyomás. Ted szerint Odin-Vann éjszakánként órákig Flitwick termében lógott, búbájokat és varázsigéket körmölt, tanulmányozta őket, és megpróbált módosítani párat, hogy még erőteljesebbek legyenek, vagy csak szimplán új módszereken agyalt, amivel elő lehetett hívni a varázslatokat. Flitwick állítólag azt mondogatta, hogy Odin-Vann volt a legokosabb diák, akit valaha tanított, de Ted szerint a srác még őt is kiborította kicsit. Túlságosan csendes és visszahúzódozó volt, ami a hiperéles elmével nem biztos, hogy jó párosítás. Mintha ő lenne az amerikai Igor ház elnöke, és titokban mindig valami örült terven törné a fejét, amivel átveheti a viláгурalmat.

- Az, hogy van esze, még nem ok arra, hogy gyűlöld - vetette fel James. - Mi vele a bajod?

Ralph összevont szemöldökkel megrázta a fejét.

- Egyrészt, most már azért nem párbajozik olyan rosszul. Mi történt vele hirtelen? James vállat vont. Ez a kérdés már benne is felmerült.

- Dunsztom sincs. Lehet, gyakorolt.

- Lehet - hagyta rá Ralph kételkedve. - De valami más is van a háttérben. Nem tudom, miért, egyszerűen nem bízom benne. Sőt, szerintem ezt tudja is. És ettől csak még gyanúsabb lesz az egész.

- Miért? Mert mindent megtesz, hogy elnyerje a bizalmadat?

Ralph meglepetten Jamesre pislogott.

- Nem. Épp ez az, hogy még csak meg sem próbálja.

Ralph meg sem várta James reakcióját, csak odaintett neki, aztán lesietett a lépcsőn. James a barátja után bámult, és azon morfondírozott, vajon mit művelhet ilyen későn Ralph. Biztosan nem a leckéjét ment megírni. Lehetséges, hogy köze van az Odin-Vann professzorral kapcsolatos gyanújához? Talán jogosan gyanakszik?

James megrázta a fejét, hogy elhessegesse a gondolatot. Elvégre Ralphról volt szó. Valószínűleg valami halál unalmas iskolaelső-teendője akadt.

James legyintett, majd feliramodott a lépcsőn, gondolkodás nélkül átlépett a trükkös részen, aztán kettesével szedve a fokokat szaladt tovább.

- Ez jóval egyszerűbb volna, ha nálunk lenne a láthatatlanná tévő köpeny - súgta Rose, miközben ő és James folyosóról folyosóra osontak az éjféle sötétségbe burkolózó kastélyban. Gondosan kerülgették a falon sorakozó fáklyák fényét, megbújtak a szobrok árnyékában.

- Tudom - mordult fel James. - Felesleges folyton felemlegetni.

- Csak mondom - csacsogott tovább a lány, kipillantva egy kőkentaur fara mögül.

- Egy valódi Bajkeverő talált volna rá módot, hogyan csórja el a köpenyt az apja tudta nélkül, tudatosan készülve az effajta szituációkra.

- Nem minden Bajkeverő apja az Auror Főparancsnokság góréja - szúrta James a fogai között. - Miért álltunk meg? A Mardekár klubhelyiségének bejárata itt van, a kanyar mögött.

- Csss! - intett figyelmeztetően Rose James irányába. Még mindig a szoborhoz lapult, és onnan leskelődött.

James lélegzetvisszafojtva hallgatózott. Egy távoli, szinte alig hallható zaj egyre erősödött: furcsa, recsegős dudorászás volt, egy réges-régi dallam, amit James párszor hallott Weasley nagyfiú rádiójában, ám ez a verzió olyan volt, mintha valaki egy törött furulyán próbálná előadni, egy darázs-fészkek kellős közepén.

Rose hátranézett.

- Frics! - tátogta, majd Jamest a könyökével arrébb tessékelve behúzódtott az árnyékba.

- Au! - szisszent fel James. - Szállj le a lábamról!

- Csitt! - súgta Rose, és a nyomaték kedvéért újra a fiú bordái közé könyökölt. A dúdolás mostanra léptek koppanásával is kiegészült, és már a közvetlen közelükből, a sarkon túlról hallatszott. Úgy tűnt, Frics úgy döntött, a mai estén a pincefolyosókon

fog járőrözni, és most egyenesen feléjük tartott. Aztán ráadásul ennél is rosszabb történt: énekelni kezdett.

- Ó, kislány, te gyönyörű kislány, nincs oly édes jelző, mi ne illene terád - dörmögte az orra alatt, szinte monoton hangon. - Holló fürtjeidbe veszek én rózsát és gyémánt tiarát...

Az öreg gondnok hangja már közvetlenül a szobor mellől hallatszott. Árnyéka végigkúszott a szürke kőpadlón, és cipőjének ritmikus csoszogására imbolygott. Mellette egy másik árnyék is kocogott, melynek láttán megfagyott a vér James ereiben. A vénséges murmánc macska, Mrs. Norris volt az, ahogy kattogó-kopogó karmokkal, folyvást a padlót szaglászva közeledett.

Frics lába épp csak egy pillanattal előbb bukkant ki a szobor talapzata mögül, mint maga Mrs. Norris. A macska még lépett kettőt, mielőtt megdermedt volna, hogy aztán lámpásként világító zöld-arany szemét egyenesen a fiatalokra szegezze. Meredt rájuk egy pillanattig, aztán sziszegve a párosra fűjt.

Ekkor hirtelen egy újabb hang folytatta Frics félbehagyott dalát. Ez mély volt, dörmögve visszhangzott a folyosó hosszában.

- Aztán tánra kélünk, részegen kerengünk az eperhold alatt...

Frics döbbenetesen megtorpant, majd nyiszorgó cipővel sarkon fordult. Mrs. Norris nem mozdult, még csak nem is nézett a jövevény felé. Becsukta a száját, és éles, macskás morgásba kezdett.

- Rubeus! - mordult fel Frics, haraggal álcázva meglepetését. - Az istenekre, ne kínozz az énekhangoddal. Mit keresel te itt ilyen későn?

Ahogy meghallotta Hagrid lépteit, James kissé megkönnyebbült. Mellette Rose igyekezett elhessegetni Mrs. Norrist. A macska halk, vonyító nyávogást hallatott, kivillantva rémisztően hegyes, sárga fogait.

- Nem jött álom a szememre - felelte szomorúan Hagrid. - Telihold van, ráadásul ítéletidő. Semmit nem látni a hótól. Úgysem tudtam volna elaludni, úgyhogy arra gondoltam, lejövök, és dolgozom kicsit Gertrude-on.

- Jesszusom - mordult fel megvetően Frics. - Hányszor mondjam még neked, nem nevezhetsz el egy hajót "Gertrude"-nak. Tiszta szégyen!

Hagridot ez a legkisebb mértékben sem törte le.

- Megmondom mi lesz, Argus. A következő hajóm névadásában előbb veled fogok konzultálni.

- Már rég föld alatt leszünk, mire összekaparod a zrugát egy másik hajóra. Semmi kétség - szuszogta Frics reszelősen. - Menj a dolgodra, nekem még járőrözni kell.

Ahogy Frics hátat fordított, Rose megkísérelt egy rúgást Mrs. Norris irányába. A macska a koponyájára lapította a füleit, és éles karmával végigszántott a lány sportcipőjén.

- Igazából még szerencse is, hogy összefutottunk, Argus - szólalt meg hirtelen Hagrid, akit még mindig nem láttak a kentaurszobortól. - Ööö, amilyen bolond vagyok, véletlen a gyűrűkulcs nélkül jöttem le a barlangtóhoz. Segítenél bejutni?

Frics ógott-mógott, morgott egy sort, pár másodpercig egy helyben lépkedett, aztán megfordult, aztán James hallotta, hogy visszacsoszog arra, amerről jött.

- Egyszer a saját fejedet is elhagyod - mordult hátra.

- Valószínűleg tényleg így lesz - felelte Hagrid vidáman. - Azt hiszem, óra után az üvegházakban hagyhattam a gyűrűt, a kulcsaim mellett.

- Hát persze - motyogta Frics, véve a lapot. - Hagrid professzor. Volt egy kis koppanás, fémes súrlódás, ahogy a gondnok bepaszította a gyűrűkulcsot a helyére, aztán zárnyelvek és riglik kattogása töltötte be a folyosót.

Rose ismét Mrs. Norris felé rúgott, és ezúttal sikerült is eltalálni az idős murmánc farát. A macska sziszegve megpördült, és egy gyors mozdulattal beledöfte melső mancsainak karmát Rose farmerjába. A lány kétségbeesve igyekezett lerázni az állatot, de nem járt sikerrel.

Jobb ötlet híján James előhúzta zsebéből a pálcáját, és becélozta a fújató macskát.

- Acervespa! - súgta.

A csalánártás pontosan a két szem között találta el Mrs. Norrist, mire az állat kalimpáló mancsokkal és farkkal hátrabukfencezett.

- Mrs. Norris! - dörrent rá Frics türelmetlenül. - Gyerünk tovább! Ma nem vadászunk egerekre.

- Úgy biza, Mrs. Norris - kuncogott Hagrid. - Ó, igaz is, meg mernék esküdni, hogy láttam pár nebulót a csillagvizsgáló torony irányába osonni. Biztos valami rosszban sántikálnak. Próbáltam utánuk ripakodni, de nekem nincs akkora tekintélyem, mint nektek, kettőtöknek.

- Ez azért van, mert neked vajból van a szíved, *professzor úr* - morogta Frics. - Gyerünk, kislány. Ma nagy fogásunk lesz!

Mrs. Norris megrázta magát, rózsaszín mancsával a levegőt pofozta, mintha szúnyogok zümmögnének a feje körül, aztán felugrott, és a saját farkára fújva vadul körbe-körbe kezdett szaladni. Úgy tűnt, a csalánártás kicsit összezavarta a vén macska agyát, legalábbis ideiglenesen. Nem mintha James sajnálta volna. Végül az állat megállt, és kótyagosan tántorogva elindult a gazdája után, menet közben még a kentaurszobor talapzatának is sikerült neki mennie.

James a szobor árnyékából hallgatta Frics egyre távolodó csoszogását, és Mrs. Norris karmainak halkuló kopácsolását. Hagrid mély, bariton hangján folytatta a megkezdett dalocskát.

- Majd boldogan csücsülünk, a hercegnőm és én, mint ezüstvilla végén a falat...

James és Rose kimásztak a szobor mögül, majd sietve felzárkóztak Hagrid mögé, aki meglepetés nélkül dudorászva pillantott vissza rájuk. Mikor odaértek hozzá, lehajtotta a fejét, és azt súgta:

- Láttam a lábadat, mikor megrúgtad az öreg Mrs. Norrist, Rosie. - Hangjából némi megrovást lehetett kihallani.

- Majdnem lebuktatott minket - védekezett Rose halkán. - Én csak el akartam kergetni. James rálőtt egy csalánártás! - Megfordult, és felvont szemöldökkel pislogott az unokatestvérére. A fiú szemrehányóan meredt vissza rá.

Hogy témát váltson, inkább azt kérdezte:

- Tényleg elhagytad a gyűrűkulcsot?

Hagrid szárazon felnevetett, és felmutatta a bal kezén csillogó smaragdgyűrűt.

- Dehogy hagytam. De valahogy csak el kellett csálnom tőletek Fricset, nem?

A föld alatti tóhoz vezető, résnyire nyitva lévő ajtó felé nyúlt, azonban az hirtelen magától becsapódott. Nem sokáig maradt zárva, egy pillanattal később a retesz kattant egyet, az ajtó újfent kitérült, ám ez alkalommal a mardekáros klubhelyiség kandallójának arany fénye szökött ki rajta. Az ajtón kirontó Ralph egyenesen belerohant Hagridba, majd a vadórról visszapattanva kis híján átesett a küszöbön,

vissza a klubhelyiségbe. Markából egy gumikacsa pottyant a földre. Valaha élénk citromsárga lehetett, mostanra kissé megkopott, és tele volt ujjlenyomatokkal. Mikor sikerült visszanyernie az egyensúlyát, Ralph felkapta a földről a kacsát, és büntudatos képpel pislogott fel a félóriásra.

- Bocs a késésért - suttogta, és közben próbált közömbös képet vágni. - Ugye nem baj, ha eljön egy... haver is?

- Kit értettél "haver" alatt? - érdeklődött James, mikor már a földalatti tóhoz vezető lépcsősoron baktattak lefelé. - Az ott a próteusz kacsád. Kinek üzentél?

A korábbi látogatásuktól eltérően a hullámokat borzoló szél most fagyos volt, és finom havat meg jégkristályokat sodort feléjük. A barlangi tó vizén itt-ott vékony jéghártya látszott, azonban odafent, a tó fordított tükörképe csontkeményre fagyott, éjfékete ónixkőként állt ki a mennyezetből. Hagrid hajója, a Gertrude, lanyhán ringatózott a koromfekete vízen, egy kőmólóhoz kikötve. Hosszú testét megállás nélkül nyaldosták a hullámok.

- Nos, ahogy te és Rose mondtátok - magyarázta Ralph, beszéd közben szürke felhőket eregetve a száján -, nem engedhetjük meg magunknak, hogy elkapjanak. Úgy voltam vele, hogy többségben az erő. Így hát... lebeszéltem egy találkozót.

- Ácsi - torpant meg Rose, majd megpördült, és mutatóujjával a nagyobb fiú mellkasába bökött. - Lebeszélte egy "találkozót"?

- Mi van már? - kiáltott oda nekik Hagrid, akit eddig teljesen lekötött, hogy eloldozza a hajó kötelét egy vas kikötőbakról. - Most akkor jöttök, vagy mi lesz?

Ralph idegesen toporgott.

- Őszintén szólva sokkal jobban éreztem magam a gondolatra, hogy legyen egy kis segítségünk...

James összeszűkítette a szemét.

- A próteusz kacsád?

Ralph igyekezett vaskod ujjával elrejteni a sárga gumikacsát.

- Nem, nem a... figyelj, semmiség. Nem haladhatnánk?

- Hadd nézzem, Ralph - nyúlt a kacsáért James. Ralph elrántotta barátja elől a kezét, így viszont a gumikacsa pont ideális távolságra került Rose-hoz, aki kapott is az alkalmon, és elorozta azt Ralph markából.

- Ne nyomd meg! - kiáltott fel riadtan Ralph, és rémülten előre nyúlt, de akkor már késő volt.

- Nyomorult semmirekellő! - csipogta a kacsa tárgyilagosan. Ebben a pillanatban halványkék füstoszlop robbant Rose és Ralph közé, a közepéből pedig felhangzott egy távoli, de rohamosan közeledő hang:

- *GeronimooOOO!*

A füstből egy alak szaladt ki teljes sebességgel, jóformán olyan könnyen leterítve Jamest a lábáról, ahogy tekegolyó szokta a bábukat. James a hideg kőre zuhant, a jövevény pedig egyenesen a veséjébe térdelve a mellkasán landolt, mire egy pillanatra minden levegő kifutott a tüdejéből.

- Au! - kiáltott bele az alak James fülébe. - Kin landoltam? Kizárt, hogy Ralphinator ilyen könnyen adta volna magát. Te rosszfiú vagy? Azt mondták, lehetnek rosszfiúk is.

- Zane Walker?! - kiáltott fel Rose. Éles hangja olyan hangtartományba csapott, amit szabad füllel alig lehetett hallani. - Hogyan...! Mit...!?

Ralph a szemét forgatva kikapta Rose kezéből a kacsát.

- Én kértem meg hop-hálózaton keresztül, hogy álljon készen, ha esetleg szükségünk lenne segítségre - magyarázta türelmetlenül. - Eredetileg csak tartaléknak kellett volna, ha valami balul ütne ki.

- Brrr! - Zane össze-összekoccanó fogakkal lemászott Jamesről, és felsegítette barátját. - Hideg van! Hol vagyunk? Az Antarktiszon? - Zombi egyenruhájában volt, de a nyakkendő lazán lógott, ingujja pedig kigombolva verdesett a csuklója körül. - Még szerencse, hogy nem épp úszni voltam.

- De hát... hogy kerülsz ide? - csóválta a fejét James. - A Roxfortban senki sem tud hoppanálni!

Zane kihúzta magát, és összefonta karjait a mellkasa előtt, védekezésül a hideg ellen.

- Nem is kellett hoppanálnom. Ez egy újabb kísérleti kommunikációs tesztprojekt. - Felemelte a jobb kezét, és megmutatta a többieknek az alkarját. Bőrén egy sárga szimbólum látszott, a csuklója belső oldalán.

- Az ott... - Rose hunyorogva a figurára meredt, aztán Ralph irányába intett. - Az ő próteusz kacsája van a karodra tetoválva?

Zane leejtette a kezét.

- Mond nektek valamit a "kvantum-szindinamika" kifejezés?

James bambán meredt a barátjára.

- Nekem sem - bólintott Zane. - De az öreg Kőfal már hónapok óta ezen kattog. Kvarkok meg gluonok, freonok és peonok, meg egyéb fütyfűrüttyök. A lényeg, hogy az ideiglenes tetkóban lévő tinta technomantikusan megegyezik Ralph kacsájával. Ha azt megnyomják, az atomikus hullámforma összeomlik, és engem azonnal idehoz. Szólnom kell Raphaelnek a kilépésről. Pfüú! De ezt már elmagyaráztad nekik, nem? - Ez utóbbi kérdés Ralphnak szólt.

- Ebből is látszik - pillantott Ralph rosszállóan Rose-ra -, hogy nem kell minden kacsát megnyomkodni, ami csak a kezed ügyébe kerül!

- A technomancia első szabálya - bólogatott Zane bölcs képpel.

A mólón Hagrid kihúzta magát, és értetlen képpel pislogott az irányukba.

- Walker? Te vagy az? Mi a kénköves...?!

- Hali, Hagrid! - üdvözölte Zane, és a hajóhoz sétált. - Takaros kis odúd van itt! Még véletlen sincs kávéfőző azon a micsodán, igaz?

Rose csípőre vágott kézzel meredt Ralphra.

- Most mi van? - háborodott fel Ralph, és zsebre vágta a próteusz kacsát. - Csak tartalék tervnek szántam! Mondtam neki, hogy álljon készen, bár valószínűleg úgysem lesz rá szükség.

- Mennyit tud a tervről? - sóhajtott fel James.

- Szinte semmit - felelte Ralph kissé leeresztve. - Azt mondta, jobb lesz így, aztán idézett valami szöveget kuporgó oroszlánokról meg rejtőzködő dinókról.

- Igen, ez pont úgy hangzik, mint amit Zane mondana - ismerte be James.

- És hogy kerül haza? - kérdezte Rose továbbra is Ralphot fixírozva.

- Két nyomás a kacsán.

Rose előre tartott tenyérrel, némán parancsolva követelte vissza a gumikacsát.

- Várj - szólt James, és a lány vállára tette a kezét. - Most, hogy már itt van, akár velünk is jöhetne. Már persze, ha akar, de miért ne akarna?

- Ez most komolyan mondod? - förmedt Rose Jamesre. - Mást nem akarsz meghívni? Jöhetne a Mágiaügyi Miniszter is! Vagy esetleg Rig Mortis és a Keményfejűek?

- Többségben az erő - terelgette James a lányt a móló felé, ahol Zane és Hagrid már várt rájuk. - Különben is, itt most Zane-ről van szó. - Küldött egy cinkos kacsintást Ralph irányába, mire a másik fiú csüggedten biccentett.

- Skacok! - mutogatott izgatottan Zane a lépcsőként szolgáló pallóra, amit Hagrid épp a helyére lebegtetett. - Sárkányt megyünk menteni! Hajóval! Durva, mi?

Rose felmordult.

Öt perccel később már mind a hajó orrában ácsorogtak az egyetlen lámpás tompa fényében, és igyekeztek alkalmazni a hullámok hátán bukdácsoló vízi alkalmatosság himbálózásához. Heddleburn már a kormánykerék mögött várakozott, és idegesen tördelte bütykös kezeit. Hagrid és Rose a fedélzeten sürgölődött, itt egy kötelet húztak feszesebbre, ott megkötöttek egy csomót, bezárták és vízhatlanították az ablakokat, ellenőrizték az ajtókat, és közben megfejthetetlen hajós zsargonban kiáltoztak egymásnak. Időnként Ralph segítségét kérték, mivel a fiú elég magas volt, hogy rögzítse a magasabban lévő csigákat és a vitorla keresztrúdját. Ahogy James elnézte, a hajó hossza nagyjából megegyezett a kviddicspályáéval, de nagyon keskeny volt, és a fedett vízikerék meg a kormányos bodegája nagyjából három egyenlő részre osztotta. Két árboc magasodott fölénk, egy az orrban, egy pedig a tatnál. Mindkettőről különféle kötelek, csigák és ernyedten csüngő vitorlák lógtak.

- Na és mi a neve ennek a teknőnek? - érdeklődött Zane a korlátba kapaszkodva.

- Úgy tűnik, Gertrude - felelte James.

Zane bólintott.

- Ez szörnyű név.

- Végre valami, amiben egyetértesz Friccsel.

- Hallottál valamit mostanában Petráról? - halkította le a hangját Zane. James a barátjára pillantott. Mindig beletelt pár percbe, mire hozzászokott a fiú amerikai közvetlenségéhez. Fontolóra vette, mit válaszoljon. A hajó tovább ringatózott alattuk, Rose, Ralph és Hagrid pedig megállás nélkül kiáltozott.

- Csókolóztunk - bökte ki végül.

Zane lassan, jelentőségteljesen biccentett.

- Ez tutira nem könnyíti meg a dolgokat, mi?

James felsóhajtott, és a korlátnak támaszkodott.

- És Merlin? - kérdezősködött tovább Zane. - Felőle hallottatok valamit a Világok közti világ óta?

- Semmit - vont vállat James. - Szerintem nem vett észre minket. Túlságosan lefoglalta Petra.

- Végül sikerült megszerezni a karmazsin fonalat - foglalta össze Zane -, viszont Merlin meglógott a brossal. Gondolod, hogy Petra hajlandó lesz anélkül itt hagyni ezt a valóságot?

Jamesben ez a kérdés eddig fel sem merült. Az egésznek, hogy visszatértek a Világok közti világba, az volt a lényege, hogy megszerezzék a szimbolikus fonalat, ami nélkül Petrának esélye sem volt átvenni az alteregója helyét annak szülődimenziójában. Azonban már akkor feltűnt neki, mennyire összetörte a lányt az apja brossának elvesztése. Tétován megrázta a fejét.

- Szerintem nem számít. Itt hagyja ezt a világot örökre.

- Pont emiatt lehet olyan fontos, hogy magával vigye a legfontosabb emlékét - felelte Zane rá nem jellemző komolysággal. - Talán Merlin is tudta, mire tette rá a kezét, mikor elhappolta. Lehet, hogy azzal akarja előcsalogatni Petrát.

James szeretett volna egyetérteni a barátjával, de nem tudott.

- Nem találkoztál vele mostanában. Nagyon eltökélt. Szembeszáll mindenkivel, aki az útjába áll, minket is beleértve. És a lehető legrosszabb fajta segítségre támaszkodik. Valamiért úgy tűnik, Judith és a vérében lévő Voldemort-foszlány is arra játszik, hogy sikerrel járjon.

Zane töprengve oldalra hajtotta a fejét, és szája abba a különös fintorba futott, amit James olyan jól ismert.

- De miért akarnának segíteni neki? Judith főleg. Petra a horgony, ami ebben a világban tartja. Az egyetlen ok, amiért Judith egyáltalán itt lehet, az az alku, amit Petrával kötött, mikor Petra végzett Izzy anyjával. Ha Petra lelép egy másik dimenzióba, Judith elveszti a gazdatestét. Ő is eltűnik, nem?

- Elméletileg - vont vállat James. - Pont ezért dunsztom sincs, miért akarná Judith segíteni Petrát a célja elérésében. Csak annyit tudok, hogy Judith tudja, én nem akarom, hogy Petra elmenjen, ezért figyelmeztetett, hogy maradjak távol tőle.

- Eleve veszett ügynek hangzik - szólt Zane, James arcát tanulmányozva a lámpás gyér fényében. - Vagy elveszítéd Petrát, és Judith győz, vagy elnyered Petrát, de az egész világ fizet meg érte.

James erre nem mondott semmit. Lehajtotta a fejét, és kezével a hajába túrt.

Hirtelen megugrott alattuk a hajó, amitől mindkét fiú elvesztette az egyensúlyát.

- Késésben vagyunk - bömbölte Hagrid a kormányosfülkéből. - Mindenki befelé, vagy menjetek le a kabinokba! Ez egy kicsit rázós lesz!

Az egyre gyorsuló hajó hánykódásától bukdácsolva James és Zane a kormányosfülkéhez sietett, és bebújtak a keskeny ajtón. Odabent Ralph, Rose és Heddlebur már a hátsó falhoz rögzített réz korlátba kapaszkodtak. Előttük a műszerfalon megszámlálhatatlan mérőműszer, tárcsa és kar sorakozott, de a helyiséget egyértelműen a hatalmas kormánykerék uralta. Hagrid feszült koncentrációval forgatta oda-vissza a kereket.

- Ez egy kicsit szűkös lesz - motyogta magának.

- Csak kíváncsiságból, Hagrid - szólt Zane, miközben fél kézzel a korlátot markolva eloldalazott Rose mellett. - Hányadik utad ez már a hajóval?

Hagrid futólag oldalra pillantott a fiúra.

- Hogy hányadik? Ó... Nos hát, igazából... - Egyik kezével eleresztette a kereket, és némán mozgatva az ajkait, számolni kezdett az ujjain. Végül aztán beismerte. - Ööö, az első.

A fülke hatalmas ablakán keresztül jól látszott, hogy a Gertrude egyszer a magasba lóduló, máskor víz alá bukó orra lassanként a földalatti tó falán sorakozó kiterjedt barlangbejáratok egyike felé fordul. Fölötte a sziklába a LONDON szót vésték, két

oldalról pedig koboldtűzzel égő fáklyák lobogtak. Sárgás fényük ott játszott a fekete hullámok felszínén, és szikraesővé varázsolta a hajókorláton átcsapó vízpermetet.

- Valahogy sejtettem - vont vállat Zane, aztán inkább mindkét kezével megkapaszkodott.

A hajó gyorsulni kezdett, ahogy közelített a kiszemelt járathoz. James észrevette, hogy a barlangjárat mintha egyenesen kiszívta volna a vizet a tóból, maga felé húzva vele a hajót is. Hagrid a kormánykereket tekergette, majd kisvártatva felmordult.

- Kapaszkodjatok - mondta, aztán lenyúlt, és tompa koppanással lenyomott egy nagy kart. - Azt hallottam, ami most jön, az egy kicsit húzós lesz.

Hangos csörgés, majd egy puffanás rázta meg az egész hajót. James kis híján felkiáltott, mikor az orrban lévő árboc egyszer csak dőlni kezdett feléjük, mint egy kivágott fa, magával rántva a csigák és kötelek bonyolult rendszerét. A kötélzet ostorszerű csattogása kíséretében az árboc egészen a kormányosfülkéig hajolt, ott aztán a helyére kattant, mire James rájött, hogy ez egy szükséges átalakítás volt, ha be akarnak férni a barlangjáratba anélkül, hogy a plafon leszakítsa az árboc tetejét.

A Gertrude meglódult, és becélozta a sötétben ásító alagút száját, hogy aztán szédítő sebességgel eltűnjön benne.

James gyomra lassan a torkába kúszott, cipőtalpa pedig kissé elemelkedett a padlótól, ahogy a járat meredek szögben lejteni kezdett, a sodrás pedig jelentősen felerősödött, mintha egy rettentő vízesés felé közelednének. Hagrid ujjai még mindig a kormánykerékre fonódtak, de mostanra úgy tűnt, már ő is csak az életéért kapaszkodik, és alig bírja egyenesben tartani a hajót az alagút hihetetlenül erős sodrásában. Az egyetlen fényforrás az orrban vadul himbálózó lámpás volt, ami most fürgén táncoló, torz árnyékokkal töltötte meg a fedélzet megvilágított részét. Időnként két oldalról vízpermet csapott át a korlátok felett, ahogy a Gertrude orra bebecucskázott a víz alá. Az ablakokat sűrű vízcseppek töltötték meg és sötétítették el, mintha szakadó esőben ültek volna egy autó volánja mögött. Lassan teljesen elhomályosították a látképet, és olyan hangosan kopácsoltak az üvegen, hogy meg sem próbáltak beszélgetni.

Jamesnek most először fordult meg a fejében, hogy vajon meddig tart majd az út. Elvégre elég távol voltak Londontól, valahogy mégis úgy érezte, gyorsabban haladnak, mint amilyennek érzik. Csontjaiban érezte a mágiát, ami eltorzítja, összetömöríti az időt és teret, és könnyedén formálja azt. A Gertrude meredeken jobbra dőlt, meglovagolva a barlangi folyam jobbra tartó hullámait. A hajótest recsegett-ropogott, és Jamesben szörnyű gyanú ébredt, hogy végigsúrolták az alagút falát; el tudta képzelni, mit tesz a kő a hajó fa törzsével. Egy pillanattal később az egész megisméltódott, csak most egy balkanyarral. A Gertrude szinte derékszögben balra dőlt a lendülettől, és jó darabon úgy is maradt.

- Meddig megyünk még, Hagrid? - kiáltotta Rose, de így is alig lehetett hallani a hajótörzs recsegése és a kopogó vízcseppek hangzavarában.

- Már nincs sok hátra - bömbölt hátra, majd a biztonság kedvéért még egy pillantást vetett egy nagy, rézből készült műszerre. James látta, hogy azon egy mutató lassan, de biztosan közelít egy fehér betűkkel írt tábla felé: LONDON, TEMZE. - A Kutják-szigeténél törünk a felszínre, Canary Wharftól délre!

James határozottan örült, hogy hamarosan véget ér ez a gyomorforgató kirándulás. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogyan fogja viselni Norberta a visszautat. Biztosan rémulten fog szorongani az alacsony raktérben.

Hirtelen ráncok futottak James homlokára, ahogy felfogta, mit mondott Hagrid.

- Hogy értetted, hogy "felszínre törünk"? - kiáltotta oda a félóriásnak.

Hagrid a kormánykerékbe kapaszkodva állított valamit a műszerfalon. Hatalmas markában eltörpülni látszottak a hajót irányító karok.

- Mint ahogy annak idején a Trimágus Tusára érkező durmstrangosok! - bömbölte vissza. - Áttörjük a felszínt! Fogalmam sincs, hogyan, de működik!

Az alagút váratlanul meredek szögben emelkedni kezdett, amitől James megtántorodott. A folyó alattuk keskenyedni kezdett, egyre több és több hullám bukott át a korláton, szinte összezárult körülöttük a víz. A lámpás nagyot szisszenve kialudt, és nem maradt más körülöttük, csak az áthatolhatatlan sötétség, és a zúduló víz dobhártyaszaggató zúgása.

- Hagrid! - próbálta túlkiabálni James a bömbölő áradatot. - A Temze be van fagyva! Évtizedek óta először vastag jégpáncél fedi az egészet!

Túl késő volt bármit is tenni, pláne, hogy James abban sem volt biztos, hallotta-e egyáltalán valaki. Érezte, amint apró ujjak ragadják meg a nadrágja szárát, és amikor lepillantott, Heddlebunt látta, aki vakon kapkodott bármiféle kapaszkodó után a sötétben.

Az ütközéstől az összes ablak kirobbant a keretéből. Hagrid olyan erővel szorította a kormánykereket, hogy az szó szerint kettéhasadt a kezében. James, Rose, Ralph és Zane mind előre zuhantak, egyenesen a villogó gombokkal, mutatókkal és karokkal teli műszerfalnak. Üvegszilánkok és jéghideg víz záporozott rájuk minden irányból, teleszórva James haját és arcát.

Kék fény ömlött az arcukba, ahogy a hajó szinte függőlegesen kiszabadult az éjszakai levegőre, aztán, mikor elfogyott a lendület, lassan dőlni kezdett előre, mintha épp a világ pereméről akarna lebucskázni. Végül egy tompa puffanással vízszintesbe került, és csend lett, leszámítva a hajótest belsejéből hallatszó aggasztó recsegést, és a kívülről a törzsnek verődő jégdarabok kopácsolását.

James kisöpörte a hajából az üveg- és jégzilánkokat, majd a műszerfalba kapaszkodva álló helyzetbe húzta magát. A törött ablakon hideg szél süvített be, éles hópolyheket vágva a fiú arcába, és a rothadó szemét, gyarak kéményének füstje és halott halak bűzét, amik egyértelműen jelezték: megérkeztek a városba. Miközben a Gertrude lágyan ringatózott, az orrban egy óriási jégdarab csusszant ide-oda a fedélzeten. A korlát fölött James megpillantotta a raktárak és a ködből előtűnő nagy hajók összetéveszthetetlen sziluettjét. A Temze valóban befagyott, összefüggő halványkék jégtakaró borította, melyet csak időnként tört meg egy-egy hóbucka, illetve az a nagy fekete lyuk, amin a Gertrude épp az imént törte át magát.

- Szent szalamandra - szuszogta Zane, és oda támolygott James mellé. - Lefogodom, hogy ez még annál az aquapolisi buboréktaxinál is jobb volt, amiről meséltetek. - Gondolatban átfutotta, mit mondott, aztán megvonta a vállát. - Vagy rosszabb, attól függ, honnan nézed.

- Rosszabb - nyögte a fejét tapogató Ralph. - Határozottan rosszabb.

- Mindenki jól van? - Hagrid ügyetlenül felkecmergett, és oda sem figyelve lesöpört a válláról egy ablakra elég üvegcserepet. - Rosie? Megvagy?

- Azt hiszem, újra be kell állítanunk a kormánylapátot - rázta ki a haját az arcából Rose. - Már ha megvan még egyáltalán.

James bosszús képpel a lábára pillantott.

- Megérkeztünk. Most már elereszthetsz.

Heddelebon úgy pislogott fel rá hatalmas szemeivel, mintha elfelejtkezett volna róla, hol is van. Aztán szégyenlősen lefejtette karjait a fiú lábszáráról, és lekonyuló fülekkel elhátrált.

- No jól van - csapta össze a kezeit Hagrid egy kurta sóhajt követően. - Legalább nem kell keresnünk, hol parkoltunk, igaz?

A Gertrude sérülése sokkal komolyabbnak tűnt a Temze jegéről, miután mind leereszkedtek Hagrid összecsukható rámpáján. Rose fújtatva megkerülte az éles peremű lyukat, és a kis repedésekre meg a halk ropogásra ügyet sem vetve magában motyogott valamit. A méretes jégdarabok és szilánkok közepén úgy himbálózott a hajó, mintha épp egy óriás öklében vergődne. A törzs mentén mindenfelé törött deszkák és kisebb-nagyobb rések látszottak, és nagyjából középen furcsa horpadás futott végig, amitől a hajó orra és fara természetellenes szögben meredt az ég felé, míg a vízkerék és a kormányoskabin jobban belesüllyedt a vízbe, mint kellett volna. James hátán végigfutott a hideg, ahogy ránézett.

- Most komolyan, mi volt az esélye? - vont a vállát Hagrid. - Milyen gyakran fagy be a folyó? Húsz-harminc évente? Naná, hogy pont most kellett neki. - Úgy tűnt, igyekszik a humoros oldaláról megközelíteni a történeteket, nem pedig mint olyasvalamit, aminek végzetes következményei lehetnek.

- Az orrárbocnak annyi - hallatszott Rose fojtott hangja a hajó mögül. - Az előárbcnak és az árbcotetőnek szintén. Az oldalkormányt csak a szentlélek tartja össze, de igazából mindegy is, mivel a kerék kettőbe tört. - Rose mögött Heddelebon topogott, és úgy forgatta a fejét, mintha egyszerre akarna figyelni minden irányba. A testtartásából ítélve a házimanó kifejezetten kényelmetlenül érezte magát ilyen közel egy mugli nagyvároshoz.

- Nagy részét megreparózhatjuk - legyintett Hagrid. Mély hangja furcsán tompának tűnt a jégmező ürességében. - Amit meg nem, arra valószínűleg nem lesz szükségünk, legalábbis ahhoz, hogy hazajussunk. Nem lesz gond, Rosie.

- Nem tudjuk megreparózni, ami a jég alatt szakadt le rólunk - felelte Rose. Hangjából szinte sütött, hogy alig tudja kordában tartani az elkeseredését. - De ha elég üvegszilánk van szétszórva a fedélzeten, legalább a kormányosfülkét le tudnánk szigetelni, és megjavíthatjuk a kereket is. Talán hazajuthatunk, de éppen csak. Már, feltéve, ha nem botlunk több váratlan katasztrófába.

Zane gyengéden megveregette Rose vállát.

- Ez a beszéd, Rosie.

A lány hervasztó pillantást vetett Zane-re. James tisztában volt vele, hogy nagyon rövid azon emberek listája, akik "Rosie"-nak hívhatták az unokatestvérét, és Zane Walker határozottan nem volt rajta.

Ralph tágra nyílt szemekkel, fejcsóválva nézett végig a hajó roncsain.

- Kösz, de én inkább taxival megyek haza, ha nem gond.

- Ugyan már, Ralph, nem lesz gond - mondta James nem túl nagy meggyőződéssel. - Rosszabb utunk is volt már. Ööö... valószínűleg. - Nem kis nehézségek árán sikerült megfordítania a nagyobb fiút, aztán a csapat megindult a jégen a rozoga rakpart és egy nyomasztóan elhagyatott raktárépület felé. A falait rozsdás foltok csúfították, a tető baljósan megereszkedett. A hatalmas ablakok kisebb, négyzet alakú lapokra oszlottak, melyek mindegyike mocsoktól vakon ásított az éjszakába, már amelyik nem volt kitörve. Az elaggott épület mellett még a lepukkant Gertrude is úgy festett, mintha most jött volna le a gyártószalagról.

- Ha minden jól ment - szólt Hagrid, miközben felemelte Rose-t, és a jégről a mólóra tette -, Grópi és Prechka odabent várnak Norbertával. Kivisszük a kislányt a hajóhoz, és mire kettőt üt az óra, már otthon is vagyunk. Gróp és Prechka még sötétben visszaérnek a hegyekbe. Ennél jobb nem is lehetne.

- Az optimizmusod mindannyiunkra inspirálóan hat, Hagrid - szólt fázósan Zane, miközben maga is felmászott a betonmólóra.

Heddle bun árnyékról árnyékra osont, szeme a szokásosnál is nagyobbra meredt, ahogy az ismeretlen helyet igyekezett felmérni. A kikötőben rozsdás ladikok sorakoztak a jég fogságában. Körülöttük hó kavargott a szélben, homályos szellemképet vetítve a part mentén álló utcalámpák fényébe, és egyre növekvő halmokba rakodva a részegen dülöngélő fapóznák tövében. Hagrid megállt a legközelebbi lámpa fénykörén kívül, majd felemelte jobb kezét. Markában egy öngyújtóra emlékeztető tárgy látszott. Kattintott vele egyet, mire az utcalámpa pislákolva kialudt.

- Honnan van neked önlótó? - kérdezte halkán James.

Rose önelégülten elmosolyodott.

- Apa fiókjából menttem ki karácsonykor. Egy igazi Bajkeverő így intézi a dolgokat. Jegyzetelj nyugodtan!

Az önlótó segítségével Hagrid egyenként eloltotta az összes út menti lámpát, ahogy tovább haladtak. Egy vaslépcsőn egy szinttel feljebb másztak, aztán egy repedezett járdán végigsétálva egy sor hatalmas ajtóhoz jutottak. Mindegyik raktár ajtaját rozsdás lánc és lakat zárta le, kivéve a legutolsót, ami elég csúnyán meghajlott, a lánc pedig halk csörömpöléssel lengedezett az erős szélben.

- Az lesz az - biccentett Hagrid, és megindult az épület felé. Vetett hátra egy pillantást, majd hozzátette: - Maradjatok a közelemben, és egy hangot se halljak!

A saját mellkasát átölelő Zane dideregve Hagrid mellé kocogott.

- Honnan tudjuk, hogy tényleg ott vannak?

Mintha csak erre a végszóra várt volna, a raktárból fülsértő hang hallatszott. A fém ajtók megremegtek, az épségben maradt ablaktáblák pedig csörömpölni kezdtek a keretükben. Odabent élénk narancssárga fénykitörés világította be az éjszakai sötétséget.

- Ezek vagy ők - nyelt nagyot James -, vagy a varázsvilág határai sokkal rosszabb állapotban vannak, mint azt gondoltuk.

Hagrid előre ólálkodott, és belesett a résnyire félretolt nagy fémajtón. A benti félhomályban épp hogy ki lehetett venni a hatalmas ablakokkal körbevett óriási nyílt teret. A tető szintjén fémből készült gerendák és keresztrudak pókhálója látszott,

melyekről bonyolult gépezetek lógtak. James úgy vélte, valamikor a raktárban lévő darurendszer részét képezhették, amivel a rakományokat mozgatták.

Hagrid halknak szánt hangja rekedtes kiáltásként visszhangzott végig a csarnokon.

- Grópi?

Újabb üvöltés hallatszott, és James orrát most már a sárkánylehelethez köthető ismerős szag is megcsapta. A táncoló sárga lángok poros betonpadlót, egy rakás ősrégi ládát és egy kibelezett teherautó vázát világítottak meg, valamint három sötét alakot a roncs mögött.

- Grópi! - kiáltott fel Hagrid megkönnyebbülten, és sietve megindult a teherkocsi irányába. A többiek szorosan a sarkában maradtak. - Prechka! És a drága Norberta! Hát sikerült ide érnetek!

James lába meg-megcsúszott a törmelékkal teli padlón, ahogy próbált lépést tartani Hagriddal, de mikor az óriások kiléptek a teherautó mögül, kis híján hanyatt vágódott. Már egészen elfelejtkezett róla, milyen érzés ekkora emberek között lenni. Gróp feje a kocsi fölé magasodott, bozontos haja úgy állt szerteszét, akár egy szénaboglya, kvaffnyi szemeiben pedig ott szikrázott az ablakokon beáramló gyér fény tükörképe. Prechka mellett azonban ő is eltörpült. Az óriásnő feje a tetőgerendák között ingadozott, és furcsán kicsinek tűnt széles vállához és hatalmas testéhez képest. Mikor előre lépett a betonpadló nagyokat reccsenve megrepedt, a gerendákról pedig finom por szitált a többiekre.

Gróp lassan, tagolva beszélt, olyan hangosan, amit ő nyilván óvatos suttogásnak szánt.

- Hagrid bátyó. Gróp és Prechka elbújtak, de Norberta hangos. Norberta érzi másik sárkány szagát a fénytengerben.

- Semmi baj, öcskös - nyúlt fel Hagrid, és megveregette féltestvére könyökét. - Szép munka volt, Grópi. Mindkettőtök ügyes volt. Innen most már átvesszük Norbertát. Heddlebung?

James a manót keresve oldalra pillantott, de Heddlebung már belefogott a munkába. A házimanoó átbújt a teherautó alatt, és Norbertának suttogott, aki hosszú, kígyószerű nyakát leeresztve hallgatta. A sárkány légzése, ami egy perccel korábban még szapora és zaklatott volt, most lassulni kezdett, az állat mélyebbeket lélegzett, és a torkában tompán világló tűz is visszahúzódott. James nem tudta kivenni Heddlebung szavait, még azt sem tudta megállapítani, hogy egy általa ismert nyelven beszél-e. De Norberta jól reagált, és momentán csak ez számított. Hatalmas kő gördült le James szívéről, és csak most, hogy megkönnyebbült, döbbsent rá, mennyire aggódott amiatt, hogy vissza kell vinniük Norbertát a hajóra.

A föld megremegett, ahogy Prechka féltérdre ereszkedett a kocsi mellett. Mivel nem fért el kényelmesen, türelmetlenül arrébb taszította a teherautót, ami az abroncs nélküli keréktárcsaival mély árkokat szántott a szürke betonba. Zane fürgén hátraszökött, mikor a kocsi fényszórója véstesen közel csúszott el a vállához.

- Prechka fél - mondta az óriásnő, és mélyen zengő hangjától megremegettek keretükben a raktár ablakai. Kinyújtotta kezét, Hagrid pedig érte nyúlt. Öklében alig fért Prechka mutatóujjának utolsó perce, mégis úgy tartotta azt, akár egy gyereknek tenné, aztán még magához is húzta, és megpuszította az óriásnő ujjának hátulját.

- Vissza tudtok menni azon az úton, amin ide jöttetek, ugye? - kérdezte a hatalmas árnyék arcába meredve.

James tudta, hogy az óriások rendelkeztek egy különleges képességgel, ami lehetővé tette nekik, hogy pontosan visszakövessék saját lépéseiket. Prechka mégis aggódni látszott.

- Hazajövünk a régi barlangba. Hagrid bátyó mellett élünk, Roxfortban.

James még épp időben kapta a vadór arcára a tekintetét, hogy lássa, amint minden szín kiszalad belőle.

- Ezt már megbeszéltük, Grópi. Nem jöhettek Roxfortba. Nem szabad, emlékszel? Még az utolsó pár szurcsókomat is el kellett küldenem. Mit szólna Merlin igazgató úr, ha megtudná, hogy ti ketten visszaköltöztetek a Tiltott Rengetegbe?

- Gróp és Prechka csendben lesz - ígérte Prechka, s hogy kihangsúlyozza, mennyire, mutatóujját az ajkához emelte. Zengő hangja azonban még így is ott rezgett James csontjaiban. - Az igazgató sohanem tudja.

Hagrid szomorkásan csóválta a fejét.

- Én is nagyon szeretném, kedveseim. De egész egyszerűen nem lehet. Vissza kell mennetek a hegyekbe. A törzseteknek szüksége van rátok. Nektek pedig rájuk. Nem lesz gond. Ha ennek az egész titokvédelmi hajcihőnek vége lesz, talán el tudom intézni, hogy meglátogassatok. Na, mit szóltok? - Megpróbált az óriásokra mosolyogni.

Gróp és Prechka egymásra néztek, és egy hosszú pillanatig úgy tűnt, mintha szavak nélkül kommunikálnának. Végül Gróp újra lepillantott, majd bólintott.

- Oké, Hagrid bátyó.

Hagrid szípigva visszabiccintett, aztán igyekezett összeszedni magát.

- Akkor jó - derült fel kissé. - Emlékeztek még, hogy kell előhívni a bújatató búbájt, amit küldtem nektek, ugye? Elhoztátok őket?

Gróp felnyúlt, kotorászni kezdett a vastag mellénye alatt, majd előhúzott egy nyakláncfélét. James meglepve látta, hogy egy régi gumiabroncs az, amit gyűrűként egy bicikliláncre fűztek.

- Elbújunk, ha embert hallunk. Így, ni. - Hüvelyk és mutatóujjával összenyomta az abroncsot, s közben azt suttogetta: - Obscuro.

Semmi sem történt. A két óriás pontosan ugyanott maradt, ahol eddig is voltak, mégis, James agya valahogy nem akarta ezt felfogni. Ahol Gróp kuporgott, Jamesnek olyan érzése támadt, mintha egy műanyag flakonokkal teli hatalmas, szürke szemetes konténerrel látta. Ahol Prechka térdelt egy vastag fémgerendákkal kitámasztott, rozsdásodó víztornyot érzékelt.

- Egy álcázó talizmán! - kiáltott fel Zane. - A legjobb, amit valaha láttam!

- Hagrid - szólt lenyűgözve Rose. - Ez a te műved?

- Most mit lepődtetek meg annyira? - nyomott el egy büszke vigyort Hagrid. - Csak mert legendás lények gondozását tanítok, még nem jelenti azt, hogy elfelejtettem, hogyan kell használni a pálcát. Ez csak egy kis apróság, amivel meg szerettem volna könnyíteni az útjukat. Elvégre nem hagyhattam, hogy mindenféle mágikus segítség nélkül utazzanak! - Rövid hallgatás után szégyenlősen Rose-ra sandított. - Szerinted tényleg jól sikerült?

- Ez fantasztikus, Hagrid - bólintott a lány, és hunyorogva próbálta kivenni az álcázott óriásokat.

- Húha! - hátrált pár lépést Ralph. - Azt hiszem, mozognak, de nem látom!

James felpillantott, és riadtan látta, hogy a konténer mintha magától oldalra dőlt volna, amitől a benne lévő flakonok és zsákok átgördültek egymáson, majd elmosódtak, és új szeméthalmokat képeztek. A víztorony ráhajolt a vasgerendákra, amik fémes csikorgással hajlottak meg alatta.

- Nyomd meg újra, Grópi - kiáltott oda Hagrid a szemetes konténernek. - Csak véges mágiát lehetett belegyömöszölni abba a gumiba. Tartogassátok akkorra, mikor tényleg szükség lesz rá.

Egy másodperccel később az álcák megszűntek, és James újra az óriások alakját látta a poros árnyékok között ácsorogni. Hagrid megkönnyebbülten sóhajtott.

- Nem kéne indulnunk? - érdeklődött Ralph.

- Támogatom, lehetőleg mielőtt még befagyna a sejhajom - kapott a szón Zane. - Nem mintha nem lett volna élmény ez az út. Komolyan. Jövő héten ismételjük meg.

- Norberta készen áll? - kiáltott oda Hagrid Heddlebunak.

A manó megdermedt, majd felpillantott, hegyes fülei a vadőr felé fordultak.

- Kész vagyunk - felelte. Hangja egércincogásnak hatott az óriások öblös, zengő hangja után.

Hagrid elbúcsúzott, és megvárta, amíg Grópék távoznak. Hatalmas testük eltakarta a kékes holdfényt, ahogy kilopakodtak a törötten lógó ajtó mellett. Nem telt bele egy perc, és lépteik ütemes puffanásai beleolvadtak a távoli forgalom háttérzajába. Kint voltak a városból, már csak a környező falvakon kellett átvágniuk, hogy elérjék a hegyeket.

- Biztonságban lesznek - súgta Hagrid, és mereven bámulta a raktár üresen tátongó ajtaját. - Hazamennek. Nem lesz bajuk, igaz?

James rájött, hogy a vadőr legalább annyira győzködi magát, mint a többieket.

Rose a görnyedten álló Hagrid vállára tette a kezét.

- Hát persze, hogy nem. Adtál nekik védelmet. És a maguk módján mindketten okosak.

Óriásokhoz képest, gondolta James, ám nem mondta ki hangosan. Elvégre Hagrid maga is félóriás, és épp most lehettek a tanúi, hogy a legjobb álcázóbűbájra képes, amit James valaha látott.

Hagrid úgy biccentett, mint aki elhatározásra jutott.

- Jól van - súgta, majd vetett egy pillantást Heddlebun és az összegömbölyödve ücsörgő Norberta irányába. - Akkor induljunk.

A gyerekeket maga előtt terelgetve Hagrid kivezette Norbertát a nyitott ajtón, végig a repedezett aszfaltúton. A levegőt milliónyi szállingózó hópihe töltötte be, melyek a raktárépületek között átszívító szélben vad táncba kezdtek, aztán kiröppentek a befagyott Temze fölé.

James kíváncsian hátranézett, és azt látta, hogy Heddlebun Norberta fején ül, a füléhez hajol, és megállás nélkül suttog. A manó egyik kezével megveregette a hatalmas sárkány állkapcsát. Norberta úgy követte Hagridot, mintha transzban lenne, fejével szinte súrolta a kikötő betonját, lábait pedig olyan nesztelenül és kecsesen rakta egymás után, akár egy hátsókertben ólalkodó macska.

A különös csapat átvágott a jégbe fagyott hajók között, majd leereszkedtek a Temze felszínére. A Gertrude alig látszott a szürkében játszó havas panoráma előtt,

melynek háttérében csak halvány, szivárványszínben játszó ködös sejtetésként terült el maga London.

- Óvatosan - morogta Hagrid idegesen, ahogy Norberta teljes súlyával a folyó jegére lépett. A jégtakaró recsegve morajlott, de kitartott - legalábbis egyelőre. Ralph vezetésével megindultak a sötét foltban ringatózó Gertrude felé, a sort Norberta zárta.

Habár már szó szerint reszketett, ez csöppet sem szegte Zane kedvét.

- Na és honnan szedtétek a sárkányokkal suttogót?

- Heddlebunt? - rázta a fejét James. - Millie Vandergrifféknél volt házimanó. Az ünnepek alatt rúgták ki, pedig ott lakott egész életében. Hagrid talált rá valahogy, miután megtudta, hogy elvesztette az állását, és tud bánni a bestiákkal. Elég nagy mázli.

- Kirúgták? - vonta össze a szemöldökét Zane. - Nem gondoltam volna, hogy van ilyen. Miért?

James felsóhajtott. Előttük a Gertrude lassacskán kezdett kibontakozni a ködből. A leeresztve hagyott palló nyikorogva karistolta a jeget, ahogy a hajó ide-oda bukdácsolt a hullámokon.

- Dühös és kétségbeesett volt, mert elvették a munkáját, hogy mugli szolgálókkal töltsék be. Megpróbálta szabotálni és kirúgatni őket, csakhogy lebukott, így ő került lapátra. Egészen pontosan én buktattam le, mikor a szünidőt Millie-éknél töltöttem.

Zane elkomorodó képpel meredt Jamesre.

- És te ezek után megbízol benne? - hitetlenkedett.

James válaszra nyitotta a száját, azonban egy váratlan kiáltás a torkára fagyasztotta a szót.

- Hé-kás! - bömbölte hirtelen Hagrid. - Norberta! HÓHA! - A jég egy tompa, mégis hihetetlenül hangos recsenéssel megmozdult James talpa alatt, mintha valami nagyon nehéz nyomta volna lefelé. Aztán, mikor a talaj felfelé lendült, James lába megcsúszott alatta, és elvesztette az egyensúlyát. Zane-nek csak az utolsó pillanatban sikerült elkapnia a karját. Valami elsuhant fölöttük, fekete árnyékot vetve az egész társaságra. Sötét szárnyak hasították az eget, majd egy fülsüketítő, állati ordítás remegtette meg a jeget. A hosszan kitartott, mély bömböléstől felkavarodtak a hópelyhek is. James azonnal tudta, hogy ez nem egy pórázon vezetett sárkány ideges nyüszítése volt, hanem az édes szabadság érzelmekkel teli üvöltése.

Norberta egy korábbi szárny sérülés következtében már nem tudott normálisan repülni, csupán egyik helyről a másikra siklott, rövidebb távokon. Elsüvített fölöttük, majd ereszkedni kezdett, egyenesen Ralph felé. Árnyéka a nagyobb fiúra esett, aztán földet ért, karmai felszántották az egyébként is repedezett jeget.

- Ralph! - kiáltotta Zane, de a barátjuk addigra már megfordult. Szemei kimeredtek, mikor észrevette, hogy a sárkány egyenesen föléje tornyosul, aztán ösztönösen oldalra vetődött, épp amikor Norberta mind a négy lábával erősen ellökte magát. Újra a levegőbe emelkedett, a folyó jege pedig kisebb-nagyobb táblákká szakadozott a súlya alatt. Ralph rémülten annak a nagyobb darabnak a szélébe kapaszkodott, amin az előbb még ő is állt, és most a többiektől távolodva úszni kezdett, szabadon.

Hagrid elrohant James mellett, és tovább kiáltozva ugrándozott a szigetekre omló jégtáblákon. Rose szorosan a nyomában volt, habár az ő cipője meg-megcsúszott néha.

Norberta csapott egyet a szárnyaival, leereszkedett, majd újfent elrúgta magát, ezúttal a Gertrude-ról, újabb deszkákat tépve fel karmaival a már amúgy is ramaty állapotban lévő fedélzetről. Az egyik szárnya nagyot lendült a levegőben, a másik viszont kissé késve, ernyedten lökött rajta, teljesen kitérítve őt a pályájáról. A hó vadul kavargott a sárkány körül, így James épp csak ki tudta venni, ahogy Heddlebun leveti magát Norberta fejről, elkapja a hátsó árbocot, majd leszánkázik a félig felhúzott vitorlán.

- A manó munkák a házimanóké! - kiáltotta, s a hangja egyszeriben határozottan csengett, és dallamosan, akár egy trombita. - Terjesszétek az ígét! Ez csak a kezdet! A manó munkák a házimanóké, különben megfizet a mugli világ!

James csúszva lefékezett, mikor egy nagyobb darab jég az orra előtt szakadt le. Norberta megint üvöltött egyet, hangja úgy zengett végig a Temze fölött, akár a mennydörgés. Fémes nyikorgás közepette landolt a Tower Bridge-en, majd karmait használva felkapaszkodott a déli torony tetejére. Ide-oda lendülő farokkal, kitért szárnyakkal próbálta egyensúlyba hozni magát. Mikor sikerült, kinyújtotta nyakát, nagyra tátotta száját, és izzóvörös lángcsóvát okádott az alacsonyan szálló hófelhők felé. A sárgás fény jelzőtűzként világította meg a tájat, ott csillogott a szállingózó hópolyheken és a híd aszfaltján is. Odalent a kocsik csikorgó fékekkel rohantak egymásba, és az emberek rémült sikoltozása még ilyen távrolól is pontosan kivehető volt.

Aztán Norberta ismét elrugaszkodott, és kitért szárnyain, lassan ereszkedve elröppent a város ködös ragyogásának irányába. Autódudák és karambolok fémes csattanása jelezte útját végig, amíg el nem tűnt a távolban.

James nem mert hinni a szemének. Zane fékezett le mellette, és megkapaszkodott James vállában, hogy ne csússzon bele a vízbe.

- NORBERTA! - kiáltotta Hagrid. Nem láttak belőle semmit, csak egy terpeszben álló körvonalat az egyik úszó jégtáblán. Mellette Rose az életét féltve kapaszkodott a vadőr kabátjába. - NORBERTA! GYERE VISSZA!

James hátrapillantott, és észrevette, hogy a folyó sodrása már így is jócskán elsodorta őket a Gertrude-tól. Gyorsan végignézett a kötelek és vitorlák sokaságán, de nem volt mit látni.

- Megszökött - csóválta a fejét Zane, még mindig Jamesbe kapaszkodva. - Sosem látjuk többé azt a kis árulót.

Valami nagy és nehéz ragadta meg James lábát. A jég megsüllyedt a talpa alatt, sötét víz bugyogott fel a pereme mentén. James egyensúlyát veszítve hátra rogyott, egyenesen a jövevényre, aki erre fájdalmas hangon feljajdult.

Ralph volt az.

- Kezdem unni - lihegte, miközben hátára fordult a jégen, és lelökte magáról Jamest -, hogy folyton igazam van.

A következő fejezetben:
FENYEGETŐ KATASZTRÓFA!
MÉG TÖBB KVIIDDICS?
AZ ARANY TRIÓ VISSZATÉR!

18. RÖVID HALADÉK

Már hajnalodott, mire James és Rose visszamászott a portrélyukon, olyan fáradtan, mintha nem is pár órára, hanem hetekre lettek volna távol.

- Jesszuskám, rossz rátok nézni - csóválta a fejét a Kövér Dáma megrovón. - Mintha szellemet láttatok volna. És mire fel ez a kései érkezés, ha szabad kérdeznem?

- Mérges Tentacula - morogta Rose. A szájából a jelszó inkább valami átoknak hangzott.

- Hát jó! - puffogott a Kövér Dáma, és felháborodottan átdobta stóláját a válla fölé. A ráma halk nyikorgással feltárult, és megpillantották a sötét árnyékokba burkolózó klubhelyiséget, meg a hideg kandallót.

Egyetlen szó nélkül váltak el, és mentek fel a saját hálótermeikbe vezető lépcsőn.

James nem tudta, Rose hogy van vele, de dacára a végletekig kimerült testének, az elméje éberebb volt, mint valaha. Mikor felmászott a csigalépcsőn a félhomályos hálóterembe, megkönnyebbülten látta, hogy még Scorpius is húzza a lóbórt lopott ágyában, a hetedévesek között.

Még ahhoz sem volt elég energiája, hogy kibújjon nyirkos ruháiból, így aztán James utcai ruhában rogyott az ágyára, és percekig mozdulatlanul meredt a közeli ablakra. A hó mostanra elállt, és felkelt a hold, kékesen derengő fényében úgy ragyogtak az üvegen kanyargó jégvirágok, mintha neonból lettek volna kirakva.

James gondolatai akörül forogtak, milyen következményei lehetnek mindannak, amit akaratlanul elkövettek az éjszaka folyamán. A hazaút nehéz és körülményes volt, órákat töltöttek még a Temze jegén fagyoskodva, mire olyan állapotba hozták a Gertrúdot, hogy el merjenek indulni vele. Ezalatt Zane visum ineptio bűbájjal vont a hajót, hogy bárki, aki közelebről is megvizsgálná a megfeneklett hajót, csak egy közönséges vontatóhajónak lássa.

De most, hogy már itthon voltak, a hazatérés nehézségei eltörpülni látszottak. Ráeresztettek a mugli Londonra egy kifejlett sárkányt. Már csak a gondolat is

abszurdnak hatott. Sőt, nevetségesnek. Mégis, fülében még mindig ott csengett a karambolozó kocsik csörömpölése és a szemtanúk sikolyai, mikor Norberta felmászott a Tower Bridge tetejére, és sziluettje úgy meredt onnan a városra, akár egy élő vízköpő.

A késői óra ellenére minden biztonnal emberek százai látták, arról nem is beszélve, hogy a kifejlett norvég tarajossárkány e percben is a városban tombolt valahol, kimondhatatlan károkat okozva, és rettegést ébresztve a muglik szívében, amerre jár.

Zane-nek igaza volt. Mikor végre hazaértek, és partra szálltak a rémes állapotban lévő Gertrúdról, a tó alatti tó partján a fiú félrevonta Jamest, Rose-t és Ralphot, majd síri hangon azt mondta:

- Ez rosszabb, mint ami a Leleplezés Éjszakáján történt. Ezzel, remélem, tisztában vagytok.

Hagrid egy szót sem szólt a hazaút alatt, még a búcsúzás alatt sem. James úgy vélte, a vadőr alighanem sokkos állapotban van, részben a szegény, elveszett sárkánya miatti aggodalom, részben pedig a tény miatt, hogy az elmúlt ezer év legsúlyosabb törését okozták a Titokvédelmi Alaptörvényben, és ezért az sem lenne túlságosan meglepő, ha másnap már az Azkabanban reggelizne, miközben az ítéletre vár megszámlálhatatlan bűnei miatt.

James egész egyszerűen képtelen volt feldolgozni, milyen következményei lehetnek a tetteiknek. Mindig, mikor megpróbálta elképzelni, mi következik, vagy hogy mit tehetnének, lelki szemei előtt újra és újra megjelent a Tower Bridge tetején gubbasztó sárkány, ahogy farkával verdesve, kitért szárnyakkal tüzet okád a felhők felé.

Észre sem vette, mikor aludt el, és mintha csupán pár perccel később ébredt volna. Az ablakon beáradó napfény azonban másról tanúskodott. Már javában szombat délutánra járt az idő.

James felmordult, átfordult a másik oldalára, és karjával eltakarta az arcát.

- Dorbézoltál az éjszaka, álomszuszék? - üdvözölte egy vidám hang. Graham. - Szörnyű formában leszel a holnapi kviddicsmeccsen, ha így folytatod. Csapatkapitányként kötelességem kimondani: csalódtam benned.

James ismét mordult egyet; képtelen volt bármilyen épkézláb választ kitalálni. Kicsusszant az ágyból, és csak amikor a nyirkos zoknija a padlót érte, akkor tudatosult benne, hogy még mindig a mocskos farmer és pulóver van rajta. Az éjszaka történetek emléke gyorsvonal sebességével tért vissza.

- Ó, hogy az a... - motyogta csüggedten. - Graham, láttad már a mai újságot?

Graham megrázta a fejét.

- Miért? Megint interjút adtál Rita Vitrolnak?

James válasza se méltatva talpra szökkent, és úgy, ahogy volt, az előző napi piszkos ruháiban leszaladt a csigalépcsőn.

A klubhelyiségben sem látta még senki a Reggeli prófétát. James átfurakodott a portrélyukon, és félig lecsúszott, lábujjai körül verdeső nedves zokniban lecsörtetett a mozgó lépcsősorokon.

Az egyik folyosón elrohant Hóborc mellett, aki nyilván azonnal érzékelte, hogy nagy botrány van kitörőben, mivel gyorsan a fiú nyomába eredt, hátha kiaknázhatja a káoszt.

- Tűnj el! - kiáltott vissza a válla fölött James. - Semmi közöd hozzá!

- Azok a legjobb dolgok, amikhez semmi közöm! - trillázta a pufók kis alak, és időnként csak úgy, a móka kedvéért gellert kapva pattogott a falakon.

Rose épp akkor lépett ki a nagyteremből, mikor James Hóborccal a sarkában leért a bejárati csarnokba.

- Láttad már? Mit ír az újság? - zihálta James, de Rose villámgyorsan a szája elé kapta az ujját, hogy elhallgattassa.

- Úúúú! - visított izgatottan Hóborc. - Ez jó lesz! Szinte már érzem is rajtatok a titkos összeesküvés csodálatos bűzét!

- Takarodj innen, Hóborc! - sziszegte Rose a kopogószellemnek. - Neked ehhez semmi közöd.

- Annál jobb! - visította Hóborc, s közben bukfenceket vetett a levegőben. - Baj és kalamajka, Hóborc nagyot mulat rajta!

Rose résnyire szűkítette a szemét, s mikor megszólalt, hangjába különös, dallamos titokzatosság költözött.

- Hallottad már, mi lesz ma a desszert, James?

Hóborc abbahagyta a bekfencezést, és gyanakvó tekintettel megdermedt.

- Alvó varangybonbon - suttogta Rose kínzó lassúsággal. - Mmmm... miniatűr elvarázsolt cukormáz békák ínycsiklandozó török zselatinmasszába forgatva. Nagyon nehéz elkészíteni. Tökéletes csendnek kell hozzá lenni a konyhában, különben a cukormáz békák még azelőtt felébrednek, hogy megszilárdulna rajtuk a zselatin. El tudod képzelni? Az a több száz cukorvarangy fenekestől felforgatná az egész konyhát, a szerencsétlen manók meg kergethetnék őket!

James a szeme sarkából felpillantott Hóborcra, és meglepetten látta, hogy a kopogószellem grimaszolva tördeli a kezét. Vörösödő pofáját egészen felfújta, mint mikor Ralph igyekszik órán visszafojtani egy böffentést egy egész üveg édesgyökér üdítő után.

- Kész katasztrófa volna - folytatta Rose álmélkodva -, ha valaki, mondjuk, berontana a konyhába fazekakat püfölve, és közben teli tüdőből bömbölné a Roxfort himnuszát. Még szerencse, hogy senkit sem ismerek, aki ilyesmire vetemedne.

Hóborc torkát elkínzott vonyítás hagyta el. Lebegett még odafent egy darabig, szeme keresztbe állt, arca felpuffedt a koncentrációtól, aztán kiszakadt belőle egy jókedvű nyerítés, és süvítve elszáguldott a konyha irányába. Még el sem tűnt a szemük elől, James már hallotta is a roxfordi himnusz első előbégatott sorait.

- Gyere velem - kapta el Rose a fiú könyökét, és az egyik oldalfolyosó felé kormányozta. - A könyvtárba. És egy szót se, amíg oda nem érünk!

James hagyta, Rose hadd vezesse, amerre csak akarja, és közben újfent elcsodálkozott rajta, mekkora tehetsége van a lánynak a kevésbé intelligens emberek manipulálásához, akik pár szó után pontosan azt teszik, amit Rose akar.

Öt perccel később a könyvtár egyik legeldugottabb asztalánál, gondosan ügyelve rá, nehogy kelessék őket, James a Reggeli Próféta fölé hajolt, amit nem sokkal korábban hozott Rose-nak a bagolyposta.

A cikk meglepően rövid volt, a második oldal közepén tették közzé. Nem kifejezetten volt eldugva, de egyáltalán nem az a messziről ordító címlapsztori lett belőle, mint amilyenre James számított.

NYOMOZÁS INDULT A LONDONI MUGLI SÁRKÁNYÉSZLELÉS KAPCSÁN

A Mágiaügyi Minisztériumba a kora reggeli órákban több bejelentés is érkezett, miszerint a londoni Tower Bridge tetején, és annak közvetlen környezetében sárkányt láttak. Mivel az utóbbi időben több feltérképezhetetlen mágikus hely is kompromittálódott, kezdetben tömeghisztériának könyvelték el az esetet, azonban az egyre szaporodó szemtanúk vallomásai alapján a Minisztériumi nyomozók később hajlani kezdtek rá, hogy valóban létezhet az említett varázslény.

“Egy sárkány felbukkanása több, mint valószínűtlen,” kommentálta Harry Potter auror főparancsnok, és a nyomozás vezetője. “A mugli szemtanúk vallomása azonban azt mutatja, valóban elszabadulhatott valamiféle legendás bestia, esetleg más, mágikus forrásból származó entitás, és kijuthatott a varázsvilág biztonságos határain kívülre. A legvalószínűbb elméletünk, hogy egy szökött mumus randalírozik a mugli London utcáin. Hamar elő fogjuk keríteni, ebben biztos vagyok.”

A hivatalos jelentések alapján a teremtményt hajnali 1:25 és 1:40 között észlelték, először a Tower Bridge fölött, majd elrepült a Potters Field Park fölött, végül nyoma veszett a Shard vasútállomás közelében. A minisztériumi amneziátorok fáradhatatlanul dolgoznak, és módosítják a csaknem háromszáz mugli szemtanú emlékeit. Több járműbaleset kárait is helyreállították. A minisztériumi tisztviselők azonban arra figyelmeztetnek, hogy egy ilyen horderejű eseményt követően maradhatnak emléktöredékek és fizikai bizonyítékok.

Wolfram Tryce, vezető amneziátor lapunknak így nyilatkozott: “Teljes emlékmódosítás helyett csupán a rövidtávú emlékek kivonására hagyatkozhatunk az esetek száma miatt. Így viszont elég, ha két-három szemtanú összeveti az élményeit, és a közös emlékek felszínre törhetnek.”

Mint azt a Reggeli Próféta olvasói jól tudják, a rendkívül népszerű Hokus testvérek cirkusza jelenleg a londoni Abszol úton adja elő a műsorát, melynek része egy hebridai feketesárkány, amely a Montague Python művésznév alatt lép a porondra. A cirkusz tulajdonosa és porondmestere, Archibald Hokus maga biztosította eme sorok íróját, hogy a sárkányuk az egész éjszaka a felügyeletük alatt állt, és még áll jelen pillanatban is.

“Montague egy regisztrált bestia, sosem vesszük le róla a szemünket, ráadásul kezes, mint a bárány, akármilyen

félelmetes és rossz is a híre a fajtájának,” magyarázta Hokus ma reggel a hop-hálózatán keresztül. “És jó okkal! Az idomított sárkányok azonban nagyon kedvesek, a szó minden értelmében. Kizártnak tartom, hogy még egy olyan példány létezne, mint ő, bármennyire is örülnénk neki. Monty olyan régóta utazik velünk, hogy mostanra szinte már családtagnak számít.”

Mikor megkérdeztük, hogy a Mágiaügyi Minisztérium kapcsolatba lépett-e a Hokus testvérek cirkuszával a tegnapi éjszakai sárkányészlelés kapcsán, Mr. Hokus biztosított minket, hogy “minden lehetséges módon közreműködik a hatóságokkal.”

Hogy enyhítsék a mágiamentes társadalom gyanúját, a hivatalos szervek olyan lehetséges magyarázatokat ültettek el a mugli sajtó fejében, mint az elszabadult meteorológiai ballon, és a Temze jege alatt felgyülemlett mocsárgáz. “Régi, de jól bevált kifogások,” mondta Mr. Tryce – igencsak fáradtan, ahogy e sorok írója látta.

- Nos, ezúttal hozzánk pártolt a szerencse – sóhajtotta James megkönnyebbülten, aztán visszatolta az újságot a lány elé. Rose felvette azt, és gondosan összehajtogatta, de ő korántsem volt olyan nyugodt, mint az unokatestvére.

- Valami büzlik ezzel az egész sztorival – súgta félhangosan. – Norberta még mindig szabadon jár Londonban, de senki sem látta tegnapi hajnal óta. Mi ennek a valószínűsége?

- Talán megrémült, és elbújt valahová – vont a vállát James tétován.

- Végül is az lehet – ismerte el Rose. – A norvég tarajossárkányok ismeretlen területen általában keresnek maguknak egy ismerős közeget, ahol kivárják, hogy elmúljon a veszély. Szegényke biztos halálra van rémülve.

- Mintha csak Hagridot hallanám – jegyezte meg James meglepetten.

- Csak mert életünk valószínűleg legnagyobb kalamajkjába kevert – szipogta Rose hátradőlve a székén –, attól még van szívem. Ez az egész nem Norberta hibája, nem ő kérte. Csak ösztönösen reagált az adott helyzetre.

- Ha valaki, hát Heddlebus volt a ludas – szólalt meg egy újabb, suttogóra halkított hang. Ralph tágra nyílt, komoly szemekkel huppant le az asztal túlsó felén álló székre. – Mondtam, hogy ebből hatalmas katasztrófa lesz!

- Ha nem csálnak az emlékeim, én szóltam, hogy ne bízzunk meg Heddlebusban – csóválta a fejét James. – Nem mintha bárki is hallgatott volna rám.

Rose üdvözült arckifejezést öltött magára.

- Most már felesleges ujjal mutogatni. Ami történt, megtörtént. Ki kell találnunk, hogy most mihez kezdjünk.

- Persze, hogy ezt mondd – szólt Ralph idegességtől elcsukló hangon. – Te mondtad, hogy semmi rossz nem történhet, nem kell aggódnunk.

- Sosem mondtam, hogy semmi rossz nem történhet – jegyezte meg Rose könnyedén. – Azt mondtam, hogy nem fognak elkapni minket.

- Én nem így emlékszem – mordult fel Ralph karba font kézzel.

- Szóval... - mondta James, hogy visszazökkentse a beszélgetést a korábbi mederbe. - Ha Norberta tényleg elbújt valahova, ahogy Rose mondta, akkor mi a probléma? - Kétségbeesetten próbált kapaszkodni a korábbi megnyugvásba, ezért megkopogtatta az összehajtott újságot. - Ha nincs szem előtt, nincs vész, nem igaz?

- Ha nem tűnt volna fel, az apádat idézték abban a cikkben - förmedt rá Rose türelmetlen pillantással. - Ő nem holmi minisztériumi aktatologató. Nem olyan, mint az én apám - ismerte be, majd kissé megereszkedett ültében. Végül azonban összeszedte magát, és folytatta: - De még az én apám se venné be ezt a "szökött mumus" dumát. Ezzel csak az idiotákat akarják megnyugtatni, egyébként humbug az egész.

James csüggedten forgatta a szemét.

- Épp most úsztuk meg az évszázad legnagyobb bukását, te meg csak panaszkodsz! Nem látod, hogy ezzel vége? Mi a bajod, Rose?

- Az a bajom, hogy még egyáltalán nincs vége - súgta határozottan Rose. - Lehetetlen! Norberta még odakint van. És nem számít, mit mondott az apád "e sorok írójának", attól még nagyon is tisztában van vele, hogy valami van a háttérben.

- Egyetérték - bólogatott Ralph. - Viszont nem teljesen. Csak egy dolgot tehetünk ebben a helyzetben: szépen oda állunk Merlin elé, és beszámolunk neki mindenről.

- Nyugi - csitította James, majd lassan végignézett Ralphon, utána Rose-on is. Végül ismét az újság felé intett. - Megmutattátok már Hagridnak?

Rose megrázta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Szerintem már tud róla. Szerencsétlen halálra aggódta magát tegnap éjjel. Valószínűleg azonnal megkaparintott egy újságot, amint lehetett, hogy megtudja, mennyi kár esett. De én mondom, ezzel még nincs vége. Szabadon engedünk egy sárkányt London kellős közepén! Per pillanat lehet, hogy elsimították a dolgokat, az amneziátorok törölték az emlékeket róla, helyreállították a károkat, de Norberta még ott bujkál valahol. Valamit tennünk kell!

- Én meg azt mondom - bökött az újságra James -, hogy már nem a mi gondunk! Norberta elrejtőzött, a minisztérium meg mumusokkal, meteorológiai ballonokkal meg mocsárgázzal magyarázza. Örülünk kéne a szerencsénknek, nem pedig sötét ómeneket keresgélni mindenhol! - hátradőlt a székén, és összefonta karját a mellkasa előtt, azután egész más hangnemben folytatta. - Viszont Zane remek munkát végzett azzal a visum ineptio bűbájjal múlt éjjel, nem?

- Nehéz megmondani - sóhajtotta Rose, majd felkapta a Prófétát, és a táskájába gyúrte. - Csak azokon működik, akik nem tudják eleve, hogy mit néznek.

- De azért le voltál nyűgözve tőle - döntötte oldalra a fejét Ralph. - Láttam rajtad. Ismerd be: végül örültél, hogy eljött.

Rose elpirult. Épp csak egy kicsit, de James már csecsemő koruk óta ismerte az unokahúgát, és azonnal feltűnt neki. A lány teátrális mozdulatokkal behúzta a cipzárt a táskáján, és gondosan kerülte James tekintetét.

- Zane egy tisztéletlen, gyerekes, vakmerő, mániákusan vidám, agyament, amerikai gazember.

James biccentett.

- És pont ugyanazokért a tulajdonságaiért kedveled, ami bosszant benne.

Azt várta, hogy a lány dühbe gurul, ehelyett csupán ráfeküdt az asztalra, és állát a karján nyugtatva meredt el a könyvespolcok között.

- Hát, nem egy Scorpius, az már biztos.

- Aha - bólogatott James, roppant bölcsnek gondolva magát. - Mert benne meg pont az bosszant, amit régen kedveltél.

- Ó, még most is kedvelem. Nem tehetek róla. - Megrázta a fejét, majd halkán folytatta. - De gyűlölöm magam érte. Folyton csak összezavar. Mindig, mikor azt hiszem, végre mindent elsimítottunk, tesz valami még bosszantóbbat. Már az iskolai teljesítményemen is látszik.

Ralph homlokráncolva meredt a lányra.

- Mármint miben is? Minden tantárgyból te vagy az osztályelső.

- De nem élvezem. Az egész nem több már... szimpla robotolásnál.

- Ejha - füttyentett halkán James. - Egy világ, ahol az iskola szimpla robotolás. El sem tudom képzelni, milyen lehet.

- Nagy segítség vagytok - motyogta Rose vigasztalanul. - Nem is tudom, miért meséltem ezt el nektek.

James legszívesebben megmondta volna Rose-nak, hogy Scorpius nem elég jó neki, de tisztában volt vele, hogy feleslegesen tenné. Erre magának kell rájönnie, mikor majd ráébred, hogy a kapcsolatuk nagyja bosszúságokból, szívfájdalomból és piti kis vitákból állt.

Ehelyett inkább félhangosan töprengeni kezdett.

- "Rose Malfoy" ... Tisztára, mint valami gusztustalan, rózsaszín árnyalatú festék neve. Vagy mint az a borzasztó bájital, amit Weasley nagyfi szokott kotyvasztani influenza idején.

- Kösz szépen. - Rose felállt, és felvette a táskáját. - Máris jobban érzem magam. - Már épp távozni készült, de az utolsó pillanatban visszafordult a két fiúhoz. - De most komolyan. Ennek a Norberta ügynek még nincs vége. Hatalmas galibát okoztunk, és mihamarabb jóvá kell tennünk, különben az egész a nyakunkba szakad.

Választ nem is várva sarkon fordult, és kísértalt a könyvtárból. James karba font kézzel meredt utána, végül csüggedt sóhaj szakadt fel belőle.

Komolyan szeretett volna hinni benne, hogy Rose túlreagálja a dolgokat, és Norberta nem az ő gondjuk többé. Azonban ez a meggyőződés még annál is gyengébb volt, mint hogy Rose titokban még mindig reménytelen szerelmet érez Zane Walker iránt, csak nem tud kitörni a Scorpiusszal való kapcsolatában felhúzott érzelmi ketrecből.

Ralph egész addig követte tekintetével Rose-t, míg a lány el nem tűnt a könyvespolcok mögött.

- Nem szívesen mondom ki, de igaza van Norberta ügyében. Neked meg Scorpius Malfoy-jal kapcsolatban. Az egy idióta.

James felsóhajtott, majd maga is felállt. Úgy döntött, épp ideje lecserélni a tegnapi piszkos ruháit.

- Ez az egész ügy totál kvantum. Kicsik vagyunk mi ehhez. Később találkozunk, Ralph.

Mialatt visszafelé tartott, a griffendéles toronyba, azon morfondírozott, hogy a Londonban elszabadult Norberta nem sokban különbözik Rose szerelmi életétől; ő, James, egyikkel se tud mit kezdeni.

Ahogy az már csak lenni szokott a tavasz első, szeszélyes napjaiban, a péntek esti hóvihart egy szokatlanul meleg vasárnap követte. A langyos szellő simogatása csakhamar megolvasztotta a havat, és a kastély árnyékos zugaitól eltekintve az egész birtokon előbukkantak a sárgálló fűcsomók. James cipője alatt cuppogott és fröcsögött a talaj, még a zoknija is csurom víz lett, míg kiért a kviddicspályára, ahol aznap este rendezték a Hollóhát elleni mérkőzést.

Már alig várta, hogy ismét seprűnyélre pattanhasson a téli hosszú szünet után, és azt remélte, végre bizonyíthatja rátermettségét, mint a csapat fogója. A Griffendél jelenleg harmadik volt a tabellán a Hollóhát és a Mardekár mögött. Ha most sikerül elcsaklizniuk a győzelmet, feltornásznák magukat a második helyre, és akár még a bajnokságot is megnyerhetnék. Ha most veszítenek, alighanem búcsút inthetnek a trófeának.

A lelátók zsúfolásig voltak kiabáló, ujjongó, lábaikkal trappoló emberekkel, miközben James elfoglalta helyét a kezet rázó csapatkapitányok fölött.

Az ezt követő meccse kemény volt, de jobbára a nagy könyv szerint zajlott. A levegő tiszta volt az acélszürke égbolt alatt, tökéletesen lehetett látni, és szellő se rezdült. James felemelkedett, majd lebukott, fél szemmel a cikeszt leste, a másikkal pedig hol a gurkókat, hol pedig George Muldoont, a hollóhát fogóját figyelte. Ahogy a lenyugvó nap fényében alacsonyan elröppent a hollóhátas lelátók mellett, a szeme megakadt Edgar Edgecombe-on és a bandáján, Ogdenen és Heathrow-n, amint az első sorból drukkoltak a csapatuknak. Jamesnek csak most jutott eszébe, hogy már hetek óta nem is gondolt rájuk – nem mintha annyira bánta volna. Talán, gondolta, nem kell többet elviselnie annak a bagázsnak a kicsinyes ellenségeskedését. Végül arra jutott, hogy ez túl szép volna, hogy igaz legyen.

A Griffendél végig megtartotta előnyét a Hollóhát ellen, azonban korántsem szereztek elég pontot, hogy máris zsebükben érezhessék a győzelmet. James jól tudta, hogy az a pár pont, amivel vezetnek, mit sem fog érni, ha Muldoon elhappolja előle az arany cikeszt. A feszültség a mellkasát szorongatta, miközben a nap lebukott a lelátók mögé, és a meccs egyre vadabb lett.

James a játék kezdete óta egyszer sem látta a cikeszt, így biztos volt benne, hogy hamarosan fel kell bukkannia. Árgus szemekkel vizslatta a játékosok arcát, a telibe trafált gurkók irányváltásait és a karikák felé röppenő kvaffot. Hallotta Lily nyögéseit, ahogy lövést lövés után háritott. James fogcsikorgatva kémlelte a pályát olyan intenzitással, hogy belefájdultak a szemei.

Aztán a nap egy utolsó sugara megcsillant egy fürgén repdeső szárnyon: a cikeszt kibukkant Ashley Doone mögül, aki a hollóhátas karikák előtt lebegett. A golyóbis ívesen lebukott, aztán egy gyors irányváltással cikázni kezdett, át a pályán, egyenesen James irányába.

James lélegzetvisszafojtva figyelt. *Nem lehet ilyen könnyű.* Természetesen nem is volt. A cikesz ismét elfordult, és visszaröppent a lenyugvó napkorong felé. James mélyen ráhajolt a seprűje nyelére, és üldözőbe vette.

A szeme sarkából próbálta megállapítani, vajon Muldoon is a nyomába eredt-e, de a napnyugta fénye pontosan a szemébe tűzött. Az aranygolyóbisra szegezve a tekintetét James fürgén kerülgette a játékosokat, lebukott a gurkók elől, és csak egy dugóhúzóval sikerült kikerülnie Stebbinst, a Griffendél egyik hajtóját.

- Gyerünk, James! - hallotta Graham biztatását, majd közvetlen utána Deirdre meglepett sikkantását, mikor elhúzott mellette. A tömeg izgatottan morajlott, és ebből James már tudta, hogy Muldoon is becsatlakozott az üldözésbe. Már csak másodpercek voltak hátra a mérkőzésből.

Hirtelen Ashley Doone James előtt termett; egyenesen az útjába kormányozta a seprűjét, még a posztját is ott hagyta, hogy feltartóztassa őt. James aprót pöccintett a seprűnyélen, és lehajtotta a fejét, amivel épp annyira sikerült lejjebb ereszkednie, hogy elsuhant a lány alatt, de Ashley seprűjének a farka végigszántotta James haját. Hátrapillantott, Muldoon pont ekkor zárkózott fel mögé, arcán elszánt vicsorral.

Ekkor azonban már késő volt. Ahogy Muldoon melléje sodródott, James kinyújtotta a kezét, látta, ahogy az ujjai árnyéka rávetül a verdeső kis labdára, aztán összezárt a markát.

Olyan volt, mint Weasley nagygyümölcsösében elkapni az almákat; természetes, ösztönös mozdulat, mint mikor elveszünk egy zsemlét a tányérról. Az ökére pislogott, érezte a tenyerét csiklandozó, verdeső szárnyakat, aztán a szárnyak mozdulatlanra dermedtek. A mérkőzés véget ért.

Csodálkozva, boldog vigyorral Muldoonra pillantott, aki magában átkozódva megállította a seprűjét, majd lehajtotta a fejét. Izzadt, csapzott haza eltakarta az arcát.

A lelátókon ülők tapsviharban törtek ki.

- Hála James Potter fantasztikus seprűkezelésének és sasszemének - kiáltotta Josephina Bartlett a közvetítőpáholyból -, a Griffendél ezzel megkaparintotta a második helyet ma esti riválisa, a Hollóhát elől!

Tűzijáték bűbájok robbantak és szórtak szikrát mindenfelé, miközben a csapattársai összegyűltek James körül, és boldogan ölelgették és lapogatták a hátát.

Lily James nyaka köré fonta a karját ott, a levegőben, és James akkor és ott úgy döntött, hogy megbocsátja húgának, amiért legutóbb őt hibáztatta a Mardekár elleni vereségért. A sport, szemlátomást, egyszerre lehet a legnagyobb széthúzó és összetartó erő. Hosszú távon ugyan nem számít, de az ilyen pillanatokban a világ minden kincsénél fontosabb volt.

A csapat együtt körözve ereszkedett egyre lejjebb, gratuláltak egymásnak, integettek a lelátókon ülőknek. James ekkor vette észre őket.

A griffendéles lelátó második sorában ott ült James apja, a legendás Harry Potter. Büszkén mosolygott, de nem ünnepeelt a többiekkel. Jobbján James bácsikája, Ron Weasley foglalt helyet, mellette pedig, vörös-arany sállal a nyakában, Hermione néni. Mindhárman őt nézték, mosolyogtak, de volt valami a szemükben, ami arról árulkodott, hogy nem kifejezetten a ma esti kviddicsmeccs miatt érkeztek a Roxfortba.

Rose már a lelátó mellett várt rá, mikor James földet ért, és a vállára lendítette a seprűjét.

- Láttad őket? - kérdezte, mikor észrevette a fiú hamuszürke arcát.

James bólintott.

- Beszéltél már velük? Miért vannak itt?

- Fogalmazzunk úgy - felelte Rose sokatmondó pillantással -, hogy egyikük sem hiszi igazán, hogy egy mumus röpködött London felett.

A terv, Rose szerint, az volt, hogy késő éjszaka mind találkoznak Hagrid kunyhójában. Miután ezt az üzenetet átadta, a lány visszasietett a kastélyba, hogy küldjön egy kacsát Ralphnak, James pedig visszavonult az öltözőbe, és kihámozta magát a kviddicsmezből. Alig győzte kivárni, hogy vajon miről akarnak beszélni velük az apja, a nénikéje és a bácsikája. Aggodalom és félelem kúszott végig az egész testén, savként marta a bensőjét, eltöltötte rettegéssel, azonban nem tudott tenni ellene semmit. A kviddicsmeccs után a három felnőtt egy privát vacsorára volt hivatalos Merlin igazgatóval és még pár tanárral, látszólag, hogy megtárgyalják a titokvédelmi törvény további gyengülését, és elméleteket gyártsanak, rövid távon hogyan lassíthatnák vagy akadályozhatnák meg ezt a folyamatot. James azt gyanította, hogy ez csak egy ürügy, amivel szeretnék elterelni a gyanút. Úgy vélte, a látogatásuk valódi okára majd csak később, Hagrid kunyhójában fog fény derülni, egy jóval szűkebb csoport körében.

Lezuhanyozott, aztán sietett vacsorázni, ám egy falat sem ment le a torkán. A gyomra egészen összeszűkül, mintha valaki csomót kötött volna rá. Vajon mit tud az apja a Norberta ügyről? Hagrid az Azkabanba fog kerülni? Vajon a Reggeli Próféta a sztorinak csak egy direkt végletéig lecsupaszított verziójával lett megetetve? Lehet, hogy Norberta még most is tombol, és romokba dönt mindent London-szerte! De hogyan tarthatnak teljes titokban ilyesmit?

Végül, miközben kísértáltak a nagyteremből, James nem bírta tovább, és megosztotta aggodalmait Rose-zal.

- Ez hülyeség - véleményezte a hallottakat Rose egy lesajnáló pillantás kíséretében. - De azért örülök, hogy végre kezded komolyan venni a témát.

- Mindig is komolyan vettem! - fakadt ki James visszafojtott hangon. - Csak azt reméltem, hogy a probléma magától megoldódik. Nem hibáztathatsz, amiért optimista vagyok.

- Van optimizmus, és van felelőtlenség - rázta a fejét Rose.

Mikor elérték a lépcsősort, észrevették Ralphot, aki szuszogva, csillogó iskolaelső jelvényével a mellkasán kocogott feléjük.

- Mi ez az egész? Felbukkannak a szüleitek, és titkos gyűlést szerveznek Hagridnál? - zihálta. - Végünk van. Totál végünk van, mi?

- Hütsd le az üstödet! - legyintett Rose. - Ha olyan rossz lenne a helyzet, azonnal elővettek volna bennünket, nem vártak volna, hogy az éj leple alatt találkozzanak velünk.

- Mondtam, hogy hatalmas hibát követünk el - morogta Ralph, és a lépcsőkorrátra dőlt, hogy levegőhöz jusson. - Elég volt ebből! Elmondunk nekik mindent. Rendben?

- Talán - emelte fel békülékenyen a kezét a lány.

- És Merlinnek is - erősködött Ralph. - És nem csak a sárkány balhét. Mindent. Petrát, Odin-Vannt, a Karmazsin fonalat, az egészet.

- Hé, hé, hé! - kapta fel a fejét James, és nem kis nehézségek árán berántotta Ralphot a lépcső alatti sötét sarokba. - Ki van zárva! Teljesen megőrültél?

- Hármunk közül én vagyok a leginkább épelméjű - ellenkezett Ralph. Halkan beszélt, de a hangjából sütött az elhatározás. - Már korábban is elkövettük azt a hibát, hogy nem bízunk Merlinben és a szüleinkben! De ez az ügy túl nagy falat, nem hibázhatunk újra!

James már nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, azonban Rose megelőzte.

- Merlin és a szüleink megesküdték, hogy elkapják Petrát, kerüljön bármibe. Nem fognak segíteni neki, ezt te is tudod, Ralph. Te is láttad, mi történt, mikor Merlin és Petra összecsapott a Világok közti világban.

Ralph elkeseredetten beletúrt a hajába.

- Az felmerült már bennetek, hogy talán igazuk van? - Mindkettejüket végigmérte, aztán megrázta a fejét, mintha nem is számítana a válasz. - Nézzétek, ugyanannyira bízom Petrában, mint amennyire bennetek is. Hiszem, hogy ő úgy gondolja, egyedül az ő terve működőképes. De csak mert iszonyat menő képességei vannak, az nem jelenti azt, hogy Petrának mindig igaza van. És nehogy felhozzátok nekem Odin-Vannt. Annak a pasasnak annyit ér a szava, mint egy gumi galleon. Ezerszer inkább bízom Merlinben és a szüleinkben, mint abban a vézna kis patkányban. Ti is tudjátok, hogy szükségünk van a segítségükre.

Rose csupán nagyot sóhajtott, aztán Jamesre meredt. Tisztán látszott, hogy már benne is felmerült ez a gondolat.

És ebben a pillanatban James végre megértette, mi volt a legfőbb oka, hogy titokban tartotta Petra tervét. A felismerés súlyától végigfutott a hátán a hideg. Rose látta az arcán, és Ralphnak is feltűnt, hogy valami megváltozott.

- Mi az? - kérdezte tovább halkítva a hangját. - Mit tudsz?

James lassan megrázta a fejét.

- Nem az a lényeg, hogy mit tudok - súgta rekedten. Hátát a hideg kőfalnak vetette, majd erejét veszítve leroskadt. - Inkább attól tartok, ami történhet. Szerintetek mi lesz, ha elmondjuk Merlinnek és a szüleinknek?

Ralph is leguggolt, Rose pedig letérdelt, és elsimította lábán a szoknyáját.

- Megpróbálnak szót érteni vele - vélekedett. - Ha el tudják érni, hogy Petra meghallgassa őket, megpróbálják lebeszélni a tervről.

James ismét megrázta a fejét.

- De nem fog nekik sikerülni. Petra a végletekig eltökélt. Még egy horcruxot is készített, hogy véghez tudja vinni a tervet. Kizárt, hogy Merlin és a szüleink képesek lebeszélni. Vagyis nem marad más választásuk, meg kellene őt állítaniuk, *minden áron*.

Rose elsápadt, ahogy ő is megértette.

- És ha szembeszállnak vele...

Ralph válla megereszkedett.

- Emberek sérülnek meg. Talán meg is halnak.

- De Petra nem - suttogta James. - Ez a lényege a horcruxnak. Megpróbálhatják legyőzni, de hasztalan. Utána pedig...

- Petra visszatámad - nyöszörögte Rose. - Mindenkivel végez, aki az útjába áll.

James úgy érezte, mintha fagyos ujjak kaparnák a gerincét, ahogy bólintott.

- Megteszi, mert úgy gondolja, nincs más mód a világ megmentésére. Nem szívesen teszi majd, de megteszi. Mert úgy hiszi, elég erős a legnehezebb választáshoz is.

- És mert a lelke már úgymint beszennyeződött egy halállal - tette hozzá Rose.

Ralph a padlót fixírozta, szemlátomást erősen gondolkozott, próbálta minden lehetséges oldalról megközelíteni az elhangzottakat.

- Tehát - motyogta végül -, ha eláruljuk Merlinnek vagy a szüleinknek, abba belehalhatnak. És részben a mi hibánk volna, mert mi állítottuk őket szembe valakivel, akit valószínűleg nem győzhetnek le.

Egyikük sem válaszolt. Egy végtelennek tűnő pillanattal később Ralph felnézett rájuk.

- Még Merlin sem?

James Rose-ra nézett, aztán Ralph felé fordult.

- Merlin volna a legnagyobb reményünk. De ne felejtsetek el, mi történt, mikor kiállt Petra ellen a New York-i paradén, a Leleplezés éjszakáján. Próbálta megállítani őt. Még a botját is bevetette. De Petrának meg sem kottyant. Merlin ereje semmi volt az övéhez képest.

Ralph homlokráncolva töprengett.

- De a város Petra eleme! Abból nyeri az erejét! Persze, hogy jóval erősebb volt Merlinnél! De legközelebb talán...

- Ha lesz legközelebb - szolt közbe Rose egy mély sóhaj kíséretében -, Petra tenni fog róla, hogy a körülmények neki kedvezzenek, csakúgy, mint New Yorkban. Ismeri Merlin gyengéjét. Nem fogja hagyni, hogy föléje kerekedjen. Le fogja győzni. És ezúttal Merlin már nem fog újra visszatérni.

Ralph mogorván összevonta a szemöldökét, aztán újfent a padlóra meredt. Nem tetszett neki a helyzet. James tisztán látta rajta, és együtt tudott érezni vele.

A trió szó nélkül elindult, ki-ki a maga útján, és nem is találkoztak újra egészen este kilencig, amikor is összegyűltek a bejárati csarnokban, majd kisurrantak az éjszaka hidegébe.

Hagrid kunyhójának ablakában aranyló fény derengett. A kőkéményből szürke füstgomoly szállt az ég felé, mint mindig, James azonban nem tudta legyűrni az érzést, hogy a házikó most közel sem olyan hívogató, mint szokott. Szinte beleőrült a várakozásba, mindazonáltal rettegett is, hogy élete legnagyobb slamasztikájába sikerült belekeverné magát.

Hirtelen egy hang szűrődött ki a kunyhóból, és végigpattogott a sötétségbe boruló pázsiton, amitől mindhárman megtorpantak. Távoli hang volt, ám összetéveszthetetlen. Az utolsó, amit vártak volna odabentről.

Nevetés. Több ember, különböző tónus, más intenzitás, de olyan megszokottan és könnyedén állt össze egyetlen hanggá, akár egy rég elfeledett melódia dallama.

James riadtan oldalra pillantott, Rose tétován pislogott vissza rá. Ralph hallhatóan nyelt egyet.

- Ez most jó jel - súgta -, vagy rossz jel?

Rose bizonytalan képpel vállat vont, aztán jóval lassabban ugyan, de tovább indult. James és Ralph kelletlenül követték.

Ismét felcsendült a nevetés, ahogy közeledtek a házhoz, egyre hangosabban. Végül Rose felemelte a kezét, és egyet koppintott az ajtón, halkán, mintha abban

reménykedne, hátha nem hallják meg odabent. A kunyhó belseje hirtelen elnémult. Néhány másodperccel később az ajtó résnyire nyílt, és Hagrid kócos feje búbja bukkant fel mögüle. Sötét szeme végigmérte a három nebulót, aztán egy bólintással hátralépett, és kitárta az ajtót.

A trió belépett a házikóba, és körülnéztek. A hatalmas asztalt egyetlen lámpás fénye világította meg, egy kései tea maradványai voltak szétszórva rajta, körülötte pedig ott ült Harry Potter, Ron Weasley és a felesége, Hermione. Mindhárman sötét farmert és vastag pulóvert viseltek, arcukon vidámság látszott, de most mind csendben pislogtak a jövevényekre, mintha vonakodva bár, de máris az este komolyabb témájára készülének.

Hagrid tompa puffanással becsukta az ajtót, majd az asztal felé intett.

- Csak a régi szép időkről beszélgettünk - magyarázta. - Sok emlék fűz ehhez a háromhoz itt. Nem mind szép emlék, de abból határozottan több van, mint rosszból.

Hermione bólintott, és az ablak alatt álló kis szék irányába intett.

- Emlékszem, ahogy azon ültél, Ron - jegyezte meg -, és meztelen csigákat öklendeztél jó negyed órán keresztül. Ez szép emléknek számít, vagy rossznak?

James apja igyekezett visszafojtani egy vigyort, Ron pedig a szemét forgatva rázta a fejét.

- Nagyon vicces vagy, Mrs. Weasley. Ha jól emlékszem, az annak az eredménye volt, hogy próbáltam megvédeni a csodás becsületedet.

- És csúfos kudarcot vallottál benne - tette hozzá Harry. - Bár tény, hogy a szándék a fontos.

Hermione átkarolta a férjét, és fejét a férfi vállára hajtotta.

- Emlékszem - szólt melegen. - És sosem fogom elfelejteni.

- Szép kapás volt a pályán, James - pillantott Jamesre Ron halvány mosollyal.

James belépett az asztalt megvilágító lámpás fénykörébe, és arcról arcra mindenkit végigmérve igyekezett kitalálni, mi folyik itt. Az apja észrevette a ki nem mondott kérdést rajta, ezért aztán kurtán biccentett.

- Tudunk Norbertáról - vágott bele. - És mielőtt még eszetekbe jutna, nem Hagrid árulta el nekünk.

Hagrid védekezően felemelte lapát kezét, s közben visszaült a helyére.

- Egy szót se szóltam. Most tényleg nem.

Rose összeráncolta a homlokát, majd az anyja melletti székre telepedett. Hermione kicsit arrébb csusszant, hogy legyen elég helye.

- De akkor honnan tudjátok? - nézett végig tétován az asztalnál ülőkön. - És, ööö, miről tudtok egészen pontosan?

Az apja vette át a szót, és beszéd közben az ujjain számlálta az elhangzottakat.

- Tudunk a tervről, hogy elmentetek Londonba, hogy átszállítsatok egy bizonyos regisztrálatlan norvég tarajossárcánny, akinek az életkörülménye az óriások között finoman szólva is tarthatalanná vált. Tudjuk, hogy a terv, mint olyan, szörnyű eredménnyel zárult, mely során a fent említett sárkány elszabadult a város területén, amitől több száz szerencsétlen mugli londoni telerondította a gatyáját halálfélelmében.

- Ronald - csettintett a nyelvével Hermione rosszallóan.

- És - folytatta Ron zökkenésmentesen -, azt is tudjuk, hogy minden résztvevő hatalmas szerencséjére, az említett sárkány - egy bizonyos nőstény, akit önhibáján

kívül Norbertának neveznek – gyorsan leszállt és elbújt valahol a város határain belül, és azótai is ott van, és rémülten várja, hogy felfedezzék, vagy hogy elég éhes legyen, hogy elmenjen vadászni.

James lehuppant az asztalnál álló egyetlen üresen maradt székre. Egyszerre érzett megkönnyebbülést és szégyent. Az apjához fordult.

- Hogyan jöttetek rá milderre?

- Egyszerű volt – felelte Harry. Közben levette a szemüvegét, és megtörölgette a pulóvere szárával. – Az a dolgom, hogy rájőjjenek az ilyesmire.

- Átnéztük minden regisztrált sárkány aktáját százmérföldes körzetben – fogott bele Hermione a bővebb magyarázatba. – Nem túl hosszú a lista. Egyenként végigmentünk rajta, és meggyőződünk róla, hogy mind megvolt a kérdéses éjszakán. És mivel az őshonos walesi zöldsárkány ösztönösen távol maradnak a nagyvárosoktól, egyetlen opció maradt.

- Egy bizonyos norvég tarajos – biccentett Ron –, amiről alig pár ember tud, és amiért mi hárman felelősséggel tartozunk.

- Négyen – javította ki Harry, és a szeme sarkából Hagridra sandított.

- Nem is említve – folytatta Ron –, hogy azon az éjszakán több mugli szemtanú is jelentette, hogy egy hajó törte át a Temze jegét. Egyesek még azt is látták, hogy egy hosszú hajó az, árbocokkal, meg egy nagy, régimódi vízikerekkel. Mások viszont egy régi vontatóhajót láttak ugyanott, ugyanakkor.

Hermione vette át a szót.

- Innen aztán már gyorsan összeraktuk a képet, és azonnal idejöttünk, hogy megtudjuk Hagridtól, egészen pontosan miben sántikált, és ki más volt még vele. – Ennél a pontnál szúrós tekintetet vetett a lányára.

- Mégis mi mást tehattünk volna? – tárta szét a karját Rose. – Hagytuk volna, hogy szegény Hagrid egyedül menjen megmenteni Norbertát abban a rozoga teknőben? Nagyon jól tudjátok, hogy képes lett volna rá. Kötelességünk volt segíteni, nekünk hármunknak. Arról már igazán nem tehetek, hogy Zane Walker is csatlakozott! Én abban a pillanatban vissza akartam küldeni őt az Alma Aleronban, amint Ralph idekacsázta!

James egy töredék másodperccel korábban vette észre mi történik, mint hogy Hermione nénikéje felvonta volna a szemöldökét, és tudálékos arckifejezéssel a férjére meredt volna.

- Egy szót se szóltam – ismételte Hagrid hangsúlyosan. – Ez most nem én voltam.

Ralph a homlokára csapott. Rose az anyjáról az apjára pislogott, majd a nagybátyjára, aki az asztalra szegezve a tekintetét birizgálta az üres teáscsészéjét.

- Ezt még nem tudtátok... igaz? – nyögte végül.

- A legósdibb trükk az auror kézikönyvben – sóhajtott fel James, és hátradőlt a székén. – Győzd meg őket, hogy már mindent tudsz, aztán csak dőlj hátra és figyelj. Apa már évek óta gyakorolja rajtam, Albuson és Lilyn.

- De hát...! – Rose arca pipacspiros lett. – De azt mondtad...! – vádló tekintettel meredt a bácsikájára.

- Ahogy mondtam: az a dolgom, hogy rájőjjenek az ilyesmire. Nagyon sokat segítettél, Rose. Köszönjük!

Hermione Hagridhoz fordult.

- Hogy hagyhattad, hogy ők is menjenek? - kérdezte rosszállóan. - Ez hihetetlenül veszélyes volt.

- Nem jobban, mint amiket mi csináltunk annak idején - vetette ellen Ron halkán.
- Ráadásul pontosan ugyanazért a sárkányért.

- Pont ezt mondtam nekik én is! - kapott a szón Rose. - Mi csak befejeztük, amit ti elkezdtetek!

Hermione zord pillantást vetett a lányára.

- Leszámítva, hogy mi sikerrel jártunk, ti meg szabadon eresztettetek egy sárkányt Londonban.

- Ó, ne hibáztasd őket - nyöszörögte Hagrid, s közben gyászos képpel csóválta a fejét. - Az egész az én hibám. Sosem lett volna szabad hagynom, hogy jöjjenek. Nem is kellett volna belekevernem őket. Csak hát úgy aggódtam Norberta miatt, hogy nem tudtam tisztán gondolkodni.

Harry átnyúlt James válla fölött, és megérintette Hagrid karját.

- Ne hibáztasd magad. Tudom, milyen állhatatosak tudnak lenni ezek hárman. Főként, mivel még emlékszem rá, mi hárman is milyen állhatatosak voltunk. Most már nincs értelme ujjal mutogatni.

A továbbra is Hagrid széke mögött álló Ralph kihúzta magát.

- Főleg, mivel én is vagy ezerszer próbáltam figyelmeztetni őket, hogy az egész terv úgy rémálom, ahogy van!

Hermione együttérzőn bólogatott.

- Pont mint én, annak idején, mikor még mi is ide jártunk, és Norberta még épp csak kikelt a tojásból. Kell valaki, aki a józan ész hangja.

- Köszönöm! - tárta szét a karját Ralph. - Hálátlan feladat, nem igaz?

- A megfontoltság és diszkréció ritkán népszerű - értett egyet Hermione, majd Jamesre pillantott, aki igyekezett minél mélyebbre csúszni a székén.

- A lényeg - vette át a szót Harry -, hogy ez nagyon is egy komoly dilemma, amit mielőbb meg kell oldanunk. Ebben mindnyájunk keze benne van. Így hát rajtunk áll, hogy mindent helyrehozzunk, mielőtt még újabb muglikat terrorizál egy sárkány London utcáin.

Hagrid bólintott.

- Vagy mielőtt Norberta még egy napig éhezik és retteg valahol a városban.

Hermione türelmetlen pillantást vetett a vadőrre.

- Vagy mielőtt egy szegény öreg kulcs- és háztájörző örök életére Azkabanba kerül. Azért ezt is tartsuk szem előtt, ha lehet.

Harry kihúzta magát, és visszabiggyesztette orrára a szemüveget.

- Eddig szerencsénk volt, Norberta elrejtőzött valahová. De ez nem marad így mindig. Először is meg kell találnunk, és ki kell csempésznünk a városból, mielőtt bárki észrevenné, legyen az mugli vagy varázstudó. A második lépés...? - Ronra nézett, aki rögtön felkapta a fejét.

- Beszéltem Charlie-val délután a hop-hálózaton keresztül. Azt mondja, mostanában elég zsúfoltan vannak, mivel a román kormány összegyűjtött és rájuk tukmált minden egyes regisztrált sárkányt. Viszont azt is mondta, Norbertának mindig lesz náluk hely, még ha össze is kell bútoroznia két brassói példánnyal.

Hagrid kihúzta magát, és mindkét tenyerét az asztal lapjára fektette.

- De hát itt mindent előkészítettem! A pajtát kiürítettem, csak rá vár.

Ron felvonta a szemöldökét, és hirtelen nagyon fontos lett neki, hogy az előtte lévő teáscsésze pontosan középen álljon az alátéten.

- Hagrid - szólt kedvesen Hermione. - Te is tudod, hogy nem tarthatod Norbertát a roxfoti birtokon. Merlin igazgatót ugyanúgy lenyűgözik a veszélyes lények, mint téged, de még ő sem hunyhat szemet egy csempészsárkány fölött. És az, remélem, eszedbe sem jutott, hogy titokban tudod tartani előtte...

Hagrid megfeszült izmokkal hajolt az asztal fölé még pár másodpercet, s közben keményen meredt Hermionéra. Végül azonban lendületesen hátra dőlt, amitől vészesen megnyikordult alatta a szék.

- Tudom - ismerte be búsan. - Mindig is tisztában voltam veled. Butaság az egész. Csak azt reméltem, ha már megvolt a szállítás, és Norberta itt lesz...

- Jobb lesz így - bólogatott Harry. - Minden érintettnek.

- Norbertának nem! - fakadt ki Hagrid, és ismét felszegte a fejét. - Bele fog bolondulni, ha összezárják azokkal a román hosszúszarvúakkal! Azok nem férnek meg a tarajossárkányokkal, és nagyon territoriálisak! Norberta már így is suta azzal a rossz szárnyával! Megérik rajta a gyengeségét, és vagdalt húst csinálnak szegény párából!

- Már minden le van szervezve - nézett fel végül Ron is. - Ha sikerül kihozni Norbertát a városból a hajódon, csak a brugge-i varázsló kikötőbe kell eljuttatnunk. Ott átveszi egy léghajó, ami egyenesen Brassóba viszi, Charlie-hoz. Eleget fizettünk, hogy ne kérdezősködjének.

- És ki fizet ezért? - kérdezte Hagrid. Szemlátomást minden szalmaszálba próbált belekapaszkodni, hogy találjon valami kifogást.

- Összedobtuk a pénzt - felelte Hermione, mélyen belenézve Hagrid szemébe. - Te is beszállhatsz, ha akarsz. Olcsóbb volt, mint gondolnád. Ez a legkevesebb, amit tehetünk. Elvégre részben mi is felelősök vagyunk ezért az egészért. Még akkor is, ha volt, aki próbált józan és ésszerű maradni. - Itt Ralphra villantott egy halvány, szánakozó mosolyt.

Hagrid nagy, reszketeg sóhajt hallatott, aztán lassan biccentett.

- Azt hiszem, igazad van. De nem hagyom, hogy bármelyikőtök akár egy knútot is fizessen a szállításért. Van bőven félretett pénzem, és úgysem tudtam, mihez kezdjek veled. Így legalább jó ügy érdekében költöttem el. Valószínűleg így lesz a legjobb.

Hermione bólintott, aztán megkönnyebbülten hátradőlt.

- Szóval, az első feladat, hogy megtaláljuk Norbertát - szólalt meg Ralph. - Hogyan csináljuk?

- „Mi” sehogyan - válaszolta Harry, majd egyenként végignézett az összes fiatalon. - Ti hárman már épp eleget tettetek. Nincs más dolgotok, csak segítetek minél pontosabban meghatározni, merre tartott Norberta. Onnan mi átvesszük.

- Köszönöm! - sóhajtott fel Ralph, és végre ő is behuppant Hagrid hatalmas karosszékebe, a tűz mellett.

- De anya...! - ellenkezett volna Rose, azonban az anyja máris határozottan rázta a fejét.

- Kizárt dolog, Rose - szólt ellentmondást nem tűrő hangon. - Holnap iskola van. Nem fogom hagyni, hogy ki tudja, meddig a városban kóborolj, még ha rajtad is tudom tartani a szememet.

James meglepetten pislogott.

- Ma este csináljuk?

- *Mi* igen - tisztázta türelmesen Harry, és végigmutatott magán, Ronon és Hermionén. - Nem várhatunk tovább. Norberta nem marad örökké a rejtkehelyén. Minél előbb meg kell találnunk, és azonnal el kell vinnünk a városból, még mielőtt valami nagyobb baj történik, aminek mindnyájan megisszuk a levét.

- Ki jobban, ki kevésbé - tette hozzá gyorsan Ron. - Csak, hogy tisztázzuk. - Bocsánatkérő pillantást vetett Hagridra, aki szomorúan bólintott.

Rose durcásan összefonta a karját.

- Délnyugatra tartott - mondta mogorván. - Alacsonyan szállt, szinte érintette a kocsikat és a tetőket. Nem juthatott messzire.

Ron elhajolt Hermione mellett, és egy puszit nyomott a lánya homlokára.

- Köszönöm, kicsim. És, ha ez jelent valamit, bárcsak velünk jöhetnél! Viszont a mamádnak igaza van. Miféle apa volnék, ha hagynám, hogy velem gyere sárkányra vadászni iskola előtti éjszakán?

- Fantasztikus? - próbálkozott Rose az apjára pislogva.

- Jogos - biccentett Ron komolyan, mire Hermione a szemét forgatva az oldalába könyökölt.

- Szóval, hol bujkálhat? - kérdezte Ralph a karosszékből. - Mondjuk a csatornáknak?

Hagrid megrázta a fejét.

- Nem - sóhajtott fel. - A norvég tarajossárkányok nagyon jó rejtőzködők, de mindig olyan búvóhelyet keresnek maguknak, ami ismerős érzést kelt bennük. Valamit, ami az óhazájukra emlékezteti őket. Ami megnyugtató, ismerős.

- Charlie is ugyanezt mondta - értett egyet Ron. - Szerinte ösztönösen kötődnek a faji emlékekhez, amik ahhoz a földhöz fűződnek, ahonnan származnak. Azt mondja, olyan helyet keressünk, ami úgy néz ki, és olyan érzést kelt, mint a száz évvel ezelőtti Norvégia.

- A modern Londonban? - ráncolta a homlokát James.

Ron vállat vont.

- Nos... igen. Tudod. Valami, ami olyan... norvégos. Mint... - Gyorsan körbenézett. - Mi jut eszetekbe Norvégiáról?

- Sok a fjord - vélekedett Ralph. - Az apám mindig a fjordokat emlegette. Azt ígérte, egyszer majd elvisz oda engem. Azt mondja, a világ természeti csodái.

Rose kurtán felsóhajtott.

- London belvárosában nem sok fjord van.

- Jól van - biccentett Harry. - Akkor épületek, ilyesmik. Mi nézhet ki eléggé norvégnak egy rémült, honvággyal küzdő sárkánynak?

Ron hirtelen kihúzta magát, és Harryre mutatott.

- Mohás tetők! Meg... hatalmas fák. Nem? Amolyan tündérmesés, fafaragványos ajtók, meg ilyenek. - Tétován Hermionéra pillantott. - Vagy nem?

- Ezzel így bajban leszünk - mondta Harry -, ha egyikünknek sincs ötlete, milyen épületek néznek ki elég norvégnak, hogy vonzzanak egy szökevény sárkányt.

- Ööö... - James szeme tágra nyílt, ahogy egy ötlet kezdett formát ölteni a fejében.

- Hagyjátok, hogy én is menjek...?

- Nem - ismételte Hermione, és a hangsúly kedvéért tenyerét az asztalra fektette. - Azt hittem, már megbeszéltük...

- És mi van - vágott közbe James a nénikéjéről az apjára nézve, tudván, hogy a határokat feszegeti -, ha hozok egy szakértőt, aki jártas az építészetben?

Harry a fiára meredt. Arckifejezése szkeptikus volt, azonban tényleg fontolóra vette a dolgot. Végül lassan azt kérdezte:

- És ki volna ez az építészeti szakértő?

19. ÚJRA LONDONBAN

- Te elmondtad az apádnak!?! - sziszegte Millie kimeredő szemekkel, a hugrabugos klubhelyiség bejáratának árnyékában.

- Nem említettem neveket - súgta vissza James védekezően, és gyorsan körülnézett, nem hallgatja-e ki őket valaki. A közelben álló hordók remek búvóhelyként szolgálhatnak, a plafon pedig elég alacsony volt, így a visszhang gyorsan és messzire terjedt. A fiú agyán futólag átfutott, hogy pár héttel korábban pontosan ezen a helyen csókolta meg Millie-t. - Csak annyit mondtam, hogy ismerek valakit, aki konyít az építészethez. Viszont nem árulhatom el, miért van szükségünk ilyen emberre. Legalábbis, amíg igent nem mondasz. És remélem, igent mondasz, mert nagyon szükségünk van rád és a szakértelmedre.

Millie türelmetlenül forgatta a szemét. Laza, szürke melegítőalsót és egy sárga, hugrabugos kviddicspólót viselt. A póló elején kézzel írt felirat látszott: *HIÁBA HUGRABUGRÁLTOK, A MECCS A MIÉNK!*

- James - sóhajtott fel Millie, a tenyerébe temetve az arcát. - Konkrétan egyetlen könyvem van a témáról, és még abba is alig kezdtem bele. Egész pontosan miféle „szakértelemre” lenne szükségetek?

James csoszogva toporgott néhány pillanatig.

- Nos... kell valaki, aki felismer bizonyos építészeti stílust, ami esetleg... egy másik országra emlékeztet.

Millie kilesett az ujjai közül, majd leejtette a kezét, és oldalra döntötte a fejét.

- Melyik országra?

- Norvégiára. - James úgy döntött, mindent egy lapra tesz fel.

- Semmit sem tudok a norvég építészetéről - tette csípőre a kezét Millie. - Legalábbis nem többet, mint egy átlagos ember.

- Átlagos embernek ott vagyok én - fakadt ki James -, és egészen tíz perccel ezelőttig azt sem tudtam, hogy létezik norvég építészet!

- Nézd, úgysem vennétek semmi hasznomat - erősködött Millie. Kezdett kijönni a béketúrásából. - Bármit mondtál is rólam az apádnak, kétlem, hogy képes lennék megfelelni az elvárásainak. Norvég építészzel kapcsolatban még egy sima favázas európai épületet sem tudok megkülönböztetni egy román stílusútól.

- Látod? - tárta szét a karját James egy vigyorral. - Te legalább tudod, miről beszélsz!

- Ezek csak szavak, amik megragadtak, miközben átfutottam a könyvet - fakadt ki Millie. - Kétlem, hogy egyáltalán volt értelme a mondatnak, amit mondtam. Ha olyat keresel, aki tényleg vágja a témát, miért nem beszélsz Blake-vel? Szegény pasas valószínűleg még mindig a láthatatlan kocsiját keresi valahol. - Azzal elfordult, és az ajtóért nyúlt.

- Millie - súgta James, és elkapta a lány vállát. Millie megállt, de nem nézett vissza a fiúra. - Sajnálom, ahogy aznap éjjel viselkedtem. Blake miatt nem kérek bocsánatot... Még mindig úgy gondolom, hogy egy öntelt, gáncsoskodó gyökér. Azt viszont nagyon sajnálom, hogy olyan féltékeny, gyanakvó balfék voltam. És később, a vonaton is, ostobaság volt elmondani Ralphnak, mire készülök. Nem akartam, hogy tőle halld először. Gyáván viselkedtem.

Millie ezt fontolóra vette, de ujjai továbbra is a klubhelyiség ajtajának kilincsét markolták.

- Elfogadtam volna - szólt halkán. - Ha te magad jössz oda hozzám, és elmondod.

- Már akartam, többször is - sóhajtott fel James. - De mindig találtam valami okot, hogy elodázzam. Nem akartalak megbántani.

- Pedig sikerült - felelte a lány, még mindig a zárt ajtóval nézve farkasszemet. - De nagylány vagyok. Megbirkózom vele. És többnyire túlvagyok rajta. Többnyire.

James leeresztette a karját.

- Örülök. Komolyan nagyon kedvellek, Millie. Én csak nem...

Elhallgatott. Tudta, hogy nem folytathatja a magyarázkodást, különben be kéne számolnia a Petrához fűződő kapcsolatáról, és az iránta érzett reménytelen szerelemről is.

Szerencsére nem kellett többet mondania. Millie hátralesett a válla fölött, és az arckifejezése elárulta, hogy részéről a téma le van zárva.

- Ettől függetlenül még mindig nem tudok többet a norvég építészetéről - nézett James szemébe. A fiú a vállát vonogatva felsóhajtott. Végül Millie visszafordult feléje. - Viszont így valamivel több bennem a hajlandóság, hogy segítek. Ha nem is a te kedvedért, de az apád miatt. Pelenkás korom óta hallgatom róla a történeteket. Átöltözöm, és hozom a kabátomat. Épp itt az ideje, hogy az én nevem is felbukkanjon az egyik Revalvier könyvben.

Merlin is velük tartott. Jamesnek ez egész addig fel sem tűnt, míg a hajó meg nem kezdte útját a földalatti járatokban, útban London felé. Mikor ő és Millie

lebukdácsoltak a csomagtérbe vezető keskeny lépcsőn, egyszer csak belebotlottak az igazgatóba, aki egy ládán ücsörgött, és szemüvegét az orra hegyéig tolván olvasgatott egy kis alapú, ám meghökkentően vastag könyvet.

James olyan hirtelen torpant meg, hogy Millie hátulról nekiütközött.

A hajó veszettül imbolygott és recsegett körülöttük, a hajófenék esetenként hátborzongató visítással végigkaristolta az alagút falát, miközben végigszáguldott rajta. Szemlátomást Merlin ebből eddig szinte semmit sem vett észre, most viszont becsapta a kötetet, és felpillantott a két diákra. Arcán kedves kíváncsiság ült.

- Úgy látom, még nem szoktak hozzá a hullámokhoz - szólt, majd megpaskolt maga mellett egy padot, amit erősen a padlóhoz rögzítettek. - Üljenek le, még mielőtt valami bajuk esik.

James tétovázott, habár azt nem tudta volna megmondani, mi dermesztette le ennyire, a meglepettség, vagy a rettegés. Miért volt itt az igazgató? Vajon mennyit tud? Talán ő a hatalmas bukás előhírnöke?

Egy pillanattal később Millie félretolta Jamest, és félig sétálva, félig bukdácsolva a padhoz ment. Stratégiai megfontolásból a pad túlsó végére ült, az igazgató melletti helyet pedig meghagyta Jamesnek. A fiú aprót sóhajtott, aztán nagyot nyelve ő is a padhoz botorkált.

Merlin újra kitérte a kis könyvet, megigazította a szemüvegét, aztán csak úgy, fél vállról megjegyezte:

- Felteszem, az apja, a nénikéje és a bácsikája Mr. Hagridnak segédkeznek a hajó irányításában.

James bizonytalanul bólintott. Az előző úton tapasztaltakból jól tudta, hogy amint elkapja a csatornák áramlása, a hajó gyakorlatilag önmagát irányítja, de nem érezte szükségét, hogy ezt ki is fejtse.

Inkább halkán azt kérdezte:

- Gondolom, mind bajban leszünk, ha visszatértünk.

- Bajban? - Az igazgató úgy ízlelte a szót, mintha először hallaná. - No és miért?

James meglepetten pislogott a mágusra.

- Tudja, hogy épp Londonba tartunk, ugye? Nem csak úgy feltévedt a hajóra?

Merlin felvonta széles vállát.

- Tudom, hogy a városokra kiterjesztett védőbűbájok úgy meggyengültek, hogy egy sárkány behatolt a mugli területekre, megriasztva ezzel a szerencsétlen szemtanúkat. És azzal is tisztában vagyok, hogy maga és a barátai a felelősök érte. - A szeme sarkából Jamesre sandított, mintha látná a fiún végigsöprő szegény hullámait. James legszívesebben belesüppedt volna a hajótestbe, ha tehetne volna. Végül az igazgató halkán így folytatta: - A hibát nem ott követték el, hogy megpróbálták megmenteni a sárkányt a saját ösztöneitől, Mr. Potter. Egészen pár évvel ezelőttig a normális mágikus védelmek lehetlenné tették volna, hogy egy ilyesfajta teremtmény belépjen a város határain belülre. Nem is ott hibáztak, hogy nem számoltak be nekem a tervükről. Jómagam kifejezetten örülök, mikor az átlagpolgárok magukra vállalnak ilyen feladatokat. Legalább a magamfajta foglalkozhatnak az egyedi problémákkal.

- Tehát... - próbálkozott James homlokráncolva. - Nem vagyunk bajban?

- A hibát ott követte el - emelte fel a mutatóujját Merlin -, ott követték el mindnyájan, hogy megbíztak egy olyan manóban, akinek a motivációi eleve gyanúsak voltak.

James meglepetten kihúzta magát.

- Honnan tud erről? Ezt még apáéknak sem említettük!

Merlin mély levegőt vett, aztán töprengve kifújta azt.

- Szívem szerint hagynám, hadd higgye, hogy valamiféle titokzatos, szörnyűséges fondorlat útján jutottam az információhoz, azonban mostanra megtanultam, hogy magánál a bizalommal többre jutok, mint az áhitattal, Mr. Potter. Így hát elismerem: beszéltem Haggriddal, aki bölcsen megosztotta velem a teljes történetet. A hajó fedélzetén beszélgettünk, amíg magára és a családjára vártunk. Mesélt a házimanóról, és hogy hogyan szabotálta a maguk bátor, noha kicsit vakmerő megegyezésüket az óriásokkal.

James tartása megereszkedett a megkönnyebbüléstől és a szégyentől.

- Próbáltam meggyőzni őket, hogy Heddlebun nem megbízható. A saját szememmel láttam, mit művelt a Vandergriff házban.

- Maga látta - tisztázta Merlin. - Azonban Hagrid nem. Sem az unokatestvére, se Mr. Walker vagy Mr. Dolohov.

James az igazgatóra pislogott.

- Pontosan. És?

- És így az igazság a maga számára kristálytisza volt, nekik azonban egyáltalán nem. A maga felelőssége volt, hogy velük is megértesse, bármi áron. Így hát a felelősség súlya nagyrészt a maga vállán nyugszik, nem pedig az övéken.

James nem először találkozott az igazgató szigorú, megbocsátást nem tűrő felelősségtudatával, de az utolsó mondat még így is teljesen lesújtotta. Összefonta maga előtt a karját, és hátradőlt.

- Szóval az egész az én hibám. Ezt akarta hallani?

Merlin ismét vállat vont.

- Ha valami is visszatetszést fejt ki bennem ebben a korban, az az, hogy milyen könnyedén és gyorsan feladják az igazán jó emberek. Ezerszer inkább egy makacs szamar, mint egy gyenge akaratú szent. A szamarat legalább úgy lehet fordítani, hogy a helyes ajtókat rúgja be.

- Szóval - mondta sokadszor is James, és hozzá a szemét forgatta -, akkor most bajban vagyunk, vagy nem?

- Az majd ennek az útnak a végén kiderül - felelte Merlin, és visszafordította figyelmét a kis könyv felé. James úgy látta, mintha a lapok üresek lettek volna, de tisztában volt vele, hogy ez csak egy illúzió, hogy a hozzá hasonlóak ne olvashassanak bele a kötetbe. - Magának, Mr. Potter, már leáldoztak azok a napok, mikor a baj mértékét levont házpontokban és büntetők munkán rótt sorokban mérik. Ne felejtse: mostantól a baj mértékegységei a törvény, börtönévek és vér.

James úgy vélte, ezt nyugodtan veheti pozitív összegzésnek, legalábbis nem úgy tűnt, mintha az igazgató át szándékozna adni őt, Ralphot és Rose-t a hivatalos szerveknek.

A hajó hamarosan egyre gyorsulva emelkedni kezdett. James a hirtelen változó dőlésszög miatt Millie-hez csúszott, és kis híján lelökte őt a rövidke pad túlsó végéről. Merlin viszont egy milliméternyit sem moccant, mintha a talpa a

hajófenékhez lett volna rögzítve. Tovább olvasta az apró, ám vastag könyvét, és még arra sem reagált, mikor a hajó nagyot zökkent, egy hosszú pillanatra mintha lebegni kezdett volna, aztán lassan előre dőlt, elfeküdve a hánykolódó, csobogó vízfelszínen.

- Úgy hiszem, megérkeztünk Londonba - szólt Merlin, majd könyvét a talárjába rejtette, és, amennyire az alacsony mennyezet engedte, kihúzta magát. Odafentről sietős léptek koppanása hallatszott. Merlin, nyomában a két fiattal, felmászott a meredek lépcsőn.

A fedélzeten hideg szél fújt, hátborzongató nyikorgásra bírva a kötélzetet. A környezetből ítélve a Gertrúd pontosan ugyanott tört a felszínre, mint legutóbb. Szerencsére a Temze jege nem keményedett meg teljesen az eredeti lyuk fölött.

A felnőttek összegyűltek a hajó tatjánál, és szó nélkül a partra hoppanáltak, a sötét kikötő egyik hosszú mólójára, ahol fekete ruháikkal könnyedén beolvadtak az árnyékok közé. Millie Hermionéval és Ronnal tartott, míg Harry maradt utolsóként, hogy társas hoppanálással magával vigye Jamest.

- Nem semmi kikaput találtál, hogy te is velünk jöhess - jegyezte meg száraz mosollyal. - Remélem, Millie barátod felér az elvárásokhoz.

James kurtán felvonta a vállát.

- Ő is ebben reménykedik. - Mikor az apja feléje nyújtotta a kezét, megfogta azt, egy pillanattal később pedig a világ egy ostorcsattanás és dermesztő hideg kíséretében eltűnt körülöttük, csak hogy a másodperc tört részével később James talpa már a móló palánkján koppanjon.

Mikor felnézett, Merlinnek már a kezében volt a botja - feltehetően csak úgy, a semmiből húzta elő, mint máskor is. A mágus előre nyújtotta a botot a móló mentén, becélözva a jégen lévő lyukban bukácsoló hajót.

- *Cuddiasid* - mormolt el valami ősi eredetű varázsigét. A bot felszínén lila rúnák izzottak fel, végig a hegyéig, ahol a pulzáló fény vakító villanásba ment át. Mire James látása kitisztult, a Gertrúdnak nyoma sem volt. Ahol nem sokkal korábban a hajó imbolygott, most csak egy a léket lezáró jégтарaj látszott. James egészen biztos volt benne, hogy a hajó még mindig ott van, ahol volt, mindössze elrejtette a kíváncsiskodó szemek elől az ősi bűbáj, amit a mágus használt, bármi legyen is az.

- Ez egész hasznos varázslat - jegyezte meg Millie szájtátva. - Már látom, miért jött el az útra.

- Még csak most kezd megmutatkozni, mennyi hasznomat veszik - koppintotta le a botot Merlin a lába mellé. - Felteszem, önnek is annyi hasznát fogjuk látni, mint amennyit Mr. Potter vár magától.

Millie feszengve pislogott Merlinre, majd Jamesre.

Hagrid előre mutatott, a közelben ragyogó Tower Bridge irányába.

- Norberta arra ment. Délnyugat felé, a déli toronyról, végig a város felett.

Harry kilépett, és intett a többieknek, hogy kövessék őt.

- Akkor induljunk arrafelé. Talán szerencsénk lesz, és megcsapja az orrunkat a sárkánytrágya összetéveszthetetlen bűze.

Ron játékosan vállat vont.

- Nem hittem volna, hogy valaha is egy mondatban hallom a „szerencse” és a „sárkánytrágya” szavakat.

- Nem is tudom - húzta összebb magán a vastag kabátot Hagrid. - A magam részéről sosem tartottam túl kellemetlen szagúnak a sárkányok trágyáját. Viszont a

hippogriff guanó, fúj... – Vadul megrázta a fejét. – Lehet, hogy nemes teremtmények, de a szagukat semmivel sem lehet eltüntetni a seprűről.

A hátul kullogó Hermione szipogott egyet.

– Biztos volna jobb téma is, amiről beszélhetünk.

Ezt követően a csapat néma csendben lépdelt a város fényei és zaja irányába, és felmásztak egy az utcai lámpák narancssárga ragyogásában fürdő lépcsősoron. Az utcán meglepően sokan voltak az éjszakai óra ellenére, az utakon feketén csillogó taxik robogtak, teherkocsik füstölögtek, és a személygépkocsik végtelen hömpölygését időnként egy-egy vörös emeletes busz törte meg. A kereszteződések fölött tucatnyi jelzőlámpa lógott, vörös, sárga és zöld szemeiket villogtatták az alattuk elhúzó kocsisorok felé. Az egyik irányban a Tower Bridge tornyosult a háztetők fölé, az ellenkező irányban pedig egy hatalmas körforgalom látszott, aminek a megvilágítása a Marsalkó körül futó karácsonyfaizzókat juttatta James eszébe, még elsőéves korából.

Merlin anélkül lépett ki a forgalmas útszakaszra, hogy a legkisebb figyelmet is szentelte volna a körülötte elhúzó autókra, és a reflektorok vakító fényére.

– Várjon! – kiáltott fel James rémülten, de akkor már késő volt. A járművek teljes sebességgel húztak el a mágus jobb és bal oldalán, ám egyetlen dunda sem hallatszott. Se Merlin, se a sofőrök nem vették figyelembe a másikat. A mágus megállás nélkül sétált a többsávos út közepéig, lábánál az elengedhetetlen botjával, ott azonban megtorpant, és a járdán toporgó többiekre pillantott.

– Ez egy kis trükk, ami a vonuló randalór csordák között navigálva ragadt rám, mikor bejártam a sötét Afrikát – szólt vissza mély, dörgő hangon. – Maradjanak mögöttem. Tartanunk kell az ütemtervet.

– Hogy az a... – motyogta Ron éles hangon. – Ugye most csak viccel?

– Azt hiszem, én inkább a zebrán megyek, ha nem bánja – jegyezte meg Hermione, és már el is kocogott az alig ötven méterre lévő gyalogosátkelő irányába.

– Szintén – biccentett Ron határozottan. – Majd utolérjük „Forgalomirányító Kapitányt”, az ütemterv meg le van tojva.

Hagrid kétségbeesett toporgással járatta a szemét az egyre távolodó igazgató és a zebrához igyekvő Weasley-k között.

– Én majd... – Hüvelykjével hátrabökött a válla fölött, és lassan hátrálni kezdett. – Rajtuk tartom a szemem. Öhm... – Végül sarkon fordult, és lobogó kabátjával Ron és Hermione után sietett.

– Én megpróbálom – mondta Millie, csillogó szemekkel pislogva Merlin után.

– Tessék!?! – tátotta el a száját James. – Millie, mi nem... – Azonban a lány már le is lépett a járdáról. Céltudatosan vágott át az első sávon, nem nézett vissza. A reflektorok fénye végigsuhant az egész alakján, aztán kihunytt, mikor a járművek elhúztak mellette.

– Millie! – kiáltott utána, és ő is lelépett a járdáról. Egy busz olyan közel húzott el a lány mellett, hogy a menetszél belekapott a hajába. Millie-nek a szeme sem rebhent.

– Apa! – fakadt ki James, és az apjához fordult, azonban már Harry sem volt ott. Az idősebb Potter is az úttesten sétált, nem sietett, nem hezitált, csak egyenletes tempóban lépdelt, ügyet sem vetve a száguldó járművekre, amik meg-meglobogtatták a nadrágja szárát és a rendetlen haját.

James tétován toporgott egy másodpercig, aztán nagyot nyelt, megacélozta az idegeit, és maga is kilépett a forgalomba.

A kulcs, szemlátomást, az volt, hogy abszolút nem szabad odafigyelni a forgalomra. Tekintete az apja hátát követte, le sem vette róla a pillantását, és úgy tűnt, az apja pedig Millie-t figyeli. Merlin azóta már átért, nem kevesebb, mint hat forgalmas útsávon vágott át keresztben, az esti csúcsforgalom kellős közepén.

Egyszer csak mindkét irányban egy-egy kamion száguldott el James és az apja között, ideiglenesen kitakarva a férfit. James szeme ösztönösen próbálta követni a felvillanó fém és üveg monstrumokat, hogy ellenőrizze, nem sétál-e éppen egy száguldó teherkocsi elé. Minden erejét be kellett vetnie, hogy ellenálljon, és mereven maga elé bámuljon. Csodálatos módon minden egyes lépés egyre előrébb vitte a kocsik, taxik, buszok és furgonok tengerében, mintha csak valami öngyilkos táncot lejtene az úttesten. Az elsuhanó járművek vezetői, a maguk részéről, látszólag észre sem vették, hogy varázstudó gyalogosok kelnek át köztük. James érezte arcán a kipufogófüst forróságát, az abroncsok által felvert por és apró szemcsék betérítették a haját. Aztán, már épp, mikor kezdte azt hinni, hogy lehetetlen, egyszer csak fellépett a sugárút másik oldalán húzódó járdára, és maga mögött hagyta a forgalom fülsüketítő zúgását.

- Ez fantasztikus volt! - kiáltotta Millie, megragadta James kezét, és berántotta őt egy keskeny sikátorba. - Észvesztő volt, mi?

- Hogy tehettedek? - hebegte James a torkában dobogó szívvel. - Mindketten!

Harry felvonta az egyik vállát, és bepillantott a sikátorba, ahol Merlin még mindig távolodott tőlük. Alakja csupán egy sziluettnek látszott a szűk utca másik végében ragyogó biztonsági reflektor előtt.

- Ha Merlin azt mondja, biztonságos, én elhiszem neki - mondta. - Viszont ezt nehogy kipróbáljátok egyedül! Egyikőtök sem!

- Miattam nem kell aggódnod - felelte James. Még mindig azon igyekezett, hogy úrrá legyen zakatoló szívén. Kilesett a sikátorból. - Hol van Hermione néni és Ron bácsi?

- Majd utolérnek - mondta Harry. - Gyerünk! Úgy látom, az igazgató szagot fogott.

James egyszer csak azon kapta magát, hogy az apja mellett kocog a sötét, bűzös sikátorban. Az árnyékok szinte fojtogatók voltak, a biztonsági fények ragyogása csupán mocskos pocsolyák és roskadásig telített szemetes konténeretek távoli szigeteit világította meg, azok között mindenre áthatolhatatlan sötétség telepedett.

A sikátor egy keskeny, macskaköves útba torkollott, melynek túloldalát drótkerítés zárta el. A kerítésen túl hatalmas, nyílt tér feketéllett, tele gyomokkal és alacsony bokrokkal. Amennyire James meg tudta ítélni, egy vasúti rendezőpályaudvar lehetett.

Merlin megtorpant a kerítés előtt, botján halványkéken pulzáltak a rúnák.

- Itt bent - mormogta bele a szakállába. Előre lépett, mire a kerítés vadul megrázkódott, mintha egy nem létező szélvihar rázná. A drótfonatok középről kiindulva szétváltak, és mint egy könyv lapjai, kitárultak, épp mikor az igazgató átsétált köztük. Még a fejét sem kellett lehajtania. James és Millie utána mentek, ezúttal James apja maradt hátra, és éber szemekkel, tüzelésre kész pálcával fürkészte a környéket szemüvege mögül.

- Mi lesz a többiekkel? - kérdezte Millie. Észre sem vette, de akaratlanul is lehalkította hangját a nagyváros lüktető morajlásától.

- Jövünk - kiáltotta utánuk Hermione. Épp akkor kocogott ki a sikátorból, mikor James hátrapillantott. - Itt vagyok. Ron meg... - Hátralesett a válla fölött. - Nos... ő is jön majd.

- Menjetek csak! - hallatszott valahonnan, nem messze a kerítéstől. - Én addig csak leheveredek ide, és meghalok.

- Gyerünk, Ron - incselkedett Harry. - Gondolj rá testedzéseként.

Ron lihegve, csatakos hajjal fékezett le a drótkerítés mellett.

- Ezt úgy érted, nem ez a bolond nőszemély az egyetlen, aki szórakozásból futkározik? Ha engem kérdeztek, mind mazochisták vagytok.

- Hol marad Hagrid? - kérdezte Millie.

- Arra gondoltam, érdemes lenne körbekérdezni néhány helyen, az Abszol út közelében - felelte Hermione. - Rengeteg kocsmá, zálogház meg ilyesmi van erre felé, ami ugyan muglikat is kiszolgál, de varázsló vagy boszorkány tulajdonában van. Talán valaki látott vagy hallott valamit, merre rejthető Norberta.

- Először nem akart menni - sandított Ron Harryre. - Viszont úgy voltunk vele... ööö... hogy így talán több hasznát vesszük.

Harry jelentőségteljesen biccentett. A mai terv sikere nagyban múlt tetteik finomságán és ravaszságán, márpedig James jól tudta, hogy nem épp ezek az első jelzők, amik az ember eszébe ötlenek Hagrid kapcsán.

Végül újra megindultak, be a pályaudvarra. Harry állával Merlin irányába bökött.

- Úgy látszik, az öreg talált valamit.

- Még nem egészen - jegyezte meg Merlin séta közben. - Ugyan nem sok maradt a vadonból itt, a város szívében, de ami még itt van belőle, a fű, gyomok, bogarak és patkányok, még emlékeznek egy hatalmas ragadozóra a közelben. Azonban a nyom túl homályos az irány pontos beazonosításához.

James fürgén követte apját és a többieket a sötétben. Hamarosan már sínek fölött lépkedtek át, talpuk alatt kavics recsegett.

- Miss Vandergriff - szólalt meg a csapat élén Merlin. - Egészen pontosan mit kell keresnünk? Úgy tájékoztattak, ön a sárkányt ösztönösen vonzó norvég építészeti kiemelkedő szakértője.

- Nem vagyok én senki szakértője - mondta Millie. - Már megmondtam Jamesnek, hogy alig tudok...

Merlin megállt, majd olyan gyorsan és kecsesen fordult sarkon, ami egyenesen lehetetlennek tűnt, az ő méretével. Sötét, arctalan totemként emelkedett a sínek fölé.

- Miss Vandergriff - ismételte. Hangja lágy volt, mély, azonban furcsán átható. - Noha az alázatosság sok helyütt erénynek minősül, jómagam normál körülmények között sem díjazom túlságosan. Szentül hiszem, hogy ön igenis rendelkezik a ma esti küldetésünk sikeres elvégzéséhez szükséges tudással. Így hát, kérve kérem, ne hagyja, hogy önnön érthető bizonytalansága akadályt gördítsen elénk. Gondolja át mindazt a felhalmozott tudást, amit összegyűjtött a témában. Mit keresünk? Egészen pontosan, mi vonzhat egy korlátolt értelemmel bíró lényt, ami norvég őshazáját idézheti fel benne?

Millie már nyitotta volna a száját, hogy ellenkezzen, azonban egy pillanatnyi töprengést követően végül mégsem tette. James felismerte a jeleket, Merlin hatalma

működésbe lépett. Az ősi mágus a szó szoros értelmében nem irányította az embereket. Viszont bizonyos nagy fontosságú alkalmakkor képes volt megnyugtató, koncentrációt elősegítő befolyást gyakorolni rájuk.

James Millie-re pillantott. A lány szemei tágra nyíltak, de nem a rémülettől, csupán elmerült a gondolataiban. Pupillái hol összeszűkültek, hol kitágultak, mintha képzeletben egy iratszekrény aktáit pörgetné maga előtt.

- Évszázadok óta nem létezik olyan, hogy norvég építészet - szólt kábán, szapora pislogás közepette. - Abból építették a kunyhóikat és házaikat, ami éppen kéznél volt, nem számított nekik a külcsín. Leszámítva a templomokat. Azok mindig egy bizonyos dongafából épültek, hosszú cölöpökből, amik lehetővé tették a minél magasabb, minél karcsúbb épületeket, lejtős tetővel. A mágikus eredetű verziókat általában mamutfenyő dongákból készítik, amitől hihetetlenül magasra nyúlnak. A legtöbbet függőlegesen csökkenő redundancia jellemzi.

- Függőleges mi...? Ennek csak nekem nincs semmi értelme? - nézett James Ron bácsikájára, aki erre felvonta a vállát.

Millie James-re meredt.

- Ha nem tűnt volna fel, itt állok melletted - mondta. - Mindent hallok, amit mondasz.

James félig bocsánatkérően, félig türelmetlenül vállat vont.

- Folytasd, Millie - noszogatta Hermione kedvesen. - Remekül csinálod.

Millie hunyorogva visszasüllyedt a gondolatai közé.

- A függőlegesen csökkenő redundancia annyit tesz, hogy a templom épülete újra és újra megismétlődik a tetőn, egyre kisebb méretben... mint a kínai pagodáknál.

- Ó - bólogatott James. - Na, így már értem.

Millie ügyet sem vetett rá.

- Norvégia híres a dongatemplomjairól. Az a legmeghatározóbb építészeti stílusuk. Legalábbis pár száz éve az volt.

- Tehát, akkor olyasfajta épületet keresünk - biccentett Merlin, aztán elfordult, és tovább indult.

Harry tétován körülnézett a rendezőpályaudvaron.

- Kétlem, hogy Londonban sok dongatemplomot találunk.

- Nem kell szó szerint annak lennie - rázta a fejét Hermione. - Norberta nem építészeti szakértő. Csak olyasmit keresett, ami emlékezteti rá.

A csapat újabb síneken lépdelt át, töltéseken mászott fel és váltókat kerülgetett. A hatalmas pályaudvaron sötét teher- és utasszállító kocsik voltak szétszórva, úgy gubbasztottak az éjszakában, akár az alvó dinoszauruszok. Merlin úgy tűnt, továbbra is saját ösztöneit követve haladt, így aztán sietve követték őt. Hosszú kocsisorok mentén haladtak, ha tudták, megkerülték őket, ha nem, csavarkapcsokon másztak át. A sínek között fémhidak árnyéka magasodtak, rajtuk színes jelzőlámpákkal, melyek most élettelenül sötétlettek. A fejük fölött megszámlálhatatlan kábel és drót futott a szélrózsa minden irányába. James elcsodálkozott rajta, vajon hogy boldogult Norberta ennyire sok drót és fémhíd között, mikor landolni próbált.

Végül egy sor téglaeépülethez értek, amik feketén ásító dróthálós ablakaikkal, gyárkéményeikkel és szállítoszalagjaikkal ennél egyértelműbben nem is hirdethették volna, hogy egy komor ipari létesítményben járnak.

- Most merre? - fordult körbe Ron. - Ezek közül mind elég nagyoknak látszik, hogy elférjen benne Norberta.

- Az lesz az - bökött előre Harry.

James tekintetével követte apja ujját. Valóban, a legtávolabbi tető fölé egy a többinél jóval magasabb épület tornyosult. James úgy vélte, valamiféle siló lehetett, többszintes, lejtős tetőzettel, barnászörösre, a mamutfenyők színére festve. A legalsó szint falán megfakult, alig látható felirat hirdette: CROSTICK SZÉN MŰVEK.

Millie bizonytalanul vállat vont.

- Végül is, bizonyos értelemben ez is függőlegesen csökkenő redundancia.

Merlin némán megindult, nyomában a többiek, leghátul pedig, mint eddig is, Harry ballagott. A sötét téglapületek között halott gyomok és csupasz bokrok kukucsáltak ki a hótakaró alól, a falak közti szűk sikátorok szinte áthatolhatatlanok voltak miattuk. A lélegzetelállítóan magas gyárkérmények, a kisebb domb nagyságú szénhalomok, a könnyű szellő és a nyüzsgő város távoli zaja és fényei valahogy komor szépséget kölcsönöztek a helynek. Végül a kis csapat átbukdácsolt egy töredezett betonú parkolón, és megérkeztek a Crostick Szénművek silójához. A drótkerítésen fémtáblákat zörgetett a szél. James menet közben elolvasta az egyiket: BONTÁSRA KIJELELT TERÜLET! BELÉPNI TILOS!

James hirtelen elfogta az aggály, amiért Hagrid nem volt velük. Aztán összerezsent, és rájött, inkább az aggasztja, hogy ők viszont itt vannak.

Az öreg szénművekre telepedő árnyak némák és áthatolhatatlanok voltak, amitől az embernek olyan érzése támadt, mintha minden törött ablakból tucatnyi figyelő szempár meredne rá. Merlint, a maga részéről, nem igazán hatotta meg a hátborzongató látvány. Jamesben felmerült, hogy az idős mágusnak alighanem tetszik ez a hely. Elvégre a város ezen részét a természet lassan, de biztosan kezdte visszahódítani. A civilizáció ragadozói - a rozsda, a gyomok és a lepusztultság - kemény munkát végeztek ezen a helyen, hogy visszaállítsák a természet egyensúlyát. És, persze, a zöld vadonban Merlin nagyon is otthon volt.

James nem tudta biztosan kivenni, de az igazgató mintha még halkán dudorászott is volna magában. Ettől aztán különös, ám megnyugtató érzés kerítette hatalmába a fiút: kifejezetten nehéz lett volna félni, miközben Merlin vidáman fütyörészik körülötte.

A hat kalandor egy elgyomosodott sín pályát követve végül egy tér-szerűséghez ért, amit hatalmas, kapu nélküli nyílások vettek körül, mind elég nagy ahhoz, hogy gond nélkül be lehetett volna hajtani rajtuk egy teherautóval. A kapukon túl szinte tapinthatóvá sűrűsödött a sötétség. A sínek fölött óriási tölcsek, és függőjárdákkal összekötött fémvázak takarták ki az eget.

Aztán megéreztek a szagot. Nem sárkánytrágya volt, ahogy James apja remélte. Inkább valamiféle vegyszerszag, amelyet a bájítalszertárban érezni forró napokon. James azonnal felismerte.

- Ez a lehelete! - súgta, majd még egyszer beleszagolt a mozdulatlan levegőbe. - Ilyen szaga van, mikor tüzet fúj! Valahol itt kell lennie!

Merlin az egyik hatalmas kapu felé indult. Ahogy határozottan lépkedett, a résből meleg fuvallat támadt, meglebegtetve a mágus talárját. Egy aprócska lángnyelv pikkelyes orrot, behúzott farkat és aranylón csillogó szempárt világított meg.

Merlin nem hezitált, még csak le sem lassított. Viszont beszélni kezdett. James felismerte a mágus ősi, walesi dialektusát, azonban most a szavak halk, duruzsoló hangon hagyták el a száját, mintha egy elalvófélben lévő gyermeknek dalolna.

A sárkány hatalmas szemei visszatükrözték a város távoli fényeit. Pupillája kitágult, ahogy mereven bámulta az egyre közeledő mágust.

Merlin előre tartotta felemelt kezét, mintha meg akarná áldani a sárkányt, aztán, csodálatos módon, tenyerét a bestia kemény, pikkelyes orrára tette. Norberta leeresztette a fejét, szemei lecsukódni látszottak a sötétben. Az igazgató mély, dörmögő hangon beszélt hozzá, dallamos, hipnotikus hanglejtéssel.

- Úgy látszik, nem Heddelebur az egyetlen suttogó a városban - jegyezte meg halkán James, csak úgy magának.

Az apja rásandított.

- Ki?

James oda pillantott, aztán megrázta a fejét.

- Mikor legutóbb jöttünk el Norbertáért, Hagrid beszervezett egy manót is. Szót értett a legendás lényekkel, megnyugtatta őket, meg ilyenek. De, amikor kiértünk a folyóhoz, arra használta ezt a képességét, hogy szabadon eressze Norbertát. A manó jogokról magyarázott, vagy miről. Így akart példát statuálni.

Millie összevonta a szemöldökét.

- Azzal, hogy Londonra uszít egy sárkányt?

Hermione aprót sóhajtott.

- Ha az ember úgy érzi, nem maradt más választása, bármire képes, amivel feltűnést kelthet.

A föld lágyan megremegett, ahogy Merlin hátrálva kezdte kivezetni Norbertát a tompa éjszakai fénybe. Először a mélyen lehajtott feje bukkant elő, aztán hosszú, kígyószerű nyaka is. Aztán látható lett izmos teste is, végül pedig hátsó lábai és a farka jelentek meg. Karmai halkán kopogtak a fagyos kavicsokon, léptei nyomán pedig kisebb földrengés kelt, ettől eltekintve viszont tökéletesen csendben, félig lehuny szemekkel követte Merlint és annak halványan derengő botját.

- Akkor most... vissza a hajóra? - kérdezte Ron tátott szájjal.

- Valóban - felelte Merlin. - De nem arra, amerre jöttünk. Sárkány barátunk sosem férne be abba a sikátorba. Ahogy azon a forgalmas útszakaszon sem jutna át. Ki kell találnunk egy alternatív útvonalat, végig a városon.

- Ez egy igazi sárkány...! - motyogta Millie, aki tágra nyílt szemekkel meredt az óriási teremtményre. - Szerintem még sosem láttam egyet sem ilyen közlelő!

- Ez a kiváltság, remélhetőleg, minél kevesebb embernek adatik meg - jegyezte meg Hermione kicsit aggodalmas hangon.

Merlin biccentett.

- Ami azt jelenti, hogy roppant óvatosan kell eljárnunk. Sárkány barátunk meglehetősen kezes jelen pillanatban, de ne hagyják magukat becsapni: a nyugodt felszín alatt egy éhes, halálra rémült sárkány lapul, akit ebben a percben is a legalapvetőbb és legellenállhatatlanabb ösztön hajt mind közül. Hímnemű társa, az impozáns Montague közelebb van, mint valaha. Növelnünk kell a távolságot, amíg még Norberta kezelhető, és az irányításunk alatt tudjuk tartani.

Harry felemás mosolyt villantott az idős mágusra.

- Felteszem, már ki is eszelte a legmegfelelőbb álcát a számára, igazgató.

- Jól beszél, Mr. Potter - felelte Merlin, és halványan ő is elmosolyodott. - Néha felmerül bennem, hogy talán volt valaha mágus is a felmenői között.

Harry oldalra döntött fejjel vállat vont.

-Mugli uralkodó állítólag előfordult, még a középkorban. De, sajnós, mágusról nem tudok.

Merlin összevonta a szemöldökét, habár arcán nem látszott meglepetés. Végül visszafordította figyelmét a mellette álló sárkányra. Az állat feje a mágus válla fölött lengedezett.

- Őszintén sajnálom, Madame Norberta - mondta neki, és ismét megpaskolta a sárkány orrát. - Kérem, ne vegye túlságosan magára...

Tíz perccel később és három háztömbbel arrébb egy hatalmas fémkapu megremegett egy arany villanás fényében. A kapu szárnyait lezáró lakat felpattant, és a rácsok közé tekert lánc kígyóként tekeregve lefejtette magát, majd csörögve a földre hullott. Végül a szárnyak egy határozott mozdulattal kitárultak, felfedve a mögöttük sötétlő rendezőpályaudvart.

James kilépett a pislákoló utcai lámpa fénykörébe. Szeme kutatva végigfutott a házak mentén, kócos hajába belekapott a szél. A járda mellett végig kocsik parkoltak, de senki sem járt ilyenkor errefelé.

- Tiszta - szólt hátra a válla fölött. Egy pillanattal később Millie sietett ki a fényre, és csatlakozott Jameshez. Arcáról sütött az izgatottság.

Ron és Hermione következtek, mögöttük pedig Harry Potter és Merlin, akik közül az előbbi ingujjából kikandikáló pálcával, éberén fürkészte a terepet, utóbbi viszont könnyed léptekkel masírozott ki az üres utcára. Az olvadozó hó alkotta latyakban nem látszottak a lábnyomai.

Merlin mögött, mély morgással és fújtatással ránézésre a legnagyobb és legmocskosabb szemeteskoscsi pöfögött, amit James valaha látott. A jármű kerekei kigördültek az úttestre, átgurultak pár jégvártyával fedett pocsolyán, majd a koscsi Merlin nyomába eredt, aki közben megindult egy látszólag véletlenszerűen kiválasztott irányba.

A szemeteskoscsi járó motorral szorosan követte őt. A piszkos szélvédő mögött a kormánykerék magától forgott, nem ült benne sofőr. Ez a tény azonban kevésbé volt meglepő, mint az, hogy a teherautó tolatott, hátsó tömörítőjével volt elől, mely per pillanat üres volt, de úgy festett, mint ami készen áll rá, hogy egészben lenyeljen egy kisebb kocsit. James nem tudta eldönteni, hogy ez a részlet vajon abból fakadt, hogy Merlin nincs tisztában az efféle járművek helyes működésével, vagy csupán a mágus egyszerűen szerette a kihívásokat.

Egy közeli, forgalmasabb útról zsongó motorzaj és dudálás hallatszott. A csapat igyekezett elkerülni az ilyen szakaszokat, és próbált kisebb, üresebb utcákat választani. Ez azonban azt eredményezte, hogy a folyóhoz vezető út jóval hosszabb és kacskaringósabb volt, mint az szerették volna.

- Hermione, Ron - fordult a barátaihoz Harry. - Menjetek vissza a Gertrúdhhoz, és hajózzatok fel vele a London Bridge-nél lévő városi kikötőhöz. Az valamivel közelebb van a jelenlegi helyzetünkhöz.

Ron biccentett, Hermione viszont aggodalmasan tördelte a kezét.

- Biztos jó ötlet különválnunk?

- Per pillanat talán a legjobb - felelte Harry. - Kisebb gyanút keltünk úgy.

- Különben is, mi baj történhet? - vigyorodott el Ron, és átkarolta a feleségét.

Hermione morogva rábólintott.

- Millie és James is velünk jöhetnek. Már megtették, amit tudtak.

- Kizárt! - fakadt ki Millie, aztán észbe kapott. - Mármint, inkább maradnék és nézném. Ha ez nem okoz gondot, Madame.

Hermione undorodva elhúzta a száját.

- Ugh! Ne szólíts Madame-nak.

- Én Millie-vel maradok - mondta James. - És Ron bácsinak igaza van. Mi baj lehet? Elvégre velünk van a nagy Merlinus Ambrosius!

Harry könyökével oldalba bökte a fiát.

- Szerintem „a nagy Merlinus Ambrosius” meglehetősen immunis a hízélgésre - motyogta.

- Nagyobbat nem is tévedhetne - jegyezte meg Merlin könnyed hangon, de nem fordult hátra hozzájuk.

- Hát jó - tárta szét a karját Hermione. - De ne feledd, nélkülem és Ralph barátod nélkül Millie lesz a józan ész hangja. - Jamesre meredt, aztán tekintete Harryre és Merlinre csusszant. - Mert hármatok közül ez egyikőtöknek sem az erőssége.

- Gyere, szívem - ajánlotta fel a karját Ron Hermionénak. - Hagyd, hogy elvigyelek egy kis téli hajókázásra a romantikus Temze folyón.

Hermione elvigyorodott, és belekarolt a férje könyökébe. A páros sarkon fordult, és visszaindult arra, amerről jöttek. James és Millie egész addig figyelték őket, amíg el nem tűntek a sarkon.

- Olyan cukik - sóhajtott fel a lány, mire James vállat volt.

- Nézőpont kérdése.

- Haladjunk tovább - szólalt meg Harry, és elindult a járdán. Merlin még mindig az úttest közepén lépdelt, az álcázott Norberta pőfékelő motorral gurult utána, néha pedig nagyot szusszantak a légfékjei.

- A türelem lesz a szövetségesünk - emlékeztette őket Merlin. - Nincs mitől tartanunk, amíg észnél vagyunk, és két lábbal a földön járunk.

- Vagy négy abronccsal - tette hozzá Millie könnyedén.

- Ahogy mondja, Miss Vandergriff - felelte Merlin nyugodt hangon. A csapat precíz óvatossággal sétált végig az utcán, majd balra fordult, el a fényáradattól és a forgalom zajától, rá egy jóval nyugodtabb útszakaszra, melyet többszintes parkolóházak és bezárt irodaépületek szegélyeztek. Időnként elmentek egy-egy pub mellett, ahonnan dübörgő zene szűrődött ki, illetve pár sarki zöldséges stand előtt, melyeket az éjszakára kiürítettek és körbezártak.

Utca utcát követett, Merlin végig az úttesten lépdelt, mögötte a szemeteskocsi tolatott, a járdán pedig a többiek kémlték a terepet. Időről időre elhajtott mellettük egy-egy autó, de olyannyira el voltak foglalva a lassú teherautó megelőzésével, hogy fel sem tűnt nekik a különös kísérete. Mikor egy kereszteződés vagy körforgalom

közelébe értek, Merlin előbb halkán konzultált Harry Potterrel – a férfi szemlátomást rendkívül jól ismerte a környéket –, aztán pedig érthetetlen szavakat mormogott a pöfögő, sziszegő szemeteskocsi hátsó kerekéhez hajolva.

A teherautót még mindig Norberta átható vegyszerszaga vette körbe, mely most a nyitott tömörítő tartályból áradt.

Az egyik sarkon két fiatal férfi, egy vézna és egy kövér alak bukkant elő az egyik kétes kinézetű pincekocsmából. Mindketten egy szinte teljesen üres sörösüveget szorongattak, és szemlátomást gondot okozott nekik, hogy egyenesen menjenek. Ahogy kibotorkáltak az úttestre, észrevették Merlint és a lágyan duruzsoló szemetesautót. Megtorpantak a jelzőlámpa vörös fényében.

- Azannyát! – bukott ki a soványból, és kisöpörte hosszú, vörös haját az arcából. – Ez az ipse hatalmas. – Ujjával bizonytalanul Merlin irányába mutatott, a markában tartott üvegből barnasör lötytyent a kezére. – Látod te is a pasast? *Isszonyat hatalmas!*

- Szerintem egyikőjük sem lát senkit – javasolta Merlin, és a nyomaték kedvéért felvonta az egyik szemöldökét. – Se hatalmast, se másmilyet. Csak egy szokványos köztisztasági jármű végzi éjszakai munkáját.

- Ja – hunyorgott a kövérebbik. – Nem látok én semmit, csak egy átkozott szemeteskocsit. Gyere már, te idióta. – Megrángatta a vörös barátja karját, mire az kis híján hanyatt esett.

Mikor összeszedte magát, a vörös vállat vont, aztán a teherautó tömörítőjébe hajította a sörösüveget. A hidraulika szisszent egyet, aztán az egész szemeteskocsi rázkódni kezdett, és a tömörítő csörögve, csattogva ripityára zúzta a palackot, rágódott rajta néhány másodpercig, aztán egy dörgő, furcsán kénkőszagú böffentést hallatott.

A jelzőlámpa zöldre váltott felettük. A csapat tovább indult egy parkoló autókkal szegélyezett utca felé.

- Apa – szólalt meg halkán James. – Hallottam valamit karácsonykor, amiről meg akartalak kérdezni.

Harry léptei könnyed ritmusban kopogtak a járdán.

- Mi volna az, fiam?

James hátralesett a válla fölött. Millie mögöttük ballagott, és a lassan poroszkáló Norberta-teherautót figyelte.

- Beszéltem Millie nagymamájával. Jobban mondván ő beszélt velem. Mesélt pár dolgot a Grimmauld térről.

- Találkoztál a grófnővel? – mosolyodott el Harry. – Azt hallottam, igazán lenyűgöző hölgy.

James bólintott, aztán vállat vont.

- Azt mondja, mikor megörökölted a Black kúriát, örököltél vele valamiféle... ööö... címet is.

- Valóban azt mondta? – jegyezte meg Harry. Hangjában nyoma sem volt meglepetésnek, amitől Jamesnek az az érzése támadt, hogy az apja többet tud a Black birtokról, mint azt eddig elárulta. – Egy címet. *Nocsak.*

- Azt is mondta, hogy ez azért több egy egyszerű címnél – folytatta James, és homlokát ráncolva igyekezett visszaemlékezni a teljes beszélgetésre. – Azt mondja, ez inkább egyfajta felelősség. Valami ősi őrző szerep egy hatalmas, elemi emberi erő

fölött. Azt mondja, több ilyen is van, és mind egy szín. A vörös egy báró volt, aki a szerelmet képviselte, a zöld az ambíciót és a kapzsiságot, meg ilyenek... Csakhogy a legtöbb cím mostanra kihalt, és az erők őrízetlenül maradtak, és most kontroll nélkül, szabadon róják a világot.

- Komolyan hangzik - húzta el a száját Harry.

- Eunice nagyfi mindig is kicsit... *különc* volt - jegyezte meg Millie, és felzárkózott James mellé. - Mindenféle őrült elméletben hisz. A Hírverőt éppen nem járhatja, de elég sok közös témát találna benne.

- Nekem nem tűnt Hírverő stílusúnak, amit mondott - motyogta James.

- A nagyfi nagyon meggyőző tud lenni - felelte Millie fennköltén. - Elvégre az ember nem kimondottan számít arra, hogy egy grófnő komplett gyagya legyen. Viszont megvan a maga oka, miért nem hoz fel ilyen témákat, ha ott vannak a szülei, vagy Bent és Mattie.

- Annak idején ismertem Blacke vikomtot - szólalt meg az út közepén Merlin. - Egy igencsak gonosz és megbízhatatlan ember volt, aki a maga szeszélyes és hiú módján legendás tetteket hajtott végre. Bizonyos értelemben barátok voltunk.

- Tényleg? - kérdezte Harry, még mindig furcsán tompa hangon, mintha igazából nem is érdekelné a téma. - A Black család több mint ezer éves?

- Úgy vélem, a Blacke vérvonal annál jóval messzebbre nyúlik vissza - felelte Merlin. - És, a magam részéről, nem utasítanám el olyan gyorsan a címekkel járó felelősség legendáját. Az emberi természet polaritásainak őrzése valaha mágikus kötelesség volt, sérthetetlen és igen nagy becsben tartott feladat, mely az emberiség alappillére képezte, ami nélkül elképzelhetetlen lett volna a civilizált kultúra. Érdekesnek találom, hogy ebben az új korban, ha valaki intellektuálisan sértőnek tart egy elméletet, rögtön azt feltételezi róla, hogy nem lehet igaz.

Millie kurtán felsóhajtott.

- Nem azt mondtam, hogy sértőnek találom az ötletet, csak hogy kicsit *gyagya*.

James felvette Merlin tempóját.

- Szóval, maga szerint lehet valami abban, amit Millie nagymamája mondott? Hogy a Black címmel felelősség is jár valami nagy, elemi... valami iránt?

Merlin felvonta a vállát.

- Csak annyit mondok, hogy az elméletre volt már precedens az idők folyamán. Nem szabad azonnal elutasítani az ötletét.

- Annak a Blacke vikomtnak, akit ismert, volt ilyen hatalma? Az ő irányítása alá tartozott az emberi természet valamelyik elemi része?

- Black vikomt híres volt arról, hogy szűkszavúan nyilatkozott magáról és a tulajdonáról. Ha az ember összefutott vele egy kocsmában, a vikomt lyukat beszélt volna a hasába, hogy egy fityingje sincsen. Mégis, az öltözete és a hintó, amivel járt, egyértelművé tette, hogy a vagyona tetemes. Sosem vettem a fáradságot, hogy a címe körüli pletykákról kérdezzem őt.

- Voltak pletykák? - meredt az igazgatóra James.

- Pletykák mindig vannak - biccentett Merlin.

- És...? - erősködött tovább James. Az apjára pillantott, de bosszantotta a férfi arcán látott közömbösség. - Maga szerint minek a felelősségével járt a Black cím?

- Halvány gőzöm sincs - felelte egyszerűen Merlin. - És ez az igazság. De, úgy gondolom, maga a név adhat némi támpontot.

- Black? Fekete? - vonta össze a szemöldökét James.
- Ahogy maga is mondta, Mr. Potter: minden cím egy szín. Mit tudunk a fekete színről?

James vállat vont. Nem mindig értékelte az igazgató barokkos társalkodó stílusát.

- Nem tudom. Hogy sötét?

- A fekete igazából nem is szín - vélekedett Millie. - Inkább a színek hiánya.

Merlin kissé oldalra döntötte a fejét.

- Attól függ, hogy nézzük. A fekete magában valóban nem szín. Viszont minden más színt magába olvaszt. Valójában a fekete minden szín egyszerre.

James szeme tágra nyílt erre a gondolatra.

- Szóval... - szólt lehalkítva a hangját. - Mit jelent ez a Black címmel járó felelősség kapcsán?

Merlin séta közben végre a fiúra nézett.

- Halvány gőzöm sincs, Mr. Potter.

- Azt jelenti - szólalt meg hátul Harry -, hogy ha tényleg jár valami óriási, veszélyes hatalom a címünkkel, akkor, mint minden hasonló esetben, jobb, ha rejtve, érintetlenül marad, és hagyjuk, hogy a feledés homályába vesszen. Elvégre mi, Potterek, nem arról vagyunk híresek, hogy jól viseljük a hatalmas, földrengető felelősség súlyát.

- Ezzel azért vitatkoznék - ellenkezett Merlin halvány mosollyal.

James már épp válaszolni akart, mikor egy hirtelen zaj megtorpanásra készítette. Kicsi, ám annál nehezebb tárgy pattant le csörömpölve Norberta teherautó-oldalán, végigbucskázott a járdán, végül egy tűzcsap tövében megállapodott. Mikor oda nézett, James látta, hogy egy öreg téglá az.

- Mi a... - szólalt meg Millie, ám ekkor egy újabb téglá csapódott neki Norberta tetejének. Az álcázott sárkány morogva sziszegette hidraulikáját, a jármű megrázkódott.

- Ott, bent - mutatott pálcájával Harry balra, egy szűk sikátor irányába. - Valakinek ott nagyon dobálhatnékja van.

Egy újabb téglá röppent elő a sötétből, ez azonban elhibázta a szemeteskocsit, és Merlin lábánál tört ripityára, az úttesten. A mágus nyugodt, és komoran szikrázó szemekkel felpillantott, és visszakövete a téglá röppályáját a sötét mellékutcaig.

- Mugli vandálok lehetnek? - lépett Harry Merlin mellé.

- Kétlem - felelte halkan az igazgató. - Valami egészen mást érzek. Kérem, vigyázzon kicsit a vendégünkre.

Azzal lobogó talárral és könnyed, hangtalan léptekkel elsétált. James némán figyelte, ahogy a hatalmas mágus belép az árnyékok közé, s közben előhúzza semmiből hosszú botját. Egy pillanattal később Merlin eltűnt a sikátorban.

Harry az utcát fürkészte, James mellette állt tágra nyílt szemmel. Millie csendben pislogott ki a fiú válla mögül. Szinte levegőt is alig vettek. Mögöttük a szemeteskocsinak álcázott Norberta halkan pöfögött, és időnként türelmetlenül túráztatta a motorját.

Nem érkezett több téglá a sikátorból. Hirtelen éles, kék fény tört elő a kis mellékutca mélyéről, szokatlan ragyogásba vonva a hátsóajtók és mocskos kukák sorát, aztán ismét áthatolhatatlan sötétség telepedett odabent mindenre.

- Mit csinál? - súgta Millie.

- Miért nem jött még vissza? - tette hozzá James. Harry nem válaszolt, csak feszülten szorongatta az egyelőre az úttestre szegezett pálcáját.

Újabb villanás látszott, bár most valamivel tompábban, mintha a forrása jóval messzebb lett volna. A közeli forgalom zajában szinte elveszett a mély, bömbölő hang. Merlin kiáltott valamit. Harry izmai megfeszültek, de nem mozdult.

Nagyjából fél perccel később egy árnyék bukácsolt elő a sikátorból. Nem Merlin volt, ezt James azonnal észrevette. A jövevény alacsony volt, nagyon sovány, és nagy, verdeső fülei voltak. Az alak térdre bukott, majd négykézlábra rogyott, végül felemelte fejét, mintha végig akarna rajtuk nézni.

Harry végre megmoccan, és odasietett. Pálcáját készen tartotta, de nem szegezte az alakra. James szorosán követte apját.

Egy házimanó volt, összecsomózott konyharuhában. James felismerte a nagy fejet és az ideges tekintetet. Piggen volt, a manó, aki pár héttel korábban felszította a tüzet a Griffendél torony kandallójában.

Harry leguggolt a manó mellé, arcán aggodalom és óvatosság különös egyvelege látszott.

- Mit keresel itt? - kérdezte. - Jól vagy? Megsérültél?

Még mindig négykézláb a manó Harryre szegezte óriási, csillogó szemét. Aztán James felé fordult.

- Piggen sajnálja, Potter úrfi - szólt szívszorító őszinteséggel. - Piggen rossz, nagyon rossz manó.

James és Harry mögött Millie felsikoltott. A féltérdre ereszkedett James sután megpördült, Harry viszont szinte azonnal talpon volt, és hátra szegezte a pálcáját.

- Lumos! - kiáltotta, mire a pálca hegye nappali világosságba vonta az utcát. A nagy fényben minden koromfekete árnyékot vetett.

A szemeteskocsi az első kerekein ágaskodott, a fémtömeg recsegve tiltakozott az egyensúly hirtelen kimozdulása ellen, tömörítőjének ajtaja acsarogva harapdált az ég felé. Egy utolsó csattanással narancssárga láng tört elő a tartály belsejéből. Norberta, a szemeteskocsi James szeme láttára kezdett visszaváltozni sárkánnyá. A gumiabroncsokból inas lábak nőttek ki, a tömörítő ajtaján hosszú, borotvaéles fogak bukkantak elő, és az egész hátsó rész megnyúlt, ahogy idomult az állat nyakához. A motor zúgása szép lassan állatias morgásba ment át, és újabb lángcsóva tört az ég felé a sárkány formálódó állkapcsai közül.

Norberta nyakában egy másik manó ült, hosszú, bütykös ujjával erősen kapaszkodott, és a szája folyamatosan mozgott, mintha egyenesen provokálta volna a sárkányt.

Heddelebun volt. Norberta szügyébe vörös fénysugár csapódott, majd ott szikrákká robbant. James a szeme sarkából látta, hogy az apja próbálja elkábítani az állatot. Esetlenül előkotorta a saját pálcáját, de mielőtt akár egyetlen bűbajt is kilőhetett volna, Norberta kitárta szárnyait, és nagyot csapott velük. Az út szélén parkoló autók hintázni kezdtek lengéscsillapítóikon a hirtelen támadt szélviharban. A sárkány erősen verdesve felküzdötte magát a legközelebbi parkolóház tetejére, menet közben kisebb-nagyobb betondarabokat törve le róla csapdosó farkával.

- Wingardium Leviosa! - kiáltotta James apja, egy pillanattal az előtt kapva el egy nagyobb darabot, mielőtt az az utcára esett volna. A betontömb árnyékában heverő

Millie felnézett védekezőn feje fölé emelt kezei közül. Kimeredő szemekkel a hatalmas tömbre bámult, aztán észbe kapott, és gyorsan kimászott alóla.

Harry kieresztett egy visszafojtott nyögést, és oldalra pöccintve megszakította a búbját. A betontömb a földre zuhant, és ott apró darabokra zúzódott.

James felnézett az apjára, de a férfi addigra már megpördült, és tekintetével Piggen apró alakját kereste.

Azonban Piggen már nem volt ott. A sikátor mélyéről léptek koppanása hallatszott, de nem távolodtak, hanem közeledtek. Merlin bukkant elő maga elé tartott botjával, melyen ezúttal haragos vörösen izzottak a rúnák.

A mágus erősen zihálva végignézett rajtuk.

- Merre ment?

Harry fejével az erősen megrongált parkolóház irányába bökött.

- Az Abszol útra. Csakis az lehet a célja.

- Akkor ne késlekedjünk! - harsogta Merlin, és már mozdult is. Előre szaladt, elkapta a még mindig döbbenetben ácsorgó Millie kezét, aztán már csak a hoptanálás utcán végig visszhangzó csattanása emlékeztetett rá, hogy korábban ott álltak.

- Nos, James - szólt Harry, miközben a fia felé nyújtotta bal kezét, jobbával pedig magasba emelte pálcáját. - Amúgy is azt mondtad, auror kiképzést akarsz, nem? Itt a lehetőség.

James nagyot nyelt, aztán megfogta apja felajánlott kezét.

A világ egy villanással eltűnt körülöttük, helyét sötétlő forgatag vette át, majd egy pillanattal később minden a helyére ugrott, James talpa pedig a földre koppant. Pálcáját felemelve gyorsan körbenézett. Már máshol voltak. Ez az utca jóval szélesebb volt, ám kevésbé kivilágított. Előttük egy öreg kocsmá épülete állt táblás ablakokkal és egy vaskos faajtóval, mely fölött lengedező tábla hirdette: *Foltozott Üst*.

Harry fürgén forgolódott a sötét utcán, a közeli tetőket kémlelte.

Merlin kirentott a Foltozott Üst ajtaján, előre tartott pálcája még mindig vörös fénnel pulzált.

- Arra! - szólt, és Jamestől jobbra mutatott. A fiú megpördült, ám ekkor már ő is hallotta a közeledő sárkány bömbölését.

Két út kereszteződésében egy ősrégi, négyemeletes lakóépület állt. A tetején öreg, fából készült víztorony magasodott. Ahogy James odanézett, a víztorony egyszer csak darabokra robbant, deszkákkal, fémdarabokkal és vízzel árasztva el az épületet és a közeli utcákat. A szökőárként kiömlő víz mögül Norberta tört elő, és félresöpörte a víztorony maradványait. Nagyot csapott a szárnyával, és vitorlázva ereszkedni kezdett. Kirúgott helyéről egy utcai lámpát és mászni kezdett egy mocskos gyárépület homlokzatán, minden egyes ablakát bezúzva menet közben.

A kereszteződő utakon dudu harsant, aztán meghallották az első sikolyokat.

- A jó életbe! - fakadt ki Harry, és kábító átkokat lödözött a vergődő sárkányra. Hasztalan.

Merlin mély torokhangon varázsigéket mormolt, mire élénk, lila fény mosta végig az utcát. Még ez is lepattanni látszott Norberta pikkelyes bőréről. A sárkány a szárnyait és a farkát is használva végül felkapaszkodott a gyárépület tetejére, aztán végigmászott a pereme mentén. James rémulten figyelte, ahogy Norberta lesunyta fejét, és egyetlen mozdulattal porrá zúzta két hatalmas kémény alapját. A kémények

megmaradt része összeborult, akár két szerelmes, aztán egymáson csúszva, gurulva összeroskadtak.

- A jó életbe! - kiáltott fel ismét Harry. A magasba emelte a pálcáját, szinte teljesen a feje fölé, és várta, hogy Norberta felbukkanjon a gyárépület és a Foltozott Üstnek otthont adó háztömb között.

Csengőszó hallatszott, és kitárult a kocsmá ajtaja. Ahogy James odapillantott, egy őszülő varázslót látott, aki hatalmas, vérnarancsra emlékeztető formájú és színű orra fölül pislogott ki az utcára.

- Mi van mán megin'? - kérdezte. Fekete szemei a sötétet kémlelték. - Mi mán ez a ramazuri?

Harry gyors egymásutánban több átkot is kilőtt, még Merlin is kiugrott az úttest közepére, és onnan eregette botjából a recsegő energiavillámokat. Az épület megremegett. Odafentről téglák és vakolat hullott a járdára.

Az ősz férfi visszarántotta a fejét, és becsapta maga után az ajtót.

- A tető túloldalán van! - kiáltotta Harry, majd leeresztette a pálcát, és eliramodott a kocsmá bejárata felé.

Az ajtó zárva volt, láncok és riglik tartották szorosan a helyén. Harry szó nélkül oldalra lépett, és pálcájával kurtán a bejárat felé intett, mintha csak azt mondaná: „csak ön után”.

Merlin a földre csapta a botját. A rajta lévő rúnák zöldet villantak, mire a Foltozott Üst bejárati ajtaja szó szerint kirobbant a keretéből. Az ajtó fölötti kis harang vészes csörömpölésbe kezdett, aztán kiszakadt a helyéről, és berepült a kocsmá belseje felé. Harry lépett be először, mögötte azonnal Merlin. James igyekezett lépést tartani, és maga is elsietett az ősz varázsló mellett, aki magában fortyogva, prüszkölve meredt az ajtó romjaira.

James már többször is járt a Foltozott Üstben, és mindig azt hitte, sosincs zárva. Valóban, a kései óra ellenére most is tele volt mindenféle formájú és méretű vendégekkel, akik közül a legtöbben a poharakkal, korsókkal és üvegekkel teli pult mellett ücsörögtek. Tucatnyi szempár fordult Merlin, Harry és James után, ahogy azok a hátsó kijáratához rohantak, tüzelésre kész pálcával. A pultnál álló Millie tágra nyílt szemmel, rémülten pislogott utánuk. Végül erőt vett magán, és görnyedten James után sietett.

A kocsmá hátsó fertályán, és a szobákhoz vezető lépcső lábánál sötétség uralkodott. Egy pillanattal később kékes fény villant, és a kijárat magától kivágódott. A négyesfogat kirontott a kis udvarra, és a téglafalra meredtek, ami elválasztotta a mugli Londont az Abszol úttól.

Csakhogy a fal jóformán már nem is létezett. A téglák szétszórva heverték a nagyjából sárkány formájú lyuk mindkét oldalán. Maga a sárkány az Abszol út varázsboltjai között csörtetett, szárnyával ereszeket és párkányokat vert le, farkával pedig cégéreket tépett le és kirakatokat zúzott ripityára. Mindenfelé boszorkányok és varázslók vetették be magukat az épületekbe, ahogy az állat a közelükbe ért.

Merlin újra dehoppanált, csak egy izzó fénypont maradt utána, végül az is kihunyott. Millie-t ezúttal hátra hagyta.

- A cirkusz! - mutatott előre Harry. A sötét égbolt alatt James látta a távolban a színes sátrak és a szélben játszó lobogók tetejét a boltok épületén túl. - Maradjatok itt! - parancsolta Harry acélos pillantással, majd egy zengő csattanással ő is eltűnt.

- Majd biztos itt maradok - rázta a fejét James, és Millie felé nyújtotta a kezét.

A lány felriadt a tompa döbbenettől, és meglepetten pislogott rá.

- Mit művelsz!?

- A cirkuszhoz hoppanálok! - felelte James, mintha ez lenne a világ legegységesebb dolga. - Gyere!

- De én nem akarok a cirkuszhoz menni! - kiáltott fel a lány. A félelemtől és a bizonytalanságtól a hisztéria határán egyensúlyozott. - És még nem is tudsz hoppanálni! Én... én vagyok a józan ész szava!

- Egyszer már hoppanáltam! - erősködött a fiú, és megint Millie keze után nyúlt. - Fogjuk rá.

- Nem megyek! - toppantott a lány határozottan. - Te megőrültél! Ezzel tisztában vagy, ugye!? Egy forgalmas úton átkelni egy dolog! De ez egyszerűen... ez...!

James megvonta a vállát, aztán feladta. Ismét a lobogó zászlók és a megvilágított cirkuszsátrak irányába fordult. Alig negyed mérföldre lehetek. Megpróbálta minél pontosabban meghatározni a távolságot, gondolatban átfutotta London varázstérképét. Arra jutott, a cirkuszt valószínűleg azon a téren állíthatták fel, ahol az Abszolút út és a Srég út találkozik. Ezzel a képpel a lelki szemei előtt ellépett Millie-től, kezét ökölbe szorította, szemét lehunyta, aztán megfeszítette azt a mentális izmot, amit legutóbb akkor használt, mikor megpróbált átkelni egy roxfordi tantermen.

Ezúttal nem volt ott Edgar Edgecomb, hogy petárdát vágjon hozzá. Érezte, hogy a világ kizökken körülötte, aztán, épp, mint legutóbb az apjával, minden újra alakot öltött. Talpa macskakövet ért, és épp csak kicsit billent ki az egyensúlyából, mielőtt összeszedte magát.

Kinyitotta a szemét, és körülnézett. A Srég út és Abszolút út kereszteződésében lévő tér közvetlen közepén állt. Jobban mondva a tér közepén álló szökőkútban, amit télire szerencsére leeresztettek. Körülötte hatalmas, narancs, kék és fehér csíkos sátrak magasodtak, vásznak mély csattogással lobogott a hideg szélben.

Meghallotta maga mögött Norberta közeledtét. A föld remegett a léptei nyomán, a levegőt betöltötte a vad bömbölés.

James sarkon fordult, sietve átmászott az üres kút peremén, majd előre szaladt, a sátrak előtti szabad tere. Nem messze tőle ott állt a Gringotts bank, márvány oszlopai magasra nyúlva támasztották alá az épület párkányzatát. Az egyik vízköpő egyszer csak végigrepedt, és alábucskázott a macskaköves útra. Norberta rohanva fordult be a sarkon, megcsúszott a vízköpő maradványain, aztán viszont karmaival felszántva az utat ismét egyenesbe hozta magát, és tovább rohant, egyenesen James felé. Szeme szikrákat szórt, acsargó szájában borotvaéles fogak villantak.

Heddelebon még mindig a nyakában ült, és tovább mérgezte a sárkány elméjét szavaival.

James csúszva megállapodott, ahogy a sárkány árnyéka rá vetült. Kis híján hanyatt vágódott, ám azután összekapta magát, és visszavonulót fújt. Vörös és lila fények villantak fel a Norberta mögötti utcából. Merlin és James apja még mindig Norberta nyomában volt, és igyekeztek megállítani a tombolását. Hamarosan át fognak térni a komolyabb, akár gyilkos átkokra. Az Avada Kedavra valószínűleg nem lenne elég egy sárkány megöléséhez, futott át James agyán, de Merlin nyilván ismer olyan bűbájokat, amik igen.

Hirtelen észbe kapott, és maga is célzott a pálcával. Megbotlott, a földre csüccsent, érezte maga alatt Norberta lépteinek rázkódását. Kitámasztotta magát, célzott, és elkiáltotta magát.

- Capitulus!

Ösztönös reakció volt, hirtelen csak ennyi jutott eszébe Debellows professzor óráiról. Persze, Norbertának nem volt fegyvere, valami mégis történt. A sárkány megvetette sarkát, és tucatnyi macskakövet kiforgatva a helyéről, megállapodott az általa felvert porfelhőben.

A hatalmas állat mindössze pár méterre állt meg Jamestől, aztán valami lepottyant kettejük között. Apró volt, csontos, fülei verdestek nagy feje körül.

Heddlebun, a házimanó volt az. Mozdulatlanul hevert a földön ott, ahova zuhant.

Jamesnek csak most esett le: ez esetben maga a manó volt a fegyver. James lefegyverző bűbája leröpítette őt a sárkányról, aki most tétován fújtatva nézelődött, próbált rájönni, hova került.

Merlin és Harry bukkant elő a kereszteződésből, tüzelésre kész pálcával és bottal kerültek meg a Gringotts épületét. Mikor észrevették a toporgó sárkányt, és nem sokkal előtte Jamest, ők is megálltak.

- Vigyázz, James! - kiáltott oda neki az apja. Most nem vesztegette idejét arra, hogy megfeddje az engedetlenségért. - Ha Norberta kiszagolja a hím sárkányt, még mielőtt Merlin újra megigézhetné...!

James felpillantott a sárkányra, aki ekkor nagyot szippantott a levegőből, arany pupillája kitágult. Hosszú nyakát kinyújtotta, és magasból is szemügyre vette a színpompás cirkuszsátrakat.

Merlin hátulról megközelítette a sárkányt, magasba tartott botján halvány, arany fénnel izzottak a rúnák. Beszélni kezdett az állathoz, az elmormogott szavak ismeretlenek, ám furcsán kísértetiesek voltak.

Norberta pislogott. Lassan lehajtotta fejét, és oldala mentén hátranézett az igazgatóra. A bot hipnotikus ritmusban pulzált.

Működött. Norberta máris Merlin bámulatos bűbájának hatása alá került, végképp levette magáról a Heddlebun által szított transzserű állapotot.

Ekkor azonban, James legnagyobb meglepetésére, a föld ismét megremegett. Riadtan lepillantott, azonban Norberta karmai mélyen a macskakövek közé fúródtak. A föld ennek ellenére újra rezgett egyet, és halk, de egyre hangosabb, ritmusos döndülések hallatszottak. Valami más is volt a téren. Valami, ami elég nagy ahhoz, hogy megremegejen lábai alatt a talaj. A James mögötti szökőkút úgy zörgött, mint egy porcelán csészékkel teli szekrény.

Meleg, kénkőszagú szellő söpört végig Jamesen, és belekapott a hajába. Lassan, kimeredő szemekkel hátrafordult. A sátrak közötti félhomályból egy második sárkány bukkant elő, hosszú nyaka úgy vonaglott, akár egy kobra, ametiszt lila szemein megcsillant a fény.

James rémülten hátrébb mászott, aztán oldalra gördült, és miután sután feltápáskodott, igyekezett mielőbb kikerülni a két sárkány közül.

Norberta visszakapta a fejét; most már egyáltalán nem érdekelt Merlin és a ragyogó botja. Szemét a másik sárkányra szegezte, orrlyukai kitágultak. Lassan felemelkedett kuporgó testtartásából. Farka ide-oda járt a macskakövek fölött.

A második sárkány nyilvánvalóan a cirkusz sárkánya, Montague Python volt, akit Norberta már hónapok óta érzett. Óvatosan közelített, s időnként kígyószerűen kidugta nyelvét hosszú, koromfekete pofájából. Valamivel kisebb volt, mint Norberta, karcsú és hosszú, viszont a szárnya jóval nagyobbra nőtt, és olajos, gyöngyházfényű ragyogással fénylett. Farkát ritmikusan a magasba emelte, majd a földhöz csapta. A páncélos farokvég fémesen csengett a macskaköveken.

A cirkuszsátorból rohanó léptek zaja hallatszott, majd valaki széttárta a bejárat szárnyait. Egy alak lépett elő bentről, és kis híján hasra esett Montague mellő lábában. Nagydarab férfi volt, lenyűgözően kerek pocakkal, hófehér mellényben. Leffegő ingujját arany mandzsettagombok tartották egyben. Fekete lovaglónadrágot viselt, melyről gumis nadrágtartó lógott a térdéig.

- A hétszázát! - harsogta, és a két sárkányt figyelte, ahogy óvatosan szaglászta egymást, egyre közelebb és közelebb húzódtak, míg végül nyakaik kis híján összefonódtak. - Ez aztán szerelem első látásra!

Montague újra felemelte farkát, majd a macskakövekhez csapta, és zengő csörgéssel húzogatta ide-oda a páncélos farokvéget, mintha csak násztáncot járna.

James a szeme sarkából látta, ahogy az apja és Merlin mellé lépnek. Merlin lemondóan a kövekre koppintotta a botját, Harry pedig a fia vállára tette a kezét, és erősen megszorította azt. James úgy érezte, ezt legalább annyira veheti a büszkeség jelének, mint egy fáradt rendreutasításnak.

A porondmester - hiszen ki más lehetett volna, mint maga Mr. Archibald Hokus - végre levette pillantását az egyre jobban összegabalyodó sárkányokról, és végignézett Jamesen, Harryn és Merlinen. Arca kipirult, szeme boldogan csillogott.

- Gyönyörű, nem igaz? - szipogott.

Léptek zaja és távoli kiáltások közeledtek az egyik sikátor irányából. James oda pillantott, és látta, hogy Hagrid üget ki a térre, a sátrak árnyékába, ott aztán lelassított, majd döbenten megállt. Rózsaszín esernyője kiesett a kezéből és a járdára pottyant. Fekete szeme a két sárkányra meredt, száját eltátotta, arcáról sütött a tökéletes, szintiszta öröm.

- Ó, Norberta! - nyögte elszoruló torokkal. Arcán boldogság könnyei gördültek végig.

James kimerülten sóhajtott egyet, aztán visszanézett a sárkányokra. Azok még mindig szaglászva köröztek egymás körül. Montague lila nyelvét öltögette, Norberta pikkelyes orrlyukai időről időre kitágultak. Morogtak is, és mély, már-már dorombolásra emlékeztető torokhangokat hallattak.

James lepillantott. Heddleburn még mindig ott hevert, ahova esett, egyik nagy füle eltakarta az arcát. Óvatosan odalépett hozzá, és közben zsebre dugta a pálcáját. Tartott tőle, hogy esetleg meghalt a manó, de aztán látta, hogy a mellkasa ereszkedik és süllyed.

Érezte, hogy az apja ott van az oldalán, ahogy letérdelt a házimanó mellé.

Heddleburn zokogott. James rájött, hogy a manó nem azért fekszik még mindig a földön, mert megsérült, hanem mert a terve - az utolsó, kétségbeesett tette - csúfosan elbukott. Nem maradt több reménye, minden elveszett.

- Többen is voltak a fajtából abban a sikátorban - mondta Harry halkán, de határozottan. - Hányan vannak a te kis manófelkelésedben?

Heddelebung sírása abbamaradt. Erőtlenül felemelte a kezét, és kisöpörte fülét az arcából. James arra számított, megbánást és vereséget lát majd rajta, esetleg félelmet. Ehelyett, mikor rájuk szegezte még mindig könnyben úszó szemét, Heddelebung arckifejezése kemény volt. Hangjában keserves neheztelés remegett.

- Mindenki - felelte halkán. - A manófelkelésben benne van minden... egyes... manó.

20. SZÉTHULLÓ VILÁG

A hajóút vissza, Roxfortba, hosszú és mélabús volt, hiába hozott némi boldogságot Norberta és Montague Python előre nem tervezett randevúja. Archibald Hokus ragaszkodott hozzá, hogy Norberta csatlakozzon cirkuszukhoz, egészen konkrétan Montague számához, hiszen már amúgy is hozzászokott az emberek közelségéhez és a szárnya is sérült volt.

- Fel fogja dobni az egész műsort! - örvendezett, miután gondosan elzárták mindkét állatot Montague kifutójában. - Évek óta terveztük, hogy beszerzünk egy másik sárkányt! Montague a mi kis sztárunk. Ha most hozzáadjuk a kis affért Norbertával, tényleg csodájukra fog járni az egész varázsvilág! Már látom is magam előtt! - Felemelte kezét, és ujjából keretet formált, mintha máris egy sátor méretű plakátot szemlélne. - Montague és Norberta! Az évszázad esküvője! *Az évezredé!*

Harry ragaszkodott hozzá, hogy Hokus még másnap hivatalosan is bejegyeztesse Norbertát, mint „ismeretlen eredetű megmentett kóbor varázslény”, ahogy azt a minisztériumi előírások megkövetelték.

Erre aztán Hagrid zokogva búcsúzkodni kezdett, és időnként kifújta orrát egy zsebkendőbe, amit Harry kotort elő neki a kabátja zsebéből. Mikor az óriás vissza akarta adni, kényszeredetten elmosolyodott, és feltartotta a kezét.

- Tartsd csak meg, Hagrid. Hogy legyen, ami emlékeztet a ma estére.

Harry őrizetbe vette Heddlebunt, és egy lassóbűbájjal magához bilincselte, amíg visszatértek a Gertrúdra. Most, hogy Norberta már nem volt velük, ez jóval gyorsabban és egyszerűbben ment. Alig húsz perccel később már a lányan ringatózó hajó fedélzetén álltak, és James apja mindenről beszámolt Ronnak és Hermionénak. Elmagyarázta, miért egy elfogott házimanóval érkeztek, nem pedig egy szerelmes sárkánnyal, végül pedig vitára bocsátotta a továbbiakat.

- Hivatalosan mi most mind otthon durmolunk - emlékeztette őket Ron. - Nem szambázhatunk be csak úgy a Minisztériumba egy fogollyal. Az csak felkeltené a figyelmet, és meg kéne magyaráznunk.

- Ma este Titus van szolgálatban - mondta Hermione. - Ő bevihetné. Viszont kérdés, hogy megbízol-e benne ennyire, Harry? - Mostanában már jobban alakult a viszony James apja és annak társa, Titus Hardcastle között, viszont még mind emlékeztek rá, hogy James negyedévében Titus szembe fordult Harryvel és barátaival, és inkább a Minisztériumi vezetők oldalára állt.

- Megbízhatnék - felelte Harry. - De nem fogok. Még ha Titus hajlandó is lenne megőrizni a titkunkat, ez erről a házimanóról nem mondható el. Ráadásul kétlem, hogy a Wizengamotnak a leghalványabb elképzelése is volna róla, mit kezdjenek vele. Nincsenek törvények a szakadár házimanók ellen, egész egyszerűn, mert még sosem volt rájuk szükség. Amit ő képvisel, az egy egészen új dilemma a varázslóvilág életében, amivel egyelőre még senki sem áll készen szembenézni. Most túl sok, ennél jóval sürgetőbb probléma van a terítéken.

- Szabadon mégsem ereszthetjük - csóválta a fejét Ron.

- Engedjék meg, hogy jómagam intézkedjek az ügyében - jegyezte meg Merlin egy közeli, árnyékos sarokból. - Elvégre olybá tűnik, hogy legalább egy manót már megrontott a Roxfort iskola alkalmazottai közül. Én szívesen kikérdezném, hogy ki van még benne ebben a titkos zendülésben.

Harry megrázta a fejét.

- Már eszembe jutott, igazgató. Nagyon kecsegtető ajánlat, de erre a kérdésre már választ adott a fogoly, legalábbis kötve hiszem, hogy többet ki tudnánk húzni belőle. Szerinte az összes házimanó benne van az összeesküvésben. És, attól tartok, talán igaza van. Legalábbis ő így gondolja. Nem, másvalakit szánok Miss Heddlebusz órára.

Azzal Harry előhúzta a pálcáját, és könnyedén az égre pöccintett vele.

- *Curatio* - szólt halkán, mire ceruza vékonyságú, mélylila fénysugár tört a felhők felé. A bűbáj emberi fül számára alig hallható csörgést is kibocsátott, mintha a feneketlen mélységben kapaszkodó vasmacska lánc csörömpölne.

- Csöngetett, uram? - szólalt meg hirtelen egy mély, rekedt hang James mögött. A fiú azonnal felismerte, ennek ellenére megpördült, és arra a helyre meredt, ahol az öreg manó egyetlen nesz nélkül bukkant elő a semmiből.

- Sipor. - Hermione szeme elkerekedett, ahogy rájött, mi Harry szándéka.

- Köszönöm, hogy ilyen gyorsan ide fáradtál, Sipor - mondta Harry. - Volna egy feladatom a számodra, viszont tőled függ, hogy elfogadod-e vagy sem.

James az apró, öreg manóra pillantott, és a másodperc törtrésze alatt legalább tucatnyi különböző kifejezést látott átvillanni az egyébként merev, goromba arcon. A manó még most, bő húsz év után sem nézte jó szemmel a gazdája egyenlőségre törekvő hozzáállását, de legalább azt már megtanulta, hogy felesleges hangot adnia kétségeinek.

- A gazda kívánsága parancs Sipor számára - ismételte a megszokott mantrát makacs türelemmel, mely olyan hidegen csengett James fülében, akár az alattuk hullámzó folyó.

Harry bólintott.

- Fajod e kifejezett tagja azt állítja - intett a sarokban fejét a térdére hajtva gubbasztó Heddlebun felé -, hogy te is tagja vagy a manó ellenállás titkos szövetségének, amit, részben, ő maga vezet.

Sipor olyan lassan és töprengve fordította Heddlebun irányába a fejét, hogy James meg mert volna esküdni, hogy hallotta a nyakának a ropogását.

- Szóval ezt állítja, gazdám - kérdezte mély, monoton hangon, habár a hangsúly arról árulkodott, nem is kifejezetten kérdésnek szánja.

- Igen - felelte Harry. - Azt mondja, fajotok minden tagja része ennek a manó felkelésnek. Így hát, a kérésem - miszerint vidd őt vissza a Marble Arch-ra, őrizd, és lásd el megfelelő feladatokkal, amíg ki nem találunk jobbat - olyan kellemetlen helyzetbe hozhat téged, ami miatt döntened kell, kihez leszel hűséges.

James tudta, hogy Sipor nem lehet tagja Heddlebun manó felkelésének. Mégis, ahogy az idős házimanó a fiatal, nőnemű társát fürkészte, kiolvashatatlan, merev arccal, James elbizonytalanodott. Talán Sipor már hallott a felkelésről. Talán, ha a hűsége nem is forgott kockán, azért szimpatizált a kezdeményezéssel.

Egyenes válasz helyett Sipor végül így szólt:

- A gazda biztos benne, hogy az úrnő örülni fog a fejleményeknek?

- Biztos vagyok benne, hogy nem fog - sóhajtott fel Harry. - Viszont az évek során az „úrnő” rendkívül rugalmasnak bizonyult. Magam fogok beszélni vele. Épp ezért megkérnélek, hogy legalább reggelig próbáld titokban tartani új vendégünket. Majd egy tea mellett avatom be Ginnyt.

- Csak, hogy tiszta legyen - pillantott Hermione Heddlebunról Siporra. - Van valóságalapja annak, amit mondott?

Sipor egyik szemöldöke a homloka közepére csusszant, és úgy meredt Hermionéra, mintha azon töprengene, köteles-e válaszolni a kérdésére, vagy sem. Végül, engedve Harry kimondatlan sürgetésének, mereven felszegte állát.

- Sipor hűsége mindig és mindenkoron Harry Potterhez és a Black ház lakóihoz kötődik.

- A fenébe is, Harry - rázta a fejét Ron. - Úgy gyűjtöd a kóbor házimanókat, mint Rose gyűjtötte régen a szentjánosbogarakat.

Sipor minden további szócséplés nélkül átvette Heddlebun felügyeletét, majd egy halk pukkanás kíséretében mindketten köddé váltak.

- Mit fogsz tenni vele? - kérdezte halkan Hermione.

Harry vállat vont.

- Ha más nem, lefoglalom. A házimanókra különösképpen igaz a mondás, hogy a tétlen kéznek az ördög a munkaadója.

Hagrid behúzta a Gertrúd vasmacsáját, és hamarosan már úton voltak a titokzatos, földalatti járatokon át vissza, az iskolába.

Millie-t elnyomta az álom James mellett, a padon. A fiú rájött, hogy az ilyen utazások legnagyobb varázslata az, hogy bármennyi időbe került is eljutni valahova, a visszaút mindig fárasztóan hosszúnak és kimerítőnek tűnik. Millie-re nézett, ahogy a lány a lábát maga alá húzva, öntudatlanul ringatózott a hajófenék lengedezésének ritmusára. Egy szőke hajtincs kitakarta a felé arcát. James irigyelte tőle ezt a rövid kis szunyókálását, még ha nagyrészt az átélt sokkos események hatása volt is. Millie még álmában is összevonta szemöldökét, szája rémült, néma kiáltásra nyílt.

- Tévedtem - mondta a lány, mikor végül leszálltak a hajóról. - Nem volt igazam a kalandjaitokkal kapcsolatban. Csak a könyvekben tűnik jó mókának. Rose mostantól megtarthatja őket magának.

James ezzel nem tudott vitatkozni. Már eleve tudta, hogy a lány tévedett, mégis most, hogy Millie ezt ki is jelentette, tompaság telepedett James szívére. El akarta mondani, hogy sosem kérte a halálos, ijesztő kalandokat, egyszerűen csak megtörténtek. De tudta, hogy nem lenne értelme. Ez Millie-n nem segít, sőt, jobban jár, ha minél messzebb van tőle, Jamestől. Bármi is az ára.

A tónál James elbúcsúzott a felnőttektől, aztán némán, szó nélkül sétáltak Millievel a hátborzongató, sötét folyosókon, míg végül el nem jött az ideje, hogy szétváljanak.

A lány James felé fordult, de nem nézett fel rá.

- Hát... Jó éjszakát, James.

- Jó éjt, Millie - sóhajtott fel a fiú.

Millie is megeresztett egy rövid sóhajt, aztán biccentett. Egy pillanattal később már csupán egy sötét árnyék volt, aki egyre távolodott a fiútól. Még egy pillanat, és eltűnt a sarkon.

James csak állt, és az üres folyosóra meredt még jó egy percig. Megcsókolta Millie-t, megneveltette, fogták egymás kezét és mély, intenzív pillantásokat váltottak az osztálytermek és a könyvtár ellentétes sarkaiból. De most, a végén, a lány még csak a szemébe sem tudott nézni, ahogy búcsút intettek egymásnak. James túl fáradt volt, hogy szomorúságot érezzen, viszont elcsigázott elméje arra jutott, ez tökéletesen szimbolizálja az élet során felbukkanó szerelmeket: izzó románc rövidke pillanatai, aztán két ember ácsorog az egykori szenvedély kihűlő maradványain, míg végül az egyikük számára már túl kényelmetlen nem lesz a helyzet, és inkább elsétál.

Egész addig, míg be nem köszönt az a szerelem, ami tényleg számít. Ami minden másnak véget vet, ami sosem hűl ki, és mindig megmarad a szikra.

Ez a gondolat mégsem töltötte el Jamest vigasszal. Ő már megtalálta a tökéletes szerelmet, aminek a tüze örökké ég. És most már azt is tudta, hogy a másik viszont szereti. Mégis, ez a ragyogó szerelem is azzal fog véget érni, hogy az egyikük örökre elsétál, és vissza se néz.

Felsóhajtott, aztán remegve, reszketve fújta ki a levegőt. Nem emlékezett rá, hogyan sétált vissza a Griffendél tornyába, ahogy arra sem, hogyan került ágyba. Az is csak halványan rémlett neki, hogy elköszönt Millie-től. Nem emlékezett másra, csak a pangó ürességre, ami azután maradt, hogy valaha egyszer, ha nem is szerették, de nagyon-nagyon kedvelték őt, aztán ez az érzés örökre elmúlt, és semmi nem vehette át a helyét.

Nem volt jó érzés. De most, hogy James megkezdte roxfordi karrierjének utolsó, baljóslatú heteit, fogalma sem volt róla, hogy ez a legfelnöttesebb érzés, amiben eddigi élete során része volt.

A tavasz lassan, de biztosan bekúszott a roxfordi birtokra, a levegő felfrissült, a hó elolvadt, a tó kiszabadult a tömör jégtakaró fogságából, a pázsitot és a Rengeteget pedig elárasztotta az üde, halványzöld hajtások sokasága. A legtöbb diákot ez izgalommal töltötte el, de James számára nem változott semmi; ugyanúgy mázsás súlyként nehezedett rá Petra küszöbön álló távozása, és a lány sötét tervével járó bizonytalanság, ráadásul a világban tovább romlott a titokvédelmi törvény állapota, ami szintén egyre több aggodalomra adott okot.

James mostanra rájött, hogy Norberta londoni feltűnése részben azért nem kavart nagyobb port, mert a varázsvilág határainak ilyesfajta elmosódása és leomlása egyre hétköznapiabbá vált. Többezer éves védőbűbájok és óvóhelyek védelme gyengült meg vagy vált teljesen semmissé. A Minisztérium egyre kapkodósabb és pongyolább nyilatkozatokat tett közzé a sajtóban, a varázsvilág némelyik kétes polgárainak nem kis örömére.

Minden reggel aggasztóbbnál aggasztóbb híreket hozott a posta: a vérfarkasok egyre bátrabban portyáztak mugli települések határán belül, és ősi határolóbűbájokat próbáltak áttörni, egyre nagyobb eredményekkel. A legfőbb mugli média egyelőre nem foglalkozott ilyen fantasztikus történetekkel, de a bulvárlapok és helyi hírek növekvő számban mutattak be hihetetlen riportokat „szokatlanul nagy és vad farkasok” támadásáról. Egyes szemtanúk esküdtek rá, hogy a fenevadak a hátsó lábukon jártak, akár az emberek, és időnként a morgásaik közé emberi szavak és szótöredékek is keveredtek. Más tanúk, bármilyen szörnyű, nem érték meg, hogy nyilatkozatot tehessenek. Kevés gyilkosság történt, azok is elszórva, azonban ahol igen, a helyszínek borzalmas erőszakról árulkodtak, és akkora rettegést generáltak a közösségekben, mint még semmi, ezekben a modern időkben.

A Romániából érkező hírek, ha lehet, még nyugtalanítóbbak voltak. Több száz év csendes reformáció után néhány kisebb vámpírközösség a jelentések szerint megszegte a vérmértékletességről szóló egyezményt, lemondtak a régóta fennálló vérraktárakról, és inkább visszatértek az ősi éjszakai vadászó életmódhoz. Egy csapat Héját küldtek, hogy szembesítsék ezekkel a vádakkal egy ilyen kommuna vezérét, bizonyos Domn Orpheus grófot, azonban a gróf és őrei rajtuk ütöttek. Három Héját megharaptak, és csaknem elvéreztek, mire társaik el tudták őket szállítani a legközelebbi, hetven mérföldre lévő kórházba. A három férfi így is meghalt, csak hogy másnap éles szemfogakkal, vérre szomjazva támadjanak fel holtukból.

A Szilánkon keresztül Zane elmesélte Jamesnek, hogy a fiú egykori Nagyláb házasa társát, Wentworth Paddingtont, aki – habár meg nem mondta volna róla senki – maga is vámpír volt, szülei kivették az iskolából, mivel arra készültek, hogy hazaköltöznék Romániába. Nem azért, mert ők is végeztek a vérmértékletességgel, csupán szerettek volna Amerika határain kívül kerülni, mielőtt valóra válnak az egyre sűrűbben emlegetett „természetfelettiek internálótáboráról” szóló pletykák.

Az óriásközösségekből ritkán érkeztek hírek, ám azok legalább olyan aggasztóak voltak. Több törzs is visszavonult ősi telepeikről, de tették ezt sietős, hanyag módon, így egy rakás bizonyíték maradt a területeken. Mugli kirándulók botlottak már bele óriáslábnymokba, törzsi barlangrajzokba, sőt még temetkezési helyekbe is. A nemzetközi mágikus válságkezelő csapatok igyekeztek minden lehetséges nyomot eltüntetni, az amneziátorok pedig kitörölték a tanúk memóriáját, és megmódosították a jelentéseket. Ennek ellenére egyes óriásokkal kapcsolatos anyagokat lehetetlen volt

eltussolni. Egy mugli felfedező egy elhagyott temetkezési helyen egy hatalmas koponyát ásott ki a földből, és minden lehetséges médiumban bemutatta a csaknem másfél méteres átmérőjű, harminc kilót nyomó maradványt. Egyelőre, csakúgy, mint a vérfarkasokról szóló híreszteléseket, ezt is távolságtartó szkepticizmussal kezelték a nagyobb tévécsatornák és újságok, viszont a varázsvilágban mindenki tisztában volt vele, hogy a szerencsájük nem tarthat örökké.

A legelkeserítőbb fordulat mind közül az volt, hogy a varázstudó tolvajok mugli otthonokat és intézményeket kezdtek célba venni. Ahol korábban a mágikus védőbűbájok lehetetlenné tették volna egy felnőtt boszorkánynak vagy varázslónak, hogy a mugli létesítmény ellen használják erejüket, most piti bűnöző varázslók kezdtek bankokat, széfeket és gazdag kúriákat kifosztani, ráadásul egyre nagyobb bátorsággal, látva, hogy a mágikus közösség túlságosan elfoglalt, hogy megállítsák őket, a mugli záruk és riasztók pedig nem jelentettek pálcáiknak akadályt.

Az Egyesül Államok aranytartalékának otthont adó Fort Knox elleni vakmerő rablást is csak azért sikerült megállítani, mert az Amerikai Mágikus Integrációs Bizottság előrelátó volt, és malíciamentőket helyezett el titkos irodáikban és egyéb, kényesebb helyeken. A varázslók és boszorkányok szervezett csoportját, melyet a Herertshire-ből származó Luckinbill Fletcher vezetett, sajnos csak rövid időre sikerült kézre keríteni. Fort Bedlamba való átszállításukkor sikeresen megszöktek őrök elöl, és megesküdték, hogy legközelebb nem állítják meg őket „holmi rozsdás varázskütyük”.

Ennek eredményeként a Mágiaügyi Minisztérium úgy határozott, hogy a Mágikus Integrációs Bizottság fizikai őrszolgálatát igenis kifizetődő lehet, és „ideiglenes biztonsági intézkedésként” – vagy, ahogy Scorpius vélekedett, „végső, elkecseregetett lépésként” – Európa szerte kineveztek harminc alapvető mágikus helyszínt „vörös szintű, magas kockázatú területnek”, és mindenhol éjjel-nappali őrszolgálatot telepítettek. Roxfort egyike volt a harmincnak.

– Kedvesen megkértek minket – magyarázta Merlin a csütörtök esti hivatalos bejelentés alkalmával –, hogy ne nevezzük őket „öröknek”, mivel ez sokakban negatív benyomást kelthet, és esetlegesen bizonyos – itt lepillantott a kezében tartott pergamenre – ellenséges és/vagy félelemindukált lépést válthat ki egyesekből, holott ők csak a varázstudók és mindenki más mindenkori jólétét igyekeznek biztosítani.

Merlin mellett, egy lépéssel mögötte a zömök, sötétbarna köpenyt és svájcisapkát viselő férfi egyetértően biccentett. Szemlátomást ő volt az őrszemek kapitánya, s mint kiderült, Mr. Hawtrey-nek hívták. James azt feltételezte, hogy az őrség többi tagjához hasonlóan, ő is a nyugdíjból tért vissza szolgálatba, és kötelességtudó buzgalommal végezte munkáját, ami legfőképp a korából és az unalomból fakadt.

A tó partjára gyorsan összetákolta egy kilátót, és a birtokon a nap minden órájában örök rótták köreiket. A legtöbb szolgálatos jószándékú, ám kissé kontár alak volt, akiket gyakran kizökkentett feladatából, hogy légből kapott történetekkel traktáltak bárkit, aki hajlandó volt meghallgatni, hogyan teltek napjaik annak idején a Roxfortban.

– A mi időnkben – tódította az egyikük Jamesnek, és a nyomaték kedvéért mellkason bökte a fiút –, ha valaki akkor beszélt, amikor nem kellett volna, annak nyelvragasztó rontás volt a jussa! – Az emlék hatására több-kevesebb sikerrel elfojtott

egy ziháló nevetést. – Annak idején bennünk volt fegyelem! Szóba se jöhetett ez a nonszensz érzélgősködés, amivel titeket pátyolgatnak.

A férfi társa, aki jóval magasabb volt nála, és a haját gondosan hátrazselézte, hunyorogva körülnézett.

– Akkoriban Argus Frics csak amolyan kiségitőként dolgozott. Ábrándos Fricsnek hívtuk. Mindig verseket költött, meg képeket festett.

– Mi mást csinált volna? Szerencsétlennek annyit sem ér a pálca a kezében, mint egy fakanál.

– Kuss! Erről, szerintem, nem szabad beszélünk – szólt a magas alak megrovón. – Lehet, hogy Frics egy reménytelen álmodozó, de itt valahogy tisztelet övezi...!

James igyekezett anélkül lelépni, hogy az örök észrevennék. Ralph szinte úgy kapaszkodott a könyökébe, mintha mentőkötél volna, ahogy elsiettek a legközelebbi sarok irányába.

Néhány őrszemet viszont képtelenség volt kikökönteni a mogorva elhivatottságából. Szikrázó szemekkel rótták a folyosókat, és látszólag azt tűzték ki célul, hogy minden létező szabályt betartassanak a diákokkal, sőt, esetenként még újakat is kitaláltak a biztonság nevében. Egyikük, egy a negyvenes éveit taposó vézna walesi pasas még a tavaszi langymelegben a tópartra igyekvőket is visszaparancsolta a kastélyba, mondván, átlépték az iskola biztonságos határait. Ugyanez az alak – James később megtudta, hogy Royston Brimble-nek hívták – fennhangon érvelt amellet, hogy további értesítésig szüntessék be a roxmortsi hétvégéket. Szerencsére a felvetést Merlin még csak válaszra sem méltatta. Később indítványozta Hagrid kilakoltatását, és a kunyhója „eltávolítását vagy lerombolását”, mivel szerinte az épület „bántja a szemet, és amúgy is csupán egy felesleges, különálló lakóépület, ami csak bonyolítja az őrszolgálatot végzők által bejárt útvonalat.”

Hagrid ezt hallván a férfira mosolygott, úgy hátba csapta, hogy az térdre rogyott, és halkán csak annyit mondott neki: „Sok sikert hozzá, Mr. Brimble.”

Valamivel később Brimble-t szerencsére már az őrtorony alatt látták, amint Mr. Hawtrey halkán, de határozottan rendre utasította. Brimble ezután békén hagyta a roxmortsi hétvégéket és Hagrid kunyhóját, viszont továbbra is minden lehetséges alkalmat megragadott, hogy belekössön az arra járó nebulókba, és a szája sarkából fröcsögve a helyükre tegye őket.

A bejárati csarnokba kikerült egy pergamen, amin önkéntes őrszolgálatra lehetett feliratkozni. MARADJ FENT KÉSŐ ÉJSZAKÁIG A JÓ OKBÓL! – állt a fejlécen. Még egy héttel később is csak három név árválkodott a lapon. James bosszankodva, bár nem túlságosan meglepve látta, hogy a nevek Edgar Edgecombe, Polly Heathrow és Quincy Ogden.

Mikor legközelebb látta hármójukat, talárjuk elején egy-egy ezüstjelvény virított, amit mind gondosan kifényesítettek, és úgy tűztek ki, hogy csak az ne lássa őket, akinek nincs szeme. A kitűzők pajzsot formáztak, és az I.Ő. betűk voltak rájuk gravírozva.

– Ifjú Őrszemek – kopogtatta meg a kitűzőjét Edgecombe, miközben az osztálytermekből kiáramló embertömeget fürkészte fontoskodó képpel. – Beleszámít a mugliismeret jegybe. Legalább megszabadulok Grenadine hülye órájától.

– Ez érdekes – jegyezte meg nem messze Sanjay Yadev. – Miss Grenadine órái jóval kevésbé hülyék, mióta ti nem jártok be.

Többen, köztük az átváltoztatástanra igyekvő James is, felnevettek, Polly Heathrow viszont kihúzta magát, és villogó szemekkel meredt Sanjay-re.

- Egy egész listát kaptunk, hogy miféle gyanús viselkedést jelentsünk - jegyezte meg magas orrhangon. - A hivatalos szervekkel szembeni tiszteletlenség a tizenkettedik. Jobban tennéd, ha viselkednél, mielőtt még rákerülsz egy *hivatalos megfigyelési listára*.

Ezt hallván James megpördült, azonban Rose elkapta a könyökét.

- Hagyd rá - súgta oda neki a lány. - Nincs idő ilyesmire. Különben is, Sanjay elég gyors észjárású, hogy megvívja a saját csatáit.

Valóban, már hallották is a fiú válaszát.

- Az is kihágásnak számít, ha valaki egy nyomorult kis szemétláda? Ha igen, nekem is volna jelentenivalóm.

Ogden Sanjay felé lépett, ám ekkor a diákok áradata eltakarta James elől a folytatást. Enyhe büntudattal megfordult, és a saját órájára indult. Rose-nak igaza volt, Sanjay meg tudja védeni magát. Ráadásul a szájhős trió figyelme most legalább valaki másra terelődött.

Ahogy folytatódott a tanítás, Jamesben most először tudatosult a letaglózó tény, hogy az RBF vizsgák kérlelhetetlenül közelednek, bármennyire is igyekszik úgy tenni, mintha nem így volna. Egy bitófához tartó ember lelkesedésével belevetette hát magát a tanulásba és felkészülésbe, nem kis mértékben azoknak a spontán alakuló tanulócsoportoknak köszönhetően, akik esténként a könyvtárban gyűltek össze. Graham, Deirdre, Ralph, Fiera Hutchins, Fiona Fourcompass és Trenton Bloch szinte mindig jelen voltak, időnként pedig más hetedévesek is csatlakoztak, mint például Nolan Beetlebrick, Julian Jackson, Ashley Doone, Patrick McCoy, Millie és George Muldoon. Ilyen alkalmakkor az összejövétel gyakran átformálódott, és a társaság vitatható sporttechnikák kitérítésétől volt hangos, aztán egy-egy nagyobb vita után az éhes és felcsigázott csapat jobb szó híján megostromolta a konyhát. A könyvtáros boszorkány egy idő után végül feladta a kísérletezést, hogy lecsendesítse a társaságot. Ehelyett inkább, az évek tapasztalata alapján, a főbejárattól minél messzebb, a könyvtár egy félreeső szárnyába terelte a végzős nebulókat. Itt az ablak melletti padokon párnák díszeltek, a szőnyegen alighanem még az előző generációk által hagyott morzsákat és üdítőfoltokat is lehetett volna találni, a vastag függönyök és tömött polcok pedig tompították a kihallatszó hangzavart.

Egy hétfő reggelen, mikor a nagyterem gerendái között késő tavaszi napfény éles sugarai tűztek be, James végre talált időt és alkalmat, hogy beszéljen Albusszal a Petrával való beszélgetéseikről, ha másért nem, hát csak, hogy bizonyítsa öccsének, ő is tud a lány terveiről. Elhatározása szinte azonnal kisiklott, mikor a nagyterembe érve az első pletyka, ami megütötte a fülét, hogy Chance Jackson előző hétvégén szakított Albusszal.

Chance a szokott helyén ült, a griffendéles asztal legvégén, és habár kissé lehangoltnak tűnt, a baráti köre ott nyüzsgött körülötte. Hátulról ölelgették, együttérzőn simogatták a hátát, és szemlátomást roppant élvezték, hogy így túldramatizálhatják a lány helyzetét. Albus viszont a Mardekár asztalának legsötétebb sarkában ücsörgött egyedül, nem evett, nem beszélgetett, csak válla közé húzott fejjel meredt a semmibe.

James ennek ellenére úgy döntött, odamegy hozzá, viszont amikor az öccse észrevette a közeledtét, gyorsan felpattant, a vállára lendítette a hátizsákját, és öles léptekkel az ajtó irányába sietett.

- Nagyon maga alatt van - súgta oda Fiera Hutchins Nolan Beetlebricknek, aki erre a lány válla fölött a kétszárnyú ajtón átcsörtető Albus után pillantott.

- Ezt kapod, ha a házadon kívül randizol - felelte Beetlebrick, és a szeme sarkából Jamesre sandított. - Semmi mást, csak árulást és szívfájdalmat.

James úgy tett, mint aki nem hallotta. Úgy tűnt, Albus valami csakis általa ismert okból teljesen és reménytelenül beleélte magát a Chance Jacksonnal való kapcsolatába, és most majd megpukkadt mérgében, hogy vége lett. James a legkevésbé sem tudta ezt megérteni. Chance aranyos lány volt, ebben nem kételkedett, de azért nem az a fajta, akiért az ember szakadékba veti magát. Bár, ahogy jobban belegondolt, Albus sem az a fajta volt, aki ezt megteszi.

Végül visszatért a griffendéles asztalhoz, és úgy döntött, ráér még pár napot, hogy kiszedje öccséből Petra tervét, és hogy ebben a bizonyos tervben mi szerepe van Albusnak.

Pontosan három héttel a londoni kiruccanást követően Merlin az irodájába hívatta Jamest. Csütörtökön, reggeli közben hozta az üzenetet az önelégülten vigyorgó Frics, épp mikor James beleharapott az első sült kolbászba.

- Az igazgató az irodájában szeretne látni ma este fél hétkor - morogta az öreg gondnok a háta mögött, és a bizalmasság paródiájaként közelebb hajolt. - *Pontban* fél hétkor. És, ha szabad megjegyeznem, az igazgató nem volt jó kedvében. Egek, de még mennyire, hogy nem! - Cüccögve csóválta a fejét.

A hír hidegzuhanyként mosta át James testét, ahogy felnézett Fricsre. Gyorsan a tanári asztal felé pillantott, hogy tekintetével megkeresse Merlint, csak hogy az igazgató nem volt ott. Magas támlájú széke az asztal közepén üres volt, az abroszon nem volt előtte teríték sem.

- Vajon mit akarhat? - töprengett Ralph, mikor már legendás lények gondozása órára tartottak. - Elkövettél valamit mostanság, amiről nem tudok?

- Dunsztom sincs - felelte James aggodalmas hangon.

- Valószínűleg a hülye éjszakai kviddicsről lesz szó - bólogatott Ralph tudálékosan. - Már nagyon a levegőben lógott, hogy leállítsa. Előbb vagy utóbb mindenképp bekövetkezett volna. Minden prefektus rátok van állítva. Ami azt illeti, még én is. Nem fúlik hozzá a fogam, de a felelősség az felelősség.

- Nem az éjszakai kviddics miatt van - legyintett James bosszúsan. - Örülnék, ha végre leszálnál róla. Az csak egy játék. Nem ártunk vele senkinek.

- Először is, megszegitek a takarodót - felelte Ralph. - Ráadásul mostanság már a biztonságunkat is veszélyezteti. Mindannyian kint röpködtök világító gurkókkal meg kvaffokkal... És azt hallottam, hogy az utóbbi időben már azokat a nevetséges sportmágiás bűbájokat is használni kezdtétek, amit a klacskapdel meccsre tanultál. Gravitációs kutak, fricskák meg egyéb mocskos kis trükkök, amiket meg

sem említ egy magára valamit is adó bűbájtankönyv. Mi van, ha pár táborozó a tó túlsó partjáról meglátja a bűbájokat vagy a repülő, világító labdákat?

- Ez a legostobább feltételezés, amit valaha hallottam - forgatta a szemét James. Meglehetősen büszke volt magára, amiért sportmágiával bővítették az éjszakai kviddics repertoárját, és habár még mindig magát tekintette a legtehetségesebbnek bennük, Julian Jackson már kis híján lekörözte. - Senki nem fog észrevenni minket, bármit is használunk. Leszállnál végre rólunk?

- Iskolaelső vagyok, James...

- Mintha hagynál róla megfélekezni fél percnél tovább!

- Gondolnom kell a jövőmre. Dolohovként komoly karriert futhatok be a Minisztériumban, vagy akár az Államokban is. De már most el kell kezdenem dolgozni, ha ezt el akarom érní. És ez néha azzal jár, hogy a feladataimat a barátaim elé állítom.

- Nézd, Ralph - sóhajtott James, majd megtorpant, és a barátjára meredt. - Ha ez az egész arról szól, hogy rátalálj a „*valódi Ralphra*”, én megértem, komolyan. De vészesen közel kerültél, hogy átlépj egy olyan határt, amit szerintem nem szeretnél átlépni. Az még elment, mikor még itt volt Zane, hogy segítsen terelgetni téged...

- Terelgetni!?

- De egyedül túl kevés vagyok, és te túlságosan rápörögtél... nem is igazán tudom, mire. Komolyan, gőzöm sincs. Támogatni akarlak téged, Ralph. Már időtlen idők óta haverok vagyunk. De ha szerinted a felelősség, ami azzal a hülye kitűzővel jár, fontosabb, mint a barátaid... csak annyit mondhatok, hogy akkor végre igazi mardekárosként kezdted el gondolkodni.

- Húha! - füttyentett Graham Warton elképedve, ahogy elsétált kettejük mellett. - Kivillantak az agyarak, mi?

- Mondd meg nekik, James! - kiáltott oda Ashley Doone is, aki hátrafelé lépkedve nézett vissza rájuk. Mellette Patrick McCoy felröhögött.

James a szemét forgatva hátrébb lépett. Ralph úgy állt mereven, akár egy kőszobor, arca kipirult, szemében dac és sértettség csillogott. Válaszra nyitotta a száját, de még mielőtt megszólalhatott volna, egy lány lépett kettejük közé, és kezeit a két fiú mellkasának szorította.

- Rázzatok kezét és kérjétek bocsánatot! - mondta halkan. Rose először Jamest, majd Ralphot is alaposan végigmérte. Egyikük sem mozdult. - Rajta! - mondta újra a lány hasonló hangnemben. - Mindketten tudjátok, hogy ezt akarjátok. Per pillanat mindenki nagyon feszült, és mindenkinek ki vannak készülve az idegei. De nektek szükségetek van egymásra. És különben sincs energiám pátyolgatni titeket, ha most összevesztek. Szóval rázzatok kezét, és kérjétek bocsánatot!

James nagy levegőt vett az orrán át. Rose-nak igaza van, a makacssága mégis visszatartotta.

- Sajnálom - szólalt meg Ralph. Szemét lesütötte, de a kezét előre nyújtotta. - Komolyan. Igazad van. Sajnálom.

James kieresztette a levegőt, amit egész eddig magában tartott. Maga is előre nyúlt, és gyorsan, de határozottan megrázta Ralph kezét.

- Én is sajnálom, Ralph. Én csak... tudod.

- Csak aggódsz, hogy miért hívott Merlin - bólintott Ralph. - Meg... minden más miatt is. Tudom.

James Rose-ra sandított.

- Mióta váltál te az anyánkká?

Rose megkönnyebbülten felhorkantott.

- Mióta úgy viselkedtek, mint akinek szüksége van egyre.

A nap további részében a feszültség nőttön nőtt. Jamesnek fogalma sem volt róla, miért hívatta Merlin. Mindössze annyit tudott, hogy nagyon is az igazgatóra vallott, hogy még kora reggel értesítette őt, hadd főjön a levében James még tíz teljes órán keresztül. Az utolsó órája átváltoztatástan volt, McGalagony professzorral, és a percek évekké terebélyesedtek, ahogy félig oda sem figyelve igyekezett átváltoztatni egy porcelán teáskannát hat csészévé. McGalagony elkésztő könnyedséggel mutatta be a feladatot: pálcájával a megdöntött, gőzölgő kannára koppintott, mire a csőréből hat kecses kis teáscsésze ugrott elő. A professzor elkapta, és az asztalra koppintotta a forró vízzel teli csészék sorát.

James nagyot szisszenve rántotta el a kezét, mikor már vagy ezredszer égette meg magát, de az asztalán egyetlen teáscsésze sem volt.

- Önbizalom kérdése, diákok - magyarázott McGalagony, és szemüvege fölül végignézett az osztályon. - Úgy töltsék ki, mintha nem is lenne kérdés, hogy megjelennek a csészek. Ha egy kicsit is hezitálnak, a bűbáj nem fog sikerrel járni.

James megrázta a fejét, aztán újra felemelte a kannát, miközben az bugyogva újratöltötte magát. Ujját még egyszer a szájába vette, megfújkodta kicsit, aztán kinyújtotta a kezét, hogy elkapja a kanna csőréből formálódó csészéket, tudván, hogy ez úgysem fog megtörténni. Ez a legnagyobb baj az önbizalommal, gondolta, minél jobban erőltetjük, annál biztosabb, hogy nem fog sikerülni.

Végül érkezett a vacsoraidő, azonban James ezt szinte észre sem vette. Túlságosan lefoglalta gondolatait a küszöbön álló találkozó. Aztán az idő, akár egy kifeszített majd eleresztett gumikötél, kegyetlen váratlansággal utolérte és arcon csapta. Azon kapta magát, hogy máris az igazgatói irodába vezető csigalépcső felé tart, és némán őrlődött. Az egyik pillanatban még szeretett volna minél előbb túl lenni a dolgon, a másikban pedig legszívesebben sarkon fordult és elszaladt volna.

- Potter - szólt recsegő hangon a bejáratot őrző szobor, és állával a meginduló csigalépcső felé intett.

James megtorpant.

- Nem is kérdezed meg a jelszót?

- Ismered a jelszót? - vont fel márvány szemöldökét a vízköpő.

- Öhm... nem - ismerte be James tétován.

A szobor elégedetten biccentett egyet.

- Én viszont ismerlek téged, és ez a fontos. A jelszavakat ellophatják, vagy elfelejthetik. Az új idők új módszereket követelnek. Most eredj! Már vár rád.

James nagyot nyelt, majd a lágyan emelkedő lépcsők felé indult. Azok körbe-körbe vitték, egyre feljebb, a sötétbe, míg végül az igazgatói iroda félhomályba burkolózó előszobájába nem került. Az iroda ajtaja tárva-nyitva állt, a benti kandalló fénye megvilágította a várakozó diákoknak kikészített padot és a falon sorakozó portrékat.

Ahogy az ajtóhoz sétált, James úgy érezte, mintha a súlya hirtelen a kétszeresére nőtt volna. *Ez csak Merlin, mondogatta magának. Nekem köszönheti, hogy egyáltalán ebben az időben lehet, nem pedig valahol a dehoppanálás okozta semmiben lebeg még mindig. Részben nekem köszönheti az igazgatói posztot is. Segített megszabadulni attól a holdkóros*

magli riportertől, én pedig segítettem neki megszabadulni a Kapuórtól. Közös múltunk van. Barátok vagyunk...

Mégis, James jól tudta, ahogy ő értelmezi a barátságot, és ahogy az igazgató, az szöges ellentétben áll egymással. Legalább olyan különböző módon vélekedtek erről a fogalomról, ahogy az két, egymástól ezer évnnyire született embertől az el is várható.

Mint máskor, az igazgató irodája most is zsúfolásig volt ládákkal, bőröndökkel, könyvespolcokkal és asztalokkal, talizmánokkal és mindenféle furcsasággal, beleértve (de nem kizárólagosan) egy hatalmas, kitömött aligátort, ami a plafonról lógva meredt a helyiségre fekete üvegszemekkel, és közben hátborzongatóan vidám vigyorral villogtatta borotvaéles fogait.

- Gyere be, James, és csukd be az ajtót - szólt könnyedén Merlin, de fel sem nézett az íróasztaláról. Egyik kezével épp bőszen jegyzetelt valamit, míg a másikkal egy vastag könyvet lapozgatott. - Úgy tudom, a kor udvariassági normái azt kívánnák, hogy hellyel kínáljalak, azonban jobb szeretném, ha állva maradnál. Rád bízom a döntést.

James óvatosan beoldalazott egy üres helyre, nagyjából félúton a kandalló és az íróasztal között. A kőpadlóból meleg sugárzott. Az iroda levegője nehéz volt a különféle illatoktól. James gyertyaviaszt érzett, bőrkötéses könyvek jellegzetes szagát, és - furcsamód - kakaót. James lepillantott. Merlin asztalának egyik sarkában egy ezüsttálca szorongott egy nagy rakás könyv között. A tálcán egy hatalmas agyagkorsóban forró csokoládé gőzölgött. Merlin oda se nézve felvette a korsót, belekortyolt egy nagyot, aztán végre hátradőlt a székében.

- Áááh - sóhajtott fel, még a szemét is lehunyva. - Tudod, James, keresztül-kasul bejártam már ezt az új világot. Láttam, éreztem és kóstoltam milliányi furcsaságot. És nem érdekel, mit állítanak a politikusok, papok vagy költők: a forró csokoládé a korotok leghatalmasabb vívmánya. Talán minden idők legnagyobbika. - Mélyen beleszagolt a korsóból felszálló aromás gőzbe, belekortyolt az italba, aztán vonakodva visszatette a korsót a tálcára.

Mikor újra visszanézett Jamesre, fürkésző tekintete a fiú arcát tanulmányozta.

- Nyilván csodálkozol, miért hívtalak.

- Nos - szólt rekedten James. - Igen. Már mint, igen, uram. Gondoltam... - Idegesen megköszörülte a torkát. - Gondoltam, valamiért bajban vagyok.

- Ó, ez így is van, Mr. Potter - bólogatott az igazgató komolyan, majd kurtán felsóhajtott. - Az iskola igazgatójaként nem végezném megfelelően a feladataimat, ha nem büntetném megfelelő módon a szabályszegő viselkedést. Tudom, hogy már egy hónapja történt, ezért bocsánatodat kérem, de elfoglalt ember vagyok.

- De hát... - pislogott James megsemmisülten. - Azt mondta a hajón, hogy nem kapok büntetést ezért az egész „sárkány Londonban” dologért!

- Ó, erősen kétlem, hogy ilyen direkt módon fogalmaztam volna. Értékelem az árnyalatokat, Mr. Potter. Azonban, alapvetően, igazad van. Nem fogok büntetést kiróni rád, amiért hagytad kicsúszni az irányítást a kezed közül akkor éjjel. Remélhetőleg ennyi elég volt, hogy megtanuld a leckét.

James mögött valaki halkán, de tisztán hallhatóan köhintett egyet. A fiú megpördült, és észrevette, hogy Albus Dumbledore portréja a szokottól eltérően most éberén figyelte a beszélgetést. Dumbledore karba tett kézzel elnézett James mellett, és udvariasan a semmibe meredt.

- Igen - vonta magára újfent a figyelmet Merlin. - Azonban ott van még az az apróság, hogy az elfogadható időn túl elhagytad a hálókörletet. Emiatt, attól tartok, le kell vonnom, hadd gondolkozzak... mondjuk öt pontot.

Ahogy ezt Merlin kimondta, James lelki füleivel szinte hallotta is a vörös rubinkövek csörgését a Griffendél mérőtartályában, a nagyteremben.

Egy hosszú, reményteljes szünet után újra megköszörülte a torkát.

- Öhm... ennyi lett volna, uram?

- Nem, James - felelte Merlin, és hivatalos arckifejezése a fiú szeme láttára vált semmivé, mintha csak egy köpönyeg volna, amit akkor vesz fel és le a mágus, amikor csak kedve tartja. - Nem ennyi. Azonban, mint esetedben oly sokszor előfordul, most is bizonytalan vagyok, hányadán is állunk. - Felvette a forró csokoládét, de nem ivott bele, csak a gőzön át figyelte James arcának minden rezdülését.

James idegessége azonnal visszatért, sőt, meg is duplázódott. Nagyot nyelt.

- Én... ööö, sajnálom, uram?

- Szerinted hol tartja? - kérdezte a mágus olyan nyugodt és halk hangon, ami egy oroszlán dorombolására hasonlított. - Mesélt neked erről? Esetleg meg is mutatta?

James gerince mentén jeges rettegés kúszott végig, lába remegni kezdett. Tisztában volt vele, hogy Merlin úgy olvas benne, akár egy nyitott könyvben. Merlin mindent tudott. Merlint nem lehetett becsapni.

Szinte váratlanul érte, mikor meghallotta a saját hangját, amint ösztönösen azt kérdezi:

- Mit hol tart, uram?

- A horcruxát - felelte Merlin, aztán könnyedén felvonta a vállát. - Vagy a fonalat. Mindkettő fontos a számára. Habár, azt feltételezem, koránt sem olyan fontos, mint ez itt.

Egyik kezét elvette a korsóról, és felmutatta. A hüvelyk- és mutatóujja között Petra brossa csillogott, amit még a Gwyndemere-en vesztett el, aztán a Világok közti világban újra megtalálta azt, amit a másik, sötétebb dimenzióból érkezett mása hozott. Jamesnek még a szája is tátva maradt, mikor felismerte.

Merlin Jamesről a brossra pillantott, és alaposan szemügyre vette az ezüstből és holdkőből készült ékszert.

- Az apjától kapta, mikor még az anyja méhében volt. A férfinak sajnos sosem volt alkalma személyesen átadni. Börtönben halt meg.

- Nem egyszerűen meghalt - bukott ki Jamesből, mielőtt még megakadályozhatta volna. Hangja a szokottnál egy oktávval mélyebben csengett. - Meggyilkolták. Az őrei végeztek vele olyan titkok miatt, amiről azt hitték, rejtegeti őket.

Merlin biccentett, és ide-oda forgatta a brossát a táncoló tűzfényben.

- Az igazság kerekai túl nagyok, időnként elkerülhetetlen, hogy ártatlanokat is felőröljenek. Vagy, a mi esetünkben, a kevésbé bűnösöket.

James már nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, de visszafogta magát. Összevonta a szemét, ahogy egy gondolat - szinte már bizonyosság - fordult meg a fejében. Eszébe jutott valami, amit Merlin még elsőéves korában mondott neki: a mágia kilencven százaléka az elmében történik. A fennmaradó tíz százalék nem több szintiszta, hamisítatlan humbugnál.

Merlin ugyanazzal a trükkel próbálkozik, amit az apja is oly sokszor használt. Azt, ami nem is olyan régen tökéletesen működött Rose esetében, mikor szinte mindent

kitálalt a legelső, katasztrofális londoni útjukról. Az igazgató úgy tesz, mintha többet tudna, mint valójában, ezzel próbálván elérni, hogy James beszámoljon a maradékról. Csak Merlin, lévén Merlin, sokkal jobban csinálta.

- Fogalmam sincs, mit hol tart - válaszolta meg James az igazgató eredeti kérdését. A szó szoros értelmében nem is hazudott. Csak nem árulta el a teljes igazságot.

Merlin leeresztette a kezét, és újra a fiú felé fordult.

- Már csaknem felnőtt vagy, James. Sőt, abban a korban, ahonnan én származom, már elég idős volnál, hogy háborúba indulj, megházasodj, vagy hogy a saját birtokodat műveld. Felnőtt férfi vagy, nem gyerek. És ezt nem hízeltésként mondom, hatalmas felelősség hárul egy férfira vagy egy nőre, mikor felnő, és kikerül szülei és tanárai óvó karjaiból. Így hát, amikor Petra Morgansternről kérdezek - vagy Morganról, ahogy mostanság szereti hívni magát -, nem úgy érdeklődöm, mint egy gyám a felügyelete alatt állót, hanem mint egyik felelős polgár a másikat, és nem kevesebb forog kockán, mint a világ sorsának egyensúlya.

Szeme komolyan csillogott, hangja mély és nyugodt maradt.

- Elhiszem, hogy nemes célok vezérelnek, amikor meg akarod óvni a titkaidat. Talán segíteni akarsz Morgannek, vagy a saját, egyedi befolyásodat bevetni, hogy lebeszélj a tervéről. Talán attól tartasz, hogy a szeretteid élete is veszélybe kerül, ha egy potenciálisan reménytelen küzdelembe rángatod be őket ellene. Röviden, a motivációidban megbízom, James, de az ítélőképességében nem mindig.

Itt Merlin felállt az asztaltól, és a gőzölgő korsót a tálcán hagyta. James minden mozdulatát figyelte. Ellenállt a kísértésnek, hogy megszólaljon, vagy hogy bármit is reagáljon Merlin szavaira. Mindent el akart magyarázni. Hatalmas volt a kísértés, hogy megossa Merlinnel a felelősség súlyát, hogy felvérteződjön a mágus bajtársiságával és önbizalmával.

Azonban Merlin képtelen lett volna lebeszélni vagy megállítani Petrát. Belehalna a próbálkozásba. Ezért hát, bármennyire is fájt, összeszorította a száját, és szinte nem is mert a mágusra nézni, mert attól tartott, az egyetlen pillantásból képes lenne kiolvasni a teljes igazságot.

- Teszek egy szívességet, és elmondok neked mindent, amit tudok, James - szolt Merlin, és lassú léptekkel megkerülve az asztalt közelebb húzódott a tűzhöz. - Különböző módokon sokféle információra szert tettem, habár a kép, sajnálatos módon, nem állt teljesen össze. Petra felvette a sötét tükörképe személyiségét, önmaga másik változatát, akit itteni meggyilkolása most már ehhez a világhoz köt. Úgy hiszi, ha Morgan visszakerül az eredeti dimenziójába, az semmissé teszi a két világ egyre fokozódó széthullását. Ebben, James - Merlin a kandalló felé nyújtotta a kezét, majd féloldalasan hátranézett a fiú irányába -, Petrának tökéletesen igaza van, és egyben rettenetesen, *végzetesen* nagyot téved. Más erők is beszálltak a játszmába, hatalmas erők, amik egyszerre szörnyűk és korruptak. Segítenek Petrának, hajtják előre, mégsem osztoznak a jószándékú motivációjában. Nem látom őket, csak érzékelem a mozgolódásukat, mint a víz alatt úszó árnyakat, melyek alulról megtörik a szabályos hullámokat, és aláásnak mindent, ami igaz és jó.

- Judith - szaladt ki James száján. Végigfutott a hátán a hideg, lába ismét megremegett.

- És mások is - bólintott lassan Merlin. Mindketten tudták, kire gondol, de egyikük sem mondta ki. Ettől James lábai még jobban megremegettek. Hosszú évekig -

évtizedekig – senki nem félt kimondani Voldemort nevét. Nekik miért kéne? A Sötét Nagyurat legyőzte és megölte legnagyobb ellenfele, az ifjú Harry Potter.

Azonban most, a valaha élt leghatalmasabb varázsló, maga Merlinus Ambrosius itt állt, háttal a tűznek, a saját irodájában, és a régi név kimondatlanul függött közöttük a levegőben. Voldemort újra *Ő* lett, *akit nem nevezünk a nevén*. Újra élt, még ha csak Petra elméjében, egy megtört lélekfoszlányként is, de napról napra, percről percre egyre erősebben.

Petra nem állt ellen többé Voldemort befolyásoló sugdolózásának. Kiaknázta azt. Felhasználta a belőle áradó meggyőződést, hatalmat és iránymutatást.

Minden gyermek ismerte a meséket, hogyan működött a Sötét Nagyúr mágiája, mikor még ereje teljében volt: ha valaki kimondta a nevét, azzal megidézte őt.

Most ez újra valósággá vált. Ha James vagy Merlin kiejtené száján a nevet, Petra tudna róla.

És talán el is jönne.

– Az egészben csupán egyetlen dolog számít, James – mondta Merlin, és ezúttal teljesen a fiú felé fordult, farkasszemet nézett vele. – Petra – *Morgan* – küldetése nyilvánvalóan nem az, *nem lehet az*, aminek látszik, ha e világ, vagy bármely más világ leggonoszabb varázslója segít neki véghez vinni. Petra alighanem úgy hiszi, kihasználhatja a benne lévő vérvonal hatalmát anélkül, hogy az bekebelezné. Azonban az elvakultsága az erejével párhuzamosan növekszik. És hamarosan már az sem fogja érdekelni, hogy elvakult. *Ő*, akinek a lelke megmérgezi Petráét, teljesen átváltoztatja.

James lassan, megfontoltan megrázta a fejét, és felnézett Merlinre.

– Nem. Az nem lehet. Petra jó. Ellen tud állni.

– Régen ellenállt – hagyta rá Merlin. – De felhagyott ezzel abban a pillanatban, mikor elkészítette azt a horcruxot. Most már társult a lelkén ülő átokkal. Hamarosan fel fogja érezni, és ez ellen most már nem tehet semmit.

James újra megrázta a fejét, majd lesütötte a szemét. Tett hátra pár reszketeg lépést, és lehuppant egy székre.

– Azt hiszem... szerintem azt hiszi, még az előtt el tud menni, mielőtt a fejében lévő hang teljesen átvinné az irányítást. Átlép Morgan eredeti dimenziójába. Akkor meg már nem fog számítani.

– Nem látod a lényegét, James – sóhajtotta Merlin, és most először mintha némi türelmetlen él költözött volna a hangjába. – Ez a döntés többé nem rajta múlik. Azon már rég túl vagyunk. A Petra, akit valaha ismertél, már nincs többé. A helyét átvette a Vérvonal. A Karmazsin Fonál. Morgan. Megrontották. Emiatt képtelen belátni, hogy a terve hazugságokon alapul. Nincs más magyarázat. Ha a Tó Úrnője, és *Ő*, akit nem nevezünk nevén a terve sikeréért dolgozik, akkor nem származhat belőle más, csak terror és szenvedés. Nem remény. Nem megváltás.

Jamest egészen felkavarta a csalódottság.

– De hát van értelme! – Lenézett a nyitott tenyerére, aztán ökölbe zárta a kezét. – Bármennyire is gyűlölöm, mi a vége – hogy örökre itt hagy bennünket –, a tervnek *van* értelme! A világ kezd összeomlani, mert az ellopott Karmazsin Fonál kibillentette az egyensúlyt. Morgan volt a mása, tehát nincs más mód, csak ha Petra átveszi a helyét, és akkor minden újra helyre jön.

- A világ nem ilyen egyszerű - válaszolta Merlin határozottan. - Bárcsak így volna, de nem ez a helyzet, és már elég idős vagy, hogy ezzel te is tisztában légy. Az ifjú hölgy, aki valaha a barátod volt, illúziókat kerget. A büntudata és a benne rejlő hatalom sebezhetővé tette a hazugságok iránt, így aztán olyan erők bábja lett, akik nem csak, hogy örömeiket lelik lassú elmúlásunkban, de egyenesen siettetik a teljes pusztulást.

James enyhe döbbenettel vette tudomásul, hogy a csalódottsága lassan kiforrott haragba ment át. Merev arccal az igazgató szemébe nézett.

- Mindenki azt hiszi, hogy Petra gonosz. Hogy ő a valaha élt legrosszabb boszorkány. A világ első női Elsőszámú Nemkívánatos! És most már maga is ezt hiszi.

- Gonosz? Nem - szegte fel az állát Merlin. - Viszont bábja a gonosznak, igen.

- Mind tévednek - ellenkezett James. - Én mindenkinél jobban ismerem őt. Tudom, hogy jóval erősebb annál, mint azt hiszik. Nem csak a hatalma miatt, hanem a szívében is.

- Fel mernéd tenni rá a világ egyensúlyát, és minden más világét is?

James összeroskadt. Mozdulatlanul meredt az igazgatóra. Nem maradt más, amit mondhatna.

Mikor Merlin megszólalt, hangja nagyon mély, és halálosan komoly volt.

- Hamarosan megkísérli véghez vinni a tervét, James. Ő, és azok, akiket segítségül hívott. De enélkül nem fog elmenni. - Újra a magasba tartotta a brosst. - Ott voltál, mikor megszereztem. Láttad, amit tudok: ez a bross Petra szíve és lelke, mert ez jelképez mindent, amit elveszített. Mielőtt elhagyja ezt a világot, ha ez egyáltalán valóban lehetséges, el fog jönni érte. Én pedig szembe fogok szállni vele. És ha így lesz, ami történik, megtörténik. Hacsak nem úgy döntesz, hogy segítesz nekem, James.

James továbbra is az igazgató fürkésző szemeibe nézett. Hirtelen úrrá lett rajta a fáradtság, és a szörnyű aggodalom. Szinte súgta a szavakat, mikor válaszolt.

- Hogy segíthetek?

- Úgy, hogy elmondod, ő kit hívott segítségül. Van kettő, akit érzek a módszereimmel, a Zálog és az Építész, de a valódi nevüket nem tudom. A már ismert gonoszokon kívül ki segíti még Petrát ebben a kisiklott, szörnyűséges tervben? Árudd el, és én megpróbálok szót érteni velük. Hamarosan itt lesz az idő, mikor nem lesz más választásunk, csak a harc, a vér és halál. Beszélj, mielőtt eljönne ez az idő, James. Csak te ismered a válaszokat.

James fejében egymást kergették a gondolatok. Vajon Merlin Odin-Vannra és Albusra utalt? Vagy még lehetnek mások is? Mit jelenthetnek ezek a titokzatos szerepek: Zálog és Építész? És ha tényleg Odin-Vann és Albus az, vajon melyikük melyik?

Mély lélegzetet vett, a döntésképtelenség szinte letaglózó volt. Aztán, akár egy mindent elsöprő hullám, elöntötte a megkönnyebbülés, és tudta, mit tegyen.

Elvégre ő itt Merlin.

Felnézett az igazgatóra.

- Az egyik...

Hirtelen több dolog is történt egyszerre, ami a torkára forrasztotta a folytatást. A kandallóban egy éles, harsány hang szólalt meg, az ajtón dörömbölni kezdtek, és,

ami a legaggasztóbb volt mind közül, az iroda nyitott ablakán kürtszó hallatszott be. Tompa és lüktető hang volt, mintha valaki egy kos szarvát fújná, annál viszont jóval masszívabb és mélyebb.

- Merlinus igazgató - mondta a női hang a hop-hálózaton keresztül. - Partridge kapitányhelyettes vagyok a Mágikus Integritás és Biztonság Főosztályáról. Ott van? - A lángok közül előbukkant komor arca és szoros kontyba fogott haja, ahogy Merlint keresve körbenézett.

- Itt vagyok, hölgyem - szólt oda kurtán Merlin, miközben az ajtóhoz lépett, és egy gyors mozdulattal kitérte. Odakint Mr. Brimble, az éjjeli őrszem állt, tágra nyílt szemmel, hamuszín arccal. Belépett az ajtón, és zaklatottan körbelesett. A tekintete egy pillanatra megállapodott Jamesen, de aztán visszarebbent az igazgatóra.

A kandallóban a minisztériumi nő így folytatta:

- Ma éjjel több ideiglenesen felhúzott mágikus határt is áttörtek. Több bejelentés is érkezett, hogy meg nem nevezett mágikus fajok bókásznak védett területeken. Az egyik ilyen a Roxfort iskola. További értesítésig érvénybe léptetjük a minisztériumi zárlat protokollt.

- Megteszek minden szükséges óvintézkedést, amit a helyzet kíván, Madame Partridge - felelte Merlin könnyedén. - Amint megtudom, miféle mágikus lények érkeztek látogatóba hozzánk.

Brimble szinte pattogott a türelmetlenségtől, ide-oda billegett a sarkán. Végül Merlin feléje fordult, és felvonta a szemöldökét.

- Lerombolták az őrtornyot, uram! - hadarta a férfi egy szuszra. - Hawtrey és Rheem alig jutott ki időben, mielőtt az egészet bevonszolták volna a tóba a köteleikkel meg a kampóikkal! Rettentően dühösek, de egy szavukat sem értjük! Mintha azt hinnék, arra használtuk a tornyot, hogy utánuk kémkedjünk, vagy ilyesmi!

- Mégis kik, mondja már! - szólt rá Merlin.

- A sellők, uram! - felelte Brimble, és ha lehet, még jobban kidüllesztette a szemét.

- Ott gyülekeznek, a part mentén, artikulálatlanul ordibálnak, és rázzák felénk azokat a háromágú dárda-szerűségeket!

- Úgy hiszem, a szó, amit keres, az a „szigony”, Mr. Brimble - vélekedett Merlin.

Ismét felhangzott a kürtszó, ezúttal közelebből, és jóval mélyebb zengéssel. A hang hallatán James hátán végigfutott a hideg.

- Ez nem a sellők kürtje - nézett vissza Brimble-re az igazgató. - Sokkal inkább egy arany böklenc túlke, hagyományosan azzal fújnak gyülekezőt a...

- Kentaurok, igazgató - jelentette Partridge a kandallóból. - Épp most érkezett a szemtanúk jelentése. A teljes keleti kentaursorda mozgásban van. A Roxfort iskola az úticéljuk, de legalábbis áthaladnak rajta. Teljes evakuációt javaslunk.

- Azért ne ugorjuk rögtön ilyen extrém következtetésekre - csóválta a fejét Merlin szinte már bosszantó nyugalommal. Most igazán kiütözött, hogy egy háborúkkal teli korból érkezett, szemlátomást elemében érezte magát. - Van sejtelmünk, mit szeretnének a vendégeink?

- Fenyegtetnek minket azokkal a hegyes... ööö, szigonyokkal, uram! - vakkantotta Brimble éles hangon. - Szerintem elég egyértelmű, mit akarnak!

- Mármint a kentaurok - emelte Brimble felé a kezét Merlin. - A sellők vízhez kötöttek, így jelenleg ők a kisebbik gond. Viszont a kentaurok nem szoktak engedély vagy ok nélkül támadni. Valaki kiderítette már, mit szeretnének?

- Ez nem a diplomácia ideje, Mr. Ambrosius - hallatszott Partridge utasítása a lángok közül. - Rendelje el a zárlatot, ahogy a protokoll megkívánja. Több száz diák forog veszélyben.

- Csak ha rátámadnak a vendégeinkre - ellenkezett Merlin. - És még akkor is, a kentaurok valószínűleg inkább csak náspángolásra használnák kardjukat, nem ölésre. Ők türelmes emberek. Egyenlő felekként fogunk találkozni velük.

Újabb döngő léptek hallatszottak a csigalépcső irányából, majd kisvártatva egy másik férfi rontott be az irodába, durván félrelökve Brimble-t. Ezúttal Hawtrey volt, kipirult arccal, izzadtságban fürödve, és erősen zihálva a lefutott hosszú távolság miatt. Barna svájcisapkája hátracsúszott, és kivillant alóla magas, kopaszodó feje búbja.

- Kentaurok, uram - köpte ki két zihálás között. - A birtokon... tárgyalást követelnek a pendragonnal... vagy kivel... - Nagyot nyelve az ajtófélfának támaszkodott, és kezét a mellkasára szorította. - És két... tanácsadójával.

- Kérem, üljön le, és fújja ki magát, Mr. Hawtrey - szólt Merlin, majd Brimble-höz fordult. - Menjen, keresse meg McGalagony professzort. E kései órán alighanem a lakrészében találja. Üzenem neki, hogy öt perc múlva találkozzunk az udvaron. Nem várathatjuk meg a vendégeinket. James? - Lenézett a fiúra, aki a nevét hallván kihúzta magát ültében.

- Igen, uram?

- Te leszel a második tanácsadóm. - A hangsúlyból ítélve ezt az igazgató nem kérdésnek szánta.

- Én, uram?

- Nem jut eszembe más. Vedd úgy, hogy ez plusz pontot jelent a, khm, kezdő aurorkiképzésedhez. Majd tájékoztatom róla Debellows professzort.

- Igazgató - vágott közbe Partridge zordan. - Nem véletlenül vannak hivatalos protokolljaink. Ragaszkodom...

- Nyugodjon meg, hölgyem - nézett vissza Merlin a lángok közt lebegő arcra. - Ha az esti tanácskozás kimenetele úgy kívánja, minden ellenvetés nélkül követni fogom a minisztériumi előírásokat.

- Mr. Ambrosius! - csattant fel Partridge metsző hangon, de addigra Merlin már kilépett az irodája ajtaján, és elsietett az előtéri padon szuszogó Hawtrey mellett.

James felugrott, és a mágus nyomába iramodott, ott hagyva a kandallóban lebegő arcot hadd füstölögjön magában, a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt.

Ahogy elhaladt Albus Dumbledore portréja mellett, az idős igazgató komolyan feléje biccentett.

- Csak óvatosan és bátran, Mr. Potter!

Mellette Piton portréja a szemét forgatta. James kiszaladt az irodából, és kettesével szedve a lépcsőfokokat, Merlin után sietett. Valamiért előntötte az émelítő bizonyosság, hogy valahol, valahogyan egy kulcs egy utolsót fordult a zárban. Mintha a végzet gépezete működésbe lépett volna, és egy hatalmas óra mutatója egyre közelebb kúszott volna az abszolút éjfélhez.

Felettebb kellemetlen érzés volt, mégis alig vett róla tudomást. Túlságosan elragadták a történések, az eljövendő dolgok áradata; tudat alatt attól tartott, ettől a naptól fogva a sors nem ereszi, míg be nem teljesíti elkerülhetetlen végzetét.

21. FÜSTBE MENT TERVEK

- Nem a Sylvven torony tetején kéne találkozunk, uram? - kérdezte James, ahogy ő és Merlin átvágtak a bejárati csarnokon. A tágas csarnok tele volt izgatottan sugdolózó, és az ajtón ki-kileső kíváncsi diákokkal. Mikor megérkezett az igazgató, a tömeg ketté vált, de a diákok követték szemükkel a mágust, miközben az kitartóan lépdelt a nyitott ajtószárnyak, és az azon túli, alkonyi félhomályba burkolózó birtok felé.

- Tisztában vagyok vele, hogy hiába is kérném, hogy menjenek vissza a klubhelyiségeikbe - szólt menet közben. - De legalább azzal tiszteljék meg vendégeinket és a helyzet súlyát, hogy bent maradnak, és csendben lesznek. Bizonyára senkit sem kell emlékeztetnem, hogy a kentaurok igencsak méltóságteljes lények, akik nem viselik túl jól a legkisebb tiszteletlenséget sem. - Jóval halkabban folytatta, ezúttal csakis Jameshez intézve szavait. - Valóban, az ehhez hasonló találkozókra tradicionálisan a Sylvven toronyban kerül sor, azonban a torony építéskor nem kifejezetten gondoltak a kentaurokra. Az a sok lépcső igazságtalan és sértő volna a számukra.

A levegő odakint még langyos volt, de már az éjszakai hideg ígérte hordozta. James megállt a legfelső lépcsőfokon, míg Merlin elindult lefelé, hogy kellő ünnepélyességgel köszöntse a vendégeit.

A belső udvar szinte faltól falig tele volt kentaurokkal. James még sosem látott ennyit egyszerre, és meg sem fordult a fejében, hogy ennyien összegyűlnének egy helyre. Tisztában volt vele, hogy az erdei kentaurok keleti csordájába nem csak Firenze, Bane, Ronan és még az a pár kentaur tartozik, akiket már látott, ennek ellenére letaglózó volt ez a tömeg. Már csak az is megdöbbenő volt, ahogy az a rengeteg merev, komor arc mind rájuk meredt. A rendezett sorok és csoportosulások

egyfajta láthatatlan hierarchiát sugalmaztak, azonban James ennél többet nem tudott megállapítani.

A kentaurok hátán hatalmas íjak és botok látszottak, öveikről kézzel faragott markolatú szablyák és török lógtak. Egyiket sem húzták elő, de a megfeszülő izmokból és az éber tekintetekből egyértelmű volt: a legkisebb jelre készen állnak használni őket.

A legnagyobb döbbenetet mégis az okozta Jamesnek, hogy most először női kentaurokat is láthatott. Öltözkükben nem különböztek a férfiaktól, azonban testalkatuk jóval kecsesebb volt, tartásuk, felszegett álluk és csillogó szemük pedig fejedelmi külsőt kölcsönzött nekik.

Az, hogy ilyen nagy számban együtt mozogtak, eleve ijesztő volt. A kentaurok kerültek a feltűnést, rejtőzködve éltek, jobb szerették saját társadalmukat, mint az embereket, bőszen védelmezték hát földjeiket és kultúrájukat a kíváncsiskodók elől. Ennek ellenére most mind itt voltak, amitől a levegőben szinte tapintani lehetett az emelkedett felsőbbrendűséget.

James Magoriant kereste, az idős vezetőt, de sehol sem látta.

Valaki hirtelen elsietett James mellett, és a lépcsőn leszaladva csatlakozott Merlinhez a kentaurok sorfala előtt. Természetesen McGalagony professzor volt az, meglepő módon egy színes házikabátban, vállán skótkockás kendővel, fején a rohanástól félrecsúszott süveggel. Hátra pillantott Jamesre, és metsző tekintettel előrébb intette őt. James gyorsan Merlin baljához sietett, McGalagony pedig kihúzta magát a jobbja. Ő és az igazgató egyszerre meghajoltak. Maga a mozdulat merev volt, hátuk egyenes maradt, de méltóságteljes lassúsággal cselekedtek. James gyorsan leutánozta őket, habár nem teljesen értette, mit is keres ő itt.

- Üdvözljük Önöket, a Rengeteg nemes teremtményeit - egyenesedett ki Merlin.
- Itt van Magorian is? Vagy kinek róhatom le tiszteletemet?

- Magorian nincs többé - felelte az egyik elől álló kentaur. Még a fajtájához képest is magasnak számított, alsótete szürke volt, és pettyes, deréktől felfelé pedig egy sötét, barna bőrű férfi testét viselte. Őszülő haja hosszú hullámos fürtökben lógott a vállára és a hátára. - A nevem Jakhar, én vagyok az utódja, e kolóniának a vezére. Ródd le nekem tiszteletedet, Merlinus pendragon, és üdvözlj minket földeteken, mert egy figyelmeztetéssel és egy ígérettel érkezünk.

- Jakhar mester, nemes emberek tiszteletreméltó vezére - hajtotta meg kissé a fejét Merlin, jelezvén, hogy tudomásul vette a hallottakat.

Jakhar arca megkeményedett, szeme résnyire szűkült.

- Talán nemesek vagyunk, igen, de emberek semmiképp, legalábbis nem annyira, mint attól a vezetőitek tartanak. Hívjatok minket bestiáknak, ahogy mi hívjuk magunkat, habár így egy kategóriába esünk olyan utálatos teremtményekkel, akiket közönségesen csak „lénynek” neveztek.

- Mindannyian tisztában vagyunk ezzel a történelemleckével - szólt McGalagony.
- Nyilván okkal figyelmeztet erre a megkülönböztetésre, ha jól gondolom.

- Valóban - bólintott Jakhar. - A világotokból érkező hírek megerősítik azt, amit az Ősök táncából kiolvastunk. A hiba, melyet akkor követtetek el, mikor megpróbáltatok beolvasztani alsóbbrendű teremtményeket a társadalmatokba, most kezdi megmutatni elkerülhetetlen következményeit. Banyák, vámpírok, koboldok és

az egyéb élősdiak alapjaiban rothasztották meg a kultúrákat. És most azzal fenyegetnek, hogy ugyanezt megteszik a varázstalan emberi civilizációval.

- Ezt azért túlzásnak tartom - vetette ellen Merlin halkán. - Viszont az aggodalmait komolyan vesszük. A kentaurok tiltakozása ellenére az önök fajából is szép számmal vannak, akik nem csak, hogy alkalmazkodnak törvényeinkhez és társadalmunkhoz, de egyenesen bírálják fajtársaik egyes elítélendő cselekedeteit. A tiszteletreméltó Magorian és én már többször, hosszasan megvitattuk ezt a témát, és még ő is belátta, hogy hiba volna egy egész populációt megítélni a legrosszabb tagjai alapján.

- Ezen véleményének valóban többször is hangot adott utolsó napjaiban - mordult fel Jakhar és toppantott egyik mellső lábával. - A halál azonban felnyitotta tisztán látó belső szemét: ha egy forrásba csupán egy kis méreg is kerül, attól még meghal, aki iszik belőle. Egy félig rothadt alma tönkretelheti az egész termést. Az emberiség nem járt sikerrel, nem tudta magát megvédeni az alsóbbrendű lények mérge és rothadása ellen. És most az emberi civilizáció nem más, mint egy aranyoszlop agyag lábakon, amik máris megrepedeztek, és készek összetörni a súly alatt.

- Ez ősrégi vita - jelentette ki McGalagony halkán, még ha kissé csüggedten is. - Nem ma fogunk dűlőre jutni vele. Mi a figyelmeztetés, amiről beszélt, Jakhar mester? És mi az ígéret?

Jakhar lassan végigmérte McGalagonyt, majd Merlint, végül a tekintete Jamesre siklott.

- A figyelmeztetés egyszerű és megmászhatatlan: az Ember korának leáldozott. A varázstudók talán vakok az igazságra, de mi, kentaurok, évtizedek óta figyelemmel kísérjük az emberiség útját. Varázstalan testvéreitek egyre szörnyűsebb fegyverekkel csatároznak egymás ellen. A hatalom arrogánssá tette, a technológia megrészesítette őket, túl lusták változtatni. A számukra kiszabott idő vége minden egyes ciklussal egyre gyorsabban közelít. Mi láttuk ezt, és türelemmel voltunk, hiszen az ilyen monumentális előjelek esetén teljes bizonyosság szükséges, mielőtt cselekednénk. De a jelek egybecsengenek. A bizonyosság adott, eljött a cselekvés ideje. Az emberek nem érdeklődnek többé a szabad öngazgatást. Ezért hát mi, a kentaurok, és szövetségeseink forradalmat hirdetünk az emberi uralom fellelégvára ellen. Megmentjük őket önmaguktól. Mindenestől kitöröljük a tudatlanságukban gyökerező rothadást, egyszer, s mindenkorra biztosítjuk számukra a bölcs irányítást egy igaz és körültekintő uralom alatt.

- Át akarják venni az irányítást az emberi kormányok felett? - bukott ki Jamesből. Képtelen volt elhinni, hogy jól értelmezte a hallottakat.

- Ez az egyetlen lehetőség, hogy megakadályozzuk a sors összeomlását - pillantott le Jamesre Jakhar komor arckifejezéssel. - Az emberiség befolyása túl nagy lett, ha hagyjuk, mindenki mást is magukkal rántanak saját pusztulásukba.

McGalagony hangja visszafojtott dühtől volt karcos.

- Lehet, hogy az emberiség helyzete nem túlságosan stabil, de képtelenség, hogy a pusztulás határán volna. Mi, boszorkányok és varázslók már rég megtanultuk, hogy a hatalom senkit sem jogosít fel, hogy más, független kultúrák és emberek nevében hozzon döntést.

- Ami azt illeti, professzorasszony - szólalt meg egy másik kentaur, ezúttal egy nő, Jakhar balján -, éppen az vezetett a küszöbön álló katasztrófához, hogy a

varázstudók nem hoztak döntéseket az alsóbbrendű emberek nevében. Mi, kentaurok, nem követjük el ugyanazt a hibát.

- Mikor? - kérdezte Merlin. Hangja ugyanolyan nyugodt és kimért volt, mint mindig. - Tisztában vagyunk vele, hogy a kentaurok semmit sem tesznek terv, megfelelő előkészületek és becsületes figyelmeztetés nélkül. Megértettük a figyelmeztetést, így a kérdésem a következő: mikor terveznek lépéseket tenni a mugli világ és annak kormányai ellen. Hadd készítsük fel őket a maguk erejére és módszereikre, így mindkét oldalon megritkíthatjuk a sebesültek számát.

A kentaurnő Merlinre pislogott, majd Jakharra sandított, aki tétován toporgott, farkával folyamatosan az oldalát verdesve.

- Félreértesz, Merlinus - szólt végül bizalmas hangnemben. - Nem a mugli világ ellen szándékozunk fellépni. Nem azért jöttünk, hogy rajtatok keresztül üzenjünk, a figyelmeztetés a varázstudóknak szól.

Jamesen hideg hullámok söpörtek végig, ahogy felnézett a csapatai élén, a komor harcosok előtt álló, ünnepélyes arcú kentausra.

Hosszú néma csend következett, melyet végül Merlin józan hangja tört meg.

- Értem. A varázslók bástyáit ostromolják, mivel úgy gondolják, megbuktunk kötelességünkben az emberiség iránt.

A kentaurnő felszegte állát.

- Akiket mugliknak hívtok, mind a ti felelőségeitek. Mindig is a ti kötelességeitek volt, hogy megóvjátok őket önmaguktól, és fajtátok legrosszabbjaitól. Egyikben sem jártatok sikerrel. A küldetésetekre mégsem lehet azt mondani, hogy sikertelen, mivel még csak meg sem próbálkoztatok vele. A kentauroknak nincs más választása, fel kell öltönnünk a felelőség palástját. Megszilárdítjuk a szabályokat, amiket ti figyelmen kívül hagyatok, és veled meg az embereiddel kezdjük. A minisztérium be fog hódolni. A vezetőitek az alattvalóink lesznek. És ez az iskola - szemében szikra gyulladt, ahogy kihívón Merlinre meredt -, ez lesz a mi első erődítményünk.

Merlin lassan, megfontoltan biccentett egyet.

- A figyelmeztetést tisztelettel fogadjuk - mondta. - És az ígéret?

- Ígéretünk nem más, mint hogy senkinek egy haja szála sem görbül, amennyiben megkapjuk az elvárt tiszteletet és engedelmisséget.

Merlin újra bólintott, ezúttal még lassabban.

- Azért ez elég szigorú követelés - jegyezte meg McGalagony visszafogott hangon.

- A megszálló erőkkal szembeni behódolás ellene megy legtöbbünk természetes ösztöneinek.

- Épp ezért van a figyelmeztetés - felelte Jakhar. - Nem ma fogunk cselekedni, de hamarosan. Gyűlöljük az erőszakot. Gyűlöljük, ha harcolnunk kell, épp ezért, ha mégis rákényszerülünk, a meggyőződésünk fűtötte vadsággal és kegyetlenséggel tesszük, hogy a csatának mielőbb vége legyen. Akik szembeszállnak a kentaurokkal, nem állnak fel többé. Ez az egyetlen módja az erőszak lerövidítésének. Minden lehetőséget tegyetek meg, hogy ez az ügy ne fajuljon odáig.

Jakhar nem várt választ, egyszerűen csak megfordult, és ő meg kísérete macskaköveken kopogó patákkal megindultak a birtok kapujának irányába. A kentaurok tömege szétnyílt előttük, ahogy némán áthaladtak közöttük.

McGalagony éles pillantással nézett Merlinre, de nem szólt egy szót sem. Merlin a távozó kentaurok után meredt. Sorról sorra bomlott fel az alakzatuk, ahogy az elől

állók megindultak a kapu és az egyre sűrűsödő alkonyi sötétség mélye felé. Mikor az utolsó szüntelenül csapkodó farok is eltűnt, Merlin csak akkor szólalt meg.

- Váltanunk kéne néhány szót sellő barátainkkal. Elmagyarázom nekik, hogy az őrtorony nem az ő megfigyelésükre készült, azonban aggodalmaikat figyelembe véve valahol máshol került újra felállításra.

- Igazgató úr! - súgta McGalagony éles hangon. - Most mihez kezdünk? A kentaurok el akarják foglalni az iskolát! Lehetséges volna, hogy valóban képesek lennének áttörni a határvonalakat, ha erőszakos szándékkal érkeznek?

- A kentaurok nem fenyegetnek, professzor - felelte Merlin. - Ha közlik a szándékukat, bizvást bízhatunk benne, hogy azt valóban véghez is viszik. - Lelépett a macskakőre, és maga is megindult a kapu felé. Alighanem a tópartra indult, hogy elbeszélgesse a sellőkkel. James és McGalagony követték.

- Nyilván azonnal informálni kell a minisztériumot - mondta McGalagony halk, komoly hangon. - Ez valóban szörnyű ügy!

- Ami azt illeti, professzor - jegyezte meg Merlin, miközben átlépett a kapun, és megindult a tópart felé az aranyló naplementében -, igencsak szerencsésnek tarthatjuk magunkat.

James homlokráncolva sandított fel a mágusra.

- Szerencsésnek? Miért is szerencse, hogy a világot lerohanják a kentaurok?

- Két okból. Először is, mert a kentaurok években mérik az időt, nem percekben. Lehet, hogy holnap támadnak, de az is, hogy évtizedek múlva. Bőséges időnk van tehát előkészülni. Másodszor pedig, mert dönthettek volna úgy is, hogy a mugli kormányokat támadják meg először. Amilyen kényes per pillanat a világ egyensúlya, az alighanem elkerülhetetlenül káoszba taszított volna mindent. Így még maradt egy szemernyi remény.

- Attól tartok, én nem így látom - csóválta a fejét McGalagony.

Merlin a boszorkányra pillantott, aztán Jamesre. Valami különös, kegyetlen pajkosság csillogott a szemében, ami megtörte arca szokásos, szoborszerű nyugodtságát.

- Csak azért - szólt halkán -, mert megfélemezett a legfontosabb különbségről a varázstalanok és a mi világunk között. Mugli barátainktól eltérően, ha mágikus ellenség ront ránk, mi vissza tudunk támadni.

James úgy gondolta, nincs értelme beszámolni Rose-nak, Ralphnak, Scorpiusnak, vagy bárki másnak a kentaurok találkozásán elhangzottakról, hiszen a bejárati csarnokban és az összes lépcsőkre néző ablakban lélegzetvisszafojtva hallgatózott az egész iskola. Merlin percekkel a sellőkkel történt értekezés után bejelentést tett, a kastély minden szegletében jól hallatszott a hangja, miközben a nebulók összebújva sugdolóztak klubhelyiségeikben, vagy épp oda tartva.

- Szeretném kérni a Roxfort minden diákjának és dolgozójának figyelmét! - Hangja ott visszhangzott minden folyosón, beleremegett minden téglá és ablaküveg, mintha az egész kastély egy hatalmas hangfallá változott volna. - Mint azt mostanra

bizonyára mindenki tudja, a sellők lecsillapodtak, a Tiltott Rengetegben élő kentaur barátaink viszont mélységes aggodalmukat fejezték ki az emberiség jóléte iránt, a muglik és varázstudók világát illetően egyaránt. Mint azt hallhatták, a kentaurok úgy gondolják, az ő felelősségük uralkodni rajtunk, és ha kell, készek erőszakkal átvenni az irányítást, kezdve ezzel az iskolával. Ez így igaz, jól hallották. Azonban biztosíthatok mindenkit: a diplomácia az első. A kentaurok rendkívül átgondolt teremtmények, nem az érzelmek vezérlik őket. A minisztériumi nagykövetek minden biztonnal még ma este megkezdik tárgyalásaikat a kentaurokkal, és, mint az ilyen tárgyalások általában, alighanem ez is hosszú ideig el fog húzódni. Valóban eljöhet a nap, mikor a diplomácia csődöt mond, és a kentaurok támadást intéznek a Roxfort ellen. Azonban kettő dologra mindenképp számítok, mikor és ha ez bekövetkezik: önök már nem lesznek itt, mi pedig addigra kellőképp felkészülünk, hogy ellenálljunk. Nincs mitől félni, diákok. Továbbra is járjanak be óráikra. A világ sorsa talán nem attól függ, hogy elkészítik-e a házi feladataikat, de a saját jövőjük mindenképp. Legyen ez az elsődleges mindnyájuknak.

Ahogy a hangja elhalt, a diákok, akik eddig kastélyszerte mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel hallgatták, most mind egyszerre mozdultak meg, és folytatták izgatott beszélgetéseiket, habár a megkönnyebbülés szinte tapintható volt. Merlin a valaha élt legerősebb varázsló (és az egyetlen élő mágus) az egész varázsvilágban. Ha ő nem aggódik, akkor a világ talán mégsem hullik darabokra körülöttük, ahogy azt eddig gondolták.

James a zsúfolt lépcsőkön maga is a Griffendél klubhelyisége felé tartott, és néha a vállával kellett utat törnie magának a sűgva értekező iskolatársai között. A falon lógó portrék aggodalmasan pislogtak le rájuk. Jamesnek ismét eszébe jutott, amit Merlin még elsőéves korában mondott neki: a mágia utolsó tíz százaléka nem más, mint szintizta szemfényvesztés és lárma. Merlin nem tudhatta, mikor indulnak a kentaurok az iskola ellen. Azt se tudhatta, egyáltalán szóba állnak-e a minisztériumi követekkel. Abból ítélve, amit az imént az udvaron hallott, James úgy vélte, ennek valószínűsége meglehetősen kicsi. A diplomáciának abban a pillanatban vége szakadt, mikor Jakhar és a tanácsadói sarkon fordultak, és visszavezették a csapataikat a Rengetegbe, hagyva, hogy a figyelmeztetés és az ígéret ott függjön a levegőben.

És, persze, James azon kevesek közé tartozott, akik tudták: lehet, hogy Merlin volt az egyetlen élő mágus, de rajta kívül élt még a világban egy mágusnő is. És ki tudja, ő mihez kezd az új keletű hírek hallatán. Sőt, azt sem lehetett kizárni, hogy ez is a terve részét képezte.

Másnap kedd volt, és James első két órája – bájitaltan és mugliismeret – elmaradt, helyettük tanulószobát tartottak a zsúfolásig teli könyvtárban. Az izgatottan sugdolózó és pletykálkodó diákok zivaja fölött kivételesen a könyvtáros boszorkány és – meglepő módon – a szintén jelen lévő Revalvier professzor is szemet hunyt.

– Úgy hallottam, a többi tanár amolyan haditanácskozáson van – sűgta oda Rose Jamesnek a tankönyve fölé hajolva. – Kész felfordulás van a minisztériumban a tegnapi esti hírek óta. Újabb öröket küldenek, köztük pár leszerelt Héját és aurort is. A tanároknak nem igazán tetszik, de ők is aggódnak. Mindannyiuknak kötelező katasztrófa-elhárítási képzést tart Merlinus igazgató.

Ralph a válla fölött a bejárati asztalnál álló pult felé pillantott.

- Ha kötelező, mit keres itt Revalvier professzor?

- Az a hír járja, hogy ő pacifista – felelte Rose még halkabban. – Még háborúban sem emelne pálcát senkire és semmire. Lehet, hogy emiatt elveszíti az állását, de azt mondja, legalább példával jár elől a diákok számára.

James döbbenten rázta a fejét, aztán Rose-hoz fordult.

- Honnan tudsz te ilyeneket?

- A megfelelő embereknek teszem fel a kérdéseket – vont vállat Rose. – Megvan az előnye, ha féltucat tanárnak is a kedvence az ember. Letisztítom a táblákat, elpakolom a könyveket, ők meg beszélgetnek velem. Mintha csapos lennék, vagy ilyesmi.

Lassan véget ért a hét, a kentaurok még mindig a Rengetegben rejtőzködtek, és az élet visszatért a viszonylag normál kerékvágásba. Az őrtornyot újjáépítették, ezúttal valamivel távolabb a tótól, és kiterjesztették az őrjáratot is: az örök már éjjel-nappal, óránként kétszer járták körbe a birtokot. Eljött az utolsó roxmortsi hétvége napja, majd el is múlt, épp mikor a tavasz végképp átvette az irányítást, és a derűs, langymeleg napfényben fürdőző birtok megtelt virágokkal, új hajtásokkal, és élénkzöld fűcsomókkal. A R.A.V.A.SZ. vizsgák közeledtével a könyvtári tanulócsoport összejövetelek is tovább folytatódtak. Az egyik vizsgát ráadásul kicsivel előrébb is hozták, mivel Mr. Twycrossnak, a minisztériumi hoppanálás szakértőnek hamarabb kellett berekesztenie az órákat a távozása miatt. Mikor eljött James vizsgájának ideje, tökéletesen sikerül áthoppanálnia a terem másik végébe, a leghalványabb mágikus lenyomat sem maradt utána.

- Kiváló munka, Mr. Potter – biccentett Twycross lenyűgözve. – Az ember azt hinné, már több éves gyakorlata van a hoppanálásban.

James elvigyorodott, habár enyhe büntudatot érzett, mikor eszébe jutott az a kis éjszakai gyakorlás az Abszolúton, pár héttel korábban. Aznap éjjel a szükség nagyon jó tanárnak bizonyult. Ahhoz képest az osztálytermet átszelni nem volt bonyolultabb, mint egy helyben lebegni a seprűn ülve.

Az idő javulásával folytatódtak az éjszakai kviddics mérkőzések is, a tabella élén még mindig a Griffendél állt, habár épp csak egy hajszállal előzve meg a fegyelmezetlen Julien Jackson által vezetett Hugarbugot. Jackson, aki eleinte foggal-körömmel tiltakozott a meccsmágia bevezetése ellen, mostanra James szintjére hozta magát a gravitációs kutakból és csontdermesztő rontásokból. Ráadásul elkezdett amerikai klaccskapdel magazinokat olvasgatni, hogy új bűbájokat tanuljon, beleértve a fricska egy egészen extrém változatát, amitől a célszemély ujjai a másik irányba kezdtek el hajlani, így lehetetlenné téve, hogy rendeltetészerűen használja a terelők ütőjét, és egy fantom rontást, amitől a bűbájt elvégzőről másolatok jelentek meg, szerte a pályán, és lehetetlenség volt megmondani, hogy melyik az eredeti. A lány a csapattársainak is megtanította az új bűbájokat, viszont arra gondosan ügyelt, nehogy valamelyik másik csapat is eltanulja. Jamest bosszantotta Julien állhatatossága, legfőképp, mivel úgy érezte, ő túlságosan elfoglalt, mintsem ilyen lépéseket megtehesse.

A maga részéről Ralph továbbra is folyton morgolódott az éjszakai kviddics miatt, és megesküdött, hogy ha valaha is fülébe jut, mikor rendeznek meg egy meccset, eleget tenne kötelességének „mint iskolaelső, és mint felelős varázstudó polgár”, és véget venne neki. James erre csak a szemét forgatta, és úgy döntött, elhiszi, hogy

Ralph ezt tényleg csak kötelességtudatból tenné, nem pedig daczból. A folyamatos járőrszolgálat miatt az éjszakai kviddicscsapatoknak így is saját őrseget kellett állítania, hogy ha közeledő őrsemeket látnak, jelezzenek, és a csapatok elrejtőzhessenek a lelátók között – mindezt félóránként, vagy annál is sűrűbben. A pályán végig masírozó őröknek, természetesen, erről fogalmuk sem volt.

Jamesnek gyakran eszébe jutott a beszélgetése Merlinnel, ami során kis híján mindenről beszámolt az igazgatónak, amit csak tudott – igazából, ha nem támadnak olyan hirtelen a sellők és a kentaurok, meg is teszi. James úgy vélekedett, hogy az időzítés túlságosan is kézenfekvő volt, semmint véletlen legyen, mégsem látta be, mi más lehetett volna. Az igazgatón és rajta kívül senki nem tudhatta, miről beszélnek, és még ha tudta volna is, ki lett volna képes megszervezni egy felkelést két olyan független és hirtelen haragú fajjal, mint amilyenek a sellők és a kentaurok?

Ennek ellenére sokszor elgondolkozott, vajon áldásként vagy átokként fogja fel, hogy nem számolhatott be Merlinnel, hogy aki együttműködik Petrával, az nem más, mint Albus és Odin-Vann – vagy a Zálog és a Mérnök, ahogy a mágus utalt rájuk. Néha eszébe jutott, hogy felkeresi az igazgatót, és elmondja neki. Máskor viszont igyekezett minél kevésbé gyanúsán viselkedni, hátha akkor Merlin elfelejtkezik az egészről.

Merlin egyébként minden eddiginél elfoglaltabb lett. Állandóan megbeszélésekre járt, az őrseg tagjaival a sarkában rohant ide-oda, vagy épp messzire utazott, hogy Európa-szerte konzultáljon a varázslóhivatalokkal és biztonsági erőikkel. Mégis, ennek ellenére az idős mágus élénkebbnek és energiával telibbnek tűnt, mint eddig James valaha is látta. Bármennyire is visszásnak hatott, úgy tűnt, már hiányzott neki az efféle pörgés. Elvégre a szíve mélyén stratégia volt, mély harci ösztönökkel rendelkező tettek embere. Talán nem örült a küszöbön álló konfrontációnak, de készen állt rá, tudta, hogyan kezelje. Addig is elfoglalta magát a feladataival, és tudásához méltón készülődött.

Odin-Vann-nak egy teljes hétre nyoma veszett. James egész addig nem is tudott róla, míg egy nap eltörölték az ifjú professzor óráit, később pedig Votary professzor jött be helyettesíteni.

- Amennyire tudom, beteg – szipogta Votary kelleetlenül. – Fertőző, nem fogadhat látogatókat a szálláshelyén. Jómagam úgy vélem, a fiatalember szezonális allergiában szenved csupán. Mint sokan mások is. De távol álljon tőlem, hogy elítéljem egy másik professzor helytállását. – A nyomaték kedvéért jó nagy lendülettel csapta le az asztalra a vászontáskáját.

Graham odahajolt a padtársához.

- Azt hallottam, elkapta a sárkányhimlőt – súgta. – A fülén meg más testnyílásain át tüszögi ki a tüdejét.

- Undorító vagy – emelte a plafonra a tekintetét Kendra Corner.

Aznap este James és Rose odalopakodtak Odin-Vann irodájának az ajtajához. Odabentről valóban falrengető tüszentéssorozat hallatszott. Rose tétován kopogtatott.

- Hozhatunk valamit, professzor?

Várakoztak, de Odin-Vann nem felelt. Pár perccel később újabb tüszögésroham rengette meg az ajtót. Rose arcán gyanakvó kifejezéssel pislogott Jamesre.

James azonnal megértette, mire gondol az unokatestvére, és a gondolat hatására kiverte a víz. Valami valóban tüsszögött Odin-Vann lakókörletében, ehhez kétség sem fért, csakhogy nem a professzor. Talán valamiféle felvétel, vagy egy augurán, amit arra tanítottak, hogy véletlenszerű időközönként ismétlje meg ezt az erőszakos zajt. Akárhogy is, a professzor távol volt. És Jamesnek volt egy szörnyű érzése, hogy tudja, hol lehet.

Odin-Vann nyilván Amerikában volt, Petrával. Elérkezett a küldetés utolsó fázisa, betörnek az Alma Aleron Archívumába, és alászállnak a Sorsok tárházába, ahol a tétlen mozdulatlanságba fagyott szövőszék áll. Minden szükséges komplikált bűbájt bevetnek, hogy helyreállítsák a szimbolikus karmazsin fonalat, és újraindítsák a szövőszéket. Aztán Petra, az élő, lélegző Karmazsin Fonál, kiszakítja magát ebből a világból, és átlép abba a jóval sötétebb dimenzióba, ahonnan Morgan, a másik Petra érkezett.

- Talán már meg is történt? - kérdezte sűgva Rose.

James megrázta a fejét.

- Azt éreztük volna. Vagy nem? Ennek az egész átkozott küldetésnek az a lényege, hogy ami történt, az kicserélődik a helyreállított, eredeti történelemmel, viszont nem változott semmi. Vagy... egyáltalán tudatában volnánk, ha mégis?

Rose vállat vont. Jameshez hasonlóan ő is nagyon aggódott, azonban a fiú még más tekintetben is őrlődött. Ő akart lenni, aki az utolsó lépésekben segítkezik Petrának, nem Odin-Vann. Petra szemébe akart nézni, mielőtt örökre távozik a dimenzióból, amit eddig otthonának nevezhetett, és tőle, Jamestől. Mindent megtett volna, ha még egyszer, utoljára elbúcsúzhatót volna.

Azonban úgy tűnt, ez nem így volt elrendelve. Mikor Odin-Vann visszatér, így vagy úgy, de a küldetés bevégeztetett.

Ahogy a klubhelyiség felé tartva végigsiettek a sötét folyosókon, Rose tovább töprengett.

- De mi van Albusszal? Elvileg neki is lett volna valami feladata, nem? Csakhogy ő még itt van. Egy órája láttuk, milyen morcosan lapátolta magába a kaját a mardekáros asztal végén.

James megvonta a vállát.

- Talán ő afféle B-terv volt. Lehet, hogy Petrának mégsem lett rá szüksége. Vagy talán innen is el tudja végezni a feladatát. Ki tudja?

James legszívesebben rákérdezett volna ezekre az őccsénél, de Albus hangulata tényleg egyre komorabb és sötétebb lett, mióta szakítottak Chance Jacksonnal. Ha fel is tűnt az étkezésekkor, általában egyedül ücsörgött, és homlokráncolva bámult maga elé. Mindig, mikor James megpróbált odamenni hozzá, Albus már-már dühösen felpattant és távozott. Talán tudta, mit akar kérdezni James, és nem szándékozott válaszolni. James, persze, üldözhetette és kifaggathatta volna az őccsét, de a lelke mélyén egy halk, ám roppant kitartó hang az sűgta neki, minél tovább nem tud semmiről, annál tovább késleltetheti az elkerülhetlent.

Az igazságra végül pénteken derült fény, miközben James jóslástanra, az aznapi utolsó órájára igyekezett. Valami kicsi és kemény ütődött a fejének, amitől akaratlanul is megtorpant, és kis hűján elejtette a kezében szorongatott kristálygömböt. Szabad kezét a tarkójához emelte, ahogy körülnézett.

Mögötte a padlón egy kis kitűző csillogott a napfényben. Pajzs alakú volt, rajta két betű vésete: I.Ő. A kitűző a szeme láttára megpördült, a levegőbe emelkedett, és kilőtt, egyenesen Edgar Edgecombe várakozó tenyerébe. A fiú valamivel odébb ácsorgott, a fal mellett, pálcával a kézben, és gonosan vigyorgott Jamesre. Tőle jobbra Polly Heathrow a szája elé tett tenyerébe vihogott, Quincy Ogden pedig a bandavezértől balra állt, és felszegett állal, kihívóan meredt Jamesre.

- Te kis... - bukott ki Jamesből, és az arca pipacspirosra váltott a dühtől. - Mi bajod van!? - A kérdés jóval hangosabban és erőteljesebben jöttek ki a száján, mint azt szerette volna, amitől több közelben sétáló diák megtorpant, és Jamesre nézett.

- Mi ugyan nem csináltunk semmit - mondta Heathrow szokásos magas, önelégült orrhangján. - Narglik vannak a fejedben, ennyi. Kopognak, mert ki akarnak jönni.

A röhögő Edgecombe visszatűzte a plecsnit a talárjára.

- Sétálj tovább, Potter, mielőtt még felbosszantasz, és jelentjük a hatóságoknak azt az ostoba éjszakai kviddicseteket. Ne gondold, hogy nem merjük.

James tisztában volt vele, hogy a fiú direkt próbálja hergelni, ahogy azzal is, hogy nem kéne hagynia magát. De dühbe gurult, elege volt, és már egyébként is elcsigázta a többi dolog miatti tehetetlenség. Érezte markában a pálcája súlyát a zsebében, és csak nagy nehezen tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne küldjön rontást arra a szörnyű kis görényre és két hasonszórú pajtására.

- Ugyan, mit neki az éjszakai kviddics? - legyintett Ogden gúnyos mosollyal. - Már hozzászokott, hogy mások fizessenek meg az ő hülye ötleteiért. Néha még azt is hagyja, hogy meghaljanak érte.

James úgy érezte, mintha egy jeges tömb csúszna végig a gerince mentén. A döbbenettől mozdulni sem tudott, ahogy minden szem feléje fordult. Válaszra nyitotta a száját, azonban Heathrow éles, siránkozó hangja beléfojtotta a szót.

- Ó, brü-hü-hü, meghalt az uncsitesóm - vinnyogott, és a sírás egyfajta eltorzult paródiájaként a szívéhez emelte két kezét. - Mindenki sajnáljon, mert kinyírtam az unokatesómat, miközben olyan dolgokba ütöttem az orrom, amikbe nem kellett volna! Tragikus hős vagyok, hát nem tudjátok!? Ki akar még meghalni, hogy bizonyítsa?

James keze magától mozgott. Távoli recsenést majd csörgést hallott, ahogy a kristálygömb a földre esett, és ezer darabra tört. Látta a pálcája suhanását, ahogy becélozta Heathrowt, aztán Edgecombe röhögni kezdett, szemlátomást észre sem vette James dühödt reakcióját. Azt egyedül Ogden látta, és villámgyorsan reagált is rá, becélozta James arcát.

Egyszerre tüzeltek - James egy robbantóátkot lőtt, Ogden pedig egy sóbálvány átkot -, a bűbájok ragyogása vörös és lila fényárba borította a folyosót és a bámészkodók arcát.

És ebben a pillanatban megremegett a föld. Az ablakok zörögve rázkódtak keretükben, a Tiltott Rengeteg fáin zúgva rezegtek a lombkoronai levelei, a madarak csapatba verődve, összezavarodva röpködtek körbe-körbe.

Egyik fiú átka sem ért célt. A ragyogó fénysuarak mozdulatlanra dermedtek kettejük között, energiától feszítve, szikrázva lebegtek a levegőben.

A folyosóra síri csend telepedett, jól kivehető volt a megfagyott átkok sercegése. Még soha senki nem látott hasonlót sem. Jamesben felmerült, hogy talán Merlin keze van a dologban. Még körbe is nézett, arra számítva, a mágus ott áll valahol, botjával

a kezében, és valamiféle ismeretlen erővel fogja vissza a fiúk hirtelen felindulásból kilőtt átkait. Olyan hatalmas erővel, amittől megremegett az egész világ.

Azonban az igazgatónak színét sem lehetett látni. Sanjay Yaved óvatosan átfurakodott a báméskodók sorfalán, és közelebb lépett a semmiben lebegő, szikrázó átkokhoz. Felemelte a pálcáját, ám a mozdulatból látszott, nem varázsolni akar, mindössze az volt kéznél, mint amikor az ember egy botot használ, hogy megpiszkáljon egy látszólag halott pókot. Ahogy Sanjay pálcájának a hegye megközelítette James zúgó Confringo átkát, az magába roskadt, és ragyogó aranypor képében ártalmatlanul a földre hullott. Egy pillanattal később ugyanez történt Ogden búbájával is. Ezt látván a folyosón szinte már tapinthatóvá vált a csend. Aztán a távolból meglepett kiáltások és rémült sikolyok hallatszottak.

Az összegyűlt diákok a folyosó teljes hosszában egy emberként rontottak az ablakokhoz, és kilestek az éles napfényben fürdő birtokra. James először nem látott semmit. Aztán összeszorult a gyomra, mikor valamit észrevett a kviddicspálya felé zuhanni. Egy seprűn ülő, hadonászva forgó ember volt, fölötte még kettő, meg pár gurkó, amik súlyos kövekként száguldottak a föld irányába. Egy útban lévő fa szerencsére kitakarta előlük magát a földet érést.

- Tönkre ment a seprűjük - nyögte Graham Warton hitetlenkedve. - A mardekárosok a holnapi meccsre edzettek! Egyszerűen elromlott a seprűjük! Ti is láttátok?

James kezében még mindig ott volt a pálca, és egy hirtelen ötlettől vezérelve gyorsan felemelte.

- Lumos - szólt rekedten. Semmi sem történt. Az ujjai között szorongatott varázspálca akár egy közönséges gally is lehetett volna.

Nyomasztó rémület lett rajta úrrá, miközben észrevette, hogy Rose feléje tart a zsúfolt folyosón.

- Nézzetek! - kiáltott fel hirtelen Nolan Beetlebrick, és ismét az ablakra bökött. - Ti is látjátok?

James az üvegnek nyomta az arcát, épp mikor Rose befurakodott mellé.

Ezúttal az üvegházak keltették fel a diákok figyelmét. Az épületeket mintha hatalmas szélvihar rázná, a hatalmas, vastag üvegtáblák szakadatlanul vibráltak, némelyiken már repedés is látszott. Aztán a repedések kitörtek, és a lyukakon levelekkel és tüskékkel teli, polipcsáp szerű indák tekeregtek elő. Amelyik növény csak képes volt mozgásra, most mind az üveget verte, és kígyózó, tekergő kacsokkal kapaszkodva igyekezett szabadulni.

A középső üvegház ajtaján Longbottom professzor rohant ki szakadt talárban, karjaira és lábaira zöld indák tekeredtek. Letépte őket, a földre hajította, egyet-kettőt jól meg is taposott, aztán előhúzta a pálcáját. Becélozta vele az üvegházat, szája varázsigét formázott, aztán csak állt, és meghökkenve meredt a pálcára - semmi sem történt.

Jamesnek sejtelve sem volt, hogy ugyanezekben a percekben az egész világon különféle furcsa esetek történtek.

A közeli Roxmortsban három mugli túrázó egyszer csak a főutcán találta magát, és döbbenten meredtek a titokzatos falura, ami egy pillanattal korábban még hatalmas fák és bokrok sokasága volt. Besétáltak a Három seprű nyitott ajtaján, és tágra nyílt

szemmel, eltátott szájjal nézelődtek, amíg Madame Rosemerta rémulően rájuk nem kiáltott:

- Kik maguk? Maguknak nem kéne itt lenniük! Nem kéne itt lenniük!

Londonban a frissen megjavított téglafal, ami elválasztotta az Abszol utat a mugli várostól, egyszer csak végigrepedt, és tégladarabokat meg friss maltert szórva, hatalmas porfelhő közepette összeomlott. A Foltozott Űst tulajdonosa, egy grapefruit méretű és színű orral rendelkező idős varázsló kilesett a hátsó ajtón, vetett egy pillantást a leomlott falra, aztán gyorsan fejébe csapott egy ősrégi halászsapkát, kirohant a kocsmából, és a bejárati ajtóra egy táblát akasztott: TOVÁBBI ÉRTESÍTÉSIG, VAGY A VILÁG VÉGÉIG ZÁRVA - AMELYIK ELŐBB JÖN.

A nemrégiben újra megnyitott és betelepített New York Cityben több ezer mugli városlakó nézett az égre, amint véget ért a rövid földrengés, aztán a számtalan ismeretlen táblára és építményre meredtek, amik a mugli város tetejére épültek. Az égis éré épületek között buszok és seprűn ülő emberek röpdöstek, vagy legalábbis próbáltak, most, hogy a mágikus mezőben ilyen katasztrófális kilengések voltak tapasztalhatók. Az egyik ilyen mugli, egy idős pakisztáni taxis öszülő feje búbjára tolt a sapkáját, és csüggedten csóválta a fejét.

- Már megint - motyogta magában, miközben körülötte megkezdődött a rémuló sikoltozás.

A földrengés Philadelphiában volt a legrosszabb, ott az utak felgyűrődtek, az ablakok kirobbantak kereteikből egy apró, kőfállal körbevett telek körül, ami hirtelen kitágult, és pár másodperc leforgása alatt tucatnyi háztömb méretűvé dagadt, harmónikaként tolva arrébb a környék többi utcáját és épületét. A járművek sikoltó fékekkel rohantak egymásba, ahogy az utak újra rendezték magukat, az egész környék új formát öltött körülöttük, táblák ugrottak ki a padkából, és vadonatúj, eddig sosem látott utcaneveket hirdettek.

Az epicentrum fölött haragvón lüktető, szürke viharfelhők gyülekeztek, körbe-körbe örvénylettek egy sötét középpont körül, egyfajta metafizikai iránytűt képezve, ami nem északra mutatott, hanem arra a tengelyre, mely mentén zökkent egyet az idő és sors kereke - egy különös, ősi szerkezetre, melyet az Alma Aleron Archívumának kőkupolája rejtett, mélyen eltemetve.

A kupola alatt hatvan méterrel, miközben a kőteraszok és fém lépcsősorok meghajlottak és törmeléket szórva összeroskadtak önnön súlyuk alatt, két rémuló hang kiabált egymásnak a sötétben.

- Megsemmisült!? - sikoltotta Petra Morganstern. Haja szürkének látszott a kőportól, szeme tágra nyílt a rettegéstől és a meglepetéstől. - Hogy semmisülhetett meg a szövőszék!?

- Szabotázs - vakkantotta Donofrio Odin-Vann. Homlokán egy széles sebből vér szivárgott. A Tárház romjai között odasántikált a lányhoz. Körülöttük a rézből és kristályból formált karok és gyűrűk eldeformálódtak, összezsavarodtak, némelyik elroppant, mások összeolvadtak a mágikus robbanás erejétől, ami az egész világot megremegtette. - Valahogy... valahogyan... tudták, hogy jövünk. Felállítottak valami technomancikus láncreakciót. Akkor élesedhetett, mikor a közelbe értünk a fonállal és belekezdünk a búbjába, hogy a helyére illesszük...

A falak vadul remegtek körülöttük. Fűlsüketítő robaj hallatszott a fejük felől, ahogy a felső szintek dominószerűen kezdtek összeomlani, maguk alá temetve és

teljesen megsemmisítve több ezer ősi, felbecsülhetetlen ereklyét és a bennük tárolt emlékeket.

Petra szemében vad, kétségbeesett fény gyúlt.

- De hogyan lehetséges ez? Ki tudhatta!? Miért kockáztatnák az egész világ egyensúlyát, csak hogy megállítsanak!?

Odin-Vann elkapta a karját, és húzni kezdte, távolabb a megsemmisült szövéstől. A romok között elszabadult fonalak és félkész szőnyegdarabok füstölögtek. A szövéstől nem maradt több pár kormos fadarabnál és a székszerű alapnál.

- Nem számít! Most nem! El kell tűnnünk innen, mielőtt az egész kóceráj a fejünkre omlik!

- Nem! - sikoltotta dühösen Petra. Teste mozdulatlan volt, akár egy darab kő, szeme úgy gőzölgött, mint a szárazjég. - Nem lehet így vége! Nem állíthatnak meg!

- Van más mód! - kiáltotta Odin-Vann, majd megrázta a lányt, és kényszerítette, hogy nézzen a szemébe. - Nagy ára lesz, de van még egy utolsó lehetőség, amit eddig még nem mondtam! Egy végső esély! De csak ha most rögtön indulunk!

Petra a férfit meredt, szinte fölé tornyosult, ahogy haragtól izzó szemekkel végigmérte. Aztán remegve kieresztette a tüdejében rekedt levegőt, a vakító ragyogás eltűnt, és ő újra az a fiatal nő volt, mint korábban, aki remegve, piszkosan állt a romok között, számtalan kisebb-nagyobb sebből vérezve.

- Van még más mód is? - kérdezte remegve.

- Egy rettenetes módszer - ismerte be Odin-Vann kelletlenül, elkenve homlokán a vért. - Egy kimondhatatlan módszer. Egy módszer, amivel rést szakíthatunk dimenziók között, de még sosem próbálta senki, olyan hatalmas az ár. De ha most rögtön elhagyjuk ezt a helyet, Petra... talán sikerülhet.

Halkabb, hátborzongatóan kislányos hangon Petra azt kérdezte:

- Előtte visszaszerezhetjük apám brossát?

Odin-Vann összerezzen, ahogy egyre több fal omlott le mögötte.

- Megtesszük, amit meg kell tennünk - siettetten a lányt. - De most rögtön el kell tűnnünk. A horcruxod téged talán megvéd, de én itt fogok szörnyet halni.

Az Archívum nagyot döccenve megsüllyedt körülöttük. Minden felület megroskadt, eltolódott és kifacsaródott. A talajszint alatti falak egyre nagyobb repedéseinek kezdett beömleni a föld, a bömbölő moraj megremegtette a levegőt.

Petra megfogta Odin-Vann kezét. A lány mögött vakító szakadás indult a levegőben, és egy nagyjából ajtó formájú rés jelent meg, ami egy jóval nyugodtabb helyre vezetett: egy napsütötte pavilonra. Petra megfordult, jól tudván, hogy ott lesz a hasadék, aztán átlépett a másik helyre, magával húzva a férfit is.

A magasban végképp megadta magát az Archívum kupolája. A tartóoszlopok hátborzongató recsenéssel megroppantak, majd az egész szerkezet összeroskadt, hogy aztán vulkánként hányja magából a port és törmeléket az építmény legmélyéről. A füst elkeveredett odafent az örvénylő felhőkkel.

A négy évvel korábban kezdődött folyamat végül bevégeztetett: a sors kereke végképp megállapodott, és nem mozdult többé.

Az Alma Aleron orvosi szárnyában egy idős, cajun nő felült az ágya mellé állított székre. Évek óta most először Madame Delacroix elméje a helyére billent, éberebb és élesebb lett, mint valaha. Vak szemét az apró ablak, és az azon túl hömpölygő

fellegek felé fordította, aztán lassan széles vigyor terült szét az arcán, kivillantva az összes csorba, sárga fogát.

Egy szinttel feljebb, pontosan a felette lévő szobában Nastasia Hendricks – vagy legalábbis ami maradt belőle, mióta a világosabbik felét meggyilkolták – gerince megfeszült az ágyán fekve, szeme riadtan kimeredt. Kiakasztotta állkapcsát, és sikoltó nevetésben tört ki, körmével végigszántotta az arcát, szemei megteltek könnyekkel, ahogy egyszerre vidám, mégis rémült kacagással hánytá-vetette magát.

Mikor az Archívum magába roskadt, és az utolsó törmelék is megállapodott, az Alma Aleron időzsilipje ismét működésbe lépett. A téglafallal körbevett telek visszaugrott eredeti méretébe, Philadelphia utcái pedig idomultak hozzá. Újabb ablakok törtek ki, szilánkokkal szórva tele a rendetlen utcákat, a város lakói pedig kótyagos fejfel, szédelegve pislogtak pár percig.

New Amsterdam mágikus városának ismét nyoma veszett, az erőre kapott titokvédelmi pajzs újból magába nyelte. Az idős pakisztáni taxis sárga kocsijának ajtajában állt, és körbenézett. Körülötte a kába szemtanúk homlokráncolva kérdegették egymástól, hogy az a rengeteg furcsaság tényleg ott volt-e, vagy csak egy újabb tömeges hallucinációhoz van szerencsájük.

A taxi lengéscsillapítója rugózni kezdett, ahogy egy alak dobta be magát a hátsó ülésre, majd az ajtót is jól becsapta. A pakisztáni sofőr lehajolt, és benézett a járműbe. Hátul egy vékony, ballonkabátos, fedora kalapos férfi ült, és feszült, de összeszedett arccal pislogott vissza rá.

– Száz dodót fizetek, ha tövig nyomja a pedált, és kivisz ebből a városból, amilyen gyorsan csak tud – mutatott fel egy kisebb köteg pénzt.

– Merre? – kérdezte a sofőr döbbenten.

– Bármerre – felelte Marshall Parris. – És, ha van esze, barátom, maga sem jön vissza.

Egy óceánnal odébb, a Foltozott Üst mögött, a romos téglarakás megremegett, aztán lassan, nehézkesen kezdte visszarendezni magát a korábbi fallá, újra – ezúttal utoljára – elrejtve az Abszol utat a kíváncsi mugli szemek elől.

Roxmorts utcái délibáb-szerűen elhalványodtak, majd a feltérképezhetetlenség visszatértével végleg eltűntek. A túrázók, akik pár pillanattal korábban még nagyban veszekedtek Madame Rosmertával, hadd használhassák a kocsmárosnő nem létező telefonját, most értetlenkedve meredtek a hatalmas fákra. Az erdőnek egy olyan sűrűn benőtt részére keveredtek, hogy csak számtalan karcolás és horzsolás bevállalásával tudtak kikecmeregni az aljnövényzetből.

A Roxfort üvegházaiban a megvadul növények lenyugodtak, és szinte szégyenlős óvatossággal húzták vissza a kitört üvegtáblákon kinyúló indáikat.

James kezében egyszer csak felvillant a leeresztett pálca, ahogy életre kelt a nem sokkal korábban előhívott Lumos bűbáj. A fiú felemelte a pálcát, és döbbenten meredt rá.

Rose a ragyogó fényre nézett, aztán Jamesre pillantott.

– Ez... ez meg mi volt? – kérdezte olyan halkán, hogy szinte csak az ajkával formálta a szavakat.

James erőtlenül megrázta a fejét. Fogalma sem volt, habár abban biztos lehetett, hogy nemsokára megtudja, mi történt. Egyelőre azonban csak a gyomrában érzett

kellemetlen üresség maradt, és a sötét gondolat, hogy ami történt, az az elkerülhetetlen, szörnyűségeg vég kezdete.

És ebben, sajnós, nem tévedett.

22. A VÉG KEZDETE

Odin-Vann professzor nem tért vissza aznap éjjel, sőt, még szombaton sem.

James, Rose és Ralph vasárnap délutánra már elég türelmetlenek voltak hozzá, hogy ismét bekopogjanak, de ezúttal sem érkezett válasz. A tüsszögés hangja már nem hallatszott; vagy lejárt a felvétel, vagy a hangutánzó lény unta el a dolgot, és inkább elszökött.

- Talán alszik - vélekedett Ralph az ajtóhoz nyomva a fülét, de Rose megrázta a fejét.

- Senki sincs bent. Túlságosan nagy a csend. Még nem ért vissza.

Letörtén elindultak visszafelé a hétvégi ürességtől kongó folyosókon, lépteik felkavarták a port az ablakokon beáramló fénypázmákban.

- Biztos nem működött. Bármit próbáltak Petrával, nem sikerült nekik. Csak ez lehetett, nem?

Rose sóhajtva megvonta a vállát. Rá nem jellemző módon se elmélettel, se velős megjegyzéssel nem tudott előrukkolni.

A Reggeli Próféta hétvégi kiadása „mágikus polarítások ideiglenes eltolódásának” nevezte a földrengést, és a varsói varázslóegyetem technomancia professzorát idézte. „Kozmikus tekintetben rendszeresen történik ilyesmi, igaz évtizedek, sőt, inkább évszázadok telnek el közöttük, így kevesen élnek át egynél több ilyen eseményt. Semmi ok aggodalomra most, hogy már megtörtént.”

Az újság fennmaradó részében a földrengés hatásairól szóló történetekről számoltak be. A legtöbb apróság volt, de előfordult pár egészen komoly következmény is. Néhány ház összeomlott, nem kifejezetten a földrengés miatt, hanem mert megszűnt az építményt összetartó mágikus erő, ami eddig egymáson tartotta az összetakolt szinteket. James elmonfondírozott rajta, hogy alighanem az Odú is erre a sorsa jutott volna, ha Merlin, résztulajdonosként, nem javította volna fel

a bűbájokat. Más sztorik egyszerre bizarrak és felfoghatatlanok voltak. Egy orosz varázslény állatkertet lerohantak a fogva tartott bestiák, mikor a mágikus záruk csődöt mondtak. Hasonló történt Amerikában is, csak ott a varázslóbörtönben, Fort Bedlamban. Több elítélt is megszökött, mikor a sétáltató udvarra szórt feltérképezhetetlenítő bűbáj megszűnt, és a rabok az Arizona államban lévő mugli város, Phoenix utcáin találták magukat, pontosabban egy mugli park kellős közepén. Máshol felrobbant egy hopp-poros ládákkal teli raktárépület, melynek eredményeként Wales szerte több száz véletlenszerű kandallóból záporoztak elő égő ládadarabok. Az egyik ilyen helyen lángra kapott egy nyaraló, és a teljes épület, meg a közelben álló pajta is porig égett. Világszerte több ezer balesetet, és, ami ennél is rosszabb, legalább egy tucat halálesetet jelentettek, melyek többségének seprűjűkkel magasban utazó varázslók és boszorkányok voltak az elszenvedői.

- Jackson professzor szerint kizárt, hogy ez egy természetes esemény lett volna, bármit írjanak is a lapok - magyarázta komoly képpel Zane aznap délután, a Szilánkon keresztül. - A színházteremben volt egy gyűlés, ott számolt be nekünk mindenről. Tulajdonképpen az egész varázsvilágot egy hatalmas, láthatatlan mező tartja egyben, kábé mint a föld mágneses mezeje. Valami néhány másodpercre megtörte ezt a mezőt, és teljesen kioltotta, mintha valaki fogta volna magát, és lecsapta volna a pilácsot. Végül helyreállt, de nem sokon múltott. És senki sem tudja biztosra, ezúttal meddig fog kitartani, és hogy milyen erős lesz a továbbiakban.

- De mi okozta? - hajolt közelebb James a Szilánkhoz. - Petra és Odin-Vann? Sikerült a tervük?

- Nem tudom, ők voltak-e - rázta a fejét Zane. - Semmit sem hallottam felőlük mostanság. De ha ők voltak, finoman szólva nem jött össze nekik. Az egész Archivum romokban hever. A szövésszékben nem maradt semmi, több száz tonna üszkös rom alá került. Senki sem tudja, mi történt, de az tuti, hogy nem javítható.

Rose szinte ráhámozott James vállára, hogy ő is rálásson a Szilánkra. A klubhelyiség egyik eldugott sarkában ültek, az ablak mellett.

- És ez mit jelent? - kérdezte rémülten. - A szövésszék volt az egész világ sorsa! Hogy semmisülhetett meg?

- Hát, konkrétan a szövésszékben lévő szőnyeg a sorsunk - vont vállat Zane a tükördarabban. - A szövésszék csak rögzítette a történeteket. A Tárház pedig megóvta az egész hóbelevancot. Legalábbis meg kellett volna neki. A lényeg, hogy a szövésszék már harmadéves korunk óta áll, mikor Judith betört a Tárházba, és a karmazsin fonál ellopásával áthozta Morgant. De eddig legalább megvolt az esély, hogy valamilyen módon újraindítsuk, ha a fonál visszakerül, Morgan egy verziója pedig visszamegy a saját dimenziójába. Eddig ez tartotta össze a világunkat, habár napról napra egyre gyengébben. Most viszont... - Széttárta karjait.

- De... Mi még itt vagyunk - mondta Ralph lassan. - Mármost... nem? Szóval a világ sorsa nem érhetett véget. Vagy igen?

Zane gyászos képet vágott.

- Jackson professzor szerint a szövésszék olyan, mint egy épület főfala. Ha kiütik, a ház még állhat egy ideig, pusztán megszokásból, de ha valaki kicsit erősebben csapja be az ajtót, vagy rálép a nyikorgós padlódeszkára, bumm. Az egész kócerájnak löttek. Le lehet húzni a redőnyt.

James döbbsen rázta a fejét.

- De Petra olyan biztos volt, hogy ez működhet. Mi történhetett?
Erre már egyikőjük sem tudott válaszolni.

A délután lassacskán vasárnap estébe hajlott, James pedig szinte beleőrült az aggodalomba és a zavarodottságba. Egy hirtelen ötlettől vezérelve felpattant a klubhelyiség karosszékéből, és felsietett a hálókörletükbe. Ralph és Scorpius kíváncsian követték.

- Mire készülsz? - vonta össze a szemöldökét Ralph, miközben James a ládájába hajolva kotorászni kezdett.

Scorpius lehuppant az ágyára.

- Szerintem a stressz miatt végképp elpattant nála valami. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb bekövetkezik.

James nem foglalkozott velük. Szinte belemászott a ládába, és vadul turkált a szennyes ruhák, gyűrött pergamenek, dohos könyvek erdejében, kezébe került az új, még gondosan becsomagolt dísztalárja, pár törött, meggörbült tollszár, a régi sportcipője, a tartalék szemüvege, és meglepő mennyiségű egyéb kacat is. A végén már marékszám tolta félre a holmikat, ahogy igyekezett a láda legaljára hatolni.

- Hol van már? - morogta a láda mélyéről. - Szinte mindig magamnál hordom, erre pont, mikor kéne...

Ralph tétován közelebb lépett, és letérdelt a láda mellé. Kissé aggodalmas hangon tette fel a kérdést:

- Mi? Mit keresel?

- Ah-ha! - kiáltott fel hirtelen James, és diadalmas képpel felmutatott valamit.

Ralph homlokráncolva meredt rá.

- Ez mi? Úgy néz ki, mint egy régi csiga.

James nem válaszolt. Ellökte magát a ládától, félretolt néhány páratlan zoknit és egy régi számmisztika jegyzetet, amit a nagy keresgélésben hajított ki, aztán a padlóra tette a most talált, gondosan összehajtogatott papírfecnit. Maga is mellé kuporodott, aztán előhúzta a pálcáját, és halkán elmormolt egy gyors bűbájt.

Éles fény villant, és a kis papírlap lassan kinyílt, akár egy origami virág. A belseje gyűrött, teleírt, öreg pergameneket rejtett.

Scorpius lecsusszant az ágyáról, és odasétált a papír fölött kuporgó Ralphhoz és Jameshez. Mindketten hunyorogva ráncolták a homlokukat.

James megrázta a fejét, aztán a pálcát feltartva így szólt:

- Lumos!

A pálcá hegye felragyogott, szinte már természetellenes fényárba vonva a legfelső pergament. Mint mindig, most is Petra kézírása borította, de a korábbi takaros sorok helyett kaotikus és tömör macskakaparás látszott, egyes szavakat vastagon átsatírozta, más helyeken jóformán csak alaktalan tintapacák éktelenkedtek hatalmas összevisszaságban.

- Mi ez? - próbálkozott újra Ralph.

- Petra álommeséje - felelte James, habár a gondolatai máshol jártak. Előre nyúlt, és megfordította a pergamenkupacot. A hátoldalon ugyanaz a kusza firkálmány, áthúzott, kisatírozott szavak és mondatok voltak, mint a másik felén. Alig lehetett kivenni belőle egy-két szót.

- A... mije? - értetlenkedett Ralph.

James felpillantott, majd eszébe jutott, hogy eddig még soha, senkinek nem mutatta meg Petra álommeséjét. Már megemlítette, de valamiért még sosem mutatta meg magukat a pergameneket. Ez az ő és Petra közös titka volt. Időnként a lány titkos üzenetet küldött neki a lapokon, leginkább mikor igazán szüksége volt rá, hogy halljon Petra felől. Máskor az írás betekintést nyújtott a lány komplikált, lázálomszerű gondolatmenetébe.

De így még sosem nézett ki. Az előttük heverő lap olyan volt, akár egy szerelmes levél az elmebajnak. Az átsatírozott szavak egymásra másztak, és együtt pulzáltak, lüktettek, akár egy hatalmas, csúszómászó rovarkolónia.

James nem felelt Ralphnak, csak felkapta a papírkupacot, újra összehajtogatta, elrejtve a firkákat. A lapok úgy zörögtek, mint a száraz avar, és hirtelen jéghidegek lettek. James érezte ezt, és ahogy lenézett, ujjai hegyén zúzmarát látott.

- Potter - szegte fel az állát Scorpius.

- Nem akarom hallani - vágta rá James, és olyan hévvel hajtogatott tovább, hogy a régi pergamen több helyen megtört és elszakadt. - Nem számít. Nincs rajta semmi. Azt hittem... talán...

- Potter - ismételte Scorpius, és a földre bökött, ahol nem sokkal korábban még az álommese hevert. - Az is a tiéd?

James Scorpiusra sandított, és öntudatlanul magához szorította a Petrától kapott réges-régi lapokat. Pólóján keresztül érezte a belőle áradó hideget. Pár másodpercig nem fogta fel, mit kérdezett tőle a másik fiú, aztán tekintetével követte az ujját.

James térdénél egy rókázó rágcsa és egy beszáradt kalamáris között egy újabb papírfecni hevert. Ez még az álommesénél is régebbinek látszott, és mintha egy nagyobb lapról tépték volna le. Elég régóta lehetett elfeledve James ládájának mélyén. A pergamenen három szó szerepelt, James kézírásával.

Először nem is emlékezett erre a jegyzetre. Aztán hirtelen bevillant neki. Még másodévesként volt egy álma - egy szörnyű rémálma, ami azt illeti. Pár mozzanata most eszébe jutott: Albus egy fiatal nő oldalán, egy temetőben, a nagyszülei sírja mellett; az égen feltűnik a Sötét Jegy, a nő Albus pálcáját használja a megidézéséhez, a hátborzongató zöld fény bevilágítja az egész temetőt; a semmiből előbukkan James, idősebb hangjában félelem cseng, gyözködi Albust és a társát, hogy nem kell így lennie, hogy a többiek már úton vannak, és nem fogják szavakra pocsékolni az időt...

Ahogy most, öt évvel később visszaidézte az álmot, Jamesben végre összeállt a kép: a fiatal nő a temetőben Petra volt. Nem lehetett más. Csak akkor még nem sejtette, hiszen fogalma sem volt, hogy Petra a Vervonal. Vagy a Karmazsin Fonál.

Lenézett az öreg papirosra. Mikor felébredt ebből az álomból, kimászott az ágyából, és mintha egy megmagyarázhatatlan elszántság vagy kötelességtudat vezérelné, leírta ezt a három szót egy letépett papírdarabra. Se akkor, se most nem tudta volna megmondani, miért tette. Csak annyit tudott, hogy valamilyen módon az álom készítette rá. Csak reménykedhetett benne, hogy egy nap valahogy, valamikor értelmet nyernek a szavak.

Ismét felnézett Scorpiusra. A fiú nem a papírfecniire nézett, hanem őt fixírozta.

- Mindig érdekelt - szólt a szőke fiú, mintha csak hangosan gondolkozna. - Alva jártál, amikor ezt írtad? Vagy emlékeztél rá, mikor később a kezébe került?

Jamesen hirtelen erőt vett a kimerültség, mintha minden érzélem egyszerre távozott volna belőle. Csak a fejét rázva pislogott Scorpiusra, aki, a jelek szerint, pár éve tanúja volt, ahogy lejegyezte ezt az üzenetet.

- Mindkettő, azt hiszem. Egész mostanáig eszembe se jutott, hogy leírtam. Nem tudom, miért tettem. Nem jelent semmit. Csak egy sor a darabból.

Ralph közelebb hajolt, hogy ő is elolvassa a papírt.

- A darabból? Már mint a Triumvirátusból?

James vállat vont.

- Abban az évben vittük színpadra. Mugliismereten. Én játszottam Treust, emlékszel? Ez csak egy sor a szövegemből.

Ralph felvette a cetlit, és kritikus szemmel átvizsgálta. A tinta már rozsdabarnává fakult, olyan színe volt, akár a megalvadtnak. James a Ralph kezében lévő papírra meredt, aztán elolvasta a szavakat, ezúttal hangosan.

- Óvakodj Donovan ármányától.

Ralph összevont szemöldökkel pillantott fel rá. Végül felmutatta a cetlit, és türelmetlenül felvonta a vállát.

- Ez semmi. Csak egy ősrégi sűgőkártya. De mi volt az a másik? - Állával jelentőségteljesen az álommesére bökött, amit James még mindig a mellének szorított.

James megrázkódott, aztán gyorsan visszadugta az összehajtogatott pergamenlapokat a ládája.

- Ez is semmi - sóhajtott fel rekedt hangon. - Azt hittem, talán lesz rajta valami olyan, amit eddig nem tudtunk, de nem. Ez is ugyanolyan haszontalan, mint minden más.

Ralph feltápáskodott, és már épp készült volna ellentmondani, mikor futó léptek zaja hallatszott a lépcső felől. Az ajtórezen a meglehetősen morcos Graham Warton dugta be a fejét.

- Rose Weasley azt üzeni, most rögtön gyertek le - szólt. - Azt mondja, visszatért, és a segítségeteket kéri. Bármit jelent is ez az egész.

James felugrott, becsapta a ládáját, és Ralph meg Scorpius nyomában elietett a meglepve pislogó Graham mellett.

- És mondjátok meg Weasley-nek, hogy nem vagyok az átkozott titkárnőtök! - kiáltotta utánuk, majd Graham is elindult lefelé, vissza a klubhelyiségbe.

Az üres szobában már senki sem látta, ahogy James lezárt ládájának résein fehér párafelhő szivárgott ki. Odabent az álommesét már dér lepte, megfagyasztott maga körül minden zoknit és nadrágot. James tartalékszemüvegének lencséje elpattant. Aztán egy utolsó, fojtott szisszenéssel a lapok felszíne jeges hamuként szállt fel, végül az egész apró jégporrá hullott.

Valahol távol, egy felhős, éjszakai égbolt alatt, hűvös szélben verdeső koromfekete hajával Petra kinyitotta a szemét, és ellazította ökölbe szorított markát. Megkönnyebbülés és aggodalom sóhaja szakadt ki belőle.

- James - sűgta. - Kérlek, James... maradj távol.

Odin-Vann, mint arról Rose a folyosókon rohanás közben tájékoztatta őket, a földalatti tónál várt rájuk, és őrizte az ajtót. Valahogy sikerült a próteusz kacsán keresztül üzenetet küldenie a lánynak, még ha ő maga nem is kapott saját kacsát. James, Scorpius, Rose és Ralph zihálva fékeztek le a Mardekár klubhelyiségének bejárata előtt, ahol a fiatal professzor nyitva tartotta nekik az átjárót. Mikor mindannyian besorjáltak rajta a földalatti barlang hűvös sötétjébe, Odin-Vann azonnal becsukta az ajtót, és rászegelte a pálcáját. Egy szót sem szólt, a zárszerkezetet mégis rózsaszín derengés vette körbe, aztán egy sor hal kattanás hallatszott, ahogy a bűbáj lezárta az ajtót – vélhetően egész addig, amíg rá nem olvassák a megfelelő nyitóbűbájt. James ismét elcsodálkozott rajta, hirtelen mennyivel jobban varázsol a professzor, mint azt először mutatta stresszes környezetben. Most szinte tökéletes önbizalommal kezelte a pálcáját, sőt, ami ennél is lenyűgözőbb volt, többnyire csak nonverbális bűbájokat használt.

Mikor Odin-Vann feléjük fordult, James szeme elkerekedett. A férfi arcát vastagon borították por és vérfoltok, mintha maszkot húzott volna. Szeme riadtan rebtent ide-oda, ruhája cafatokban lógott, néhol megégett, máshol szinte megkeményedett a rárakódott kosztól. Egy másodpercre mozdulatlanra dermedt, ahogy feltűnt neki a diákok döbbszent arckifejezése, utána igyekezett összeszedni magát. Felemelte bal kezét, tett előre egy lépést, aztán összerogyott. Rose és James az utolsó pillanatban kapták el két oldalról egy-egy karját.

- Professzor! - sikoltotta Rose. - Mi történt!? Jól van? Hívjuk ide Madame Curiót?

- Ne! - vakkantotta Odin-Vann, és felszisszent, ahogy megbicsaklott a térde. - Nem, jól vagyok. Rosszabbul néz ki, mint amilyen, komolyan. Ráadásul most jóval fontosabb dolog is van, mint a jólétem. Szükségem van a segítségetekre. Jobban mondva Petrának. Most jobban, mint valaha.

Ralph hangja komor volt, szinte rideg, ahogy összefonta maga előtt a karját, és oldalra hajtotta a fejét.

- Mi történt? - kérdezte határozottan. - Mit művelt? Árulja el, majd azután eldöntjük, hogy segítünk-e.

- Ralph! - förmedt rá Rose. - Neked meg mi bajod!? Nem látod, hogy megsérült?

- Vérzik és koszos, ezt aláírom - bólintott Ralph. - De valahogy túlélte az Alma Aleron Archívumának, a Sorsok Tárházának és benne a szövőszéknek a teljes megsemmisülését. Ő a felelős a történetekért. Én, a magam részéről, legszívesebben átadnám Merlinnek és az őrsegnek segítség helyett. Legközelebb mit rombol le, mi? Mi a legújabb briliáns ötlete?

- Ralph! - szólt James is, és hirtelen elöntötte a harag. Ekkor azonban Scorpius vontatott, szinte már unott hangon közbeszólt.

- Deedle-nek igaza van - jegyezte meg, aztán észbe kapott, és Ralphra pillantott. - Bocs. Dolohovnak.

- Köszönöm - sóhajtott fel Ralph. Nem húzott pálcát, de James látta rajta, hogy alig tudja türtöztetni magát.

Odin-Vann látszólag visszanyerte az egyensúlyát és az erejét. Imbolyogva kihúzta magát, lesimította a talárját, aztán Ralphra biccentett.

- Igazad van. Sajnálom, hogy ennyire sürgettelek titeket. Elég... - Szárazon felnevetett. Rövid, már-már tébolyult hang volt. - Elég furcsa napok állnak mögöttem. De nem hibáztatlak titeket, amiért extrém bizalmatlanok vagytok. Alighanem én is az lennék. Ha tudok, elmondok mindent, amit tudni szeretnétek. Viszont, nem győzöm eléggé hangsúlyozni, jelenleg az idő a legnagyobb ellenségünk.

Ralph bólintott, állkapcsa megfeszült.

- Jól van - sóhajtott nagyot. - Kezdje azzal, egészen pontosan mi történt péntek délután.

Odin-Vann Ralphra pillantott. A türelmetlenség és a kétségbeesés láthatóan kiült az arcára, de aztán, hatalmas erőfeszítés árán, ismét úrrá lett a vonásain.

- Rendben. De legalább menjünk a hajóhoz. Akárhogy is, az a végső úti cél. Ha a történeteket hallva úgy döntötök, segítetek, máris indulhatunk. Ha nem... - Megvonta a vállát, majd megrázta a fejét. - Akkor nyugodtan élhetitek tovább az életeteket, már amennyi maradt belőle.

- Hali, skacok! - hallatszott egy kiáltás Hagrid hajója felől. James meglepetten pislogott a hullámokon bukdácsoló Gertrude-ra. Még ebből a távolságból is felismerte a hang gazdáját, és akaratlanul is elmosolyodott. A hajó fedélzetén Zane Walker ácsorgott, amint tölcsért formált a tenyeréből, és úgy kiabált oda nekik. - Egész este ott fogtok traccsolni? Csak mert én itt kezdem kirekesztettnek érezni magam.

- Petra őt is kérte - sóhajtott fel Odin-Vann, miután egy pillantást vetett a hajóra. - És ide is hozta. Ahogy engem is áthozott. Nyitott egy ajtót. Most már erre is képes. Már... igazából, mindenre képes.

- Kivéve a karmazsin fonál visszaillesztését - jegyezte meg James szúrósan, mialatt a csapat megkezdte a leereszkedést a lépcsősoron.

- Nem - hagyta rá Odin-Vann sántikálás közben. - A megfelelő dimenzióba még neki sincs ereje átlépni. Erre... erre kell neki a mi segítségünk.

A deszkákból összetákolt járdán hangosan kopácsoltak a társaság léptei. Végül oda értek a Gertrude-hoz, ahol Zane mindenkit ellenállhatatlan vigyorral és szívélyes kézrázással fogadott, mintha egy turistákat üdvözlő hajóskapitány volna. Fölöttük, a Fekete-tó tükörképén halkan csacsogtak a hullámok, a felszín közelében hűvös köd terpeszkedett.

- Ülünk le - mondta Odin-Vann, és James kihallotta hangjából a kimerültséget. - Itt, a fedélzeten jó lesz. Nincs erőm lejjebb menni. Remélem, ez nem fog sokáig tartani.

James nekidőlt a korlátnak, érezte maga alatt a hajó ringatózását. Odin-Vann esetlenül a kormányosfülke oldalához roskadt, a többiek nagyjából kört formáltak körülötte.

- Petra egyszer csak felbukkant a szobámban - számolt be Zane halkan Jamesnek. - Nem kopogott, vagy ilyesmi, egyszer csak előlépett egy sötét sarokból, aztán már ott ácsorgott a kamu jetiszőr szőnyegemen. Gondolom, nem árulok el nagy titkot, ha azt mondom, kis híján összepisiltem magam. Pedig mi, Zombik, büszkék vagyunk rá, hogy a legváratlanabb dolgokat is számításba vesszük.

- Mit mondott? - kérdezte James.
- Hogy kevés az idő, és szükségetek lesz rám, hogy megtegyük, amit kell - vonta fel a vállát a szőke fiú. - Kábé szó szerint. Eléggé sietett.

- És mit kéne megtennünk? - fordult vissza Odin-Vannhoz Ralph.

A fiatal tanár csüggedten megrázta a fejét.

- Most, hogy a szövőszék megsemmisült, csak egy esélyünk maradt, hogy helyrehozzuk a dolgokat - felelte. - Egyetlen módon cserélhetjük ki Morgant Petrával, és állíthatjuk helyre az egyensúlyt. De mind kellünk hozzá. Petráé a legfontosabb szerep, és nagyobb árat fog érte fizetni, mint amit be mernék vallani. De nélkülünk - *nélkületek* - semmi esélye sincs.

Ralph szeme résnyire szűkült, ahogy végigmérte Odin-Vannt.

- Mit művelt?

- Valaki szabotált minket - felelte tompán a férfi, állva Ralph vádló tekintetét. - Olyan odafigyelve, alaposan készültem fel! Mindent számításba vettem, ami balul süllhet el, miközben újraindítjuk a szövőszéket és visszaállítjuk a fonalat. A bűbáj tökéletes volt. De esélyünk sem volt kipróbálni. Amint a szövőszék közelébe értünk, valamit beindítottunk. Valamiféle határolóbűbáj lehetett, amit vagy Petra érzékelésére állítottak be, vagy magára a fonálra. Esetleg mindkettőre. A Tárház összezárult, akár egy ököl. Nem az zúzta össze a szövőszéket, ahhoz az túlságosan telítődve volt mágiával. Viszont összetömörítette az erejét, olyan hatalmas erővel, amittől az egész berobbant. A szövőszék elnyelte önmaga tömörített energiájának szingularitását, és a Tárház felrobbant. A lökéshullám beomlasztotta az Archívumot, és feltépte az egész világ mágikus szövetét. De, ami a legrosszabb, hogy végleg leállította a haldokló végzetünk mozgását. Most már semmi sem támogat minket többé. Se sors, se szándék, a gondviselésről és a szerencséről nem is beszélve. Elszigetelődtünk minden felsőbbrendű, irányító hatalomtól. Ha ebben az utolsó küldetésben nem járunk sikerrel... nem lesz világ, ahová visszatérhetnénk.

- De hát... - nyögte Rose aggodalmas arccal. - Mit tehetne Petra? Hogyan végezhetné be így a feladatát? Hol?

- Egyetlen hely maradt - magyarázta Odin-Vann, majd lesütötte a szemét. - Egy hely, ahol még számítanak a döntések, ahol a végzet még teheti a dolgát.

Scorpius kétkedve meredt rá.

- És hol volna ez a hely?

- A múltban - felelte Odin-Vann határozottan. Scorpiusra pillantott, de a fejét nem emelte fel.

Ralph összevonta a szemöldökét.

- A múltban? Ezt hogy érti? Úgy érti... időnyerővel?

Rose megrázta a fejét.

- Időnyerővel nem lehet megváltoztatni a történelmet - szólt fáradtan, oda-vissza járva tekintetét Ralph és Odin-Vann között. - Legalábbis nagyobb történelmi eseményeket. Épp ez a végzetes hibájuk. A múltnak van egyfajta tehetetlensége. Minél nagyobb az esemény, és minél régebben történt, annál biztosabb, hogy valamilyen módon biztosan megtörténik, bárhogy próbálja is megváltoztatni az ember. Különben is, az időnyerők személyes használatra készültek. Az ember visszamegy az időben, elindul valamelyik irányba, és elég megtennie egy mérföldet, máris kísértelt a hatósugarából, és a jelenben találja magát. Nem így van, professor?

- Az időnyerők arra vannak, hogy egy vagy két ember újraélhesse a nem túl távoli múltat, egy kisebb terület határán belül – értett egyet Odin-Vann boldogtalanul. – Lehet változtatni a múlton, de csak apróságokat, amik nem hatnak vissza nagyobb mértékben a jelenre. Rose-nak igaza van. Ha egyszer valamiből történelem lesz, azon megpróbálni változtatni olyan, mintha teáskanállal próbálnánk kormányozni ezt a hajót. Valami olyan pillanat kell, ami eredetileg is majdnem megtörtént, de valami miatt mégsem. És még úgy is monumentális hatalomra van szükség hozzá.

- Ha a történelmet nem lehet megváltoztatni, hogy segíthet rajtunk, ha visszamegyünk a múltba? – kérdezte Scorpius.

Odin-Vann megrázta a fejét. Kezdett felélénkülni.

- Egy szóval sem említettem, hogy visszamegyünk a múltba – hadarta sürgető hangnemben. – Úgy értettem, hogy visszaküldjük Petrát egy olyan időbe, ahol már járt, egy olyan helyre, ami mély, elemi jelentőséggel bír számára, ami meghatározza őt. Szükségünk lesz egy tárgyra, egy talizmánra, ami kvantum szinten összekapcsolja Petrát és Morgant. Így hasadékot nyithatunk a dimenzióik között, ami összeköti a megfelelő helyet és időt, és visszaküldhetjük Petrát Morgan eredeti világába!

- De hát, azt hittem, nincs mód rá, hogy közvetlenül átjárót nyissunk egy másik dimenzióba – jegyezte meg James. – Mindenképp a Világok közti világon keresztül kell menni, ott pedig képtelenség megtalálni egy bizonyos dimenziót. Az olyan volna, mintha milliárd galaxisban próbálnánk rálelni egy bizonyos csillagra.

Odin-Vann buzgólkodva megrázta a fejét.

- Nem. Lehetséges átlépni egy bizonyos másik dimenzióba, csak még senki sem próbálta, mivel az út egyirányú. És az ár... rettenetes. De csak akkor van esély, ha megvan a megfelelő talizmán, a megfelelő kulcs Morgan világába!

- És mi a kulcs? – kérdezte Rose. Odin-Vann Jamesre pillantott, mire Jamesnek azonnal eszébe jutott a válasz.

- Az apja brossa – súgta, és összerázkódott. Zane-nek még a szája is tátva maradt a döbbenettől.

- Pontosan ugyanolyan, mint az, amit Petra a Gwyndemere-en veszített el, mikor majdnem kiesett a hajóból! Petrát sikerült megmentened, de a bross elsüllyedt. Ami Merlinnél van, az Morgané! Ő sosem szállt veletek hajóra, mivel abban a világban Izzy meghalt, Morgan pedig beleőrült a gyászba! A bross abból a másik dimenzióból való!

Odin-Vann biccentett.

- Az az egyetlen reményünk. A bross a legalapvetőbb módon kapcsolja össze Petrát és Morgant – egy olyan szereteten keresztül, amiben mindketten osztoznak. És mivel eredetileg Morgan világából való, ez tökéletes kulccsá teszi. Ha megszerezhetnénk, Petra végül talán mégis sikerrel járhatna a küldetésében.

James a professzorra meredt.

- De miért kéne bárhová is mennünk miatta? A bross Merlinnél van, nem?

Odin-Vann vonásai megkeményedtek.

- Merlin mindenkinél agyafúrtabb és dörzsöltebb. Valahogy megsejtette, hogy Petra a Világok közti világba tart, hogy megszerezze a fonalat, és ott szállt szembe vele. Merem állítani, hogy ő volt, aki szabotálta a szövőszéket, hogy megakadályozza a fonál visszarakását, és a küldetésünk bevezetését. Ő nem az a fajta ember, aki csak úgy, az iskola területén tartja a brosst, ahova Petra bármikor eljőhet, és

viSSzaszerezheti. Elrejtette. – A szemében őrüIt láng lobbant. – És én azt is tudom, hova.

– Na és ezt, ugyan, honnan tudja olyan biztosra? – vonta fel az egyik szemöldökét Scorpius.

Odin-Vann komor mosolyra húzta a száját.

– Merlin ereje hatalmas – ismerte el. – Viszont túlságosan is függ ettől az erőtől. Én, a magam részéről, sosem voltam túl erős. Egész életemben gúnyoltak és megaláztak a gyengeségem miatt. Így aztán, én inkább az eszemre hagyatkozom. – Jelentőségtelesen megkopogtatta vérfoItos halántékát. – Az igazgató legnagyobb gyengesége, hogy a puszta erejére támaszkodik, és a segítségetekkel ezt fel is használhatjuk ellene.

– Oké – sóhajtott fel eltökélten Ralph, és felállt. – Én kiszálltam.

– Tessék?! – meredt rá James döbbsenten. – Ez most komoly? Hogy érted, hogy kiszálltál?

– Úgy, hogy én most visszamegyek a klubhelyiségembe, befejezem a rúnatan házimat, aztán lefekszem aludni – nézett végig a csapaton Ralph. – És az volna a legjobb, ha ti is így tennétek. Ez a pasas nem komplett. Nyíltan szembeszáll Merlinnel. Ti is hallottátok, nem? Merlinus Ambrosiusszal!

– Nem száll szembe vele – ellenkezett James halkán. – Csak... Merlin nem tudja, mibe vágott bele. Nem érti Petra küldetését. Hogy ő a világ egyetlen reménye! Inkább harcolna vele ahelyett, hogy segítene, és ez valószínűleg az életébe kerülne!

– Gondolod? – vonta fel a szemöldökét Ralph. – Bármint mond is ez a holdkóros, Merlin nem ostoba. Már hónapokkal ezelőtt jelentenünk kellett volna neki ezt az egészet. Ő rendbe hozhatná. Együtt működhetne Petrával. Aki, mellest, jobban is tenné, ha inkább az igazgatóval társulna, nem ezzel a... ezzel a... – A kormányosfülke tövében ülő Odin-Vann felé intett.

– Ralph – tápázkodott fel Zane is. – Most mész, és mindenről beszámolsz a nagy embernek? Mármint minden jogod megvan, hogy saját véleményed alkoss, ezt senki sem vitatja. De kicsit már késő edzőt váltani a meccs végén, nem? Ha most beáruIsz minket – tehetetlenül vállat vont –, akkor vége a játéknak.

Ralph nagyot sóhajtott, aztán egyenként végignézett Zane-en, Jamesen, végül Rose-on is.

– Rám ne nézzetek – tartotta fel a kezét Scorpius. – Én csak azért vagyok itt, mert ez jobb, mint azt nézni, ahogy Warton és Finnegan smárolnak a klubhelyiségben.

Ralph végül reményt veszítve, erőtllenül megrázta a fejét.

– Mi értelme volna beáruIsni titeket? Ahogy mondtad, ahhoz már késő. Viszont én nem veszek részt benne többé. Már hónapokkal korábban tennem kellett volna valamit. Már akkor oda kellett volna állnom elé, akkor talán még lett volna bármi esély. – Ismét Odin-Vannra pillantott, arcára dühös undor ült ki. Aztán, anélkül, hogy visszanézett volna, lesétált a hajóról.

Odin-Vann felemelte a pálcáját, és becélózta a lépcső tetején lévő ajtót. Rózsaszín fény villant, és az ajtó zárjai kattánva kinyíItak.

– Mr. Malfoy – szóIt Odin-Vann kissé hűvösen. – Maga is távozhat. Petra csak James, Rose, Zane és Ralph segítségét kérte.

Scorpius vállat vont.

- Igazából, szerintem, inkább maradok - mondta. - Persze, nem érhetek Dolohov nyomába. Már csak azért sem, mert kétszer akkorákat lép, mint én. Viszont kíváncsi típus vagyok. Szívesen megnézném, mi lesz ebből. Már ha senki sem bánja.

Végignézett Jamesen, Zane-en és Rose-on. Zane bólintott.

- Jól van - sóhajtott fel Odin-Vann, és végre maga is talpra állt. - Akkor még ma este indulunk. Egészen pontosan most rögtön. Petra már vár ránk, és most nincs vesztegetni való időnk.

Rose aggódalmasan pislologott Jamesre. James apró biccentéssel jelezte, hogy megértette a lány üzenetét. Minden túl gyorsan történik, nincs idejük átgondolni, mit tegyenek. Nem mintha lett volna választásuk. Épp csak egy másodpercig habozott, mielőtt Odin-Vannhoz fordult.

- Konkrétan hova megyünk?

Odin-Vann szemében ismét felvillant az a lelkes, noha kissé hektikus szikra,

- A Morganstern farmra - felelte. - A tóhoz, az elsüllyedt pavilonhoz.

Zane oldalra döntötte a fejét.

- Miért pont oda?

Odin-Vann időközben megkerülte a kormányosfülkét, és kitérte az ajtaját.

- Mert az az utolsó hely, ahol Merlin keresne minket.

A férfi maga vezette a hajót. A kormánykerék majdnem olyan magas volt, mint ő maga, de Odin-Vann elszántan forgatta, irányba állítva a Gertrude-ot egy olyan járat felé, amelyben eddig még nem jártak. Efölött nem volt véset, ami elárulta volna, hová vezet, de a professzor - vagy maga a hajó - szemlátomást tudta, merre tart.

- Ralph nélkül nem ugyanolyan - szólt csöndesen Zane. James másik oldalán Rose nagyot bólintott.

James Scorpiusra sandított. Arra számított, lesz valami gunyoros megjegyzése, de a szőke fiú üres tekintettel meredt a közeledő sötétségre, ahogy a Gertrude-ot elkapta egy áramlat, és besodorta az alagútba.

Az árboc tompa puffanással hajtogatta össze magát. A sötét elnyelte a hajót, és a korábbi lágy ringatózás helyét átvette a szédítő imbolygás és száguldás.

James szinte észre sem vette. A kormányosfülke hátuljában a falra rögzített korlátba kapaszkodott, és le sem vette szemét a korábban megjavított lámpásról, ami a hajó orrában lengedezett. Az volt az egyetlen fényforrás a koromfekete járatban, amin végigsuhantak.

- Sietünk kell - kiáltott hátra a válla fölött Odin-Vann. - Mindegyikötöknek meglesz a maga szerepe.

- Egész pontosan mik lesznek ezek a szerepek? - kérdezett vissza Scorpius.

James Odin-Vannra pillantott, aki - úgy tűnt - egyelőre még nem úgy készült, hogy válaszolnia kell erre a kérdésre. Látszott rajta, hogy minden egyes szót alaposan megrágott, mielőtt megszólalt volna.

- A farm tavának közepén fogunk előbukkanni, de nehéz lesz úgy irányítani a hajót, hogy ne fenekeljen meg a sekély parton. Mr. Malfoy, maga a fülkében marad,

le sem veszi a kezét a kormánykerékről, és igyekszik minél stabilabban tartani bennünket. – Hátrapillantott, szemében megcsillant a lámpás fénye. A gyors mozgástól torz árnyéka vadul táncolt a falon, a diákok között. – Rose, te és Mr. Walker kiemelitek a vízből az elsüllyedt pavilont. Nagyon nehéz lesz, nagy részét már betemette az iszap, de egészen biztos vagyok benne, hogy ketten, együtt boldogulni fogtok, és fenn tudjátok tartani a vízfelszín fölött, amíg én visszaszerzem az elrejtett brosst. És James... – Ismét hátrapillantott, és tekintetével megkereste James szemét. A kormánykerék igyekezett kitépni magát a markából, de ő nem eresztette. A fedélzet korlátja fölött szürke hullámok csaptak át, az ablakoknak ködpára feszült, félig-meddig eltakarva a száguldó alagút látványát. – James, te a bross visszaszerzésében fogsz nekem segíteni.

– Az nem igazán tűnik két emberes melónak – jegyezte meg Scorpius.

– Azok után, ami az Archívumban történt – felelte sötéten Odin-Vann. – A legkisebb kockázatot sem vállalhatjuk.

Az út tovább tartott, mint arra James számított. A Gertrude ide-oda kanyargott a szűk alagútban, vakon száguldottak a semmibe. Egy idő után Rose a szája elé kapta a tenyerét.

– Mindjárt kidobom a taccsot – szólt nagy nyeldeklés közepette.

– Már majdnem megérkeztünk – biztosította Odin-Vann épp akkor, mikor a járat emelkedni kezdett. James szorosabban fogta a korlátot, és a lábát is igyekezett megvetni. Hirtelen víz csapódott az árboznak és az ablakoknak, végigmosva az egész hajótestet. A levegő bömbölését gurgulázó vízalatti morajlás váltotta, a Gertrude-ot pedig hűvös kékség vette körül. A hajó meredek szögben emelkedni kezdett. A lámpás továbbra is ontotta a fényét, palackzöld ragyogásba vonva a körülöttük elszáguldó buborékokat.

Aztán, minden eddiginél finomabban, a hajótest áttörte a vízfelszínt, egy pillanatra felágaskodott, aztán előre bukott, fehér tarajos hullámokkal mosva át a fedélzetet.

James idegesen az ablakhoz lépett, és próbált átlesni a szüntelenül csordogáló vízcsseppek között. A holdfényben fürdő hullámverés gyors és egyenletes volt. A sötét horizontot egyetlen sziget vagy földszakasz sem törte meg.

Zane odadugta fejét Jamesé mellé.

– Ez egy... jó nagy kerti tó.

– Még nem vagyunk a Morganstern farmon – magyarázta Odin-Vann, majd a visszafojtott levegőt kieresztve lefejtette ujjait a kormánykerékről. – Oswestrybe eljutni kicsit nehezebb, mint Londonba... nincs közvetlen járat. Attól tartok, egy kis hagyományos vitorlázás is szükséges hozzá. Nemrég hagytuk el a Man-szigetet. Amint meglátjuk Liverpool fényeit, ismét lemerülünk, utána már a Morganstern farm a következő állomás.

Scorpius a szeme sarkából a professzorra sandított.

– Még szerencse, hogy tudja vezetni ezt a ladikot, mi?

Odin-Vann fáradtan felvonta a vállát, és meghúzott egy réz kallantyút. Kattanás hallatszott, fogaskerekek kerregése, aztán az árboc kiegyenesítette magát, és visszaugrott a helyére.

– A hajó úgy van elvarázsolva, hogy elvigyen az úti célunkhoz. Csak várunk és figyelünk, ennyi a dolgunk.

- Milyen kényelmes megoldás - bólogatott Scorpius továbbra is a láthatárt kémelve. - Maga Morganstern varázsolta el, jól gondolom?

James Scorpiusra pillantott. Odin-Vann összevonta a szemöldökét, pislogott párat, aztán erőltlenül megrázta a fejét.

- Petra? Ó, persze. Ő varázsolta el. Ötletem sem lett volna, hol kezdjem, ha nekem kellett volna.

- Micsoda szerénység! - mormolta Scorpius. Ránézésre csak hangosan gondolkodott. - Szóval, ha jól értem, ez a hajó most már elvisz a célunkhoz, történjék bármi.

Odin-Vann erre nem reagált. Ehelyett végignézett a teljes csapaton.

- Lemegyek az utastérbe, megmosakszom, és megpróbálok aludni egy órát. Ébresszettek fel, ha már látszik a part, rendben?

- Igenis, kapitány - húzta ki magát Zane, és szalutált a férfinak.

- Tényleg mindjárt hányok - nyögte Rose, és kirohant az ajtón. Az immár nyitott fürkébe akadálytalanul fúj be a hűvös éjszakai szél. A lány végigszaladt a vizes fedélzeten, és áthajolt a korlát fölött. Odin-Vann maga is kilépett a szabadba, azonban ő az utastérbe vezető lépcső felé vette az irányt.

- Határozottan nyugodtabbnak látszik most, hogy úton vagyunk - jegyezte meg Scorpius a tanár után nézve.

James Scorpiusra meredt.

- Mit akarsz ezzel?

- Azt nem tudom, ő mit akar - szólt Zane a hasát simogatva -, de én épp ebédelni indultam volna, mikor felbukkant Petra, szóval én enni akarok. Van ezen a ladikon valami kaja? Egy láda, tele rágcsával? Cukorkás automata, esetleg?

James Zane-re pillantott.

- Komolyan? Hogy bírsz enni ilyenkor?

Zane könnyedén vállat vont.

- A világ megmentésétől mindig megéhezek.

James végül úgy döntött, elkísérni Zane-t valamivel jobb időtöltés, mint a kormányosfülkében várakozni. Otthagyták Scorpiust, és elindultak körbenézni a sötét fedélzeten. Nem sok érdekesség volt. Odafent a lapátkerék, a fürke és az árbocok voltak az egyedüli látnivalók. Az alsófedélzet hosszán egy folyosó futott végig, melyből kisebb rakterek nyíltak. A hajó orrában volt egy közösségi tér, ahol a londoni útjuk alkalmával James, Merlin és Millie várakozott. Odin-Vann professzor a padon feküdt, egyik karjával a szeme előtt, lábát oldalt lelógatva. Hangosan horkolt.

- Meg is van - súgta Zane, miután áttúrt pár faliszekrényt, majd előhúzott egy celofánba bugyolált csomagot. A gyér fényben hunyorogva próbálta kivenni a címkét. - "Kalberd káprázatos kétszersültje". Te hallottál már róla?

James oda sem figyelve megrázta a fejét. Zane a fogával feltépte a csomagolást, és előhúzott belőle egy kétszersültet, ami színre, formára és méretre is leginkább egy tetőzsindelyre hasonlított. Vállat vont, és beleharapott. Aztán újra, kicsit erősebben. Mikor még ezután sem tudta letörni az állítólag ehető keksz sarkát, leeresztette, és megkopogtatta vele a pult szélét. Kemény volt, mint a kő. Zane elszontyolodva dobta le a pultra az ételt.

Pár perc múlva Rose is csatlakozott hozzájuk, és a hármas egyetlen szó nélkül, némán ücsörgött kicsit, és együtt ringatóztak a hajóval. Odin-Vann eközben tovább hortyogott.

James tagjai végül elgémberedtek, ráadásul el is unta magát, úgyhogy elindult visszafelé a rakterekre nyíló folyosón. Senki sem csatlakozott hozzá.

Scorpius a folyosó végén üldögélt a fal mellett, felhúzott térdekkkel. James lehuppant mellé.

- Valójában miért jöttél velünk? - kérdezte. - Az tuti, hogy nem a szívedben túlcserdülő jóság miatt.

- Ezzel megsebzett, uram - jegyezte meg Scorpius tompa hangon.

- Komolyan kérdezem.

Scorpius vállat vont.

- Ugye nem hiszed el, amit Odin-Vann összezagyvált Morganstern talizmánjáról, meg a nagyapja farmjáról?

James Scorpiusra meredt.

- Mármint, hogy ott találjuk meg a brosst? Ezt hogy érted?

- Annak a valószínűsége, hogy az a pasas túljárjon az igazgató eszén, kábé annyi, mint annak, hogy megvered Dolohovot varázslósakkban. Röviden: nulla. A fickót vagy félrevezették - ami elég valószínű -, vagy csak szimplán hazudik.

- De hát... - James megrázta a fejét. Összezavarodott és kissé megijedt, ami roppant mód bosszantotta. - Miért hazudna? Segít Petrának, nem? Mint mi mindannyian.

- Mint *ti* mindannyian - javította ki Scorpius. - Én csak azért jöttem, hogy rajta tartsam a szemem Rose-on és Walkeren. Bele van zúgva Rose-ba, én meg féltékeny típus vagyok.

- Ne válts témát - nézett farkasszemet vele James. - Szerinted Odin-Vann hazudik nekünk? Egyetértesz Ralphfal őt illetően? Hogy nem megbízható?

- Ne mondd, hogy neked még nem esett le - sóhajtott fel Scorpius. - Te magad írtad azt a cetlit. Ne kelljen lebetűznöm neked.

- Tudod, mi az, amiből már nagyon elegendem van? - tárta szét dühösen a karjait James. - Mindenki csak utalgat nagy, hatalmas titkokra, de senki nem ad egyenes választ a kérdéseimre! Millie nagyanyja, Merlin igazgató, és most te is! Bökd már ki, vagy tartsd meg magadnak a véleményedet!

Scorpius halványan elmosolyodott. Láthatóan igencsak élvezte James kiborulását. Aztán az arca elkomorult, és bólintott egyet.

- Ott volt a cetlin. Te is ugyanúgy emlékszel a darabra, mint én. A szerepek ki vannak osztva, épp mint annak idején.

James válla megereszkedett.

- Persze, persze. Petra Astra hercegnő - forgatta a szemét. - Én vagyok Treus, akit elvakít a szerelem, meg minden. Mi a lényeg?

- Ahogy mondtam, ott volt a cetlin - felelte könnyed hangon Scorpius. - Csak annyit mondok, megkezdődött az utolsó felvonás. Megint ti ketten vagytok a színpad közepén. És, szerintem, nem véletlen írtad azt az üzenetet.

- Csak rosszat álmodtam - rázta meg a fejét James. - Petra volt benne, egy temetőben, Albusszal. Mikor felébredtem, eszembe jutott valami. Már akkor se volt

semmi értelme, de valamiért leírtam. Alig emlékszem rá, ahogy megteszem. Valószínűleg még félálomban voltam.

- „Automatikus írás” a hivatalos neve - jegyezte meg Scorpius Jamesre sandítva. - Még elsőben tanított róla Trelawney. Csak mert ő egy bogaras, vén bolond, az nem jelenti azt, hogy nem léteznek valódi jóslatok.

James összevonta a szemöldökét.

- Fejben nem igazán szoktam ott lenni az óráin - ismerte be.

Ezúttal Scorpiuson volt a szemforgatás sora.

- Az automatikus írás akkor történik, mikor a tudatalattink tud valami olyat, amiről éber elmének fogalma sincs. Az agyad egy eltemetett része egy pillanatra átveszi az uralmat a tested fölött, és üzenetet küld az éber énednek.

James ennek fényében újra fontolóra vette a cetlin lévő írást, de végül ismét megrázta a fejét.

- Így sem látom be, mi lenne az üzenet. Csak az egyik sorom a darabból. Óvakodj Donovan ármányától.

- Nem igazán - felelte Scorpius. - A darabban sehol nem hangzik el ez a három szó egymás után. A buzdító beszédében Treus mond valami hasonlót, de az „óvakodj” szó sehol sem szerepel a szövegben.

James a fiúra pislogott, és gondolatban átfutotta a darab szövegekönyvét. Próbálta felidézni saját sorait. Végül, vonakodva bár, de igazat kellett adnia Scorpiusnak. Viszont még így is valószínűbbnek tűnt, hogy a másodéves énje egész egyszerűen rosszul emlékezett a szövegére, mint hogy valami profetikus jelentősége legyen a cetlinek.

Ennek ellenére fontolóra vette, mit jelenthet ez a három szó a jelenlegi szituációra levetítve. Semmire sem jutott. Végül inkább feladta.

Némán ültek egy percig, aztán Scorpiushoz fordult.

- Szakítanod kéne Rose-zal.

Scorpius sötét pillantást vetett rá.

- Nem tudom eldönteni, hogy legyenek lenyűgözve, amiért most épp ez foglalkoztat, vagy bosszankodjak, hogy hangosan ki is mondtad.

- Egyik sem - nézett végig a folyosón James. - Csak rájöttem, hogy már egyáltalán nem izgat, mi jár a fejedben.

Scorpius kissé ellazult.

- Gondolom, a küszöbön álló világvénye fényében, ez érthető.

- Komolyan mondtam - jegyezte meg tompán James. - Azt se tudod, mit csinálj vele. Esküszöm, direkt játszol az érzéseivel, csak mert képtelen vagy egy épkezláb, emberi beszélgetésre.

- Mondja ezt az, aki nem tud választani egy főnökösködő, arisztokrata örökös és egy lelkibeteg, bűnöző mágusnő között.

James nagyot sóhajtott, aztán hosszan kifújta. Vitatkozni szeretett volna Scorpiusszal. Elmondani neki, hogy ő, Scorpius igazából nem rossz ember, csak Rose számára az. De nem lett volna értelme. Villámcsapásként vágott bele a felismerés, milyen későre jár. Éjfél lehetett? Talán még később.

Állkapcsa hangosan roppant egyet, ahogy hatalmasat ásított. Mellette Scorpius kinyújtotta egyik lábát, és elfordult tőle.

Jamest nem érdekelte többé. A fáradtság ólomsúlyként nehezedett rá, lehúzva szemhéját, ellazítva izmait.

Végül megadta magát. A percek lassan órákká váltak. Nem álmodott.

A hajó hirtelen nagyot zökkent, amitől James úgy érezte, mintha zuhanna. Zavarodottan nézett körbe, nem tudta, merre van fel és le, a feje még tompa volt az alvástól. Hideg, kemény felület nyomódott hozzá, és beletelt néhány pillanatba, mire rájött, hogy a folyosó padlója az.

Feltámaszkodott a könyökére, és erővel nagyra nyitotta a szemét. Más volt a fény. A felső fedélzet résein szürke napfény szűrődött le.

Scorpius nyögve lökte fel magát a félig fekvő, görnyedt testhelyzetéből.

- Elaludtunk - szólt rekedten James. Tenyerével megdörzsölte az arcát, majd beletúrt a hajába. - Átaludtuk az éjszakát. Megérkeztünk?

- Azonnal szükségem van egy klotyóra, meg egy fekete teára - mordult fel Scorpius, feltámaszkodott, aztán erőtlenül nekivetette hátát a falnak. A hajó lágyan ringatózott alattuk, hallották a hullámok csobogását.

James megfordult, aztán végigbukdácsolt a folyosón. Félig még aludt, de igyekezett tudatosan felébredni magát.

Rose és Zane a lépcsőnél csatlakozott hozzájuk. Rose épp egy elfeküdt hajtinccsel hadakozott, Zane pedig hunyorogva nézett fel a kora reggeli napfényre. A négyes egyetlen szó nélkül lépdelt fel a fedélzetre, ahol hűvös levegő és viharos égbolt várta őket.

Odin-Vann a hajó orrában álldogált, a kormányosfülke előtt. Mikor meghallotta a lépteiket, hátranézett. Szeme éberén csillogott.

- Itt vagyunk - szólt fojtott hangon, és előre mutatott.

James a professzor mellé lépett, és próbált átlátni a hajót körbevevő fehér ködfalon.

- Nem látok semmit - jegyezte meg Scorpius, szintén a környéket kémelve.

- Ott van - biccentett Odin-Vann. - Még épp látszik a ködön túl. Minden oldalon fák, előttünk pedig a régi móló és az elsüllyedt pavilon. James, te már láttad ezt a helyet, igaz? Legalábbis azt, ahogy évtizedekkel ezelőtt kinézett. Felismered a helyet, amit Petra megidézett a látomásban?

James a korláthoz sétált, és megerőltette a szemét. Most, hogy Odin-Vann említette, a hullámok fölött tényleg ki tudta venni a fák körvonalait. Habár a köd mögött szürke lepelbe öltözött, de valóban egy erdő szellemszerű árnyképe vette őket körbe. A hajó orra tényleg egyenesen egy romos mólóra mutatott, mely hol látszott, hol nem a szürke ködfellegekben.

- Ez az - bólintott. - Petra látomásában a pavilon még itt állt, a móló végén. De mostanra már összedőlt és lesüllyedt. Nem tudom, milyen mély lehet a víz. - A korláton áthajolva lenézett, de semmit nem tudott kivenni a felszín alatt. A hullámok a borús eget visszatükrözve csapkodták a hajótestet, és közben folyamatosan csacsogtak.

- Sodródunk - jegyezte meg Odin-Vann, szemét a móló maradványaira szegezve.

- Scorpius, fogd meg a kormánykereket, és tarts minket a tó közepén.

- Este nem akartam mondani - felelte Scorpius fáradt, nyers hangon. - De a hajók, szerintem, nem így működnek.

- Menj! - csattant fel hirtelen Odin-Vann. Szemében szikrák gyúltak, mintha a pánik határán állna; vagy a diadal kapujában. - Rose, Walker, emeljétek ki a pavilont. Célozzatok a vízre, közvetlen a móló elé!

James a szeme sarkából látta, hogy Scorpius a fürkéhez ballag, de nem ment be. Komor arckifejezéssel figyelte Odin-Vann minden mozdulatát.

Rose és Zane a hullámokon bukdácsoló hajóorrba ment, és előhúzta a pálcáját. Váltottak egy gyors pillantást, aztán együtt a móló végét verdeső nyugtalan vízre céloztak.

- Wingardium leviosa! - kiáltották kórusban. James inkább csak érezte, semmint látta, ahogy a mágia a hullámok közé fúródik. Először semmi sem történt, aztán viszont mély csikorgás hallatszott odalentről. Odin-Vann lassan Zane mellé lépett, arca tele volt elragadtatással. James csatlakozott hozzá, de nem tudta lerázni magáról az őt fagyos lepelként beburkoló, megfoghatatlan nyugtalanságot. *Minden túl gyorsan történik, semmit nincs idő alaposan átgondolni.*

Aztán, egy gondolat, ami már előző este óta ott mocorgott az elméje egy eldugott zugában, most megtalálta az utat az előtérbe, és mélységes gyanakvást hozott magával.

- Professzor - szólt halkán, de közben nem vette le a tekintetét a vízről. A móló elején buborékok szálltak a felszín irányába. - Hogy derítette ki, hogy Merlin ide rejtette Petra brossát? Petra árulta el?

Odin-Vann nem felelt, csak meredten bámult a háborgó vízre. A mélyből újabb recsegés-ropogás hallatszott. Zane és Rose arca megfeszült a koncentrációtól.

- Gyere, James - szólt végül a férfi, és egyik lábát a korlátan átvetve kinyújtotta kezét a fiú felé. James meglepetten pislogott rá. - Gyere már! - ismételte a professzor, immár parancsoló hangnemben. - Oda nézz!

A hajóorrat nyaldosó hullámokra mutatott. Az egyik hullám hirtelen megdermedt, és fagyott jégtaréjként emelkedett egyre magasabbra, akár egy tengeralattjáró. A jégtömb finoman besiklott Odin-Vann csizmája alá, megtartva a férfi súlyát.

- Látod? Petra ereje is támogat minket. Gyere! Szükségem lesz a szemedre és a bátorságodra, hogy sikerrel járjunk.

Azzal a másik lábát is átlendítette a korlát fölött, és lelépett a megfagyott hullámra. Ebben a pillanatban egy újabb emelkedett ki a habok közül, egyfajta elvarázsolt, fagyos lépcsőt alkotva. A levegő jéghideg volt körülöttük, James lehelete fehér párafelhőként szállt az acélszürke égbolt felé. Megborzongott.

- Menj, James! - biztatta Zane is erőlködve. - Ha ez a cucc kikerül a vízből, nem fogjuk bírni sokáig tartani.

James aggodalmas képpel biccentett, és ő is átmászott a korlát fölött. Lába először megcsúszott a jég hullámon, de aztán sikerült állva maradnia. Óvatosan követte Odin-Vannt, aki már több jeges lépcsőfokkal lejjebb járt. Mikor elérték a víz szintjét, a mögöttük lévő jég tarajak hangos gurgulázással elsüllyedtek, előttük pedig egy jégösvény emelkedett ki a habok közül. Vékony és áttetsző volt, akár egy üveglap, de mégis elég erős, hogy elbírja kettejüket, ahogy közelebb araszoltak a mólóhoz.

James átlesett Odin-Vann válla fölött, és látta, ahogy a pavilon csúcsos teteje áttöri a víz felszínét. Fából készült, azonban a több éves ázástól felpuhult és eldeformálódott, alig valamennyit lehetett kivenni az egykori fehér festésből. Lassan

a teljes tetőszerkezet levegőre került, a zsindelek félig elrothadtak, és meglehetősen foghíjasak voltak mostanra. A tető szélén lezúdult a víz.

- Csak arra gondoltam - súgta James egyre sürgetőbbben -, hogy nemrég az igazgató behívatott az irodájába. Azt mondta, magánál tartja a brosst, mivel azt reméli, Petra majd eljön érte. Ott volt nála, az irodában. Talán... később rejtette ide?

Odin-Vann most sem válaszolt, csupán közelebb lépett a hullámsírból kiemelkedő pavilonhoz.

Mögöttük Rose hangosan felnyögött.

- Ungh! Ez... nagyon nehéz!

- Csak még egy kicsit - szólt hátra Odin-Vann, és egyik karját kinyújtotta a lány felé. Alighanem megnyugtató gesztusnak szánta. A jégösvény egyre keskenyedett, minél távolabbra nyúlt, mintha az azt létrehozó erő gyengülne. Időnként hullámok csaptak át rajta, eláztatva James cipőjét, miközben oldalazva követte a tanárát.

Óvakodj Donovan ármányától, jutott eszébe. A mondat incselkedett vele, nem hagyta békén.

Ne kelljen lebetűznöm neked, mondta neki előző este Scorpius.

- Már majdnem ott vagyunk - mondta halkán Odin-Vann, valószínűleg csak magának. A pavilon hátborzongató recsegéssel tovább emelkedett a szürke ködfüggöny előtt, árnyékot vetve a vízre előttük. Romos volt, csak a megszokás tartotta egyben, a gerendái megvetemedtek és feldagadtak, akár egy vízihulla. A tető széléről hosszú hínárcsomók lógtak.

James fejében egy szörnyű gondolat kezdett alakot öltetni. A jégösvényből áradó hideg a csontjáig hatolt.

Óvakodj Don...

Ekkor a pavilon teljesen kiemelkedett, a belsejéből mindenholnán fülsüketítő hangerővel zúdult ki a víz. A korlátait, gerendáit teljesen ellepte a hínár, a padlóján vastag, csúszós moszatréteg alakult ki. Mikor végre megállapodott, és lassan elfordult, a tartóoszlopai hangos recsegéssel tiltakoztak a váratlan súly ellen.

- Donofrio Odin-Vann - súgta James, és a szeme hatalmasra nyílt a lesújtó felismeréstől. - Don... O... Vann!

A pavilon hangos csattanással a mólónak verődött, mire a gerendákról egy összefüggő hínárcsomó a földre plattyant.

Valaki állt a pavilon belsejében. Csupán az aszott, csontvázszerű körvonal látszott, de a hozzá tartozó, vizesen lógó hosszú, vörös hajat James ezer közül is felismerte volna.

- James - szólalt meg az alak rekedt, megrovó hangon. - Nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettelek. Még a télen, a tó jegén, megmondtam, hogy felejtsd el Petrát. Mégis itt vagy. Milyen... *végössőkig* kiszámítható vagy!

James előtt Odin-Vann karja megrándult, és néhány másodpercig fel-le mozgott. Aztán, James legnagyobb rémületére, a férfi pálcát tartó keze feléje lendült, és egy vakító kék fénysugarat lött ki. A bűbáj azonban sisteregve elszárgult James válla fölött, a hajó irányába.

Scorpiusnak nem volt ideje reagálni. Az átok a mellkasa közepén érte, amitől a fiú nekivágódott a kormányosfülkének. A pálca kirepült a kezéből, ő maga pedig öntudatlanul roskadt a fedélzetre.

James nagy levegőt vett, hogy felkiáltson, de hirtelen mintha satuba fogták volna, a testét szörnyű erővel préselték össze. A talaj kicsúszott a lába alól, és az egész világ megpördült, ahogy egy örvénylő, vízből formált csáp leemelte a jégösvényről, és húzni kezdte, egyre távolabb a hajótól. Egy pillanattal később a pavilon korhadt padlójának csapódott. A lendület egész a kis építmény túlsó végéig sodorta, egyik lába áttörte a felpuhult fakorlátot.

- Én a helyzetekben nem tenném - szólt Judith a hajó felé pillantva. Sikolya rekedt és érdes volt, ám nem hiányzott belőle a parancsoló fennhang. - Ha leejtitek ezt a pavilont, szegény Jamest is magával húzza a mélybe!

James próbált felállni, azonban a lába minduntalan beakadt a korlát törött deszkáiba. Judith ott állt, pontosan fölötte. Egykor csodálatos talárja most ázottan, kifakultan lógott, szegélyeit kikezdte a penész. A testet, amit fedett, nem kevésbé viselte meg az idő, csupa csont és bőr volt, és förtelmes szag lengte körül.

Tőlük alig harminc méterre Zane és Rose a Gertrude korlátjánál állt, és rémülettel tágira nyílt szemmel meredtek rájuk, előrenyújtott pálcával.

A hajó és a pavilon között Odin-Vann még mindig a jégösvényen állt, pálcáját a hajóra szegezte, de a tekintete nem eresztette Judithot. Arckifejezéséről ködös imádat sugárzott.

- Professzor! - kiáltott fel James, hátha ki tudja zökkenteni a férfit a Judith által rá szórt transzból. Odin-Vann szeme Jamesre rebbent, vonásai megkeményedtek, mire James végre megértette a szörnyű igazságot: Judith semmiféle ígézetet nem küldött a férfirra. Mindent a saját, szabad akaratából tett.

- Maga volt - nyögte döbbenten James, mikor gyomorforgató bizonyosság lett rajta úrrá. - Maga szabotálta a szövőszéket! De miért?

Judith válaszolt.

- A jó professzorral van néhány közös érdeklődési körünk, James. - Beszéd közben lenézett a fiúra. James csak most vette észre, hogy az arca nem volt más, csupán egy vékonyka, sápadtfehér bőrreteg a koponyáján. Ajka egyáltalán nem maradt, mintha folyton vicsorgott volna. Mély, sötét szemgödrében tompán csillogott hályogos szeme. A még mindig hosszú és vörös haja vizesen tapadt a koponyájára. - Mint látod, szükségem van egy új gazdatestre. Petra elszakította magát tőlem. Nélküle csaknem teljesen bevégeztetett időm ezen a síkon. De Mr. Odin-Vann örömmel veszi át a helyét. Alig várja.

James nagy nehezen magához tért a döbbenettől, amit Judith halott arca váltott ki belőle. Remegve elfordult tőle, és inkább ismét a professzorra fókuszált.

- Mégis mi haszna származna belőle?

Odin-Vann összevonta a szemöldökét, aztán nagyon lassan, de határozottan megrázta a fejét, mintha James épp az imént erősített volna meg valamit, amit eddig is gyanított.

- Te tényleg nem érted - szólt elképedve. - Eleinte azt hittem, rám cáfolsz. Mikor az a kis patkány, Edgcombe rád támadt és megalázott a barátaival, azt reméltem, megérted. De most már látom, hogy te is olyan vagy, mint a többi. Az arroganciád és a vélt felsőbbrendűséged miatt nem értheted, milyen... - Közelebb araszolt Jameshez, arca eltorzult, ahogy végre szabad folyást engedett az évtizedek során visszafojtott dühnek. - Hogy milyen az, mikor kigúnyolják az embert. Mikor minden tettét lekicsinylik. Mikor gyerekként bánnak az emberrel azok, akik jobbak nála, és

úgy kezelik és verik, mint egy kutyát azok, akik rosszabbak. – Léptei most már jóval határozottabbak lettek, állát felszegve fröcsögte az eddig elfedett, keserű tapasztalatokat. – De az utóbbi tettek is ugyanabból a szálnalmas tévhitből fakadtak. Ők is azt hitték, jobbak nálam. Hogy hatalmasabbak nálam. Hogy én mindig is az leszek, aminek hisznek. Egy gyenge, lassú könyvmoly, egy szánni való, kétbalkezes senki! De most majd meglátja a világ. Az agyamat használva győztem le őket először. Magam készítettem a pálcámat!

Ujjai között szinte szikrázott a varázspálca a mániákus feszültségtől. A férfi szeme izzani látszott.

– Korábban lassú voltam? Most már én vagyok a valaha élt leggyorsabb varázsló! Gyenge? Most már enyém a hatalom akkor, amikor csak akarom. Megtanítottam a pálcámat minden ellenrontásra, minden védőbűbájra, minden taszító átokra, amit a Caster Lexikonban akár csak említés szintjén is találtam! A pálcám minden bűbajt hárítani tud, amivel rám támadhatnak! – Hisztérikusan elcsukló hangon nagy levegőt vett, és elmosolyodott. – Most, hogy tökélyre fejlesztettem, megállíthatatlan vagyok. De tisztában voltam vele, hogy még ez sem elég. Nem csak, hogy el kell hallgattatnom azokat, akik kínoztak, de ki kell állnom mindenki ellen, aki önnön felsőbbrendűségének illúziójában dagonyázik. Akik úgy élték életüket, hogy meg voltak győződve saját jóságukról, erényességükről, hogy szentül hittek egy idióta eszményben, mi helyes, és mi nem! Aztán... Judith rám talált.

A nőre nézett, s közben fellepett a pavilon megvetemedett padlójára.

– Rám talált – ismételte, hirtelen ellágyulva. – És segített nekem megérteni. Petra, a régi iskolai barátom hozzám fog fordulni. Judith ezt egyenesen Petra gondolataiból vonta ki, mikor még egy halvány kapocs volt kettejük között. Aztán, mikor Petra *tényleg* eljött hozzám, segítenem kellett neki. Judith segített megérteni, mi a feladatom. Segítenem kell Petrának megszabadulni az őt sújtó átok alól egyszer, s mindenkorra. Judith megsúgta, hogy az ő segítségével mi sem egyszerűbb ennél... csak végeznünk kell Petrával.

– Ne! – kiáltott fel James. Még mindig azzal küszködött, hogy kihúzza lábát a törött korlát maradványai közül.

– De hiszen ez egy kegyes dolog – magyarázta Judith rekedt, iszapos hangján. – A lelke legmélyén még maga Petra is vágyja a halált. És, ha ő végleg kikerül a képből, Donofrio lehet az új gazdatest. Ha rendbe jövök, és újra kötni fog valaki ehhez a valósághoz, egyesítjük erőinket, és a hatalom végre azok kezébe kerül, akik megérdemlik, és akik nem félnek használni azt.

– Mert hát, James – nézett le a fiúra Odin-Vann egyfajta jóindulatú szomorúsággal az arcán. – Judithnak igaza van. Ez nem csak pár emberről szól, akik illúzióban élik le az életüket, és azt hiszik, ők a jók. Ebben mindenki benne van. És mindnyájuk... minden egyes ember... végzetes, ránk nézve sértő tévedésben él.

Hangja megkeményedett az utolsó pár szót kimondva, majd felemelte a pálcáját, és becélózta vele James fejét.

– Ó, a francba az egészszel! – kiáltott fel egy hang valahol, a távolban. James odakapta a pillantását, és még épp látta, ahogy Rose felrántja a pálcáját, és megszünteti a lebegetőbűbajt.

- Ússz, James! - sikoltotta a lány kétségbeesve. Mellette Zane megtántorodott, mikor váratlanul az ő bűbájára nehezedett a pavilon teljes súlya. Nekiesett a korlátnak, aztán nagyot nyögve maga is megtörte a bűbajt.

A pavilon visszahangzó csattanással a vízre zuhant, majd szinte rögtön dőlni és süllyedni kezdett.

Odin-Vann egyensúlyát veszítve előre bukott, el Judith mellett, és a James lábát fogva tartó korlát maradványát ezúttal teljesen áttörve a vízbe esett.

Vörös fény sugar csapódott a hullámok közé ott, ahol a férfi elsüllyedt, nyomában sistergő gőz szállt fel. Rose megállás nélkül szórta az átkokat és rontásokat, hol Judithra, hol Odin-Vannra. Zane összeszedte magát, és ő is tüzelésre készült.

Judith megpördült, és egy szempillantás alatt bűzös, fekete vízből álló forgószéllé alakult, az ereje ripityára szaggatta a pavilont maga körül. Vízcsápok nyúltak ki a tölcserből, és kiemelték a tóból Odin-Vannt. Az örvény magába vonta a testet, aztán bömbölve megkerülte Jamest, aki keresztülbotladozott a pavilon romjain, és belevetette magát a vízbe. Végül a forgószél dühödten elszárgult a Gertrude mellett, és nyoma veszett a sűrű ködben.

- James! - kiáltott fel Zane, majd újra elharsogta a lebegtetőbűbajt, ezúttal a barátját célozva be. James, a törött korlát darabjai, néhány padlódeszka és egy törött gerenda hirtelen kilőtt az ég felé, vizet fröcskölve mindenfelé.

- Hoppsz! - sápadt el Zane, és mindkét kezével megragadta a varázspálcát. - Te jóval könnyebb vagy, mint az az átkozott pavilon. Kitartás, mindjárt korrigálok!

Remegő tagokkal, ügyetlenül átterelte Jamest és a törmeléket a hajó korlátja fölé, aztán leeresztette őket. Mikor a lába fedélzetet ért, James előre bukott.

- Utánuk kell mennünk! - mondta, miután a korlátba kapaszkodva sikerült felegyenesednie.

- Senki nem tudja, hogyan kell! - sikoltotta Rose, aki eközben a még mindig kótyagos Scorpiust próbálta felsegíteni. - Nem tudjuk elvezetni ezt a hajót!

- Milyen nehéz lehet? - dugta zsebre a pálcáját Zane. - Láttuk, hogy csinálja Hagrid, nem? Csak meg kell határoznunk úti célként a Roxfortot azzal a karral. Lesüllyedünk, aztán már megyünk is!

- Nem hinném, hogy ilyen egyszerű lesz - nyögte Scorpius, és állával James lába felé intett.

James lepillantott. A fedélzeten az elkorhadt korlát egyik darabja hevert, amit Zane vele együtt a hajóra lebegtetett. A törött fadarab a szeme láttára elolvadt, akár egy jégszobor, minden szín kifakult belőle, aztán nem maradt más utána, csak egy pocsoló.

James mögött a tető egy darabjával ugyanez történt. Egy perc se telt bele, és a pavilon minden darabja tengervízzé esett szét.

- Jaj, ne - ságta Rose, és a hajóorrba szaladva kikémlelt a hullámokon túlra.

A köd lassan feloszlott, nem takarta többé a kilátást...

A semmire. Nem volt körülöttük part, sem erdő. Csak sötét hullámok végtelen dűnéi, egészen a horizontig.

James szavakat keresve meredt a távolba.

- Már nem egy vidéki tavacskában vagyunk... igaz? - kérdezte Zane erőtlenül.

- Megszabadultak tőlünk - dűnnyögte Scorpius, és arcán mintha elismerés árnyéka futott volna át. - Odin-Vann és a Tó Úrnője. Megszabadultak tőlünk, mert egyedül mi tudtunk eleget, hogy megállítsuk őket.

- De hát hol vagyunk? - csapott öklével a hajókorlátra James.

- Én most nem azért aggódnék, hogy hol vagyunk - bökte oldalba Zane Jamest, majd a távolba mutatott. - Hanem inkább amiatt.

James tekintetével követte a barátja ujját. Most, hogy a köd felszállt, már tisztán látszottak a haragvó, örvénylő fellegek a távolban. Koromfekete viharfelhő takarta el a teljes horizontot a Gertrude egyik oldalán, a belsejében villámok villóztak, az ég szinte megállás nélkül morajlott.

- Megőrültem - nyílt nagyra Rose szeme -, vagy az a vihar tényleg egyenesen felénk tart?

- A fülkébe! - kiáltotta James, és végre mozgásba lendült. Sarkon fordult, megragadta Zane-t, és maga után húzta. - Vissza kell térnünk a járatokba, amint lehet! Oda nem tud követni minket a vihar, úgy visszajuthatunk.

Hatalmas cseppekben zuhogni kezdett az eső olyan erővel, hogy szinte csípett, ha bőrt ért. A hajókerék fémes kongása és a vitorlavászon kopogása töltötte be a levegőt. A négyes berohant a kormányosfülke ajtaján, aztán Scorpius nagy csattanással magukra zárta azt.

James a kormánykerék mögé lépett, ami a hajó egyre fokozódó hintázásától ide-oda forgott.

Viharos szél söpört végig a fedélzeten, a vitorla csattogott, a szabadon maradt kötelek vadul csapkodtak.

Scorpius gyorsan átfutotta az ablak alatti műszereket. Végül kiszúrta egy nagy réz tárcsát egy karral, megragadta és meghúzta. Fogaskerekek kereplése hallatszott, a tárcsa pedig odébb forgott néhány rovátkát. Mikor megállt, fekete felületén fehér betűkkel egyetlen szó állt: ROXFORT.

A kerék elfordult James kezében, és magától irányba állította a Gertrude-ot. A hajó nagy zökkenéssel megindult előre. Az orr alól fehér vízpermet szállt fel, aztán a Gertrude eleje nehézkesen felemelkedett, majd a hullámtaréjon átbukva, szédítő sebességgel aláhullott.

A Gertrude egyre gyorsabban haladt, de nem merült le. James rájött, hogy alighanem ezt is Judith intézte így. Minden menekülési utat elzárva rájuk uszított egy gyilkos vihart. Nem juthatnak haza, és valószínűleg mind itt vesznek. Épp, ahogy Scorpius mondta: ez itt az utolsó felvonás, a színpad készen áll. Életre kelt a Triumvirátus: az óceánon hánykolódnak, miközben egy mágikus vihar kergeti őket. A gonosz Donovan, szövetségesével, a Lápi Banya helyett most a Tó Úrnőjével az oldalán már rég úton van hazafelé, és felkészülnek, hogy végrehajtsák az utolsó, halálos tervüket.

Azonban most nem egy esküvő, és vele a hatalom megszerzése volt a cél. A terv Petra megölése, hogy Odin-Vann átvehesse helyét, mint Judith gazdateste, és az akadályozása helyett kiaknázza a benne lakozó kaotikus erőt.

Ahogy James ezt átgondolta, agyát tömény harag öntötte el. Odin-Vann végig hazudott Petrának arról, hogy segít neki beteljesítenie a sorsát, mint a Karmazsin Fonál. Sosem szándékozott valóban közreműködni a világ megmentésében. Átverte

őt, keresztbe tett Petrának, kihasználta a bűntudatát és a zavarodottságát, csak hogy a végén a lehető legrosszabb módon árulja őt el.

- Nem értem! - szólt Rose, le sem véve a szemét a tornyosuló hullámokról és a közeledő sötét fellegekről. - Hogyan ölhetné meg Odin-Vann és Judith Petrát? Hisz ők is tudják, hogy készített egy horcruxot.

- Potter mindenkinél jobban tudja - felelte sötéten Scorpius. - A horcruxokat el lehet pusztítani. Eddig valamiért élve kellett nekik Petra. Ahol akarat van, ott út is van.

James tudta, hogy Scorpiusnak igaza van. Azonban azt gyanította, Judith válasza a kérdése jóval egyszerűbb és halálosabb volna, mint Scorpiusé.

23. FOKOZÓDÓ KÁOSZ

A Gertrude nem volt képes le hagyni a vihart. Hiába bukdácsolhat hihetetlen sebességgel az egyre nagyobb hullámokon, a fellegek két oldalról szép lassan melléje sodródtak, és körbevették a hajót, akár két ölelő kar. A tomboló szél szakadatlanul tépte a fedélzetet, a rögzítőkötelek és a behúzott vitorla olyan erővel csapkodott, hogy az egész hajó beleremegett. A kormányosfülkében az ablakok megállás nélkül zörögtek a keretükben. A tetőn olyan hangerővel kopácsoltak az esőcseppek, mintha nem is csapadék, hanem érmék hullanának a felhőkből.

- Lelassít minket - kiabálta túl Zane a hangzavart. - A vihar körülvesz bennünket, és visszatartja a hajót!

Scorpius kilesett az ablakon.

- A vitorlák és az árboc miatt - mondta. - Túl nagy a légellenállásuk.

James bólintott.

- Csökkentenünk kell a súlyunkat, és áramvonalasabbnak kell lennünk. Gyerünk! - indult az ajtó felé.

- Mégis mihez akarsz kezdeni? - kérdezte Rose tágra nyílt szemmel. James látta az arcán, hogy a kérdés ellenére a lány sejti, mi a terve. Már elő is húzta a pálcáját, hogy segítsen.

James egyik kezével az ajtó kilincsén biccentett.

- Le kell tépnünk az árbocot, a vitorlát, mindent, ami csak lelassíthat.

Erővel kinyitotta az ajtót. A viharos szél azonnal eláztatta az arcát és a haját. Hunyorogva próbált nekifeszülni a szélnek. Rose, Scorpius és Zane követték.

A hatalmas cseppek fagyos tüként bökdösték őket, ahol csak érték. A fedélzet kavics nagyságú jégdarabokkal volt tele. Amennyire csak tudtak, beledőltek a viharos szélbe, és kijebb sétáltak.

- Hagrid ezért ki fog nyírni minket! - kiáltotta Rose, miközben James becélozta az előárbocot.

James csak remélni tudta, hogy megélik azt a percet. Egyik szemét lehunyva gondosan célzott, aztán elkiáltotta magát:

- Convulsis!

A fényugár valamivel a csigák és kötélzet alatt érte az árbocot. Lila villanással és egy fülsüketítő reccsenéssel a fa mintha felrobbant volna, szálkákat szórt mindenfele. Az árboc átbukott a fedélzet peremén, egy pillanatig úgy tűnt, mintha a kötelek elég erősek lennének, hogy elkapják, de aztán a vihar puszta ereje leszakította róluk, magával rántva a tartókötelek nagy részét is. Ahogy az árboc a vízbe csobbant, a hajó döccent egyet, aztán visszafordult a korábbi irányba.

A tat felől újabb villanás látszott, és egy hatalmas reccsenéssel a hátsó árboc is ketté roppant, és a sötét hullámok közé esett. Zane és Scorpius gyorsan hátrébb ugrottak a csapkodó kötelek útjából.

Az idő mintha nagyot zökkent volna James agyában. Mikor látta, ahogy a hátsó árboc a habok között végzi, a Gertrude hirtelen a Gwyndemere lett. Hallotta Petra meglepett sikolyát, ahogy a fedélzeten végigsöprő árboc magával rántotta őt, aztán a hajó tatján, a félig leszakadt korláton lógott a vadul csapkodó hullámok fölött. A bross a vízbe esett, a lány pedig esdeklőn meredt James szemébe. *Eressz el, James,* mondta szörnyű nyugalommal...

Az rángatta vissza a jelenbe, mikor Rose a karjába kapaszkodott.

- A mentőcsónakok! - mutatott előre. Kettő volt belőlük, egy-egy a hajó mindkét oldalán gondosan lerögzítve, fejjel lefelé.

Együttes erővel, a pálcájuk segítségével elszakították a rögzítőköteleket, majd jól irányzott átkokkal lelökték a fedélzetről a csónakokat, letarolva közben a korlát egy részét is.

James hátralesett a válla fölött, és egyik kezével a szemét védve végignézett a hajó teljes hosszán. A Gertrude már nem az a magas, nemes uszály volt, mint korábban, most egy igencsak megtépett, mindazonáltal rendkívül áramvonalas testtel rendelkezett, ami észrevehetően gyorsabban szelte a hullámokat, hála a mágiától önműködő hajókeréknek.

- Ennyit tehetünk az ügy érdekében - kiáltotta Zane. Szőke haja ázottan tapadt a fejéhez, ahogy előreszaladt hozzájuk. - Mindent lelöktünk, ami nem volt lerögzítve, és jópárat azok közül is, ami le volt!

- Menjünk be! - intett James a fülke irányába, ami most egyben a hajó legmagasabb pontja is volt.

Folyamatosan dörgött az ég, a villámok időnként hátborzongató, éles fénybe borították a tornyosuló hullámokat, mérföldeken át. A négy fiatal visszatért a kormányosfülke viszonylagos melegébe, James pedig elkapta a lustán ide-oda forgó kormánykereket.

- És most? - söpörte ki vizes haját Rose az arcából.

James a lányra pillantott, aztán kissé esetlenül felvonta a vállát.

- Meglátjuk, hogy így le tudjuk-e hagyni.

Csodával határos módon úgy tűnt, akár még sikerülhet is nekik. Most, hogy megszabadult a felesleges súlytól, a Gertrude úgy hasított a vízen, akár egy torpedó. Két oldalról a fellegek még mindig próbálták körbevenni, de most már épp csak lépést tudtak tartani velük. Csakhamar le is maradtak.

Pár perc múlva a hullámhegyekből csupán magasabb dombok lettek, amin már könnyebben hasított át a Gertrude. A viharos szél lecsendesült, lassan langyos fuvallat vette át a helyét. Az ég még mindig dörgött, mintha az elszökő prédáját átkozná, de egyre távolabbról hallatszott.

Aztán, olyan hirtelen, hogy James épp csak meg tudott kapaszkodni a falon végigfutó korlátba, a Gertrude alábukott, akár egy bálna. Orrát belefúrta egy hullámba, majd az egész hajótest követte. A fedélzet egészét elfedte a tengervíz, eltakarta az ablakokat, aztán a hajót egy mély, gurgulázó hang kíséretében elnyelte az óceán. Félhomály borult a fülkére, ahogy a hajó egyre mélyebbre suhant a zöldeskék mélységbe, végül pedig a teljes sötétségbe. Az árbocokkal együtt a lámpásnak is búcsút mondtak.

James semmit sem látott. A hajó vészjóslóan recsegett-ropogott körülöttük, miközben alkalmazkodott a külső nyomás változásához.

- Gyűlölöm ezt a részt - nyöszörögte Rose.

A belső nyomás is megváltozott. James érezte a gyomrában és a szemében is. Egy éles rándulással és ezernyi felszálló buboréktól övezve a Gertrude besiklott egy kisebb, szűkebb áramlatba, és még a korábbiaknál is sokkal gyorsabb iramra kapcsolt. Most, hogy a külsején nem maradt szinte semmi kilógó, a hajó nyílként hasított a vaksötétben.

A hajó végül áttörte a hazafelé vezető járat laza vízfalát, és hátborzongató dördüléssel landolt az alagút padlóján. A külső nyomás megszűnésével csak tovább gyorsult, csak most már a falak dőlésszögét is követte.

A vihart már teljesen lehangyták, nem kellett attól félniük, hogy utoléri őket. Lehet, hogy mágikus vihar volt, ahogy azt James sejtette, de sebességük könnyedén túlszárnyalta azt, legalábbis amíg el nem érik az úti céljukat.

Nem maradt más, haza kellett térniük a Roxfortba, és reménykedni, hogy még nem késő megállítani Judithot és Odin-Vannt. James izmai kissé elernyedtek erre a gondolatra, és kimeredt a kabin koromfekete ablakán. Előre nyúlt, és újból elkapta a kormánykereket. Elhatározta, hogy megtesz minden tőle telhetőt, hogy egyenesen tartsa a hajót, hogy minél gyorsabban haladhassanak.

- Nem szállhatunk szembe velük, ezt, ugye, tudod? - meredt rá Scorpius, mintha csak a gondolataiban olvasott volna. - Judith és Odin-Vann túl erősek. Szinte még el sem hagyta a pálcámat, az a pasas máris kivédte a kábítóátkomat. Minden bűbájt ki tud védeni. Nem harcolhatunk ellenük.

- Nem akarok harcolni velük - felelte James komoran. - Csak el akarok jutni Petrához. El kell mondanunk neki, amit megtudtunk.

Néhány feszült, néma másodperccel később Zane széttárta a karjait.

- És aztán?

- Aztán majd ő harcol ellenük - válaszolta James szilárd meggyőződéssel.

A visszaút jóval tovább tartott, mint azt James lehetségesnek tartotta. A Gertrude végtelen alagutak labirintusán száguldott végig, követve a kanyargó járatokat. Rose és Scorpius a menetszéllel küzdve elhagyták a fülkét, és levonultak az alsó fedélzetre abban a reményben, hogy odalent nem lesz olyan gyomorforgató a mozgás. Egyedül Zane maradt James mellett. Egyikük sem beszélt, de James határozottan örült régi barátja jelenlétének. Nem tudta, mennyi idő telt el – neki óráknak tűnt –, de végül ellazította markát a kormánykeréken. Ujjai már fájtak, szeme szinte sajgott a fény hiányától.

Zane megérezte James felengedését.

- Ralphinator nélkül nem ugyanaz, mi? – kérdezte.

James nagyot sóhajtva belebiccentett a sötétbe. Tisztában volt vele, hogy Zane úgysem látja, de úgy vélte, nem számít.

Végül ismét Zane törte meg a csendet.

- Vajon mit csinálhatnak most a szüleink? – Ezen elgondolkozott kicsit a száguldó sötétséget fürkészsze, aztán folytatta. – Igazából, szerintem tudom, az *én* szüleim mit csinálhatnak. Otthon vannak, St. Louisban, vacsorához készülődnek. Greer valószínűleg az asztalnál írja a háziját, és közben puffog miatta. Apa valószínűleg folyton húzza az agyát, mert azt hiszi, ettől kicsit jobb kedve lesz, de ez sosem működik. Muglik, ők semmit sem tudnak a mozdulatlanra dermedt sorsról, szökésben lévő mágusnőkről, meg egyéb mágikus zűrzavarokról, amik azzal fenyegetnek, hogy véget ér az univerzum. Életemben most először... kicsit irigylem őket.

- Az én apám valószínűleg otthon van, az irodájában – vélekedett halkán James. – Valószínűleg a legutóbbi jelentéseket és vészhelyzeti procedúrákat futja át, de nem igazán olvassa végig egyiket sem. Csak lapozgatja őket, és közben megállás nélkül pörög az agya, mint egy gép. Különböféle terveken töri a fejét, teszteli őket, próbálja kitalálni, mi legyen a következő lépése. Már vagy ezerszer láttam, ahogy ezt csinálja.

- Ha visszaértünk a Roxfortba, valahogy el kéne érünk – mondta Zane. – Elvégre ő Harry Potter. Ő tudni fogja, mitévők legyünk.

James lassan megrázta a fejét.

- Emlékszel még, mit mondott a driád, még elsőéves korunkban?

Zane nagyot szusszantott, mintha titokban neki is ezen járt volna az agya.

- Ja. Azt mondta, az apád harcának vége. És hogy ez a tied lesz.

- Szerencsére nem csak az enyém. Itt vagy nekem te, Rose, meg Scorpius is.

Úgy tűnt, ezt Zane elfogadja. Végül egy hosszú, kényelmetlen szünet után még hozzá fűzte:

- De Ralph nincs.

- Ralph most már a maga útját járja – felelte James félig mérgesen, félig szomorúan.

Felettük halvány fény kezdett derengeni. James először azt hitte, csak a szeme csalja meg, de aztán a derengés egyre terjedt, és mélykék árnyalatot vett fel, és még a körülöttük száguldó alagút falán is meg-megcsillant a fénye.

James izmai azonnal megfeszültek, és újra megragadta a kormánykereket.

- Úgy látszik, mindjárt ott vagyunk - lesett ki Zane is az ablakon.

James hirtelen úgy érezte, még nem áll készen. Rájött, hogy a hajó ringatózása a sötétben szinte a félálom tompaságának határára sodorta. Testén elektromosságként cikázott végig az adrenalin, amihez émelyítő rettegés társult. Érezte a pálcája súlyát a zsebében, és elmélázott rajta, vajon milyen hamar kell előkapnia, használnia azt, hogy megvédje saját magát vagy valaki mást.

A kék fény végül már az egész alagutat betöltötte, de továbbra is tompa és zavaros maradt.

- Valami nem stimmel - mormolta James az orra alatt. A meredek emelkedés közben az alagútban futó folyóban emelkedni kezdett a víz, és a járat szép lassan kezdett megtelni. A hajó megállás nélkül bukdácsolt az örvényeken és áramlatokon, majd, mikor a vízszint elég magas lett, a kormányosfülke teteje nekicsapódott a barlang mennyezetének, és kísérteties karistoló, sivítő hang kíséretében végigszántotta azt. James és Zane ösztönösen a földre kuporodtak, és rettegve figyelték a fülke plafonját.

Végül gurgulázó hang hallatszott, a tovább emelkedő víz pedig lassan az egész hajót körbevette, ami újfent alámerült. Habár a Gertrude így már nem ért hozzá az alagút tetejéhez, a száguldó mozgás nem állt le. A hajó saját tengelye mentén forogni kezdett, akár egy dugóhúzó. James a kormánykerékbe kapaszkodott, Zane pedig a falon futó korlátot kapta el, és mindketten igyekeztek talpon maradni annak ellenére, hogy a padlóból néha mennyezet lett.

Hirtelen megváltozott az ablakon túli kilátás. A hajó kisuhant a járatból egy jóval tágabb térbe, tele mocskos, örvénylő vízzel. James először nem ismerte fel, valószínűleg, mivel a hajó épp oldalra dőlve állt, különös perspektívát nyújtva. Aztán jeges döbbenet lett rajta úrrá, ahogy felismerte a kerek öblöt, az egymás mellett sorakozó alagutakat, a teraszosan emelkedő sziklapárkányokat és egy lépcső tetején a zárt ajtót. A tó alatti barlangban voltak, csak hogy mostanra teljesen elárasztották. Odafentről éles, ezüstös fény derengése látszott, alighanem telehold függött a tó fölött.

Valami szörnyűség történhetett, hogy az egész barlang víz alá került.

A távolban fémesen csillogó árnyékok köröztek a hajó körül. James nem tudta kivenni, mik azok, de volt egy olyan érzése, hogy nem halak.

A Gertrude egyre lassulva pörgött felfelé. James és Zane hiába kapaszkodtak, így is átestek néha egymáson, mikor a padlóból hirtelen plafon lett, és fordítva. A hajó belsejéből hallatszók zajok arra utaltak, hogy a rakomány is elszabadult. James csak remélni tudta, hogy Rose és Scorpius biztonságban vannak a hanykolódó ládák elől.

Lassanként a hajó orra került felülre, de a forgó mozgás továbbra sem állt le, mindössze áttolódott a függőleges tengelyre. Az ablakokon tompa, de egyre erősebb holdfény szűrődött be, a hullámok hátborzongatóan derengve táncoltak fölöttük. Ahogy a hold egyre nagyobb és nagyobb lett, James szorosabban megmarkolta a kormánykereket.

Mennydörgő robaj kíséretében a Gertrude kirobbant a vízből, egy pillanatilig szinte függőlegesen ágaskodott, aztán hatalmas csobbanással elfeküdt a hullámokon. A fedélzetet özönvíz szerű áradat mosta át, aztán minden lenyugodott.

James kék foltokkal és zúzódásokkal tele tápáskodott fel, de ahogy meglátta az ablakon túli látképet, minden fájó tagjáról elfelejtkezett.

Az éjfék égbolt előtt ott sötétlett a Roxfort kastély sziluettje, tele az ablakok miriádjainak halványan pislákoló fénypontjaival. A fákon túl, a tó és az iskola között valami sárgás fényel derengett, de James nem tudta kivenni, mi az. A fák mögött alakok mozogtak, némelyek aprók voltak, és csoportokba verődtek, mások aggasztóan nagyok. Aztán, mikor végre a víz csobogása is elhalkult körülöttük, meghallották a hangokat is: a nagy és feldühödött tömeg kiáltozását.

- Mi van itt? - meredt ki az ablakon Zane tágra nyílt szemmel.

James erőtlenül megrázta a fejét. Túlságosan sokkolta és megrémítette, amit látott. Végül nagy nehezen lerázta magáról a kábulatot, az ajtóhoz lépett, és kitárta azt. A meghajlott, eldeformálódott fém hangosan sikoltott.

Alig lépett ki a fedélzetre, valami kongva pattant le a fülke faláról, pontosan a feje mellett. Szinte fel sem fogta, mi történt, míg a tárgy a deszkára nem esett, a lábainál. Lepillantott. Egy durván faragott, kőhegyű lándzsa volt, zöld, akár a jádekő. Ebben a pillanatban végig a hajó egész testén újabb támadások koppanása és döngése hallatszott.

A tó körülöttük megtelt vizet fröcskölő alakokkal. A sötétben nem voltak teljesen kivehetők, csak az izmos felsőtestük és a karjuk lógott ki, amint meglepő pontossággal lyuggatták ki a már így is meglehetősen viharvert Gertrude-ot. Harci kiáltásuk dobhártyaszaggató rikoltásnak hallatszott csupán, mintha szoruló, rozsdás fogaskerekek súrlódnának egymásnak.

- A sellők! - sikoltotta Rose, amint feltűnt az alsófedélzet lépcsőjén. - Totál begőzöltek!

- Nem mintha egyébként olyan hű, de nagyon barátságosak lettek volna - tette hozzá Scorpius rosszkedvűen, majd elhajolt egy dárda elől, ami a kormányosfülke faláról pattant le.

A Gertrude váratlanul nagyot döccent, és kissé megdőlve elindult előre, mire James Rose-nak esett, a lány pedig Scorpiusnak.

- Kapaszkodjatok! - kiáltott ki Zane a fülkéből. - Nem igazán értek az önjáró hajókhoz, de szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy a vörös az gyorsat jelent!

James a nyitott ajtóba kapaszkodott, Rose pedig az ő karját kapta el. Odabent Zane az egyik nagy réz kallantyúval a kezében állt, amit előre tolt, amennyire csak tudott. Másik kezével vadul tekergette a kormánykereket, és próbálta becélozni a Roxfort fényeit. Szeme tágra nyílt a rémülettől. A hajó hirtelen megugrott egy nagyobb hullámon, amitől James, Rose és Scorpius egészen a külső korlátig botladozott. Hideg köd telepedett rájuk, de legalább a dárdák nem kongtak tovább a fedélzeten.

- Hova viszel minket? - kiabálta Rose a menetszélbe. Olyan erővel szorongatta a korlátot, hogy szinte kifehéredtek az ujjai.

- Öhm... nem is tudom - Zane apró, mániákus mosollyal vállat vont. - Mondjuk el innen!?

A kastély már-már valószerűtlen sebességgel közeledett, a Gertrude egyre vadabbul hánykolódott a hullámokon.

- Mindjárt itt a móló, Walker! - szólt figyelmeztetően Scorpius.

- Ja, látom - vetette oda Zane, miközben kétségbeesve vizsgálgatta a vezérlőpult műszereit. - Csak hát, amennyire tudom, a hajókon nincsen fék. Az lesz a legjobb, ha erősen megkapaszkodtok valamiben.

A hajó anélkül robogott át a mólón, hogy akár csak egy kicsit is lelassult volna. A levegőt dobhártyaszaggaató recsegés-ropogás töltötte be, mindenfelé törött deszkák, fadarabok és gerendák röpködtek. A part immár alig húsz méterre volt tőlük, de még mindig hihetetlen sebességgel közeledett. A kavicsos tópart fölé sötét fák magasodtak, és eltakarták a csillagos égboltot. Csakhogy, vette észre James, az ég mégsem volt olyan tiszta, mint azt korábban hitte. A Rengeteg lombtakarója fölött, a láthatár legszélén szürke fellegek gyülekeztek, melyeket időnként villám fénye világított meg. Lehagyták ugyan a vihart, de úgy tűnt, annak dühe szemernyit sem csappant, és az úti céljukhoz is követte őket.

A hajótest éles sivitással száguldott ki a kövekkel teli partra, aztán az orra megugrott, és néhány pillanatig mintha repült volna. Földet éréskor James térde megroggyant kissé, de egyelőre kitarzott. A Gertrude kidőlt fatörzsek mellett suhant el, lelógó ágakat tépett le, majd oldalra dőlt, és még úgy is csúszott kicsit tovább. James, Rose és Scorpius a korlátba kapaszkodva lógtak a fedélzetről, jól tudván, hogy ha eleresztenék, a hajótest maga alá gyűrné őket. Végül még hallatszott egy utolsó, mindennél hangosabb reccsenés, ahogy a fák ágai több helyen is áttörték a hajó fenekét, aztán minden mozdulatlaná dermedt.

Zane félig mászva, félig esve kászálódott elő a kormányosfülkéből, és a korláthoz bukdácsolva hátranézett a kavicsos partra.

- Otthon, édes otthon - nyögte elcsukló hangon.

Most, hogy csend lett, meghallották, hogy az egész erdőt betölti a dühödt kiáltások és a dulakodás hangjai.

- Mi folyik itt? - nézett körbe Rose. Jamesnek akaratlanul is átfutott az agyán, hogy a lány rémülettől metsző hangja Hermione nénikéjére emlékezteti.

- Ha tippelnem kéne - felelte Scorpius, mialatt átmászott a korlát maradványain, és leugrott a partra -, azt mondanám, a kentaurok beváltották az ígéretüket. Valószínűleg a pénteki mágikus rengés lehetett az utolsó csepp a pohárban, úgyhogy most támadnak. Viszont, a hangokból ítélve a dolgok nem úgy mentek, ahogy azt eltervezték. Még nem érték el a kastélyt.

- Na és a sellők? - mászott le Scorpius után James is, majd lesegítette Rose-t. - Ők nem dolgoznak együtt a kentaurokkal. De akkor miért támadnak?

Zane hangos puffanással ugrott le a partra melléjük.

- Minden egyszerre történik. Ez nem véletlen. Itt a vég.

James megborzongott a gondolatra, de úgy gondolta, bármilyen szörnyen hangzott is Zane teóriája, alighanem igaz. Valóban olyan érzése volt, mintha minden a végéhez közeledne.

- És most? - A fákon túli derengésre meredt. - Ha valahogy akadályozzák a kentaurokat a bejutásban, mi is ki vagyunk zárva.

Zane arca váratlanul felderült.

- Viszont a kentaurok nem tagjai a Bajkeverőknek, mi pedig igen. - Rose-ra pillantott, aki rémülettől csillogó szemekkel bólintott egyet.

- Ismerjük az összes bevezető utat - mondta. - Alighanem a kviddicsszertár van a legközelebb. Gyerünk!

Meg sem várta a válaszukat, sarkon fordult, sietve megkerülte a Gertrude roncsait, és futásnak eredt, be a fák közé.

Futás közben James próbált utána szólani.

- De azt hittem, a szertáros bódé egyirányú, és csak akkor működik, ha előtte azon keresztül jöttél ki az iskolából.

- Erről még harmadéves koromban gondoskodtunk - felelte a bokrokon és vastag gyökereken át csörtető lány. - Scorpius és én egyszer egy egész szombatot azzal töltöttünk, hogy százszor egymás után kijöttünk a szertáras járaton, és a főbejáraton mentünk vissza a kastélyba. Előre bebiztosítottunk magunknak pár visszautat, ha esetleg szükség volna rá.

James futás közben összevonta a szemöldökét.

- Hogyhogy én erről nem tudtam?

- Te akkor épp az Alma Aleronban voltál - válaszolt mögüle Zane.

- Nem mintha egyébként meghívtunk volna - jegyezte meg a sereghajtó Scorpius.

Hirtelen két reflektor fénye keresztezte egymást, pontosan előttük, és bőgő morgás moraja közeledett hozzájuk. Rose csúszva lefékezett, és bevetette magát egy fa mögé, épp mikor egy közeli csapáson nagy jármű gurult végig, ragyogó fényszórókkal. Valamiféle terepjáró lehetett, legalábbis a nagy, barázdás gumik és a matt szürkére festett, megerősített oldalváz erre utalt. Benne emberek kiabáltak, és Jamesnek nem esett nehezére elképzelni a mutogató ujjakat sem.

- Ott, ni, látod? - hallatszott ki a nyitott hátsó ablakon. - Itt mérföldeken át csak erdőnek kéne lennie! Láthatod! Egy rohadt nagy kastély van előttünk. Mint múlt héten, mikor túrázás közben egyszer csak ott termett körülöttünk az a falu!

A motor felbőgött, ahogy a kocsí hintázva bukdácsolt az egyenetlen erdei talajon. Bokrokon hajtottak keresztül, letaposták az aljnövényzetet, miközben az ősi fák között kanyarogtak.

Mögöttük két újabb jármű érkezett, azok már jóval gyorsabban és magabiztosabban haladtak. A fa mögül kikukucskálva James mintha fegyvereket látott volna az utasok kezében. Aztán a gyomra összeszorult, mikor felismerte a náluk lévő tárgyakat. Nem fegyverek voltak, hanem kamerák.

- Már megint? - forgatta a szemét Zane.

- Gyertek! - ugrott ki a fa mögül Rose, mikor az utolsó jármű is elhajtott a kastély és a lobogó tűz fényének irányába.

Mikor a négy fiatal elérte az erdő szélét, a fák vonala mentén haladtak tovább. A távolban egy áthatolhatatlan tűzfal előtt egész tömeg tolongott. A kentaurusok ide-oda galoppozó rendezett csoportokban igyekeztek jobb pozíciót találni, nyilaikat felhúzva tartották.

- Merlin védelmet húzott a kastély köré - bukott ki Jamesból. - Az nem közönséges tűz, hanem egy futótűz határvonal!

- Nem sokáig fog kitartani - rázta meg a fejét Scorpius, aztán futás közben előre mutatott. - És az micsoda?

Addigra már Jamesnek is feltűnt.

- Nem kentaur, az tuti - bólított, és a gyomra ismét görcsbe rándult.

Egy külön csoportot alkotva, a tűzfal innenső oldalán, de a kentaurokkal szemben ott tántorogtak a hatalmas alakok, amiket James még a hajóról kiszúrt. Fenyégetően rázták kisebb autó méretű öklüket a kentaursorda felé, kidüllesztették mellüket, fejük már-már nevetségesen aprónak tűnt széles válluk fölött. Óriások voltak, legalább egy tucát, mind különböző méretű.

- Gróp és Prechka! - sikoltott fel Rose. - Ide hozták a törzsüket, pedig Hagrid mondta nekik, hogy ne tegyék! Itt az egész törzs!

Habár csak a sziluettjét látta, James így is megismerte Prechka többiek fölé tornyosuló alakját. Most kissé megrettent a feléje galoppozó kentauroktól, mire azok azonnal kihasználták a gyengeségét, és fegyvereiket rázva körözni kezdtek körülötte. Az óriásnő zsák krumplira emlékeztető feje ide-oda ingadozott, ahogy egyszerre próbálta szemmel tartani az összes kentaurt, és közben elkerülni kopogó, toporgó patáikat. Aztán hirtelen támadásba lendült. Inkább a rémület vezethette, nem a harag, ez egyértelműen látszott a bizonytalan mozdulatokból, és abból, hogy fejét a válla közé húzta. Nagyot rúgott, mire az egyik kentaurok a levegőbe emelkedett, és telibe találta csoportjának hat másik tagját is. Ekkor Prechka görcsös mozdulattal előre hajolt, egy-egy kezével elkapott két újabb kentaurot, a magasba emelte őket, aztán váratlanul úgy csapta össze őket, mintha különleges, húsos cintányérok volnának. James még a tűz bömbölésén, és a tömeg kurjongatásán át is hallotta a hátborzongató recsenést, ahogy szilánkosra tört a csontjuk.

- Ne! - sikoltott fel Rose. Tenyerét a szája elé kapta, de képtelen volt elszakítani a tekintetét a látottakról. - Prechka, ne!

- Hadd csinálja! - kiáltotta Scorpius parancsoló hangon. - A civilizált tettek ideje lejárt! Vagy ő, vagy ők! Vagy hamarosan mi, ha nem megyünk azonnal tovább!

- Szent szalamandra - fújta ki tompa fütyüléssel a levegőt Zane. Arcára kiült a rémület. - Ez... brutális volt!

Váratlanul éles fény villant, ahogy az egyik korábbi jármű átugratott egy közeli dombosabb részen, nem messze a tűzfaltól, majd nyikorgó fékekkel, farolva megállapodott. Az utas oldali ajtó kivágódott, és egy férfi mászott ki rajta. Szemében szintiszta pánikkal meredt az óriásokra. Rémülten hátratántorodott, aztán megbotlott, és a földre esett, egyenesen egy kentaurok lábaihoz. A férfi felnézett a lényre, felsikoltott, aztán karját az arca elé emelve összekuporodott.

A másik két jármű ebben a pillanatban száguldott elő a fák közül. A középső még épp időben reagált, így nem hajtott át pánikba esett társán, de az első kocsit már nem tudta kikerülni. Éles csattanás és üvegcsörömpölés hallatszott, majd rögtön kiabálás.

- Ez már túlnő rajtunk! - kiáltotta Scorpius sürgetően. - Gyerünk!

A félelemtől lebénuult, összezavarodott csapat tovább szaladt, miközben az óriások most már végképp harcra szálltak a kentaurok ellen, a járművek ajtaja pedig felpattant, és a rémült muglik csapatot, papot, kamerát hátrahagyva szétszéledtek a szélrózsa minden irányába.

A futótűz határvonala a kviddicspálya mellett haladt el, és habár a pálya a határon kívül volt, a mardekáros lelátóból így is csak lángoló, szenes csontváz maradt. A csapat élén haladva, a hőtől és fénytől elárnyékolva arcát Rose egyenesen a szertáros bódét vette célba, amin már szintén megjelentek az első szenes, izzó deszkák. A kis épület már a tűz közelségétől is füstölögni kezdett. A lelátóktól körbevett pálya összegyűjtötte és kazán forróságúvá hevítette a levegőt. Jamesről ömlött a veríték.

Nem messze tőlük James egy lángoló, vonagló alakot vett észre. Ereiben megfagyott a vér, mikor rájött, hogy a fúriafűz az. Ágai között szikraörvények kavargtak, levelei egyenként izzottak fel és égtek hamuvá.

Elszakította róla a tekintetét, és elhatározta, hogy nem említi a többieknek a szörnyűséget, aminek tanúja volt.

Rose a bódé bejáratához szaladt, ujjai a kilincs köré fonódtak, aztán éles sikollyal rántotta el a kezét.

- Ez tűzforró! - sziszegte megégetett ujjait fújkálva. Scorpius felemelte a karját, markában már ott szorongatta a pálcáját.

- Convulsis! - kiáltotta, mire az ajtó úgy vágódott ki, mintha berúgták volna. A benti sötétség túl nagy volt egy ilyen kicsi bódéhoz képest. Egy kőlépcső vezetett egyre mélyebbre, lentől hűvös levegő söpört végig rajtuk.

Ezúttal Scorpius haladt az élen, és levezette a csapatot a földalatti alagútba.

James nagyot nyelt. Úgy érezte, minden a feje tetejére állt. Fogalma sem volt, mitévő legyen. Nem tudta, hol van Petra, vagy hogy egyáltalán életben van-e még. Káoszba hullott az egész világ, és minden lehetséges akadályt az útjába görgött, hogy megállítsa.

Az oldala sajogni kezdett, ahogy a hátborzongatóan csendes sötétségben kocogott. Aztán, mikor Scorpius elérte a járat túlsó végén, elől fény derengett fel. A négy fiatal kimászott a járatból, majd az örökké eredményes Lokimagus szobrát megkerülve egy tökéletesen hétköznapi roxforti folyosón találták magukat. Senkit nem láttak, de a távolból riadt kiáltások és rohanó léptek zaja hallatszott.

Úgy tűnt, az iskolát még nem ürítették ki. Tehát ezért védi Merlin még mindig. De már ő sem sokáig képes visszatartani a kentaurusokat.

Mintha csak erre a pillanatra várt volna, a kastélyt hatalmas robbanás rázta meg, a mennyezetről vakolat pergett, egy közeli ablak ripityára tört. *A kentaurusok a tűzön át támadnak*, futott át James agyán, habár ötlete sem volt, ez hogyan lehetséges.

- Ez most nem számít - fordult a többiekhez. - Nem tudom, hogy vagy miért, de továbbra is egyetlen feladatunk van: meg kell keresnünk Petrát és figyelmeztetni őt! Ha Odin-Vann és Judith előbb érnek el hozzá...!

- De hogyan!? - dobbantott a talpával hisztérikusan Rose. - Még azt sem tudjuk, hol lehet!

James nagyot sóhajtott, mikor elhatározásra jutott.

- Meg kell találnunk Merlint - mondta Scorpiusra meredve. - Nála van Petra apjának brossa. Petra még mindig abban a tudatban van, hogy örökre itt hagyja ezt a világot, és nem lesz hajlandó anélkül elmenni. Ha megtaláljuk Merlint, megszerezhetjük Petra is.

- Hacsak nem késtünk el máris - vont vállat Zane. - És mindez, ami körülöttünk zajlik, csupán az apokalipszis első felvonása.

James pálcát húzott, és mindenre készen iramodott el a lépcsők, és az igazgatói iroda felé. Alig fordult be a következő sarkon, kis híján belerohant George Muldoonba, a holláhátas prefektusba. A magas fiú elkapta James vállát, tekintete tébolyról és rémületről árulkodott, mielőtt felismerte volna, kibe botlott.

- Potter! - szakadt ki belőle egy döbrent nyögés. - Mit keresel te itt lent?! Megkezdődött a teljes lezárás! Mindenkinek vissza kell térnie a klubhelyiségekbe! Neked is, Weasley, Malfoy! És...! - Zane-re meredt. - Te meg ki a fészkes fene vagy?

- Zane Walker - biccentett neki Zane. - Normál esetben kezet ráznék, de most eléggé sietünk. Talán majd legközelebb. Már ha lesz legközelebb.

Azzal a csapat tovább is rohant, maguk mögött hagyva Muldoont, aki kigúvadt szemekkel, értetlenül meredt utánuk, és felváltva kiabálta a nevüket.

Végül elérték a lépcsőházat, gyorsan felugrottak a legközelebbi lépcsősorra, és megkapaszkodtak a korlátban. Épp időben, ugyanis az lassan elfordult alattuk. Újabb robbanásszerű robaj hallatszott, a lépcsőház túloldalán a Héraklész ablak kirobbant a keretéből, és színes mozaiküveggel szórta tele az egész csarnokot.

- Ez nem átok volt - meredt a törött ablakon éktelenkedő lyukra Scorpius. - Valami eltalált minket!

- Az óriások - bólintott Zane. - Próbálnak bejutni a kastélyba. Nem támadási céllal, csak a kentaurok elől menekülnek.

- Gyerünk! - rohant fel a lépcsőn James, ami ekkor állt be egy másik platformhoz. - Nincs időnk ezzel foglalkozni!

Jamesszel az élen érték el a harmadik emeletet. A fiú ráfordult a vízköpő folyosójára, és mikor megpillantotta a csigalépcsőt mögötte, még nagyobb sebességre kapcsolott.

Újabb robbanás rázta meg a kastélyt, ezúttal pontosan James mellett. Az egyik tartóoszlop háborzongató roppanással kettétört, és a folyosóra zuhant. James csak az utolsó pillanatban tudott elugrani a nehéz kődarab elől. Az oszloppal együtt leszakadt a mennyezet egy nagyobb darabja is, a levegőt por töltötte meg, egy közeli fáklya halk puffanással kialudt.

James feltápaszkodott, és visszanézett. A törmelék padlótól a plafonig betöltötte a folyosót, teljesen elvágva őt Scorpiustól, Rose-tól és Zane-től.

- Tudta, hogy eljössz majd - szólalt meg mögötte egy férfihang. - Én kételkedtem benne, de ő *tudta*.

James olyan gyorsan pördült meg, hogy kis híján kicsúszott lába alól a talaj. Pálcáját vadul felrántotta.

- Capitulus! - kiáltotta, mire a pálcájából útnak indult egy vörös fénysugár. Alig tett meg azonban néhány centit, szikrákká bomolva elvesztette az erejét.

- Judith megjósolta, hogy hagyjátok majd a vihart, és visszajöttök. Én itt maradtam, hogy felkészüljek, ha mégis eljönél. Nem kellett volna kételkednem benne. Ritkán téved.

Egy sötét alak lépett ki az árnyékból, félúton James és a csigalépcső között. Még nem látta az arcát, de James felismerte Donofrio Odin-Vann ösztövé alakját. A férfi szinte lustán, félig leeresztve tartotta a pálcáját.

- Stupor! - kiáltotta James. A vörös kábítóátok alig húsz centivel a pálca hegye előtt egyszerűen köddé vált. Odin-Vann halkan felnevetett, saját varázspálcájának végéből lilás füst szivárgott.

- Te is tudod, hogy nem győzhetsz le - csipkelődött. - Felesleges próbálkozni.

- Hol van Petra? - meredt a férfira James remegő pálcája fölött. Nagyot nyelt. - Életben van még?

- Semmi közöd Petrához, James - felelte Odin-Vann, és lassan közelebb lépett. - Sosem volt. Jó érzés azt hinni, hogy érzett irántad valamit, igaz? És mégis úgy döntött, hogy örökre itt hagy téged. Ez biztosan szíven ütött. Szíven ütött, igaz, James?

James megsemmisülten lehajtotta a fejét. Aztán hirtelen nagyot suhintott a pálcájával, és elkiáltotta magát.

- Expulso!

A bűbáj keresztülszáguldott kettejük között, aztán szikrákká robbant a pislákoló pajzson, ami Odin-Vann felemelt pálcája előtt derengett. Ismét tett előre egy lépést a fiú felé.

James ösztönösen hátrébb lépett. Talpa alatt törött kőszilánkok sercegetek.

- Végezni akar velem?

- Nem kell megölnöm téged - vonta fel a vállát Odin-Vann könnyedén. - Azt a vihar elintézi. Követni fog, bárhová is menj. És, ha valahogy mégis előtte tudnál maradni, nos... - A fejét csóválva felsóhajtott. - Ennek a világnak már úgyis csak órái vannak hátra.

- Miért teszi ezt? - kérdezte indulatosan James, és ezúttal teljesen leeresztette a pálcáját. - Mármint, azt értem, hogy folyton szívóztak magával. A bosszúvágy még oké, még ha kicsit az agyára is ment a dolog. De miért akarja elpusztítani az egész világot?

- Á, hiszen ez már nem az én világom, James - felelte halkán a férfi. - Judith segítségével egy egészen új világot teremtünk. A saját képünkre. Nálunk a kulcs. Márpedig ez a kulcs nem más, mint a mi kis Petra Morgansternünk. Ő fogja megnyitni az utat. Utána már nem lesz szükségünk a kulcsra. Mehet a levesbe. - Felkuncogott.

James egy újabb lépést tett hátra. Megrémítette Odin-Vann örületének mértéke, de közben halvány reménysugár is gyúlt a szívében. Petra még él. Ha megtalálhatná...

- Relaxo! - kiáltott, és villámgyorsan előre bökött.

Odin-Vann válla megrándult, ahogy lekövette a pálcája mozdulatát. Zöld fénysugár villant, és James bénító átká semmivé foszlott. A férfi ismét felnevetett, és közelebb lépett.

- Petrificus Totalus! - James minden erejét beleadta a sóbálványátokba. - Levicorpus! Incarcerandus! Convulsis!

A bűbajok kilóttek a pálca hegyéből, hogy aztán néhány centiméterrel odébb hatástalanítsa őket Odin-Vann pálcája az előírt ellenbűbájokkal.

- Te aztán tényleg nem tudod, mikor kell feladni, mi? - nevetett vidáman a fiatal professzor. - Pont ezt a fajta arroganciát gyűlölöm mindennél jobban az emberekben. Annyira biztosak vagytok benne, hogy valahogy, valamilyen módon nyerhettek. Hiszen ti vagytok a jó fiúk! Amit tesztek, az helyes. Egyszerűen elviselhetetlen. Mindazonáltal... roppant szórakoztató.

James előre szegezte a pálcáját a tanárra, aki már csak alig három méterre volt tőle. Nagy levegőt vett, hogy kimondja a következő bűbájt. A pusztá kétségbeesés hatására egy főbenjáró átkot fontolgatott, ekkor azonban sietős léptek zaja hallatszott Odin-Vann mögül. Egészen pontosan az igazgatói irodába vezető csigalépcső irányából. Súlyos léptek voltak, azonban James ösztönösen tudta, hogy nem Merlin az.

- James! - kiáltott fel a jövevény meglepetten, ahogy megtorpant a lépcső lábánál.

Ralph volt az. Odin-Vann bal keze egy pillanatra eltűnt a talárja alatt, aztán egy második pálcával becélózta a fiút.

- Maradj ott, Dolohov! - vakkantotta, de a szeme egy pillanatra sem eresztette Jamest. - Nem kell osztoznod Potter sorsában.

- Ez vicces - gúnyolódott Ralph. - Mintha bármelyikünk is túlélne ezt az estét! Már vagy egy órája várok az igazgatóra, de kétlem, hogy visszajönne. Nélküle, nagyjából, le is húzhatjuk a rolót.

Beszéd közben Ralph felrántotta a pálcáját, és egy nonverbális átkot küldött Odin-Vannra. Mélykék volt, és elektromosságtól izzott.

Odin-Vann bal keze rándult egyet, és a tökéletes ellenátok semlegesítette Ralph támadását.

A professzor Jamesre mosolygott, egyik pálcájával Ralphra célzott, a másikkal James mellkasára.

- Crucio - mondta, szinte csak mellékesen.

James összerándult, de nem ő volt a célpont. Odin-Vann második pálcájából halványzöld fénysugár csapott ki, egyenesen neki Ralphnak. A fiú hátraesett, nekivágódott a legalsó lépcsőfokoknak, majd az összes izma egyszerre feszült meg a kínzó fájdalomtól. Sikoltani akart, de a tüdeje nem engedelmeskedett, a fogai csikorogtak egymáson. Végül csupán egy kétségbeesett nyögést volt képes kipréselni magából.

- Még meg sem köszöntem, Dolohov - mondta Odin-Vann, túlkiabálva az átok sercegését. - Rávilágítottál a varázspálcám egyetlen hiányosságára. Nonverbális bűbájok! Hála neked, sikerült átkalibrálnom, és megoldást találtam erre a hibára.

- Hagyja abba! - ordította James, és ismét felemelte a pálcáját. Mielőtt átgondolhatta volna, mit tesz, elismételte Odin-Vann átkát. - Crucio!

Eddig sosem használt főbenjáró átkot, még gyakorlóbábun sem. A zöldes sugár gyöngye volt és szétszórt. Odin-Vann egyetlen kézrándítással megidézte az ellenátokot, és az egyébként is ködszerű kínzóátok szétfoslott a levegőben.

Ralph továbbra is összegörnyedt a kínzás hatására, de végre sikerült legördülnie a lépcsőről. Nyögött, morgott és nyöszörgött, ám Jamesnek hirtelen az az érzése támadt, mintha a barátja még a fájdalmak közepette is szavakat akarna formálni.

- Éééhh-ééhssz... ééÉJSZakkh... aaAAHH...! - sziszegte összeszorított, vicsorgó fogai között.

Odin-Vann maga is vicsorra húzta a száját, és tovább növelte az átok erejét. Most már halványzölden pulzált. Ralph felsikoltott.

- Állj! - kiáltotta James. Továbbra is Odin-Vannra fogta a pálcáját, de hasztalan. Semmit nem ért vele. - Meg fogja ölni!

- Mindenki meghal - villantott fel Odin-Vann egy kegyetlen vigyort. - Reméljük, mindenki élvezte az életet, amíg még lehetett! Bevallom, ezt kétlem!

Ralph háta megfeszült, ahogy üvöltve vonaglott a padlón. Aztán nagy levegőt vett, és hatalmas nehézségek árán kinyögött két szót.

- Éhh... éééjszakaaiii... Khk-KVIDDICS!

James összezavarodva meredt a barátjára. Ujjai már sajogtak, olyan erővel szorongatták a pálcáját. Vajon hogy értette Ralph? Kezdi elvenni az eszét a fájdalom? Vajon mi készítette, hogy utolsó, kétségbeesett szavaival valami olyan buta és semmitmondó dologról beszéljen, mint az éjszakai kviddics?

A cruciatus átok tovább fokozódott, Ralph szeme kifordult, és teli tüdőből, nyálat fröcsögve üvöltött a kintől.

Aztán James hirtelen megértette. Még a száját is eltátotta, mikor átsöpört rajta a felismerés. Teljes kapacitáson zakatolt az agya, próbálta kiválasztani, mire tegye fel az utolsó lapját, ami vagy megfordítja a helyzetet, vagy örök kárhozatra ítéli mindannyiukat. Végül döntött, és még egyszer, utoljára, előre szegte a pálcáját.

- Osclauditis! - kiáltotta. A bűbáj fehéren izzó szalagként suhant át kettejük között, és a jobb vállán találta el Odin-Vannt. A férfi karja abban a pillanatban megfeszült, a könyöke kiegyenesedett.

Szeme kimeredt, ahogy lepillantott a jobb karjára és a markában szorongatott pálcára, ami így egyenesen a padlóra mutatott. Semmi jelét nem mutatta, hogy ellenrontásra készülne.

Mert nem is volt ellenrontás. A meccsmágiát nem lehetett kivédeni. A csontdermesztő rontás elől legfeljebb félre lehetett ugrani.

Mikor a professzor koncentrációja megtört, a cruciatus átok is elenyészett Odin-Vann másik pálcájából.

- Hogyan...!? - nézett fel Jamesre, de addigra a fiú újra tüzelt.

- Novistenaci! - A fricska átok hatására a professzor bal kezén görcsösen összerándultak az ujjak. A második pálca csörögve a padlóra hullott.

- Hogy csinálod ezt!? - dühöngött Odin-Vann.

- Meccsmágia - felelte James összeszűkülő szemekkel. - Erről nem olvashat a Caster lexikonban.

Odin-Vann mérgesen felordított. Lehajtotta a fejét, és rohamra készült, látszólag készen rá, hogy ha kell, nekirohan Jamesnek, és testi erővel löki hátra, a leomlott fal romjaira.

- Capitulus! - Ezúttal nem James varázsolt, hanem Ralph. James látta, hogy a barátja csapzottan térdel az igazgatói irodába vezető lépcső előtt, keze remegett, de így is összeszedte magát annyira, hogy segítsen.

Az Odin-Vann jobb kezében lévő pálca már mozdult is, hogy hatástalanítsa Ralph lefegyverző bűbáját. Csakhogy a csontdermesztő rontás hatása még nem múlt el. Hátborzongató recsenés hallatszott, ahogy a feladatát végző pálca elrántotta és szilánkosra törte a férfi karját.

A pálcája kioltotta Ralph átkát, maga a professzor viszont üvöltve rogyott a földre. Törött karja elernyed, mire a férfi erővel lefejtette ujjait róla, nehogy valamelyik fiú újból kihasználja. Mikor végzett, karját magához szorította, és szánalmas nyöszörgéssel végigterült a padlón.

Ralph a csigalépcső fokaiban megkapaszkodva feltápáskodott.

James előre szökkent, és gyorsan felkapta a tanár mindkét elejtett pálcáját. Egy pillanat gondolkodást követően mindkettőt kettétörte, és a darabjait a földre hajította. Tompán koppantak a folyosón beállt csöndben.

- Fantasztikus ötlet volt, Ralph! - kiáltotta James, és a barátja segítségére sietett. - Jól vagy?

- Ungh... - nyögte Ralph, és a fejéhez kapta a kezét. - Szerintem soha az életben nem leszek többé jól. Komolyan.

- Minden a feje tetejére fordult - fakadt ki James. - Sajnálom, Ralph. Végig igazad volt Odin-Vann-nal kapcsolatban.

- Nem mondom! - nevetett fel erőtlenül Ralph.

- Láttad Petrát? - komolyodott el James. - Az az egyetlen esélyünk, ha megtaláljuk. Odin-Vann és Judith meg akarják ölni, és akkor mindennek vége. Odin-Vann azt hiszi, ő lehet Judith új gazdateste, és együtt megteremtik a világunk egy új verzióját.

- Nem ölhetik meg Petrát - rázta meg a fejét Ralph, és végre összeszedte magát annyira, hogy kiegyenesedjen. - Készített egy horcruxot. Odin-Vann mindenkinél jobban tudja ezt. És hogy akarnak új világot kezdeni? A szövetség megsemmisült.

- Ő tette tönkre - biccentett James sötét arckifejezéssel. - De nem számít. Petra a kulcsa mindennek. Arra gondoltam, talán ide jön, Merlinhez, az apja brossáért.

- Merlin most egy kicsit elfoglalt - intett Ralph a legközelebbi ablak irányába. - Mintha az egész világ a kastélyt ostromolná. Kentaurók, sellők, mugli felfedezők és riporterek. Én is épp őt kerestem, hogy végre elmondjak neki mindent, amit megtudtunk. Valahol itt van, de nem az irodájában.

James vonásai megkeményedtek, majd újból felemelte a pálcáját. Sarkon fordult, és a folyosót eltorlaszoló romokhoz futott, ahol Odin-Vannt hagyta törött karral és pálcákkal. Csakhogy a professzornak már nyoma sem volt.

- Biztos dehoppanált, vagy ilyesmi - nézett körbe dühösen Ralph. - Nem tűnhetett el máshogy.

- Vagy ő vitte el - motyogta James. - Judith. Szüksége van rá. Ő lesz az új gazdateste. Vagy legalábbis a házi kedvencként tartott embere. Akárhogy is, Odin-Vann-nak hatalmas szerepe van Judith tervében.

A kastély ismét megrázkódott, a talaj vadul remegett alattuk néhány másodpercig, azonban a rengéshez most fagyos fuvallat is társult. Ott füttyült a leomlott fal romjai között, belekapott James és Ralph hajába.

James szeme nagyra nyílt, ahogy Ralphra pillantott.

- Petra! - mondták kórusban.

- Hoppanálnunk kell! - tette hozzá James fojtott hangon. - Az előcsarnokba!

Ralph bólintott, habár látszott rajta, hogy nem igazán fűlik a foga éppen ilyen körülmények között tesztelni a hoppanálási képességeit.

James megszorította a vállát.

- Ugyanolyan jól ismered az előcsarnokot, mint a saját házatokat. Már vagy ezerszer jártál ott. Képes vagy rá, Ralph. Háromra!

Ralph megfeszítette állkapcsát, és bólintott.

- Háromra.

- Egy... - számolt James.

- Kettő... - mondták egyszerre, és jól megmarkolták pálcájukat. Úgy érezték, ennél jobban nem készülhetnek fel, bármi várja is őket a másik oldalon.

- *Három!*

A világ egy csattanással elmosódott, megpördült körülöttük, hogy aztán egy teljesen más helyen találják magukat hatalmas zaj és mozgolódás közepette. James talpa még le sem ért a bejárat csarnok kőpadlójára, máris fejen találta valami.

Pislogva tett egy lépést hátra, és ösztönösen a homlokához emelte a tenyerét, hogy megvizsgálja, megsérült-e.

Egy muffin pottyant a lába elé. Ránézésre áfonyás.

- A manó munka a manóké! - sivította kórusban legalább egy tucat magas, dühös hang, és a levegőt újabb muffinok töltötték be. Felkenődtek a falakra, összekenték a portrékat, legurultak a lépcsőkről.

- Épp elég dolgunk van jelenleg a maguk kis manófelkelése nélkül is! - szólt egy éles, határozott hang. James megpördült, és észrevette McGalagony professzort, amint a lépcsősortól nem messze, pálcáját figyelmeztetően felemelve áll. A többi tanár, aki vele volt, az érzelmek széles skálájával szemlélte a jelenetet. Volt, aki össze volt zavarodva, mások zaklatott türelmetlenséggel toporogtak. - Nem szólok még egyszer! - kiáltotta McGalagony. - Mindannyian térjenek vissza a konyhába, a saját biztonságuk érdekében!

- Minket nem aggaszt a biztonság! - felelte egy magas hang. Ahogy hátranézett, James meglátta Piggent, aki elgyötört, de eltökélt kifejezéssel az arcán állt a manócsapat élén. - Ha nem szolgálhatjuk a maguk fajtát világszerte, a halál nem is olyan rossz opció! - Végignézett a mögötte sorakozó társain. - Muffinokat eldobni!

Egy újabb rakás péksütemény süvített át a csarnokon. James érezte, hogy Ralph megragadja a könyökét, és elrángatja őt a professzorok és manók keresztútjából. Zane, Rose és Scorpius a lépcsősor árnyékából leselkedtek tágra nyílt szemmel.

- James! - sikkantotta Rose, majd maga is elkapta az unokatestvére karját, és berántotta a balusztrád viszonylagos védelmébe. - Mi történt?

- Találkoztam Odin-Vann-nal - felelte James olyan tömören, ahogy csak tudta. - Petrát nem láttam, de valahol itt van, a közelben. Éreztük a mágiáját.

- Mi is - bólintott Zane, és a nagyterem bezárt ajtajára bökött. - Onnan jött. A hangok alapján kész csatatér lehet odabent!

James nekiiramodott, és a csapattól elszakadva végigrohant a muffinokkal teleszórt előcsarnokon. Még félúton sem volt a nagyterem bejárata felé, mikor a főbejárat hatalmas dupla ajtaja fülsüketítő reccsenéssel leszakadt a zsanérjairól, és a fal nagy részét kitépve elkezdett befelé dőlni. Az egyik ajtószárny alig vétette el Jamest, mikor hangos döndüléssel a földre zuhant, porral, törmelékekkel és muffincafatokkal szórva tele a közelben állókat. Éles fény töltötte be az előcsarnokot, aztán felbőgött egy motor. A szürke terepjáró felugratott a kidőlt ajtókra, és begördült az előcsarnokba. A szélvédőn nem lehetett belátni, annyira tele volt pókhálószerű repedésekkel, a motorháztetőn felhólyagosodott a festés, feketére égett a fém és még most is füstölgött. Csak az egyik reflektora működött, de az éles ragyogásba vonta a szembülső lépcsősort.

- Támadás! - visította Piggen, mire kekszek, zsemlék, kalácsok kezdtek záporozni a járműre, sőt még egy-két lábas és serpenyő is. Mind hangos kopácsolással pattantak le a füstölgő kaszniról.

- Áthajtottak az átkozott kocsijukkal a futótűzön - mondta McGalagony. - Behatolók! Behatoltak Roxfortba!

A jármű ajtajai egyszerre kinyíltak, és belülről emberek botladoztak elő, aztán rémült arckifejezéssel szétszéledtek mindenfelé.

A beszakadt főbejáraton túl árnyékok mozogtak. Közeledett a paták kopogása és a kiáltozás.

Az egyik mugli nem futott el. Inkább botladozva kísértelt az előcsarnok közepére, az egyetlen megmaradt reflektor elé. Vékony volt és magas, szögletes vonásokkal és fekete hajjal, ami most kócosan és bozontosan állt szerteszét. James azonnal felismerte. A mugli riporter volt az, Martin Prescott, akivel elsőéves korában találkozott.

- Tudtam! - kiáltott fel diadalittasan Prescott, és öklével a levegőbe boksolt. - Tudtam, hogy nem csak álmodtam! Itt jártam! Itt jártam!

McGalagony a szemét forgatva legyintett egyet a pálcájával, mire az elkábított Prescott, még mindig ökölbe szorított kézzel, a törmelékekre rogyott.

- Protego Maxima! - kiáltotta ezután a tanárnő, miközben elsétált a füstölgő autó mellett. A kiszakadt ajtó helyén kékesen izzó fénypajzs húzódott fel. Shert, Votary és Heretofore professzorok gyorsan utána siettek, és maguk is beleadták erejüket a védelembe a közelgő kentaurok ellen.

A kastély ismét megremegett. Az előcsarnok teljes hosszában vastag repedés futott végig a plafonon, további vakolattal és kisebb kődarabokkal szórva tele a már amúgy is romokban heverő helyiséget. A portrék elferdültek, vagy le is estek a falról, a közeli ablakok kitörték.

- Potter! - hallatszott hirtelen az egyik festmény acélos, parancsoló hangja. James oda fordult, és a képre meredt, amin egy nagyon csúnya farmer ácsorgott egy gerincfű mező közepén. A farmer arca épp csak felismerhető volt a széles karimájú kalapja alatt. - Az öcséd nincs a kastélyban - szólt sietve a festett alak. - Az összes diák megvan rajta kívül.

- Albus? - kérdezett vissza James, de máris pörögtek a gondolatai.

- Albus Perselus, a névrokonom - bólintott Piton portréjának álcázott másolata. - És olybá tűnik, nem a nevünk az egyetlen, amiben hasonlítunk. A hűsége megosztott. Meg kell találnod!

James megrázta a fejét.

- Nem, Petrát kell megtalálnom! Itt van, a nagyteremben! Figyelmeztetnem kell!

- Nem! - erősködött Piton, a szeme szikrákat hányt. - Kérhetném, hogy egyszer a szájalmas, meggondolatlan életetekben legalább egy Potter hallgasson rám!? Az igazgató megsejtette az igazat! Odin-Vann, akit a szerencsédnek köszönhetően sikerült legyőznöd, ő az Építész. Az öcséd pedig a Zálog! Nélküle a tervük dugába dől! Keresd meg őt, most azonnal, Potter! Most nem a biztonságáról van szó, hanem a világ egyensúlyáról!

James megrázta a fejét, nem igazán tudott a festményre koncentrálni. Újabb rengés rázta meg a csarnokot, a plafonból még nagyobb darabok szakadtak ki. A nagyterem ajtajai egy reccsenéssel meggörbültek, és résnyire kinyíltak, ahogy egy jeges szellőkés és vakító fény csapódott nekik.

James azonnal elfeledkezett Piton portréjáról. Ellökte magát a faltól, megkerülte a füstölgő járművet, lebukott a védekező tanárok mögé, átugrott Martin Prescott öntudatlan teste fölött, majd átfurakodott az ajtón keletkezett szűk résen.

A nagyteremben sötét volt, de így is látszott a megdőbbentő pusztítás, ami odabent zajlott.

Minden ablak betört, a fémrácsok meghajlottak, néhol még kiállt belőlük egy-egy üvegszilánk. A mennyezetet hatalmas repedések csúfították el, volt, ahol egyenesen teljes darabok hiányoztak belőle. A kinti égboltot odavetítő búbáj a végét járta, már

csak itt-ott villant fel pár pillanatra a gomolygó fellegek és a cikázó villámok képe. A lebegő gyertyák nagy része megcsavarodott, eltört, de szinte mindegyik kialudt, és most szürke füstöt eregetve, némán sodródott a levegőben.

Az étkezőasztalok kivétel nélkül a falakhoz voltak passzírozva, legtöbbjük kettérepedt, vagy több darabra tört.

A hatalmas rózsablak egyelőre még egészben volt, de a mögötte pislákoló tűz fényében látszott, hogy az is tele van repedésekkel.

A terem közepén Merlin és Petra egymással szemben állt, mindketten erősen ziháltak, és perzselő dühvel meredtek egymásra. Merlin magasba emelte botját, amin most zöld fénnel izzottak a rúnák. Petra haja vadul csapkodott az arca körül, bal kezét előre tartotta. Egyértelmű volt, hogy a párbaj mostanra brutális támadások sorává vált, egyenlő erők és dörzsöltség mérte össze a tudását.

- Menj a klubhelyiségedbe, James! - parancsolta Merlin rekedten.

- Engedelmeskedj az igazgatónak - tette hozzá Petra is, de közben nem vette le szemét a mágusról.

James ehelyett előre szaladt, kettejük közé, és két karját kinyújtotta feléjük.

- Petra...! - kezdte. A rózsablak berobbant, és szilánkokkal szórta tele az egész nagytermet, ahogy valami hatalmas zuhant be rajta, elsodorva az oszlopok és gerendák egy részét is. A tanári asztal reccsenve adta meg magát a ráeső súlynak, és ripityára tört. James elképedve látta, ahogy a földből frissen kiszakított fa legördül az emelvényről, majd megállapodik. A gyökereiről friss föld potyogott a padlóra. A fát egy óriási alak követte, fejét lehajtva, görnyedten mászott be a főfal maradványain keresztül. Egy rettegestől tágra nyílt szemű óriás volt, aki kezét azonnal ökölbe zárta, harcra készen.

James hirtelen megtántorodott, ahogy egy vakító kék fénysugár száguldott el a válla fölött, Petra kinyújtott tenyeréből kiindulva. A lány támadásba lendült, de nem az óriás ellen. A figyelem elterelődését kihasználva az igazgatót célozta be. A támadás ereje hátra lökte a mágust. Merlin a szónoki pulpitusra zuhant, majd annak darabjaival együtt becsúszott a tanári asztal romjai közé, az óriás árnyékába. Az óriás pánikba esve felkapta a lába elé pottyant embert. Ujjai összezáródtak Merlin és egy fél marék fatörmelék körül.

Merlin botja felvillant, mire az óriás lépett egyet hátra, és újra kitérte az ujjait. A mágus kigördült a tenyeréből, zuhanni kezdett, majd a szemei arany fénnel felizzottak, karjait széttárta, és esés közben megdermedt a levegőben.

Petra azonban máris tovább támadt, sőt, megduplázta a támadások könnyörtelen intenzitását. Újabb lökeshullámot indított az igazgató felé, miközben az épp megállította magát zuhanás közben. A fénysugár a mellkasa közepén találta el Merlint, aki ettől ismét hátrazuhan, el a zaklatott óriás és a rózsablak romjai mellett, ki a lángoló éjszakába.

James térde megroggyant, ahogy megmagyarázhatatlan gyengeség lett rajta úrrá. A világ kifakult és elsűrűlt körülötte. Emlékezett erre az érzésre, még a Világok közti világból, mikor Petra és Merlin ott csatáztak. James, Petra jelenlétében, mintha egyfajta elemként szolgálna, kiegészíti a lány erejét. Petra kiszipolyozza belőle a láthatatlan szálon keresztül, ami kettejük között húzódik, ahogy annak idején, a Morrigan-háló bukásának éjszakáján is tette, pontosan ugyanebben a nagyterem. És

évekkel korábban is, mikor először idézte meg a szílat, hogy megmentse a lány életét.

Megszédült, kis híján térdre esett. Petra céltudatosan megindult előre, felmászott az emelvényre, és menet közben az óriás felé intett, oda sem figyelve. Az óriás a lányra pislogott, aztán tompa tekintettel az asztal romjaira csüccsent. Mellkasára hajtotta a fejét, és egy pillanattal később már aludt is. Horkolása betöltötte a nagytermet, és még akkor sem szakadt meg, mikor a hatalmas alak az oldalára dőlt, és elterült a fadarabokból és törött üvegszilánkokból vetett ágyán.

- Petra! - kiáltotta James, és tántorogva a lány után eredt. - Petra, várj!

- Nem várhatok, James! - kiáltotta hátra a lány, és a válla fölött Jamesre pillantott.

- Az én időm itt lejárt! A világ káoszban fuldoklik, és az egész az én hibám! Nem állíthatok meg, James! Senki sem állíthat meg!

Arca hátborzongatóan félelmetesnek hatott. A törött ablakon túl lobogó futótűz túlvilági derengésbe vonta az egész alakját. A szeme azonban csillogott, és James észrevetette, hogy a lány a könnyeivel küszködik. Rettegett, csak a bűntudat hajtotta. Nem akart menni, mégis tudta, hogy nincs más választása.

- Ne kövess, James! - utasította a fiút. Hangja hirtelen parancsoló, tekintete pedig sziklaszilárd lett. - Nem vállalhatom a felelősséget, bármi történjék is veled, ha mégis megteszed!

Azzal könnyedén megpördült, és kísétált a törött ablakon, ahol aztán eltűnt egy füstoszlop mögött.

James átverekedte magát a törött asztalon, lába minduntalan megcsúszott a törött padlón és az azt takaró üvegcserepeken. Mikor vége átlépett az óriás lába fölött, és elérte a megsemmisült ablakkeretet, odakint nem látott mást, csak felperzselt pázsitot és lobogó lángokat. Kiugrott egy bokorra, majd miután kikászálódott a száraz fűre, vadul körbenézett, hátha megpillant valamit, ami elárulja, merre mehetett Petra. A tűz fénye olyan vakító volt, hogy hunyorognia kellett.

Váratlanul egy alak bukkant fel a tűzfalban, és anélkül sétált át a lángokon, hogy egy haja szála is görbült volna. James az alak felé botladozott, tenyerével el kellett takarnia az arcát a hőség miatt. Mikor a jövevény végre kiért a lángok közül, és a gyepen átvágva megindult a törött ablak irányába, James meglátta, hogy Merlin az.

Az igazgató vérzett, csapzott volt, a talárja több helyen füstölgött, de az arca komor határozottságról tanúskodott.

- Minden harcképes boszorkányhoz és varázslóhoz szólok - mondta séta közben, mire a levegőt mindenfelé betöltötte a hangja felerősített változata. - Zárják el a diákokat a hálókörleteikbe, ahol védve vannak a támadók ellen. Aztán találkozzunk az előcsarnokban. A világunknak hamarosan vége, hacsak nem cselekszünk gyorsan és határozottan. Az ellenségünk elszökött, de talán még követhetjük. Hívok mindenkit, aki segítségünkre lehet, aurorokat, héjákat egyaránt. Jöjjenek, segítsenek, akár életük árán is, mert elérkezett a végső pillanat.

Anélkül sétált el James mellett, hogy akár csak egy pillantást vetett volna a fiúra.

- Igazgató - fordult meg James, és a mágus után sietett. - Merlin!

- Nála van a bross - mondta Merlin mély, komor hangon. Megállt, de nem nézett hátra. - Most már semmi sem áll az útjába. Az Építész megtette a dolgát. És hamarosan a Zalog is megteszi. El kellett volna mondanod mindent, amit tudsz, amíg még számított.

James erre nem tudott mit mondani. Szó nélkül, sebzetten, rémulten meredt az igazgató széles hátára.

Merlin nem nézett rá. Botjával a földre koppintott, és egy csattanással dehoppant. Nem maradt más utána, csak a viharos szél, a villámok fénye és a futótűz bömbölése.

Mély, súlyos veszteség érzése telepedett Jamesre. Az üres helyet bámulta, ahol egy pillanattal korábban még Merlin állt. Ledermesztette a bizonytalanság.

Merlin követni tudja Petrát, csak előbb másokat is összeszed, hogy segítsenek. McGalagony bizonyára köztük lesz, ahogy Debellows és Heretofore is, meg még jó néhány tanár. Talán csatlakozik az apja és Viktor Krum is, az aurorokkal és a héjakkal, ha időben össze tudják szedni őket. James úgy gondolta, ez nagyon is valószínű. Itt hagyják a diákokat, elzárva a hálókörletekben, bízva abban, hogy a kentaurok betartják ígéretüket, és nem támadnak, hacsak nem provokálják őket.

Merlin és a többiek elhagyják a Roxfortot, hogy elkapják Petrát, mivel azt hiszik, ő okozza ezt a káoszt és a világ bukását. Megtalálják és harcba szállnak vele. Petra pedig mindnyájukat megöli, hacsak nem sikerül valahogy felül kerekedniük rajta.

Hacsak Judith és Odin-Vann nem járnak előbb sikerrel. Épp, mint pár éve, James álmában. Eljöttek, hogy elpusztítsák Petrát, és nem vesztegették az időt szavakra.

És erre a gondolatra természetellenes nyugalom lett úrrá Jamesen. Pontosan tudta, mit kell tennie. Elvégre, bizonyos értelemben, már meg is tette. Egyszer, öt évvel korábban, már átélte ezt abban a különös, profetikus látomásban.

Lehunyta a szemét, és próbált visszaemlékezni a régi álom minden egyes részletére. Emlékezett egy frissen ásott sírra. Emlékezett, hogy Albus felajánlja a pálcáját a fiatal nőnek, Petrának. James már azt is értette, miért van szüksége rá. Petrának már nem volt pálcája, eltörte és eldobta a sajátját, sok-sok évvel ezelőtt. A mágusnők a pusztá kezüket használják varázslásra. Hacsak nem egy olyan speciális bűbájról készülnek, amihez mindenképp pálca kell.

Mint például a Sötét Jegy. Petra most már végképp átadta magát a Vérvonalnak. Eddig kihasználta, keresztülvezette magán az erejét, felhasználta minden meggyőződést és határozottságot, amit csak ki tudott sajtolni Voldemort utolsó lélekfoszlányából. És most, ma este, végképp egygyé válik vele. Az égre küldi a Sötét Jegyet a temetőben – valószínűleg épp ebben a pillanatban –, és meghozza a végső döntést.

Bármilyen szörnyű, gonosz velejárója is van annak a döntésnek.

James összeszorította a szemét, elképzelte a temetőt, a nagyszülei megdőlt sírkövét, a sötétén ásító, frissen ásott sírt a fekete, viharos égbolt alatt. Koncentrált, megmarkolta a pálcáját, vett egy mély lélegzetet, bent tartotta...

És egy mentális izmot megfeszítve dehoppant. Hangos csattanással köddé vált, akárcsak pár perccel korábban Merlin is.

Egyikük sem tért vissza ebbe a Roxfortba, soha többé.

24. A LEGKEDVESEBB VÉRE

James valamilyen módon egy pillanattal korábban megérezte a Sötét Jegy jelenlétét, semmint újra testet öltött volna. A bűbáj smaragd derengéssel töltötte meg a semmit, akár a mohával fedett falak egy kút sötét alján. Ez a különös, zöld ragyogás vette körbe, miközben megszilárdult körülötte a világ, és egy szélfúttá dombtetőn találta magát, egy csontvázszerű halott fa alatt. Lábából minden erő kifutott, és összeesett. Még sosem hoppanált ilyen távolra, és a szervezete igencsak megsínylette a furcsa utazási módot. Az arcát száraz fű csiklandozta néhány másodpercig, aztán erőt vett magán, és feltolta magát négykézlábra. Pánik kerülgette. *Nincs idő. Talán már most is késő.* Vadul körülnézett, próbálta felmérni a környezetét.

A hold sápadt, sárgás fénnel ragyogott az égen, még nem takarták viharfelhők. James mellett a halott fa ágai úgy tekeregtek mindenfelé, akár egy százujjú, csontos kéz.

A fa mögött terült el maga a temető. Ősi fejfái rothadt, ferde fogakként meredeztek elő a földből, a telket egy gyomlepte öntöttvas kerítés vette körbe. A bejáratot egy dekoratív boltív díszítette. Pontosan a kapu fölött, a közelgő fellegek előterében ott lebegett a magasban a Sötét Jegy hátborzongató, kísértetszerű koponyája. Állkapcsa néma sikolyra nyílt, ám hang helyett egy hatalmas szellemkígyó tekergőzött elő belőle, és vadul villogtatta fogait.

– Ne! – szakadt ki Jamesből egy rekedt kiáltás, de azt is felkapta a szél, és szerte szórta. Az öreg fának támaszkodva nagy nehezen talpra állt, lesietett a domboldalon, át a komor, boltíves kapun, végig a csorba sírkövek között.

Távoli hangokat sodort felé a szél. Aztán végre a gazdájukat is megpillantotta. Albus és Petra egy kis emelkedőn álltak, a kerítéstől nem messze, vállukat és fejüket

hátborzongató, zöldes fénybe vonta az égen ragyogó Sötét Jegy. A lábuk előtt nyitott sír látszott, mellettük frissen kiásott földkupac.

- Állj! - kiáltotta kétségbeesve James. Nyomatéku kinyújtotta feléjük a karját, az eszébe sem jutott, hogy a markában lévő pálca miatt ez akár támadási szándéknak is tűnhet távolról. - Mindketten fejezzétek be! Tudom, hogy azt hiszitek, ezt kell tennetek, de nem kell így lennie! Albus, ne hagyd, hogy így legyen vége!

Albus látta őt, hallotta is, mégsem vett tudomást a bátyjáról. James még ilyen távolról is pontosan ki tudta venni az öccse arcán ülő komor elhatározást - hetek óta ezt az arckifejezést viselte, miközben egyedül evett a Mardekár asztalánál, és szellemként rótt a folyosókat, elmerülve saját sötét gondolataiban. Nem a Chance Jacksonnal való szakítás volt az oka. James erre csak most döbbsent rá. Az öccse tudatosan próbálta megacélozni magát, és készült erre a napra, amit egyedül kellett megélnie. Vajon Odin-Vann még Petra előtt beavatta ebbe? Kihasználta Albus természetéből adódó sötétségét, és kamasz melodramáját?

Akárhogy is, Albus volt a Zalog, készen rá, hogy bármit feladjon a világ érdekében.

Az árnyékokkal teli kis emelkedőn Albus Petra felé fordult. A lány kezében ott volt a fiú palcája. Lassan, tétován becélozta vele őt.

- Tedd meg! - szólt hűvösen Albus. Hangját tova sodorta a szél, de a halálos nyugalom így is süttött minden szavából.

- Ne! - ordította James teli torokból. Tovább rohant, ám amikor Petra feléje pillantott, megtorpant. Szemében elszántság csillogott, de tekintetét elködösítette a vak eltökéltség. James látta rajta, hogy valóban képes lenne megtenni. Figyelmeztetően felemelte mindkét kezét. - A többiek is jönnek - hallotta saját magát -, és ők nem vesztegetik az időt beszédemmel! Csak másodperceink vannak! - Az öccsére pillantott. - Albus, ne légy bolond!

- Sajnálom - mormolta Albus. Nem kifejezetten Jameshez beszélt, de Petrához sem. Szinte olyan volt, mintha a közeli sírokhoz intézte volna a szavait, mintha valamilyen módon szégyent hozott volna rájuk. Felnézett Petrára, és nagyot bólintott.

- Petra! - kiáltotta vadul James, és ismét rohanni kezdett. Már alig tíz méterre volt a párostól. A vihar rémisztő sebességgel közeledett, már felfalta a holdat, a temetőre sötét fellegek még sötétebb árnyéka vetült. Erős szél lobogtatta a füvet, a fák ágai zörögve sustorogtak. - Kérlek, ne! Ez nem te vagy!

- Igazad van, James - felelte Petra hűvös pillantással. Arcán rideg elhatározás ült, ahogy a fiú felé fordult. A tekintetével együtt a palcája hegye is irányt váltott, Albusról lassan egyenesen James felé fordult, egyértelmű céllal. - Mától fogva egészen más néven ismernek majd. Már Morgan vagyok. És, mivel eljöttél, bármennyire is próbáltalak figyelmeztetni, hogy ne gyere, attól tartok, neked kell meghalnod a céljaimért. A bátor Albus kész lett volna helyettesíteni téged. Az ő vére a te véred, így hát képes lett volna kielégíteni a dimenzióportál sötét mágiáját. De most... itt vagy. És én nem tagadhatom meg a sorstól, amit követel. - Arcán könnycsepp gördült le, de a pillantása nem enyhült, ahogy a kezében lévő pálca is sziklaszilárd maradt. - Annyira sajnálom, szerelmem.

- Ne! - kiáltott fel Albus, és mindkét kezével előre nyúlt, miközben Petra arca megvonaglott, és a pálca hegyéből előtört az élénkzöld átok.

James érezte a bűbáj erejét, ahogy keresztül száguldott a temetőn, megvilágította a fejfákat, sírkövek és fűcsomók tintafekete árnyékával töltve meg az egész helyet. A

gyilkos átok átszelte a kettejük közti teret, és James úgy látta ezt, mintha az idő megrágott rágógumi lenne, csak nyúlt, nyúlt, egyre hosszabbra. Látta Albus ujjait Petra csuklóján, látta a könnyek nedvességét a lány arcán, a lebiggyedő száját, a szorosan lehunyt szemét – képtelen volt odanézni.

És James arra gondolt: *semmi gond. Örülök, hogy én lehetek, aki segít Petrának. Még ha ez a halálotat jelenti is. Még ha téved is, és a halálom nem fogja megnyitni neki a dimenzióportált, ahogy azt Odin-Vann ígérte neki. Legalább így nem Albusnak kell a Zálognak lennie. Petra próbált megmenteni. Azzal mutatta ki a szerelmét, hogy eltolt magától. De mindig is én voltam, akinek itt kellett lennie vele, a temetőben, nem Albus. Ha a halálom segít neki, még ha csak egy hazugságon vagy egy hibán alapul is... örömmel állok elébe.*

A gyilkos átok becsapódott és szikrákra robbant. James érezte, hogy kőszilánkok szórják tele a haját és az arcát. Tétován hátra tántorodott a lökéshullámtól, aztán elesett, de szinte lágyan rogyott egy nagyobb főcsomóra. Aztán, ahogy szeme az odafent ragyogó Sötét Jegyre meredt, lassan tudatosult benne, hogy nem halt meg, sőt még csak meg se sebesült. Kótyagos fejjel feltámaszkodott a könyökére, és körülnézett. Pontosan előtte az egyik sírkő teteje felrobbant, a darabjaival volt tele az egész környék. A törött kövön még mindig ott játszottak az átok zöld szikrái. Albus közbelépése elég volt, hogy eltérítse Petra célzását, és a gyilkos átok James mellkasa helyett a sírkövet találta el.

Egy pillanatig síri csend volt, aztán elszabadult a káosz.

Mindenfelől hangos csattanások hallatszottak, és a temetőt hirtelen betöltötték az ide hoppanált emberek, amint érkezésük pillanatában azonnal takarásba ugrottak. Fák mögé rejtőztek, sírkövek és mauzóleumok mögött húzták meg magukat. Hatan voltak, aztán tízen, végül több mint tucatnyian.

- Fedezébe! – bömbölte Merlin mély hangon, valahol a halott fa körüli sötétségből.
- Gyilkos átkot használtak!

- Senki ne bajlódjon kábítással – hallatszott egy újabb parancs. Jamesnek az a szörnyű érzése támadt, hogy az apjára ismert a hangban. – De vigyázzatok, kire céloztok! Ártatlanok is lehetnek itt!

Egy női hang folytatta.

- Látom őt! Északkeleti sarok! – Bűbájok robbantak mindenfelé, színek kavalkádjával töltve meg a temetőt.

Albus Petráért nyúlt, de a lány addigra már rohanni kezdett James felé. A fiú ösztönösen kúszni kezdett hátrafelé rémületében, de a lány futás közben eldobta a pálcát, oda sem figyelve a körülötte cikázó fénysugarakra. Mikor elérte Jamest, Petra térdre esett, szinte rávetette magát a fiúra.

- Életben vagy! – sikoltotta, és rémült nyöszörgéssel magához ölelte őt.

- Igen – mondta James erőtlenül. – Sajnálom.

- Nem! – vágta rá a lány, és még szorosabban magához húzta. – Hagytam, hogy Albus elrántsa a kezem. Nem voltam elég erős, hogy megtegyem, amit kell! Elbuktam! Minden az én hibám!

James visszaölelt, és érezte, hogy a lány elernyed a karjaiban. Hogy a megkönnyebbüléstől vagy a teljes reményvesztettségtől, azt nem tudta megítélni. Jelen körülmények között azon se csodálkozott volna, ha mindkettő egyszerre.

- Odin-Vann hazudott neked... – kezdte volna, de ebben a pillanatban egy mélynarancs fénysugár telibe talált egy közeli obeliszket, megsemmisítve a teljes alsó felét. Recsegve megingott, majd dőlni kezdett. James épp csak egy pillanattal korábban

vette észre a fenyegetően közeledő árnyékát, mintsem becsapódott volna. Minden erejét bevetve félrelökte Petrát, el magától, el az obeliszk alól. A nehéz kőfaragvány a vállán találta el, és olyan erővel, olyan gyorsan döntötte a földre, hogy még csak nem is érezte. Súlyos sötétség telepedett rá, de nem az öntudatlanság köde. Az obeliszk arccal lefelé a földhöz passzírozta, a gyomok és fű közé, felsötétítve a földhöz szegezve a hideg kő, mintha egy óriás térdelt volna a vállán.

- James! - sikoltotta Petra. Hangja elcsuklott a rémülettől, de valahogy távolinak tűnt, jelentéktelennek, mintha a szomszédból kihallatszó rádióból érkezett volna. Mégis, James egy mélyre eltemetett része gyűlölte a gondolatot, hogy ilyen feldűlnak hallja Petrát. Próbált válaszolni neki, megnyugtatni, hogy jól van, de összepréselt tüdejéből nem tudott levegőt kierőltetni. Mikor kinyitotta a száját, szavak helyett csak vér buggyant ki rajta, rézízű, forró ragacsként csorgott le az állán.

Szinte csak mellékesen futott át az agyán, hogy alighanem haldoklik, agyonnyomja az eldőlt obeliszk.

Aztán, váratlanul, a súly eltűnt. A mellkasa kitágult, levegőért kapott, és megérkezett a fájdalom. Érezte odabent, ahogy törött bordái egymáshoz súrlódnak, és a csontszilánkok létfontosságú szerveket szúrnak át és szaggatnak meg.

- Ne! - sikoltotta Petra, ezúttal mély, dühös hangon. Szörnyűséges szélvihar süvítése hallatszott, majd összetörő edényekre emlékeztető csörömpölés. Végül egy sor puffanás, durranás, csattanás, és egy távoli sikoly.

- Minerva! - ordított fel valaki.

- Hardcastle elesett! - jelentette zihálva egy nő.

- Vissza! - apja hangjából pánik és kétségbeesés hallatszott.

James érezte, ahogy óvatosan felemelik a földről, összetört testén újabb fájdalomhullám söpört végig.

Félig öntudatlanságban lebegve mozgást érzékelt maga körül. Nagy, nehéz tárgyak röpködtek a temetőben, ciklonként körözve, fákat törtek derékba, kiszaggatták helyéről a kovácsoltvas kerítést. Sírkövek voltak, emlékművek, mauzóleum ajtók és vaskapuk, ezekből együtt egy félelmetes tornádót képezett Petra bosszúszomjas akaratereje.

Ahogy lenézett a fiúra, szemében mégis lágyság és megbánás látszott. James csak most jött rá, hogy Petra őt is ugyanúgy lebegteti mágusnő képességeivel, mint a sírköveket, de vele gyengéden bánt, mintha a gravitáció per pillanat elfelejtkezett volna róla, hogy ő is ott van. Azt csak tompán érzékelte, hogy a pólója csurom vér, és az átázott anyag hidegen tapadt a bőréhez a viharos szélben.

Petra ránézett, szinte már *belé* nézett. Aztán, egyedi erejével elkezdte gyógyítani. James bizsergést érzett, aztán felkiáltott, de inkább csak a meglepetéstől, nem a fájdalom miatt. A bordái a helyükre ugrottak, eleresztve tüdejét törött szorításukból. A testében lévő repedések elzsibbadtak, aztán a fájdalom helyét lassacskán melegség vette át. Tétován lélegezni próbált. A mellkasa kitágult, megtelt levegővel, kissé megszédült.

- Ez ostobaság volt, James - mondta Petra halkán, szeretetteljesen, majd óvatosan letette a fűre, és odalépett hozzá. A sírkövek tornádója még mindig ott körözött körülöttük, furcsán szürreálissá téve a helyzetüket. - El tudtam volna kapni a leeső követ, és megvédtelek volna tőle.

- Nem gondolkodtam - sította James, összerándulva kissé, mikor a gravitáció ismét hatni kezdett rá. - Csak cselekedtem.

- Igen, ez jellemző rád - villantott fel a lány egy halvány mosolyt. Előre nyúlt, és megérintette James mellkasát. Az még mindig csupa vér volt, teljesen vörösre festette Petra tenyerét.

James csak most nézte meg alaposabban őt. A lány arca véres volt. Megdöbbenő volt így látni. Valami, alighanem a kidőlt obeliszk egy szilánkjára eltalálta a homlokát és megvágta azt. Vérpatak szivárgott a haja közül, le az arcán, egész az álláig. A lehulló kő talán nem lett volna képes végezni vele, de attól még megvághatta. Még elég emberi volt ahhoz, hogy vérezzen. James előre nyúlt, végigsimított Petra arcán. Ujjai alatt érezte a meleg nedvességet, igyekezett minél jobban megtisztítani a lány bőrét.

Petra végül elvette kezét James mellkasáról, és lenézett rá. A tenyere ragacsos volt a fiú véréből. Fejét továbbra is lehajtva belenézett James szemébe. A tekintetében volt valami nyugtalanító, számító kifejezés, mintha mondani akarna valamit, de nem mer megszólalni.

Blúzának hajtókájánál megcsillant egy tárgy. James oda pillantott, és azonnal felismerte Petra apjának a brossát. Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint amelyik négy éve az óceánba esett.

Végül Petra nem szólt egy szót sem, csak felnézett, majd a véres tenyerét magasba emelve a közelgő vihar felé fordult.

- *Claudicatis in aeternum mortiferum!* - A hangja egyszerre volt szörnyű, a mennydörgést túlharsogó, és tiszta, akár a madárcsicsergés.

Villám hasított keresztül az égbolton. Átdőfte a Sötét Jegyet, ami ettől felizzott, aztán a földre csapott, pontosan Petra előtt. A villámcsapás lökéshulláma hátra taszította Jamest, vissza a füves, gyomos bozótba. A villám azonban nem szívódott fel a lecsapást követően, mint normál esetben. Ehelyett ott függött ég és föld között, energiától sercegve világította be a temetőt.

- Petra! - kiáltott fel James, de a hangját szó szerint túlharsogta a villám recsegő hangja.

A lány nem hallotta, vagy úgy döntött, hogy nem fogja meghallani. Mindenesetre hátranézett. A vakító, izzó ragyogás előtt nem látszottak a vonásai. Haját viharos szél tépte, arca elé sodorta a tincseket, ahogy még egyszer, utoljára ránézett Jamesre. Mosolyogni próbált. Szomorú, szánni való kísérlet volt. Szemében megbánás könnyei csillogtak.

Aztán mély levegőt vett, határozott mozdulattal, felszegett állal visszafordult a mágikus portál felé, és besétált a ragyogó fénybe. Ahogy eltűnt, a villám alkotta portál vakítón felragyogott, majd hurrikán erejű szél kíséretében kirobbant.

A lökéshullám újra ledöntötte lábáról Jamest. Körülötte a sírkövek és a kovácsoltvas kerítésdarabok csörögve-zörögve a földre hullottak.

- Ne - mondta James. Ezúttal nem kiáltott, csak suttogásra futotta tőle. A sercegve izzó, megdermedt villámra meredt, a mágikus portálra, ami most üresen ragyogott. Nem tűnt el Petrával együtt, azonban a Sötét Jegy igen.

James talpra ugrott, és rohanni kezdett a villám felé, hogy kövesse Petrát, de hirtelen egy kéz ragadta meg a vállát. Nem látta, ki az, és nem is érdekelte. Kitépte magát az ujjak közül, szemét továbbra sem vette le a fényes portálról.

- James! - kiáltott fel egy hang. Egy vasmarok ismét elkapta, és hátra rántotta. James küzdeni próbált, igyekezett újra kiszabadulni.

Újabb kezek kapták el, majd gyűrték le.

- Ha a megfelelő talizmánok nélkül lépsz be a portálba - magyarázta üvöltve a hang -, azonnal szörnyethalsz! Ne küzdj már ellenünk, te idióta!

James végül pislogva oda nézett, mintha csak transzból ébredt volna. Az öccsével, Albusszal nézett farkasszemet.

- Elment - mondta másvalaki, egy női hang. James kábán pillantott rá, és meglátta, hogy Rose szorongatja a vállát. Mellette ott volt Ralph is. Scorpius és Zane Albus oldalán álltak, döbbenettől tágra nyílt szemmel.

- Mi történt? - kérdezte James kábultan. Valahogy volt egy olyan érzése, hogy a dolgok még annál is rosszabbul állnak, mint azt sejtette.

Ralph nagyot nyelt.

- Mikor megtudtuk, hová ment mindenki, követtük őket. Rose Zane-nel társhoppanált. Épp csak megérkeztünk a temetőbe, mikor elkezdtek záporozni az átkok. A többiek visszavonultak... - mondta, majd megrázta a fejét. - Aztán... mindenki...

- Eltűntek - bukott ki Zane száján, szinte magát is meglepve. - A repülő sírkövek eleve kiszedtek párat közülük. Valószínűleg csak kiütötte őket... talán...

- Apa!? - fordult Albushoz James. Az öccse csak a fejét rázta.

- Nem tudom. Mikor megsérültél, Petra bekattant. Az egész hely a feje tetejére fordult. Aztán, mikor megidézte a portált, valamiféle... erő söpört végig az egész vidéken, minden irányba. Épp csak a kerítésen belül voltunk, ott rejtőzködtünk. De a temetőn kívül mindenki csak úgy... felszívódott!

- Szó szerint füstté váltak - nyögte Rose rémült nyöszörgéssel.

- Csak védekezett - nézett végig rajtuk James. - Nem tudta, mit csinál!

Scorpius merev arckifejezéssel állta James tekintetét.

- Szerintem nem Morganstern műve volt - szólt mély, komoly hangon. - És szerintem nem is maradt abba a támadók eltűnése után.

Jamesen fagyos hullámként söpört végig a Scorpius szavai mögött megbúvó felismerés.

- Nem Petra ereje okozta - súgta, és újra a vibráló, sercegő villámra meredt. - Inkább... egy végső lökeshullám lehetett. Innen indult, abban a pillanatban, ahogy megnyitotta az átjárót. Ez volt az utolsó szeg a világunk koporsójában.

- De hát... ez azt jelenti... - hebegte Rose remegő hangon -, hogy a lökeshullám tovább terjed, és magába nyel mindent és mindenkit... az egész világon!

- Az egész univerzumban - javította ki Zane komoran, és a sötét égen kihunyó csillagokra pillantott.

A vihar még mindig tombolt, a mennydörgés egyre közelebből hallatszott. Viszont a temetőn kívül lassan mindent elnyelt a sötétség, mintha fekete bársonyt terítettek volna a tájra.

- Petra terve nem működött - fakadt ki rémülten Rose.

- Sosem működött volna - vágta rá Ralph dühösen.

Albus megrázta a fejét.

- De kellett volna neki! - A félelemtől és a frusztrációtól a hangja jóval magasabb volt, mint általában. - Nála volt minden elem! Nem gondoltam volna, hogy működhethet anélkül, hogy én vagy James meghalnánk, de úgy látszik, elég volt a vére!

- Miféle elemek? - villant meg Scorpius szeme. Esni kezdett, a kövér cseppek halkán kopácsoltak a felbolygatott sírokon. A fűvet szél borzolta, a kerítésen túl már abszolút semmi nem látszott. A villám alkotta portál fénye percről percre egyre apadt.

- A három talizmán! - próbálta túlkiabálni Albus az egyre viharosabb szelet. - Odin-Vann tett róla, hogy én és Petra mindegyiket jól az eszünkbe vessük! Egyszer van a generációk pecsétje, aztán a kulcs, egy másik világból, és végül a legkedvesebb vére! Ide jöttünk, kiástuk Petra nagymamájának a sírját, és elvettünk egy tincset a hajából. Az volt az elmúlt generáció pecsétje. Nála volt a bross Morgan eredeti dimenziójából, a kulcs egy másik világból. És aztán... meg kellett volna ölnie engem.

Rose falfelhérré sápadt.

- Hajlandó lettél volna meghalni a portál megnyitásáért!?

Zane meghökkent.

- Te voltál neki a legkedvesebb?

Albus tehetetlenül leült az egyik törött sírkőre.

- James az, akit szeret, habár el nem tudom képzelni, miért. Nem tudta rávenni magát, hogy megölje őt, így én önként jelentkeztem. Segítséget kértem tőlem. Odin-Vann pár hete mondta el, mit is jelent ez konkrétan. Az ő kedvéért nem tettem volna meg. De Petráért...

- Odin-Vann már tudta, hogy eleve ez lesz a terv - bólintott Zane komoran. - Már jóval az Archívum lerombolása előtt, mielőtt beadta volna Petrának, hogy van egy *utolsó lehetőség*.

- Én is jó lettem volna az utolsó talizmánnak - vont vállat Albus -, hiszen James és én egy vérből származunk. Szóval, igen, hajlandó lettem volna meghalni ezen a világon, Petráért, de nem örökre, vagy ilyesmi. Nem vagyok mártír. Petra szerint, ha sikerrel jár, ez az egész kicserélődik egy alternatív sorsra. Ezek közül semmi sem fog megtörténni. A másik végzetben élnek, és valószínűleg sosem emlékeznek erre a verzióra.

- Szóval, amikor a vérem a kezére került - morfondírozott James félhangosan -, Petra tudta, hogy talán az is elég lesz a dimenziókapuhoz. Elvégre, ha nem gyógyít meg, valószínűleg már halott lennék. Kimondta a ráolvasást, és működött.

Zane halkat füttyentett.

- Egyszeri út a túloldalra...

- De egyáltalán miért kell ennek megtörténnie!? - kiáltotta Rose elkínzott arccal. - A szüleink! Az egész világ! Minden semmivé lesz! Bármilyen portált nyitott is meg Petra, nem változtatott semmin! Miért vette rá erre!?

- Odin-Vann-nak minden szava hazugság volt! - fakadt ki James hirtelen támadt dühvel. - Csak le akarta foglalni Petrát, amíg ő és Judith a háta mögött a saját tervének megvalósításán dolgozott. Valószínűleg sikerült rávennie, hogy átsétáljon egy semmibe vezető kapun!

- Nem - vágta rá váratlanul Ralph komolyan. Szeme kimeredt, ahogy alaposan végiggondolt mindent, mielőtt az egyre terjedő sötétben megragadta James karját. - Nem! Nem hazudott mindenről! Legalábbis... egyvalamiről biztosan nem!

- De hát... - pislogott James a barátjára. - Te mondtad... nem lehet megbízni semmiben, amit Odin-Vann mond. Igazad volt. Egész idő alatt hazudott és elárult minket.

Ralph lassan megcsóválta a fejét; még mindig elmerült a gondolataiban.

- Van egyvalami, amiről nem hazudott. Mert el sem akarta mondani! Csak kicsúszott a száján. Aztán gyorsan próbálta is elkenni a dolgot. Nem emlékszel? - James szemébe nézett.

Albus sürgetően legyintett.

- Bökd már ki, Dolohov!

- Rose - pillantott a lányra Ralph. - Tegnap, mikor a Gertrude-on mind együtt voltunk, megkérdezted Odin-Vannt, hová mehetne Petra, hogy teljesítse a feladatát, ahol a végzet még érvényes, ahol Petra döntései még számítanak. Emlékszel, mit válaszolt?

Rose homlokráncolva próbálta összeszedni a gondolatait, végül mégsem ő felelt.

- A múltba - mondta James halkán, ahogy összeállt benne a kép. - Már emlékszem. Kicsúszott a száján, de aztán azzal próbált terelni, hogy úgy értette, egy olyan helyre, ami a múltban fontos volt Petrának. De ezzel tényleg csak terelni próbált. Mert épp ez volt a tervük, Judith és ő a múltba akarnak menni...!

Ralph komoly arckifejezéssel bólintott.

- Sosem az volt a cél, hogy Petra kaput nyisson Morgan dimenziójába. Arra akarta használni Petrát, hogy nyisson egy portált egy másik időbe. Mágusnőként egyedül neki van erre elég hatalma! Bármire is készül Odin-Vann és Judith, bármilyen új világot akarnak is megteremteni, még azelőtt kell megtenniük, hogy a végzet gajra ment volna. Mikor még számítottak a döntések!

- Mielőtt ez az egész megtörtént volna - tette hozzá Rose erőtlenül.

- Utána kell mennünk! - kiáltott fel James, és ismét az egyre fakuló villám portál felé indult.

- Nem lehet! - kapta el Albus megint a bátyja karját. - Már mondtam! Bárki, aki a három talizmán nélkül lép át a portálon, azonnal meghal! Ez fekete mágia! Fizetséget követel!

- Tessék - lépett oda Scorpius, és James markába nyomott valamit.

James a tenyerén heverő régi, fekete szemüvegre meredt. Nehéz volt, a lencséket vastag porréteg fedte. Felnézett Scorpiusra. A szőke fiú vállat vont, és felmutatta a pálcáját.

- Invito koporsó - szólt kurtán. - Már láttam, hova fog kifutni ez az egész, úgyhogy gyorsan elszaladtam a nagyszüleid sírjához. Kicsit arrébb voltak, a sarokban, ahol azok ketten ácsorogtak korábban - intett állával Albus felé. - Ez a halott nagyapád szemüvege. Bár kétlem, hogy te jobban látnál tőle.

Ralph Scorpiusról Rose-ra pillantott.

- Mi volt a másik két talizmán? Egy ereklye egy másik dimenzióból? Hol találunk most olyat?

- Szent szalamandra...! - kiáltott fel Zane, és csillogó szemekkel végignézett Ralphon, majd Jamesen is. - Sosem volt alkalmam visszavinni a művésztoronyban lévő múzeumba, mióta ősszel kölcsönvettük! Azóta mindig nálam van, mert félttem csak úgy otthon hagyni, de túlságosan lusta voltam megszabadulni tőle! - Beleketort

a farmerja farzsebébe, és egy nagy, ezüstöt tárgyat húzott elő onnan. James még a száját is eltátotta.

- Az unikornis patkója! - álméltkodott. - Egész idő alatt ott volt a zsebedben?

- Ahonnan én jövök, a patkó szerencsét hoz! - vont vállat Zane, és előre nyújtotta a mágikus lópatkót. - És, ez egyszer, hasznunkra vált a halogatás, nem?!

James gyorsan a zsebébe dugta a nagyapja szemüvegét, és átvette Zane-től az ezüstösen csillogó tárgyat. Tapintásra hideg volt, és jóval nehezebb, mint arra emlékezett.

A kezében lévő patkóra meredt, aztán felnézett.

- És mi lesz a legkedvesebb vérével?

Rose elkapta James jobb kezét, és felemelte. A fiú ujjai között még mindig vöröslött a bőr az elmaszatolt, száradófélben lévő vértől.

- Petra vére! - magyarázta a lány tágra nyílt szemmel. - Megérintetted a vérző arcát! Láttam a rejtekhelyünkről, épp mielőtt átlépett volna a portálon.

James Petra vérére meredt, a tenyerén. Ahol még nem száradt meg, és vált rozsdavörössé, ott még mindig élénkpirosan csillogott. Az esőcseppek a rászáradt részeket is újra megnedvesítették.

- Nálad van mindhárom talizmán! - kiabálta túl Albus az egyre fokozódó égdörgést. James a szemébe nézett. - Egyedül te követheted Petrát!

- Menj, James! - tolta előrébb a barátját Zane. - Állítsd meg őket! Ne hagyd őket nyerni!

- Mentsd meg Petrát! - tette hozzá Rose.

- Mindenkit ments meg! - egészítette ki Scorpius.

Ralph James vállára tette a kezét.

- Képes vagy rá, haver. Ez a te harcod.

James erőtlenül biccentett.

- Épp, ahogy a driád is mondta.

A villámportál felé fordult. Az még mindig sercege, vibrálva kapcsolta össze eget és a földet - legalábbis azt, ami a földből megmaradt. Azonban egyre halványult, most már a szemük láttára vesztett a fényéből; a világgal - az ismert univerzummal - együtt a kapu is a végét járta. Az egyetlen, amire nem hatott a pusztulás, az a felettük tomboló vihar volt. A szél most már szinte elviselhetetlen erővel fúj, az esőcseppek szűrő fájdalmat okoztak, ha bőrt értek. James reszketegen nagy levegőt vett. Zsebében a halott nagyapja szemüvegével, baljában az unikornis ezüst patkójával, jobbján pedig Petra vérével előre lépett.

A portál fénye sokat vesztett erejéből, mégis vakító maradt. Elátkozott fénye betöltötte a látóterét, elfedte a körülöttük ólalkodó, végtelen, éhes sötétséget.

Egy újabb lépés. A villám elektromosságától minden szőrszál vigyázzba vágta magát a testén, csiklandós érzés játszott a teljes bőrfelületén. Behunyta a szemét.

Aztán a portál hirtelen elnyelte. A következő lépéssel kilépett a világból, ki az időből, az örökkévalóságba.

25. IDŐK KÖZTI IDŐ

- Siess, Petra, és vigyázz, nehogy Noah öccse észrevegyen! - Ted Lupin hangja volt, még fiatal és vidám, nem mérgezték gondok. A lány biccentett, elsietett James mellett, be a Kövér Dáma kitáruló portréja mögött rejtőző, derengő fényben úszó klubhelyiségbe. James megindult utána, ám ekkor Ted átkarolta a vállát, megfordította, és visszavezette őt a lépcsőfordulónál várakozó csapatához.

- Drága James, ugye nem képzelted, hogy hagyunk csicsikálni menni ezen a korai órán? Merlin szerelmére, mi lenne úgy a griffendéles tradíciókkal?

- Mi van? - hebegte James. - Tisztában vagy velem, hogy éjfél van?

- A közismert mugli néven „a boszorkányok órája” - közölte Ted kioktatón. - Nem túl helytálló, az igaz, de azt, hogy „az az óra, mikor a boszorkányok és varázslók megviccelik a gyanútlan vidéki muglikat” úgysem jegyezné meg senki. Mi egyszerűen csak úgy hívjuk: „marsalkó röptetés”.

Miközben beszélt, Ted a lépcső felé kezdte terelni Jamest, oldalán három griffendéles barátjával.

- Hogy mi? - kérdezte James, miközben igyekezett tartani a lépést.

- A fiú nem tudja, mi az a marsalkó - rázta fejét Ted, szomorú pillantásokat vetve társaira. - És az apjái a híres-neves Tekergők Térképe. Gondoljatok bele, mennyivel egyszerűbb dolgunk volna, ha megkaparinthattuk volna azt a csodás relikviát. - Visszafordult a fiú felé. - James, engedd meg, hogy bemutassalak téged a Bajkeverőknek, akiknek majdan te is tagja leszel... persze a ma éjjel nyújtott teljesítményedtől függően. - Ted megállt, és szélesre tárva karjait végigmutatott három barátján, akik eddig mellettük meneteltek. - Első emberem, Noah Metzker, kit kellelten rokoni szál fűz csupán ötödéves, prefektus öccséhez.

Noah kurtán meghajolt, s közben folyamatosan vigyorgott.

- A kincstárnokunk - folytatta Ted -, már ha éppen van pár lyukas garasunk, Sabrina Hildegard.

Egy szeplős, kedves arcú lány biccentett oda Jamesnek. Vörös hajába egy penna volt dugva.

- Bűnbakunk, kinek szolgálataira eleddig még nem volt szükség, az ifjú Damien Damascus.

Ted megmarkolta a nagydarab, szemüveges, kerek arcú fiú vállát, aki erre elfintorodott és halkán dörmögött valamit.

- És végül, de nem utolsó sorban, állandó alibim, tökéletes ellentétem, mindenki kedvenc tanárkedvence, Miss Petra Morganstern.

Ted szeretettel intett a lány felé, aki éppen ekkor mászott ki a portrélyukon. Hosszú, fekete haja az arca elé hullt, vonásait James azonnal az emlékezetébe véste, és rögtön tudta, hogy hamarosan az egész világa a lány körül fog forogni, habár hogy hogyan és miért, azt nem bírta volna megmondani. Petra elkapta a pillantását, elmosolyodott, szemében mélyre eltemetett titkok csillogása látszott.

Olyan fiatal volt, és olyan gondtalan! James nem sejtette, mi rejlik a könnyed, csinos mosoly mögött.

Csakhogy mégis. Mindkét szülője meghalt, apja a bosszúszomjas azkabani örök keze által, olyan titkokért, amiket az örök szerint nem volt hajlandó beismerni, anyja pedig Petra születésekor, még mielőtt újszülött kislánya először felsírt volna. Most Petra a nagyapjával él, és annak szörnyű, gyűlöletes mugli feleségével, Phyllisszel. Az asszony megállás nélkül verbálisan bántalmazta nem csak őt, hanem saját mentálisan visszamaradt lányát, a kis Izzy Morganstern is, akit Petra saját hűgként szeretett, és legjobb tudása szerint védelmezett.

- Hogy lehet ez? - kérdezte James Petrát, mikor a lány odalépett hozzá és a többi Bajkeverőhöz.

Mostanra viszont már csak kettesben voltak. A többi Bajkeverő elsétált a múltba, hangjuk egyre halványodott. A Kövér Dáma portréjára árnyék hullt, a folyosót lassanként elnyelte a sötétség, és forró, nyirkos levegőjű barlanggá vált. A közelben egy tó csillogott, belsejében hátborzongató, zöldes fény izzott. Petra most már egy sárga ruhát viselt, tele fodorral és hullámmal. Sminkje elkenődött, könnyek mosták le, de a lány szeme most tisztán meredt rá.

- Követtél engem - jegyezte meg csüggedt, helytelenítő hangon. - James, komolyan mondom, nem tudok dűlőre jutni veled.

A fiú vállat vont, majd nézelődve közelebb sétált.

- Hol vagyunk? Te tudod?

Petra körbenézett, közben pedig a kézfejjével letörölte egy adag sminket az arcáról. Épp csak leeresztette a kezét, mikor a Titkok kamrája elmosódott, majd kitágult. A sziklás talaj helyét egy móló fadeszkái vették át. Ködben úszó, fáktól körülvevő tó nyújtózkodott előttük. A pavilon nem volt ott. Pontosabban ott volt, csak már réges-rég a tó mélyére süllyedt.

- Nem a *hol* a lényeg - felelte a lány, és megfogta James kezét. Együtt sétáltak ki a móló végéhez. Lenéztek, és a hullámok alatt meglátták az ismerős formát. Petra most egy közönséges, egyrészes ruhát viselt, felette pedig egy kifakult, kék, kapucnis pulóvert. - Azt hittem, egy másik dimenzióba nyitok portált. De már látom, hogy

hazudtak nekem. Már az érkezésem előtt rájöttem. Azt mondják, utólag könnyű. Itt nem számít, hogy előre vagy utólag, múlt, jelen és jövő egyszerre létezik. Itt minden egyértelművé válik.

James érezte, hogy a lánynak igaza van, és lassan ő is kezdte felfogni.

- Mindketten jártunk a Világok közti világban - mondta, majd megszorította Petra kezét, és a szemébe nézett. - Ez is olyasmi. Az Idők közti idő.

Petra bólintott. A homlokán lévő seb mostanra begyógyult, vette észre James, vagy talán soha nem is volt ott. A lány egyszerre tűnt fiatalabbnak és idősebbnek, mint valaha is ismerte. Alighanem Petra szemében ő is ilyennek látszhat.

A tó képe továbbúnt, és egy nagy, nyílt tér vette át a helyét. A szabályos közönként sorakozó padok és a peronok ködös képmása izgatott várakozással töltötte el mindkettejüket, még ha maga a hely teljesen kihalt is volt.

- King's Cross - mosolyodott el Petra, és ellépett a fiútól. Már megint másik ruhában volt, ráadásul olyanban, amelyet James még sosem látott rajta. Egyszerű, felül alakkövető, alul lenge ruhát viselt, mely ugyanolyan színű volt, mint előbb a kifakult, kék pulóver. A ruha azonban valamiféle lágy, csillogó anyagból készült, egyszerre volt vastag és könnyű, ahogy a lába körül lengedezett. A lány nyakában gyöngy nyaklánc lógott, bal kezén pedig, James nem kis megrökönyödésére, gyémántgyűrű szikrázott. Nem volt nagy, sem hivalkodó, de nem is lehetett túl olcsó. A belső felén egy véset futott körbe: *Amis et amoureux pour toujours*. James tudta ezt, mintha tőle származna a felirat - és a gyűrű is.

Petra az Alma Aleronban kezdett franciául tanulni, és továbbra is oda volt a nyelvért, még ha soha nem is sikerült teljesen elsajátítania...

James végignézett magán. Rajta is másik ruha volt - fehér ing és sötét zakó. Tengerészkék, a Nagyláb ház színe, mégis tökéletesen passzolt Petra ruhájához. Ő is magasabb és idősebb lett, akárcsak a lány.

Magabiztosan lépett oda Petrához, és ölelte át, ő pedig James vállára hajtotta a fejét. Hosszú ideig álltak így, csendben pihentek, ölelték egymást, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga.

Végül Petra nagyot sóhajtott, és remegve fújta ki a levegőt.

- Nem maradhatunk itt örökre - mondta bánatosan.

- Tudom - felelte halkán James, de még nem eresztette el a lányt. Hamarosan úgylis meg kell tennie.

Petra felemelte a fejét, és mélyen James szemébe nézett.

- Szerinted mi ez?

A fiú vállat vont.

- Egy bepillantás abba, ami lehetett volna...

A lány bólintott, körülnézett, aztán a fiú mellére hajtotta a fejét. James állát Petra hajához érintette, beszívta az illatát.

- Kevés szomorúbb dolog van a világon annál, ami csak „lehetett volna”.

Ezúttal Jamesen volt a sóhajlás sora. A King's Cross állomás furcsán kihalt világa szemmel láthatóan sötétebb lett. Mint mikor egy színpadi előadás közben csökkentik a fényt, jelezve ezzel a közönségnek, hogy közeledik az utolsó felvonás.

James továbbra sem engedte el Petrát. A lány leeresztette a karját, keze rátalált Jamesére, ujjai összefonódtak. Mikor Petra tett egy lépést hátra, és felnézett rá, James azt hitte, újra megcsókolja. De ez nem volt több egy sóvárgó

gondolatfoszlánynál. Már elcsattant az első és utolsó csókjuk, ami mindennél többet mondott. Tisztában volt ezzel. Ahogy ránézett, tudta, hogy a lánynak is ez jár a fejében. Végül Petra lesütötte a szemét.

Elengedte a kezét, és tett egy újabb lépést hátra. Az állomás körülöttük kora esti félhomályba burkolózott, majd szép lassan éjféλι sötétségbe csusszant, és minden elmosódott körülöttük.

- Most történik - mondta Petra. Még mindig közel volt, de már félig elnyelték az árnyékok. James bólintott. Mély, kitartó duruzsolás ütötte meg a fülét. Egyre hangosabb lett, mindent betöltött körülöttük, végül megérkezett vele együtt a hűvös, ködös szél is.

- Nem fog tetszeni neked, ahogy ez véget ér - szólt Petra csendes meggyőződéssel. James megrázta lehajtott fejét a sötétben.

- Senki nem tudhatja, mi lesz a vége.

- Talán tényleg nem. De ígérj meg valamit.

- Ha tudom, megígérem - felelte James. Szemét erőltetve próbálta még egyszer, utoljára kivenni a lány alakját ezen a sötét helyen, ami csakis kettejüké. Meglátta, habár éppen csak, sötét sziluett volt csupán a végtelen sötétség előtt.

- Fogadd el a végét, James. Még ha tragédiával zárul is.

Egyikük sem szólt többet. Az idő újrarendezte magát, ahogy kiértek az Idők közti idő túloldalán. Távoli hangok hallatszottak, egyesek hadarva kiabáltak, mások halkán, aggódalmasan beszéltek. Visszhangjuk furcsán ismerős volt, mintha barátok szólítgatnák egy fal túloldaláról. James teste megfeszült, mikor az idő fogaskerekei csikorogva újra mozgásba lendültek, elragadták őket, és immár újra percről percre élték életüket.

Petra már nem előtte állt, habár még mindig a közelben érezte őt, ahogy a végzet elhelyezte őt a játéktéren, a folytatásra várva.

Érezte, hogy talán majd mindent elfelejt a jövőről, ahonnan az imént érkeztek. Ösztönösen tudta, hogy ez nem olyan lesz, mint időnyerőt használni. Ezúttal nem csupán pillanatnyi látogatók a múlt egy emlékében, akiket még mindig a jelenhez köt a sors. Ez a fajta időutazás tiszta lappal indít, visszahelyezi őt a korábbi, jóval fiatalabb testébe, és végül fogalma sem lesz, miféle jövőből menekült. Legfeljebb akkor tudja majd felidézni, ha nagyon erősen koncentráل, mint mikor ébredés után próbál felidézni az ember egy illékony álmot.

Mozgás támadt körülötte, mintha az egész világ forogna, hánykolódna és ropogna. Léptek koppantak, kiáltozás harsant. A világ végre összeállt, és James azonnal felismerte.

Tudta, hol van. Azt is tudta, *mikor* van. Akaratlanul is végigsöpört rajta a megkönnyebbülés öröme, amit a szüntelen ringatózás, és a közelgő vihar szelének süvöltése sem tudott megtörni.

Mert még *semmi* sem történt meg. Valahol, a távolban, a Sorsok tárháza még épségben van. A szövöszék tovább szövi világuk rejtélyes történetét. A Titokvédelmi Alaptörvény még nem sérült, teljesen ép.

És, a legcsodálatosabb, valahol a közelben - James éppen olyan biztos volt, mintha hallotta, érezte volna a szívverését - ott van az unokatestvére, Lucy is.

Még él.

Itt nem lesz semmiféle mágikus vihar, mondta Jamesnek Barstow, a Gwyndemere első tisztje. Mint amilyen majdnem legyúrta a legendás Treust és a legénységét...

Mekkorát tévedett! Ahogy James felfelé botorkált a fedélközbe vezető lépcsőn, felismerte a hajót ostromló vihar hideg esőcseppjeit, a morajló mennydörgést és a süvítő szelet. Judith elátkozott vihara volt, ami még mindig elmaradt fizetségéért tombol. Üldözte Jamest először a Roxfortba, aztán a temetőbe, és most, hihetetlen módon, még a saját múltjába is, a Gwyndemere-hez, James harmadik tanéve előtt.

Emlékezett a szagára, a hatalmas hullámokra és a fékezhetetlen dühre, amivel lecsapott. Csakhogy most meg is értette, nem úgy, mint akkor. Mindig is Judith elátkozott, vérre szomjazó vihara volt. Egyszer már kijátszották, de csak egy időre. Az idő visszafordult. James a gyomrában érezte, hogy ezúttal nincs menekvés, fizetni kell.

A sötét fellegek émelyítő sebességgel örvénylettek, az óceán megtelt toronyház magasságú hullámokkal. A hajó megállás nélkül emelkedett és süllyedt a hullámhegyek és völgyek váltakozásával.

Egy emelvényen, az oda erősített székben Barstow egyik kezével a fejére szorította a kalapját, a másikkal pedig egy hatalmas horgászbot-szerű rudat kezelte. Jamesnek lassan minden apró részlet bevillant. Tudta, hogy a vezérbot túlsó végén a hatalmas tengeri kígyó, Henrietta szántja a vizet, dacolva a tornyosuló hullámokkal; a szülei és rokonai mind a kapitány kabinjában gyűltek össze, a hajó tatjánál, és várják, hogy lecsillapodjon a vihar, miközben Merlin komoran figyel, jól tudván, hogy valami baljós dolog készül; Petra pedig pont fölöttük, a fedélzeten ácsorog, vizes haja lobog a szélben, szeme nyugodt, de valahogy hátborzongatóan megkínzott. Újra és újra átéli az álmot, melyben mostohahúga, Izzy megfullad, miután ő felajánlotta zálogul az elveszett szeretet és reménytelenség nevében.

Az akkori Petra nem is sejtette, hogy valójában a másik dimenzióból származó alteregója, Morgan fertőzi meg álmait, és hamarosan rászabadul erre a világra, ami nem az övé.

De ez a Petra tudta. James kettesével szedve a fokokat próbált felszaladni a fedélzetre vezető lépcsőn, de a hajó ingadozásától meg-megtántorodott. Végül a korlátoknak esett, és jószerével úgy húzta fel magát a lépcső tetejéig.

Petra ugyanott állt, mint korábban, háttal neki, keze a tat mentén körbefutó korláton nyugodott. Haja vadul verdesett a viharos szélben. Drapp ruhája zászlóként lobogott a lába körül.

- Petra! - kiabálta túl James a vihart. A lány hátranézett rá, mire James megtorpant, szíve a torkában dobogott. Petra sokkal fiatalabbnak tűnt, mint amilyennek emlékezett rá. Mégis, az űzött tekintet, az üres arckifejezés miatt összességében sokkal öregebbnek látszott, mint az, akit az Idők közti időben látott. A lány egy pillantást vetett rá a válla fölött, aztán visszafordult a toronymagas hullámok felé. A hajó megállás nélkül hintázott alattuk, akár egy hatalmas inga, ami rövidke másodpercekre tördeli a telő időt.

James ellökte magát, a lány mellé sietett, és ott ő is megkapaszkodott a korlátban. Hideg volt és vizes. Hacsak nem változik valami, Petrát pillanatokon belül lesöpri a fedélzetről a derékba törő árboc, a korlát nagy részével egyetemben.

- Le kéne mennünk - szólt fennhangon, a lányra meredve. Ebben az időben nagyjából egy magasságúak voltak. A lány haja az arcába hullt, elrejtve szemét. Mint legutóbb, most sem felelt. Azonban kezét az övére tette. Vigaszért, vagy hogy vigaszt nyújtson, azt nem lehetett megmondani.

- Petra... - kiáltotta ismét, és próbálta elkapni a lány tekintetét.

- Odakint van - felelte Petra, de még most sem vette le szemét a hullámokról. Egyik-másik mellett a hajó eltörpülni látszott, valódi hegységként magasodott föléjük.

James is végignézett a felkorbácsolt, fehér tajtékot vető óceánon. Bólintott.

- Mindig is ott volt, nem? Elvégre a víz az eleme. Ő volt a hullámverés és az eső. Végig követett minket, nem sajnálta az időt, figyelt, várt a megfelelő pillanatra. Nem adhatjuk meg neki, amit akar. Le kell mennünk, Petra. Most rögtön!

- Lucy itt még életben van - biccentett Petra, ügyet sem vetve a fiú szavaira. - Ha mindent jól csinálunk, nem kell újra meghalnia. Semmi sem fog megtörténni.

Mintha jeges ujjak játszadoztak volna James gerince mentén. Előre nyúlt, és megérintette a lány könyökét.

- Ez az egész Odin-Vann terve - mondta. A szél felkapta a szavait, és igyekezett szétszórni a hangot. - Azt mondta, az egyetlen lehetséges mód, hogy változtassunk a múlton, ha találunk valamit, ami majdnem máshogy történt, mint valójában, és teszünk róla, hogy tényleg máshogy legyen. Azt hiszem... szerintem azt akarják, hogy leess a hajóról és meghalj, ahogy legutóbb majdnem történt. Aztán Odin-Vann átveszi a helyedet Judith gazdatesteként.

Petra ismét bólintott. Szeme még mindig éberén fürkészte, szinte felmérte az előttük tornyosuló viharfelhőket.

- Ha ő válik a gazdatestté, gyengébb lesz, mint mikor én és Izzy voltunk a sors nővérei. Ezzel Judith is tisztában van. Ő az időn kívülről származik. A jövőbeli, haldokló énje minden biztonnal már értesítette a múltbeli, ereje teljében lévő. Donofrio nem fogja megsokszorozni az erejét, ahogy mi tettük. De nem is fog ellene dolgozni. Ahol Izzy és én ellenszegültünk, és sikeresen megtörtük Judithot, Don behódol és meghajol Judith kívánságai előtt. Most egyedül csak ez számít Judithnak.

- Petra - szólította meg újra James. Azt remélte, a neve hallatán valahogy cselekvésre bírhatja őt. - Nem érted? Nem hagyhatjuk nyerni őket. Valahogy meg fogják akadályozni, hogy megmentselek.

Petra megrázta a fejét.

- Nem hinném. Nem kell nekik. - Végre feléje fordult, azonban a szemei hátborzongatóan üresek voltak. - Olyan csodálatos voltál, James! Annyira édes és gáláns! Összekötötted a szeretetedet az erőmmel, és ezzel összekötöttél bennünket is. Még most is össze vagyunk kapcsolva. Érzem. A szál, ami kettőnk között húzódik, azóta is ott van. Akkor megmentettél engem.

- Akkor...? - kérdezett vissza James, habár volt egy olyan rossz érzése, hogy pontosan tudja, hogyan értette a lány.

- Ha Donofrio lesz a gazdatest, Judith jóval gyengébb lesz - biccentett Petra, és a szemei ismét a távolba, a hullámokra révedtek. - Merlin képes lesz legyőzni. Vagy az

apád. Akár még te is. Semmi sem fog úgy történni, mint korábban. A szövőszék nem áll le. Lucy nem hal meg. A Leleplezés éjszakája sem történik meg. A Morrigan-háló...

James határozottan megrázta a fejét. Petra szavait hallva egyre jobban megrémült.

- De hát Odin-Vann nem követett téged vissza az időben! - erősködött, és megragadta a lány karját, hogy felrázza lemondó révületéből. - És Judith sem! Csak te és én mentünk keresztül a portálon!

Petra a fiúra pislogott, mintha meglepné, hogy az még nem érti.

- Egyedül nekem kellett visszajönnöm, James. Nem érted? Judith az időn túlról származik. Bizonyos értelemben mindig is egyszerre élt a múltban és a jelenben. Ez az ő igazságtalan előnye. És Donofrio már itt is létezik. Bizonyára már ezen az idővonalon is rátalált, felkészítette őt, megmérgezte és megtörte elméjét a hatalom és bosszú tévképzeteivel. Az a változat, akit te ismertél, már nem létezik, és nem is fog. Az új Donofrio Odin-Vann ebből a megváltoztatott pillanatból fog eredni.

Újra Jamesre nézett, hogy a fiú láthassa tekintetében a meggyőződést, viszont a sajnálkozást sem tudta elrejteni.

- Csak azért volt rám szükségük, hogy visszajöjjenek az időben, James, mert én hozom el a változást. Már akkor meg kellett volna halnom, mikor először éltük át ezt az átkozott vihart. Megmentettél. De hagynod kellett volna, hogy leessek. *Hagynod kell*, hogy leessek. Ezúttal nem hagyhatom, hogy közbelépj.

- Ez örület! - fakadt ki James. Szinte már kiabálnia kellett az egyre erősebb, egyre több esőt az arcába vágó szélben. - Nem adhatod meg nekik, amit akarnak! Nem adhatod fel csak úgy!

- Nem adom fel - felelte Petra. Hangja és tekintete megkeményedett. - Számomra ez a legszörnyűbb, nem látod? Nem akarok meghalni. Nem akarom itt hagyni Izzyt! Ez még annál is rosszabb, mint mikor még csak úgy volt, hogy Morgan dimenziójába térek vissza! De ennek így kell történnie. Csak nézd meg, miféle szörnyűségek történtek emiatt! Ezúttal, ha én nem sokszorozom meg az erejét, Judithot le lehet győzni! Merlin megsemmisíti, és te segítesz neki, meg mindenki másnak, aki még csatlakozik. Te tudod, mi az igazság, James. Mondd el nekik! Tégy róla, hogy higgyenek neked, és cselekedjenek! Ez a te feladatod.

- Nem! - kiáltott fel James, és vállánál fogva erővel maga felé fordította a lányt. - Gyere velem a fedélközbe! Nem érhet így véget!

- Mindig is csodálkoztál - morfondírozott Petra James arcát tanulmányozva -, hogyan hívhattad életre ugyanazt a mély mágiát, amivel a nagyanyád is megmentette a papádat úgy, hogy neked nem kellett meghalnod. Elvégre a szeretet pajzsa az önfeláldozás erejével működik. De most már tudjuk a választ, igaz? Az alku még nem ért véget. Azért nem kellett meghalnod, mert a mágia tudta, hogy visszatérünk ide. Csupán haladékokat kaptunk. És most, a kör bezárult.

Felnyúlt, és finoman leemelte James kezét a válláról. Ezután elfordult tőle, és újra a tomboló viharra meredt. James újra feléje nyúlt, de nem tudta megérinteni. A lány az elméje erejével tartotta távol, egyfajta pajzsot vont maga köré.

- Az egész hazugság, Petra! - fakadt ki kétségbeesve. A lány nem nézett rá. Villám villant, és cikázva kereste célpontját a távolban. Mennydörgés remegtette meg a levegőt.

James próbált koncentrálni, hogy a köztük lévő kapcspon keresztül jusson el Petrához. Érezte a köztük feszülő energiát, szó szerint látta az ezüstös fonalat, ami összekötötte őket. Aztán a lány kizárta.

Petra tántoríthatatlan volt.

- Minden alku, amit veled kötöttek, valami lehetetlen, igazságtalan árat követelt, Petra! - próbálta túlkiabálni James az orkánszerű szelet és az égdörgést. - A Kapuőr rá akart venni, hogy öld meg Lilyt. Voldemort Vérvonala Izzyt akarta megöletni veled. Odin-Vann pedig engem. Mind ugyanaz a szörnyű alku, ugyanaz az ár. És te mit nyertél belőlük? Semmi mást, csak egy mérgezett lelket és ígéreteket suttogó árnyakat! Több károd származott belőlük, mint ami hasznuk volt! Leprikón arany, semmi más, ami másnapra eltűnik! A halállal alkudozni mindig átverés! És ez... ez minden idők legnagyobb átverése! Judith végre meggyőzött téged, hogy ölj meg még egy embert... magadat!

A lány nem nézett rá. Egyenes háttal állt, a korlátot szorította, és várta az elkerülhetetlent. Haja fekete koronaként verdesett a szélben. Most már szinte megállás nélkül villámlott, és hozzá folyamatos, ágyúdörgést idéző mennydörgés hallatszott.

James belátta, hogy fel kell csapnia az utolsó aduját is. Felszegte állát, és kemény hangon így szólt:

- Judith Izzyvel fog először végezni.

Petra válla megfeszült, egész teste összerándult, mintha James ostorral vert volna rajta végig.

- Mikor meghalsz, a kapcsolat megszakad - folytatta James keserű hangon. - Judithnak nem lesz többé szüksége Izzyre, és te nem leszel ott, hogy megvédd. Talán igazad van, Merlin talán tényleg legyőzi Judithot. De addig ő mindenkivel végezni fog, aki csak a szeme elé kerül. Izzy lesz az első, mivel ő tudja az igazat. Én leszek a következő a listáján. Persze, harcolni fogok, de ki vagyok én hozzá képest? Könnyűszerrel végezni fog velem. Csak mert te feladtad.

- Ne! - sikoltotta Petra, hangját felkapta a szél, és belevágta James arcába. - James, ne! Meg kell tennem! Ne nehezítsd meg!

- Emlékszel, hogy halt meg Lucy? - kérdezte James, és tett egy lépést előre, szavait a lány megfeszülő hátához intézve. - Izzyt védte. Most is így lesz. Te is tudod. Mikor Judith eljön Izzyért, Lucy kiáll ellene, próbálja megvédeni Izzyt. Judith újra végezni fog veled. A történelem talál módot rá, hogy megismételje magát. Lehet, hogy a főbb részleteket megváltoztatod, ha szerencsénk van. De a kisebb dolgokat illetően a végzet mindent meg fog tenni, hogy ugyanúgy történjenek, mint legutóbb!

- ÁLLJ! - sikoltotta Petra, és a fiú felé pördült. Szemében több élet és éberség látszott, mint a teljes beszélgetés alatt összesen.

A világ hirtelen nappali fényárba borult, ahogy közvetlen felettük villám cikázott elő a fellegekből, és a Gwyndemere árbocába csapott, James mögött. A vastag árboc alja szó szerint felrobbant. James érezte, hogy átázott pulóverének hátába szálkák fúródnak. Fülüketítő mennydörgés rázta meg a fedélzetet, majd közvetlen utána csikorgó, sikoltó hang, ahogy az árboc maradéka köteleket, csigákat tépve le helyükről dőlni kezdett. James nem nézett hátra, még akkor sem, mikor a súlyos árnyék sötétbe borította a hajó tatját.

Petra szeme felfelé rebtent.

- James! - kiáltotta rémülten, és szemlátomást gondolkodás nélkül cselekedett. Két karját előre lendítette, tenyerét kitérte, mire egy lökéshullám elkapta a feléjük dőlő árbocot. A fedélzet deszkapadlója megroppant a lány talpa alatt, ahogy a teljes súly Petrára nehezedett.

James érezte a közte és Petra között áramló erőt, felmelegítette a tenyerét, a térde elgyengült és remegni kezdett, mintha mérföldeket futott volna. Petra erősen koncentrálna, óvatosan oldalra irányította az árbocot, majd eleresztette azt, ami ettől átbukott a fedélzet peremén. A Gwyndemere megremegett, ahogy a hatalmas árboc végiggördült a korláton, majd a hullámok közé zuhant. Ott újból ketté roppant, és a hullámok és áramlatok hátán elsodródott a hajótesttől.

James tágra nyílt szemmel pillantott vissza Petrára. Még őt is meglepte a dolgok ilyenén megváltozása.

- Legutóbb lebuktál - nyögte erőtlenül Petra, aztán lehajtott fejét csóválva visszahanyatlott a korláthoz. Válla meg-megremegett, mintha sírással küszködnie. - Félreugrottál, és az árboc csak engem talált el!

James odalépett hozzá, és megragadta a vállát. Attól tartott, a lány a változásoktól függetlenül átbucskázik a korlát fölött, a tajtékzó hullámok közé.

Petra zokogott. És nevetett. Erőtlen, gyámoltalan hang volt, de őszinte.

- Te kibírhatalan, nemes, makacs, lovagias kis lüke! - mondta, és a fiúnak dőlve tovább nevetett. - Annyira arra koncentráltál, hogy megments engem, hogy nem mentetted magadat.

James idegesen elmosolyodott a lány reszketeg nevetése hallatán.

- Most te mentetted meg engem. Ez azt jelenti... hogy egálban vagyunk?

Petra felemelte a fejét, James szemébe nézett, és válasza nyitotta a száját. Arcán könnyek és esőcseppek keveredtek.

Hirtelen pánikszerű lábdobogás hallatszott. Jamesnek eszébe jutott, hogy az árboc eldőlése után a tengerészek felszaladtak a fedélzetre, hogy kiderítsék, mi volt az a hangzavar. Habár az nem rémlett neki, hogy ilyen gyorsak lettek volna.

- Még nincs vége - komolyodott el ismét Petra. - Judith nem fogja ilyen könnyen feladni.

A raktérbe vezető ajtó felcsapódott, de nem egy tengerész botladozott ki a fedélzetre. A nyakigláb fiatal férfi félig futva, félig esve rontott ki az ajtón, és megkapaszkodott a legközelebbi korlátban. Végül nagy nehezen kiegyenesedett, egyik kezében pálcát fogott, másikkal pedig kisöpörte vizes haját a szeméből. Körbenézett.

Donofrio Odin-Vann volt, csak hogy nem az, akit James ismert. A jövőbeli professzor ezen verziója még alig hagyhatta maga mögött a tizenéves korszakát, termete jóval kisebb, külseje vadabb volt. Hosszú haja zsíros tincsekben lógott a homlokára.

- Potyautas volt - bukott ki Jamesből. Hangját csaknem elfedte a viharos szél süvöltése. - Végig a hajón utazott!

- Igazából nem - mondta Petra, komor tekintettel meredve a jövevényre. - Legalábbis eredetileg nem. Ez már a megváltoztatott idővonal.

- Petra! - hebegte Odin-Vann, akik láthatóan meglepett, hogy ott találja a lányt. Hangja magasabb volt, mint amilyenre James emlékezett, és rekedtebb is, bár alighanem az inkább csak a napokig tartó csendes rejtőzködés eredménye volt.

Tekintete a kisebb-nagyobb faszilánkokkal teleszórt fedélzetről az árboc húlt helyére rebbent. – Te még... itt vagy! Csak mert azt mondták...

– Kicsoda, Don? – kérdezte kacéran Petra, és oldalra döntötte a fejét.

A férfi esetlenül lesimította ázott talárját, és meglepett arcot vágott.

– A te... ööö, barátod. Hisz tudod. Az Úrnő. Azt monda... azt monda, hogy te és ő nagyon közel álltok. De azt is monda, hogy te is ezt szeretnéd. Remélem, végül nem... – Nagyot nyelt, és gyors pillantást vetett körbe. – ...nem gondoltad meg magad.

Petra lassan megrázta a fejét. Egyszerre tűnt dühösnek és sajnálkozóknak. Lemondó sóhajjal csak annyit kérdezett:

– Mit mondott neked, Don?

A férfi ismét nyelt egyet, és körbenézett. Szeme egy pillanatra megakadt a toronymagas hullámokon és az örvénylő fellegeken.

– Azt... azt monda, te hívtad erre a világra, de én át tudom venni tőled ezt a terhet – kiabálta bele a szélbe. – Hogy ha a gazdateste leszek, cserébe megkapom az erejét. Hatalmas erőt, mindazt, amire csak szükségem lehet, mivel ő egy... egyfajta istennő. Én vezetném be a világba. Cserébe pedig megadja az erőt, hogy... hogy...

Erővel visszafordult Petra felé, szaporán pislogott. Úgy tűnt, nem szívesen folytatná.

– Az erőt, hogy bosszút állj azokon, akik kicsúfoltak és bántalmaztak – fejezte be helyette Petra. – Sőt, elég hatalmat, hogy soha többé ne csúfoljon és bántson senki.

– Nem gyűlölsz ezért, Petra, ugye? – kérdezte a fiatal férfi komolyan. – Te mindig megértettél engem. Mindig támogattuk egymást...

A lány ismét megrázta a fejét. Szemében szomorúság és csalódottság csillogott.

– Sosem ismertelek igazán.

Odin-Vann arca megrándult.

– Megismerhet valaki valaki mást úgy igazán?

James viszolyogva döbönt rá, hogy ez a fiatalember még nem az a manipulatív alak, amivé majdan kinövi magát. Ennek ellenére látszott rajta, hogy máris megrontotta őt a hatalom és a bosszú ígérete. Jelen helyzetben a veszély inkább a férfi kétségbeeséséből fakadt, nem pedig az erejéből és eszéből. James csak remélni merte, hogy mindezt Petra is így látja.

– Bolondot csináltál magadból, Don – sóhajtott fel Petra, igazolva James gondolatait. – A Tó Úrnője nem segíthet neked. Csak ki fog használni. Ő mindig ezt teszi. Kihaszna, manipulál és hazudik. Aztán, ha már minden kész, gyilkol.

A fiatal Odin-Vann aprót bólintott, aztán a szája halvány mosolyra görbült.

– Előre megmonda, hogy ezt fogják róla mondani. De azt is monda, hogy te szívesen megszabadulnál a gazdatest szerepétől. Nem tudom, hogyan idézted erre a világra, de az egyértelmű, hogy már nem vágysz erre a felelősségre. Mi segíthetünk ebben.

Odin-Vann pillantása Jamesre siklott, és a mosolya kiszélesedett ugyan, de lerítt róla, hogy cseppet sem őszinte.

– Ő pedig az ifjú Mr. Potter, ha nem tévedek. Az Úrnő rólad is mesélt.

Jamesben felizzott a harag, és gondolkodás nélkül a pálcájáért nyúlt.

– Egyszer már legyőztem magát – mondta meggyőződéssel. – Másodszor is sikerülni fog.

- Azt mondd, legyőztél? - kérdezett vissza Odin-Vann felületes érdeklődéssel. - Nekem nem rémlik. Igaz, olyan sokan bántottak már... Bántottak és kinevettek. De hamarosan senki sem nevet többé. Még te sem, Mr. James Potter. Remélem, élvezted a győzelmedet. Alighanem az volt az utolsó.

A szavainak magabiztossága zavarba ejtő volt. James épp csak egy pillanattal később jött rá, mire megy ki a játék, mint kellett volna. A fiatal potyautas jó okkal terelte el a figyelmüket, tartotta szóval és foglalta le őket.

James hátra fordult a dühöngő óceán felé. Egy jeges vízcsáp mellkason találta, és olyan erővel csapta a fedélzetre, hogy egy másodpercre elsötétült előtte a világ. Csak annyit tudott, hogy minden elmosódott, valaki sikoltva felkacagott, a hátába pedig émelyítő fájdalom hasított, ahogy felkapták és áthajították valami kemény felületen.

- Nem játszottad jól a szerepedet, húgom! - hallatszott Judith kaján vidámságtól eltorzult hangja. - De nem számít. Én emlékszem, hogy volt az eredeti sztori!

James próbált feltápáskodni, de a lába minduntalan megcsúszott a körülötte heverő törmeléken. Ahogy körülnézett, asztalok, székek, és az étkezőfülke falának darabjait látta mindenfelé. A falon, amit épp az imént tört át, ember nagyságú lyuk tátongott, és azon keresztül olyan erősen fújt be a fagyos szél, hogy nem tudott tőle felegyenesedni.

Petra nem felelt Judith cukkolására. A hajó egy hullámhegy tetején vadul megrázkódott. James négykézláb a lyukhoz mászott, útközben a földön heverő üvegcserepek több helyen is megvágta a tenyerét, de nem is érezte. Kinézett a falon lévő résen, és egy pillanatra felfordult a gyomra, ahogy a víz hullámozása összerosódott a mágia levegőben fodrozódó derengésével. Odin-Vann odakint állt, szinte karnyújtásnyira, de felemelt kézzel, rémülten hátrált.

Mikor végtelen fáradtság söpört végig rajta, James rájött, hogy nem csak Petra és Judith kint zajló csatájának ereje tartja vissza. Végtagjai meg-megcsuklottak, szeme előtt szürke karikák és fehér foltok táncoltak. Szinte érezte, hogy Petra egyre többet szív el az erejéből, mintha vödörszám merné a vizet egy mély kútból. A köztük feszülő szál lüktetni látszott.

Ő volt Petra akkumulátora. Valahogy eltárolta magában a lány erejét.

Erővel feltolta magát, és átmászott a kiszakadt falrészén. A vihar keményebben tombolt, mint valaha, illeszkedve a harc intenzitásához.

Judith újra ereje teljében volt. Gyönyörű volt, és egyben szörnyűséges, haja vörös glóriaként úszott körülötte, szeme vadul villogott, szája rémületes vicsorra nyílt. Rávetette magát Petrára, s közben túhegyes jégnyilak záporát zúdította rá. Petra lebukott, mindkét kezét előre lökte, és egy vibráló pajzzsal visszaverte Judith támadását.

Sietős léptek hallatszottak a hajó közepe felől. Balról két tengerész érkezett, a hajó jobb oldalán pedig Merlin és James apja tűnt fel.

Odin-Vann rémülten pislogott a jövevényekre. Markában már ott volt a pálcája, de nem tüzelt. Ehelyett összekuporodott, és karjaival a fejét védve nyüszíteni kezdett.

- Állj! - visszhangzott végig a fedélzeten Merlin dörgő hangja. Judith feléje intett, mire egy hatalmas jégtömb csapódott az igazgatónak, neki taszítva őt Harrynek. A két férfi átesett a fedélközbe vezető ajtón, és legurultak a lépcsőn.

- Minél inkább ellenállsz, húgom - sikoltotta Judith, miközben újabb támadást intézett Petra ellen -, annál több barátod fog meghalni! Szegény Merlin nem veheti

fel velem a versenyt itt kint, az óceánon. Ő a vadon zöldjéből nyeri az erejét. Én a mélységek kékjéből! El fogom taposni, mint egy férget!

- Nem! - kiáltotta Petra mély, parancsoló hangon. Megvetette lábát, két térdét behajlította, és szemmel alig követhető sebességgel előre nyújtotta karjait. Ökleiből lökéshullám indult el egyszerre minden irányba.

James szeme előtt elszürkült a világ. Minden erejétől megfosztva a fedélzet deszkapadlójára rogyott.

Csakhogy a padló hirtelen felpúposodott alatta, és sodorni kezdte a hajó orra felé. Hátborzongató roppanás hallatszott, és a hajón végig repedések futottak végig. A deszkák alatt mintha egy óriási vakond fúrta volna végig magát. James oldalra gördült, és megkapaszkodott az étkezőfülke oldalán tátongó lyuk szélébe. A világ megállás nélkül forgott vele

- Neptun szigonyára! - bömbölt az egyik tengerész döbenten.

James kótyagos fejjel négykézlábra állt, a falat használva támasztékként feltápaszkodott, és a hajó jobb oldalán futó korláthoz botorkált.

Egyáltalán nem volt felkészülve az elé táruló látványra. A Gwyndemere körüli hullámok olyanok voltak, akár egy mugli fénykép; az összes mozdulatlaná dermedt, és úgy derengett, mintha villámfény világítaná meg. A hullámok teteje áttetsző volt, mintha üveg törökkel lett volna kirakva, lejjebb egyre kékebb és sötétebb lett mindegyik. Semmi nem mozdult, mintha bennragadtak volna egy örökké tartó pillanatban.

James legnagyobb meglepetésére maga a hajó is megfagyott, épp egy hullámhegyre siklott fel, így most kissé hátradőlve trónolt az óceán keményre dermedt szigetének kellős közepén. Petra jégbuboréka még mindig terjedt, és a távolban újabb és újabb hullámok váltak tökéletesen mozdulatlaná.

Petra szemei parányi csillagokként izzottak.

- Soha többé nem érsz senkihez ezen a hajón - jelentette ki fagyos, mennydörgést idéző hangon. Hogy állítását alátámassza, újból előre döfött mindkét kezével.

Az újabb támadás szemmel láthatóan meghajlította maga körül a teret. A sugárnyaláb egy pillanat alatt elérte Judith-ot, és hátra taszította. A Tó Úrnője átszakította a korlátot, és eltűnt a fedélzet pereme alatt.

- Petra! - kiáltotta James apja, aki ekkor bukkant elő újra a lépcső tetején, Merlinnel a sarkában. De addigra Petra már ősellensége után ugrott, le a hajóról, a keményre fagyott jégóceánra.

- Maradjanak a hajón! - szólt hátra. - Én lefoglalom! Amint újból képesek lesznek irányítani a hajót, meneküljenek! Vissza se nézzenek!

A vihar még most is ott tombolt fölöttük, a szél megállás nélkül süvített, és a tornyosuló felhőkből havaseső zúdult rájuk. A nagyobb cseppek, amik nem fagytak meg teljesen, mire leértek, csúszzóssá varázsolták a hullámvölgyeket, a magasabb tarélyok tetején pedig egyre növekvő jégcsapokat képeztek.

Valahol a megdermedt hullámok alkotta kanyonok mélyén felharsant Judith sikoltó nevetése.

- Gyere és keress meg, húgom!

Mély, visszhangzó reccsenések hallatszottak. A Gwyndemere körül repedések jelentek meg, a hajó megmoccant. Fekete víz bugyogott fel a jég alól. Petra búbája máris gyengülni kezdett.

James pálcát húzott, és tehetetlenül nézte, ahogy Petra végre elérte a megfagyott hullám lábát, és a mániákus nevetés gazdáját keresve futni kezdett. Fontolóra vette, hogy utána megy, de nem lett volna haszna. Nagyjából annyi értelme lett volna, mint megpróbálni pusztán kézzel felemelni a hajót.

Aztán hirtelen két tenyeret érzett a hátán, majd valaki meglökte, és ő egyensúlyát veszítve átbucskázott a hajó korlátján.

- James! - kiáltott fel az apja rémülten, de a hangja máris beleveszett a távolságba, miközben James egyre csak zuhant. Végül a hátára érkezett a hullám egy meredekebb szakaszán, párszor átfordult a tengelye körül, de közben folyamatosan csúszott egyre lejjebb. A fagyos eső apró törökként szurkálta a bőrét. Mindenfelől kiáltozást hallott.

James zihálva kapott levegő után. Minden porcikája sajgott és remegett, nem tett neki jót se a hideg, se a víz, se a gyengeség. Kinyitotta a szemét. A Gwyndemere úgy tornyosult föléje, akár egy fenyegető ómen. A hajó még mindig a magasba emelve trónolt a fagyott hullám tetején, árnyéka rávetült a völgyre, amelyben James is hevert.

Váratlanul újabb süvítő hang ütötte meg a fülét, ahogy valaki más is lesiklott utána a meredek jégfalon, csaknem ráesve Jamesre.

- Ezért az Úrnő a fejedet akarja majd - vicsorgott a jövevény. A fiatal Odin-Vann volt. Odaugrott Jameshez, és kitekerete a markából a varázspálcát. Ezután elkapta a fiú ingének elejét, és nagyot rántva rajta talpra állította őt. - Gyerünk!

A hajó irányából egy átok érkezett, majd rögtön utána haragvó villámlás töltötte meg vakító fénnel a völgyet.

- Állj! - kiáltotta valaki, habár hangja alig volt hallható a szakadó eső, a mennydörgés és a szél süvítése miatt. - A fiam is odalent van! Utánuk kell mennünk!

James Odin-Vann csuklójába kapaszkodva bukácsolt a férfi után, meg-megcsúszva, néha kis híján előre bukva. Átevickéltek egy nagyobb repedésen is, melynek alján sötéten kékllett a víz. James érezte, hogy valahol előttük, alighanem a legközelebbi hullámhegy túloldalán Judith és Petra még mindig csatázik. Egyre fogyott az energiája, miközben Petra tombolva próbált felülkerekedni Judith elemi erején. Nem működött. James érezte a lány kétségbeesését, és az egyre apadó erejét.

Elvégre Petra eleme a város volt. Itt, ezen a helyen nem volt több esélye Judith ellen, mint Merlinnek.

James és Odin-Vann mögött az előbb elhagyott repedés egy hangos recsenéssel feladta, és gurgulázva bugyogó víz töltötte ki a hosszan futó árkot. James hátrapillantott, de Odin-Vann már tovább is rángatta.

A Gwyndemere recsegeve-ropogva kiszabadult a jég fogságából, és kissé jobbra dőlve visszazuttyant a jeges vízbe. Az emberek, akik épp próbáltak átmászni a korlátot, hogy Jamesék nyomába eredjenek, visszaugrottak a fedélzetre.

Petra nem tudta fenntartani a jégbuborékot. Az utolsó erőtartalékait is felhasználta, hogy eltávolítsa Judithot a hajótól, és így megmentse a rajta utazókat. Egyelőre úgy tűnt, ez legalább sikerült neki.

A jég megremegett James botorkáló lába alatt. Odin-Vann kis híján maga is elbotlott, de végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és nagyot rántott Jamesen. Végre megkerülték a hullámhegyet, és egy sötét jégvölgy tárult a szemük elé.

Petra és Judith harca továbbra is tombolt. Varázslataik villózását prizmaként szórták szét a körülöttük magasodó jégfalak. Petra ügyetlenül hátrált, pajzsokkal védte magát, de ő maga már nem tudott támadni.

Judith olyan volt, akár egy dinamó. Felváltva lődözött vakító fehér fénysugarakat hol az egyik kezéből, hol a másikkól, közben pedig mániákus vigyorral az arcán lépdelt előre. Petra egyre csak hátrált előle, míg végül már nem maradt hova.

James odakiáltott neki, de Odin-Vann előre rántotta, a vizes jégre lökte, és oldalba rúgta a fiút.

- Milyen érzés, mi? - sziszegte. - Milyen érzés a gyengének lenni? Akit éppen összevernek!?

- Állj! - sikoltott fel Petra, és Judithról Odin-Vannra pillantott. Ez a másodpercnyi figyelemelterelés azonban bőven elég volt Judithnak, hogy egyik fagyos, csápszerű karjával előre csapjon. Eltalálta Petrát, aki ettől hátrarepült, egyenesen neki az egyik hatalmas, megfagyott hullámnak. A vízcsáp újra és újra lecsapott rá, míg a lány végül már nem tudott felállni. Ázott, csapzott haja az arcába hullt, ahogy erőtlenül a hullám lábához rogyott.

- Használd a fiú pálcáját! - mondta Judith. Odin-Vannhoz beszélt, de a szemét nem vette le a félájult Petráról. - Legyen ez az utolsó gondolata, mielőtt mindkettejüket elnyeli a víz!

- Neh...! - nyögte James, de Odin-Vann ismét belerúgott, olyan erővel, hogy a fiú tüdejéből minden levegő kiszaladt. A férfi olyan volt, mintha megszállták volna, vonásai eltorzultak, szemében örült láng lobogott. Előrébb lépett, és célzott James pálcájával.

James próbált felállni, rávetni magát a megtébolyodott alakra, de a karjai remegtek a súlya alatt. Még a könyökére feltámaszkodni is hatalmas erőfeszítésébe került, a fejét is alig tudta felemelni. Érezte Petra halálos kimerültségét, elvegyült a sajátjával. Mégis, a köztük feszülő szál most is ott pulzált, és általa eggyé váltak.

- Neked talán nehéz lesz - mondta Judith. Hangja el-elcsuklott a mohóságtól. Felszegte állát, és tett egy lépést hátra. - De Petrának már amúgy sem maradt miért élnie. Bármit is mond, ő vágyja a halált. Itt akar meghalni, hogy elnyelje a mélység. Ezt követeli a végzet. Tedd meg! Mentsd meg őt önmagától!

Eső hullott a megfagyott óceáni pusztaságra. A vihar tovább erősödött, megállás nélkül tombolt. A mennydörgések erejébe megremegett James alatt a jég. Az egyre szaporodó repedéseken víz bugyogott elő.

Odin-Vann keze megremegett, ahogy becélozta Petrát James pálcájával. Bár alig tíz lépésnyire volt Jamestől, jelenlegi állapotában akár mérföldekre is lehetett volna. Azt azonban innen is világosan látta, hogy a fiatal férfi keze nem a megbánás és a határozatlanság miatt reszket, hanem az elcsigázottságtól. Végre megélheti a fantáziáját, amit az évek során dédelgetett, és felülkerekedhet, elpusztíthat valakit, aki ellenszegült neki. Petra a bizalmasa volt, az egyetlen vigasza. De a végén csupán az igazi hatalom elé gördülő akadály vált belőle. Habozás nélkül végezne vele, és élvezné, ahogy megteszi - ahogy végez egy fiatal nővel, akit valaha a barátjának hívott -, csak mert ez az ára, hogy Judith új gazdatestévé válhasson, és ezzel olyan erőre tegyen szert, amire megtört elméje oly régóta áhítozik.

Petra próbált feltápaszkodni. Kín szenvedés volt minden mozdulat. James érezte ezt, a köztük lévő láthatatlan szál mindent közvetített.

- Don - mondta Petra, és felemelte kezét a férfi felé, mintha a segítségét kérné.
- Avada Kedavra - vakkantotta Odin-Vann, élvezettel nyomva meg minden egyes szótagot.

James pálcája zölden villant. Tűhegyes fénysugár világította be a fagyos völgyet, smaragd ragyogásba vonva a jégfalakat és a szakadó eső cseppjeit.

Az átok a torka alatt érte Petrát. A lány teste erősen a fagyott hullámnak csapódott, feje nekivágódott a falnak, vizes haja a homlokára tapadt, és a nyitott szemébe hullott. Kinyújtott kezét az átok kilövése pillanatában a melle elé kapta, aztán a teste mellé esett, és nem mozdult többé.

Meghalt. James érezte. A szál még mindig ott feszült kettejük között, kéztől kézig, lélektől lélekgig, de a lány felőli oldala elsötétedett.

James felsikoltott. A hang állatias volt, pusztá ösztön vezérelte, meg se próbált szavakat formálni. A tüdeje teljesen kiürült, mégsem tudott levegőt venni. A sokk, a gyász és a rémület mintha ólomsúlyként telepedett volna a mellkasára. Már nem foglalkozott Odin-Vann-nal, aki két kezébe vette James pálcáját, kettétörte, és elhajította azt. Judithot sem látta, ahogy odalépett Petra holttestéhez, lehajolt, és letépte a holdkő brosst a pulóveréről. Egy pillanatra önelégülten mosolyogva nézegette, aztán bizarr trófea gyanánt a saját talárjára tűzte.

Hogyan lehetséges ez? James dühtől elvakult elméje nem tudta értelmezni a látottakat. *Petrának volt horcruxa!* Csakhogy mégsem volt neki. Ezen az idővonalon nem. Visszautazott saját, fiatalabb testébe, de a sötét mágia nem terjedt ki a horcruxára. Itt még nem készítette el.

És most már soha nem is fogja. A két gyilkos, a káosz istennője és új, emberi gazdateste lassan elsétált a sötétségbe, hagyva, hogy Petra utolsó nagyszabású, mágusnői bűbájának hatása elmúljon, és az olvadó jégtáblák a mélybe vessék a holttestet, ugyanazon hullámok közé, amiket legutóbb James sikerrel kijátszott.

Utána pedig hamarosan James is erre a sorsra jut. Csak egy újabb áldozata lesz a tengernek, akit elragadott a mélység.

A gyengeség elmúlt. Most, hogy Petra már nem használta fel az ő erejét is, az övé visszatért.

A történetek fényében ez már-már csúfolódásnak hatott. Egy sötét viccnek, amit a sors az ő kárakra sütött el.

Felült. Körülötte a jégen egyre több repedés látszott, már vékony vízréteg hullámozott mindenfelé. James felemelte a kezét, és rá meredt. A szalag holdfényt idéző ragyogásába már nem vegyült karmazsin árnyalat. A fonál visszahúzódott Petra testébe.

A lány ereje, az esszenciája még ott volt Jamesben eltárolva, de már semmi hasznát nem vette.

De... hogyan lehetséges ez?

Valahogy, valami különös mágia révén, amit James nem értett teljesen, egyfajta akkumulátorként szolgált Petra számára. Időnként eltárolta magában a lány erejét. Ő pedig kivonta azt belőle, mikor szüksége volt rá, az őket összekötő szálon keresztül.

Elvégre Petra ereje a nagyvárosokból fakadt. Itt pedig, az óceán kellős közepén nem voltak városok. Itt kellett volna a leggyengébbnek lennie.

De James már számtalan városban megfordult, mióta ő és Petra összekapcsolódtak. Járt New Yorkban és New Amsterdamban. Londonban és

Philadelphiában. Heteket töltött Charlie-val Brassóban és majdnem egy hónapig Kairóban vakációzott a szüleivel. Most, ahogy visszagondolt, fel tudta volna sorolni az összes várost egytől egyig. Több tucat volt belőlük. Az erejük eltárolódott Jamesben, óráról órára gyarapodott, csaknem határtalan mennyiség gyűlt össze belőlük...

És javarészüket kiaknázatlan maradt. Csak mert a Petra nem tudott eleget magába szívni belőlük a láthatatlan szálon keresztül. James összegyűjtötte az erőt, de képtelen volt felhasználni, vagy mindenestől átadni Petrának.

Csak mert James képtelen volt elengedni őt. *Engedj el, James*, kérlelte őt Petra négy éve. Szinte könyörgött neki.

De ő nem tudta megtenni. Nem eresztette a lányt, megosztva az erejét kettejük között, csak mert nem tudta elviselni a gondolatot, hogy elengedje.

Felállt, és megvetette a lábát a csúszós, vizes jégen. A vihar tovább dühöngött körülötte, a szörnyű szél egyre erősebben és éhesebben kapkodott feléje, a hideg eső már bőrig áztatta. Nem érzett belőle semmit.

Odasétált Petra testéhez, leült mellé, és a kezébe vette a kezét. Hideg volt. Sírni akart, könnyekkel fejezve ki veszteségét, de egyszerűen nem tudott. A gyásza már túlmutatott a könnyeken.

A repedések egyre tágultak, és az óceán egyre nagyobb jégtömböket követelt vissza.

- Sajnálom, Petra - mondta a lány fagyos kezét szorongatva. - Most már valószínűleg késő. De végre megteszem. Megteszem, amire kértél. Elengedlek.

Lehunyta szemét, és érzékeivel az összekulcsolódó kezeikre koncentrált. Rátalált a pontra, ahonnan a láthatatlan szál eredt, ami azóta a végzetes este óta összekapcsolta kettejüket.

Engedj el, James...

Megtette. Elengedte. A lány erejének kieresztése letaglózó volt. Először csak úgy áramlott ki belőle, akár egy lágy szellő, aztán mint egy csobogó patak, végül pedig mint egy vad folyó.

Fájdalmas volt, mintha tűréshatárukon túl erőltetné meg az izmait. Ennek ellenére volt az élményben valami szédítő, felszabadító is, mintha olyan követ dobott volna le a hátáról, amiről már el is felejtkezett, hogy ott van. Az erő pedig egyre csak áradt belőle, egyre gyorsabban és erősebben, akárha egy egész vízesést próbálna az ember átpasszírozni egy ember nagyságú tömlőn. James teste megvonaglott. Tetőtől talpig, minden izma, minden porcikája remegett, úgy érezte, még a szeme is vibrál az üregében. Próbált lélegezni, de a tüdeje nem engedelmeskedett. Ujjai ökölbe szorultak. Jobb keze megszorította Petra hideg kezét, bal kezének körmei árkokat vájtak a saját tenyerébe.

Napok, hetek, hónapok eltárolt energiája zúdult ki belőle, minden egyes pillanat, amit valamelyik nagyvárosban töltött, magába szívta a fények és hangok hálóját, az emberi kaptár nyüzsgését. Az elsuhanó fénypásmákat, az autódudák harsogását, a tömegek morajlását, a szellőzőnyílások gőzölgését, a forgalom zaját...

Aztán, mint mikor egy fuldokló egy másodperccel a végzetes pillanat előtt levegőhöz jut, James felzihált, feje hátrahanyatlott, és teste kimerülten ellazult. A szívét összetörte a veszteség, de az elméje és a teste megkönnyebbült.

Az esőtől nedves és hideg sötétségben Petra kezébe melegség költözött. James először azt hitte, csak az ő markának melegétől érzi így, vagy a kieresztett energia hatására.

De aztán meglepetten felkiáltott.

A lány ujjai megszorították a kezét.

26. A BROSS BÉKLYÓJA

James a lány felé kapta a fejét. Petra szeme nyitva volt, de már nem a korábbi kék árnyalatú volt. Csontfehér lett mindkettő, úgy ragyogott és csillogott, akár gyémánt a téli napsütésben. Nem nézett a fiúra, de ujjai időnként meg-megszorították a kezét, mintha pusztán érintéssel szeretne kommunikálni.

Meleg fuvallat söpört végig rajtuk, szelíd forgószélként körözött Petra körül, megszártva nedves haját és ruháit, majd talpra állította és a levegőbe emelte őt.

Ahogy a lány emelkedni kezdett, James eleresztette a kezét. Petra arcára mélységes nyugalom költözött. Felemelte a kezét, kitarta ujjait. Megidézte és irányította a forró szelet, elúszva vele a vadul tomboló vihart. Teste fakó holdfényt idéző ragyogásba burkolózott, hullámokban áradt alakjából, glóriaként vette körül.

Intett egyet, mire a ragyogás átterjedt Jamesre is. A fiú imbolyogva előre dőlt, miközben a meleg szél gubóként körbeölelte, majd felemelte őt a süllyedő jégtábláról.

Petra ereje tovább dagadt, percről percre növekedett, érezni lehetett a levegő rezdüléseiből, a halvány pulzálásból, ami az alattuk terpeszkedő óceán legmélyebb árkaiba is elért.

James mégsem érezte, hogy a lány bármit is elszívna belőle. A szál, ami összekötötte őket, már nem volt ott. Elengedte Petrát, mindent neki adott, amit eddigi élete során eltárolt a lány számára.

És Petra most minden egyes cseppjét ki is használta. James ott lebegett mellette, fürdőzött a hatalmában. Hirtelen rádöbrent, hogy fél megszólítani a lányt, nehogy azzal megtörjön az a különös varázslat, ami visszahozta őt. Petra volt, mégis, valamilyen meghatározhatatlan módon, valahogy megváltozott.

Együtt átvizsgálták maguk körül a vihar által felkorbácsolt óceánt. A fagyasztó bűbáj hatása mostanra jobbra elmúlt, már csak kisebb-nagyobb jégszigetek emlékeztettek rá, amik ide-oda sodródtak a hullámok hátán. Időnként villámfény borította nappali világosságba az egész tájat. A távolban, nagyjából a viharzóna peremén, ott hánykolódott a Gwyndemere.

Nem messze onnan hatalmas jégből és vízből álló alak sétált a hullámok tetején diadaltól ittasan, mellette pedig emberi gazdateste. A hajó felé közeledtek. A Tó Úrnője már emelte is csápszerű kezét, hogy lesújtson rá, és összezúzza minden rajta utazóval egyetemben.

Petra észrevette ezt, összehúzta gyémántként szikrázó szemét, és a meleg forgósél, benne kettejükkel, nagyobb sebességre kapcsolt.

Az óceán elmosódott alattuk. Hullámhegyek nyúltak utánuk, de nem tudták elérni őket, még csak a felcsapó nedves, hideg ködöt sem érezték; nem tudott átférközni a langyos szél pajzsán.

Odin-Vann szinte gyerekeknek tűnt Judith óriási vízalakja mellett, ahogy lobogó, elázott talárjában bukdácsolt a hullámok hátán. Judith ügyet sem vetett rá, előre ment, és a tenger vizéből táplálkozva, abból gyarapodva egyre nagyobbra nőtt, hogy ne csak az ereje legyen rettentő a hajó utasai számára, hanem már ő maga is. Azt akarta, hogy féljenek tőle, mielőtt mind egy szálig végez velük.

Petra nem lassított, nem állt Judith elé. Ehelyett felemelte öklét, és szó szerint átszáguldott a hatalmas vízalakon, valamivel a válla alatt hátulról nekirohant, és a mellrészen tört elő újra, tökéletesen szárazon. A gigászi vízalak egy szempillantást alatt összeroskadt és Odin-Vannra zúdult, aki prüszkölve-köhögve elsüllyedt a hullámok közé.

Judith felsikoltott, újraalkotta alakját, zöld tengervízből építve magát még nagyobbra és még félelmetesebbre.

- Hogy lehetsz itt? - bömbölte egyszerre dühösen és döbbsen. Gyorsvonal sebességével lőtte ki csápjait a langyos fényárban lebegő Petra és James irányába.

Petra hangja túlzengte a szüntelen mennydörgést is.

- Maradj nyugton, és térj vissza a formádba, melyben bebocsátást nyertél ebbe a világba!

A csápok szétestek, és csobogva az óceánba hullottak. A hatalmas alak zsugorodni kezdett, vergődve, sikoltozva próbált ellenállni, de képtelen volt rá. Váratlanul ezernyi csáp indult meg a testéből mindenfelé, igyekezett kitépni magát a bűbáj hatása alól, de hasztalan. A csápok vízpermetté váltak, a ködfelhő kellős közepén pedig ott állt a bőrig ázott Judith. Ruhája víztől volt nehéz, haja ázott tincsekben lógott a szeme elé.

A levegőbe emelkedett, fogva tartotta Petra kérlelhetetlen hatalma. Szitkokat és átkokat sikoltozva vergődött, arcán megvető gyűlölet izzott.

Petra jobb kezének apró mozdulatával maga elé emelte a Tó Úrnőjét, és nyugodt tekintettel meredt az utálattól szikrázó szemekbe, míg végül alig három méterre voltak egymástól. Judith sziszegve fröcskölődött, tekergett, akár egy kígyó, sokszor úgy kicsavarta testét, hogy félő volt, derékba törni saját magát.

- Gyere, Donofrio! - szólt Petra, és leeresztette bal kezét. Egyetlen csuklómozdulattal kiemelte a férfit a hullámok közül, és felhúzta Judith mellé. James

látta a férfin, hogy retteg. Ádámcsutkája fel-le ugrált, mintha ordítani akarna, de nem tud levegőt kipréselni a tüdejéből.

James cseppet sem sajnálta. A szörnyű, félrevezetett férfi nem érdemelt bocsánatot. Ennek ellenére James azon kapta magát, hogy Petrához fordul.

- Ne öld meg, Petra - mondta. Az ő hangja is égdörgésként rezonált. - Talán tényleg megérdemli a halált. De te nem érdemled, hogy ölj miatta.

Petra kérdően pillantott a fiúra, és pislogott párat kifürkészhetetlen, ragyogó szemével. Judith és Odin-Vann továbbra is próbáltak kiszabadulni Petra láthatatlan markából. James látta a lány szemében a szándékot, ha csak egy pillanatra is, még miközben látszólag megfontolta is fiú szavait.

Judith sikoltozott, ordított, a levegőt karmolta. Nedves haja arcához tapadt, ide-oda csapkodott.

Ekkor Petra arca ismét megkeményedett, és lassan visszafordult az előttük lebegő pároshoz.

Pillantása Odin-Vannról Judithra vándorolt, aztán Judith ázott ruháját vette jobban szemügyre. Az ugyanolyan sötét volt, mint korábban, de a bal válla fölött most valami lágy csillogás látszott. A bross volt az. A holdkő gyöngyházfényű felületén ott szikrázott a villámok fénye és a Petráékat körbelengő glória.

Petra egyik ujjával intett egyet, mire a bross leszakadt Judith talárjáról. A démoni lény sikoltva utána kapott, de nem tudta elérni. Az ékszer mögött halvány fényszalag látszott, ami egyenesen Judith mellkasából eredt.

Petra lustán középre irányította a brosst. Az úgy forgott a levegőben, akár egy kecses balerina, a holdkő ragyogott, az ezüst foglalat csillogva verte vissza a villámok fényét. Azonban a lány nem vette vissza az ékszert. Ehelyett a pillantása Odin-Vannra esett. A bross lassan megindult a férfi irányába.

Odin-Vann szeme kimeredt. Eltátotta a száját, de csak artikulálatlan nyögéseket tudott kieröltetni magából. Ádámcsutkája még mindig fel-le ugrált, szemmel alig követhető sebességgel.

A férfi talárja a váll részénél felhasadt, felfedve Odin-Vann szaporán emelkedő és süllyedő mellkasát. James rémülettől és kíváncsiságtól kábán figyelte, ahogy Petra ereje működésbe lépett. Úgy hámozta le a bőrt, akár a narancshéjat, félrehajtotta az izmok kötegeit, végül elérve a bordák fehér soráig. Odin-Vann lenézett és felsikoltott. Ez azonban nem a fájdalom sikolya volt, hanem a határtalan rettegése. A teste a saját szeme láttára tárult ki. Zihálni kezdett, a bordák minden lélegzetvétel hatására kitágultak kissé, hogy helyet adjanak a rózsaszín tüdő számára.

James félve Petrára pillantott, de nem szólt semmit. Vajon most lassan végezni akar a szörnyű alakkal? Addig kínozni, míg a teste végül feladja? A lány már-már szakszerűen vizsgálgatta Odin-Vann nyitott mellkasát, akár egy orvos, mütét előtt. Bal kezének ujjával intett egyet.

Halk roppanás hallatszott, mire Odin-Vann bordái kinyíltak, mint egy virág, szabad utat nyitva a férfi csupasz szívéhez. A vörös izomköteg szaporán lüktetett a remegve táguló és visszahúzódó tüdő ölelésében.

Petra aprót biccentett. Ügyesen közvetlenül a férfi zakatoló szíve elé lebegtette a brosst. Az még mindig lágyan forgott, derengő fényt tükrözve az örök sötétséghez szokott belsőségek felületére.

Aztán, egy pillanatnyi hezitálást követően, Petra beleszúrta az ékszert egyenesen Odin-Vann szívébe, belemélyesztette az izomkötegbe, teljesen eltüntetve azt. A behatolási ponton vakító fény villant és egy forró lökéshullám indult meg, végigsöpört Jamesen és Petrán, és derengő ragyogásba vonta Judithot.

Odin-Vann felsikoltott, háta megfeszült, feje hátracsapódott, és ezúttal James érezte, hogy ez valóban a hatalmas fájdalomnak köszönhető. Viszont, meglepő módon, Odin-Vann szíve nem állt le. Annak ellenére, hogy épp most szúrtak bele egy brosst, a szerv továbbra is lüktetett a tüdők között, kétségbeesve pumpálta a vért olyan sebességgel és erővel, hogy úgy tűnt, mintha vibrálna. A halvány fényfonál, ami Judith mellkasából eredt, most ott lengedezett a levegőben, a másik vége pedig eltűnt Odin-Vann meztelen szívében.

Petra egy hűvös pöccintéssel újra összezárta Odin-Vann bordáit, visszahajtotta rájuk az izmokat, végül pedig a bőr is visszakerült a helyére. Egyetlen sebhely sem emlékeztetett arra, ami az imént történt.

- Kiválasztottad az új gazdatestedet - fordult Petra Judith-hoz. Hangjából súlyos véglegesség áradt. - Emiatt nem ölhetlek meg. Még akkor sem tehetném, ha ezt akarnám, mivel a történelem úgyis módot találna, hogy megismételje önmagát. Csak annyit tehetek, hogy kicsit új irányba terelem, és reménykedem, hogy ez idővel elég lesz a teljes bukásodhoz és pusztulásodhoz. Úgy döntöttél, hogy ez a férfi legyen a gazdatested helyettem. A vére köt ehhez a világhoz. Ezután az lesz egyben a pórázod és börtönöd is. Ha messzebbre távolodsz tőle, mint a szívverésének hangja... - Itt Petra előre nyúlt, megmarkolta a Judith és Odin-Vann között futó szálát, és kíméletlenül nagyot rántott rajta. Odin-Vann sikoltva megvonaglott, kezét a mellkasához kapta. Petra elégedetten bólintott. - A szalag megfeszül, és ő meghal. A kulcs, ami ehhez a valósághoz köt, a bilincseddé vált. Ő fogva tart, amíg nálad nagyobb hatalmú emberek végeznek veled. Menj, mélység számalmas szülőtte! Az időd hamarosan véget ér.

Azzal Petra nagyot legyintett bal karjával, úgy löve ki Odin-Vannt, akár egy rakétát. A férfinak hamarosan nyoma veszett a viharfelhők között, csak döbrent kiáltásának visszhangja hallatszott.

Judith Petrára vicsorgott, aztán a köztük lévő köteléket követve Odin-Vann nyomába eredt.

James utánuk nézett, de már színüket sem látta, elnyelték őket a sötét fellegek.

- Hová küldted? - kérdezte a felhőket fürkészve.

- Atlantisz hat elveszett városának egyikébe - felelte Petra egy fáradt sóhajtás kíséretében. - Vannak ott ezeréves légbuborékok, de százmérföldes körzetben nincs más élő a közelben. Ez legalább egy időre lefoglalja őket.

James Petrára nézett. Még mindig magasan a hullámok fölött lebegtek, a langyos forgószél által védve a vihar minden zavaró tényezőjétől.

- Nem ölted meg - mondta csodálkozva. - Ő megölt téged, de te életben hagytad...

- Mert erre kértél - vonta meg a vállát a lány. - És egyébként sem működött volna. Odin-Vann-nak igaza volt. A történelmet nem lehet megváltoztatni jelentősebb események megmásításával. Csak apró dolgokat módosíthatunk, aztán reménykedünk a legjobbakban.

James hitetlenkedve megrázta a fejét, és elmosolyodott. Előre nyúlt, és megfogta a lány kezét.

- Nem tudom elhinni, hogy vége. Úgy érzem, ez túl jó, hogy igaz legyen.

- Mert az is - felelte a lány, szemének gyémánt ragyogására sötét árnyék vetült, térde megrogyott.

Ahogy egy pillanatra Petra teljes teste elernyed, James elkapta. A meleg és fényes gubó kihagyott, és jó tizenöt métert zuhantak az éhesen nyújtózó hullámok felé, mielőtt bizonytalanul ismét feljebb emelkedtek.

- Azt hiszem, már majdnem mindent felhasználtam, amit nekem adtál - nyögte a lány Jamesbe kapaszkodva. - Viszont, attól tartok, az csak pusztá hatalom volt, nem életerő.

James segített Petrának kiegyenesedni, aztán rosszat sejtve végignézett rajta.

- Ezt hogy érted?

A lány megrázta a fejét. A szemei ismét a megszokott kék árnyalatúak voltak. James nem tudta eldönteni, hogy ez jó vagy rossz jel.

- Kölcsönkaptott időt fogyasztunk. Vissza kell jutnunk a hajóra.

Ujjai szorosabban markolták a fiú könyökét, koncentrált, és a ki-kihagyó buborék lassan megindult a viharban hánykolódó Gwyndemere irányába. A vízen még mindig úszott néhány jégtömb.

- Valaki jön! - kiáltotta egy hang.

- Pálcákat elő! - hallatszott egy másik parancs.

- Várjanak! - kiáltott fel egy harmadik. James apja. - Az ott a fiam és a barátja, Petra Morganstern! Adjunk nekik helyet! Gyorsan közelednek!

Petra a tat felől közelítette meg a Gwyndemere-t, elsuhantak a korlát fölött, aztán lassulni kezdtek, de nem elég gyorsan. Félő volt, hogy átszáguldanak a fedélzet teljes hosszán.

- James! - kiáltotta Harry, majd a fia karját elkapva magához rántotta őt, és mindketten a nedves deszkákra estek. James nagy meglepetésére az apja mellett Persephone Remora állt, és segített leszállni Petrának. A langyos, fényes buborék lassan feloszlott, és elszállt az erős szélben. Ők is a fedélzetre rogytak.

- Mi lett az Úrnővel? - kérdezte sűrgetően egy mély hang. Merlin a vállával tört utat kettejükhöz, szakálla vadul lobogott.

- Még él, igazgató - felelte Petra, és Remorára támaszkodva feltápászkodott. - De az ereje megcsappant. És most már le lehet nyomozni, mivel nem távolodhat el túlzottan az emberi gazdatestétől, egy bizonyos Donofrio Odin-Vanntól. Keresse meg őt, és az Úrnő is ott lesz valahol.

Remora biccentett, habár a szemében zavarodottság csillogott.

- Ki volt az a nő? Egy tengeri szellem? Szirén? Hallottam már ilyen teremtményekről, de sosem találkoztam még ilyen rosszindulatú hatalommal.

- Egyik sem - felelte komolyan Merlin, habár James úgy gondolta, valamiféle óvatos lelkesedést lát az igazgató szemében. Még csak most szerzett tudomást Judith létezéséről, mégis azonnal megvan a maga elmélete, honnan származik, és bizonyára máris terveket forral, hogyan szállhat szembe vele legközelebb, ezúttal a saját elemében, más eredménnyel.

- Le kell mennünk a fedélközbe - próbálta túlkiabálni Harry a tomboló vihart, pillanatnyilag félretolva a rejtélyeket. - Ahogy nézem, mindenki visszatért, és nagyjából épségben. Ez maradjon is így. Igazgató, menjen előre...

- Ne - rángatta meg az apja karját James. - Nem értitek! Ez nem közönséges vihar. Ez az egyik átka... az Úrnőnek, akiről Petra és Merlin beszélnek! Nincs idő elmagyarázni, de nem fog csak úgy, egyszerűen elmúlni! Azért küldte ránk a vihart, hogy megállítson minket! Mindenkiel végezni fog!

Az egyik tengerész jelentőségteljesen bólintott, majd rögtön a fejéhez kapta a kezét, mert a szél majdnem elragadta a kalapját.

- Nem tudok semmiféle halálos Úrnőről, de a fiúnak igaza van - kiabálta túl a szelet és a mennydörgést. James örömmel látta, hogy Barstow az, az első tiszt. - Keresztül-kasul bejártam már mind a hét tengert, jó pár vihart átéltem, de ez az ítéletidő mindet lekörözi! Én mondom, mintha saját akarata volna. Addig nem nyugszik, amíg hullámsírba nem küld mindannyiönkat!

Mintha csak erre a végszóra várt volna, egy erős szélroham olyannyira megdöntötte a hajót, hogy a jobb fedélzet szinte a vizet érte. Az emberek a korlátba és egymásba kapaszkodtak, hogy bele ne essenek a tengerbe. Végül, egy végtelennek tűnő másodperccel később a hajótest vissza lendült, és újra egyenesbe kerültek.

- Jamesnek igaza van - kiáltotta Petra. Kihúzta magát, és hálás pillantással eltolta Remorát. - A vihart még az előtt idézte meg az Úrnő, hogy megfogyatkozott volna a hatalma. Ha közelebb lennének bármilyen földhöz vagy civilizációhoz, én és az igazgató talán képesek lennének elosztatni. De itt, az óceán közepén... - Merlinre pillantott, aki vonakodva biccentett.

- A hajót már így is csak az imádság tartja egyben - bömbölte Barstow, és egyik lapát kezével a derékba tört árbocra és a leszántott korlátokra bökött. - Ha valakinek van valami ötlete, az gyorsan rukkoljon elő velem, különben jobb, ha mindenki felkészül az elkerülhetetlenre!

Petra Barstow-ra bólintott, aztán tett egy lépést hátra az egyre jobban kilengő fedélzeten. Lába körül ide-oda sodorta a víz a törött árboc szilánkjait. Mostanra már szünet nélkül villámlott.

- Menjenek le - mondta határozottan. - Mindenki.

James látta, mire készül, még ha nem is értette. Eltolta magát az apjától, és botladozva a lányhoz sietett.

- Petra, ne! - A lány keze után nyúlt, és próbálta magával húzni. Petra viszonzta az érintést, ujjai a fiúéba fonódtak, de nem mozdult.

- Petra - szólt Harry Potter. Valahogy sikerült úgy fennhangon beszélnie, hogy a hangja tökéletesen nyugodt maradt. - Bármit is tervezel, biztos van jobb megoldás...

- Nincs. - Nem Petra felelt, hanem Merlinus. Továbbra is ott állt Harry mellett, szakállából esővíz csöpögött, ázott talárja súlyosan tapadt a hátára. Szeme Petráéba fúródott, látszott rajta, hogy felmér és számításba vesz minden egyéb lehetőséget. Végül megrázta a fejét, mintha a lány arcáról és a testtartásából olvasta volna le a választ. - Nincs más lehetőség. Nem tudunk felülkerekedni a viharon. És valóban nem nyugszik addig, amíg el nem süllyeszt bennünket. Csupán perceink vannak. Ha Miss Morgansternnek van egy terve...

- NEM! - kiáltotta James. Hanga elcsuklott a döbbenettől és a csalódottságtól, marka szorosabbra zárult Petra kezén. - Hogy hagyhatja, hogy ezt tegye?

- James - mondta Merlin. Lehalkította a hangját, ennek ellenére tisztán érteni lehetett a zuhogó esőben is. Mikor James végre ránézett, és szemük találkozott, az igazgató ismét a nevére szólította. - James... ez Petra döntése. Te már meghoztad a sajátodat. Elengedted őt. A végzete most már a saját kezében van.

- NEM! - kiáltott fel újra James, és még erősebben kapaszkodott Petrába. Már nem volt ott közöttük a kapocs. Nem érezte, mit tervez a lány, sem a szándékait. Mégis megértette, mire készül. Megértette, mert ismerte és szerette őt. - Én nem így akartam! Nem hagyom, hogy megtegye!

- James - szólította meg az apja. Imbolyogva, a korlátba kapaszkodva közelebb lépett, szemüvegén alig lehetett átlátni a vízcseppek miatt. Kinyújtotta kezét kettejük felé. - Gyertek le! Beszéljük meg...

Petra szomorkásan megrázta a fejét.

- Ön olyan jó volt hozzám, Mr. Potter. Ezt sosem fogom elfelejteni. Kérem, vigyázzon Izzyre!

- Gyere le, és vigyázz rá te magad, Petra - mosolyodott el a férfi. Makacs mosoly volt, de még James is látta rajta, hogy az apja sem fűz hozzá sok reményt. Remora döbbenetesen pislogott rájuk.

- Nem teljesen értem, mi folyik itt. A fiatal hölgynek van valami feladata? Arra készül, hogy...? - Szeme ide-oda járt Merlin és Harry között.

Egy váratlan széllökés csaknem átperenderítette Remorát a korláton, Barstow az utolsó pillanatban kapta el.

- Bármire is készül - szólt -, én azt mondom, hadd csinálja! Bármelyik pillanatban ripityára törhet ez a ladik!

- Menjenek le - bólintott oda Merlin Remorának és Harrynek. - Én majd vigyázok Jamesre, és hamarosan őt is lekísérem. El kell búcsúzniuk, és attól tartok, ezt mindnyájunknak tiszteletben kell tartania.

Barstow komoly arccal bólintott, és letámogatta Remorát a fedélközbe vezető lépcsőn.

Harry azonban, érthető módon, nem szívesen hagyta odafent a fiát és Petrát.

- James! - hunyorgott foltos szemüvege mögött. - Engedelmeskedj az igazgatónak! Ha ő azt mondja, indulás, indulás! Értetted?

James nagyot nyelt. Nem akaródzott neki bármit is ígérni, de jól tudta, hogy az apja közel áll ahhoz, hogy felkapja, és szó szerint lecipelje őt a többiek közé. Tétován biccentett.

- Ez örület - kiáltotta oda Harry Merlinnek. - Tudja, mit csinál?

- Nem állíthatnám - ismerte be a mágus továbbra is Petra arcát fürkészközve. - De Miss Morganstern tudja. És, úgy vélem, nem szabad őt lebecsülnünk.

Harry a józan eszével hadakozva egy utolsó pillantást vetett Jamesre, homlokára ráncok futottak.

- Anyád ki fog nyírni engem, ha bármi történik veled! - mondta, és James felé emelte a mutatóját. - Ezt jól véd észbe, fiam!

Azzal sarkon fordult, a korlátba kapaszkodva az ajtóhoz botorkált, és eltűnt a lépcsőn.

A hajó lágyan forgott alattuk. Már nem haladt előre, a tomboló ciklon körbe-körbe forgatta őket, és egyre jobban felkorbácsolta körülöttük a hullámokat.

- James - kiáltotta Petra. Még mindig a fiú kezét fogta, sötét haja a fejéhez tapadt. - Már beszéltünk erről. Az *Idők közti időben*. Emlékszel?

James makacsul megrázta a fejét. Nem akart a lány szemébe nézni. Inkább megragadta a másik kezét is, és az összekulcsolt ujjakra meredt. Emlékezett, de nem akarta beismerni.

- Mondtam, hogy nem fog tetszeni a vége - folytatta a lány. - De megkértelek, hogy ennek ellenére fogadd el. Remélem, megteszed, James. Mert bárhogya lesz is, ezt most meg kell tennem. Viszont sokkal könnyebb lenne, ha nem gyűlölnél meg miatta.

Jamesben túláradtak az érzelmek. Szorosan behunyta a szemét, hogy visszatartsa mindent, ami elő akart törni belőle - a dühöt, a könnyörgést és a könnyeket. Képtelen volt ránézni Petrára.

- Ezt már megbeszéltük! - kiáltott vissza elkínzott hangon. - Judith azt akarta, hogy meghalj. De már nem kell!

- Egy dolog a gyengeség miatt meghalni - felelte a lány, és a fiú szemét keresve a szívéhez emelte kezeiket. - Egészen más azokért, akiket szeretsz. Vagy mert fizetned kell. Ezért kerültünk vissza pont *ide*. Nem Judith és Donofrio terve miatt. Most már értem. Gyilkoltam, James. Már jóval azelőtt, hogy te és Lucy arra kértetek, ne tegyem. Öltem. A vér megköveteli a fizetségét. Ha most nem teszem jóvá, még ha ezer évig élek is, akkor sem tudom visszafizetni a bűntudat árát. Ez az egyetlen esélyem.

- Le tudjuk hagyni a vihart! - fakadt ki James. Hangjába pánik vegyül. - Legutóbb sikerült!

- Legutóbb emiatt állt le a vihar! - kiáltotta a lány, és felemelte James jobb kezét. - A szereteted és a hatalmam által! Te fizetted meg az árat, amit nekem kellett volna, de csak egy időre! Ezért vagyunk újra itt, ahol minden elkezdődött. Mert a sors nagyobb sztorit szánt a világnak! Judith ezzel nem győz le minket. Itt az esély, hogy visszaállítsam az egyensúlyt!

James készakarva eleresztette a füle mellett Petra szavait. Megrázta a fejét, hajából víz fröcskölt mindenfelé.

A felhők lejjebb ereszkedtek. A hullámok egyre magasabbak lettek, és egyre többször mosták végig a fedélzetet. A hajótest recsegett-ropogott a szélvihar erejétől.

James nem tudott megszólalni, és nem is tudott felnézni a lányra. Érezte, hogy Merlin ott áll mögötte, figyel, de nem lép közbe. Nem állítja meg Petrát, de nem is kényszeríti semmire. A lány meghozta a saját döntését, és ezt tiszteletben tartja, bármi is legyen.

A vihar megköveteli, ami az övé. Petra eleresztette James kezét. Tett egy lépést hátra, karjait leengedte, de még várakozott.

James végre a szemébe nézett. A lány viszonzta a pillantást, mindent kockára téve egyetlen *utolsó* másodpercért.

A fiú kimondta azt, ami először az eszébe jutott.

- Bárcsak ne így történt volna!

Úgy tűnt, ezt Petra elfogadja, mert rábólintott.

- Nem gyűlölsz ezért, ugye?

James válla megroskadt kissé, még halványan el is mosolyodott a kérdés abszurditásán.

- Petra... - kezdte, de nem tudta folytatni. Torka elszorult, szemébe könnyek gyűltek, de nem akart újra félrenézni. Még pislogni sem mert.

A lány megértette. Szája halvány, de megkönnyebbült mosolyra húzódott. Végül bölintott, aztán egy utolsó intés erejéig felemelte sápadt kezét. A mozdulat félúton volt az áldás és a búcsú között. Aztán megfordult, és a korláthoz lépve felnézett az örvénylő viharfelhőkre, melyek immár kupolaként borultak a Gwyndemere fölé, teljes sötétségbe borítva azt.

Úgy tűnt, a vihar érzi őt. A felhők tovább ereszkedtek, akár egy támadáshoz készülő bestia.

Petra felemelte a másik kezét is, és tenyérrel felfelé széttárta karjait. Fejét hátrahajtva, lehunytt szemmel adta át magát a viharnak.

A szél és az eső olyan erővel ostromolta őt, mintha valamiféle mágnes lett volna. Mágusnői hatalmának utolsó cseppjeivel maga felé terelte őket.

Lassan lábujjhegyre állt a nedves deszkákon, aztán némán felemelkedett, elhagyva a Gwyndemere fedélzetét. A hajó azon nyomban meglódult.

Petra haja koronaként vette körbe a fejét, lábai a tajtékzó hullámok fölött lebegtek. Villám csapott le, egyenesen a lány mellkasába, de ő magába nyelte az erejét, elvezette azt, végtagjai körül elektromos kisülések cikáztak. A levegőt mennydörgés töltötte be, szinte látszott, ahogy a fülsüketítő hang rengéshullámai megremegtetik a levegőt és az esőcseppeket.

A Gwyndemere szép lassan nyugodtabb vizekre ért. Az eső lecsillapodott, a felhők közül pedig kibukkant az esti égbolt és a hold tompa fénye.

Petrának mostanra csak a sziluettje látszott a villámoktól szabdalt felhőörvény közepén. Ő volt a tengely, a ködcsápok, a hullámok és a fellegek mind feléje nyújtózkodtak, készültek rá, hogy megragadják. A kör egyre szorosabbra zárult, Petra pedig tovább emelkedett, incselkedett vele, és zengte saját önfeláldozásának sziréndalát.

James nézte. Érezte maga mellett Merlint, és a mágus jelenléte egy kis vigasszal töltötte el.

A hajó mostanra teljesen maga mögött hagyta a vihart. Már csak lágyan csacsogtak a hullámok, a langyos szellő só és hínár illatával töltötte meg az éjszakai levegőt. A fellegek távolodtak, mintha mindegyik egyetlen pontba tartott volna, ahol a villámok megállás nélkül cikáztak, a levegőben mennydörgés moraja remegett, az ég pedig koromfekete volt, akár egy vadállat kitárt, éhes szája, készen rá, hogy elnyelje zsákmányát.

Egy pillanatra mintha minden elnémult volna, aztán mélyről jövő bűgás hallatszott, és a vihar egyetlen meleg, ragyogó lökeshullámmal millió apró, izzó részecskévé robbant.

A lökeshullám szétterjedt, akár a tóba dobott kő nyomán keletkező vízfodrok, némán, csillogón. Ahogy elérte a Gwyndemere-t, a hajó lágyan kilengett, a maradék szakadt vitorlavászon egy pillanatra feldagadt. James úgy érezte, mintha a szél finom ujjakként simított volna végig a haján és az arcán, meglengette a ruháit. Érezte a nyári virágot idéző szappan és a napcserzette bőr illatát.

Aztán mindez elmúlt. A Gwyndemere még ingadozott kicsit a vízen, aztán az is lenyugodott. Az óceán tükörsimán terült el körülöttük, mintha az is kimerült volna a történetek következtében.

James lesütötte a szemét. Nem mert visszanézni oda, ahol a vihar maradéka szitált a víz fölött, nehogy meglássa, amint Petra teste, megfosztva mindentől, amitől ő volt, a habok közé hull, és elnyeli a feneketlen mélység.

Petra mindent odaadott, hogy megmentse őt és a Gwyndemere többi utasát. A gondolat, hogy egyszerűen csak eltűnt, mint Merlin a Leleplezés éjszakáján, túlságosan csábító lett volna. Egy mágus vagy mágusnő, ha eltűnik, az nem feltétlen jelenti azt, hogy meghalt. Talán még visszajön.

De Petra már nem tér vissza soha többet. Petra nem létezett többé.

James lába öntudatlanul mozogni kezdett, és a hajó tatjába sétált. Látta a saját kezét, amint előre nyúl, és megmarkolja a korlátot pontosan ott, ahol nem sokkal korábban a lány állt.

Merlin nem ment utána, hagyta, hadd gyászoljon.

Odalentről hangok és léptek kavalkádja hallatszott. Boldogak voltak, vidámak, megkönnyebbültek, hogy véget ért a vihar. James hallotta Ralph és Albus hangját, meg Lilyt és az anyját. Hallotta, ahogy Percy bácsikája és Audrey nénikéje Farragut kapitánnyal beszélgetnek. Hallotta Lucy-t.

És hallotta Izzyt. A többiekkel együtt nevetett, ő is megkönnyebbült, alig várta, hogy felmenjen a vizes fedélzetre, és nézze, ahogy a tengerészek megpróbálják reparo bűbájokkal helyrehozni a hajót, hogy kitartson az út további részében.

James képtelen volt hátranézni. Nem tudta elviselni Izzy küszöbön álló, vigasztalhatatlan gyászát. Még a saját, kevésbé kézzelfogható veszteségével sem tudott megbirkózni.

Vállára egy nagy, meleg kéz ereszkedett. Azt feltételezte Merlin az, de az apja volt. A férfi halkán így szólt:

- Sajnálom, fiam.

Mindössze ennyit mondott. Ők ketten még így ácsorogtak egy ideig, amíg a hold ezüstös ruhába nem öltöztette az óceánt, és a vihar egy múltó emlék volt csupán. Ott álltak, míg végül rajtuk kívül mindenki visszatért a fedélközbe, jóval komorabban, mint ahogy feljöttek.

Harry Potter ott állt a fia mellett, és átkarolta őt a sötétben. Harry mindent tudott a veszteségről és a szíven esett sebekről, amik sosem gyógyulnak be igazán. Régi ismerősként köszöntötte a gyászt.

Harry ott állt a fiával. Türelmes volt.

27. A HÁROM HATOS REJTÉLYE

James olyan hirtelen riadt fel, hogy kis híján lefordult a Gwyndemere-en lévő szűk ágyról. Szíve vadul vert, elméje zavaros volt. Felnyögött, és a lázalom maradékától hajtva próbált talpra kászálódni.

Vállát egy kéz érintette meg, és lágyan visszanyomta őt a párnákra.

- Hát visszatértél - szólt egy nyugodt, de határozott női hang, mintha egész eddig ébren várta volna, hogy ő felébredjen. - Végre magadhoz tértél. Micsoda szörnyű álmot láthattál! De most már minden rendben. Biztonságban vagy.

A kéz eltűnt a válláról, és átvándorolt a homlokára.

- Már csaknem teljesen lement a lázad - sóhajtott fel a nő megkönnyebbülten. - Semmi perc alatt ismét talpon leszel. Ám egy pillanattal sem hamarabb. Az igazgató beszélni kívánt veled, amint felébredsz.

- Megérkeztünk már? - kérdezte James rekedten. A szája kiszáradt, torkán pedig mintha dörzspapírt nyomtak volna le. Kinyitotta a szemét, és végignézett a magas mennyezeten, és a napsütötte ablakok során.

Nem a Gwyndemere-en volt.

- Hazatértél, James - mondta a nő, majd elfordult, üvegcsékkal csörömpölve egy tálca fölé hajolt, aztán megtörölte a kezét egy törölközőbe. - Újra itt vagy, a Roxfortban.

James villámgyorsan feltámaszkodott a könyökére, és mélységes zavarodottsággal nézett körbe. A váratlan mozdulatra a nő egy-egy üvegcsével a kezében feléje fordult. Madame Curio volt. A gyengélkedőn feküdt, a terem közepe táján. Ő volt az

egyetlen beteg, a többi ágy bevetve várta a pácienseket. Az ablakon beáradó éles fénysugárban porszemek játszadoztak.

- Hogyan...? - pillantott James Madame Curiora. - De hát én azt hittem...!?

- Dehoppánáltál az iskolából! - mondta a gyógyító félig feddően, félig ámulva. Letette az üvegcséket, és visszatért az ágyhoz. - A vizsgák idejére, persze, feloldották a tiltást, ahogy mindig, de a biztonság kedvéért csak belülről kívülré. Arra senki sem számított, hogy valaki valóban dehoppánál az iskola területéről. Te mégis megtetted! Ráadásul éppen a Godric's Hollow-i temetőbe! Kész szerencse, hogy az igazgató képes volt követni téged, és visszahozott. Egész éjjel eszméletlen voltál és félrebeszéltél! Mégis hogy gondoltad?

James ülő pozícióba küzdötte magát, és elgondolkozott. Azt rögtön érezte, hogy visszatért idősebb, magasabb önmagába, újra hetedéves volt.

- De... a valóság kitörlődött, mikor Petra átlépett a portálon! Az egész világ köddé vált! Hogy lehet...? - Újra körülnézett, és elámult a tökéletesen közönséges szoba láttán. A távolból oda hallatszott az óráikra tartó nebulók zsvaja, a függönyöket langymeleg nyári szellő lengette.

Madame Curio csettintett a nyelvével, és ismét a fiú homlokára tette a tenyerét.

- Tripla hatos láz - csóválta a fejét, mire James értetlenkedve meredt rá. A boszorkány elkapta a pillantását, és ismét csettintett a nyelvével. - Ne aggódj, kedveském. Minden eszedbe fog jutni. Az igazgató megmondta, hogy zavartan viselkedsz majd, ha magadhoz térsz.

Miközben ezt mondta, a tekintete elsiklott a fiú válla fölött, majd felvonta a szemöldökét.

James a pillantását követve hátralesett a gyengélkedő bejárata felé. Merlin épp ekkor állt fel a hátsó fal mellé tolt padról, és a tálárja ráncába dugta a kezében tartott kis könyvet.

- Felteszem, a betegünk újra önmaga? - kérdezte halkán.

- Többé-kevésbé - felelte Madame Curio, elfojtva egy halvány mosolyt. - Feltéve, hogy nem kísérel meg újabb esztelen hoppánálást az ország másik végébe.

- Úgy hiszem, meglehetősen bizonyossággal kijelenthetjük, hogy annak az időnek vége - bólintott az igazgató magabiztosan. - Jöjjön, Mr. Potter! Beszéljessünk egyet az irodámban, hátha sikerült rávilágítanunk pár homályba burkolózó részletre.

- „A három hatos rejtélyének” hívják - magyarázta a mágus, miután kényelmesen elhelyezkedett a hatalmas íróasztal mögött. - Nagyjából öt éve kezdődött homályos jelek és jóslatok képében. Csak három szám: hat-hat-hat. Felbukkant az idős asszonyok tealeveleiben, öregek kártyáiban, sőt, még Trelawney professzor óráin, a diákok kristálygömbjeiben is. Az emberek álmodni kezdtek ezekről a különös szimbólumokról: három hatos, nagyjából kör alakban elrendezve, kettő kisebb felül, egy nagyobb alul. Idén télen a próféciaák azonban még intenzívebbek lettek, még a muglikat is kísérteni kezdték ezek a szimbólumok. Végül a három hatos jelentése felfedte magát. Nem csak véletlenszerű számok voltak, vagy a gonosz jele, ahogy azt

sokan feltételezték. – Jamesre meredt, és felvonta szemöldökét. – Egyszerűen egy dátum volt. A hatodik hónap hatodik napja, egy hatost kiadó évben. Idén, talán még emlékszel, a második évezred huszonharmadik esztendejét tapossuk. Márpedig kettő szorozva hárommal...

– Egyenlő hattal – felelte tompán James. Lassan leereszkedett az asztal túlsó felén álló vendégfotelek egyikébe. A nyitott ablakon át hangokat sodort hozzájuk a szél a kviddicspálya irányából. A Hollóhát csapata egy utolsó edzést tartott a másnap esedékes döntő előtt.

– Alapszintű számmisztika – bólintott Merlin. – Mégsem értette senki, miért olyan jelentős az a dátum: kétezer-huszonhárom június hatodika. Világszerte számtalan látó konzultált saját jósmódszereivel. Még a kentaurok is érzékelték az előjeleket, és megalkották belőlük saját próféciaikat, talán mondanom sem kell, jóval gyászosabb jövőképpel. Nemrégiben fel is bukkantak a birtokon, és figyelmeztettek, hogy ha bekövetkeznek a jóslataikban szereplő ómenek, az emberiség jólétének érdekében átveszik az irányítást a varázsvilág felett. Sikerült őket diplomácia útján lecsillapítanunk, de éppen csak.

– Ahogy teltek a hónapok, és közeledett a kitűzött dátum, a titokzatos enigmaként indult rejtély lassanként megszálottságba ment át, sőt, esetenként hisztériába.

– Az emberek elkezdtek szörnyű, élethű álmokat látni. Jelek jelentek meg az égen, a felhőkben, a csillagokban és a természetben. A fák nagy része felébredt ősi szendergéséből, és szóba elegyedtek a halálra rémült szemtanúkkal. Világszerte több ezer ember – varázstudó és mugli egyaránt – apokaliptikus látomásokat élt át. A próféciaik többsége igen ködös volt, de bizonyos minták megegyeztek. Például, hogy a világ lassan megáll. A természet törvényei, ősi szabályok semmissé válnak. A világot egyengető végzet egyre sötétebb lesz, míg minden semmivé nem válik. Az előjelek egyre gyakoribbak lettek, napi szinten exponenciálisan emelkedett a számuk. Azt azonban, sajnos, senki nem tudta pontosan megmondani, mi fog történni, vagy mit tehetnénk, hogy megakadályozzuk. Nem zárhattuk ki, hogy az egész csak egy mesterségesen kreált tömeghisztéria, ami vírusként terjedt szét az egész világon.

James végre kezdte megérteni az igazgató különös meséjét. Emlékek bukkantak fel az elméje mélyéről, habár egyelőre még csak homályosan: eszébe jutottak cikkek a Reggeli Prófétából, hogy az emberek mágikus bunkereket kezdtek építeni a pincéikben és udvaraikon, a muglik mindenüket eladták, hogy élelmet, gyógyszereket és fegyvereket vásároljanak, és félretegyék őket, ha beköszöntene a vég.

Ahogy ez átvillant az agyán, James egy pillanatra a távolba meredt, aztán gyanakodva összevonta a szemöldökét.

– Milyen nap van ma?

– Ma, Mr. Potter – mosolyodott el kissé Merlin –, június hetedikét írunk.

James úgy érezte, mintha mázsás súly gördült volna le a szívéből. A visszafojtott feszültség úgy pergett ki a testéből, akár a homok. Hátradőlt a karosszékben, és hagyta, hogy a hűvös bőr jólesően körülölelje.

– Nem történt meg – mondta félhangosan.

– Valóban – bólintott az igazgató. – Nem történt meg. Egy félelemmel teli éjszaka után, amikor fanatikus tömegek vonultak az utcákra, milliók figyelték az eget, az óceánokat, a családok rettegve bújtak össze, és egész falvak vonultak hadba a képzelt

végzet ellen... a sötétség feloszlott, hajnalban felkelt a nap, és a madarak rákezdték boldog dalaikra. Az élet, ahogy az már csak lenni szokott, ment tovább. Ma reggel a világ lakossága egy emberként pislogott meglepetten a felkelő napra, elszégyellte magát, de meg is könnyebbült, kicsit elnevetgélt saját magán, aztán vállat vont, és mindenki ment a maga dolgára.

James erre nem tudott mit mondani. Az agya lezsibbadt a döbbenet, a megkönnyebbülés és a csodálkozás elegyétől. Lassan újabb emlékek törtek a felszínre az előző néhány évről, melyek többnyire eseménytelenül teltek, de tele voltak hétköznapi, átlagos dolgokkal. Az utóbbi néhány hónapot is csak a három hatos rejtélye körüli felfordulás csúfította el kissé. Egészen múlt hétig, mikor elkezdődtek az álmok: álmok a valóságnak egy egészen más, mindazonáltal túlságosan is ismerős változatáról, egy tengeri útról, tele áruházzal, egy vidéki temető felett lebegő Sötét Jegyről, és Petra Morgansternről, aki pálcát szegez Albus mellének...

Az álmok és víziók összekeveredtek a valósággal, míg végül képtelen volt különválasztani őket egymástól. Aztán, előző éjjel a rémálmok Petráról és Judithról, Odin-Vannról és Albusról, meg az összeomló titokvédelmi törvényről teljesen megtörte őt, dehoppanált a Godric's Hollow-i temetőbe, mivel meg volt róla győződve, hogy csak rajta múlik, hogy megmenekül-e a világ. A világ... és Petra Morganstern.

Még álmában is csak az elsőben járt sikerrel.

- Te és én - szólt Merlin halk, titokzatos hangon, és James arcát fürkészve lehajtotta a fejét. - Mi ketten vagyunk az egyetlenek ezen a bolygón, akik ismerik az igazságot. A három hatos rejtélye valójában nem csak álom volt. Nem tévképzet, és nem is tömeghisztéria. Épp ellenkezőleg, olyasvalami volt, ami *majdnem* megtörtént... csak aztán mégsem.

James szíve nagyot dobbant. Belenézett az igazgató szemébe.

- Szóval... amire emlékszem... az mind megtörtént?

Merlin ismét bólintott.

- Egy olyan valóságban, ami csupán egyetlen apró lépésre van a miénktől, igen. Egyedül te élted végig mindkét sorsot. Mindenki más csak azért álmodott a másik valóságról, és az álmaik azért voltak ködösek és hézagosak, mert éppen csak sikerült elkerülnünk. Én is csak azért tudok róla, mert egy közös ismerősünk segített kiterjeszteni a képességeimet. A férfi, akit egykor Rechter Grudje-ként ismertél - többek között -, most ugyan a Szent Mungo kórház szanatóriumának örökös bentlakója, de a jóslat visszafejtési képességei ugyanolyan erősek, mint valaha. Ő, aki mostanság Timothy Dumbledore néven tengeti életét, a mi titkos triónk harmadik tagja. Ő segített nekem felderíteni ezt a rejtélyt, és igen készségesen tette. Talán örömmel hallod, hogy már nem ugyanaz a gonosz ember, akinek régen ismerted. Igencsak előnyére vált az a néhány év, mióta megszabadult legendás nagybátyjának belé zárt emlékeitől.

James értetlenkedve ráncolta a homlokát.

- De hát... az nem történhetett meg. Az egész Morrigan-hálós ügy a másik valóságból... az itt nem történhetett ugyanúgy...

- Sajnos mégis megtörtént - felelte Merlin szinte vidáman, és hátradólt a székén, mire az halkán megreccsent alatta. - Idővel rá fogsz jönni, hogy jóval kevesebb változott, mint arra számítanál. Ami azt illeti, alighanem egyszerűbb volna, ha

elmagyaráznám azt a pár dolgot, ami *tényleg* másként alakult – már persze leszámítva azt, hogy nem jött el a világ vége.

James kíváncsian előre dőlt, és a kezét a fotel karfájára tette. A felkelő nap hatására meleg fénysugár csusszant végig az irodán, és jólesően melengette a fiú lábát.

Merlint látszólag igencsak mulattatta a helyzet.

– A Morrigan-hálós incidens például valóban megtörtént, habár nem pontosan úgy, ahogy emlékszel rá. A kviddics találkozót megtartották, az apádat, a nénikédet és a bácsikádat pedig ideiglenesen *tényleg* letartóztatták a kristálykehely megsemmisítése miatt. Rechter Grudje szembenézett jötevőjével és ősellenségével, Albus Dumbledore-ral, és a varázsló emlékeit eltávolították az elméjéből, így végre az lehet, aki valójában volt: Timothy, Arianna fia.

– De hát... – vágott közbe James összevont szemöldökkel. – A Morrigan-hálót csak Petra közbenjárásával tudtuk megállítani...

A szava elakadt, ahogy eszébe jutott Petra. A gondolattal együtt szomorúság érkezett, ami hideg ködként lengte körbe a megnyugvásból maga köré épített falakat.

Merlin nagyot sóhajtott.

– Ebben tökéletesen igazad van. Miss Morganstern ebben a valóságban nem volt jelen. Évekkel korábban tragikus körülmények között életét vesztette, feláldozta magát mások biztonságáért. Így hát nem ő használta a Morrigan-hálót, hogy előcsalja a Tó Úrnőjét, ahogy arra eddig emlékeztél. Nem ő volt, aki felbérelte azt a különös, mugli detektívet, hogy derítsen fényt az Úrnő pusztító tervére.

James elképedt.

– Ha nem ő... akkor ki?

– A húga – felelte Merlin, és a szeme élesen felvillant. – Miss Isabella Morganstern. Te és a világ nagy része egyszerűen csak Izzyként ismered. A legtöbb dolgot, amit a másik valóságban emlékeid szerint Petra Morganstern tett, itt az ifjú Izzy.

– Izzy...? – ismételte halkán James, majd erőtlenül hátradőlt a fotelban. – De... ő nem is boszorkány!

– De nem is mugli – emelte fel a kezét Merlin. – Legalábbis azóta biztosan nem, mióta összehozta a sors az elhunyt nővérével. Izzy Morganstern alighanem a legszokatlanabb teremtmény az egész világon. Talán úgy lehetne leírni, hogy ő egy Őrző. Az ereje nem születéséből fakad, de nem is a benne elraktározott természeti erőkből. Valami olyan felmérhetetlen és különös erőhöz van hozzáférése, ami túlmutat minden tudáson és technomancián, és amit a nővére adott neki, habár valószínűleg sejtelve sem volt róla.

James lassan megrázta a fejét. Megdöbrent, de mégsem lepte meg teljesen, amit hallott. Végül ismét felnézett Merlinre.

– Mi történt még?

Merlin bólintott, aztán nagy levegőt véve folytatta az elbeszélést.

– A Judith néven is ismert Tó Úrnőjét végül a Morrigan-háló éjszakáján érte utol a végzete. A percei ebben a világban már egyébként is meg voltak számlálva, mivel egy évvel korábban a gazdateste, a szerencsétlen Mr. Odin-Vann életét vesztette egy a mugli New York Cityben tartott razzian, a parádé éjszakáján. Édesapád aurorjai és az amerikai Mágikus Integrációs Bizottság ügynökei egy mugli szenátor, bizonyos Charles Filmore holtteste fölött állva tetten érték Mr. Odin-Vannt. Azonban nem az apád gyilkos átka végzett vele. Később kiderült, hogy Mr. Odin-Vannt egy mugli

pisztolygolyó ölte meg, amit egy amerikai M.I.B. ügynök lőtt ki, név szerint: Price. Önvédelem volt, mivel Odin-Vann a szemtanúk szerint pálcát rántott. A bizonyítékok alapján úgy tűnt, Judith feláldozta a gazdatestét, csak hogy biztosítsa saját menekülését. Alig pár másodpercen múlt. A távolság miatt már egyébként is a végét járó Odin-Vann elterelésként szolgált. Ez a gyenge pillanat azonban végérvényesen megpecsételte Judith sorsát, hiszen a gazdatest halála miatt elvesztette kapcsolatát ezzel a világgal.

- Talán érdekelhet, hogy az Úrnőt végül nem az ifjú Isabella Morganstern rejtélyes mágiája győzte le, és nem is Mr. Titus Hardcastle és auror osztagának hathatós együttműködése. Egy rózsaszín kígyó támadt rá és kerekedett felül, egy amerikai boszorkány meghasadt személyiségének manifesztációja. Őt alighanem jól ismered.

- Nastasia...? - bukott ki Jamesből, és elképedésében elmosolyodott. - Ő ölte meg Judithot?

- Nem egészen - vont vállat Merlin, mintha csupán egy jelentéktelen részletről volna szó. - Először is, Judithot nem lehetett megölni, legalábbis nem emberi értelemben. Mindörökre száműzve lett abba a sötét alvilágba, ahonnan érkezett. Másodsorban pedig, Miss Hendricksnek csupán az Ashya része vett részt a végső ütközetben. A másik fele nem akarta elárulni hajdani szövetségét. De az általad ismert világtól eltérően, ebben a valóságban Ashya túlélte. Újra egyesült a másik felével, Nastival. És, habár azt nem lehet teljes bizonyossággal kijelenteni, hogy Nastasia Hendricks ezután boldogan él, amíg meg nem hal, legalább folytatni tudta tanulmányait az Alma Aleron iskolában. Ami azt illeti, ő és te azóta is tartjátok a kapcsolatot. Amolyan kutya-macska barátság alakult ki köztetek, amennyire tudom.

James megkönnyebbülten sóhajtott egyet.

- Ez így egész hihetőnek hangzik. - Elgondolkodott, aztán megint az eszébe jutott egy kérdés. - De... ha Petra sosem jutott el az Alma Aleronba, az azt jelenti, hogy sosem törtek be az Archívumba. A Leleplezés éjszakája meg sem történt?

Merlin összehúzott szemekkel biccentett.

- Petra Morganstern sajnálatos halála után a fonala már nem volt része többé a szövöszék által készített szőnyegnek. Judithnak nem volt sem alkalma, sem érdeke, hogy leállítsa a szövöszéket, és ellopja belőle a Petra hasonmását, Morgant jelképező karmazsin fonalat. Ebben a világban ez a történet teljes egészében kimaradt... szerencsére, teszem hozzá.

- Helyette az általad Leleplezés éjszakájának hívott estén én magam vívtam csatát Judith-tal, miután sikerült lekövetnem a menekülését Filmore szenátor halálának helyszínéről. A közeli óceán vizébe ment, ahol a legnagyobb a hatalma. Botor módon utána eredtem, és ott szálltam szembe vele. Mikor féltő lett, hogy hatalmas vízóriás képében bosszúból rátámad a mugli városra, minden maradék erőmet bevettem, hogy eltüntessem, de ezzel magamat is kiiktattam.

- Sajnos, míg nekem egy teljes évig tartott, hogy visszatérjek a holtak birodalmából, neki hetek is elég voltak, hogy összeszedje magát. Még nem gyöngítette le eléggé a gazdateste halála. Ez az én hibám volt. De, szerencsére, a teljes megsemmisülése csupán idő kérdése volt.

- Tehát a negyedik tanévben ugyanúgy távol volt, mint az alternatív idővonalon - csodálkozott James. Az igazgatónak igaza volt. Kevesebb dolog változott, mint várta

volna. A történelem valóban módot talált, hogy megismételje magát, a végkifejlet mégis egészen más lett. Végül újra felnézett Merlinre. – Még valami?

Merlin vállat vont.

– A titokvédelmi alaptörvény továbbra is évről évre egyre gyengébb, de ez csupán az idő vasfogának köszönhető, nem pedig valami pusztító kinyilatkoztatásnak. – Lehajtotta a fejét, és a gondolataiban elmerülve maga elé meredt. – Te és a barátaid sikeresen rászabadítottatok a mugli Londonra egy sárkányt, köszönhetően egy elégedetlen házimanónak, akit a gazdái emberi munkaerőre cseréltek. A manóházadás továbbra is aktuális, sajnos a kulturális változások elkerülhetetlenek. De korántsem terjedt el olyan mértékben, mint a te alternatív valóságodban.

– Hogy egy kicsit visszaugorjak az időben, harmadévesként te és a barátaid a Nagyláb házban megnyertétek a klacskapdel kupát. Mr. Walker és Mr. Deedle társaságában továbbra is elutaztál a tizenkilencedik századi Philadelphiába, és tanúi voltatok Ignatius Magnussen halálának. Ugyanúgy megkaparintottátok az unikornis patkót, mint ahogy emlékszel, és felhasználtátok az ereklyét, hogy átlépjétek a Világok közti világba. Az egyetlen különbség, hogy mindezt azért tettétek, hogy bizonyítsátok az Úrnő létezését, és felfedjétek a rejtekhelyét, aki legyengülve abba a titokzatos valóságba menekült a csatákat követően, oldalán az emberi gazdatestével.

– És itt egyedül Izzy jött velünk a Világok közti világba? – kérdezte James.

Merlin jelentősegteljesen bólintott.

– Az apád, mint arra most már bizonyára emlékszel, igen komolyan vette Petra utolsó kívánságát. Magához vette Izzyt, lányaként nevelte, neked, Albusnak és Lilynek pedig lett egy új húga. Nagyon gyorsan felnőtt. Sajnos mindenkin nyomot hagy, ha túlél egy szörnyű tragédiát. Izzy fejlődésére így is hatalmas hatást gyakorolt a Petrával töltött idő. Már nagyon hamar jelentős prekognitív képességeket mutatott. Sokat gyakorolt, kitapasztalta növekvő erejét, és falta a könyveket. Amelyik könyvre csak rá tudta tenni a kis kezét, azt végigolvasta, magába szívta minden sorát, szinte szóról szóra memorizálta őket, ezzel gyarapítva tudását és bölcsességét. Nővérétől eltérően Izzy elméjét valahogy megtisztította mugli öröksége. Az elméje, amit a borzalmas anyja egyszerűnek hívott, valójában tökéletesen kezelni tudta az elképzelhető leghátborzongatóbb hatalmat is. Nem ronthatta meg a gonosz. Sem a bosszú. Sem bármilyen önző ambíció.

– És már nem él a családdal – mondta James, ahogy eszébe jutott egy emléktöredék.

– Nem mindig – ismerte be Merlin. – Mindig otthonaként fog tekinteni a családdra. De megvan a maga élete. Ő egy titkokkal teli ifjú hölgy. Azonban egy bizonyos: Izzy nem saját megkérdőjelezhető indokai miatt tart titkokat, hanem a világ és annak minden lakójának biztonsága érdekében.

– Ő és a babái – nyílt nagyra James szeme, majd elmosolyodott. – Beatrice. És Mr. Bobkins. Meg a többiek. Mindenhova magával viszi őket. Ha néha mégsem, az embernek az a furcsa érzése támad, hogy okkal hagyja hátra őket, és hogy nem egyszerű babák. Nem félelmetesek, vagy ilyesmi. Még megnyugtató is egy kicsit, ha ott vannak, mert az övéi, őt tükrözik. De olyan, mintha saját akaratuk lenne. Mintha megfigyelnék a világot Izzynek.

Merlin előre dőlt a székén, mintha ezzel szeretné kifejezni, hogy a találkozóznak lassan vége. Jamesnek hirtelen eszébe jutott, hogy még tartanak az órák. Sőt, a R.A.V.A.SZ. vizsgák is! Még neki is hátra volt belőlük néhány.

Az igazgató arrébb rakott pár pergament az asztalán.

- Arra számítok, hogy az idő teltével az emlékeidben élő világ helyét lassan átveszi a mostani. Noha a legtöbb dolog tökéletesen passzol, időnként váratlan változásokat tapasztalhatsz a részletekben. Teszem azt, itt például Hermione nénikéd a Mágiaügyi Miniszter.

James már épp felállt volna a karosszékéből, ennek hallatán azonban elkerekedő szemekkel visszahuppant.

- Most csak viccel!

Merlin komolyan megrázta a fejét.

- Tisztességes ember nem viccel a politikával. Valóban ő a miniszter, két évvel ezelőtt váltotta le Mr. Loquacious Knappot. A következő néhány napban még érhetnek ilyen kisebb meglepő felfedezések. Bölcs dolog lenne előre felkészülni rájuk, különben a barátaid még aggódni kezdenek a mentális egészségedért.

Megtudni, hogy Hermione néni a Mágiaügyi Miniszter nem épp „kisebb meglepő felfedezésként” érte Jamest, ettől függetlenül megértette, mire gondol az igazgató. Újból nekidurálta magát, hogy felálljon a fotelból, habár nem nagyon akaródzott neki visszatérni az órákkal és tananyagokkal teli mindennapokba - hatalmas megkönnyebülés ide vagy oda.

Aztán hirtelen eszébe jutott valami, amitől ismét lezuttyant a székbe.

- Maradt még kérdésed, James? - vont fel egyik szemöldökét az igazgató, és lerakta a kezében lévő lapokat.

James lassan megrázta a fejét. Nem igazán tudta, hogyan tegye fel a kérdését, hogyan fogalmazza meg, mi foglalkoztatja. Végül erőt vett magán.

- Mi történt köztem és Petra között? Volt az az ezüst szál, ami összekötött kettőnk az elveszett évek során. Kettőnk megosztott ereje. A fizetség, amit a végén le kellett rónia, hogy megmentsen minket... - Nagyot sóhajtott, nem találta a szavakat. Kissé kétségbeesve pillantott fel Merlinre.

A mágus újra előre dőlt, és összetámasztotta ujjait.

- Úgy hiszem, te mindenkinél jobban tudod, mi kell egy horcruxhoz, és az hogyan működik. Jól gondolom, James?

James összevonta a szemöldökét.

- A horcrux egy sötét mágia által kötött alku. Egy sötét boszorkány vagy varázsló úgy tudja létrehozni, hogy megöl valakit. Segítségével le tudják tépni a lelkük egy darabját, és biztos helyre teszik, ha a testükkel végeznének.

Merlin fontolóra vette a leírást, majd száját elhúzva biccentett.

- Azt mondják, a gonosz képtelen a teremtésre. Csak megrontani tud. Ez igaz a horcruxokra is. A bennük rejlő sötét mágia csupán árnyéka egy sokkal nagyobb, sokkal hatalmasabb erejű varázslatnak. Az ősi nyelven Lex Caritának hívják, és annak idején a nagymamád ezzel a megállapodással mentette meg a fiát, Harry Pottert, ahogy te is így voltál képes megmenteni Petrát, mikor hajlandó lettél volna meghalni érte.

- Mégis, a horcrux és a Lex Carita közel sem nevezhetők egymás testvéreinek. Éppenséggel, hogy egymás ellentétei. Ahol horcruxok egy gyilkosság által magukba

gyűjtik a létrehozójuk életét, ott a Lex Carita valaki más életét őrzi meg az adományozó áldozata jóvoltából. Míg egy horcrux szeszélyes, és mindig az ígéret visszautasítására törekszik, a Lex Carita paktum jótékonyaságból fakad, és mindig sokszor többet ad. Ezért maradt meg a kapcsolat közted és Petra között még akkor is, mikor visszamentetek a múltba, mielőtt egyáltalán megteremtett volna. Petra horcruxa viszont elhagyta őt abban a pillanatban, amint elhagyta saját, természetes idővonalát. Ami viszont ennél is fontosabb, egy horcrux csupán megmérgezett féléletet nyújt, míg a Lex Carita örökké tartó jólétet.

James arcán árnyék futott végig az igazgató szavainak hallatán. Mikor Merlin elhallgatott, a mágus szemébe nézett.

- De ha ennek a Lex Carita izének jólétet kellett volna hoznia, akkor miért kötött ki Petra újra a Gwyndemere-en? Miért kellett meghalnia?

- A saját értelmezésedet próbálsz ráerőltetni a jólétre - felelte Merlin együttérző mosollyal. - A jólét nem csupán boldogságot és biztonságot jelenthet. A jólét ennél mélyebbre nyúlik, az adott személy szerepéig a sors szőnyegén. Petra a karmazsin fonál volt, és nem véletlenül. Ő maga is megmondta neked: gyilkolt. A gyilkosság miatt érzett büntudata határozta meg őt, az alakította a személyiségét. Számára a fordulópont nem a Leleplezés éjszakája volt, vagy az az este a pavilonnál, a mólón, még csak nem is a Titkok kamrája. Petra élete akkor változott meg gyökeresen, mikor a fájdalmát bosszúvá alakította. Mikor egyesítette saját hatalmát a húga kis erejével, hogy végezzenek a kislány anyjával. Ezért volt, hogy a Lex Carita szerződés nem igazán Petra életben tartására koncentrált. Segített neki visszanyerni az egyensúlyt a lelke legmélyén.

James ezt a választ egyáltalán nem találta kielégítőnek. Karjait összefonva mogorván hátradőlt a fotelban. Egy nap talán képes lesz elfogadni a nagyobb jó, a helyes döntés és a lelki megváltás koncepcióját, de nem most. Egyelőre még gyászolta Petrát. Némán, dühösen és minden reményét elvesztve.

Egy perccel később pont akkor lépett le a vízköpő által őrzött csigalépcső legalsó fokáról, mikor a kastélyban megkezdődött a tanítás, és mindenfelől ajtóik csapódása hallatszott. A beszélgetés duruzsolását lassan átvette a széklábak nyikorgása, ahogy mindenki elfoglalta helyét a termekben. Frissen vágott fű illatát sodorta James felé a folyosón végigtáncoló langyos szellő. James megállt, és nagy levegőt vett. Próbált alkalmazkodni az ismerős, mégis egészen más valósághoz.

- James! - szólította meg egy lány, és a hangja vidám visszhangot vert a csendes folyosón.

James megfordult, aztán akaratlanul is hátra tántorodott, nem kapott levegőt, szíve a torkában dobogott.

- Mi van? - vigyorodott el meglepetten a lány. - Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott. Mármint leszámítva Binns professzort, akinek az órájáról egyébként épp iszonyatosan nagy késésben vagyok.

- Te... - sűgta James. Boldogan pislogott, majd előre sietett, és közelebből is alaposan szemügyre vette a lányt.

Az unokatestvére, Lucy elpirult hugrabugos egyenruhájában. Sötét szeme oldalra rebbent, és kinézett az ablakon. Már évekkorábban túltette magát a fiún, ennek ellenére még mindig volt kettejük között valami, ami túlmutatott a barátságon.

Elvégre valójában nem voltak vérrokonok. A lány jobb kezével hátrafésülte haját a szeméből.

- Hallottam, mi történt tegnap - nézett végül vissza a fiúra. - Hogy kicsit bekattantál a tripla hatos láztól, és dehoppanáltál valami temetőbe, vagy hova. Millie mesélte. Az egész Hugrabug klubhelyiség nagyot nevetett rajta. Mondtam nekik, hogy nem vicces, és biztosan jó és fontos okod volt arra, amit tettél.

Az emlékek meleg fuvallatként tértek vissza. Eszébe jutott Lucy feltétlen hűsége, a határtalan lelki ereje és a szinte tudattalan vezetőkészsége. Mosolya hatalmas vigyorra szélesedett, aztán felnevetett. Képtelen volt uralkodni magán, kitérte karjait, és szorosan magához ölelte a lányt.

- Húha - hallatszott Lucy fojtott hangja a fiú válla felől. - Ennyit azért nem érdemel az egész ügy. Eressz el, még mielőtt valaki rosszra gondolna! Főleg „Dolohov” meg Rose. - A lány eltolta Jamest, de látszott rajta, hogy azért jólesett neki a gesztus. - Gyere! - igazította meg a táskáját. - Kísérj el az órára! És mondd meg az igazat...

- Bármit, amit csak akarsz - vágta rá James kitörő vidámsággal. Megfordultak, és egymás mellett elindultak a folyosón. Az ablakon beáramló fénysugarak hol megvilágították és felmelegítették őket, hol nem.

- Tényleg jó okod volt arra, ami tegnap este történt? - sandított rá a lány kritikus szemekkel. - Csak mert tisztában vagyok vele, hogy szokásod furcsábbnál furcsább kifogásokat találni. Bocs - vont vállat bocsánatkérően -, de hat teljes éven keresztül sikerült kihagynod a kviddicsválogatókat.

James ismét felnevetett, majd megrázta a fejét.

- A tegnap éjjel történetekre sem tudok jobb kifogást, azt hiszem. - Menet közben az unokatestvérére nézett, és képtelen volt levenni róla a tekintetét. - De ez unalmas. Inkább mesélj, mi van veled, Lu.

A lány újabb csodálkozó pillantást vetett rá.

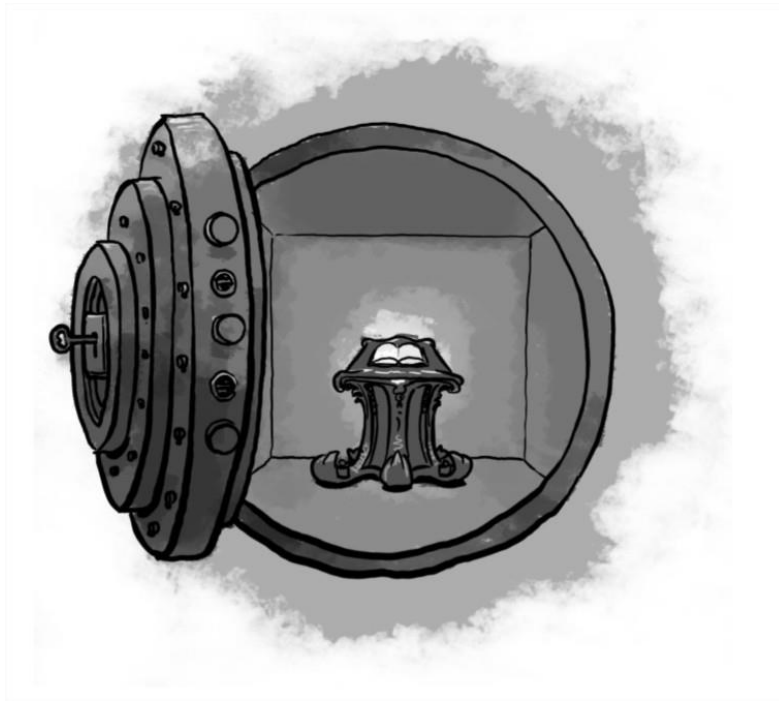
- Biztos jól vagy? Úgy viselkedsz, mintha már hónapok óta nem találkoztunk volna.

- Inkább évek óta - vigyorodott el James huncut csillogással a szemében. - Mesélj! Abszolút mindenről hallani akarok.

Lucy fejcsóválva meredt rá, mintha azt hinné, a fiú bolondozik vele. Végül nem tett eleget a kérésének Mágia-történetre menet.

De később igen.

Az elkövetkező években abszolút mindenről beszámolt Jamesnek.

ÉPILÓGUS

TIZENKILENC ÉVVEL KÉSŐBB

- Pontosán itt történt - magyarázta James a mellette álló kislánynak. - Majdnem húsz évvel ezelőtt ezen a helyen ballagtam el az iskolából. Persze a ceremóniát az amfiteátrumban tartották, ahogy ma is lesz, a családdal meg mindennel. De az az unalmas rész volt, ahol dísztalárt kellett viselni, átadták a diplomákat, kezet ráztunk az igazgatóval, aztán skótdudán és csembalón eljátszották a Roxfort himnuszát. Az igazi buli aznap éjjel volt, a tóparton. Felállítottak egy hatalmas, fehér sátrat - habár kívülről nem tűnt olyan nagyoknak, mint belülről -, élőben játszott nekünk a Rig Mortiss és a Keményfejűek, táncoltunk, lakomáztunk, meg minden. Én, Zane Walker meg néhány hollóhátas pajtása kiosontunk vajsörért és lángnyelv whiskyért, Ralph és pár tanár meg elkapott minket, de csak szóbeli figyelmeztetést kaptunk, amiért rossz példát mutatunk, mert már elballagtunk, és nem tudtak velünk mást csinálni.

- Te lángnyelv whiskyt ittál a ballagásod napján? - kérdezte a kislány.

- Legalábbis úgy tettem. Sosem kedveltem igazán az ízt. De Zane azt mondta, bicegóc bácsikája vagyok, ha nem iszok, márpedig akkoriban nem kellett sok, hogy belemenjek bármibe, ha a barátaim kihívás elé állítottak.

A lány összevonta a szemöldökét. Mikor így tett, teljesen úgy festett, akár az anyja, Lily.

- Fura belegondolni, hogy az igazgató valaha is volt olyan fiatal, hogy bajba került volna egy kis lángnyelv whisky miatt.

- Nos - hümmögött James. - Még nem vagyok igazgató. Nem, amíg Neville a mai ceremónián ki nem osztja a diplomákat.

- Szóval Neville most még Longbottom igazgató, igaz? - tisztázta a lány, és megfogta a nagybátyja kezét. Húzni kezdte a kastély és az amögötti amfiteátrum

irányába. – Ő miért vonul vissza? Még nem olyan öreg, mint Merlin igazgató volt, mikor nyugdíjba ment. Vagy mint előtte McGalagony igazgató. Mármint igen, Longbottom igazgató öreg, de ők igazi őskövyületek voltak!

– Merlin annyira azért nem volt öreg – mosolyodott el James, hagyva, hadd irányítsa a kislány. – Csak úgy nézett ki. Ő még velünk van, ellentétben McGalagonyal, Isten nyugosztalja. Merlin egyszerűen csak más dolgokba akart fogni. Nem marad meg sokáig egyetlen munkahelyen vagy pozícióban sem. Nyughatatlan. Ő itt már elvégezte a feladatát.

– Longbottom igazgató is ilyen? – hunyorgott fel rá a lány az éles napsütésben. – Ő is más dolgokba akar fogni?

James tétován biccentett.

– Neki a gyógynövénytan a szenvedélye. Be akarja utazni a világot, hogy felfedezzen új emberevő fákat, meg ilyesmiket. Könyvet akar írni róluk. Ez az ő szerelme.

– És te? Te még itt leszel, mikor pár év múlva elkezdem a Roxfortot? Vagy te is belefáradsz az igazgatóskodásba?

James ezt fontolóra vette.

– Tudod, Arianna, nem hiszem, hogy valaha is belefáradnék. Azt hiszem, én itt leszek még nagyon-nagyon öregem is. Talán egészen őskövyület koromig.

– Az jó öreg – bólogatott Arianna komoly képpel.

Kéz a kézben megkerülték a Sylvven-tornyot. Az amfiteátrumból már oda hallatszott az összegyűltek zshivaja.

Zane is eljött a ceremóniára, ahogy Ralph és Rose is, mindegyikük a párjával. Mind dísztalárt húztak, kivéve Zane-t, aki sötét öltönyt viselt citromsárga nyakkendővel. A felesége, Cheshire folyamatosan egy vastag pergamentekercset nézegetett, amit időnként az ölében tartott táskából húzott elő, hogy aztán gyorsan vissza is dugja.

– Jól vannak – súgta oda neki Zane, miközben elkezdődött a rendezvény. – Anyáék vigyáznak rájuk. Már felneveltek két gyereket, és én meg Greer is túléltek.

– Joanna és Quentin nehéz eset – súgta vissza Cheshire. – Nem az ő túlélésük miatt aggódom.

Rose férje, Aleksander Volkiev, akivel még James negyedévében találkoztak először, a Durmstrangban, most egyenes háttal, felszegett állal és rezzenéstelen arccal ült, akár egy szobor. Palaszürke talárja olyan tökéletesen passzolt, mintha a manók egyenesen rá szabták volna. Amilyen keveset tudott James Volkiev belorusz felmenőiről, ezt az eshetőséget sem lehetett teljességgel kizárni.

Jamesnek eszébe jutott, hogy annak idején Rose és Zane viszonylag sokáig, több évig is együtt voltak. A végén a férfi pimasz tiszteletlensége túlnőtt az ellenállhatatlan báján, így aztán Rose könnyek között szakított vele. Összehasonlításként Volkiev egy jeges, szibériai folyónak tűnt Zane amerikai vízicsúszdájához képest, ezért sokkal jobban illett Rose komoly, gyakorlatias vérmérsékletéhez. Habár soha nem mondta volna ki hangosan, James ezt kifejezetten sajnálta. Legidősebb gyerekük, Fred Aleksey ott ült mellettük elsőéves roxfordos egyenruhájában. Testtartása és arca ugyanolyan merev volt, akár az apjának, de a vonásai és zöld szeme elárulták Weasley örökségét. James élt a gyanúperrel, hogy a begyakorolt póz mögött egy igazi kis vadóc rejtőzik. Jobb lesz, ha rajta tartja a szemét

az ifjú Mr. Fred Alekseyen. Persze nem túl közlel. Azért a fiúnak is jár egy kis szórakozás.

Ralph és Ashley Doone (most már Dolohov) James jobbán foglaltak helyet. Ashley pocakja szépen gömbölyödött a feszes talár alatt. Egyik kezével a hasát simogatta, a másikkal pedig magát legyezte. Ralph arca tiszteletteljes figyelmet tükrözött, de James jól tudta, hogy rendszeresen, már-már megszállottan oda-oda kapta pillantását a feleségére és még meg sem született gyermekükre. Az egész ceremónia alatt halkán kérdezgette az asszonyt, jól van-e, felajánlta neki, hogy legyezi őt a programfüzettel, vagy csak lágyan simogatta Ashley hátát, és szinte komikus odaadással leste minden kívánságát.

Persze James nem hibáztatta érte. Csaknem tizenkét éve voltak házások, és hiába próbálkoztak, korábban nem sikerült teherbe esniük. Ashley szeretetteljes türelemmel viselte a férfi gondoskodását, és mosolyogva nézte a délutáni napfényben fürdő színpadot.

Arianna a saját szüleihez ült le, Lily és Graham Warton közé – James a mai napig nem tudta hova tenni ezt a párost, pedig már tíz éve, hogy egy roxmortsi meglepetés menyegző formájában összekötötték életüket. Azonban úgy tűnt, nekik bevált, még ha időnként kissé bonyolult is lett a helyzet, legalábbis abból ítélve, milyen gyakran fordult meg Lily a Marble Arch-i szülői házban azzal az indokkal, hogy „beszélünk kell”.

Az amfiteátrum nézőterén végignézve újabb és újabb ismerős arcokat pillantott meg. Nagyjából középen meglátta Scorpiust és Nastasiát. A férfi tömény unalommal meredt előre, a nő pedig le-lepillantgatott az ölében tartott pergamenre, és alkalmanként firkált rá valamit az ujjával. Nastasia haja már nem volt rózsaszín. Ma inkább a tengerkék hajkoronát részesítette előnyben, noha a rövid tincsek vége már méregzöldnek hatott. Mire elkezdődik a ceremóniát követő fogadás, alighanem neonkék lesz belőle. Nem kimondottan voltak boldog pár, valahogy mégis kiegyesítették egymást. Felváltva éltek hol a mugli New York Cityben, ahol a nő szabadúszó író és „professzionális lázadó” volt, hol pedig az Abszolúton, ahol Scorpius apja nyomdokaiba lépett, és a Gringotts bankban vállalt munkát.

Három gyerekük, Wentz, Beckett és Urie, a jelek szerint otthon maradt, Londonban, házimanó dadájuk gondjára bízva.

Természetesen Hagrid is eljött, az első sorok egyikében ült, és széles válla, mostanra őszülő, gubancos haja legalább három ember kilátását akadályozta. Máshol James kiszúrta Gennifer Tellust és Noah Metzkert, George bácsit és Ted Lupint, Lucyt és a húgát, Mollyt, valamint azt a párt is, akinek az elsőszülött fiát ünnepelni összegyűltek, Damian és Sabrina Damascust. Ők is elől ültek, de Hagriddal szemben, és büszkeségtől dagadó kebellet figyelték, ahogy a fiuk, az ifjabb Damian átszelte a színpadot, és átvette a hatalmas pergamentekercset Longbottom igazgatótól. A férfi határozottan megrázta a fiú kezét, majd elmosolyodott. Ahogy James látta, Neville mosolyában volt egyfajta rideg merevség a széleken.

Az ifjabb Damian erre ügyet sem vetett. Diplomáját bedugta a hóna alá, a közönség felé fordult, és mindkét kezét a fejéhez emelte. Hüvelykujját bedugta a fülébe, és vadul integetni kezdett kinyújtott kisujjával.

– Bajkeverő tisztelgés! – kiáltott fel az apja, talpra szökött, és viszonzta az üdvözlést. Szögletes arca téglavörösen virított a büszkeségtől.

Gennifer Tellus ujjongva követte a példáját, ahogy Ted Lupin, Noah Metzker és még néhány eredeti Bajkeverő szintén. Zane olyan gyorsan felugrott és csatlakozott a tisztelgéshez, hogy Cheshire először fel sem fogta, mi történik. A tömegben hol bosszankodó, hol vidám moraj futott végig. Cheshire villámgyorsan elkapta a férje zakójának alját, és visszarántotta őt a helyére.

Legszívesebben James is beszállt volna, de végül úgy döntött, mégsem teszi. Valószínűleg nem nézték volna jó szemmel, ha egy leendő iskolaigazgató így viselkedik. Meg hát egyébként sem volt túl jó a Bajkeverő hagyományok követésében.

A színpadon Neville a szemét forgatva megrázta a fejét, aztán fáradtan megmasszírozta homlokát.

Valamivel később, a tóparton ismét felállították a fehér sátrat. A legtöbb családtag már hazament, de Ralph, Rose, Scorpius és Albus maradtak, látszólag, mert vállalták a mulatozó végzősök felügyeletét, azonban James azt gyanította, valójában csupán önös, nosztalgikus okok miatt.

A csoport időnként tessék-lássék módon körbejárta a sátrat, hogy lefüleljék a titokban lángnyelv whiskyt kortyolgotó nebulókat, de többnyire inkább csak a sátor bejáratánál felállított nagy, kerek asztal mellett üldögéltek, és az iskola utáni életükről beszélgettek.

Scorpiushoz hasonlóan Ralph is apja nyomdokaiba lépett, és ő lett a Mágiaügyi Minisztérium hivatalos biztonságtechnikai tanácsadója. Munkája során sikeresen továbbfejlesztette a titokvédelmi szabályokat, figyelembe véve a modern körülményeket. Új, mesterséges zagyváló rontást fejlesztettek ki, egyenesen a mugli GPS berendezéseket célozva vele, illetve frissítették az alaptörvény megfogalmazásának terminológiáját is, aminek mindenki véleménye szerint már épp itt volt az ideje. Neki hála a varázsvilág biztonságosabb volt, mint valaha, és már nem fordulhattak elő olyan balesetek, mint James első évében, mikor egy magányos, mugli riporter makacsságának köszönhetően a Tiltott Rengeteg felől be tudott hatolni a Roxfort birtokára.

Rose betársult a Weasley Varázsvicc Vállalathoz, és megnyitotta az első üzletüket az amerikai New Amsterdamban. A bolt még a vártnál is hatalmasabb siker lett. Jelenleg épp azon munkálkodott, hogy kiterjesszék a hálózatot Amerikában és Angliában egyaránt, emellett pedig fiatalabb fiáról, Ivan Arthurról is gondoskodott, amíg Volkiev vezetői képzésen vett részt a Héja Alakulatnál, hogy átvehesse az irányítást a visszavonulni készülő Viktor Krumtól.

Zane író lett, és együtt dolgozott a mugli detektívvel, Marshall Parisszel, hogy egy regénysorozat formájában kiadják a nyomozó hihetetlenül bizarr és megmagyarázhatatlan kalandjait. Az első kötet, a *Golyók az örökkévalóságnak* nem lett bestseller, de épp eleget hozott, hogy felkeltse egy hatalmas, New Amsterdam-i székhelyű varázskiadó vállalat figyelmét. A legutolsó, ötödik Marshall Paris regény, *A bosszú egyetlenete* a következő karácsonyi szezon nagy dobásának ígérkezett.

- Ez a lényeg - magyarázta Zane titokzatosan. - A bevásárló listámat is piacra dobhatnám, ha november első hetében kerül a polcokra, jobban fogyna, mint a limonádé Hádész kapujában. Mint egy rakéta! De az én rakétám, úgyhogy egy szavam sem lehet.

James jól tudta, hogy több áll Zane sikere mögött, mint a megjelenési dátumokkal való játszadozás, de méltányolta öreg barátja tapintatos terelését.

Albus, természetesen, nem nagyon beszélt a munkájáról. Auror alparancsnokként, apja közvetlen helyetteseként nem sokat beszélhetett róla. Ezért aztán Rose inkább a feleségéről, Fieráról kérdezte. Albus boldogan válaszolt, és olyan részletességgel számolt be a feleségéről és a lányukról, Fiona Constance-ról, ahogy csak az az ember tud, aki készakarva kerül bizonyos más, kényesebb témákat.

Összességében egy tipikus középkorú beszélgetés alakult ki, megfutották a kötelező köröket, és nosztalgiáztak kicsit. Nagyjából mindannyian azt az életet élték, amit fiatalabb korukban elképzelték maguknak, még ha az az élet jóval gyakorlatiasabb és prózaibb is volt, mint azt várták volna.

A társaság koccintott James új pozíciójára, ki vajsörrel, ki ribizliborral, ki pedig (természetesen Albus) lángnyelv whiskyvel. Elméláztak azon is, hogy mióta több, mint húsz évvel korábban Félig Fej Nélküli Nick csatlakozott a Fejvesztett Futamhoz, a Griffendélnek nem volt házi szelleme.

Mikor a bulinak vége lett, vagy legalábbis mindenki az utolsó korsó italát kortyolgatta, James otthagya a sátrat, és felsétált a kihalt griffendéles klubhelyiségbe.

Nem sok minden változott. Volt pár újabb szék és asztal, az ablak alatti szófát kicserélték, és habár ez is kopott és kiült volt, jóval kevésbé, mint az, amire James emlékezett. A kandallópárkányon álló ütött-kopott Griffendél Godrik mellszobor szinte könyörgött egy utolsó Csigá és Furó játék után.

James régi ágját már rég felújították, és leszedték a fejtámláról a „NYAFKA POTTER” feliratot. Ez alighanem szerencsés változás volt, tekintve az új pozícióját. Mégis, valahol mélyen azért sajnálta.

Felsőhajtott, és leült a kanapéra, a tűzzel szemben. Túlságosan meleg volt, hogy valóban szükség legyen a tűzre, inkább csak a hatás miatt lobogott, fényt adott, de hőt nemigen.

Az egyik közeli karosszékekben egy szőke nő ült, szeme csillogott a tűzfényben.

- Petra büszke lenne rád - mondta. James bólintott. Tudta, hogy így lenne.

- Valószínűleg azt mondaná, hogy ez a poszt rangomon aluli. Inkább Mágiaügyi Miniszternek kéne lennem, nem igazgatónak.

- Nem hiszem - rázta a fejét a nő bús mosollyal. - A politikai pozíciók kereszteslovagoknak vannak, vagy báboknak. Az igazi változásokat az igazgatók hozzák. Ők hordják össze a kis kavicsokat, amik később elterelik a végzet folyóját. Ő örülne, hogy itt vagy. Megtapsolna érte.

James bánatos mosollyal oldalra pillantott.

- Hogy vagy, Izzy?

Izzy vállat vont. Már nem volt túlságosan fiatal. Most volt ereje teljében, már ha egy hozzá hasonlónál volt értelme ilyet mondani. James titokban azt gyanította, Izzy egy évet sem öregszik többé, hacsak nem ő azt szeretné, és hagyja.

- Jól vagyok. Jól kell lennem. Bár, ezt, gondolom, sejtetted.

- A jólét nem a biztonságról és boldogságról szól - sóhajtott fel James, és visszafordult a tűz felé.

- Tudom - mosolyodott el Izzy. Egy percreg kényelmes csendben ücsörögtek. Izzy olyan volt James számára, mintha a húga lett volna. De egy olyan hűg, akivel sosem

vitatkoztak, sosem árulkodott, és a barátai előtt sem hozta kínos helyzetbe. Vele megvolt minden, ami jóleső és szeretetteljes egy testvéri viszonyban, de a féltékenykedés és a rosszindulat nélkül.

Persze, ő egyébként sem hasonlított egyetlen másik emberi lényre sem. Ahogy Merlin fogalmazott, ő egy *Őrző* volt. Idővel James rájött, hogy ez nem egy tulajdonság vagy leírás, inkább egy ősi cím. A jelek szerint az *Őrzők* nagyon-nagyon régen éltek. Egyes legendák szerint még manapság is van belőlük, noha mostanában csak titokban, örökké rejtve munkálkodnak, a háttérből figyelik és őrzik a világot. Időnként James eltöprengett rajta, vajon olyankor is oda vonult-e vissza Izzy, mikor elhagyta a gyerekkori otthonát, a Potter házat, mikor úgy tűnt, mintha egyszerűen kilépett volna a mugli és mágikus világból egyaránt.

Azt gyanította, ezt sosem fogja biztosan megtudni. Izzy sosem magyarázta el, neki pedig nem lett volna mersze rákérdezni.

- Valamelyik nap talákoztam Deirdre Finnegannel - mondta végül a nő, mintha a haldokló parázshoz intézné szavait. - Üdvözl.

James megcsóválta a fejét.

- Ne kezd!

- Gyönyörű volt - vont vállat Izzy. - Sokkal jobban nézet ki, mint annak idején, mikor még iskolába jártatok. Egyébként fontolgatja, hogy jelentkezik az átváltoztatástan pozícióra. Nagyon tehetséges. Szerintem remekül beilleszkedne a tanári karba.

- Tudom, hogy mit művelsz - szolt James szomorkás mosollyal. - Nem az új tanárok érdekelnek igazán. Nagyon aranyos vagy, de állj le!

- Tabitha Corsica nemrég vált el - jegyezte meg Izzy ravaszul elmosolyodva. - Mióta a Nagyköveti Kapcsolatok Főosztályán dolgozik, túl sokat kell utazgatnia, és nem találkoztak túl sokszor.

James a szemét forgatta.

- Nagyon vicces vagy.

Izzy mosolya ellágyult kissé.

- És, persze, ott van Lucy is. Bármit állít, sosem tette túl magát rajtad igazán.

- Elég legyen - sóhajtott fel James. - Lucy és én... nézd, ez bonyolult. És nem csak azért, mert technikailag családtag. Igen, szeretem. Egy ideig jártunk is.

- Ha jól rémlik, többször is.

James Izzyre sandított.

- Azt hiszem, a mi történetünk még nem ért véget. De egyelőre holtponton van. Ő túlságosan elfoglalt, mióta megkezdte a doktorátusi képzést az Alma Alerin haladó technomancia szakán. Én meg itt vagyok, egy új karrier küszöbén...

Izzy a szemébe nézett, arcán mindentudó kifejezés ült.

- Nem alapkövetelmény, hogy az igazgató agglegény legyen.

- Tudom - felelte James nagy sóhajjal. - Nem erről van szó. Komolyan. Csak... - Erőltlenül megrázta a fejét. - Nem mintha nem keresgálnék. Nem mintha nem érdekelne. Néha elmegyek szórakozni. És ki tudja: egy nap talán találkozok valakivel. Talán Lucy lesz az. Akár még Deirdre is lehet. Tabitha Corsica viszont határozottan nem. De egyelőre... most boldog vagyok. Az életem... egyszerű. Elégedett vagyok.

Izzy bólintott. Úgy tűnt, alaposan fontolóra veszi a hallottakat. Végül felnézett, és így szólt:

- Ha bárki más mondta volna ezt, azt hinném, hazudik. Nekem és magának egyaránt. De a te esetedben, James... hiszek neked.

James a nőre mosolygott, szíve megtelt hálával és szeretettel. Egy darabig még beszélgettek. Izzy Albusról, Lilyről és a szüleikről kérdezett. Aztán, ahogy az óra elütötte az éjfélt, felállt. James követte a példáját. Elkísérte őt a portrélyukhoz, ahol Izzy megölelte. Érzelmes és szenvedélyes gesztus volt, csak túl hamar ért véget. Mégis, Jamest vigasztalta a tudat, hogy még sok ölelés áll előttük. Hogy mikor, azt nem lehetett előre tudni, de hogy lesz alkalmuk rá, az biztos.

Izzy tudna róla, ha nem így volna.

A portrélyukon keresztül távozott, de James biztosra vette, hogy amint a festmény becsukódott mögötte, Izzy abban a pillanatban eltűnt a birtokról. Nem volt szüksége ajtókra, viszont udvariasságból mindig törekedett arra, hogy használja őket, legalábbis mások jelenlétében.

Jamesnek megfordult a fejében, hogy felmegy a fiúk hálótermébe, és keres egy régi diákágyat, amiben elalhat. Persze ez nevetséges gondolat volt. El is mosolyodott rajta. A ládája már ott állt az egykori vendégszárny egyik szobájában, hogy másnap átmozgassa a folyosó túlsó felére, és megkezdje új életét.

Nem nézett hátra. Mikor ennyi minden várt rá, nem lett volna értelme.

Így hát a vendégszárny mellett döntött. Biztosra vette, hogy kiemelkedően jól fog aludni, és másnap remekül fog ébredni, készen a rá váró új kalandokra. Ezúttal az ősrégi, baljós igazgatói íróasztal túloldalán, miközben a mögötte lévő polcon ott hortyog a Teszlek Süveg.

Talán még egy főnixet is beszerez. Ezen gondolkodva átmászott a portrélyukon, és hagyta, hogy a Kövér Dáma portréja halk kattanással becsukódjon mögötte.

A Griffendél klubhelyiség üres sötétjében megmozdult egy árnyék. Egész idő alatt ott volt, csak nem moccant, tudván, hogy ettől láthatatlanná válik. Egyszerűen ez volt a szabály. Az árnyék figyelte Izzy és James beszélgetését, hangjuk hallatán elöntötte a szeretet, a béke, és egy csipetnyi szomorúság.

Az árnyék egy fiatal nő alakját vette fel. Hosszú, sötét haja volt, kócos, mégis hetyke. Kifakult, kék kapucnis pulóvert viselt egyszerű ruhája fölött, lábán bakancs volt. A befagyott tavon megcsillanó holdfény kékjét idéző szeme éberén figyelt.

Azon gondolkozott, milyen nevet válasszon magának. Elvégre minden szellemnek saját, különleges neve volt. Ott volt a Véres Báró, a Szürke Hölgy, többnyire még Cedric is azt a buta Csendes Kísértet nevet használta.

Arra jutott, hogy Karmazsin Fonálnak fogja hívni magát. Nem mintha ennek a kifejezésnek bármi jelentése lett volna ebben a világban. Az végül sosem történt meg. És, ami azt illeti, a fonala valójában már nem is volt karmazsinvörös. Most már inkább a szemének átható, halvány kékjét idézte. Ettől függetlenül még mindig jól csengett. Alighanem az embereknek is tetszeni fog.

A Griffendél ház új szelleme sokáig töprengett ezeken, aztán visszavonult az árnyékok közé, hogy terveket szőjön, gondolkodjon, várakozzon...

Rengeteg ideje volt dönteni. A naptára üresen állt. Minden feladatát elvégezte.

A lelkiismerete tiszta volt.

V É G E

...leszámítva, hogy talán mégsem.

James már több mint egy éve töltötte be az igazgatói posztot, mikor egy gondolat ötlött a fejébe. Az érzés ugyanolyan zavaróan erős volt, mint amit a tripla hatos láz idején is átélt, leszámítva, hogy most biztosan tudta, nem valami alternatív valóságból származik.

Egyrészt, hetedéves korában valóban Millie Vandergriff családjával töltötte a karácsonyt. Tisztán emlékezett az ünnepi díszítésű nagy asztalra, a lány nagyanyjára, Eunice Vandergriff grófnőre, aki a mai napig életben volt, és pörgött – már persze, csak átvitt értelemben. James kételkedett benne, hogy a grófnő valaha is lealacsonyodott volna arra a szintre, hogy valóban *pörögjön*, még fiatalabb korában, valamikor az előző század elején sem.

Jól emlékezett a különös beszélgetésre is a Black ház jelentőségéről.

Jóval több, mint egyszerű rang, vagy cím, mondta akkor neki az asszony. És nem is csupán egy név.

A Black, mint fekete, jelentett valamit. Valamilyen elemi emberi erő védelmezője és felelőse volt, mint ahogy Greene báró felelt a féltékenység és ambíció erejéért, Rose márki pedig a szerelemért és szeretetért.

De a grófnő nem volt hajlandó elárulni, mi tartozik a Black ház fennhatósága alá. Talán ő maga sem ismerte a választ. Sosem tudta, vagy már rég elfelejtette.

Az évek során Jamest többször is megkönyvézte a kíváncsiság, ahogy ez eszébe jutott. De aztán mindig félretolta, hogy majd egyszer utána jár, ha eljön a maga ideje.

Aztán megkezdődtek az álmok. Jobban mondva, nem is valódi álmok voltak, inkább csak sürgető izgatottság, mintha egy szerette hangjának visszhangját hallaná, amint segítségért kiált, vagy mintha tudat alatt sejtene, hogy elfelejtkezett egy nagyon fontos találkozóról. Még nappal is, ahogy az irodájában ült, vagy a nagyterem asztalánál, néha értelmetlen és ok nélküli pánik fogta el Jamest, mintha újra diák lett volna, egy éretlen elsőéves, aki hirtelen rádöbbsent, hogy már elkezdődött a vizsga, és úgy kéne magára kapkodnia a ruhát, aztán kócosan keresztülrobogni a kastélyon, hogy még időben odaérjen, mielőtt elkésne, és bezárnák a terem ajtaját.

Fogalma sem volt, mi lehet emögött. Csak annyit tudott, hogy valamilyen módon összefügg Vandergriff grófnővel, és a sejtelmes megjegyzéseiről az ódon címről, amit majd örökölni fog, a Black név jelentőségéről és a vele járó ősi felelősségről.

Végül a válasz egy olyan helyről érkezett, amire a legkevésbé sem számított.

- El kéne mennie a Grimmauld térre - jegyezte meg fennhéjázó hangon az egyik igazgató portréja.

James először nem tudta eldönteni, ki beszélt. Az igazgatói irodában ült egy késő őszi délutánon, és egy könyvre meredt. Újra és újra elolvasta ugyanazt a sort, mert a gondolatai folyton elkalandoztak, eltérítette őket ez a sürgető érzés, amitől mostanság már a koncentráció és az alvás is nehezen ment.

Kissé ingerülten pillantott fel a festményekkel teli falra.

- Ki mondta ezt?

- Én - felelte orrhangon egy portré az egyik pókhálós sarok irányából. James hunyorogva arrafelé nézett. Phineas Nigellus Black portréja volt. James nem emlékezett rá, hogy valaha is hallotta volna megszólalni, arról viszont tudomása volt, hogy a Black házban is volt egy festmény, amivel összeköttetésben áll.

James a portréra meredt.

- Miért kéne a Grimmauld térre mennem?

- Mert a zavarodottsága miatt már képtelen ellátni a legegyszerűbb feladatait is. Felismerem a jeleket. Menjen, és kíméljen meg minket a további sóhajtozásoktól.

- De miért pont *oda*? - kérdezte gyanakvón James. Phineas Nigellus viszont karba fonta a kezét, és a szemét lehunyva hátradőlt a székén.

- Attól tartok, több választ nem fog tudni kiszedni belőle - jegyezte meg Dumbledore portréja. - Azonban, bármilyen szűkszavúan fogalmazott is, adott helyzetben alighanem ésszerű volna megfogadni a tanácsát.

- Ön tud erről valamit? - kérdezte James.

Dumbledore titokzatoskodó arccal vállat vont.

- Csak azt tudom, hogy saját egyedi nézőpontunk alapján mindannyiunknak támogatnunk *kell* az éppen székelő igazgatót. Phineas Nigellus nézőpontja valószínűleg mindenkinél egyedibb.

A pókhálós sarokban Phineas Nigellus gőgösen felhorkantott.

Perselus Piton portréja alvást mímelt, habár nem erőltette meg magát túlzottan.

- Menjen már! - sóhajtott fel egy skótkockás ruhát viselő nőalak. - A magam részéről nem állhatom nézni, hogy csak sóhajtozik, meg ugyanazt az oldalt bámulja órák óta.

James bólintott. Még ha se füle, se farka annak, amit a régi igazgatók és igazgatónők beszélnek, egy kis tiszta levegő talán kitisztítja a fejét is. Ráadásul már évek óta nem járt a Grimmauld téren.

Még aznap éjjel elindult. A hoppanálás még az igazgatók számára is tiltott volt a kastély területén - leszámítva, persze, a vizsgák alatt, mikor ideiglenesen feloldották ezt a tiltást. Így hát magára öltötte vastag köpönyegét, fejébe csapta fekete csúcsos süvegét, és sietve kilépett az irodából. Ajtó nyikorogva csukódott be mögötte.

Annak ellenére, hogy már nem volt ott Argus Frics és Mrs. Norris, hogy a folyosókon lófráló nebulókra vadásszanak, a kampusz csaknem teljesen kihalt volt. Mrs. Norris csaknem tizenöt évvel korábban pusztult el, negyvenkilenc évesen, ami még egy murmánc számára is meglehetősen szép kor volt. Frics, nem túl boldogan ugyan, de túlélte a macskáját, őt alig három évvel korábban vesztették el. James még emlékezett Hagrid hosszú gyászbeszédére Frics temetésén. James legnagyobb meglepetésére a Roxmorts melletti kis templom zsúfolásig tele volt. Annak idején azon töprengett, vajon a jelenlévők hány százaléka olyan korábbi diák, akik csak arra várnak, hogy az öreg, zsörtölődő gondnok egyszer csak kimásszon a koporsóból, mindenkit legorombítson, aztán amolyan zombi-módon visszacsoszogjon az iskolába, és a túlvilágról is folytassa munkáját.

Ez nem történt meg. Viszont a látvány, hogy a nyíltan zokogó Hagrid hangosan trombitálva kifújja az orrát egy lepedő méretű zsebkendőbe, mire a koporsó mellé felállított Frics portré a szemét forgatva, undorodva elfordul, talán még ennél is különösebb volt.

Most a gondnoki pozíciót az ifjú Edgar Edgecombe töltötte be, akinél jobb embert keresve sem lehetett volna találni. Edgecombe szemlátomást már régen elfeledkezett a James ellen elkövetett gyerekkori csínytevéseiről. A nagydarab fiatalember mostanában maga volt a tisztelet és hódolat mintaképe, egyik pillanatban még a tanári kar tagjaival nevetgélt, és dicsérte őket, a másikon pedig már a fennhangon szidta az engedetlen diákokat.

James tisztában volt vele, hogy rövidebb pórázon kéne tartania a gonosz kis alakot, de közben tapasztalatból azt is tudta, hogy a gonosz kis alakok meglehetősen hasznosak tudnak lenni, ha a rendfenntartásról van szó. Legalábbis mindaddig, amíg csak ugattak, de nem haraptak.

James a régi rotunda felől hagyta el a kastélyt, a Rengeteg irányából fagyos szél lengette a köpenyét. Hagrid kunyhójában lágyan pislákolott egy lámpás fénye. James majdnem engedett a kísértésnek, hogy bekopogjon, és elfogyasszon egy-két kupica késő esti szíverősítőt a hön szeretett professzorral és háztájőrővel.

Végül mégsem tette. Most, hogy elindult, valahogy még sürgetőbb lett, hogy továbbmenjen, és végezze be küldetését. A hold hatalmas, csontszínű szemként figyelte őt a tó fölött függve, ahogy átvág a pázsiton.

James rátért egy erdei ösvényre, megtette a Roxmortsba vezető út nagyjából negyedét, aztán visszhangzó csattanással dehoppanált.

A világ olyan gyorsan állt újra össze körülötte, hogy megtorpanás nélkül tudta befejezni a megkezdett lépését. Az Islington utca tele volt körülötte az útpadka mellett parkoló kocsikkal és lehullott, elsárgult levelekkel. Lassított, körülnézett, majd jobbra fordult.

A Grimmauld tér 12-es szám alatti házat, természetesen, nem lehetett látni. A tizenegyes után rögtön a tizenhármast jött, de a környék már olyan öreg és kopott volt, hogy ez az apróság senkinek sem szúrta szemet. A legközelebbi utcalámpa betört, Jamesre sötét árnyékok borultak. A házakon túl forgalom zaja hallatszott, de ahol ő állt, semmi sem mozdult.

James előhúzott egy kulcsot, és előhívta a tizenkettes számot, mire a két szomszéd épület nagy recsegés-ropogás közepette széthúzódtak.

A régi kúriában nem égett gázlámpa. Mikor belépett, James fényt gyújtott a pálcája végén, és kis híján hátrahőkölt, mikor egy ronda nagy arc nézett vele farkasszemet, alig fél méterről.

- Jó estét, gazdám - mordult fel mély, kecskebéka szerű hangon.

- Sipor - szólt James, miután összeszedte magát. - Honnan tudtad, hogy jönni fogok?

- Sipor elsődleges feladata, hogy lankadatlan éberséggel tartsa figyelemmel a gazdái házat - felelte az öreg házimanó, hangjában hangyányi felháborodással.

- Phineas Nigellus portréja szólt róla - forgatta a szemét James.

Sipor résnyire húzott szemmel nézett végig rajta.

- Valóban, ő is szólt, gazdám.

James felsóhajtott, levette a süvegét, és a pókhálós kalaptartóra akasztotta, az ajtó mellé.

- Azt nem mondta, miért jövök?

- Említette, hogy talán látni akarja majd a széfet, gazdám.

James a sovány, bütykös manóra meredt. Sipor eredetileg sem volt túl szép, de az eltelt néhány évtized még tovább csúfította. Az orrából és füléből lógó szőrpamacsokkal ki lehetett volna festeni egy egész szobát. James kissé feljebb emelte a pálcáját, hogy valamivel több jótékony árnyék essen Siporra.

- Nem is tudtam, hogy a Grimmauld téren van egy széf - mondta.

- Kevesen tudják, gazdám - bólintott lassan Sipor. Aztán, minden további szó nélkül sarkon fordult, és nesztelen léptekkel elindult előre a sötétben. Alighanem azt várta, hogy James majd követi.

A férfi így is tett, habár ő korántsem tudott olyan halkan haladni. A padló minduntalan megnyikordult a léptei nyomán. Amerre ment, lágyan lengedeztek a falat és a plafont borító pókhálók.

- Mikor volt utoljára kitakarítva ez a hely? - húzta el a száját.

- Sipor hetente kétszer takarítja a gazda házát - magyarázta a manó türelmesen. - Pincétől a padlásig.

James menet közben belesett a szalonba. Odabent minden felületet vastag porréteg borított, a kandalló fölött lógó tükör ködös volt a rárakódott kosztól, a bársony függönyök már rég kifakultak. Sipornak szemlátomást egészen egyedi és érdekes felfogása volt a takarítást illetően.

Átvágtak a sötét konyhán, aztán a keskeny lépcsőn alászálltak a pincébe. James világító pálcáján kívül semmiféle fényforrás nem volt odalent. A feltornyozott régi bútorokra súlyos árnyak borultak. Az apró vaskazán sötétben és hidegen ásított, akár egy sírbolt.

Sipor végül a kályha mellett torpant meg. Hátra sem fordult, csak így szólt:

- Kérem a gazda kulcsát, uram.

James a manó hajlott hátára, csontos vállára meredt.

- Nálam... nincsen semmiféle kulcs.

- A széfet nem lehet kinyitni a gazda kulcsa nélkül, uram.

James esetlenül végigtapogatta a zsebeit, mintha félig-meddig arra számítana, a titokzatos kulcs egyszer csak ott terem valamelyikben. Semmit nem talált, leszámítva néhány kósza knútot és egy ősrégi vonatjegyet. Nagyot fújtatva megrázta a fejét.

- Nincs nálam kulcs - ismételte. - Neked kell kinyitnod valahogy.

Sipor lassan megfordult, és hatalmas, vérekes szemével végigmérte Jamest. Némán, kifürkészhetetlen arccal meredt rá.

- A kulcs nélkül nem lehet kinyitni a széfet, gazdám. Sipor se, és a gazda sem tudja kinyitni. Széles e világon senki, ha nincs nála a megfelelő kulcs.

A sürgető érzés újra elöntötte Jamest, és ezúttal türelmetlenség is társult hozzá. Mégis honnan szerezhetné meg azt a titokzatos kulcsot? Vajon miért küldte ide Phineas Nigellus, ha nem árulta el neki, mire lesz szüksége? Már épp szólásra nyitotta a száját, hogy válaszokat követeljen Siportól - olyan válaszokat, amiket alighanem úgysem kapna meg -, ekkor azonban a lépcső irányából hűvös fuvallat verte fel a port. Távoli csattanás hallatszott, majd siető léptek zaja, amik egyre csak közeledtek.

James megfordult, és pálcáját a lépcsőre szegezte, egyrészt a fény miatt, másrészt pedig figyelmeztetésként az alaknak, aki épp ekkor sétált le hozzájuk.

A jövevény az utolsó lépcsőfokon megtorpant, és maga is fejmagasságba emelte világító pálcáját.

- Ó - mondta. - Szevasz, fiam!

James megkönnyebbülten engedte le a pálcát.

- Apa! Mit keresel te itt?

Harry Potter lelépett a legelső lépcsőfokról, és csatlakozott a fiához. Egyforma magasak voltak, noha az idősebb Potter válla valamivel szélesebb volt. A szemüvegén megcsillant a pálcák fénye, a mosolya könnyed és kellemes volt a szeme sarkában és a homlokán húzódó ráncok ellenére.

- Úgy látszik, itt az idő - vont vállat. - Tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap. Csak nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan. Akárhogy is, a feladat most már rád hárul.

- Milyen feladat? - kérdezte James. Képtelen volt elleplezni a hangjába költöző türelmetlenséget. - Már napok óta úgy érzem, mintha egy rivalló bömbölne a fejemben, de nem érteném egy szavát se. Mi ez az egész?

Harry a fia vállára tette a kezét, és együttérzőn megszorította azt.

- Megértem, miért vagy ideges. Képzelheted, nekem milyen volt! Mire éreztem a hívást, Sirius már rég halott volt. Ő nem volt ott nekem, hogy megmutassa, amit most én fogok neked. Egyedül kellett megtalálnom a kulcsot is. Sipor se volt túlságosan segítőkész.

Sipor a neve hallatán megfordult, és olyan sötét gúnnyal meredt a két férfira, hogy attól még a frissen fejt tej is megsavanyodott volna.

- Milyen... kulcsot? - kérdezte James most már leplezetlen türelmetlenséggel. Harry a zsebébe nyúlt, és egy egyszerű kis kulcsot húzott elő. Valamiféle fekete fémből készült, nagyjából tizenöt centi hosszú volt, a fejét bonyolult geometriai formák és alakzatok díszítették. Csinos tárgy volt, a kopásnyomok, a felszínét sötétre színező szennyeződésréteg, és úgy általában a kor még jól is állt neki.

- Egy vasládikóban bukkantam rá, a szalon kandallójának egyik téglája mögött - magyarázta Harry. - Addigra már legalább száz helyen megnéztem. Ha nem találtam volna egy kézzel írt nyomot Sirius egyik régi lemezének a borítóján, valószínűleg az egész házat felfordítottam volna, és talán még most is keresgélnek. Ha egyszer meghallod a hívást, nem tudsz ellenállni neki. De ezt most már te is tudod.

James elvette apjától a kulcsot, és alaposabban is megnézte. A rozsdafoltok és az elszíneződés ellenére egészen tömör volt, és szép kis súlyt nyomott. Végül összevont szemöldökkel felpillantott Harryre.

- Mikor évekkkel ezelőtt rákérdeztem, úgy tettél, mintha semmit nem tudnál erről.

- Ahogy majd te is fogsz, ha valaki rákérdezne - felelte Harry komolyan. - Habár kétlem, hogy bárki is érdeklődne. Erről a titokról még Merlinus sem tud, bár szerintem ő azért sejt valamit. Induljunk! - intett a türelmesen várakozó Sipor felé.

James a házimanóhoz fordult, és kissé tétován átnyújtotta neki a kulcsot.

Sipor óvatosan, már-már áhítatosan kinyújtotta hatalmas lapát tenyerét, és hagyta, hogy James letegye rá a kulcsot. Végül lassan összezárta ujjait, és újra elfordult.

- A jelek szerint - szólt halkán Harry, miközben Sipor a kazán mögötti üres téglafalhoz lépett -, mielőtt ez a helyiség társalgó vagy cselédkonyha lett volna, még mielőtt Slade Willibrord Black legelőször megvásárolta, egy szupertitkos helyiség előszobájaként szolgált, amiről aztán sokáig elfeledkeztek. Jól figyelj meg, hogyan nyitja ki Sipor. Nem mindig lesz itt, hogy segítsen bejutni.

James nézte, ahogy az öreg manó előre tartja a kulcsot, nagyjából fél méterre a faltól. Pár másodpercig ide-oda mozgatta, mintha keresne valamit, aztán váratlanul fémes koppanás hallatszott. Sipor ekkor előre tolta a kulcsot, mintha megtalálta volna a kulcslyukat, és az óramutató járásának irányában fordított egyet rajta.

Lilás fény áradt ki a kulcsból, felfedve egy fémlapot, és rajta a rejtett kulcslyukat. A panel fekete volt, akár az ónixkő, és egy cirádás B betűt formáló dombormű díszítette. A lila fény tovább terjedt minden irányban, és csakhamar megmutatkozott egy ugyanolyan sötét fémből készült kerek ajtó, tele díszes kovácsoltvas dekorációval, kapcsokkal és szegecsekkel. Mikor már az egész látszott, az ajtó úgy festett, akár egy oldalára borított, nagyjából három méter magas torta. A fekete fémlemez, a bonyolult zárszerkezet és a reteszek sokasága lélegzetelállító volt, és ránézésre igen súlyos. A kulcs pontosan a közepébe illett, és a teljes szára eltűnt az ajtóban.

Sipor fejet hajtott, majd egy távoli sarokba hátrált.

James nem tért magához. Már tucatszor, vagy százszor is járt ebben a pincében, de sosem sejtette, hogy ilyen titkokat rejt.

Elszakítva pillantását a hatalmas széfajtóról, az apjára nézett.

- Már voltál bent?

Harry tétován biccentett.

- Párszor. Konkrétan háromszor. Először, mikor átvettem a feladatot. Aztán még kétszer... csak hogy megnézzem. De majd te is meglátod.

James az apjára nézett. Harry állta a tekintetét, és kezével előre intett.

James az ajtóhoz lépett. Jobb oldalon volt egy vastag fémfogantyú, ami hűen követte az ajtó görbületét. James tétovázott kicsit, aztán előre nyúlt, és megérintette. Azt várta, hogy a fekete vas hideg lesz, de nem így volt. Kellemesen langyos volt, akár egy nyári árnyék. A fém lágyan rezgett, mintha valami rejtett, távoli energiaforráshoz lenne kötve. A vibrálást még a könyökében is érezte. Idegesen nagyot nyelt, aztán óvatosan rántott egyet rajta.

A kulcs már kinyitotta a zárat, így az ajtó könnyedén kitárult, és lassan elfordult az olajozott zsanérokon. Az a kezdeti kis rántás elég volt, az ajtó teljesen kinyílt a lendülettől, és egy árnyékba boruló kis helyiség tűnt fel mögüle. A szoba falai, a padló és a mennyezet makulátlan kőfelület volt, sehol nem látszott illesztés, mintha egyetlen gigantikus, tömör gránittömbből lett volna kifaragva. A helyiség teljesen üresnek és sötétnek látszott, leszámítva egyetlen dolgot, pontosan középen. Egyfajta talapzat volt, ami ugyanabból a sötét fémből készült, akár az ajtó, és ökölnyi méretű szegecsekkel volt a padlóhoz rögzítve. Alul kiszélesedett, és barokkos díszítéssel felkunkorodott. Összességében úgy festett, mintha egy fatönc lenne. Tetején egy titokzatos, arany fénysugárban fürdő tárgy hevert.

James előrelépett. Odabent hűvös volt, mint egy barlangban, de egyáltalán nem volt nyirkos a levegő. Sőt, egészen friss volt, és mintha hegyi patak és éjjel nyíló virágok illatát hordozta volna.

A talapzaton egy kis, bőrbe kötött könyv feküdt, üres oldalai ragyogni látszottak a fénysugárban, mintha arra várnának, hogy valaki megtöltse őket.

Harry odalépett a fia mögé, és ő sem tudta levenni a szemét a különös kis könyvről és az üres, várakozó oldalakról.

- Merlinnek is volt egy könyve, ami így nézett ki - ságta James egyszerre áhítatosan és zavarodottan. - Még régebben láttam nála. Azt olvasta Hagrid hajóján. Meg a három hatos rejtélyének reggelén is.

- Merliné csupán egy másolat másolatának a másolata - felelte Harry halkán. Úgy tűnt, ez a hely fennkölt hangulatot keltett az emberben, ez azonban nem a látványból fakadt, hanem valamiféle ösztönös tiszteletből. James azon kapta magát, hogy nem azért érzi szükségét az érzelmek visszafojtásának, mert illetlenek voltak, hanem mert úgy érezte, ha szabad folyást enged nekik, hangosan felnevetne a felfoghatatlan boldogságtól, vagy épp zokogni kezdene, esetleg pálcát rántana, hogy legyőzzön egy sötét varázslót vagy szörnyet. Itt, a Könyv jelenlétében az érzelmek sokszorosukra dagadtak a legtisztább, zsigeri, gyomorszorító és mámorító formájukban.

Harry továbbra is halk és komoly hangon folytatta.

- Ez az a Könyv, ami minden más könyv lenni akar. Beletelt egy kis időbe, mire egymagam megértettem. És még most is csak a felszínt kapargatom. Mint ahogy egy gyermek képes felfogni a kvantum technomanciát.

James elszakította pillantását a krémszínű, arany derengésben ragyogó, várakozó oldalakról, és az apjára nézett. Meg akarta érteni. Meg *kellett* értenie.

Harry a fia szemébe nézett.

- Minden mágikus cím az emberiség egyik eleméért felelős. Mindet a hozzá tartozó szín határozza meg. Erre már te is rájöttél. Greene, azaz a zöld felelt az ambícióért. Rose a szeretetért. Blue az intellektusért. De a Black... az mindtől különbözik.

James most már emlékezett.

- Mert a fekete minden más szín összegzése. Az összes árnyalat egyben.

Harry elmosolyodott.

- Ennél jobban sosem leszünk képesek megérteni. A fekete az emberiség összes többi aspektusának találkozási pontja, ahol egyesülnek és összeolvadnak. A fekete a szeretet és gyűlölet, a gyávaság és bátorság, a féltékenység és intellektus, a bosszú és megváltás összege. Az parancsol az összes többi színnek, az tartja egyben őket, hogy valami nagyobbak és jobbak legyenek, mint egyszerűen csak a részek összegzése. A fekete szín, a Black cím örököse a Történet eleméért felel, James.

James az apjára pislogott. Nem egészen volt benne biztos, hogy jól értette, amit hallott. Ezt látva Harry bólintott.

- Az ember azt hinné, a történetek csupán betűk egy papíron. A levegőbe kimondott szavak. De a végtelen lehetőségek multiverzumában nem értelmezhető a fikció fogalma. Valahol, a végtelen dimenziók egyikében minden gyönyörű történet valóság. Lehet, hogy egy másik univerzumban a mi életünk valaki más kedvenc meséje.

James bizonytalan mosollyal fogadta apja magyarázatát.

- Szóval... ez a Könyv...?

Harry lenézett a talapzaton heverő kötetre, a szeme kitisztult.

- A végső igaz történet. A tied, az enyém, mindenkié, a világunk minden egyes verziójából, egybefűzve egyetlen, hatalmas történetfolyamba. Ez nem olyan, mint a szövészék a Sorsok Tárházában. Az csak feljegyzi azt, ami történt. Ez a könyv tartalmaz minden jövőbeli történetet, ami még várat magára, és egy ígéretet, hogy az egész megéri.

James visszanezett az egyszerű kis Könyvre. Gyakorlatias elméje abszurdnak találta az egész ötletet. Hogyan lehet minden jó történet igaz? Hogyan tartalmazhatja ez az aprócska könyv az összeset? De valahol mélyen, az elme, ami egyszer előhívta a szerelme rejtett erejét, hogy azzal megmenthesse a lányt – hogy aztán később ezáltal ő megváltásra lelhesse – teljes mértékben megértette.

- Az egyetlen valódi fikciók – próbált megfogalmazni egy gondolatfoszlányt – csak a ronda, értelmetlen tragédiák, és az ok nélküli veszteségek. Azok csak hazugságok, amiket a gyűlölet ír a világba. De a gyűlölet csupán egy vandál, a szomorúság pedig graffiti a dicsőség építményén. Egy nap, ha gondosan végezzük a feladatunkat, a gyűlölet munkája törlődik. A befejezetlen részletek, a nyitva maradt szálak és az összetört szívek mind nyugvópontra érnek. Minden összegezve lesz egy tökéletes zárásban, ami mindent jóvátesz, eltöröl minden veszteséget és kiemel minden örömet.

Harry bólintott.

- A mi feladatunk mindössze annyi, hogy ez a Könyv nyitva maradjon. Hogy biztosítsuk, ne egy tragikusan végződő fejezetnél záruljon le. Hogy a történet folytatódhasson, és idővel eljusson az univerzális, tökéletes lezáráshoz, amit most még egyikünk sem képes, még csak elképzelni sem. Amíg a Könyv nyitva van... a történet nem ér véget.

James meg akarta érinteni a Könyvet. Ahogy közelebb lépett, és jobban megnézte, észrevette, hogy mégsem teljesen üres. Szavak voltak benne, amik a szeme láttára formálódtak, majd tovarebbentek, akár egy fürge kismadár, majdnem láthatatlanul, de nem egészen. Legszívesebben közelebb hajolt volna, hátha el tudja olvasni, de nem mert.

- Ez a feladat túlnő rajtunk.

- Mégis – felelte Harry kissé bánatosan –, nálad jóval kisebb emberek is beleszülettek, szívükben kishitúséggel és büszkeséggel. Azonban a történet gondozójának lenni némi előnnyel is jár. Itt egy szerencsés véletlen, ott egy csipetnyi mázli, vagy egy váratlan esemény, ami valahogy mindig a mi malmunkra hajtja a vizet, legalábbis hosszú távon. Mindig is tudtam ezt, még mielőtt tudomást szereztem volna a Könyvről. Úgy vélem, te is így vagy ezzel.

James bólintott. Végül nagyot sóhajtott, és szemét még mindig a nem is olyan üres oldalakon legeltetve így szólt:

- Mesélj nekem a másik két alkalomról, mikor felkerested a széfet!

Harry elkomolyodott.

- A második akkor volt, mikor nagyapád meghalt. Nagyon szomorú voltam. Látnom kellett a saját szememmel, hogy még van remény. Remény egy jövőért, ahol még a halál is elavult eszme.

James az apjára pillantott.

- És a harmadik?

Harry farkasszemet nézett a fiával, arca komoly maradt.

- Akkor a Könyv szólított magához. Épp ahogy téged is hívott ma éjjel, meg engem is, hogy csatlakozzok hozzád. A hetedik tanéved vége felé történt. Sötét időköt éltünk, talán még emlékszel. Az emberek féltek, világvégéről szóló látomások gyötörték őket. És senki sem lehetett biztos benne, hogy tényleg csak látomások-e.

Sokan úgy vélték, eljött a vég. A három hatos rejtélyének éjszakáján hívott magához a történet. És mikor ide értem, és kinyitottam a széfet, a Könyv csukva volt.

James csaknem hátrahőkölt még a gondolatra is.

- De hát az hogy lehet?

Harry komor képpel megrázta a fejét.

- Nem tudom, hogyan történt, sem azt, hogy miért. Senki sem járt a széfben. Talán a történet magától csukódott be, egyszerűen azért, mert olyan kevés remény maradt a világban. Talán valami sötét, kifürkészhetetlen erő csukta be a Könyvet valamilyen módon. De a Könyv magához hívott engem, az *őrzőjét*. És mikor megérkeztem, és jobban megnéztem, észrevettem, hogy mégsem teljesen záródott be. - Halványan elmosolyodott. - Volt benne egy könyvjelző.

Valamit előhúzott ugyanabból a zsebéből, ahonnan korábban a kulcsot is. Óvatosan odanyújtotta Jamesnek.

Egy ütött-kopott, számfűrészes csokibéka kártya volt, az idő már teljesen felpuhította az egyébként kemény kartonlapot. A rajta lévő portré üres volt, de az alatta lévő nevet még épphogy ki lehetett venni.

James elolvasta. Aztán nagyokat pislogva újraolvasta. Megrázta a fejét, és értetlenül az apjára meredt.

- Ez... az én nevem - csodálkozott aggodalmas hangon. - James Sirius Potter.

Megfordította a kártyát, és észrevett rajta egy bekezdést. A sötétkék lapon szinte világítottak a fehér betűk. Olvasni kezdte.

JAMES SIRIUS POTTER

**Kétszeres Merlin-díjas, Bűbáj-rend aranyfokozat tulajdonosa,
a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola igazgatója.**

Egy legenda fia, és legenda saját jogán.

**Leghíresebb tette, hogy leleplezte és felszámolta a hírhedt sötét
varázslókból álló gonosz összeesküvést, melyet úgy is ismernek,
mint...**

Harry eltakarta kezével a kártyát, és mosolyogva visszavette.

- Ez még nem történt meg - lesett ki Jamesre a szemüvege fölött. - Senkinek sem szabad túl sokat tudni a saját jövőjéről. Fogalmam sincs, ez hogy került bele a Történetbe, és tartotta nyitva. Az azonban egyértelmű, hogy a Könyvhöz hasonlóan a te történeted sem ért még véget. Sosem ér véget. És ma éjjel új fejezet kezdődik. A kulcs most már a te felelősséged, ahogy a széf, és benne a Könyv is.

James bólintott, habár az agya tovább pörgött. Vajon mit jelenthet a csokibéka kártya? Hogyan került a Könyvbe, és hogyan sikerült megjelölnie azt annak ellenére, hogy egy távoli, titokzatos jövőből származik?

Végül követte apját a pince sokkal kevésbé fennköltebb sötétjébe.

James óvatosan becsukta a széf ajtaját. Most már az ő felelőssége. Visszafordította a kulcsot, lezárva a titkos szobát, és benne a remény különös talizmánját. Az ajtó lilás derengéssel újra köddé vált. James kihúzta a kulcsot a láthatatlan kulcslyukból.

Zsebre tette, aztán megtapogatta a zsebet, hogy érezze benne az apró, de nehéz tartalmát.

Ettől a naptól fogva mindig magánál hordta a kulcsot. A csokibéka kártyát az apja tartotta meg. És az elkövetkező számos év során, mikor James szomorú volt (és

időnként azért néha előfordult), eszébe jutott a széf. Eszébe jutott a Történet. Néha, nagyon ritkán, el is ment hozzá. Elvégezte őrzői feladatát.

Emlékeztette magát.

A Szerző még nem végzett. A szomorúság csupán egy nagyobb történetszál egy fejezete. A szívfájdalom és a veszteség csak fikció. Nem tartanak örökké.

A boldog végkifejlet még nem íródott meg.

De egy nap... egy nap... úgy lesz.